KONTRGERİLLA KISKACINDA TÜRKİYE

GENİŞLETİLMİŞ 2. BASKI GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ

SUAT PARLAR

MEPHİST

MEPHISTO

KONTRGERİLLA KISKACINDA TÜRKİYE

Suat PARLAR

ISBN: 975-8868-20-9

Mephisto Basım Yay. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Yayın Yönetmeni:	Şahmettin KINA-Hüseyin BAYAT
Yayın Editörü:	Murat KAPLAN
Redaksiyon:	Yıldırım ÖZTÜRK
Dizgi:	Cengiz MUTLU
2. Baskı:	Ocak, 2006 – 1000 Adet
1. Baskı:	1997, Haziran
Kapak:	Can Grafik – (0212) 501 01 21
Mephisto:	27
Kuramsal:	7
Baskı - Cilt:	Ege Basım
Tel:	(0216) 472 84 01

© Bu eserin yayın hakları Mephisto Basım Yay. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinin izni olmadan basılamaz, cd v.b. şekliyle çoğaltılamaz. Kaynak gösterilecek yazılar dışında alıntı yapılamaz

Genç Mephisto Kitabevi
Caferağa Mah. Muvakkithane Cad.
No: 15 Kadıköy-İstanbul
(0216) 414 35 19
(0216) 414 35 41

Genç Müzik
İMÇ 6 Blok 6311
Unkapanı-İstanbul
(0212) 522 88 90
(0212) 526 00 54

KONTRGERİLLA KISKACINDA TÜRKİYE

Suat Parlar

MEPHİSTO

İÇİNDEKİLER

I. Gladio Ağlarının oluşumu

Soğuk Savaş Başlıyor 11
Gladio Ağları Avrupa'yı Sarıyor 49
Gladio: Karanlıklar Ordusu 56
Gladio Ağları Türkiye'yi Sarıyor 71

II. Düşük Yoğunluklu Savaş

MİT-CIA İlişkileri 179
Gizli Devletin Evrim Süreci 415

III. Kirli İşler İmparatorluğu

Gizli Devletin Ekonomi Politiği 425

IV. Ülkücüler

Ülkücüler 473
MHP ve Katliamlar 566

V. Katliamlar

1 Mayıs 1977 Katliamı 651
16 Mart 1978 Katliamı 663
Maraş Katliamı 673
Bölgede Katliamlar 687

16 Mart Şehitlerine:
Baki, Hamit, Turan, Hatice, Abdullah, Murat ve Cemil'e...

I.

GLADİO AĞLARININ OLUŞUMU

SOĞUK SAVAŞ BAŞLIYOR

II. Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler Birliği'ne karşı; Ekim 1948'de, Churchill'in Muhafazakar Parti Kurultayı'nda yaptığı konuşma ile "Soğuk Savaş" başlatıldı. İktisadi, siyasi ve kültürel cephelerde sürdürülen Soğuk Savaş, "enternasyonal" bir kurumlar, kurallar, örgütler "şebekesi" ile yürütüldü. "Hür Dünya'nın Lideri" ilan edilen ABD öncülüğünde, Hitler'in çizmelerini giyen Kapitalist Enternasyonal NATO'da örgütlendi. NATO bünyesinde oluşturulan Gladio, kısa sürede tüm üye ülkelerde –bu arada 1952 yılında Türkiye'de (Seferberlik Tetkik Kurulu) devlet örgütlenmesinin çelik çekirdeğinde– yerini aldı. Bu arada gelişen ulusal kurtuluşçu halk hareketleri ile açık ve örtülü savaşa girişen ABD öncülüğündeki Kapitalist Enternasyonal, yeni muharebe yöntemleri ve özel örgütler pratiğini gündemine aldı. Nazi istihbaratının askeri şefi General Gehlen'in katkıları ile yetkinleştirilen "özel savaş" yapılanmasının kodları hızla uygulanmaya konuldu. ABD'nin dev tekellerinden Rockfeller Grubu 1956 yılında şu öneriyi ileri sürüyordu:

"ABD'nin çıkarlarına uygun düşmeyen herhangi bir durumu düzeltmek için dünyanın neresinde olursa olsun, derhal müdahale edebilecek yeteneklere sahip özel askeri birlikler kurulmalı. Bu özel askeri birliklerin gayet hareketli olması ve çeşitli lo-

kal (yerel) harpleri başarıyla sona erdirecek yetenekte olması gerekir."(Amerikan Harp Doktrinleri M. Fahri –Yön Yay. s.271)

Rockfeller'in önerileri doğrultusunda oluşturulan "özel askeri birlikler," Amerikan kontrgerillasının çekirdeğini meydana getirdi. Bu örgütlenmeye; Stratejik Müdahale Birlikleri (STRAC) adı verildi.

Kore yenilgisi, ABD açısından önemli açıklıklar taşıyordu. Ulusal kurtuluş hareketlerinin Vietnam, Laos, Kamboçya, Mozambik, Gine-Bissau'da kazandığı mevzilerle birleşince Kore'de yaşanan yenilgi, alarm zillerini çaldırdı. ABD Başkanı Kennedy, 1962 yılında West Point'te yaptığı bir konuşmada şunları söylüyordu: "Dünyamız, daha uzun yıllar süreceği anlaşılan yeni bir döneme girmektedir. Bu dönem, Hindiçini tipi partizan harpleri dönemi olacaktır. Bu durum, tamamen yeni nitelikte strateji ve tamamen yeni cins silahlı kuvvete sahip olmamızı gerektiriyor. Bu dönemin zorunlu kıldığı yepyeni silahlı kuvvetlerin özel eğitime, özel silahlara ve teçhizata ihtiyacı vardır, "(age. s.356)

Savunma Bakanı Mc Namara ise, Kennedy'nin konuşmasını şu sözlerle destekledi:

"Partizan harpleri, bizim harp anlayışımızda belirli değişmeler yapılmasını gerektirdi. Partizan savaşlarının cereyan ettiği bölgelerde büyük miktarda askeri birlik ve büyük çapta silahlar yerini gerilla ve anti-gerilla savaş taktik ve biçimlerini iyice öğrenmiş ve özel silahlarla donatılmış küçük birliklere bırakacak."

Kapitalist dünya hegemonyasını temsil eden önder güç ABD, bu kontrgerilla stratejisinin amaçlarını "Amerika'nın desteklediği hükümetin otoritesini sağlayarak, düzeni kuvvetlendirmek" olarak özetliyordu. ABD Milli Güvenlik Konseyi'nde de temsilci bulunduran Rockfeller tekelinin hazırladığı bir başka raporda bu amaçlar şöyle tespit ediliyordu: "Gerek bizim, gerekse ko-

münist olmayan diğer dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere, silahlı yardımlar yapmak zorunluluğu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale, ne klasik askeri stratejiye uymakta, ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgü bir niteliği ve biçimi vardır." (age, s.298)

Gladio örgütlenmesinin gölgesinde geliştirilen strateji kapsamında; ulus-devlet dinamikleri kontrol altına alınıyor, çürütülüyor, siyasi-askeri yapılar Kapitalist Enternasyonal doğrultusunda bütünleştiriliyordu. Anti-komünist histeri ile desteklenen bu süreçte sol akımlar düşman ilan edilerek örgütlenmelerinin önlenmesi, kontrgerilla stratejisinin temel amacı ilan ediliyordu. Solun sınırları tespit edilirken, reformist akımlara da,, devletin çelik çekirdeğini temsil eden güçler tarafından sınırlamalar getiriliyordu. Bu tespitler şöyle açıklanıyordu: "Bizim güvenliğimizi sadece açık saldırılar tehdit etmiyor. Bu açık saldırıların yanında ondan daha tehlikeli, fakat saldırı görünüşünde olmayan başka cins tehditler de vardır. Bu tehditler, içeriden yapılmak istenen değiştirme ve dönüştürmelerdir. Bu maskeli saldırılar; bazen iç harp şeklinde, bazen ihtilalci hareket şeklinde, bazen demokratik akımlar ve reform hareketi biçimlerinde karşımıza çıkmaktadır. Bizim amacımız, bu ve buna benzer akımları önlemek olmalıdır." (age, sf.297)

Sol akımların önlenmesi doğrultusunda, geliştirilen kontrgerilla stratejisinin uygulanması bakımından sınırlar tespit ediliyordu: "Dolaylı saldırıları önlemek için politik, ekonomik ve askeri bir sıra yardımlar yapılmalıdır. Askeri yardımların ilk hedefi, mahalli silahlı kuvvetlerin eğitimi ve silah donanımı olmalı... Mahalli kuvvetlerin eğitimi, partizan savaş ve taktikleri ile

karşıt savaş taktiklerinin öğretilmesi esasına oturtulmalı. Bununla beraber pratikte görüldüğü gibi, sadece mahalli kuvvetlere bel bağlanamaz. Amerikan Silahlı Kuvvetlerinin de bu harplere, katılması gerekmektedir... Mahalli kuvvetlerin bütün komuta ve idare organları Amerikan uzmanları tarafından kontrol edilmeli. Fakat bu kontrol işleri o ülke kamuoyundan gizli tutulmalı."(Prospects of America, Amerikan harp doktrinleri)

ABD'nin Kapitalist Enternasyonalin varlık biçimi haline gelen askeri, politik, kültürel ve ekonomik hegemonyasını perçinleyen gizli devlet yapılarının organizasyonunu çözümlemek açısından öncelikle CIA ve diğer istihbarat kuruluşlarını irdelemek gerekir. II. Dünya Savaşı sırasında Başkan Rooswelt, bir kararname ile Stratejik Hizmetler Dairesini (OSS) oluşturdu. 1945'te savaşın sona ermesiyle OSS lağvedildi. Ancak, bu örgütü meydana getiren birçok üye diğer ülkelerin istihbarat kuruluşları ile temaslarını sürdürdü. Bu OSS elemanları, ABD'nin hükümet, senato, sanayi ve mali tekellerinde oldukça iyi ilişkilere sahipti. 1947 yılında Truman, eski OSS Başkanı William Danovan ile Allen Dulles'in de çabalarıyla CIA'nın kurumlaşması doğrultusunda ilk adımları attı. CIA ile birlikte kurumlaşan Ulusal Güvenlik Konseyi, örgütün "psikolojik, siyasi, para-militer ve ekonomik" operasyonlar yürütme yetkisini onayladı. Hoover'in oluşturduğu komisyonun istihbarat konusunda verdiği gizli raporun giriş bölümünde şöyle deniliyor:

"Şimdi her vesileyle ve her neye mal olursa olsun dünyayı istila hedefini güden katı kalpli bir düşmanla karşı karşıya olduğumuz açıktır. Böyle bir oyunda hiçbir kural yoktur. Bundan dolayı, beşeri gidişatın benimsemiş olduğu geçerli kurallar işlemez. Eğer ABD hayatta kalmak istiyorsa, eski Amerika'nın "makul şartlarda oyun" gibi erdemlerini yeniden gözden geçirmesi

gerekir. Casusluk ve karşı casusluk hizmetlerimizi geliştirmek zorundayız. Düşmanlarımızı altetme, tahrip ve yok etme ile ilgili aktiviteyi onların bize karşı taktiklerinden daha akıllıca ve daha karmaşık yöntemlerle yürütmeliyiz. Amerikan Halkı'nın aslında nefret verici bu felsefeyi tanıması, anlaması ve desteklemesi gerekebilir. (Kanunsuz Devlet, Robert Borosage, s.43). "Nefret verici" CIA felsefesi görevlerini tanımlayan yasaya şöyle yansıyor:

1) CIA'nın görevi; Milli Güvenlik Konseyi (National Security Council) ya da kısa adı ile NSC'ye ABD'nin güvenliği ile ilgili bütün bilgileri sağlamaktır.

2) CIA, NSC'ye istihbarat çalışmalarıyla ilgili her türlü uyarı ve teklifi yazmakla görevlidir.

3) CIA; gelen bilgileri toplar, bunlardan genel sonuçlar çıkarır, bunların hükümete iletilmesi ve hükümet tarafından açıklanması konusunda çalışmalar yapar.

4) CIA; Öteki istihbarat servisleri yararına kullanılmasını uygun gördüğü "Özel" yöntemler önerir.

5) CIA; devletin güvenliği için gerekli eylem önerilerinde bulunur.

CIA, Psikolojik ve Ordu-dışı Dolaylı Savaş kapsamında bilgi toplamaktan çok eyleme dönük faaliyetler İçindedir. Eyleme dönük çalışmalarda birçok kurum, kişi, kuruluş CIA tarafından koordine edilmektedir. "Ortak Çıkarlarla İlgili Ek Hizmetler" adlı 1947 tarihli Ulusal Güvenlik Yasası'na göre, Kongre'nin onayından geçen bu çalışmalar bazı yönleriyle bilgi toplama hizmetlerinden daha hassastır. DDP'ye (Planlama Yardımcı Direktörlüğü'ne) bağlı Psikolojik ve Ordu-dışı Dolaylı Savaş Dairesi'nce onaylanırsa da, büyük paralar gerektirdiğinde ya da özellikle duyarlı yöntemler kullanıldığında, Harekat Koordinas-

yon Kurulu'nun, Ulusal Güvenlik Konseyi'nin ya da Başkan'ın onayı gereklidir.

Amerika'nın normal diplomatik ilişkilerini sürdürdüğü bir ülkenin içişlerine karışıldığı için, Psikolojik ve Ordu-dışı Dolaylı Savaş çalışmaları rizikoludur. Çalışmalarda Amerika'nın rolü ortaya çıkarsa diplomatik ilişkiler tehlikeye girebilir. Bu tür çalışmalar, bilgi toplama çalışmalarından bu yönüyle de farklıdır; bilgi toplama çalışmaları ortaya çıkarılsa bile, bunlar her ülkenin haber alma işlemlerinin geleneksel bir parçası olduğundan, yerli politikacılar genellikle görmezden gelirler.

Bütün Psikolojik ve Ordu-dışı Dolaylı Savaş programlarının planlanmasında en önemli kural, suçun ABD'den başka bir gücün üzerine yüklenmesini öncelikle sağlamak ve "akla yakın inkar" yoluna gitmektir.

"CIA merkezlerinin programlarında yer alan Psikolojik ve Ordu-dışı Dolaylı Savaş çalışmalarında uygulanacak çeşitli yöntemler, yerel koşullara göre değişir. Psikolojik savaş kapsamında; propaganda, gençlik ve öğrenci örgütleri, iş ve işçi örgütleri (sendikalar vb) mesleki ve kültürel derneklerle siyasal partiler içinde yapılacak çalışmalar girer. Ordu-dışı Dolaylı Savaş çalışmaları arasında da; yasak bölgelere sızma, sabotaj, ekonomik savaş, kişileri rahatsız etme, ordu-dışı silahlı güçlere hava ve deniz yoluyla destek sağlama, silah verme ve eğitme vardır."(Halid Özkul, Emperyalizm CIA ve Türkiye, s.23)

Ordu-dışı Dolaylı Savaş harekatıyla yakın ilgisi olan bozguncu eylemlere; "militan eylemleri" adı verilir. Örneğin "merkez" izinli polis memurlarından ya da dost bir partinin militanlarından "zorba ekipleri" kurarak ve destekleyerek "komünistlerle, aşırı solcuların toplantılarını basar, gösterilerini engeller ve yıldırma yoluna gider..."(Philip Agee, CIA Günlüğü, s.90)

CIA, dostlara yardım ve her türlü sol akıma karşı koymak adına para, nüfuz ve kargaşayı kullandı, kullanıyor. CIA, birçok ülkede politikacılar, siyasi partiler, işçi sendikaları, basın-yayın ve kültür kuruluşlarına gizlice yardımda bulunarak bunların iplerini elinde tutuyor.

Almanya'da bütün büyük partiler ve liderleri CIA'nın gizli yardımını alıyordu. Yardımcılarından birinin Doğu Almanya'nın casusu olduğuna dair raporların yayınlanmasından dolayı, Federal Almanya şansölyesi Willy Brandt, 1974'te istifa etti. Asıl ilginç olan Brandt'ın kendisi II. Dünya Savaşı'ndan sonra CIA'dan maaş alanların listesindeki genç politikacılar arasındaydı. Temsilciler Meclisi istihbarat raporunda yer alan ve basına da yansıyan bilgilere göre, İtalya'da Hıristiyan Demokrat Partisi başta olmak üzere 1948 seçimlerinde sağ partilere 1 milyon dolar CIA yardımı yapılmıştır.

CIA, binlerce gizli operasyon planını yürüttü. Bu zincirleme operasyonlar; askeri girişimlerden, basın yoluyla hikaye uydurup kamuoyu oluşturmaya kadar geniş bir yelpaze teşkil ediyor. Üçüncü dünya olarak kavramlaştırılan ülkelerde partilere, liderlere, adaylara, bürokratlara, gazetecilere oluk oluk para akıtıldı. Hedef; gelecekte gerektiğinde harekete geçirilebilecek belirleyici kadrolar oluşturmaktı.

"Toplum tarafından beğenilen kavramları kullanmaya özel bir önem veren teşkilat, bu tür planlara "pratik girişim" ismini veriyordu. CIA yetkilileri, kendi ellerinin kirli işlere karışmamasını tercih ediyor ve mafya üyeleri gibi kişileri kullanıyorlardı. Örneğin; Zaire olayında W. Rogue kod adlı bir mafya üyesi devreye sokuldu. W. Rogue, CIA belgelerinde "eski bir banka soyguncusu ve soytarı" olarak tanımlanmakta ve şöyle denilmektedir: "Aslında, işlerin doğruluğu ve yanlışlığından haberdardır.

Ancak ona bırakılan bir görev, bütün dünyanın gözünde hata ama kendi müdürüne göre gerekli ise o bunu doğru bir iş olarak görür ve hiç vicdan azabı çekmeksizin gerekeni yapar. Tek kelimeyle o, bütün işleri tevil eder." W. Rogue, CIA'nın, Kongo lideri Patric Lumumba'yı öldürme faaliyetleri içinde yer aldı. 1961'de Dominik Devlet Başkanı Rafael Trujillo da aynı grup tarafından katledildi... (Kanunsuz Devlet, s.49)

CIA, çokuluslu şirketlerden büyük oranda yararlanıyor. First National Bank gibi kuruluşlar, astronomik rakamlara varan paraları istenilen ülkelere götürebilmesi için CIA'ya yardımcı olmaktadırlar. Şili'deki gizli operasyonların bütün boyutlarında, ITT şirketi CIA ile işbirliği yaptı. Pan Amerikan Havayolları da CIA ile dayanışma halindedir.

Basın-yayından, kiliseler ve din adamlarına uzanan geniş bir ilişkiler ağı yaratan CIA, üniversiteleri de bu ilişkiler ağına dahil etmiştir. "ABD üniversiteleri, CIA için eleman seçme arenasıdır. CIA'nın üniversitelerdeki hedeflerinden biri, yabancı öğrencileri kendi ülkelerinde birer casus yapmaktır. Diğer hedef de Amerikalı öğrencilerdir. Bunlar CIA'nın gelecekteki elemanları olarak burada belirlenip seçilirler. Üçüncü grup, öğretim görevlileridir. Bunlar arasında misafir öğretim üyeleri ve yabancı uyruklu olup da Amerikan üniversitelerinde çalışan öğretim üyeleridir. Öğrenimlerini veya doktora, doçentlik, profesörlük çalışmalarını Amerika'da yapmakta olan yabancılar CIA tarafından istihdam edilir veya belirli bir iş için görevlendirilebilirler. CIA, bu maksadına ulaşmak için, yüzlerce üniversitedeki yüzlerce bilim ve kültür merkezi ile gizli anlaşmalı ilişkiye sahip. CIA elemanı öğretim görevlilerinin asıl işi, potansiyel yetenekleri tanıma, tanıtma ve onların değerlendirilmesine yardımcı olmaktır. Bazen de ilgili öğretim üyesi, bir ticaret şirketi veya özel

araştırma grubu için çalıştığını zanneder. Halbuki o teşkilat veya kuruluş CIA'nın faaliyet alanlarından biridir. Üstelik CIA, üniversite çevrelerindeki temel araştırmaların çoğunu gözetlemekte ve teşkilatın işe müdahalesi o araştırmada görev alan öğrenci ve asistanlardan da saklı tutulabilmektedir. Örneğin Massachusetts Institute Of Technology (M.I.T.) Uluslararası Araştırma Merkezi (Center For International. Studies)'nin bütün harcamalarını uzun süre CIA karşıladı."(age, s.52-53)

CIA'nın ilişkiler ağının uzandığı alanlar oldukça kapsamlıdır. "Halktan halka değişim programı da... Dışişleri Bakanlığı, Milletlerarası Gelişme (AID), US-Haberler Ajansı ve çeşitli özel kuruluşlar ve vakıflar tarafından destekleniyordu. CIA'da bunlara katılıyor ve onlara ABD'den getirilmiş malzeme bu gibi kuruluşlar kanalı ile veriliyordu. Fırsat düştükçe kuruluş, yabancı ajanların hükümetin başka bir yerinde yetişmesini sağlıyordu. Bu hususta tercih edilen yer Washington'daki Milletlerarası Polis Akademisi idi. Akademi AID'nin Kamu Emniyeti (Polis) bölümünde CIA'nın bu adamlarını yetiştiriyor ve bütün dünyaya bunları yolluyordu."(CIA, Victor Marchetti-John D.Marks, s.74)

Washington'daki "Uluslararası Polis Akademisi"nde uygulanan programla öğrencilere; kendi ülkelerinin toplumsal sorunları anlatılmakta, komünistlerin saldırganlıkları ve yıkıcılıkları konusunda konferanslar verilmekte, patlayıcı maddelerle suikast düzenleme konusunda filmler gösterilmekte. Meksika sınırında Matamoros yakınlarında Yeşil Bereliler gözetiminde patlayıcı maddelerin kullanılması denenmekte, sessizce adam öldürme, bıçaklama, boğma vs. eğitimleri yaptırılmaktadır. Burada bir parantez açarak Yeşil Bereliler adı verilen kontrgerilla yapılanmasının özelliklerini tespit etmek gerekiyor. 1960'larda NATO üyesi ülkelerde Gayri Nizami Savaş şartlarına uygun ola-

rak nizami kuvvetlerin tertiplenmesi kararlaştırılmıştı. Yeşil Bereliler bu temelde oluşturuldu ve Vietnam'da kullanıldılar.

Yeşil Bereliler, CIA'nın bir aracı olarak bu konuda eğitim görmüş Amerikan subayları tarafından Avrupa'da özellikle Sovyetler Birliği'ne kin ve intikam duyan etnik gruplar ve kişiler arasında gizli örgütler halinde kurulmuş, CIA'nın önerileri doğrultusunda, Vietnam'da örgütlenen Yeşil Bereliler, Vietnamlılar arasından seçilmiş ve 50.000 kişilik bir nicelik ortaya çıkmıştır. Yeşil Bereliler'in de kullanıldığı Vietkong gerillalarına karşı başlatılan PHOENIX adlı bir program kapsamında işkence ve infazlarla 20.587 kişi öldürülmüştür.

Amerikan Yeşil Berelileri 1968-1971 yılları arasında Türkiye'de de eğitim yapmışlardır. ABD askerlerinin eğitim yaptığı yer, Özel Harp Dairesi'ne bağlı özel birliğin üs olarak kullandığı Bolu Dağcılık Okulu'ydu. Yeşil Berelilerin eğitiminde Özel Harp Dairesi'nin özel grubu da görev yaptı. Eğitimin amacı, bir yandan Amerikalı askerlerin Vietnam'a gitmeden önce Türkiye dağlarında son hazırlıklarını yapmaları, diğer yandan da Türkiyeli kontrgerillacıları yetiştirilmeleriydi.

"Green Berets; Yeşil Bereliler, Amerikan ordusunda 1960'larda sivil giyinen, gayri nizami harp için yetiştirilmiş kontrgerilla elemanlarına verilen isim. Binbaşı Ersever'in söylediği kontrgerillacı "Yeşil", kodunu Green Berets'inden mi esinlenerek almıştı?"(Soner Yalçın Binbaşı Ersever'in İtirafları, Kaynak Yay. s. 146)

ABD emperyalizminin stratejik ihtiyaçları kapsamında CIA bünyesinde 1964 yılında bazı değişiklikler yapıldı. Uluslararası Örgütler Bölümü ile Psikolojik ve Ordu-dışı Dolaylı Savaş Dairesi, "Gizli Eylem Dairesi" adı altında birleştirildiler.

CIA, ABD'nin dış politikasında hep etkili olmuştur. Ancak,

bu etki kirli operasyonlar bağlamında bir etkidir. U.S.News and World Report, "milyoner işadamı William J.Casey'in CIA'nın başına geçmesi ile CIA, ABD siyasetini yönetmeye başladı, kuruluşun gücü dünya çapında arttı" diye yazıyordu. Casey, "Malta Şövalyeleri" adlı 70 bin üyeli koyu Katolik ve anti-komünistlerden oluşan bir grubun üyeleri arasındaydı. Bu grubun diğer üyeleri arasında Chrysles yöneticisi Lee Iacocca –ki aynı zamanda silah ve M-l tankları üreticisidir–, ABD eski Dışişleri Bakanı Alexander Haig ve bazı senatörler yeralıyordu. ABD egemenlik sisteminin odağında yeralan çelik çekirdekte CIA ile silah tekelleri ve mali oligarşinin eklemlenmesi önemli açıklıklar sunuyor. CIA görevlileri tarafından "Şirket" denilen bu dev aygıtın yorumunu onların açıklamaları kapsamında şöyle tespit etmek mümkün:

Watergate skandalına adı karışan Beyaz Saray'ın eski danışmanlarından Howard Hunt; "Amerikan Merkezi Haberalma Örgütü'nde (CIA) çalıştığı sürece görevinin yabancı hükümetleri devirmek olduğunu söylemiştir."(Milliyet, 3 Temmuz 1974). Mc Ghee (CIA'da 25 yıl çalışmış): "Bence CIA'nın gizli hareketleri dünyanın her yönünde demokrasilerin yıkılmasına yardımcı olmuştur... Bence CIA'nın askeri ya da başka alanlardaki girişimlerinin asıl amacı, hedef alınan ülkelerin ulusal kaynaklarının ABD kökenli çokuluslu şirketlerce kendi çıkarları adına kullanımından başka bir şey değildir," diyor. (Cumhuriyet, 3 8 Mart 1985)

1975 yılında Angola harekatını yönetmiş, 12 yıl CIA'da çalıştıktan sonra istifa etmiş olan John Stockwell: "Amerikan Senatosu'nun yaptığı bir araştırmaya göre, 1961'den bu yana CIA birkaç bin gizli harekata girişmiş. Bu harekatların çoğu kanlı olmuş. Bu harekatlarda toplam 3 milyon insan öldürülmüş, öldü-

rülenler Ruslar değil. Hatta çok az bir sayı dışındakiler komünistler bile değil. Üçüncü dünya halkları. ABD'nin yaptığı, siyasetini onaylamadığı bir ülkenin, siyasetini ve hükümetini değiştirmek amacıyla o ülkede kargaşa yaratmak. Örneğin, Sandinista gerillalarını değil, Nikaragua halkını sefalete sürükleyerek ülkeyi çökertmek."(Cumhuriyet 18 Mart 1985)

Eski CIA görevlisi Philip Agee ise şunları söylüyor: "...ben kapitalizmin gizli polislerinden biriydim. Yoksul ülkelerdeki Amerikan şirketlerinin, hisse senedi sahiplerinin kaymağı yemelerini sürdürmelerini sağlamak için politik barajın sızıntılarını kapatmak üzere gece gündüz çalışan CIA, Amerikan kapitalizminin gizli polisinden başka bir şey değildir. Yoksul ülkelerde CIA başarısının anahtarı, nüfusun; kaymağın çoğunu yiyen yüzde iki ya da üçlük kısmının bulunmasıdır. Şimdi çoğu ülkelerde bu sınıfın geliri 1960'dan sonra daha da artmış, ancak bir kenarda bırakılan ve nüfusun yüzde 50 ya da 70'İni teşkil eden sınıfların gelirleri ise daha da azalmıştır.

...CIA karşı sindirme öğretisi, milliyetçilik, vatanseverlik kavramlarını ileri sürüp, azınlıkta kalan zenginlere karşı gelişen halk hareketlerini Sovyet yayılımıyla ilgiliymiş gibi göstererek bu uluslararası çıkarcı sınıflar arasındaki ilişkiyi örtmeye çalışır."(CIA Günlüğü, P.Agee, s.760-766)

CIA, oldukça karmaşık bir ilişkiler ağı yaratmıştır. Bu ilişkiler kapsamında mafya, Vatikan bankaları, mason locaları türünden değişik örgütlenmelerle ortak "labirentler" oluşturulmuştur.

CIA'nın "gri ve siyah" propagandalarını yayınlayan uluslararası ajansları; Associated Press (AP), Reuters ve United Press International'dır. CBS televizyonu da genellikle CIA kaynaklı haberlere yer verir. The New York Times yazarı Claire Sterling, Robert Moss, Arnaud de Borchgraue, Brian Crozur, Fransız Ch.

Roulette ve F. Broche gibi tanınmış gazeteci ve yazarlar da CIA ile işbirliği içindedir. Uluslararası Gazeteciler Federasyonu (IFJ), yine CIA etkisindedir. CIA'nın, "örtülü operasyonları"nda kullanılan paraların transfer işlemlerinde First National City Bank ile First National Bank of Boston kullanılmaktadır.

Bu karanlık ilişkiler ağında İtalyan P-2 Mason Locası ile Vatikan arasında köprü işlevi gören Banker Calvi'nin sahibi olduğu "Banco Ambrossiano" anılmaya değer. Polonya'da Dayanışma Sendikasına CIA'nın gönderdiği milyonlarca dolarlık yardım bu banka aracılığıyla ulaştırılmıştır. Bu banka aynı zamanda uluslararası mafya bankalarından biriydi. İtalyan mafyasının önemli liderlerinden Florio Carboni de Banker Calvi'nin en yakın dostuydu. Öte yandan İtalyan İstihbaratı SISMI'nın başı Santiuatio da hem P-2 Mason Locası üyesi hem de CIA'nın köşetaşını oluşturduğu bu ilişkiler ağının önemli bir ismiydi.

Transnasyonal silah kaçakçılığına adı karışanlardan Samuel Cummings, 26 Ekim 1981 tarihinde New York Times'a CIA ajanı olarak çalıştığını açıklıyor. ABD ve İngiliz hükümetlerinin dışsatım lisanslarından yararlandığını bildiriyordu. Cummings'in yanısıra CIA ajanları Frank Terpil ve Edward Wilson da "Delex International" adlı bir şirket kurarak silah satmışlardı. Terpil ve Wilson, İngiltere-Manchester'de bulunan "İnterarms Corporation" şirketinden silah sağlıyorlardı.

CIA'nın kirli ilişkiler ağında uyuşturucu ve ilaç denemelerinin özel bir konumu vardır. "New York polisi 27 Kasım 1953 Salı sabahı Frank Ulcun'un cesedini Ctitler Otelinin önünde yaya kaldırımında buldu. Bu şahıs, kendisini otelin ikinci katındaki odasının penceresinden aşağı atmıştı. Oda arkadaşına intihar sebebi sorulduğunda, onun mide ülseri olduğunu söyledi. 22 yıl sonra, Frank'ın CIA'nın ilaç denemesinde kobay olarak

kullanıldığı ve bunun için intihar ettiği anlaşıldı. Cointreau ve LSD maddeleri, üzerinde denenmişti... CIA geniş bir ilaç ve biyolojik maddeler araştırması başlattı. Bu İlaç denemeleri sonucu davranış değişimi yaratma alanında önemli tecrübeler elde edildi. Bu tecrübelere şüphe oluşturmayacak kişilerin kobay olarak kullanılmasıyla ulaşıldı. Öldürücü, tesirsiz, biyotik bakteriyel formüller geliştirme üzerine çeşitli denemeler yapılıyordu... Zamanın geçmesiyle araştırma alanları da genişliyordu. Radyasyon ve elektrik şokunun etkileri de artık denenmekteydi. CIA, bir keresinde New York metro istasyonunun içine hastalık yapan bir gaz sıktı ve yolcuların bir saldırı karşısında direncini ölçtü... Bu tür olaylar kamuoyunda tepkilere yol açınca, ilgili dosyalar CIA başkanının bizzat kendisi tarafından imha edildi."(Kanunsuz Devlet, s.54-55)

CIA açısından, uyuşturucu ticaretinin örtülü operasyonlara destek açısından büyük önemi vardır. Bu konuda ABD emperyalizmi yanılsamalar yaratmış ve sözde bir uyuşturucu savaşı başlatmıştır. Uyuşturucu madde savaşı siyasetinin yaratıcıları Nixon, Rockfeller ve Kissinger'dı. Kissinger, uyuşturucu ile savaş siyasetini Amerikan emperyalizminin evrensel amaçları doğrultusunda yönlendirdi. Ayrı birimler halinde çalışan narkotik bürolar birleştirilerek Drug Enfercement Agency (DEA)'ya dönüştürüldü ve çok sayıda CIA mensubu bu büroya atandı. Nixon ve diğer ABD başkanlarının uyuşturucuyla savaş siyasetleri tam bir ikiyüzlülük göstergesidir. 1972 yılında Yale Üniversitesi Güneydoğu Asya uzmanlarından Alfred Mc Coy ABD Senatosu'nun alt komisyonuna yaptığı açıklamalarda "Amerikan Hükümetini Güneydoğu Asya'daki uyuşturucu madde kaçakçılığında aktif rol oynamakla ve yaptığı kaçakçılığı kamufle etmekle suçladı."

CIA, 1959'dan itibaren Laos'un kuzey bölgelerinde oturan Meo kabilelerini örgütlemeye başladı. Bu kabilelerden kurulan askeri birlikler, Çi'ı ve K. Vietnam'ın; Tayland ve Güney Vietnam'a sızmalarını önleyecekti. Ancak, buna karşılık CIA'dan bir taviz talep ettiler. Kendi topraklarında yetiştirdikleri haşhaştan elde ettikleri baz morfini Laos'un başkenti Vientien'e salimen nakletmek. Bu nakliyat işini de CIA'nın sahibi bulunduğu Air America'nın uçakları yapacaktı.

Taraflar, sonunda anlaşmaya vardılar, ticaret tıkır tıkır işlemeye başladı. Bu tatlı ticaretten aslan payını, Birleşik Amerika'nın müttefiki olan Laos, Tayland ve Güney Vietnam ordularının generalleri alıyorlardı. Laos ordusunun eski Genel Kurmay Başkanı General Kan Rattikon'un en önde gelen ortağı Güney Vietnam Hava Kuvvetleri Komutanı General Ki'nin kızkardeşi; Nyugen Ti li ayda bir Saygon'dan Vientien'e ziyaret yapar; buradan külliyetli miktarda uyuşturucu satın alarak, Kamboçya'nın başkenti Phom Pehn'e naklini örgütlerdi. Bu uyuşturucular ya Amerikan jetleri, ya da Güney Vietnam 5.Hava Tümenine bağlı uçaklar tarafından Saygon'a getirilirdi.

Laos'ta dönemin ABD Büyükelçisi Mc Martie, "Laos hükümeti, afyon savaşında kendine düşen görevi yapıyor" derken, Los Angeles Times "Washington'daki hükümet, müttefikimiz olan politikacı ve general kliklerinin caniyane ortaklığını görmemezlikten gelmektedir." diye yazıyordu.

CIA tarafından Laos'ta örgütlenen MEO birliklerinin komutanı General Vang Pao tarafından Fransa'dan Amerika'ya yollanmak üzere Laos prensi Sopsen'e verilen eroinin Paris'te gümrükte prensin valizinde yakalanması olayı da örtbas edilmiştir.(Toplum, 28 Temmuz 1982)

Uyuşturucu trafiğinin günümüzde en gözde merkezlerinden

biri Afganistan'dır. Afganistan, Pakistan, İran bugün Altın Hilal olarak anılan hattın gözdesi konumunda. Afganistan'ın çorak iklimi ve özellikle Hayber Geçidi yöreleri, Hint keneviri ve afyon çiçeği üretimi için uygun imkanlar sunuyor. Afganistan'da incelemelerde bulunan Dr.Karl Friegang; Helman, Oruzgan, Kandahar ve Nangarhar bölgelerinde tarımın ağırlıklı olarak haşhaş ekimine kaydırıldığını ve özellikle Nangarhar'ın her yanının afyon tarlası olduğunu belirtmiştir.

Afganistan'daki CIA faaliyetlerini ispatı olan başka bir olay da Kabil hükümetince Ekim 1984'te dünyaya duyuruldu: Mezar-ı Şerif kasabasında üç yabancı ajan yakalanıyordu. Bunlardan biri Pakistan gizli servisi olan "CID" ile çalıştığını itiraf eden Nimruz Zülfikar Haydar, diğer itirafçı İran Gizli Haberalma Örgütü "Savama" adına çalışan bir İranlı idi. Üçüncü ajan ise bir "Türk olan Turgut Üzücü idi." Üzücü, CIA tarafından eğitilerek Almanya'dan Pakistan'a oradan da Afganistan'a gönderildiğini itiraf ediyordu. Eski "sağ eylemci" Üzücü'nün bu itirafı yok sayılarak geçiştirildi. Öte yandan "Der Spiegel"in (Ekim 86) eski CIA ajanlarının açıklamasına dayanarak yaptığı araştırmada, CIA'nın özellikle Yakındoğu, Asya ve Uzak-doğu'ya yönelik bütün kirli işlerinde merkez üs olarak kullandığı Almanya'da, ajanlarını özellikle Türkler'den seçtiği, sahte pasaport ve kimlikle dünyanın dört bir tarafına, örneğin Afganistan'a paralı "özgürlük savaşçısı" olarak gönderip ajan olarak çalıştırdığı ortaya çıkıyordu (Güneş, 5 Ocak 1987). Ocak i987'de, Köln'de Afganistan kontralarının toplantısına Afganistan'da eğitim gören Türklerin temsilcisi de katılmıştı.

Altın Hilal'de yeralan Pakistan'da da CIA bağlantılı uyuşturucu organizasyonları bulunmaktadır. Danimarka'ya uyuşturucu madde sokmak isterken yakalanan Pakistan muhalefet lider-

lerinden Kavece Muhammak Eşref, kendisini kaçakçılığa kuzeni ve Ziya-ül Hak Hükümeti çalışma bakanı olan Gulam Dustegir'in zorladığını öne sürüyordu (Cumhuriyet, 12 Kasım 1983). "New York'ta satılan eroinin yüzde 90'ı Pakistan ve Afganistan'daki Hayber Geçidi'nden geliyor. Pathan kabileleri tarafından üretilen eroin Türkiye üzerinden sevk ediliyor. Hayber Geçidi denetlenemediği için eroin imalatı ve kaçakçılığı geniş boyutlara ulaşıyor. Afganistan'da üretilen Hint keneviri ve afyon çiçeği Hayber Geçidi'nden Pakistan'ın Peşaver bölgesine girerek laboratuarlarda işleniyor. Pakistan Ulusal Havayolları İle uyuşturucu tüccarları tarafından ustaca kullanılıyor. (Yankı, 28 Mayıs-3 Haziran 1984). CIA, ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda örgütlediği Pathan'lar gibi azınlıklara uyuşturucu ticaretini "serbest" bırakıyor.

Altın Hilal'in diğer ekseni İran'da "Hocatiye (Hüccet)" adı verilen masonik örgüt, uyuşturucu trafiğinde köşe taşı konumunda. İmamlar, diplomatlar, yüksek rütbeli subaylar, bürokraside üst düzey yöneticiler, işadamları bu locanın üyeleri. Kapitalist Enternasyonal ile ilişkiler İngiltere'deki "Astrum Argentium" ve "Golden Down in the Outer" İsimli mason locaları aracılığıyla yürütülüyor. "İrangate" olayı ile açığa çıkan İran'da uyuşturucu konusunda eskiden Savak'ın yaptığını şimdi halefi yapıyor. 1981-1986 yılları arasında Afganistan'dan başlayıp Pakistan-İran yoluyla devam eden uyuşturucu madde kaçakçılığında köprü durumuna gelen Türkiye'de tonlarca eroin geçiş yapmış, bir kısmı da "yakalanmıştır". Yakalanan sanıklar arasında İsrailliler de bulunmaktadır. (Zaman, 15 Ocak 1987) 1979'da Türk narkotik şube elemanları tarafından hazırlanan "Uyuşturucu Maddelerin İmali, Kaçakçılığı ve Uluslararası Boyutları" adlı raporda haşhaş üretiminin Türkiye'de yasaklanma-

sından sonra üretimin en etkin şekilde İran, Afganistan, Pakistan'da devam ettiği bildiriliyordu. Buralarda üretilen haşhaştan imal edilen mamul ve de yarı mamul uyuşturucu maddelerin Avrupa ve Amerika'ya taşınmasında en kısa yolun Türkiye'den geçtiği belirtilmiş, uyuşturucu madde kaçakçılığını yürüten uluslararası çetelerin reislerinin ve "elit tabakalarının, Avrupalı ve Amerikalı olduğu tespit edilmiştir.(Cumhuriyet, 26 Aralık 1979)

ABD; "ulusal güvenlik devleti", uluslararası uyuşturucu ticaretini durdurmak için hiçbir şey yapmamış, tersine bu ticareti "örgütlemiştir". CIA İle ilgili olarak yapılan esprilerde onun İçin "Capitalism's International Army" (Kapitalizmin Uluslararası Ordusu) veya Cocaine Import Agency (Kokain İthalat Örgütü) denilmektedir. Güneydoğu Asya'da CIA tarafından desteklenen savaş ağalarının yaptıklarına yukarıda değinildi.

CIA, 1947-1950 gibi erken bir tarihte, Fransa ve İtalya'da komünistlerin yönetimindeki sendikalarca düzenlenen dok işçileri grevini kırması için silah ve para sağlayarak Sicilya ve Korsika mafyasını kullanmıştı. Bunun karşılığında mafya çetelerine, ABD'de piyasaya sürülen eroini serbestçe taşıma izni verilmişti.

1980'de Bolivya'da CIA, demokratik yollardan seçilmiş hükümeti, tezgahladığı darbe İle devirdi. Darbe sürecinde "kokain baronları" ile işbirliği yaptı. Bu nedenle Bolivya Darbesine "kokain darbesi" denildi.

1988'de Senatör Kerry'nin başkanlığındaki Senato, Terörizm, Uyuşturucu ve Uluslararası Operasyonlar Alt Komitesi huzurunda tanıklık edenler, CIA ve diğer hükümet personelinin bir dizi Latin Amerika ülkesinin üst düzey yöneticileri ve askeri liderleriyle birlikte karıştığı uyuşturucu operasyonları hakkında kanıtlar sundular. CIA görevlileri, uyuşturucu tica-

retinden elde edilen paralan bütün bölgede karşı-devrimci orduları finanse etmek için kullanıyor; bazen de kendi ceplerine atıyordu.

Eskiden Noriega'nın istihbarat işleriyle görevli yardımcısı olan Jose Blandon, Kerry Komitesi'ne, Nikaragua'daki kontralara silah teslimatı için kullanılan Kostarika'daki küçük havaalanlarının ABD'ye kokain sevkıyatlarında da kullanıldığını anlattı. Kostarika'da bir resmi soruşturma komitesi, CIA ve uyuşturucu ticareti ile bağlantılı olan Amerikalı büyük çiftlik sahibi John Hull'a karşı bir iddianame hazırlamıştı. Kostarika yetkili makamları, cinayete ve ülkelerine silah ve uyuşturucu kaçırılması işine karışmakla suçladıkları Hull'ın kendilerine iade edilmesini talep etmişler, fakat bir sonuç alamamışlardı. Onun suç ortağı olarak, Yarbay Oliver North ile, Indiana Eyaleti senatörü iken Dan Quayle'in yasama işleriyle görevli yardımcısı Rob Owen'ın adını vermişlerdi. 1989'da Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi'nin (DEA) El Salvador'daki ajanlarından biri olan Celerino Castillo III, Oliver North'un şebekesi ile CIA tarafından El Salvador'daki bir askeri havaalanından yönetilen ve kendisinin açığa çıkardığı büyük bir uyuşturucu ve silah kaçakçılığı işi hakkında ayrıntılı bilgiler verdi. Castillo, Washington'da 2 Ağustos 1994 günü yapılan bir basın toplantısında uyuşturucu işinin Ilopango'daki hava üssünden yürütüldüğünü North'un bildiğine inandığını tekrar etti: "Onun emrindeki bütün pilotlar uyuşturucu kaçakçısıydı. O da ne yaptıklarını biliyor, ama herhangi bir şey yapmayı reddediyordu. O zaman El Salvador nezdinde büyükelçi olan Edwin Corr, Castillo'ya, bunun "Yarbay North tarafından yürütülen gizli bir Beyaz Saray operasyonu olduğunu ve bizim bundan uzak durmamız gerektiğini" söylemişti. (San Fransisco Weekly, 18 Mayıs 1994) ...Uyuşturucuya karşı savaş

eğer kaybedilmemişse, bu, ulusal güvenlik devletiyle kaçakçıların çıkarının ortak olduğundandır."(Michael Parenti, İmparatorluğa Karşı, s.111-112)

CIA, "komünizme karşı savaşta" yararlı oldukları gerekçesiyle, Gehlen başta olmak üzere nasıl eski Nazi'leri kullandıysa şimdi de uyuşturucu kartellerini kullanmaktadır. "CIA'nın uluslararası uyuşturucu şebekelerini hedef tahtasına koyması için, istihbarat, siyasi manivela ve üçüncü dünyadaki operasyonlar için doğrudan finansman sağlamakta kullandığı en önemli kaynaklarını gözden çıkarması gerekecektir." (Cocain Politics. aktaran age, s.113)

CIA'nın yönetim ve yönlendiriciliğinde gelişen uyuşturucu trafiğinde bir başka İstihbarat örgütünün, "Mossad'ın da önemli katkıları" vardır. "Eski" MOSSAD görevlileri dünyanın dört bir tarafında uyuşturucu organizasyonlarının içinde yeralıyorlar. Özel türde bir koruma şirketi olan Hod Hahanit (İbranice "hücum kıtası") Latin Amerika'daki İsrailli paralı askerleri bir araya getiriyor. Genel Yönetim Kurulu Başkanı; .... eski bir paraşütçü albayı olan Yair Klein'dir. Başlıca yardımcıları: Uzun süre Nikaragua "Kontralarının" askeri uzmanlarının şefi olan Pessach Ben-Or ile Panama'da General Noriega'nın "güvenlik" konularında sağ kolu Mike Harari. Albay Harari, 31 yıl boyunca İsrail Gizli Servisi'nin (MOSSAD) "eylem birliğini" yönetti. Yair Klein'de, İsrail'in Güney Lübnan'dan çekilmesine bizzat kumanda eden General Moşe Spektor'un eski tugayında hizmet etti. Colombia'lı uyuşturucu taciri P.Escobar'ın emrinde İsrailli subayların yetiştirdiği acımasız bir ordu vardı. Ünlü uyuşturucu kaçakçısı Carlos Lehder'in DEA tarafından yakalanmasını sağlayan Escobar'ın "DEA ile işbirliğinin karanlık hikayesi" bilinmiyor. Ancak, ABD açısından tehlikeli olmaya başladığı noktada

Escobar da tasfiye edildi. CIA'nın kontrol ettiği uyuşturucu trafiğinin para devreleri ile ilgili boyutunda İsviçre bağlantıları dikkate değer: "North ve işbirlikçilerinin geliştirdiği ticaret basit olduğu kadar da kazançlıydı; İsviçre emirlerinin uzman yardımıyla (ve Bern gizli servislerinin el altından desteğiyle) Amerikan ve İsrail savaş silahlarını İmam Humeyni'ye teslim ediyorlardı. İmam, silahların bedelini dolar olarak, ama özellikle uyuşturucu olarak (baz morfin ve eroin) ödüyordu. Zürih'te yerleşmiş olan Türk ve Lübnan şebekelerinin babaları, uyuşturucuyu uluslararası pazara sürüyorlardı. Babalar paylarını alıyorlar ve kalanı Cenevre ve Zürih'in belli başlı mali şirketlerinde ve bankalarında açılmış olan numaralı hesaplara yatırıyorlardı."

"North ve suç ortaklarının talimatı üzerine emirler, (İsviçreli bankerler) paraların Orta Amerika'ya transferini sağlıyorlardı. Salvador'da Farabundo Marti cephesine karşı ve Nikaragua'da Sandinistlere karşı paralı askerlerin Honduras'tan hareketle yürüttükleri sabotaj, terör ve katliam savaşını finanse ediyorlardı."(Jean Ziegler, İsviçre Daha Beyaz Yıkar, s. 123)

Alman Stern dergisinde yeralan bir habere göre "ABD'de 100'den fazla terör okulu bulunmaktadır ve bu okullarda binlerce paralı asker komünizme karşı yetiştirilmiştir."(Terör Okulu. Güneş, II Temmuz 1985) Reagan'ın danışmanlarından R.Mc Farlane "Teröristlere ve onları yetiştiren ülkelere karşı ,askeri saldırılarda bulunmayı düşündüklerini açıklamıştı." Bu saldırılar örtülü operasyonlar biçiminde de gelişmiştir.

Amerika, kontr-terör uygulamaları kapsamında İsrail İstihbarat Örgütü MOSSAD'ın "şiddete şiddetle mukabele yöntemini" benimsemiştir. Şiddetin tarifini yapan, yargılayan ve infaz eden konumundadır ABD. Bu bağlamda "Ölüm mangaları" oluşumunun özel bir önemi var. ALLİANCE ARTICLE ANTI-CO-

MUNISME olarak adlandırılan, "komünizmle mücadele etmekte kendilerini feda etmeyi göze alan insanlar topluluğu"' organizasyonları dünyanın dört bir yanına yayılmışlardır. Örneğin, Latin Amerika ülkelerinde bu amaçlar doğrultusunda yetiştirilmiş, CIA'nın eğittiği ve finanse ettiği Death Squad adlı paramiliter örgütler binlerce insanı katletmişler, sabotaj, soygun, kundaklama, işkenceyle sorgulama türünden vahşi eylemlerin vurucu gücünü oluşturmuşlardır. Guatemala'da 1976-77 yıllarında 20 bin kişi kaybolmuştur.

CIA'nın eğittiği güçlerin Guatemala'daki eylemlerine ilişkin olarak Amnesty International Repport'ta (1979) şu bilgiler çarpıcı ipuçları sunuyor: "Guatemala: (...) Bu ölüm mangaları büyük ölçüde sivillerden oluşmuş olmakla birlikte aynı zamanda güvenlik güçleri elemanlarını da içerirler. (Policia Regional)'ın sadece görevli polislerden oluştuğu sanılmaktadır."

"Bunların dışında, kırsal alanda etkinlik gösterenleri de güvenlik güçleri konumunda sayılmakta olup büyük tarımsal işletmelerden oluşan yönetim birimlerine bağlıdırlar. Silahlı kuvvetler ajanları (les Comissionados Militares) olarak tanımlanan siviller kentsel ve kırsal alanlarda görevli olup, istedikleri kadar silahlı yardımcı seçme yetkisiyle donatılmışlardır.

Özellikle solcu gerillaların etkinlik gösterdiği alanlarda bölge halkı; kanunsuz tutuklamaların, kayıpların ve cinayetlerin silahlı kuvvetlerce düzenlendiğine inanılmaktadır. Genellikle ölüm mangaları kurbanlarını öldürmeden önce kaçırmakta, işkence yapmakta ve sorgulamaktadır. Çoğunlukla tanınmaları mümkün olmayan ve kafaları, elleri, kolları ve bacakları koparılmış kurbanların cesetleri kaçırıldıkları yerin yüzlerce kilometre uzağında bulunmaktadır." "AAA" simgeli "ölüm mangaları" değişik İsimler altında legal ve illegal kuruluşlar halinde

ABD politikasına göre güdümlenen bütün ülkelerde kurulmuş ve amaçları doğrultusunda kullanılmıştır ve kullanılmakladır.

"ABD, etki alanı altındaki ülkelerde militer güçlere "anti-komünizm=milliyetçilik" formülünü benimsetti. Özellikle FM 31 seri numaralı resmi ABD talimnamelerinde Gayri-Nizami harp veya Kontr-Gerilla yöntemleri açıklanmakta, bu amaçla kurulan yeraltı örgütlerinin, komünizmle mücadele ederken, gerektiğinde işkenceden, kötürüm hale getirmeye ve soygundan sabotaja kadar her türlü yönteme başvuracağı ilkesi getirilmektedir. Bu resmi ABD belgeleri var oldukça ABD'yi hem "Terörist Devlet", hem de 'Terör İhraç Eden Devlet' olarak nitelemek"(Doruk Operasyonu, Talat Turhan) doğru görünüyor. Global terörizmi temsil eden ABD ve onun gizli servislerinin denetiminde "Gayri-nizami harp" eğitimi veren kuruluşlar tam bir ölüm imparatorluğu kurmuşlardır. Bu amaçla kurulan Washington'daki "Uluslararası Polis Akademisi"nde çeşitli ülkelerden gelen polis şeflerine "kendi ülkelerinin toplumsal sorunları anlatılmakta, komünistlerin saldırganlıkları ve yıkıcılıkları konusunda konferanslar verilmekte, patlayıcı maddelerle suikast düzenleme konusunda film gösterilmekte," Meksika sınırında Matamaros yakınlarında "Yeşil Bereliler" gözetiminde patlayıcı maddelerin kullanılması denenmekte, sessizce adam öldürme, bıçaklama ve boğma yöntemleri öğretilmektedir. (100'e yakın Türk polis şefinin ABD'de FBI tarafından düzenlenen kurslarda "kontr-terörizm, suçluların analizi, havacılık, yöneticilik, laboratuar araştırmaları vb." konularda eğitim göreceği açıklandı ve 1986 yılında dönemin Emniyet Genel Müdürü'nün bildirdiğine göre, Terörle Mücadele Daire Başkanlığı'nda görev alacak 100 kadar polis şefi terörle mücadele konusunda eğitilmek üzere 1986 Mart, Ağustos ayları içinde ABD'ye gönderildi. Milliyet, 22 Eylül 1986)

Ölüm mangaları pratiklerinin geçerli olduğu ülkelerden Honduras'ta yaşananlar sorunu netleştiriyor. "James Le Moyne'nin 2 Mayıs 1987'de New York Times'in birinci sayfasında yeralan bir . haberinden, Honduras ordusunun emekli subaylarından birinin solcu bilinen iki yüz kişinin işkenceyle öldürülmesinden ordunun sorumlu olduğunu ileri sürdüğünü öğreniyoruz. Kendilerine işkence konusunda ders veren Amerikalı uzmanların uykusuz bırakma, aşırı soğuğa ve aşırı sıcağa maruz bırakma tekniklerini öğrettiklerini ifade etmektedir." Ölüm mangaları bağlamında enternasyonal bir terör şebekesi geliştiren ABD emperyalizmi ve onun gizli ordusu CIA, bu mangalar yetersiz kaldığında doğrudan devreye girmektedir. Örneğin, Nikaragua'da; "Sahip olduğu tüm imkanlara rağmen CIA tarafından yönetilen vekil ordu sıradan terör eylemleri sergilemenin ötesine geçememiş, CIA bizzat kendisi işin içine girmek zorunda kalmıştır. Limanları bombalamış, petrol tesislerine saldırılar düzenlemiştir. Kendi komando gruplarını kullanmış, Belçikalı ve Amerikalı pilotlara hava saldırılarında görev vermiştir. Bu operasyonlar El Salvador, Honduras ve Nikaragua'nın Atlantik ve Pasifik kıyılarının açığında seyreden ABD savaş gemilerindeki komuta merkezlerinden yönetilmiştir. CIA, asilere saldıracakları hedefleri bildirmekteydi, barajlar, köprüler, elektrik santralları ve limanlarla ilgili gerekli bilgilerle donatılmaktaydı. Bu askeri hedefler ABD firmalarınca yapılmış olduğundan bilgi toplamak, planlarını, haritalarını elde etmek hiç de zor olmuyordu."(N. Chomsky, ABD Terörü, 3:51)

CIA'nın ölüm mangalarının yanında operasyon düzenlemesi adeta bir "gelenektir". "Yeşil Bereli" Yüzbaşı Mc Carthy'nin 1971 Mayısında CIA'nın Kamboçya'da gerçekleştirdiği "Kiraz Harekatı"na ilişkin açıklamaları son derece çarpıcıdır. "Khtner

Sered" adı verilen ölüm mangalarının "CIA tarafından finanse edilen, gizli, sağcı" bir grup olduklarını açıklayan Yüzbaşı Mc Carthy "Khmer Serelleri Kamboçya hükümetini devirmek için planlar yapan bir örgüt" olarak nitelemiştir. (Norodom Sihanuk, CIA İle Savaşım).

CIA'nın temsil ettiği ABD terörü Guatemala'da da ölüm mangalarıyla bütünleşti. "Mendez Montenegro'nun sivil hükümeti (1966-1970), ABD yeşil berelilerinin yardımıyla, yaklaşık 500 gerillayı ortadan kaldırmak için 8000 köylünün öldürülmesini yönetti." (Düşük Yoğunluklu Demokrasi, s. 156)

Kapitalist Enternasyonal'in vurucu gücü CIA; Avrupa, Afrika, Latin Amerika, Güneydoğu Asya ve Ortadoğu'daki seçimlere de müdahale etmektedir. "1955'te, CIA, Endonezya'da muhafazakar bir İslamcı partiyi desteklemek için bir milyon dolar harcamış; fakat bu parti başarısız olurken, komünistler başarılı olmuştu. Böyle olunca, CIA, seçim sonuçlarını reddetmekle işe başlayarak birkaç yıl sonra başarısız bir darbe girişimini, 1965'te de başarıya ulaşan ve 500.000 ile bir milyon arasında insanın hayatına mal olan, Holocaust'tan sonra en fazla kanın döküldüğü bir başka darbe girişimini destekledi.

1958'de, Elsenhower yönetimi, muhafazakar adayları desteklemek ve anti-kapitalist, anti-emperyalist Pathet Lao partisini baltalamak için Laos'taki ulusal meclis seçimlerine para akıttı. Fakat muhafazakarlar başarısız, Pathet Lao başarılı oldu. CIA bir kere daha seçim sonuçlarını reddederek işe başladı ve oy pusulalarının yerine mermileri geçirdi. Örgüt, para ve baskıdan oluşan bir karışımı kullanarak Pathet Lao'ya karşı savaş yürütmek amacıyla Meo kabilelerini toplayarak bir özel ordu kurdu.

El Salvador'da 1984'te ve 1989'da yapılan seçimler bir terör ve cinayet atmosferi içinde, gizli oy, dürüst sayım ilkesinden ya-

rarlanmadan ve sol partiler katılmadan gerçekleştirildi. Mike Zielinski'nin belirttiği gibi (Covert Action Quarterly, Yaz 94) bu seçimler "ABD tarafından desteklenen askeri diktatörlüğü gizleyen bir incir yaprağı olarak ABD tarafından, uluslararası tüketim tarafından tezgahlandı". (M.Parenti, age, 128-129)

CIA'nın Kapitalist Enternasyonal'in vurucu gücü haline getirilmesinin tarihsel ve siyasi dinamiklerini şu satırlardan izlemek mümkün: "Ordunun misyonunu küresel savunmadan dahili güvenliğe çeviren Kennedy yönetimi ve halefleri milliyetçilik (veya dahili planlama ilgili vesikalarda geçtiği şekliyle aşırı milliyetçilik) problemini neo-nazi modeli üzerine oturttukları Ulusal Güvenlik Devletlerini kurarak ve bunlara destek vererek çözmüşlerdir. Sonuçları ise herkesin malumudur. Latin Amerika'da insan hakları konusunda uzman Lars Schoultz 'Amaç, mevcut sosyo-ekonomik imtiyazların oluşturduğu yapıya yönelik tehditleri, sayısal çoğunluğun siyasal katılımının önüne geçerek kaldırmak' olduğunu söylemektedir. Bu rejimlere yönelik ABD desteği esas itibariyle 1920'li yılların ve Avrupa faşizminin modelini izlemektedir."

CIA'yı yaratan dinamiklerin formülasyonlarından biri olan "Milli Güvenlik Devleti" kavramının boyutları şu açıklıkları sunuyor:

"Görünüşte demokratik bir hükümete sahip olan ülkelerin, genellikle dikkati çekecek ölçüde anti-demokratik bir devlet iktidarına sahip oldukları görülür. ABD'de yalnızca muhafazakarlar değil, soğuk savaş liberalleri de devletin güvenlik çıkarlarını korumak için FBI'yı kullanmışlardır. Böylelikle, yasalar çerçevesinde kalan muhaliflerin ve göstericilerin izlenmesi de dahil olmak üzere, anayasaya aykırı çeşitli eylemlere gittikçe daha çok bulaşan bağımsız, kimseye karşı sorumlu olmayan bir siyasi güç

yaratmışlardır. 1947'te Başkan Hanry Truman, dış istihbaratı eş güdümlü hale getirmek amacıyla Merkezi Haberalma Örgütü'nü (CIA) kurdu. Eski Senatör George Mc Goverin belirttiği (Parade, 9 Ağustos 1987) gibi:

"Hemen hemen başlangıcından itibaren CIA yalnızca istihbarat bilgileri toplamakla değil, aynı zamanda yurtdışında seçimlere hile karıştırmak, sendikaları yönlendirmek, yarı-askeri harekatlar gerçekleştirmek, hükümetleri devirmek, yabancı resmi görevlileri öldürmek, eski Nazileri korumak ve kongreye yalan söylemek gibi operasyonlarla da uğraştı."

Anthony Summers, J.Edgar Hoover hakkındaki kitabında FBI'nın örgütlü suç ile yakın ilişkiler içinde olduğunu belirtiyor. Eski CIA operasyon görevlilerinden R.Morrow, Firsthand Knowlodge adlı kitabında, CIA'nın gangster çeteleriyle çok içli dışlı olduğunu keşfetmenin ne kadar tedirgin edici olduğunu kaydeder. Yıllar boyu çeşitli Kongre araştırma komisyonları, CIA ile uyuşturucu ticareti arasındaki ilişkileri açığa çıkarmıştır. Ulusal güvenlik devleti, gizli operasyonları, para aklama faaliyetleri, uyuşturucu ticareti ve sık sık yasadışı şiddet kullanmasıyla örgütlü suça çok yakın bulunmaktadır. Cinayetleri, işçi sendikalarını korkutması, mülklerine el koyması ve yüksek makamları etkilemesi ile, örgütlü suç da devlete yakın durmaktadır."

"Milli Güvenlik Devleti" doktrinine göre "Bir hükümet yerel düşmanı ile, yani kendi ülkesinin insanları ile başa çıkamayacağını anladığında gizli terörist faaliyetlere başvurur." Bu konuda Kapitalist Enternasyonal dayanışması anlamında CIA her zaman göreve hazırdır. Koordine eder, planlar ve vurur. Bu konuda İtalya'da yaşananlar öğreticidir:

"Temmuz 1990'da İtalya Cumhurbaşkanı Cossiga bir çağrıda bulundu ve 1960'lı ve 1970'li yıllarda CIA'nın İtalya'da terö-

rist faaliyetlere hız kazandırması için Licio Gelli'ye para yardımı yaptığı yolundaki iddiaların araştırılmasını istedi. Söz konusu iddialar, devlete ait bir televizyon kanalı tarafından ortaya atılmıştı. Gelli denen zat, gizli propaganda Due (P-2) Mason Locasının büyük üstadı idi ve terör faaliyetleri ve diğer cinayetlerle ilgisi olduğu yolunda yaygın bir kanaat mevcut idi. 1984 senesinde İtalya parlamentosu tarafından hazırlanıp yayınlanan bir rapordan o yıllarda P-2 ve diğer neo-faşist grupların İtalyan ordusu ve gizli servisler ile sıkı bir işbirliği içerisinde bulunduğunu ve solun yükselişini önlemek, aşırı sağcı bir rejimin işbaşına gelmesini sağlamak için hazırlıklar yaptığını öğreniyoruz. Bu planların özelliklerinden biri, "tansiyon stratejisi" uygulamasıydı ve bu bağlamda Avrupa'da yaşanmış bulunan terörist eylemlerden en önemlilerini sahnelemişti. Suçlamalar, Richard Brenneke'den geldi. Brenneke, "CIA-P2 ilişkilerinin yirmi senelik bir geçmişinin olduğunu ve on milyon dolardan fazla bir harcamanın yapıldığını iddia etmekteydi. Washington ve İtalyan aşırı sağı arasındaki ilişkilerin izini 1922'de Mussolini'nin iş başına geldiği günlere kadar sürmek mümkün."

Bu ilişkiler ağına ilişkin olarak bir başka kaynakta şu bilgiler bulunuyor: "İtalyan polisi, 17 Mart 1981 günü Gelli'nin Arozza'daki lüks villasının kapısına dayandığında, P-2 Mason Locası şefi yapılacak baskını duymuş ve çoktan izini kaybettirmişti. P-2 Mason Locası'nın şefi, İtalyan gizli istihbarat kaynakları ile de çok yakın dostluklar kurmuştu.

Gelli, İtalya'nın tanınmış faşistlerinden biriydi. Mussolini'nin İspanya İç savaşında Cumhuriyetçilere karşı dövüşmek için gönderdiği gönüllüler arasında yer alan Gelli, özellikle Güney Amerika ülkeleri ile yakın ilişkiler kurmuştu. Arjantin eski devlet başkanlarından Juan Peron'un yakın dostu olan Gelli'nin Ameri-

kadaki mason locaları ile de yoğun ilişkileri bulunmaktaydı.

Roma'da Via Veneto'daki Excelsior Oteli'nde haftada üç gün P-2 Mason Locasına başkanlık eden Gelli'nin İtalya'da yaygın şiddet eylemleri düzenleyerek otoriter bir rejim kurmak amacıyla örgütlenen asker-sivil kadrolara öncülük ettiği de bilinmekteydi. 1980 yılı Ağustos ayında, İtalyan Komünist Partisi'nin en güçlü kalelerinden Bologna'da garda patlatılan bombanın P-2 Locasına bağlı darbeciler tarafından konduğu ileri sürülmektedir...

İtalya'nın en büyük özel bankasının sahibi Calvi, P-2 Mason Locası şefi Gelli ile, Gelli İtalyan mafyasının tanınmış liderlerinden Carboni ile, Carboni de CIA ve İtalyan gizli istihbaratı ile çalışan Pazienza ile beraberdiler. İtalyan Gizli Servis yöneticilerinden General Musumacci de bu sacayağının bir başka halkasını oluşturmaktaydı.

Bu mason-mafya-banka ve istihbarat ağının bir önemli adamı da Michelle Sindona'dır. Sindona, mafyanın doğum yeri olan Sicilya'da doğup büyümüş, İtalyan mali oligarşisi ve Vatikan çevreleri ile çok yakın dostluklar kurmuştu. Vatikan bankası IOR ile bankacılık konusunda işbirliğine girişen Sindona, bir özel bankanın denetimini de ele geçirmekte gecikmemişti... Sindona'nın Vatikan'daki büyük dostu, Amerikalı Kardinal Mercinkus'tur."(Uğur Mumcu, Papa, Mafya, Ağca, s.234-235) Bu ilişkiler ağında Vatikan'ın özel bir yeri vardır. Kapitalist Enternasyonal'in "uhrevi" merkezi Vatikan, mali oligarşi ile global ölçekte bütünleşmiştir. ABD'de Manhattan, Banker Trust, Morgan Bank, Fransa'da Rothschild, Zürih ve Londra'da Credit-Suisse, General Motor's, Shell, Gulf Oil, General Electric, IBM, Bethleem Steel, TWA gibi transnasyonal firmalarda Vatikan'ın hisseleri vardır. Vatikan kardinalleri de birer iş adamına dönüş-

müşlerdir. Vatikan'ın önemli adamlarından Massimo Spada İtalya'da birçok şirketin başındadır. Kardinal Mercincus ise Vatikan Bankasın'da yöneticidir.

"Yapı bellidir; yapının temel taşlarından biri Vatikan, öteki İtalyan, İsviçre ve Amerikan bankaları. Üçüncü temel taş İtalyan mafyası. İtalyan mafyasının çokuluslu şirketler gibi örgütlenen güçlü ilişkileri... "Vatikan-banka-mafya üçgeni. Bu üçgenin mafya kanadı, uyuşturucu madde ve silah kaçakçılarına kadar uzanıyor. Bu mafya üçgenini bir büyük çember içine almak gerekir. Bu çemberin adı P-2 Mason Locasıdır. Sismi'nin en üst yetkilileri –bu arada Sismi başkanı General Santovitio da– P-2 Mason Locası'nın üyesiydi. İtalyan mali oligarşisi, mafya ile, mafya mason locaları ile, mason locaları istihbarat örgütleri ile, istihbarat örgütleri de sağcı terör örgütleri ile birbirlerine bağlanmıştı." (age, s.231-237)

Kapitalist Enternasyonal'in "uhrevi" gücü Vatikan'ın bu ilişkiler ağında faşistlerle ortaklığı yeni değildir. Vatikan 1934 yılında Nazi rejimi ile bir konkordato imzalamıştır. Bu konkordato ile Hitler rejimi meşruiyet kazanmış ve dünya burjuvazisinin kendine verdiği görevi yerine getirmeye başlamıştır. Bu görev sosyalist devletlerin yıkılması yanında sosyalistler tarafından kamulaştırılan kilise mallarının kiliseye iade edilmesini de içeriyordu. 1934 konkordatosu ile Hitler'i meşrulaştıran Vatikan bugün global emperyalizmin tüm komplo yumaklarında yerini alıyor. Bu arada, Naziler geri çekilirken sosyalist ülke topraklarında oluşturdukları kilise eksenli yeraltı örgütlenmesini de "sosyalizmin çözülüş" sürecinde Vatikan yönlendirmiştir. Vatikan'ın masonluğun düşmanı olduğu tezleri de son yıllarda çürütülmüştür. David Yallop tarafından yazılmış "Tanrı Adına" (in God's name) adlı kitapta Vatikan'da çok sayıda mason olduğu

tespit edilmiştir. Vatikan dışişlerinden sorumlu Kardinal Caseroli, Kardinal Mercinkus bunların en ünlüleri. Bu arada, Vatikan'daki masonları tasfiye çabasına girişen Papa I. Jean Paul'ün ölümü de oldukça düşündürücüdür. Vatikan bankası IOR, Katolik kiliseleri aracılığıyla dünyanın dört bir yanına para transferleri yaparken, Vatikan'da kurulan dinsel-siyasal-mali örgüt masonizmin kurallarına dayalı "enternasyonal" sermayenin odağında yeralıyordu. Ünlü gangster "Al Capone" ile hemşehri olan Kardinal Paul Casimir Mercinkus 1970 yılında, Filipinler'de Papa Vl.Paul'e bıçakla saldıran bir kişiyi yakalıyor ve Papa'yı "ölümden kurtarıyordu." Bu suikast üzerindeki sis perdesi aralanamamıştır. Gizli servis labirentleri ile masonizmin labirentleri kesişme halindedir. Fransız İstihbaratı DGSE, İtalyan S İSMİ. SISDE, İngiliz MI6, MİT ve CI17 çok sayıda masonun hızla yükseldiği ve masonizmin örgütleri ile yumak olmuş istihbarat kuruluşlarıdır. 1989 sonunda DGSE ve DST (Fransız İstihbarat Servisleri) bir "isyan" hareketine tanık olmuştur. Bu servislerde "isyan" çıkaran ordu kökenli istihbaratçılar DGSE ve DST'nin "tamamen masonların kontrolüne girdiğini" iddia etmişlerdir. Gerçekten, İsyancı subayların uzaklaştırılmasından sonra DGSE Harekat Servisi'nin başına getirilen Albay Costedoat da ünlü bir masondu. Görüldüğü gibi "Milli Güvenlik Devleti" kavramında vurgulanan "millilik" anlayışı ince bir örtüden başka bir şey değildir ve herşey Kapitalist Enternasyonal'in ilişkiler yumağı kapsamında biçimlenmektedir. İstihbarat örgütleri, dinsel kurumlar, mali oligarşi, mafıoz yapılar sistemin işlerliğinde ortaktırlar.

Kapitalist Enternasyonal'in "koçbaşı" CIA örtülü eylemlerde dışişleri temsilciliklerini de kullanınaktadır. Dış ülkelerde CIA, belli başlı olarak, ya elçilik ya da ticari örtü altında çalışmakta-

dır. Dünyanın birçok köşesinde CIA küçük firmaların arkasına gizlenmiş olarak iş görmektedir. Örgüt için en hassas sorun, bu örtü sorunudur. Çünkü maskelenmiş silahlı harekatta, maskeyi, bu örtü teşkil etmektedir.

Dünyanın bütün başkentlerindeki Amerikan elçiliklerinin hemen hepsinde herkesin giremeyeceği ya bir kat ya da bir kısım vardır. İşte burası CIA'ya tahsis edilmiştir. Burada yönetim "büro şefine" aittir ve emrinde o ülkedeki işin önemine göre değişen sayıda istihbaratçı vardır. Bir de o ülkeden elde edilen ajanlar, bu istihbaratçılara çeşitli bilgiler toplamada yardım eder. CIA personeli, dışişleri bakanlığı memuru olarak gösterilmişlerdir... Örneğin Bonn'daki CIA şefi Henry Pleasants, 1963 Biyografi el kitabında ataşe olarak; 1954'te Guatemala harekatını yöneten Plan Şubesi Müdür Frank Wisner, gene ataşe olarak gönderilmiştir. Guatemala'daki Küba'ya çıkartma yapacak mültecilerin eğitim gördüğü kampı yöneten Robert Kendall Davis, elçilik ikinci katibi olarak görünüyordu.

Vietnam'daki CIA şefi William Egan Colby, resmi evraklara, elçilik birinci katibi olarak kaydolunmuş ve 1963 yılında Amerika'ya dönerek CIA'nın Uzakdoğu bölümünün başına getirilmiştir.

Atina ve Manila'daki görevinden sonra, Saygon CIA şefliğine tayin edilen John H.Richardson, Amerikan elçiliği birinci katibi diye görevine devam etmiştir. (David Wise, B.Ross, Görünmeyen Hükümet CIA, s.78-79)

Türkiye'de de "temsilci" olarak "Vietnam kasabı" Kommer, Hupe gibi "nazi artıkları"nın yanı sıra örneğin "CIA'da Kim Kimdir' kitabında adı geçen ABD Büyükelçisi William Butts Macomber, Cento Genel Sekreter Yardımcısı Moristl Crawford, Ankara ABD büyükelçiliğinde görevli "Birinci Katip" Reymond

Evans Benson ve "Askeri Ataşe" Paul Hugnes, John S.Getchell, Harold Aisley "Çalışma Ataşeliği" görevlerinden deşifre oldukları gerekçesiyle geri çekiliyorlar, yerlerine yeni elemanlar geliyordu.(Politika, 26 Nisan 1977). 28 Ağustos 1977'de ABD büyükelçiliği siyasi işler görevlilerinden II. Katib Donald A. Robert'in bazı kuşkulu faaliyetleri basına yansıyor. (Vatan, 29 Ağustos 1977), CIA görevlisi ABD büyükelçiliğinde görevli ataşe William Philips'in adı MİT'i de kapsayan önemli bir olayda geçiyor (Savaşman olayı). 1977 yılı yaz aylarında ABD Ankara büyükelçiliğinde görevli Robert Alexander Peck "garip" bir geziye çıkıyor. Amasya Belediye Başkanının dönemin İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'e bildirmesi ile olay Dışişleri'ne yansıyor ve Peck Türkiye'yi terk etmek zorunda kalıyordu. Peck'in sınır dışı edilmesini engellemeye çalışan Spain'in ise ABD Büyükelçisi sıfatı yanında CIA'nın önemli bir görevlisi olduğu bilinmektedir. (Hasan Fehmi Güneş bu olaydan sonra AP Beşiktaş ilçesine üye bir bayanın adının da karıştığı bir skandal sonucunda görevinden ayrılmak zorunda kalmıştır.)

Bu tablo içinde CIA-İsrail işbirliği önemli bir unsurdur. 60"lı yıllardan sonra Ortadoğu'da etkinliği azalan CIA bu işlevlerini İsrail'e (MOSSAD) devretmiştir. 60'lı yılların ortasındaki ABD-İsrail ittifakı Amerika'nın bölgedeki stratejik çıkarlarını tehdit eden "kızıl tehlikeyi" ortadan kaldırmaya yönelmişti. Düzmece raporlarına inandırıcılık kazandırmak amacıyla "Holocaust kompleksini" bir yana iten İsrail, Mısır'daki Bonn gizli servis başkanı General Gehlen komutasındaki bir grup neo-nazi ile işbirliğine girdi. Bu operasyonu Perez yönetti. İsrail bölgeye yayılan kanlı komplo yumaklarının oluşumunda önemli roller oynamıştır. 1967 olaylarını hazırlamak üzere harekete geçirilen mekanizmada MOSSAD'ın katkıları vardır. 21 Haziran

1967'de Yunan askeri darbesi ve Mısır, Suriye, Ürdün üçlüsüne karşı Haziran savaşı. Tito'nun o zaman saptadığı gibi iki olay arasında açık bir ilişki vardı. Baba G.Papandreu'nun ılımlı sosyal demokrat partisinin yaklaşan seçim zaferi istihbaratçılar tarafından ülkede "kızılların egemenliği" olarak sunulmuştu. Bu tutumun arkasında oğul Papandreu'nun, "Sovyetler Birliği'nin kuklası" ilan edilen Nasır ve diğer milliyetçi Arap liderleri ile kurduğu yakın ilişkiler yatıyordu. Darbe nedeniyle bölgedeki gerilimler keskinleştiğinde (Dayan o sırada "tesadüfen" Atina'da bulunuyordu), İsrail açısından Mısır'a saldırma yolu da açılmış oluyordu. 1967 savaşı için Siyonizm yanlısı bir yazar şu değerlendirmeyi yapıyor: "Tarihte hiçbir savaş bu ölçüde gizli servislerin kontrolü altında gerçekleşmemiştir. 1967 savaşı gerçekte CIA ve İsrail gizli servisinin ortak girişimlerinin ürünüydü."(Richard Decaon: The Israeli Secret Service)

ABD tarafından denetlenen ittifaka batılı gizli servislerin de entegrasyonu, siyonist devletin Avrupa çapında da terörist etkinlikler göstermesini sağladı. Bu bağlamda 70'li yıllar boyunca, İsrail ölüm komandoları tarafından İtalya, Fransa, Kıbrıs ve Norveç'te kamuoyu yaratmaya çalışan Filistinli militan ve aydınlardan 15'i düzenlenen suikastlerde öldürüldü. MOSSAD bu eylemleri sırasında birkaç kez sorunlar yaşamış, Roma'da, MOSSAD ölüm timleri tarafından öldürülen Filistinli aydın Wael Zuaiter'in katli ile ilgili olarak açılan davada mahkeme İsrail devletini, "kanunsuz hedefleriyle hukuk ve düzeni tehdit eden hiyerarşik, güçlü ve korku salan bir örgüt" olarak nitelendirmiştir. Ancak, MOSSAD'ın gerçekleştirdiği siyonist terör yoluna, hiçbir engelle karşılaşmadan devam etmiştir. 70'li yıllara yayılan suikastler üzerine ayrıntılı araştırmalar yapan "Time" Avrupa muhabiri David Tinnin bir noktanın altını çiziyordu. "Su-

ikast yapılan ülkelerin gizli servislerinin, en azından susarak dışa vurduğu onaylayıcı tavır olmasaydı bunlar yapılamazdı". Özellikle İtalya ve Fransa'da gerçekleştirilen olaylarda gazetecinin saptaması açıkça gözlemlenmektedir. İki ülkede de o sıralarda yükselen işçi hareketi ve ilerici akımlar yüzünden karışıklıklar yaşanmaktaydı, Filistinli militanların ilerici çevreler ve aydınlarla ilişkide olduğu iddia ediliyordu. Suikastlerin arka planını bulanıklaştırmayı amaçlayan yoğun siyonist propaganda, "Filistin teröristlerinin" karanlık ilişkilerini öne sürüyordu. Böylece Avrupa ülkelerinde solun varlığından rahatsız olanların ekmeğine yağ sürmenin dışında, anti-İsrail akımları durdurmak ve Filistin Kurtuluş Hareketi'ni ortadan kaldırmak isteyenlere de hizmet ediliyordu.

1970'li yıllarda İsrail terörünün Avrupa'da aldığı diğer biçim devletlerin iç politikalarındaki huzursuzluklara doğrudan müdahale etmek şeklinde oldu. Siyonistlerin amaçlarına karşı çıkma eğilimi gösteren siyasi güçlerin var olduğu veya böyle güçlerin iktidara gelmesi olasılığının yüksek olduğu ülkeler hedef seçiliyordu. Bu konuya İtalya örnek olarak gösterilebilir.

İtalya stratejik konumuyla Avrupa, Afrika ve Ortadoğu arasında bir köprübaşıdır. Arap dünyasıyla tarihsel bağları olan İtalya, anti-siyonist Katolik bir kültürle yoğrulmuştur, örgütlü ve bilinçli bir işçi hareketine sahiptir. Bu özellikleri İtalya'yı dünya haritasında İsrail'in komplocu eylemleri için öncelikli hedef yapmaktadır. Siyonist bir lobiye ve Siyonizmi savunan aydınlara sahip olmayan İtalya, İsrail tarafından "düşman ülke" olarak görülmektedir. İsrail bu ülkeye yalnızca ABD ve diğer müttefiklerin baskısıyla etkide bulunabilmektedir. Daha 40'lı yıllarda Haganah sabotajcılarının Arap ülkelerine silah taşıyan gemileri İtalyan limanlarında havaya uçurması ve Irgun terörist-

lerinin Roma'daki İngiliz büyükelçiliğine bomba atmasıyla, ülke siyonist terörizmin yatağı haline geldi. 40'lı yılların başında İtalya, siyonist işçi partisi üyelerinin, resmi ve gayrı resmi radikal sağcıların, faşistlerin ve neo-nazilerin İtalyan demokrasisini dinamitlemek için buluştukları bir merkez oldu. Ordu ve güvenlik servisi ile de yakın ilişkiler kuruldu. Bu unsurlar daha sonra 1964'deki başarısız darbe girişimine katılmakla suçlandı. 1971'deki ikinci darbe girişiminin lideri eski SS komutanı Valerio Borghese'nin İsrail'e kaçtığı yolundaki haberler basında yer almıştır. Moshe Dayan'ın onayıyla Valerio Borghese tarafından yazılan' bir metin İsrail Savunma Bakanlığı'nca yayınlanmıştır. 1971'deki seçim kampanyasında Mussolini'nin eski sağ kolu faşist parti başkanı Giorgio Almirante ve eski NATO generali Gino Birindelli, İsrail yöneticileriyle yakın ilişkilerinden gurur duyduklarını açıklamışlardır. 1973'te Hıristiyan Demokrat başbakan Mariano Rumor'a suikast yapan Bertoli'nin yanında cinayet aracı olarak İsrail ordusunun işaretini taşıyan bir bomba bulunmuştur. Yapılan araştırma sonucu suikastçinin bir süre öncesine kadar İsrail'de bir Kibbutz'da yaşadığı saptanmıştır.

İsrail'in İtalyan ve diğer Avrupalı faşist gruplarla işibirliği 70'li yılların sonlarından 80'li yılların başlangıcına dek uzanmaktadır. Son yıllarda bu işbirliği Lübnanlı falanjistlerin desteğiyle daha da güç kazanıyor. İtalyan makamlarının başlattıkları ve basına da yansıyan soruşturmaya göre en az 100 İtalyan faşistinin Lübnan'daki Kataeb eğitim kampında silah ve patlayıcı maddeler konusunda eğitildiği saptanmıştır. Beşir Cemayel'in doğrudan yönetimi altında olan eğitim kamplarından birinde Bologna katliamını gerçekleştiren teröristler yetiştirilmiştir. Söz konusu katliamda 100'ün üstünde insan ölmüş, yüzlercesi de yaralanmıştı.(Middle East International, 15 Ocak 1982). Bu eği-

tim kamplarında İtalyanların yanısıra Alman, İspanyol, Fransız ve Türk faşistleri de eğitilmekte, kamp personeli İsraillıler'den oluşmaktadır. 1980 yılında İtalyan Panorama dergisinde yayınlanan bir araştırma yazısına göre; Kuzeydoğu Beyrut'ta Akur'da bulunan falanjist kampında "Bozkurtlarla" beraber eğitim gören neo-nazi "Hoffman'ın Militer Sportif Grubu" militanlarının yanısıra ASALA militanları da eğitilmiştir. İsrail, falanjist milislerin en modern patlayıcı madde ve elektronik imha malzemeleriyle donanmasını sağlamaktadır. IL Messaggero gazetesinde 17 Ocak 1982'de yeralan bir röportajda önemli bir devlet görevlisi, "En azından 1978'e dek İsrail gizli servisinin komplocu İtalyan örgütlerine sızdığı ve bu örgütlere birçok kez silah, para ve bilgi yardımı yaptığı bir gerçektir" diyor ve şu değerlendirmeyi yapıyor: "İsrail planlarının amacı İtalya'yı bir iç savaşa sürükleyerek, Birleşik Devletler nezdinde Akdeniz Bölgesinin güvenliğinin sağlanması görevini kendilerinin devralmasını sağlamaktı." Bu arada Münih Ekim Festivali'nde 53 kişinin ölümüyle sonuçlanan olaydan sorumlu olan neo-naziler ile İsrail tarafından her türlü desteğin sağlandığı Lübnanlı falanjistler arasındaki ilişkiler dünya basınında tekrar tekrar gündeme gelmiştir. 11.10.1980 tarihli Economist'e göre Bavyera İçişleri Bakanı katliamdan sorumlu olan "Hoffman grubunun aşırı sağcılarla yaptığı pazarlık sonucu, Lübnan'daki Hıristiyan milislere mali destek sağladığını" açıklamıştır. MOSSAD ajanlarının 1973'den itibaren Kızıl Tugaylar örgütüne de sızdığı İddia edilmiştir. Diğer bir örnek de Kızıl Ordu fraksiyonu üyesi Hans Joach Klein'ın durumudur. Klein, Federal Almanya ve Avrupa'da aranmaya başlandıktan sonra İsrail'deki bir Kibbutz'a kaçarak saklanmıştır, ülkesine döndükten sonra basına artık "'Filistin terörizminden'" söz etmeye başlamıştır. Begin'in savaş bakanı, Lübnan cel-

ladı Ariel Sharon şu tesbiti yapıyor: "Stratejik çıkarlarımızı ilgilendiren bölgeler 80'li yıllarda artık Arap ülkelerinden öte, Akdeniz kıyılarını, Türkiye, İran. Pakistan, Basra Körfezi ve Afrika'yı, özellikle Kuzey ve Orta Afrika'yı kapsamaktadır."(Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nün, İsrail Stratejik Çıkarları adlı sempozyumundan. Aralık 1981, Tel Aviv)

GLADİO AĞLARI AVRUPA'YI SARIYOR

Avrupa'da faaliyet gösteren diğer istihbarat örgütleri de "ulusal" renkler yanında Kapitalist Enternasyonal'in "gizli ordular" pratiğine, eylem kodları ve kavramlar bagajına sadıktırlar.

Fransa'da İstihbarat örgütü iki ayrı dala ayrılmış durumda. DST (Direction de la Survelllance de Territoire) ülke içinde istihbarattan sorumlu. DGSE (Direction Generale de la Securite Exterieur) ise Fransa dışında çalışıyor. DGSE'nin efsanevi şeflerinden Alexandre de Marenches'in "Özel bir operasyon söz konusu olduğu zaman Cumhurbaşkanına başvurduğumda kendisinden hiçbir resmi bir emir istemedim. Cumhurbaşkanı bu tür işlerde sorumluluk yüklenmemelidir. Bir göz kırpması veya bir küçük el hareketi bana yeşil ışık yaktığını anlamama yetiyordu" diyor.(Sıtkı Uluç, Gizli Servis Öyküleri, s.57). İstihbarat örgütlerinin çalışma biçimlerine ışık tutan bu açıklama oldukça değerli. Marenches'in sözünü ettiği "özel operasyonlar" adam öldürmeye yönelik operasyonlar. Marenches daha sonra ABD Başkanı Reagan'dan, İspanyol ve Fas krallarına kadar birçok liderin, yöneticinin, diktatörün danışmanlığını yaptı. Marenches'in Papa suikastına ilişkin sözleri oldukça önemli.

"1980'in Ocak ayında, en güvenilir generallerimden birini ve

üst düzeyde görevli bir sivil arkadaşımızı Vatikan'a gönderdim. Papa'ya, kendisine bir suikast planlandığını bildirdiler... Vatikan şüphesiz İtalyan istihbarat birimlerine bizden aldığı bilgi ve uyarıyı iletti. Papa, Ağca'nın kurşunlarına hedef olduğu zaman hiç şaşırmadım... Kendi kendime hala soruyorum: Acaba İtalyan teşkilatları kendilerine iletilen bilgilerden sonra Papa'yı korumak için gereken tedbirleri gerçekten aldılar mı? Bu sorum cevapsız kalıyor."(age, s.64). Marenches'in bu açıklamaları, Papalığın da içinde yer aldığı karanlık ilişkilerin boyutlarını ve istihbarat örgütlerinin Papa'yı koruma konusundaki "isteksizliğini" vurguluyor.

Fransız istihbarat örgütlerinin çalışmaları kanlı iç savaş yumaklarında örneğin Ruanda'da tüm biçimleriyle açığa çıkmıştır. Sömürgecilik deneyimlerinin izinde gelişen Fransız İstihbaratı, Hitler zamanında kurulmuş, işbirlikçi Vichy Hükümetinin önemli görevler verdiği Mitterand'ın yönlendiriciliğinde Ruanda'yı kana bulayan iç savaşı kışkırtmıştır. Ruanda devlet başkanı Habyarimana ile Burundi devlet başkanının bindiği uçağın Kigali semalarında parçalanmasından kısa bir süre sonra patlayan iç savaşta 1 milyon kişi ölmüştür.

"Belçika gazetesi Le Soire yayınladığı belgelerle "Son derece yetenekli iki Fransız askerinin" Ruanda başkanının uçağını Kigali semalarında düşürüp parçaladığı savını öne sürdü." Karşı yanıt hiçbir yerden gelmedi bugüne değin. Ve karakutunun içerdiği bilgiler hiçbir zaman açıklanmadı... Aynı günlerde Orta Afrika'da bulunan bir önemli Amerikan firması aracılığıyla Ruanda'da CIA ajanlarının bir süredir gizli çalışmalarda bulunduğu saptanan gerçeklerden başlıcası... Suikast öylesine detaylı bir biçimde saptanınıştır ki, uçağın parçalanması daha duyulmadan cinayetler işlenmeye, toplu katliamlar gerçekleştirilmeye, sanki

bir merkezden basılan düğmeyle kanlı çarkını hızla döndürmeye başlamıştır."(Orhan İyiler, Yeni Dünya Gerçeği, s.289)

Global emperyalizmin, gizli ordularının, kışkırtmaları sonucu meydana gelen iç savaş gerçekliği hiç Ruanda'daki kadar tüyler ürpertici olmamıştır. Fransız istihbarat örgütleri ile CIA'nın operasyonlarının sonuç envanteri, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonunun 30 Haziran 1994'de Cenevre'de yayınladığı rapora göre:

"Ruanda devlet başkanının uçağının parçalanmasından 30-45 dakika sonra barikatlar kuruldu. Barikatların kuruluşu devlet başkanının ölüm haberinin duyurulmasından önce gerçekleştirildi. Güvenilir bir tanığın ifadesine göre uçağın parçalanmasından 45 dakika sonra (Ruanda'nın ana arterindeki) Meridien Otel ile Amaharo Stadı'na giden yollar askerler ve siviller tarafından tutulmuştu. Yetkililer bunu Habrayimana'nın popülaritesinin yaratacağı öfkeye bağladıklarını söylediler. (...) Oysa öldürülecek olan insanların listeleri daha önceden hazırlanmıştı. Bize göre, büyük bir olasılıkla çeşitli muhalefet liderleri bu listeler doğrultusunda yakalanıp öldürülmüşlerdir. Katliamlar tam bir sistematik karakter gösteriyor. Aileler, büyükbaba, anne, babalar, çocuklar bütünüyle, tüm bireyleriyle öldürüldüler.(Y.N.K. Maraş katliamı yöntemleri). Ama asıl gösterge, öldürülecek olanların son kaçabildikleri yere kadar ardlarına düşülüp orada topluca imha edilmeleridir. ...Katliamlar korkunç bir biçimde gerçekleştirilmiştir. Öldürmeden önce işkenceler, başka acımasız işlemler ya da onur kırıcı eylemler gerçekleştiriliyordu. Genel olarak öldürülenler tırpan biçimindeki oraklar, baltalar, topuz ya da demir çubuklarla parçalanarak öldürülüyorlardı. Cellatlar çoğu kez öldürmeden önce, –kafasını kesmeden ya da parçalamadan önce, öldürecekleri kurbanın parmaklarını, ellerini,

kol ve bacaklarını kesip doğruyorlardı– ...kurbanların çoğu böylesi bir parçalanmaya uğramamak için onlara doğrudan doğruya kurşunla öldürmeleri için yal varıyorlardı." Sömürgecilik döneminde ırkçı ideolojiye göre parçalanan Ruanda halkını iç savaşa kışkırtan Fransa, uyuşturucu işinde de Ruandalı yöneticilerle ortaktı. "Ruanda'nın kanlı diktatörü" Habyarimana'nın büyük oğlu Ruanda'nın Nyunguse Ormanları'nda Uyuşturucu hammaddesi Hint keneviri üretiyor, bu uyuşturucudan elde edilen parayı "yatırım" için ortağı, Fransız devlet başkanının Oğlu Jean Christophe Mitterand'a gönderiyordu. Radyo France'ın ünlü araştırmacısı Philippe Leymarie, Pascal Krop'un bu konudaki belgeselini tartışmaya açmıştır. Mitterand'ın oğlu Jean Christophe Mitterand'ı, Zaire'ye sığınmış milyonlarca Ruandalı, kendilerine "yardıma" gelmiş Fransız askerlerini "Jean Christophe Mitterand: Uyuşturucu satıcısı. Kendisinden kim hesap soracak?" pankartlarını açarak suçlamışlardır.

Avrupa'nın bir başka önemli istihbarat örgütü de Belçika İstihbarat Servisi SP'dir (Surete Publique). Bu örgüt de, sömürgecilik döneminde Kongo'da geliştirdiği metotlarla kendini göstermiştir. Belçika istihbaratının, dünya istihbarat kataloguna geçirdiği bir başka önemli yöntem de "Brabant Canileri" örgütlenmesi ve eylemleriydi. Belçika'da "terör" eylemleri karşısında aciz kalan ve alay konusu olan istihbarat servisi SP, Brabant Canileri grubunu kurdu. Amaç, devletin zayıflığını ispat etmek ve istihbarat birimlerine daha fazla önem, daha fazla bütçe payı verilmesini sağlamaktı. Brabant Canileri Olayı, Belçika'da servisin bir çalışmasıydı. "Caniler" servis ajanlarıydı. Brabant Canileri örgütünü oluşturmada neo-nazilerden de yararlanılmıştı. 1978 yılında, Paul Latinus'un öncülüğünde kurulan Front la Jeunesse (FN), (Gençlik Cephesi) faşist gençlere komando eğitim kamp-

larında dersler vermiştir. Latinus, bir süre sonra SP'nin ücretli bir elemanı olmuştur. Neo-naziler'in yayın organı "Europe Magazine" isimli dergide, Belçika'nın sol görüşlü "Pour" gazetesi, devleti, hükümeti, servisi yıprattığı gerekçesiyle eleştirilmiştir. Pour Gazetesi, 1981'in Nisan ayında, FN'nin eğitim kamplarında gizlice çekilmiş resimleri yayınlamış ve Paul Latinus'un SP'nin ajanı olduğunu açıklamıştır. Gazete ayrıca, SP ile neo-nazi örgütler arasındaki bağlantıyı araştırmaya başlamıştır. Sonuç: 1981 yılında, Pour gazetesi, büyük bir sabotaj neticesinde, bir daha piyasaya çıkamayacak şekilde imha edildi. Tesislerin tamamı, dokuz ayrı bombayla bir anda havaya uçuruldu.(Y.N. Özgür Gündem'e yönelik saldırıda da aynı yöntem kullanıldı). Sabotaj sonrası yakalanan Vandengeland adlı bir neo-nazi, Pour gazetesini yok etme emrini SP'den aldıklarını açıkladı. Paul Latinus, SP için çalıştığının ortaya çıkması üzerine FN'den ayrıldı ve "Westland New Post" (WNP) adıyla yeni bir örgüt kurdu. Görünüşte siyasi faaliyet yürüten bu neo-nazi örgütünün de SP'ye bağlı çalıştığı ortaya çıktı. WNP çatısı altında toplanan faşist militanlar, servis hesabına ajanlık yapıyor ve devlete hizmet verdiğini düşünüyordu. SP bu militanları kullanıyor, kendi işleyemediği cinayetleri onlara işletiyordu. Ancak daha sonra WNP'nin çok ileri gittiği ve servisin denetiminden çıktığı anlaşıldı! Hızlı gelişen olaylar Paul Latinus'un etrafındaki çemberi daraltı ve 24 Nisan 1984'te Latinus, evinde ölü bulundu, ölümü kayıtlara intihar olarak geçirildi.

Tüm bu işlerde, neo-nazilerle servisin bağlantısını sağlayan Smets adlı görevli, mahkemede "devlet sırrı"ndan söz etti. Adalet Bakanı Jean Gol de yaptığı açıklamada: "Smets görevini yaptı. Belki biraz fazla ileri gitmiş olabilir ama bir kilisenin papazı kötü yola düştü diye bütün kiliseyi yakıp İncillerimizi çöpe atamayız

ki. Bütün bunlar SP'yi zayıflatmak isteyenlerin işidir, dedi.

Smets'in, Brabant Canileri'nin, FN'nin, WNP'nin mahkemeleri hiçbir zaman sonuçlanmadı. Alınan kararlar, verilen cezalar uygulanmadı.

"Brabant Canileri" olayıyla ilgili olarak aranan Martial Lekeu adlı bir jandarma subayı, 1989'da ABD'de Florida'da ortaya çıktı ve bazı açıklamalar yaptı, "Belçika'da, askeri istihbaratın darbe planlarından" söz etti ve Belçika'da "eli kanlı jandarma istihbarat subayları"nın varlığına dikkat çekti. CIA'nın himayesinde olduğu söylenen bu subayın Amerikalı polislerle çekilen fotoğrafları boy boy yayınlandı. Lekeu, Interpol kırmızı bülteniyle aranırken ABD'de süresi dolmuş bir turist vizesiyle! oturuyor ve ABD'li polislerle resimleri yayınlanıyordu. Bu jandarma subayının da sorumlu olduğu "Brabant Canileri" eylemleri sırasında, 28 Eylül 1985'de Brüksel yakınlarında, iki ayrı süpermarketin basılarak aralarında kadın ve çocukların bulunduğu 8 kişinin öldürülmesi eylemi kayda değer.(Gizli Servis Öyküleri)

Dünyayı bir ağ gibi saran, Kapitalist Enternasyonalin istihbarat Örgütlerinden belli başlıları şunlardır:

ASIO Australian Security and Intelligence Organisation (Avustralya İç İstihbarat Servisi)

ASIS Australian Secret Intelligence Service (Avustralya Dış İstihbarat Servisi)

BID Binnenlandse Inlichtinggendienst (Hollanda İç İstihbarat Servisi)

BND Bundes Nachrichten Dients (Alman İstihbarat Servisi)

BUD Binnenlandse Veiligheidstdients (Hollanda Dış İstihbarat Servisi)

CIA Central Intelligence Agence (Merkezi Haberalma Ajansı)

DGSE Direction Generale de la Securite Exterieure (Fransız Dış İstihbarat Servisi)

DIGOS İtalyan Kontr-terör Örgütü

DST Direction de la Survelliance Territoire (Fransız İç İstihbarat Servisi)

FBI Federal Burau Of Investigation

KCIA Korean Central Intelligence Agency (Güney Kore İstihbarat Servisi)

MAD Militarischer Abwehrdienst (Alman Askeri İstihbarat Servisi)

KYP Kintiriki Ypressia Pliroorion (Yunan İstihbarat Servisi)

MI 5 Military Intelligence 5.Section (İngiliz İç Askeri İstihbarat Servisi)

MI 6 Military Intelligence 6.Section (İngiliz Dış İstihbarat Servisi)

NSA National Security Agency (ABD Milli Güvenlik Teşkilatı)

MOSSAD İsrail Dış İstihbarat Servisi

SHIN BETH İsrail İç İstihbarat Servisi

SIGC İspanyol İstihbarat Servisi

SISMI İtalyan Dış İstihbarat Servisi

GLADİO: KARANLIKLAR ORDUSU

"Çağımız tablosu" Gladio yeterince irdelenmeden eksik kalır.

Gladio'ya ilişkin ilk bilgiler Venedik Savcısı Felice Casson'un çabaları ile ortaya çıkarılmıştır. Sekiz yıl boyunca Gladio'nun izini süren savcıyı, bu izler İtalya Başbakanı Giulio Andreotti ile Cumhurbaşkanı Francesco Cossiga'ya kadar götürmüştür. Cossiga'nın savunma bakan yardımcılığı yaptığı dönemden itibaren bu işin içinde olduğu anlaşılmıştır. Bu araştırmalarda P-2 Mason Locası ile eski başbakan Aldo Moro'nun kaçırılması olaylarıyla Gladio arasında bağlantılar bulunduğu ortaya çıkmıştır.

Gladio, İtalyanca'da Kılıç anlamına gelen bir sözcük (Osmanlıca-Türkçe sözlüğe göre askeri sınıfı niteleyen "Seyfiye" sözcüğü de "kılıç sahipleri" anlamına geliyor). Eski Romalıların "Gladyatör" sözcüğü de aynı kökten gelir. Gladio'nun Savcı Casson tarafından araştırılması süreci bu örgüte ilişkin çizgileri netleştirecek ipuçları ile doludur:

1982 yılında Venedik civarındaki "Peteano" adlı köyde bir arabayla üç jandarma havaya uçuruluyor. Soruşturmayı yöneten Savcı Casson, olayın failleri olan üç neo-faşisti ömür boyu hapse mahkum ettiriyor, ancak soruşturmayı devam ettiriyor ve "Gladio Operasyonu"nu keşfediyor. Soruşturmayı genişletmek

için Başbakan Andreotti'ye mektup yazıp izin istiyor ama cevap alamıyor. Parlamento terör komisyonu ile gizli servislere yazdığı mektuplar üzerine Andreotti onu kabul etmek zorunda kalıyor ama bu kez de peşine Askeri Gizli Servis Örgütü (SISMI)'nin başkanı Amiral Martini takılıyor. Casson, bu takibi de Parlamento terör komisyonuna yazdığı mektupla anlatıyor ve iş kamuoyuna yansıyor. Bu durumda Andreotti "Gladio"yu bir NATO örgütü olarak açıklıyor. Bu açıklama yalnız İtalya'da değil (Türkiye hariç) tüm NATO üyesi ülkelerde tartışma ve araştırmalara yol açıyor. Andreotti'nin P-2 Mason Locası'nın üyesi olduğu da biliniyor. İtalya dışında da oldukça tartışılan Gladio, 26 Kasım 1990 tarihli Time dergisinde "NATO'nun Gizli Orduları" başlıklı bir yazıda incelenmiştir. "1950'lerde Gizli Mukavemet Hareketi'ne yüzlerce kişi iltihak etti ama bu iş niye bugüne kadar sürüp geldi?" sorusu yazıda ana temayı oluşturuyor. Bu yazıda yer alan açıklamalara göre: 1950'lerde Kore savaşı devam ederken, CIA'nın tavsiyesi ve masrafları üstlenmesi sonucu, "gizli mukavemet birlikleri" düzenlenmiştir. Son yirmi yıllık sürede bu örgütler birçok terör olayı yaratmışlardır.

İtalyan Askeri Haberalma Servisi Başkanı Amiral Filuin Martini'nin Parlamento'da verdiği bilgiye göre; Gladio'nun, İtalya'da 622 üyesi ile 139 silah ve patlayıcı madde deposu bulunmaktaymış (Bu, 622 kişi özellikle yönetici konumundadırlar Gladio'nun Üye sayısı daha fazladır.).

Belçika'da yaratılan terör dalgasından da Belçika Gladyo'sunun sorumlu olduğu anlaşılmıştır.

Eski CIA Başkanlarından William Colby, Gladio benzeri örgütleri NATO üyesi olmayan İsveç ve Finlandiya'da da kurduklarını "Honorable Men" (Saygıdeğer İnsanlar) adlı kitabında açıklamıştır. Bu bilgiler ışığında, Gladio'nun bir kurumlar, iliş-

kiler ve yöntemler ağı anlamında NATO merkezli, CIA destekli olduğu, ancak salt NATO üyeleriyle sınırlı olmadığı anlaşılıyor. İsveç ve Finlandiya'nın yanı sıra, İsviçre'de de Gladio türü örgütlenmelerin varlığının ortaya çıkması, Gladio'nun bir örgütlenme modeli olarak Kapitalist Enternasyonalin "gizli ordular" katalogunda yer aldığının bir göstergesidir. Dominique Vonburg adlı televizyon yapımcısının programında (TV5), İsviçre'de P-26 ve P-27 adı verilen iki "gizli ordu"nun varlığından söz ediliyor. P-26, Gladio ile oldukça benzer işlevlere sahip ve "vatanseverlerden" oluşmuş gizli bir ordu niteliğini taşıyor. P-27 ise niteliği halen tartışılan "son derece gizli" özel bir istihbarat servisi. P-26 ile ilgili olarak gün ışığına çıkan gerçekler, örgütün başında Ephraim Catalan adlı emekli bir albayın bulunduğunu gösteriyor. Kod adı Rico olan Catalan, Basel kentinde bir sigorta şirketinin başkan yardımcısı. İsviçre'deki örgüt 1950'lerde kuruluyor. İsviçre'deki örgütlenmeyi, İrlanda'da bir şatoya yerleşen Albay Bachman adlı bir ordu mensubu üstleniyor. Fransa'daki De Gaulle tecrübesine dayanan, bizzat kendisinin kaleme aldığı "Sivil Savunma" başlıklı bir kitap yayınlıyor. P26'nın Başkanını Genel Kurmay Başkanı seçiyor ve kim olduğunu sadece o biliyor. Yeraltında kurulan poligonlarda ve bazen yabancı ülkelerde, yabancı öğretmenlerden dersler alınıyor. Örgütün elinde geniş bir silah ve patlayıcı madde stoğu bulunuyor, P-26'nın görevi, "İsviçre topraklarında düşman işgali durumunda mukavemet hazırlamak, başlatmak ve yönetmek". Bu "kutsal" görev ile ilgili yöntemler ise "düşman" kavramının niteliğinin ne olduğu sorununu ortaya çıkarıyor. Bu yöntemler arasında "şantaj, bozgunculuk ve sabotaj" da sayılıyor. İsviçre'de bu konuyu araştırmakla görevli (TV5) televizyon haberlerine yansıdığı kadarıyla: "Böyle bir organizasyon, kamu yararına ve siyasi otoriteye karşı hare-

kete geçebilir." tesbitini yapıyor. P-26'nın fonları için "kara kasa" (caisse noire) "sürüngen fonlar" (fonds reptiliens) deyimleri kullanılıyor. Gladio örgütlerinin yeraltı ekonomisi ile bütünlüklü çalıştıklarını ve örtülü operasyonların "kara kasa" yöntemleriyle finanse edildiğinin simgesel anlatımı oluyor bu deyimler.

Gladio eksenli örgütlenmeler, NATO mekanizmasının kontrolü altında CIA'nın koordinatörlüğünde, NATO üyesi olmayan ülkelerde de kurulmuştur. Örneğin Latin Amerika'da Panama, Filipinler, El Salvador yine uzak bir coğrafyadan Filipinler, Güneydoğu Asya ülkeleri "Gizli Ordular" gerçeğinin kanlı yumakları ile tanışanlardır. Türkiye'nin komşularından Yunanistan'a gelince:

"Yunanistan'da; gün ışığına çıkarılan silahlı kuvvetlerin bünyesi içindeki 'Yeraltı örgütü, doğrudan doğruya Amerikan Askeri Gizli İstihbarat Örgütü'ne (USSS) bağlıydı. Kısa adıyla USSS olarak bilinen bu gizli haberalma örgütü, Yunanistan içinde "B-8" kod adıyla faaliyet gösteriyor ve başlangıçta JUSMAG olarak bilinen Amerika'nın Yunanistan'da bulundurduğu askeri birliklerin gizli bir parçasını oluşturuyordu. Daha sonraki yıllarda, Yunanistan Genel Kurmay Başkanlığı'na "sızan" USSS'nın başkanlığını Yunan asıllı Amerikalı Binbaşı George Voyatzopulas üstlenmişti."(Cumhuriyet, 4 Kasım 1996)

Yunanistan'daki gelişmelerle, Türkiye'de yaşananlar birçok açıdan paraleldir. Örneğin Türkiye'de ÖHD (Özel Harp Dairesi)'nin JUSSMAT binasında çalıştığı açıklanmıştır. Yunanistan'da Amerikan Askeri Yardım Heyeti'nin adı JUSMAG olup Yunan Gladio'su ile içli dışlıdır. Yunanistan'da 1967'de işbaşına gelen faşist cuntaya en büyük destek Gladio ile MOSSAD'dan gelmiştir. Gladio'nun oldukça etkili operasyonlara giriştiği İtalya'da ise CIA-Gladio bağlantılı "şebeke" iyice açığa çıkmıştır. Öyle ki, CIA İtalyan seçimlerine de karışmıştır.

"Bizzat kendisinin (William Colby kastediliyor) yönetiminde 'gizli' olarak yapılan yardımı, artık gerek ABD'li eski CIA görevlileri, gerekse de eski Hıristiyan Demokrat Parti mensupları itiraf ediyorlar. Gene başka bir CIA görevlisi olan Richard Bronneke, (İtalya'da sağ eğilimli bir darbe yapmak peşinde olan ve Süper-NATO'nun bir yan faaliyeti olarak çalıştığı iddia edilen) Lucio Gelli yönetimindeki P-2 Mason Locasına akıttıkları paranın bazen ayda 10 milyon dolara kadar çıktığını söylüyor. Bir mason locası paravanı altında kurulan ve ortaya çıktığı 80'li yılların ortasında İtalya'da büyük bir skandal yaratan P-2 Mason Locası'nın başı Licio Gelli'nin emirlerini ABD'nin eski Dışişleri bakanlarından Henry Kissinger ile Alexander Haig'den aldığı ileri sürülüyor."(Cumhuriyet, 11 Kasım 1990)

"CIA denetimindeki Gladio Operasyonu'nun," 12 yıl dışarıdan destek veren komünistlerle ilk kez 'ulusal birlik' hükümetini kurmaya hazırlanan ve hükümeti açıklamaya giderken kaçırılan Hıristiyan Demokrat Başkanlardan Aldo Moro'nun ölümünden, P 2 Mason Locası'na, 1980 yılında bir NATO füzesinin yol açtığı Ustica uçağı faciasına dek, İtalya'nın büyük çapta tüm terör ve darbecilik faaliyetlerinde parmağı olduğu sanılıyor."(Cumhuriyet, 4 Kasım 1990)

1945'te müttefiklerin işgali altında bulunan Almanya'da Naziler tarafından "Kurt Adam" (Werwolf) adlı gizli bir yeraltı örgütü kurulmuştur. Amaç, "Alman halkına çektirdiklerinin bedelini düşmana kanla ödetmek işgalcilere cephe gerisinde her türlü zararı vermek" olarak belirtiliyordu. Bu örgüt, sivil güçlere dayalı bir gerilla mücadelesini temel yöntem olarak belirlemişti. "Kurt Adam" projesinin Gladio'ya esin kaynağı olduğu sanılıyor. Ancak, Gladio projesinin arka planında Nazi istihbaratının efsanevi ismi General Gehlen var. General Reinhard Gehlen, sava-

şın, Almanya aleyhine geliştiğini erkenden sezinleyenlerden. Gehlen, savaşın yıkımlarını hafifletmek, yenilgiyi geciktirmek amacıyla yöntemler ararken, Polonya direniş hareketini irdeliyor ve bunun sonucunda "Kurt Adam" projesi ortaya çıkıyor. Bu projenin işlerlik kazanamayacağını gören Gehlen, Sovyetler Birliği'nin yokedilmesinde gelecekte ABD'nin öncülük edeceği inancıyla, ABD istihbaratı OSS ile temasa geçiyor. Bavyera'daki merkezde sakladığı Sovyetler Birliği ve Doğu cephesine ilişkin bütün belge ve bilgileri ABD'nin "ilgisine" sunuyor. Amerika'ya götürülen Gehlen, Gladio ağının oluşumunda belirleyici rol oynuyor. ABD gizli servisi OSS ve sonrasında CIA örgüt ideolojisi, kadrolaşma ilkeleri ve yöntemleri anlamında Nazi imparatorluğu'nun mirasına sahip çıkıyorlar. OSS, II.Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru tüm Avrupa'da anti-komünist bir yeraltı örgütlenmesine başlamıştı bile. Bu yapılanma "Gehlen örgütü" ile bütünleştirildi. Avrupa'daki bu örgütlenme ile Sty Behind (arkasında durmak, durup engellemek yani olası bir Sovyet saldırısında "düşman" cepheyi arkadan vuracak operasyonlar gerçekleştirmek) ve "operation demagnetize" (mıknatıs etkisini yoketme operasyonu) adı verilen stratejiyi uygulamaya koymak kararlaştırılmıştı. "Mıknatıs etkisini yoketme operasyonları" sol akımların etkisine açık ülkelerde bu akımın itibarını aşındırmak, solu bir çekim merkezi olmaktan çıkarmak üzerine kuruluydu. Bu amaçla geliştirilen Gladio operasyonlarına her ülke kendi "ulusal" renklerini kattı, merkezi stratejiler ise CIA tarafından tespit edildi. Örneğin, Yunan Gladio'su solun etkinliği ve "komünist" darbeye açıklığı nedeniyle Avrupa'nın en güçlü örgütlenmelerinden biri sayılıyordu. "Sheep Skin" (Koyun Postu) adı verilen sabit 1500 kişilik özel birlik istendiğinde sayıca artırılabiliyordu ve Yunanistan'da 800 civarında "vatansever" cephaneliği bulu-

nuyordu. 1967'deki faşist darbe, Yunan Giadio'sunun 1950'lerde "acil durumlar" için hazırladığı plana uygun olarak gerçekleştirilmiştir. Bu örgütün darbeler dışında önemli bombalı suikast eylemlerinde de bulunduğu ileri sürülüyor. 1989'da Konstantin Mitçotakis'e düzenlenen suikastte bombanın erken patlaması sonucu Mitçotakis kurtulmuş ancak suikastçı Michalis Pevlis adlı Hava Kuvvetleri'nde görevli astsubay ölmüştü.

Yunanistan'da yapılan Gladio araştırmaları, Gladio gruplarının donanımının NATO sözleşmesinde yeralan NATO üyeliğine dayalı "gizli antlaşmalar" kapsamında yapıldığını ortaya çıkarmıştır. Yunanistan NATO'ya 1952 yılında üye olmuştu. Yunanistan Genel Kurmay Başkanı General Konstantin Douas ve Amerikan CIA generali Trascott, Başbakan Papagos'un 25 Mart 1955'de imzaladığı belgede Gladio'nun Yunanistan örgütü tanımlanıyordu. Kendisi de Feld Mareşal olan Alexander Papagos, iç savaşta "Feldmareşal Enformasyon Şubesi" adıyla Özel bir askeri gizli servis kurmuştu. Bu örgüt özel operasyonlarda kullanılıyordu. Gladio'nun çelik çekirdeğini işte bu teşkilat oluşturdu. Gladio'nun gövdelendiği diğer yapılara gelince. 1952'den sonra CIA modeline göre kurulan "Merkezi Enformasyon Servisi" (KYP), Enformasyon Şubesi'nin bir alt birimi olup Genel Kurmay bünyesindeki "dağ avcı komandoları" biçiminde oluşan "özel operasyon yönetimi" idi. Dağ avcıları yedekleri saflarında ve "Special Forcer" birliklerinin muvazzaf subaylarından, Gladio birliklerinin elemanları olarak yararlanılıyordu.

Depo ve kadroların yerleştirildiği gizli yerler barış dönemlerinde daha da geniş tutuluyordu. Karargah ve operasyon planlarının her yıl genel bir revizyonu yapılıyordu ve gizli hücrelere modernizasyon kazandırılıyordu. "Merkezi Enformasyon Servisi" (KYP), istihdam ve operasyon planlarından sorumluydu...

İngilizlerin yardımıyla oluşturulan Belçika Gladio'su 1949 yılından itibaren SGR askeri gizli servisinin alt bölümü olan SDRAB'ın koruması altında kurulmuştur. Sivil "Glavie" nüvesi 8 aktif ve on emekli subaydan oluşuyordu. SGR şefi Tümgeneral Raymond Van Calster tüm Avrupa Gladio'sunun başı olarak bir süre görev yapmıştı. Raymond, Brüksel'deki ACC kurmaylar konferansını da yönetmişti. (ACC merkezi Brüksel'de bulunan ve tüm Gladioların bağlı bulunduğu birleşik komiteye verilen addır). Belçika Gladio'sunun eylemlerine daha önce değinilmişti. Fransız, İspanya, Hollanda da Gladio tartışmaları ekseninde bazı bilgilerin tartışmaya açıldığı ülkeler arasındadır.

Belçika'da toplanan "Alleid Clandestine Committee" (ACC) (Birleşik Gizli Komite) Gladio'nun koordinasyon kurulunu oluşturuyordu. Ulusal Gladio örgütlerinde, ACC'nin emir yetkisinin bulunup bulunmadığı bilinmiyor.

Gladio'nun "yasal" ilkelerinden biri, National Security Council'in arşivlerinde bulunan 3 Ocak 1951 tarihli bir sözleşmeydi. Anlaşmanın 5.bölümü şöyleydi:

"Komünistlerin legal yoldan hükümete girmeleri ve hükümeti kontrol etme tehlikesinin olduğu durumda, ya da hükümetin dış komünist tehdit gibi içeriden gelecek tehdide karşı direnişte en azından kararlı bir güç olarak görünmemesi durumunda ABD önlemler almak zorundadır." (Leo. Müller, Gladio s.38). İtalya'da 60'lı yılların ortasında tarihçi Roberto Foenza'nın bulduğu "Freedom Of Information Act" adı altında kayıtlı "Top Secret" damgalı belge ABD Genel Kurmayı'na bağlı Joint Chief Of Staff (JCS)'den kaynaklanıyordu. Bu belgede şunlar yazılıydı:

"Planın büyük amacı; komünist partilerin gücünü, onların maddi temelini İtalyan ve Fransız hükümetleri özellikle sendikalar üzerindeki etkilerini gidermek, İtalya ve Fransa'da komüniz-

min kök salması tehlikesini ve böylece tehlikenin ABD'nin çıkarlarını tehdit edişini en aza indirgemek için (...) İtalya'da ve Fransa'da komünistlerin iktidarını kırmak nihai bir amaçtır ve bunun için her araç kullanılır."(L.Müller a.g.e., s.38). Bu araçlar kapsamında her türlü terör yönteminin yanı sıra Gladio ağlarının bulunduğu ülkelerde etkin politikacıların rüşvetle-kontrol altına alınması sağlanmıştır. İtalyan Panorama dergisinin haberine göre 70'li yılların sonuna dek CIA sadece İtalya'da 60 milyon dolarlık bir kaynak kullanmıştı. Tüm Avrupa'ya dağıtılan ise 200 milyon dolar tutarındaydı. "Etki ajanları"nın eğitilmesi amacıyla medyalarda, iş dünyasında "çalışmalar" yapılmıştır. Bu çerçevede Türkiye'yi de kapsamına alan Lockheed olayının boyutları irdelenmelidir. Bir darbe girişimi İle ilgili yönleri de bulunan Lockheed rüşvet skandalı'nın üzeri ülkemizde bazı ellerce örtülmüştür.

İtalya'da ortaya çıkarılan gerçekler, 1960'larda Gladio'nun etkili isimlerinden, gizli servis şefi De Lorenzo'nun bir darbe planı olduğunu netleştirmiştir. 1956'da CIA Başkanı Allen Dulles'in "öğütleri" doğrultusunda işbaşına getirilen De Lorenzo, CIA ile iç içe çalışmış, 150.000 kişiyi kapsayan bir operasyonu CIA'nın direktifleri doğrultusunda yürütmüştür. Bizzat devlet başkanlığına, hatta Vatikan'a bile dinleme cihazları yerleştirilmiştir. Bu operasyon kapsamında "sağcıların paramiliter bir formasyona sokulması ve 2000'den çok ismin yer aldığı bir listenin ABD elçisi tarafından hazırlanmasınada" yer veriliyordu.(a.g.e., s.40)

Aralık 1967'de bir Norveç gazetesi NATO belgelerine dayanarak bazı yayınlar yaptı. Bu yayınlar esnasında Avrupa'daki ABD Silahlı Kuvvetlerinin Komutan Yardımcısı General J.P. Macconell'ın imzasını taşıyan 100-1 sayılı, Civil Affairsplan No:3 eki" olarak kayıtlı belge pek dikkatleri çekmedi. Bu belge Gladio yapılarının "iç hukuk"larını anlamak bakımından son de-

rece değerli ipuçları taşıyor. Bu belgeye göre:

"Hükümete karşı geniş bir iç ayaklanma gibi, ABD birliklerinin ve onların güvenliğinin gerçek misyonunu etkileyecek iç karışıklık durumunda, hükümet (bir hareket durumunda sırasıyla tek tek şu devletler aşağıdaki sıralamaya göre katkılarda bulunacaktır: 1-Norveç, 2-Yunanistan, 3-Türkiye, 4-Batı Almanya, 5-Fransa, 6-İtalya, 7-Hollanda, 8-Belçika, 9-Luxemburg, 10-Danimarka) böyle bir karışıklığı ezmek için tüm önlemleri alacaktır. Bu inisiyatiflerin ya da söz konusu hükümetin bir yardım istemesi durumunda, eğer ABD birliklerinin komutanı gerek görürse, hükümet bu karışıklığın en hızlı şekilde ezilmesini sağlayacak durumda değilse, sırası bozulmayacaktır. ABD birlikleri komutanları tarafından gerekli önlemleri ya kendi inisiyatifleriyle ya da hükümetle işbirliği halinde yapabilirler."(a.g.e., s.40). Bu belge çok önemlidir ve 60'lann ikinci yarısından itibaren gelişen iç savaş olgusuna ışık tutar mahiyettedir. Gerçekten de 60'ların ikinci yarısında boyutlanan anti-emperyalist bilinç ve sol harekete karşı, Türk Gladio'su vahşi terör yöntemleriyle tam bir kontr-gerilla savaşı başlatmıştır. Avrupa'daki Gladio kadroları, Naziler'in kurduğu temelde, gizli anlaşmalarla ve ağırlıklı olarak Kore savaşı döneminde oluşturuldu. ABD Ulusal Güvenlik Konseyi 19 Aralık 1947'deki oturumunda CIA'yı soğuk savaşın en etkin silahı olarak kabul etmişti. Ulusal Güvenlik Konseyi (NSC)'nin ilk oturumunda aldığı karar doğrultusunda NSC/4A direktifiyle, CIA'ya İtalya'da komünistlerin muhtemel bir seçim zaferini engelleme görevi verilmişti. Bu amaçla 22 Aralık 1947'de Special Procedures Group (SPG) devreye sokuldu. İtalya'da 18 Nisan 1948 seçimlerinde parlamento seçimlerinde komünistlerin ve diğer sol partilerin hükümete katılma ihtimallerini, ABD askeri strateji uzmanları "tehdit" olarak niteleldiler. Bu

tespitler, Gehlen stratejileri ve yöntemleri ile kesişme alanında Gladio örgütlenmesinin köşe taşlarını oluşturdu." Soğuk Savaşta ABD'nin İç ve Dış Politikası" adlı bir incelemede, siyasal bilimci Bernd Grenier, ABD'nin strateji planlarını arşivlere dayanarak şöyle belirliyordu: "Komünistlerin hükümete katılmaları durumunda NSC, İtalya'daki anti-komünist gruplaşmaya bir iç savaşın bedeli içinde yardım eder."(Even at the risk of civil war). 1948 Mayıs'ında soğuk savaşın önemli ideologu George Kennan'a "sürekli bir örgüt kurma emri verildi". SPG, NSC 30/2 numaralı yeni bir direktifle ortadan kaldırıldı ve aynı direktifle "Politik Koordinasyon Şubesi" (OPC) adlı örgüt devreye sokuldu. Bu örgüt planlarını gerçekleştirirken, "Amerikan hükümetinin sorumluluğu hiç bilinmeyecekti". 18 Temmuz 1948'de (Top Secret) bir belgeyle NSC'nin direktifleri, Amerika'nın kontr-gerilla faaliyetlerini açık formülasyonlara bağlıyordu: "Propaganda, ekonomik savaş, koruyucu doğrudan önlemler, sabotajlar, anti-sabotajlar, tahrip" önlemleri.(a.g.e., s.53). Gizli direktifte "Special Projects" (özel projenin) tanımı da yer alıyordu. Gladio'nun yıllardır süren eylem ilkeleri bu temellerde belirlenmiştir. OPC (Politik Koordinasyon Şubesi) askeri alandan, diplomatik alana kadar oldukça geniş bir yetki ve görev alanına sahipti. Dünya çapında organizasyon alanlarıyla, CIA ile ortak bütçesi ve askeri yapısıyla bu örgüt Gladio'nun örgütlenmesinde önemli işlevleri yerine getirmiştir. Gladio'nun "esin" kaynakları arasında yer alan OPC, örgütün gövdelenmesinde de "karanlıkta" kalmış bir fonksiyonelliğe sahiptir.

Almanya'da 1952 yılında 1200 ABD ajanı örgütlü operasyon yürütmek amacıyla ve sekiz istihbarat servisinin yardımcı hizmetlerinden yararlanarak bir araya gelmiştir. Almanya o tarihlerden itibaren CIA operasyonlarının, Avrupa'daki merkez üssü konu-

muna getirilmiştir. Eski Nazi gizli servislerinin elemanları, Gestapo ve SS'lerin önemli şahsiyetleri bu "sessiz şebeke"nin içindedir. Örneğin, Gestapo'nun etkili isimlerinden Klaus Barbie, ABD istihbaratına hizmet etmiştir. Gladio ağlarının kavram stoklarını oluşturmada 4 Nisan 1951'de Washington'da kurulan "Psikolojik Strateji Dairesi"ne önemli görevler düştü. Psikolojik operasyonların yürütülmesinin yanı sıra "koordinasyonun gerçekçi bir planını" yapmayı da içeren görev tarifleri anti-komünist savaşta her türlü ahlaki ve ilkesel kaygının bir kenara atılmasını beraberinde getirdi. Bu çerçevede "analizlerinden" en çok yararlanılan isim Henry Kissinger'di. Henry A.Kissinger'in "analizleri" 1985 Aralığında, Truman dönemi arşivleri açıldığında ortalığa saçıldı. Kissinger 1945-1946 arası OSS ajanı olarak çalışmıştı.

1946'da Kissinger, Oberammergua'daki European Command Intelligence School'da Alman Tarihi doçentiydi. 1946'dan 1949'a kadar da Askeri Haberalma'da yüzbaşı, daha sonra, Harvard Üniversitesi'nde "bilimsel" kariyere başladı. Daha sonra OSS'de çalışmaya başladı. Henry A.Kissinger bir Yahudi olmasına rağmen Naziler'in Almanya ve Avrupa'daki kalıntılarından yararlanılması gerekliliğini savunuyordu. Kissinger'e göre: "Almanya'da Sovyetler Birliği'ne karşı büyük bir kin vardır. Özellikle Doğu Almanya'da daha da yoğundur. Rusya'daki o zamanki savaş tutsakları ve Doğu Almanya'da Rusların koşulları altında kalanlar tarafından daha şiddetle duyulmaktadır bu kin. Buna rağmen bu duygu hiç bir şekilde ifade edilmemektedir. Çünkü örgütsüzdür ve odağı yoktur. Bu duyguyu yönlendirmek için Alman örgüt yapıları olabildiğince zorunludur; İlk savaş tutsakları tarafından oluşturulacak birliklerin seçkin taşıyıcıları haline gelmek."(a.g.e., s.55)

Enternasyonal faşizmin bu formülasyonu Gladio stratejileri-

nin oluşumunda, Naziler'e nasıl dayanıldığını bir kez daha kanıtlıyor. Almanya'da örgütlenen bu Nazi artıkları, Gladio'nun üzerinde yükseldiği ideolojik ve örgütsel zemini göstermesi bakımından önemlidir. Eski SS subayı Hans Otto'nun 9 Eylül 1952'de Frankfurt Cinayet Masası'na yaptığı itiraflar adeta "siyasi patlayıcı" gibiydi, bu kişi bir örgütten söz ediyor. Bu örgüt üyelerinin eski SS birlikleri ile Nazi Hava ve Kara Kuvvetleri görevlileri olduğunu belirtiyor. Finansmanı, Sterling Garwood adlı bir Amerikan yurttaşının sağladığından söz ediyor. Örgütün hedeflerini ise Alman Komünist Partisi (KPD) ve Sosyal Demokrat Parti (SPD) olarak açıklıyordu. Hans Otto'nun Nazi geçmişi dışında biyografisine dair bir önemli not da bu kişinin 1949 yılında İngiliz Gizli Servisi ile işbirliği yapmasıydı. Eski SS subaylarının çoğu bu dönemde CIA ve diğer istihbarat örgütleri ile birlikte çalışıyorlardı. Gladio ile bütünleşen bu Nazi "yeraltı" örgütleri arasında "Barbarlığa Karşı Savaş Grupları" en dikkate değer olanlardan biridir. 1948'de Batı Berlin'de kurulan bu örgüt, ABD gizli servisi CIC (Counter Intelligence Corp) ile birlikte çalışıyordu. Finansmanını, ABD istihbarat örgütlerinin sağladığı bu örgütün başında teoloji uzmanı Prof. Ernest Tillich bulunuyordu.

Gladio'nun örgütlendiği zemini algılamak açısından değerli veriler sunan Almanya'nın II.Dünya Savaşı sonrası dönemi şaşırtıcı bilgilerle doludur. Savaş sonra, Almanya'nın istihbarat örgütünün başına Orgeneral Franz Halder getirildi. Halder, Amerikan işgal güçleri için Hitler'in eski generallerini seferber etmiş ve onların emrine vermişti. Kurulan komisyonlar bu generallerin bilgi ve deneyimlerini kodlamış, bunlar daha sonra NATO'da kullanılmıştır. BND şefi Halder oldukça işlevsel bir istihbarat servisi oluşturdu. Alman Gençlik Birliği adlı neo-nazi örgütünü de kontrol eden Halder, sol partiler KPD ve SED'i (Alman Sos-

yalist Birlik Partisi) sürekli gözetim altında tutuyordu.

Alman Gençlik Birliği, Teknik Hizmet vb. örgütler paralel yapılar olarak istihbarat örgütleri ile bütünleşiyor ve operasyonel görevleri yerine getiriyorlardı. Bu örgütler solcularla ilgili istihbarat çalışması yapıyor, kara listeler hazırlıyor ve paramiliter hücreler oluşturuyorlardı. Amerikalıların gözetiminde kurulan kamplarda Teknik Hizmet Örgütü militanlarına yeraltı savaşı kursları yanında, patlayıcı eğitimi de veriliyordu.

Tutulan kara listelerde sol eğilimli kişilerin adları bulunuyordu. 3. Reich dönemindeki "vatan haini konumundaki" kişiler ölçütü yeniden gündeme getirilmişti.

Hessen Eyalet Meclisi'nin 8 Ekim 1952 oturumunda yapılan görüşmede Eyalet Başbakanı şu çarpıcı bilgileri veriyordu: "Odenwald'daki Waldmichelbach'ta, örgütün esas parçalarından biri, partizan kurslarının verildiği bir talimgâh bulunmaktadır. Bu talimgahta aşağı yukarı yüzlerce üye politik olarak eğitilmiş, askeri taktikler öğretilmiştir. Örgütün gerçek üye sayısının 1000 ila 2000 arasında olduğu tahmin edilmektedir. Örgütün üyelerinin büyük bölümü eski hava kuvvetlerinden, ordudan ve SS silahlı birliklerinin eski subaylarından meydana gelmiştir. Eğitimde; hafif makinalı silahlar, el bombası, kesici ve delici aletler, patlayıcılar ve sabotaj malzemeleri kullanılmıştır.

Kursa katılanlar, kampa takma adlarla, maskeli olarak getiriliyorlardı. Dış dünya ile bağlantıları sıkı bir kontrole tabiydi. Ele geçirilen malzemelerin arasında tasfiye edileceklerin isimleri bulundu. Böylesi bir örgütün hangi dehşetli eylemleri olursa olsun Alman halkının bunları izleyebileceğine hiçbir ihtimal vermiyorum. İllegal bir iç politika hedefinin çıkış noktasını bu örgüt açıkça göstermektedir."(Leo Müller, a.g.e., s.121-322).

Avrupa'daki ABD gizli servislerinin, yeraltı ağlarının merkezi

Almanya'da bulunuyordu. Teknik Hizmet denilen, Nazi artıklarından kurulu örgüt, Amerikalıların denetiminde Fransa'da, Benelux ülkelerinde, İtalya'da İberik Yarımadası'nda çeşitli kollara sahipti. Gladio ideolojisinin oluşumunda Nazizmin sunduğu "olanakların" yeri tartışılmaz bir değere sahiptir.

Avrupa ülkelerinde Gladio'yu niteleyen kodlar şunlar: Belçika-SDRA-8, Fransa-Rüzgar Gülü, İtalya-Süper Nato, Türkiye-Kontr-gerilla.

GLADİO AĞLARI TÜRKİYE'Yİ SARIYOR

Türkiye'nin Gladio gerçeği ile tanışması oldukça erken tarihlere rastlar. Özel Harp Dairesi Başkanı Tuğ.General Kemal Yılmaz bu kuruluş tarihini 27 Eylül 1952 olarak belirtmektedir. Seferberlik Tetkik Kurulu adıyla faaliyete başlayan Türk Gladio'su, Milli Savunma Yüksek Kurulu'nun 17/c sayılı kararıyla kurulmuştur.(Güneş gazetesi, 4 Aralık 1991). 'Truman Doktrini" olarak formüle edilen doktrin, soğuk savaşın temel taşlarını belirlerken bu savaşın cereyan edeceği bölgenin stratejik hammadde kaynaklarına sahip Ortadoğu olduğunu da netleştirmiştir. Ciddi bir sosyalizan akımın bulunmadığı Türkiye müthiş bir anti-komünist histerinin temel devlet görüşü haline geldiği bir sürece itilmiştir. Gladio ağlarının Türkiye'yi kapsamasının temel dinamiklerini, Truman Doktrini formülasyonunun gerekçelerini irdelemeden değerlendirmek mümkün değildir. ABD Başkanı Truman 12 Mart 1947'de Kongre'ye bir program sunmuş ve bu program kendi adına izafeten Truman doktrini olarak nitelendirilmiştir. Başkan Truman, Kongre'ye sunduğu programın Türkiye ile ilgili kısımlarında şunları söyleyebilmiştir: "...Keza, Yunanistan in komşusu Türkiye de ilgimize hak kazanmış bulunmaktadır. Türkiye el'an desteğimize muhtaçtır. Savaşın başından be-

ri Türkiye, Büyük Britanya ve Amerika Birleşik Devletleri'nden milli bütünlüğünü idame için gerekli gelişmeyi sağlamak maksadıyla mali yardım almaktadır. Bu milli güvenlik, Ortadoğu'daki düzenin korunması için gereklidir. ...Haritaya bir göz atılacak olursa, genel durum içinde Yunan halkının bütünlüğünü korumasının ve bekasının ne kadar önemli olduğu kolayca anlaşılacaktır. Yunanistan silahlı bir azınlığın kontrolü altına girdiği takdirde bunun etkisi, komşusu Türkiye üzerinde de ağır ve ciddi olacaktır. Bu suretle karışıklık ve düzensizlik bütün Ortadoğu'ya yayılmış bulunacaktır." Bu konuşmanın ardından Türkiye ile ABD arasında 12 Temmuz 1947'de bir anlaşma imzalanarak askeri yardım işlemeye başlamıştır. Kararlaştırılan programlar gereğince 1947 Kasım'ından itibaren Amerika'daki muhtelif eğitim merkezlerine çok sayıda subay ve astsubay gönderilmiştir. "12 Mart 1947 tarihinde dünya kamuoyuna açıklanan Truman doktrini, eşine ender rastlanır bir beyin yıkama örneği olarak okullarımızda hala Büyük Amerikan Milleti'nin Hür Dünya'yı "komünizm belasından" kurtarma çabalarının başlangıcı olarak öğretilir. Oysa gerçekte ABD'nin Dünya Jandarması sıfatıyla göreve başladığını ve zaman zaman sıcak savaşlara da dönüşen soğuk savaşın başladığını simgeleyen bir tarihsel belgedir. Truman doktrininin özeti, "komünizmin başı her görüldüğü yerde ezilmelidir" cümlesine sığar. Truman, anılarında durumu şu cümleyle tanımlamaktadır. 'O andan itibaren artık her ulus iki yaşama biçiminden birini seçmek zorundaydı.'"(Yeni Düzen, Yağmur Atsız, s.39). Her türlü sol akıma düşmanlığı ilke edinen ABD emperyalizmi 11 Haziran 1948'de Amerikan Senatosu'nun "Vandenberg Kararı" diye anılan kararı ile Truman'a bir Atlantik ittifakı kurma yetkisi vermiştir. 4 Nisan 1949'da ABD'nin NATO'ya resmen girmesi, Washington açısından, ABD'nin B.Avru-

pa'daki hegemonyasını güçlendirme amacına yönelikti. En azından başlangıçta böyleydi. Bir yıl sonra ortaya konulan NSC-68 adlı belge ise ABD emperyalizminin egemenlik sisteminin temel prensiplerini ortaya koyuyordu. "Gizli Devlet" yapılarını besleyen ideolojik zemini anlamak bakımından NSC-68 adlı belge ile ilgili görüşleri ortaya koymakta yarar var. NSC-68 açısından: "Temel savın iskeletini oluşturan fikir, ancak bir peri masalında yer alabilecek kadar çocuksudur. Köşelerden birinde şeytan diğerinde ise melek. Bu iki varlık arasında bir uzlaşma söz konusu olamaz. Şeytan, tabiatı icabı, dünyanın tamamını eline geçirmeyi hedeflemektedir. Meleğin varlığını sürdürebilmesi, işlevlerini yerine getirebilmesi ancak ve ancak şeytanın bütün bütün yok edilmesi, şeytanlığın kökünün kurutulmasıyla mümkündür. NSC-68'de yazar Paul Nitze şöyle demektedir:

"Kremlin, henüz kendi kontrolü altına girmemiş topraklar üzerinde hükümran olan yönetimlerin tamamını ya yerle bir etmek ya da bütünüyle kendi kontrolü altına alıp köleleştirmekten gayrısını arzu etmemektedir. Kendisini bu hedefe nişanlamış, tüm yapısını bu amaç doğrultusunda biçimlendirmiştir. Köleleştirilen devletlerin asli görevi özgürlüğün sesini kesmek olacaktır. Kremlin, bireylerin elinde bulunan güçlerin tamamının köle devletlerin elinde toplanmasını hedeflemektedir. Böylece yeryüzünde kendi mutlak otoritesini hükümran kılmayı tasarlamaktadır. Şeytan, gücünü silahtan almaktadır. Bu nedenle uzlaşma yollarını aramak; anlaşarak barışa ulaşılabileceğini ummak hayaldir."(Noam Chomsky, Demokrasi, Gerçek ve Hayal, s.23). Dünya; melek, şeytan kavramlarıyla ayrıştırılmış ve bu en üst düzey ABD belgelerinde yerini almışken "cadı kazanlarının" kaynatılması doğaldır. Nitekim Türkiye'de dahil olmak üzere "ABD İmparatorluğu'nun" egemenlik sistemine dahil tüm ülke-

lerde Mc Carty'izm yani anti-komünist histeri toplumsal ve siyasal dokuyu kontrol altına almıştır.

Seferberlik Tetkik Kurulu adıyla kurulan ve daha sonra Özel Harp Dairesi'ne dönüştürülen bu örgütle ilgili olarak, Türkiye'de kontr-gerilla mücadelesinin öncülerinden Em. Yarbay Talat Turhan şunları söylüyor: "Bizim ordu talimnameleri Amerikan talimnamelerinin tercümesidir. Amerika'da kontr-gerilla örgütünün talimname numarası FM-31'dir. Yani Field Menuel-31. Bize ST-31 olarak tercüme edildi. Sahra Talimnamesi-31. Bu talimnameye göre, "Gayri nizami harp unsurları" iki gruptan oluşur. Bir yeraltı grubu, bir de yerüstü grubu. Yeraltı grubu, işte bu bahsedilen ve bütün NATO ülkelerinde ortaya çıkarılmaya başlanan örgütün kendisidir. Baktığımız zaman bu Örgütün içinde ne var? Köye kadar inmiş bir örgütlenme bu. İstihbarat birimleri, sabotaj birimleri, cinayet birimleri var. Resmi talimnameden aynen okuyorum: "Adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, kötürüm haline getirme, adam kaçırma suretiyle tedhiş ve olayları tahrik, misilleme ve rehinelerin alıkonması, kundakçılık, sabotaj ve yalan haber yayma, zorbalık ve şantaj." Ve yine talimnameden aktarıyorum: "Bir gayri nizami kuvvetin yeraltı unsurları kaide olarak kanuna sahip değillerdir." Söz konusu ettiğim ST 31-35 nolu kontr-gerilla talimnamesini Kara Kuvvetleri Komutanlığı yayınladı. Girişinde de, o zamanki komutan Ali Keskiner'in imzası var. Anayasal bir ülkede, resmi bir örgüt cinayet işler diye yazarsanız, suçlusunuzdur. Adamı mezardan çıkarıp asarlar. Sadece Kara Kuvvetleri sorumlu olmaz. Devrin Genel Kurmay Başkanı Cevdet Sunay da devrin Başbakanı Süleyman Demirel de bundan sorumludur." (Milliyet, 36 Kasım 1990). CIA'nın eski başkanlarından William Colby, "CIA, Türkiye'ye karışmış olabilir" açıklamasıyla birlikte,

Gladio tipi örgütleri "süper NATO" diye tanımlamış ve "Türkiye NATO üyesi olduğu için de böyle bir kuruma sahip olmasının doğal olduğunu, ABD'nin bu kurumu desteklemiş olmasını yadırgamayacağını" vurgulamıştır.(Cumhuriyet, 21 Kasım 1990). Colby, "Türkiye'nin komünistlerin eline düşmemesi için CIA'nın anti-komünist kuruluşlara destek vermiş olması ihtimali bulunduğundan" da söz etmiştir. Bu açıklamalar, CIA'dan Albay John Stockwell'in Londra'da yayımlanan New African dergisine yapılan açıklamaları ile bütünlüklü okunduğunda ortaya Türkiye'yi de kapsayan korkunç bir tablo çıkmaktadır. Stockwell'e göre "CIA'nın operasyonlarında 40 yılda 3 milyon kişi öldü." (Cumhuriyet, 30 Ocak 1986). Gladio'nun, "vatansever"lerle gövdelenen örgütlenme biçiminin Türkiye uzantısında da faşist yapılar yer alıyor.

"İkinci Dünya Savaşı sonrasında, ABD anti-komünizmi örgütlemiş, bu düşünceyi milliyetçilik diye tüm ülkelere ihraç etmiş ve bu amaçla neo-nazi ve neo-faşist partileri CIA dolarları ile beslemiş, çıkarına ters gelen parti, örgüt ve kişileri maşalar kullanarak etkisiz hale getirmeye çalışmıştır. Fransa'da yayımlanan ve Patricie Chairoff tarafından kaleme alınan yapıtta MHP, Avrupa faşist partileri arasında sayılmış ve "MHP ve Ülkü Ocaklarının CIA'dan önemli ölçüde yardım aldığı" açıklanmıştır. Anılan yapıtı incelediğimizde dünyadaki bütün neo-nazi ve neo-faşist partilerin isimlerinin içinde "Movement" yani "Hareket" sözcüğünün bulunduğunu hayretle görmekteyiz."(Talat Turhan, Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla, s.55). Bu tezi destekleyen bir başka açıklama da, Genel Kurmay İstihbarat Başkanlarından Emekli Amiral Sezai Orkunt'tan gelmiştir. Orkunt açıklamasında "... Silahlı Kuvvetler, sağdan çok soldan korkar. Organizasyon MHP ile olmuştur. Türkeş'e verilmiştir bazı imkânlar."(Hür-

riyet, 19 Kasım 1990). Bu arada Bülent Ecevit de bir açıklamasında şunları söylemiştir:

"1978-79'daki Başbakanlığım sırasında, bir doğu ilini ziyaret ederken oradaki askeri birliğin komutanı olan generalle görüşürken "bu ilçedeki MHP Başkanı, Özel Harp Dairesi'nin sivil uzantısı, gizli elemanlarından olamaz mı?" dedim. General, 'evet öyledir" yanıtını verdi."(Cüneyt Arcayürek, Demokrasinin Son Baharı). Bu bağlantıları bütünleyen bir başka örnek de; Emekli Kurbay Albay Mehmet Alanyuva'nın MHP ve Türkeş ile ilişkileridir:

"Alanyuva, MHP davasının sanıkları arasındadır. Mahkemede 'Sovyet işgaline ya da yerli komünist gruplara karşı gayrı nizami harp' yürütmek için hazırladığı bir şemayı Türkeş'e verdiğini kabul etmiştir. Bu belge; ST 31-15 kodlu Gayri Nizami Kuvvetlere Karşı Harekat Talimnamesi'nden esinlenerek hazırlanmıştır. ST 31-15'de yer alan Yeraltı Teşkilatı adlı örgüt Özel Savaş Dairesi çatısı altındadır ve bu konuda yetkili kişilerin açıklamaları doğrultusunda onun askeri bir işleve sahip olmadığını varsayalım. (...) Alanyuva, demokrasinin vazgeçilmez unsuru sayılan siyasi partilerden biri olan MHP'nin başkanına 'içinde sabotaj ve tedhiş hücreleri bulunan böyle bir şemayı neden vermiştir?" (T.Turhan, a.g.e., s.56)

Türkiye'de Gladio-CIA-Bozkurtlar bağlamında yumaklanan ilişkiler uluslararası faşist terörün bilinen öykülerinden birine şöyle yansıyor. "Fransa'da ele geçirilen Oral Çelik'le ilgili olarak Roma'daki Rebibia Cezaevi'nde yeniden sorgulanmasına başlanan Mehmet Ali Ağca'nın Kartal Maltepe Cezaevi'nden kaçışını "Gladio"da görevli CIA ajanı Binbaşı Frank Terpil planladı. Bir görevi de Türkiye'nin dahil olduğu Ortadoğu ülkelerinde "terörist" grupları örgütlemek olan Terpil, bir Amerikan televizyonu-

na yaptığı açıklamada, Ağca'nın Bulgaristan üzerinden diğer Avrupa kentlerine geçmesinde rol oynadığını itiraf etti. Ağca'nın kendi kontrolünde olduğunu vurgulayan Terpil, kampın açıkça CIA tarafından finanse edildiğini belirtti. (Akur Kampı). Frank Terpil, Ağca ile ilgili açıklamalarda bulunduktan birkaç gün sonra Beyrut'ta üç silahlı kişi tarafından kaçırıldı." (Hürriyet, 13 Aralık 1990). Bu arada Alman "Der Spiegel" dergisinin yayını da Bozkurtlar, Gladio ve darbe bağlantılarına bazı açıklıklar getirmiştir. Spiegel'de yer alan yazıda "...eski Cumhurbaşkanı Kenan' Evren, kontrgerilla konusunda zamanın hükümetlerinden gelen emirleri sabote etmekle itham edilerek 70'li yıllarda "Bozkurtlardan oluşan bu gizli örgütün kontrolünde bulunduğunu, çünkü örgütün Genelkurmay'a bağlı olduğu, zamanın başbakanı Demirel'in teröre karşı komando birliklerini (Y.N. Özel Harp Dairesi) devreye sokma yolundaki isteğini, geri çevirdiği dile getirdi.

Yazıda, 1977 yılında 1 Mayıs gösterilerinde meydana gelen olayların da büyük olasılıkla bu gizli örgüt tarafından gerçekleştirildiği ileri sürüldü." (Milliyet, 27 Kasım 1990). Faşist Bozkurtların bu temeldeki konum ve eylemlerine diğer bölümlerde değinilecektir. Ancak burada dikkati çeken bir başka hususu, Süleyman Demirel'in ÖHD konusundaki yaklaşımını, cunta lideri Kenan Evren'in söyledikleriyle not etmek gerekiyor: "Benim Genelkurmay Başkanlığım sırasında dönemin Başbakanı Süleyman Demirel bana geldi. Özel Harp Dairesi'nin anarşi ve terörle mücadelede kullanılmasını istedi. Ben, 'olmaz' cevabını verdim. Demirel, "Ama 1971'deki sıkıyönetim döneminde bu amaçla kullanılmıştı dedi."(Hürriyet, 26 Kasım 1990). Türkiye'de soğuk savaş yıllarından itibaren ABD'nin de katkısıyla büyük bir "kontrgerilla" literatürü birikimi oluşmuştur. Soğuk savaş döneminde biçimlendirilen "özel savaş" teori ve uygulaması bu literatürün

temel unsurlarındandır. ÖHD'nin (Özel Harp Dairesi'nin) eski başkanlarından Em.Or.General Sabri Yirmibeşoğlu'nun tanımıyla "Nükleer çağda genel ve bölgesel savaşlar çok tehlikeli sonuçlara tırmanacağından, bunun yerine devrim, bağımsızlık, kurtuluş ve sömürüye karşı çıkma sloganları arkasında hedefe ulaşmak üzere yeni bir savaş türü uygulanmaktadır. Bu türe Özel Harp ya da modern savaş deniyor."(Aktaran: T. Turhan, Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla, s.44). "Özel savaş" kavramı içinde yer alan mukavemet harekatını yürütmek üzere hücre tipi çalışan bir yeraltı örgütü bulunmaktadır. Yirmibeşoğlu Paşa'ya göre "Mukavemet teşkilatına mensup unsurlar arasında azami ölçüde gizlilik muhafaza edilmekte ve emniyet mülahazası ile personel birbirini tanımamaktadır. Harekatın başlangıcında teşkilat unsurları meslekleri ile ilgili uğraşları içinde birbiri ile gizli haberleşme tekniklerini kullanarak, istihbarat, sabotaj, pasif mukavemet ve propaganda konularında görevlerini yerine getirmektedir. Harekatın ileri safhalarında teşkilat unsurları arasında gizlilik kalkmakta ve faaliyetler şiddetlendikçe, daha açık bir mücadele, şehir gerillası harekatı ile sürdürülmektedir."(a.g.e., s.46). Özel savaş temelinde örgütlenen paramiliter güçler şehir gerillası yöntemlerini kullanmaktadırlar. Jandarma Genel Komutanlığının kontrgerilla faaliyetini anlatan ve alınacak tedbirleri sıralayan "gizli" belgesinde de çeşitli askeri birliklere talimat niteliğinde şu sözler yeralıyor:

– İstihbarat planında aşırı sol ile ilgili olarak tespit edilen EBU'ları (EBU: 12 Mart döneminde İstanbul Sıkıyönetim Komutanı olan Faik Türün EBU'nun esas bilgi unsuru anlamına geldiğini ve bazı MİT mensuplarının bu sorgu timinde görev aldığını söylemişti) esas olarak toplama planını hazırla...

"Bölge halkının gerilla ve karşı gerilla harekatı yönünden du-

rum ve temayülü üzerinde önemle dur, karşı propaganda ve psikolojik harp faaliyetlerini tespit et ve uygula...

Aşağıda yazılı şahıs ve yerler üzerinde devamlı kontrol tesis et:

– Anarşist Örgütlere mensup şahısların akraba ve dostları,

– Anarşist Örgütleri destekleyen şahıs ve örgütler,

– Çeşitli nedenlerle hükümete ve mevcut otoriteye karşı olan şahıs ve gruplar,

– Sanayi ve tarım işçisinin toplu olarak çalıştığı bölgeler...

– Grev, lokavt, işgal, boykot, gösteri ve benzeri faaliyetlere karşı gerekli tedbir ve tertipleri al, uygula ve hareketin ideolojik yönü üzerinde önemle dur."(Resmi Belgelerle Kontrgerilla ve MHP, s.25). Bu talimatlarda, devlet, kontrgerilla yöntemlerinin temelini oluşturan anti-komünist histeriyi açıkça deklare etmiştir. Yeraltı örgütünün faaliyetleri ile bütünleşen bu yaklaşım, kontrgerillayı her türlü kanlı komplonun planlayıcı ve uygulayıcısı olarak değerlendirmiştir. (Kontrgerilla bir örgütün adı değil, özel savaş yöntemlerinin bir demetidir, ancak Türkiye'de Gladio örgütünü simgelediği genel kabul görmüştür). Kontrgerilla "devlet terörü"nü, "mücadele tekniği" olarak benimsemiştir. "Mücadele tekniklerinden birisi de şiddet hareketleri ve misillemedir". (Tümgeneral Cihat Akyol, "Gayrınizami Kuvvetlere Karşı Harekat, Silahlı Kuvvetler Dergisi, Mart 1971, s. 14). Nazi imparatorluğunun deneyimleri, kontrgerilla teorisi bağlamında Türkiye'de de ÖHD yönergelerinde yerini almıştır. "Askeri harekat için ele alınacak hedeflerden birisi de, bölge halkıdır. Halk kitlesi üzerine yapılacak baskının gayrınizami harp kuvvetlerine dönük endirekt durdurucu tesiri bahis konusudur. Bu maksat için propaganda ile desteklenen yüksek derecelerde şiddet harekatı ele alınır. II.Dünya Harbinde Yugoslav direniş harekatına karşı Almanlar hedef olarak dağlık ve ormanlık arazide yakalan-

maları pek zor olan gerilla birliklerini değil, bunların geride bıraktıkları ailelerini ve mallarını ele alarak en ağır darbeyi bu hedef üzerine indirmişlerdir.(C.Akyol, aynı yazı, s. 13).

Kontrgerilla belgelerinde "terör"de çeşitli uygulama biçimleri ve zamanlama yöntemleri ile belirgin biçimde kodlanmıştır. Kontrgerilla teröristleri, iki aşamalı bir terör yaklaşımını benimsemişlerdir. Bunlar "şuursuz terörizm" ile "seçilmiş terörizm" aşamalarıdır. "Şuursuz terörizmden maksat, alaka toplamak ve halkın dikkati bir defa çekildikten sonra gizli olarak bulunan taraftarları cezbetmekti. Bu da gelişigüzel yapılan terör hareketleriyle, bombaların patlatılmasıyla, yangın çıkartmakla, suikastler yapmakla ve mümkün olduğu kadar fazla seyirci cezbedebilecek şekilde toplu olarak, koordine edilerek ve ayarlı bir şekilde yapılır. Bu tip hareketler için gayet az insana ihtiyaç vardır.

Seçilmiş terörizm ise çarçabuk şuursuz terörizmi takip eder. Bundan maksat, halkı mücadeleye sokmak ve asgari olarak halkın pasif suç ortaklığını temin etmektir. Bu, memleketin muhtelif yerlerinde bazı kimseleri, halkla en yakın teması olan küçük rütbeli hükümet memurlarını polis, postacı, belediye reisi, belediye meclisi azası ve öğretmen gibi insanları öldürerek yapılır. Yüksek derecedeki hükümet memurlarının öldürülmesiyle bir gayeye hizmet edilmiş olmaz. Çünkü, yüksek derecedeki hükümet memurları halktan uzakta bulunduklarından bunların öldürülmeleri halk için bir misal teşkil etmez." (David Galula, Ayaklanmaları Bastırma Harekatı, s.52).

Bu satırlar, 60'lı yıllardan itibaren Türkiye'nin yaşadığı "kanlı bilmece"ye ışık tutuyor. Genelkurmay Başkanlığı tarafından yayınlanan bu kitap ülkede sol akımların ve muhalefetin hangi yöntemlerle ve nasıl hizaya getirileceğini kuramsal ve eylemsel açıdan göstermektedir. Kitap "Temizlik Harekatı" sonrasında ya-

pılacak seçimlerin yöntemine varıncaya kadar her türden yol ve yöntemi, her türlü öneriyi içermektedir.

"Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri'nde yer alan öneri ve yöntemler, 12 Mart'tan bu yana kelimesi kelimesine uygulanmıştır, uygulanmaktadır."(T.Turhan, Kontrgerilla Cumhuriyeti, s.46). Öte yandan ABD kaynaklı FM 31-15 talimnamesinden aynen tercüme edilen ST 31-15 Simgeli Kara Kuvvetleri Komutanlığı Sahra Talimnamesi de tıpkı Galula'nın kitabı gibi Türk Gladio "mevzuatı"nın önemli bir parçasını teşkil etmektedir. Bu talimname uyarınca Kara Kuvvetleri Komutanı Cumhurbaşkanına görev verilmektedir. Gizli devletin çelik çekirdeğinde yer alan iç hukuk bu talimname ile iyice açığa çıkmakta ve devletin gizli anayasası gözler önüne serilmektedir. Bu talimnamenin gizli devletin İç hukukuna dair açıklıklar içeren hükümleri şunlar:

"Bir gayrınizami kuvvetin yeraltı unsurları kaide olarak kanuni statüye sahip değillerdir. (Madde: 9/6)

Tarih, kanuni statülerin gayrınizami kuvvet üyelerini pek az ilgilendirdiğini ve bunların gayrınizami faaliyetlere katılma kararlarında pek az müessir olduğunu göstermektedir. (Madde: 9/d).

Bazı hallerde (...) diplomatik temsilci ile askeri komutan arasındaki münasebet, Cumhurreisi tarafından ayrıca çizilebilir. (Madde: U/b). 25 Mayıs 1964 tarihinde OPS 1708-74-64 Mr.Ta.Krl. koduyla "emredilen" ST 31-15 Gayrınizami Kuvvetlere Karşı Harekat Talimnamesi" Cumhurbaşkanlarına koordinasyon görevi vermektedir. Türkiye'de olağan hukuk mevzuatının dışında yer alan bu kontrgerilla hukukunu deklare eden, uygulayan ve uygulanmasına göz yumanlarla ilgili hiçbir işlem yapılmamıştır. 1964 yılında K.K.K.Orgeneral All Keskiner imzasıyla yayınlanan bu "emir" oldukça kapsamlı ve siyasi otoriteyi

de içeren hükümler içermektedir. Dönemin Başbakanı Süleyman Demirel, Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Cemal Tural ve Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay, Kontrgerilla hukukunun tüm hukuk düzenini "tağyir, tebdil ve ilga edecek" tarzda Anayasal sisteme yerleştirilmesinden sorumludurlar. Bu temelde Türkiye iç savaş döneminde boyutları iyice açığa çıkacak bir kontrgerilla örgütlenmesiyle karşı karşıya kalmıştır. ST 31-15'e göre örgütlenmenin temel dayanakları şöyle belirlenmiştir:

a) Askeri birliklere ihtiyacı asgari hadde indirmek üzere sivil polis, milis birlikleri ve dost davaya yakınlık gösteren mahalli fertlerden azami yardım beklenir ve faydalanılır. Bu gibi kuvvetlerin kullanılması ve kontrolü, milli ve siyasi anlaşmalar ve güvenlik ihtiyaçlarını karşılayacak uygun eleme muayenelerine istinat eder.

b) Politik şartlar ve durum müsaade ettiği takdirde, askeri sivil veya gerilla tecrübesi veya eğitimi görmüş erkek, kadın, mahalli fertler; yardımcı polis ve köy sivil savunma birlikleri halinde teşkilatlandırılmalıdırlar. Böylece bir tecrübe geçirmemiş olanlar, ayrı ayrı işçi, ispiyon ve propaganda ajanı, muhafız, kılavuz... olarak kullanılır.

c) Sivil kuvvetler genel olarak askeri kuvvetlerin yardımına ve desteğine muhtaçtırlar. Yardıma ihtiyaç, kaide olarak, teşkilat, eğitim ve harekatın planlanması konularında; desteğe ise silah, mühimmat, yiyecek, ulaştırma ve muhabere malzemesi ikmalinde kendini gösterir.

g) Muhasım gerilla birlikleri ile aynı bölge içinde faaliyette bulunan dost gerilla birlikleri genel olarak, gerilla karşı harekatına yardıma arzuludurlar. Bu gibi birlikler, geniş sahalarda vazife alan muharebe keşif kolu taciz görevlerinde yararlı şekilde kullanılırlar. Dost gerilla birlikleri mensupları ayrıca kılavuz,

tercüman, mütercim, ispiyon ajanı olarak da vazife görür. Dost gerilla birlikleri kullanıldığı zaman, bunlar lojistik bakımdan desteklenmeli ve askeri kuvvet komutanının emrine verilmelidir. Askeri kuvvet komutanı, dost kuvvetinin yanına bir irtibat grubu katmak ve yapılan desteği kontrol etmek suretiyle, kontrol ve haberleşmeyi muhafaza eder. Özel kuvvetler harekat müfrezeleri, bu maksat için çok elverişlidir.

Talimnamede belirtilen "dost" birlikler, polis ve milis yaklaşımı iç savaş döneminde sonuçlarını ortaya koymuştur. Bu sonuçlar, kontrgerilla hukukunun şu tespitleri ile birlikte değerlendirilmelidir: "Bir memlekette ayaklananlar... niyetlerini açığa vuruncaya kadar ayaklanmayı bastıracak olanlar için büyük bir mesele teşkil etmeyen gayrı muayyen ufak bir muhtemel tehdit veya tehlike durumunda olup büyük bir harekatı icabettiren mücerret bir hedef olarak gözükmezler. Siyasi muhalefetin müsamaha edildiği bazı memleketlerde ayaklanma faaliyetleri kanuni ve rahat manada gelişebilir. Bu hal ise, ayaklanmaları bastıracak olan teşkilatın ilk harekatını büyük ölçüde kısıtlar."(ST 31-15)

Siyasi muhalefete "müsamaha" kavramı ekseninde emekçi sınıfların büyük mücadeleler sonucu elde ettikleri bazı hukuki kazanımları düşman ilan eden kontrgerilla, evrensel hukuk kazanımlarını "harekatı" kısıtlayan bir etken olarak değerlendirmektedir. Oysa, kontrgerillanın eylem programının işletilmesinde hukuk ayakbağı olmamalıdır. 1965'ten itibaren kontrgerilla hukuku iç hukukun tüm ilke, kurum ve kurallarını çürütmüş, ikili bir hukuk yapısı yaratmıştır. Devletin çelik çekirdeğinin kontrgerilla hukuku, 1961 Anayasası ile köşe taşları konulan hukuk sistemini çürütmüş ve devletin tüm erklerini kontrolü altına almıştır. Siyasi muhalefetin hangi ölçütlerle çalışabileceğine karar veren kontrgerilla örgütü siyasal-hukuksal düzeni "müsa-

mahalı" olarak değerlendirirken "mukavemet hareketini doğrudan faktörlerin ortadan kaldırılmasını", "mukavemet hareketini doğuran faktörlerin ortadan kaldırılmasını" (ST 31-15) temel tedbir olarak belirlemiştir. Bu bağlamda cinayet en geçerli yöntem olarak kabul edilmiş şu formülasyon geliştirilmiştir: "Ayaklanma tehdidi altındaki bölgelerde alınması gerekli tedbirlerin esasları şunlardır: Tedhişçilerin elebaşlarının yok edilmesi..."(Eğridir Dağ ve Komando Okulunun yayınladığı Komando ve Özel Harp Muhtırası adlı belgenin "Ayaklanmaya Karşı Koyma Fikrinin Doğuşu" bölümü. Bu belge. Emin Değerin Kontrgerilla ve Türkiye adlı kitabının dördüncü baskısında yayınlanmıştır). Siyasal muhalefetin öncü güçlerini etkisiz hale getirmek konusunda geliştirilmesi gerekli önlemleri tespit eden kontrgerilla mevzuatına göre "Direkt bir harekete girişmek asiyi, kendisini kuvvetlendirecek fiziki imkanlardan mahrum etmek demektir. Bu devrede, ayaklanma hareketlerinin umumiyetle bir canlılığı yoktur; her şey ana unsur olan liderlerin elindedir, liderleri tevkif ederek veya onların halkla olan temaslarını tahdit ederek, ' onları mahkemelerde mahkum ederek, onların teşkilatlarını ve yayın vasıtalarını kapatarak isyanı bastırmakla görevli olan taraf ayaklanma hareketlerinin kötülüğünü daha başlangıçta önleyebilir."(Galula, a.g.e., s.57). Siyasal muhalefeti sol akımlar temelinde "düşman" sayan kontrgerilla hukuku, "müsamaha"yı olağan hukuk rejiminin hak kazanımlarıyla özdeş saymaktadır. "Düşman" gecikmeden yok edilmelidir. "Bu gecikmeyi kısaltmak, bir memleketin liderlerinin politik mesuliyetidir."(a.g.e., s.31). "Gecikmeyi kısaltmak" konusunda MC hükümetlerinin sunduğu örnekler belleklerdedir. Siyasal muhalefetin tehlikeli olduğuna dair kanaat nasıl yaygınlaştırılacaktır? Kontrgerilla mevzuatı da aynı soruyu soruyor: "Muhtemel tehlike büyüktür,

fakat eldeki hadiselerle tehlikenin büyüklüğü nasıl ispat edilebilir? Başlamakta olan ayaklanma hareketlerini bastırmak için lüzumlu gayret ve fedakarlıklar nasıl mazur gösterilecektir?"

(Galula a.g.e., s.56).'Halkı tehlikeye ikna etmek için muhalif hareketin potansiyel olanaklarını eritmek amacıyla ÖHD başkanlarından Cihat Akyol şunları öneriyor: "Bazı ahvalde propaganda için istismar edilmek üzere mürettep olaylar meydana getirilir. İsyancıların yaptığı izlenimini verecek, yağma ve katliam, ırza tecavüz olayları ele alınabilir.

Halkı mukavemetçilerden ayırmak için, sanki ayaklanma kuvvetleri yapıyormuş gibi, mücadele kuvvetlerince zulme kadar varan haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara başvurulması tavsiye edilir." (Tüm. Cihat Akyol, Gayrınizami Kuvvetlere Karşı Harekat, s. 15). Bu kontrgerilla mevzuatı Türkiye'de uygulamaya konulmuş Kültür Sarayı yangını, Eminönü araba vapuru yangını. Aksaray yeraltı geçidi yangını, 1 Mayıs katliamı gibi eylemlerde bu formülasyonlar harfiyen pratiğe geçirilmiştir.

Kontgerilla savaşının önemli bir aşaması da istikrar harekatıdır. "İstikrar harekatı., hükümetin, etkili bir şekilde çalışabilmesi için başka bir çare kalmadığı hallerde, huzur ve nizamı iade ve tesis ederek idamesini sağlamak maksadı ile; silahlı kuvvetlerin hükümete yardımcı olarak yürüttüğü iç güvenlik ve iç durumu iyileştirme harekatı olarak tanımlanmaktadır. Bu kapsam içinde, İç Güvenlik Harekatı, ayaklananlara ve ayaklananları destekleyenlere karşı silahlı kuvvetlerle, İç güvenlik kuvvetleri tarafından yürütülen harekatı, iç durumu iyileştirme harekatı ise, hükümetin dayanak, fonksiyon ve yeteneklerini güçlendirmeyi, ayaklanmaya destek sağlayan koşulları ortadan kaldırmayı... ifade etmektedir."(Tuğ,Gen. Sabri Yirmibeşoğlu, "Modern

Mücadele Yöntemi Özel Harp Uygulaması", Dışişleri Bakanlığı Yayınlan, Mart 1976, sayı 26, s.45, Yirmibeşoğlu 1974-76 yılları arasında ÖHD Başkanıydı).

Kontrgerilla harekatını bütünleyen yöntemler ST 31-15'te şöyle belirtiliyor: "Açık ve sinsi faaliyetler: Adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, kötürüm hale getirme, adam kaçırma suretiyle tedhiş, olayları tahrik, misilleme ve rehinelerin alıkonulması, kundakçılık, sabotaj, propaganda ve yalan haber yayma, zorbalık, şantaj." tüm belge ve açıklamalar darbe hukukları ile yetkinleştirilmiş bir kontrgerilla hukukunun devletin temel yapısını belirlediğini ortaya koyuyor. 12 Mart ve 12 Eylül kontrgerilla hukukunun ölçülerini siyasal düzene egemen kılmıştır. 1965 yılında başlayan iç savaş süreci 12 Mart ve 12 Eylül duraklarında Gayrınizami harekatın "zaferi" ile sonuçlanmıştır. Devletin çelik çekirdeği ile gayrınizami harbin yeraltı örgütü arasındaki fark ortadan kalkmıştır. Kontrgerilla bizatihi devlettir. Türkiye'nin biçimsel hukuk normlarının kontrgerilla hukuku karşısında hiçbir değeri yoktur. Bu hukuk gizli devletin, gizli hukukudur. Sisteme meşruiyet sağlamada işlevi olan biçimsel hukuk bunun ötesinde bir işleve sahip değildir. Çelik çekirdeğin hukuk normlarına uygun kurumlaşmalar, biçimsel anlam taşıyan olağan rejim erklerini içinden çürütmüştür. Örneğin, Sıkıyönetim mahkemeleri ve DGM'ler gerçek bir yargı organının dışında işlevlere sahip bulunduğundan "yargısız infaz" sürecinin işleticisi olabilmektedirler. Evrensel hukuk ilkelerine dayalı olmayan bir yargı organının yargı bütünlüğü dışında bir İnfaz örgütüne dönüşeceği, Türkiye gerçeği ile ortaya çıkmıştır. Kontrgerilla, Türkiye'de güçlü bir hukuk zeminine, kurumlar ağına ve devlet yetkilerine sahiptir. 12 Mart 12 Eylül dönemleri bu hukuk zemininin yerleştirilmesinde kilometre taşlarıdır.

Kontrgerilla tüm bu eylemlerinde yeni bir savaş türünü de uygulamaktadır. "Psikolojik savaş". Kontrgerilla mevzuatına göre psikolojik savaşın hedefleri şunlardır:

a) Ayaklanmanın sebebini ortadan kaldırmak,

b) Asiler arasında anlaşmazlık yaratarak bölünmeler meydana getirmek, bunu istismar etmek, liderleri bertaraf etmek,

c) Ayaklananların moralini bozmak, mukavemet azimlerini yıkmak,

d) Asileri tecrit etmek, mahalli halkın desteğinden mahrum etmek, bilakis mahalli halkın desteğini karşı koyma kuvvetleri tarafına kazanmak,

e) Asilere yabancı ülkelerden gelecek desteğe mani olmak, destekleyen ülkelere hasım devlet kavramı içinde propaganda vasıtasıyla yıkıcı faaliyetlerde bulunmak,

f) Asileri en zayıf zamanlarında ciddi ve kesin sonuçlu bir harekata teşvik ve tahrik etmek,

g) Ayaklanmaları bastırma kuvvetlerinin moralini yükseltmek, harekatını muvaffak kılacak şekilde desteklemek.

h) Hükümet otoritesinin tahribini önlemek, icrayı kolaylaştıracak surette hükümeti desteklemek." (Tümgen. Cihat Akyol, "Ayaklanmaya Karşı Koyma Harekatında Psikolojik Harp, s.4-6)

Kontrgerilla hukukunun potansiyel düşman olarak tanımladıkları psikolojik savaşın konusudurlar: "Muharebe; düşmanın askeri gücüne karşı koymak olduğu kadar, düşmanın beynini ele geçirme demektir. Düşman ister bir muhasım ülke, ister bir ayaklanmanın veya iç bünyede bir direnişin elemanları olsun, durum daima aynıdır. Tesir altına alınacak dimağlar, sıkı gözetim altında bulunan disiplinli silahlı kuvvetler personeline; veya omuzlarına kadar dökülmüş saçlarıyla üniversite talebelerine, veya muharebe meydanındaki düşman askerlerine, hatta radyo

ve televizyonun varlığından habersiz ilkel insanlara ait olabilir." (Tuğgen. Sabri Yirmibeşoğlu, "Modern Savaş Uygulaması, Cephesiz Savaş ve Cephe Gerisinde Savaş"). Kontrgerilla hukuku, psikolojik savaşın hedefleri arasında "Silahlı Kuvvetler mensupları"nı da saymıştır. Enternasyonal faşizm örgüt ağları içinde yer alan kontrgerillanın ordunun bazı unsurlarını düşman ilan etmesinden daha doğal bir şey olamaz. Bu konuda, 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinde şiddetli tasfiyeler gündeme getirilmiştir. Bu konuda 12 Eylül faşizminin yargıladığı bir asker şunları söylüyor: "Orduda sol görüşlü kişiler açığa çıkarılmaya ve tasfiye edilmeye çalışılırlar. Harp Okulu'nda da Tuzla Piyade Okulu'nda da böyleydi. Bu durumda marksist anlamdaki sol görüşlü bir insan fikirlerini gizlemek zorundadır. Bırakalım marksizmi, sol kemalist görüşler bile gayrimeşru görülüyordu...

Benim ordudan tasfiye edilişim 12 Eylül askeri darbesinden önce gerçekleştirildi. Öteki genç subay ve astsubayların ve askeri öğrencilerin tasfiyeleri asıl olarak 12 Eylül darbesinden sonra gerçekleştirilebilmiştir. Üçüncü Yol adlı örgüt bir bakıma da bu tasfiye işlemine meşruiyet kazandırmak için polisin, MİT'in ve Genel Kurmay'ın kafasında oluşturuldu. Yüzlerce subay ve astsubay İskenceli sorgulardan geçirildiler ve ordudan tasfiye edildiler." (Hamza Yalçın'ın Savunması, 3.Yol Davası). Kontrgerillanın. enternasyonal faşizmin kodları doğrultusunda geliştirdiği hukuku, sol görüşlü veya ulusalcı ordu mensuplarını düşman saymaktadır. Bu konuda temel belge "Kararlılık Operasyonları, İstihbarat-Özel Ajanlar, FM 30-31 adlı 18 Mart 1970 tarihli ABD talimnamesidir. Buna göre: "ABD ordusunun istihbarat operasyonlarının aşağıda belirtilen listedeki belli başlı hedeflere yöneltilmesinin bazı nedenleri vardır:

a) EÜ (Ev sahibi ülke) ordu birliklerini sızmalara ve başkal-

dırıya sempati duyan unsurların ya da ABD düşmanı olan kişilerin etkisinden korumak,

b) EÜ ordusu üyelerinin geleceklerini garanti altına almak isteklerinden ötürü başkaldıran gruplarla ilişki kurmalarını önlemek,

c) EÜ'nün ordusunda ABD yakınlığıyla tanınan subayların terfi etmelerine çalışmak,

d) EÜ ordusunun saflarındaki etkisizliği ve rüşvetçiliği mazur görülen bir düzeye indirmek,

e) Aynı tür koruma görevini EÜ'nün ABD İstihbaratı sahasına giren tüm örgütlerinde yürütmek.

Bu hedeflerin gerçekleştirilmesi için, EÜ örgütleri içindeki zararlı gelişmelerin erken teşhis edilebilmesinin ABD istihbaratının zamanında tepki göstermesine bağlı olduğunu bilmek gerekir."

Kontrgerilla hukuku, Türkiye'de anti-komünist histerinin yayılması için yapılması gerekenlere de ışık tutuyor: "Askeri yönden psikolojik harp; vurucu hava gücü, topçu ve havan gibi önemli neticeler doğuracak bir silahtır. Her alanda asıl hedefin insanların beyni olduğu kabul edilmekte ve beyinler etki altına alındıktan sonra, mücadelenin kazanılmasının son derece kolay olacağına inanılmaktadır." (Tuğgen.Sabri Yirmibeşoğlu, "Modern Mücadele Yöntemi Özel Harp Uygulaması", s.46). Bir başka kontrgerilla belgesine göre ise "İkinci Dünya Harbi'ni takiben Yunanistan'da komünist gerillalarla yapılan mücadelede General Papagos her köyde mahalli emniyet kuvvetleri teşkil etmek suretiyle, kendi deyimi ile bir beyin yıkama ameliyesine tabi tutulan köylülerin yeniden mikrop kapmalarını önlemiş, böylece gerillaların desteklenmesini önlemiştir." (Tümgen.Cihat Akyol, "Gayrınizami Kuvvetlere Karşı Harekat, s. 15). Psikolojik sava-

şın en önemli araçlarından olan propaganda ile ilgili formülasyonlar ise şöyledir: "Propaganda, kaynağına göre üçe ayrılır: Siyah Propaganda: İddia ettiğinden başka bir kaynaktan gelen bir propaganda nevidir. Yalan ve rivayetlerden istifade eder. Hakiki kaynak bilmediği müddetçe, mülevves veya temiz bir şekilde savaşmakta serbesttir."

"Gri Propaganda": Hiçbir kaynak bildirmeyen bir propaganda nevidir. Rivayetlerden istifade eder. Hiç yokken ortaya çıkar, çabuk yayılır, doğruluğu tahkik edilmez. Şayialar en iyi misaldir." (Kur.Alb. Münir Güneri, Psikolojik Harbin Önemi ve Yöntemi). Türkiye'de "psikolojik savaş" bazı basın tekelleri, üniversite bölümleri ve kontrgerilla örgütlerinin ortak çabalarıyla yürütülmektedir. Antropoloji, psikoloji, sosyoloji, siyaset bilimi vs. dallarında çalışan birçok "öğretim üyesi" bu psikolojik savaş örgütünün kadrosu konumundadır. Öte yandan, MİT, 1978 yılında çeşitli adreslere postaladığı belgede "ekonomi, sosyal ve siyasal bilimler konularında araştırmalar ve etütler yapacak" yüksek okul mezunları aradığını bildirmiştir.(18 Ağustos 1978, Aydınlık). Bugün de MİT'in psikolojik biriminin başında bulunan kişi, İstanbul Üniversitesi'nde bulunan ve uluslararası ilişkiler ile ilgili çalışmalar yapan bir bölümün oldukça "popüler" hocalarıyla sık sık görüşmektedir. Psikolojik savaş, Türkiye'de günlük yaşamın doğal bir parçası haline getirilmiştir. Hatta, gayrı nizami harbin belli evrelerinde "mücadelenin esası" psikolojik savaştır. Bunu kontr-gerillacılar da itiraf ediyorlar: "Psikolojik harekat, psikolojik harp veya daha ılımlı bir ifadeyle psikolojik savunma, daha önce, silahlı mücadeleden hemen evvel savaşa başlama ve savaşa devam azim ve iradesini kırmaya yönelik bir faaliyetken, İkinci Dünya Savaşı sonrasında uluslararası silahlı mücadelenin yerini alırcasına günlük yaşantının bir parçası haline gelmiş-

tir."(Tuğgen. Sabri Yirmibeşoğlu, "Modern Savaş Uygulaması, Cephesiz Savaş ve Cephe Gerisindeki Savaş").

Jandarma Genel Komutanı Or. Gen. Orhan Yiğit imzasıyla 2 Mayıs 1973 tarih, 3593-38-73/PI.Ş.2.ks numaralı ve "Aşırı Sol" konulu belgeye göre: "Propaganda silahının hassas oluşu ve kullanılmasının özel ihtimam ve bilgiyi gerektirmesi nedeniyle bu tür harp faaliyetlerinde aşağıda yazılı faktörler iyi kullanıldığı taktirde olumlu sonuçlar alınabilir. Bunlar:

a) Dini faktör, b) milli faktör, c) kültürel faktör, d) tarihsel faktör, e) sosyal faktör, f) ulus ve vatan faktörü, g) gelenek ve görenekler. Kontrgerilla faaliyetleri kapsamında "din faktörü" oldukça iyi değerlendirilir. Toplumla İlişkiler Başkanlığı (bir kontrgerilla birimi), Malatya'da İnönü Üniversitesi'nde 1986 yılında "Din ve Mezhepler" konulu bir sempozyum organize etmiştir. Alevi-Sünni gerginliğinin yoğun yaşandığı bir bölgede düzenlenen bu sempozyuma "Aleviliğin kökeni Hıristiyanlıktır, konulu bir tebliğ sunulacağı haberi" yayılmış, Malatya Valisi İçişleri Bakanlığı nezdinde girişimlerde bulunmuş, sonuç alınamamış, üniversite rektörünün "YÖK de emretse, Milli Güvenlik Kurulu da emretse ben bu sempozyumu düzenletmiyorum" çıkışıyla, "kentte kan dökülmesi önlenmiştir." (Fatih Güllapoğlu, Tanksız Topsuz Harekat, s.118). Jandarma Genel Komutanlığının anılan belgesinde "Müessir bir psikolojik harp harekatı için progaganda yönünde istismar edilecek hedeflerin ve hedef bilgilerinin tespiti" değerlendirmesi de yer alıyor. Din faktörünün de bu bağlamda sayılmış olması, Çorum, Malatya, Sivas, Maraş, Elazığ olayları ekseninde gelişen ve Alevi-Sünni çelişkilerinin potansiyalize edilmesi eşliğinde gerçekleştirilen faşist katliamları bir kez daha ele almayı zorunlu kılıyor. Bu belgede, propaganda amaçlan arasında "Tarafsız halkın desteğini kazanmak", "Dost

askeri ve güvenlik kuvvetlerinin bölgede mevcudiyetleri konusunda, halkın tasvibini kazanmak", "Dost sivil halkın desteğini devam ettirmek ve daha da kuvvetlendirmek" hususları vurgulanmıştır. Gestapo'nun önemli isimlerinden Heldrich, 1921'de kurduğu derneğin üyelerini "vatansever" olarak niteliyordu. "Dost" olarak nitelenenler işte bu Gestapo "Vatanseverleridir". Bu "dost" tanımı, kontrgerilla rejiminin en üst düzey yöneticileri tarafından da paylaşılmıştır. "Cevdet Sunay, Cumhurbaşkanı iken "bunlar vatansever gençler" diyerek şoven milliyetçi anlayışa destek vermiştir. Başbakan Süleyman Demirel ise, "bana sağcılar suç İşliyor dedirtemezsiniz" şeklinde konuşmuştur. (T.Turhan, Özel Savaş..., s.137). Türkiye'de "sivil" siyasetçilerin kontrgerilla hukukunun gereklerini uygulamaları, siyasi bir tercih olmanın da ötesinde o makamlara gelmenin ve orada kalmanın olmazsa olmaz koşuludur. Kontrgerillanın "dostları" aynı zamanda "sivil" yöneticilerin de "dostlarıdır", onlar "vatanseverdir". Sola ve halka karşı yürütülen "psikolojik savaşta" hükümetlere de bazı görevler verilmiştir.

"Silahlı kuvvetler tarafından yapılan psikolojik harp, hükümet ve ilgili devlet dairelerinin takip etmekte oldukları siyasetle mutabakat halinde bulunmalı ve devletin hariçte ve dahildeki başlıca faaliyetleriyle en sıkı bir şekilde koordine edilmelidir. Hükümetin formüle ettiği siyasetin dahilde tam bir şekilde propaganda edilebilmesi için siyasi fonksiyonu icra eden eleman ve teşkilatla psikolojik harbin başlıca silahı olan propagandayı yürütecek elemanların tam bir ahenk içinde çalışabilmesi suretiyle hayati menfaatlere zarar getirebilecek herhangi bir aksaklığa meydan vermemek için, psikolojik harbin idaresi, bu faaliyetle doğrudan doğruya veya dolayısıyla ilgili bütün unsurlarla tam bir koordinasyonu sağlayacak bir teşkilata ihtiyaç vardır."

(Kur.Alb. Münir Güneri, a.g.e., s.41).

Kontrgerilla hukuku kapsamında "yürütme" erkine ayrıntılı görevler verilmiş ve "koordinasyon" ile ilgili örgütlenme bağlamında hükümetin konumu tahrif edilmiştir. Uzun süre Başbakanlık binasının 6.katında faaliyetlerini yürüten T.İ.B. (Toplumla İlişkiler Başkanlığı)nın durumu, kontrgerilla yapıları hükümet arasındaki yakınlığın "mekansal" boyutlarını göstermesi açısından önemlidir.

ST 31-15 talimnamesine göre, "Propaganda" başlığı altında "Arzuya göre milli birliği veya ayrılığı başarmak" hükmü yeralıyor. Türkiye'de, kontrgerillanın "bölücü" olduğunun teyididir bu husus. "Bölücü" kontrgerilla, "isyan" eden güçlerin "mukavemet" için ideolojik esaslarını nasıl tespit ediyor? "Büyük çaptaki mukavemet hareketlerinin temel sebebi, halkın bir kısmının, yürürlükteki politik, sosyal ve ekonomik şartlardan, gerçek, hayali veya kışkırtılmış memnuniyetsizliğinden doğar. Bu memnuniyetsizlik, kaide olarak, aşağıdaki hususlardan bir veya birkaçına karşı duyulan bir arzu etrafında toplanır: 1) Milli egemenlik 2) Fiili veya var sanılan bir baskıdan kurtulmak 3) Düşman işgalini veya sömürgeciliği ortadan kaldırmak 4) Ekonomik veya sosyal tekamül 5) Manevi çöküntüyü bertaraf etmek 6) Dini belirti. "Milli egemenlik", "sömürgeciliği ortadan kaldırmak", "Fiili baskı"dan kurtulmak" için savaşanlar kontrgerillanın düşmanlarıdır. Türkiye'nin yakın tarihi bu "düşmanlara" yönelik kanlı tasfiyelerin tarihidir. "Yürürlükteki politik, sosyal, ekonomik şartlar" dokunulmaz sayılmıştır. Enternasyonal faşizmle bütünleşmiş kontrgerilla "milli egemenlik" için mücadele edenleri düşman saymış, asmış, kurşunlamış, cezaevlerinde çürütmüştür. Kapitalist düzenin "değişmezliğini" temel ilke haline getiren kontrgerilla hukuk kodları, yürütme, yasama ve yargıya egemen

olmuştur. "Arzuya göre milli ayrılık" hedefini gerçekleştiren kontrgerilla Türkiye'yi kanlı iç savaş süreçlerine sokmuştur.

Türkiye çapında psikolojik savaş faaliyetini planlayan ve yöneten merkez, Özel Harp Dairesi'dir. Burada psikolojik savaş uzmanları yetiştirilmekte, psikolojik savaş yürütülmektedir.

Psikolojik savaş faaliyetinin ikinci beyni MİT'tir. MİT'in Psikolojik Savunma Dairesi bu görevi yürütüyor. Türkiye'deki birçok psikolojik savunma (ya da sivil savunma) örgütü, MİT'in bu dairesiyle ilişkilidir. MİT'in Psikolojik Savunma Dairesi'nin, ajan-provokatör kodları "Psikolojik Savunma" adına birçok kışkırtma operasyonunda görev yapmışlardır. İçişleri Bakanlığı kapsamında da psikolojik savaş birimleri bulunmaktadır. Ünlü "Özel Harpçi" Tümgeneral Cihat Akyol, 1973 yılında emekliye ayrıldıktan sonra, MC hükümeti tarafından İçişleri Bakanlığı Sivil Savunma teşkilatının başına getirildi ve bu yapıyı yeniden örgütledi.

"Bu yönetici örgütlerin dışında birçok devlet kuruluşunda ve büyük işletmelerde psikolojik savunma örgütleri ve sivil savunma uzmanlıkları bulunmaktadır. Kontrgerillanın elinin uzanabildiği her yerde bu örgütler, halka karşı bir tertip ve kışkırtma ocağı niteliğindedir. Bunların büyük kısmı MİT tarafından denetlenmektedir. Bu örgütlerin başında bulunanlar ya emekli subaylar veya eski MİT mensuplarıdır. Bir kısmı ise halen faal olarak MİT'te çalışmaktadır. Bunlar psikolojik savaş faaliyetinin bir parçası olarak bu kuruluşların personel dairelerini de denetimleri altında tutuyorlar."(Kontrgerilla ve MHP, c.I, s.58).

Bu örgütlerin en dikkate değer olanlarından biri Ulaştırma Bakanlığı İstihbarat Dairesi'nde 70'li yıllarda deşifre olmuştur. MC döneminin Ulaştırma Bakanlığı Müsteşarı Ekrem Ceyhun, Refik Korkut'un Psikolojik Savunma adlı kitabına yazdığı önsözde. Bakanlığın çeşitli işletme ve dairelerinde bu konuda konfe-

ranslar düzenlendiğini açıklamış ve şöyle demiştir: "Ulaştırma Bakanlığı merkez daireleri ile, Bakanlığa bağlı PTT, TCDD, THY, Denizcilik Bankası, D.B. Deniz Nakliyatı ve Devlet Hava Meydanları İşletmesi Genel Müdürlükleri merkez ve taşra teşkilatı yöneticileri ve personelinin iştirak ettiği bu konferanslar büyük ilgi ile karşılanmış, ayrıca büyük ihtiyaca cevap verici mahiyette bulunan bu konferansların gerek Bakanlık teşkilatında, gerekse diğer kuruluş ve kitleler için yoğun ve sürekli olarak uygulanması lüzumu genel bir istek halinde belirmiştir."

Ancak bu konferanslar, müsteşarın sözlerinin tam tersine nefretle karşılanmıştır. Tüm PTT Personeli Derneği'nin yayın organı PTT'li Arkadaş dergisi, bu konferanslarla ilgili olarak şunları yazıyordu: "Birçok PTT'linin de bildiği gibi, Psikolojik Savunma Planı, hakim sınıfların, yurtseverleri, devrimcileri sindirme, yıldırma yöntemlerinden bir tanesidir. İlerici ve devrimci görüşlerin tehlikeli ilan edildiği konferanslarda ülkenin olumsuzluklarını dile getiren ve bunları ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesine bağlayanların ihbar edilmesi gerektiği savunulmaktadır. Psikolojik savunma görevi adı altında, çalışanlar birbirlerine karşı ajanlık yapmaya itilmekte, böylece polis devletine zemin hazırlanmaktadır. Bu planın ilginç ve dehşet veren bir özelliği şudur: Plan gereğince düzenlenen konferanslardaki gelişmeler, yani kimin nasıl bir soru yönelttiği, nasıl bir eleştiri yaptığı ve bunları yapanların kimliği, siyasi eğilimi bir raporla saptanmaktadır. PTT yöneticilerinin can simidi gibi sarıldıkları psikolojik savunma konferanslarının bir yenisi de 5 Şubat 1976 günü Ankara Telefon Başmüdürlüğü yemekhanesinde düzenlendi. Konuşmacının temel haklara ve özgürlüklere saldırı niteliğindeki, demokratik hukuk ilkeleriyle bağdaşmayan ve özünde sağcı siyasal İktidarların sinsi propagandalarına hizmet eden görüşleri

dinleyicilerin tepkisi ile karşılandı. Sorular ve eleştiriler karşısında gerileyen Refik Korkut, Psikolojik Savunma Planındaki mantığa uygun bir şekilde, 'siz de bir grupsunuz' diyerek dinleyicilere söz vermek istemedi. Konuşmacının sıkıştığını gören ve doğru görüşlerin yayılmasını istemeyen yöneticiler konferansın bittiğini ilan etmek zorunda kaldılar."(PTT'li Arkadaş Dergisi, sayı 7-8, Aktaran: a.g.e., s.58-59)

Enternasyonal faşizm temelinde ahtapot kollarını her yere uzatan kontrgerilla yapıları günümüzde de TÜRKSAT programı kapsamında "telekomünikasyon" alanını kontrol altında tutuyorlar. Türksat program direktörü, programın "casusluk" ile ilgili işlevlerini şöyle formüle ediyor "Türksat düşünülürken Sovyet Rusya vardı. Ve biz Orta Asya'yı gizli olarak kapsadık. Yani uyduya bu kanallar konuldu, ama uluslararası hiçbir alanda deklare edilmedi." (PTT Dergisi, sayı 147)

ÖHD'nin cami kurmaylarının çalıştığı ve kontrgerillanın din örgütlenmesini gerçekleştiren, "en tepesinde General D. B.'nin bulunduğu ve o sırada Albay İ. B.'in, binbaşılar T. K. ve O. K. ile Prof. E. Z. Ö.'ninde çalıştığı subay olanların da sivil giysilerle çalıştığı Başbakanlık binasının 6.katındaki yerini adı, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreter Yardımcılığı Toplumla İlişkiler Başkanlığı'dır. (F.Güllapoğlu, a.g.e., s.80). Aynı kaynakta yer alan bilgilere göre "bunlar Özel Harpçidir; psikolojik savaş yapmasını çok iyi bilirler". Milli Güvenlik Kurulu Toplumla İlişkiler Başkanlığından Albay İ. B.'in başkanlığındaki heyetler Belçika ve Belçika'nın da dahil olduğu Beneluks ülkeleri kapsamındaki Hollanda'ya yaptıkları ziyaretlerle bu ülkelerdeki "cami işlerini" ülkücü İslamcılarla örgütlemişlerdir. Bu arada "irtica" Rabıta'nın üzerine yıkılmış, "ülkücü İslamcı" kesim TİB'in kanatları altında rahatlıkla örgütlenmiştir. Hollanda Diyanet Vakfı adlı kuruluş

TİB tarafından Örgütlenmiş dönemin Diyanet İşleri Bakanı Tayyar Altıkulaç, vakıf çalışmalarına katkılarından dolayı "Türk İslam Denkleri Federasyonu"na teşekkürlerini sunmuştur. Vakfın altyapısını Türk İslam Dernekleri Federasyonu oluşturmuştur. Temelini ülkücülerin teşkil ettiği Avrupa'daki "İslam Diyanet Vakfı"nın yani Almanya'da daha sonraki yıllarda kurulacak olan "Diyanet İşleri Türk İslam Birliği"nin (DİTİB) ilk adımı Belçika'da 1982 yılında atılıyor. Belçika'da faaliyete geçen İslam Diyanet Vakfı'nın ilk toplantısına, Diyanet İşleri Başkanı Tayyar Altıkulaç da katılıyor. Belçika'daki bu örgütlenmelerin konumu 1984'te yapılan bir tayinle netleşiyor. "Din İşleri Müşaviri" unvanıyla Belçika'ya R. S. B. atanıyor. 1.MC hükümetinde Gümrük ve Tekel Bakanlığı'nda Personel Müdürlüğü görevini yürütmüş bu kişi MHP'nin "Eğitimciler Grubu"nu, Gümrük ve Tekel Bakanlığı'nda kadrolaştıran ekipten. "İmparatorluklar camide kurulur" (16 Nisan 1984, Tercüman Avrupa baskısı) diyen. R. S. B. "ülkücü-İslamcıların has adamı" olarak devlet adına Belçika'ya gönderiliyor.

Belçika'da 58. caminin açılış törenine katılanlar arasında da oldukça ilginç isimler var: Din İşleri Müsteşarı-Türk-İslam Diyanet Vakfı Başkanı Rıza Selim Başoğlu, Brüksel Büyükelçiliği Başdanışmanı Ahmet Ermişoğlu, Anvers Başkonsolosu, Devlet Bakanı Kazım Oksay, Diyanet İşleri Başkanı Tayyar Altıkulaç, Dışişleri Bakanlığı'ndan Okan Gezer. Protokolde yer alan isimlerden biri de Selahattin Saygın (Yeni Günaydın Gündem 19-25 Mayıs 1986). Selahattin Saygın, Belçika'nın ünlü ülkücülerinden ve Türk İslam Kültür Dernekleri Federasyonu'nun Başkanı Saygın'ın Mehmet Ali Ağca ile 1980 Kasımında Belçika'nın Masmechelen kentinde görüştüğü basında yer alıyor.(Milliyet 10 Temmuz 1981) Ve bu kişi devlet protokolünde yer alan "dostlar"dan

MGK Genel Sekreter Yardımcılığı'na bağlı Toplumla İlişkiler Başkanlığı kimlerin denetimindeydi? Özellikle bu işler olurken.

General Doğan Bayazıt

General Teoman Koman

General Bayazıt, Avrupa'da Gladio tartışması başladığında Genelkurmay Başkanlığı Harekat Başkanı sıfatıyla ÖHD'nin tanıtımı amacıyla basına brifing veren kişi. General Teoman Koman ise "Tuğgeneral" rütbesindeyken ÖHD başkanlığı yapmış bir subay. Doğan Bayazıt, Türkiye'nin "fiili başkanlık" makamı olarak değerlendirilen MGK Genel Sekreterliği yaptı ve emekli oldu. Teoman Koman ise MİT Müsteşarlığı'ndan sonra Jandarma Genel Komutanı oldu. "Laiklik" konusundaki çıkışları ile tanınan Koman'ın, cami kurmaylarının Türk İslam Ülkücülerini örgütledikleri TİB'le ilişkileri dikkat değer. Bu zincirin halkalarını şöyle tespit etmek mümkün:

"12 Eylül askeri darbesinin ardından "ülkücüler" neyi örgütlemişlerdi? Türk İslam Birliklerini. Peki Diyanet İşleri Türk İslam Birlikleri kurulurken, adı ne konulmuş? Türk İslam Birliği kelimelerinin önüne "Diyanet İşleri" kelimeleri eklenmiş ve Diyanet İşleri Türk İslam Birliği ya da kısa adıyla DİTİB olmuş.

Benelux ülkelerinde ve Almanya'da devlet eliyle yonca tarlası gibi yeşertilen "DİTİB"lerin kadrosunu meydana getiren yöresel yöneticileri, genelde kimler oluşturmuştur?

Türk İslam Birlikçiler.

Bir diğer deyimle "ülkücüler"". Türk İslam Sentezciler...

Bu örgütlenmeler yapılırken, "örgütlenme organizasyonunu kimler yapmış?

Toplumla İlişkiler Başkanlığının, Albay İ. B. Albay A. A. olmak üzere bizzat Avrupa'ya gelen TİB'in üst düzeydeki yöneticileri, onların ekibini oluşturan "sahte diplomalı" bazı kurmay su-

baylar. Dışişleri Bakanlığı'ndan Okan Gezer, Diyanet İşleri'nin eski başkanı, çevresinde "hızlı ülkücü" olduğu söylenen Tayyar Altıkulaç."(F.Güllapoğlu, a.g.e., s.97-98)

"Ülkücü profesör mafyası"nın sahte diploma verdiği subayların Özel Harpçi TİB'in cami kurmayları kesiminden olması ilişkilerin boyutlarını sergilemektedir.(4 Kasım 1989 Hürriyet). Bu Özel Harpçi ve "Hücre"nin devletin sivil kesimindeki uzantısı da eski bir Milli Eğitim Bakanı olan H. C. G.'dir.(a.g.e., s.112). Bu çalışmalar döneminde Doğan Bayazıt'a, Başbakan Turgut Özal tarafından takdirname verilmiştir. Bayazıt Başbakanlıktan takdirname alan ilk ordu mensubudur. Diyanet İşleri Türk İslam Birliği ve bu birliğe bağlı DİTİB camı ve dernekleri için Dışişleri Bakanlığından, Avrupa'daki büyükelçiler ve konsolosluklara talimat verilmiştir. Talimat gereğince bunların kuruluşu ve örgütlenmesi için yardım yapılacaktır ve bu yardım sürdürülmektedir.

Bu konuda bir diplomat şunları söylüyor:

"DİTİB'in cami ve dernek örgütlenmeleri için Türkiye'den subayların geldiği doğrudur. Bazı albayların Almanya'daki cami ve dernek örgütlenmeleri sırasında ve diğer bazı nedenlerle sıkı irtibatlar içerisinde olduklarını ben de gözlemledim.'"(F.Güllapoğlu. a.g.e., s. 107). Milli Güvenlik Kurulu'nun Toplumla İlişkiler Başkanlığından subaylar ülkücülerle, Türk İslam Sentezcilerle iç içedir. ÖHD'nin uzantısı olan TİB'in ülkücü "dostlarla" yürüttüğü psikolojik harekatın boyutlarını emekli bir albay şöyle değerlendiriyor: "... yurtdışındaki irticanın örgütlenmesinde Milli Güvenlik Kurulu'nun Toplumla İlişkiler Başkanlığı'ndaki bir subay grubunun büyük rolü olmuştur."(a.g.e.. s.i 11)

Gladio, Süper NATO vs.soğuk savaş yapılarının temelinde anti-komünist histerinin simgesi Mc Chartycilik vardır. "Zihniyet

olarak Mc Chartyci" olarak tanımlanan Or.General Nurettin Ersin, TİB'deki bu subay grubunun en önemli "destekçisidir". MGK sistemi içerisinde TİB'in örgütlenmesi Ersin'in çabalarıyla gerçekleşmiştir. Nurettin Ersin, daha önce Mit'te Psikolojik Harekat Daire Başkanlığı da yapmıştır. Tuğgeneral rütbesiyle sürdürdüğü bu görevden sonra Korgeneral rütbesindeyken bir süre MİT Müsteşarlığı görevinde de bulunmuştu. Ersin, 12 Eylül faşist darbesi sonrası Psikolojik Harekat görevini TİB'e verdi. TİB'in kadroları sivil bürokrasiye de uzandı. 1987 yılında doğuya tayini çıkan Albay A. A. "emekliye" ayrıldı ve TİB'de sözleşmeli statüsünde çalışmaya başladı. Ancak bir süre sonra Anadolu Ajansı yönetim kurulu üyeliğine getirildi, 1988 yılında da H.C.G. bakan iken, onun müsteşar yardımcılığı görevine getirildi.

1983'ün 7 Mayıs'ında "Avrupa Demokratik Ülkücü Dernekleri Federasyonu", Almanya'da Gerlingen'de 5.Büyük Kurultayı'nı yapmıştır. Bu kurultay TİB'in ülkücü subay kadrosuyla yerleştiği ve Psikolojik Harekat'ın başlama işaretinin verildiği tarihtir. 1986 yılında ise DİTİB'in Köln'deki merkezinde görev yapan din görevlilerinin, imamların bir toplantısı oluyor ve bu toplantıya Albay Altan Ateş TİB'i temsilen katılıyor ve "Psikolojik Savaş"tan söz ediyor. Bu konu bir gazetenin Avrupa baskısında yayınlanan yazı dizisinde yer alıyor.(Milliyet, 23-30 Kasım 1990). Bu yazı dizisinde DİTİB'in örgütlenmesi ve tabanı ile ilgili şu bilgiler bulunuyor:

"Diyanetin gelişi dini kuruluşlar arasında sert tartışmalara neden oldu. Çünkü Diyanet İşleri Türk İslam Birliği bunların tabanlarına el attı. Yüzde 60'a yakın cemaatini saflarına çekti ve ülkücülere bağlı camilerden geçenler oldu... Çeşitli tarikatlara üye olanlarla birlikte, Türk İslam Federasyonu'nun (ülkücülerin federasyonu) üye ya da sempatizanlarından da DİTİB'e üye olarak ikili çalışanlar az değil." Bu toplantılar sırasında TİB adına

konuşan Albay, devletin din görevlilerine ajanlık önerisinde bulunmuştur. Psikolojik Harekatın gerekleri doğrultusunda din görevlilerini, istihbaratçıya dönüştürmeye çalışan bu anlayış kontr-gerilla hukuk kodları ile uyum içindedir. Bu tutum, TİB'in Malatya'da düzenlemek istediği Mezhepler toplantısı ile birlikte değerlendirildiğinde ST 31-15'in "Arzuya göre milli birliği veya ayrılığı başarmak" prensibiyle uyum içindedir. Ne istiyor? TİB'li subay: "... Size anlattığım gibi propagandalar olsun, istismarlar olsun, doğru bir teşhis koyabilmek için sizlerin yardımına ihtiyacımız var. Bu konuda sizlerden yardım bekliyoruz. Sizler, gördüğünüz, duyduğunuz bu konudaki haberleri bize iletin. Ben size posta kutusu numarası vereyim, mektuplarınızı, raporlarınızı buraya gönderin. Gönderdiğiniz haberler, her türlü haberler belirli bir grup tarafından incelenecek ve yetkili bir bölüme aktarılacaktır." Din görevlilerini ajanlaştırmaya çalışan TİB görevlisi "belirli bir gruptan" söz ediyor. Bu grup, "ülkücü Türk-İslam sentezci subaylar ile ülkücü öğretim üyeleri mafyasından" oluşuyor. Aralarında prof. ve doçentlerin bulunduğu bu grubun adı sahte diploma olayına da karışıyor. Basında yer alan haberlere göre "Ankaralı ülkücü profesörlerin sahte doktora, yüksek lisans ve geçici mezuniyet belgesi verdikleri" belirlenmiştir. Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde görevli 6 profesörün birçok kişiye "sahte diploma, sahte mezuniyet belgesi verdiğinden" söz eden bu haberlerde, kimlere sahte diploma verildiği sorusunun cevabı oldukça ilginç. "Türk Tarih Kurumu Başkanı emekli General S.A., YÖK Başkanvekili U.T., Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın İstihbarat Dairesi'nde görevli çok sayıda kurmay albayın da listede adları geçiyor. Bunların çoğunun evraklarının eksik olduğu ortaya çıktı."(Hürriyet 4 Kasım 1989). Bu listede yer alan kurmaylar arasında TİB görevlisi bazı subayların

adı geçiyor. Ülkücü profesör mafyası'nın verdiği sahte diploma alanlar listesinde adı geçen Kurmay Albay İ.A.'da TİB'in psikolojik harekatçılarından. "Belirli grup" böylece netleşiyor. "Psikolojik harekat" bölücülük olarak ortaya çıkıyor. Toplumu dinsel anlamda kutuplaştırmanın temellerini kontrgerilla atıyor. Laik-anti-laik yapay çelişkisini yaratanların "kaynağı" ortaya çıkıyor. Tabloyu tamamlamak için TİB'in 80'li yıllardaki baş müşavirinin özelliklerini de irdelemek gerekiyor. Aydınlar Ocağı üyesi Türk-İslam sentezci "Psikolojik Savaş" müşaviri de, diğer "ülkücü profesörlerle" birlikte diploma olayından mahkemeye çıkıyor. Zincirin halkaları aslında yoruma gerek bırakmayacak kadar açıktır. Amerikan Yardım Heyeti ile komşu Özel Harp Dairesi-Toplumla İlişkiler Başkanlığı-MGK Genel Sekreter Yardımcılığı-Ülkücü Öğretim Üyeleri-Aydınlar Ocağı-DİTİB-Avrupa'daki Türk-İslam Sentezciler...

TİB oldukça güçlü mali kaynaklara sahip bir örgüt. Başbakanlık örtülü ödeneği. Türk Tanıtma Vakfı fonları TİB'in maddi kaynakları arasında. 21 Mayıs 1988'de Federal Almanya'nın Koblena kentinde başkanlığını Musa Serdar Çelebi'nin yaptığı Türk İslam Birliği toplantısına binlerce ülkücünün yanı sıra Ankara'dan bildik isimler katılıyor: Mustafa Taşar, Eyüp Aşık, "Namık Kemal Zeybek. Genel Kurul Divan Başkanı ise eski Ülkü Ocakları Derneği Genel Başkanı Ali Batman. Bu toplantıda "Türk İslam Birliği'nin Gayesi" başlığı altında şu görüşlere yer veriliyor: "Türk İslam Birliği, T.C. Devletinin ve Türk milletinin menfaatlerini korur. T.C. Devletinin yurtdışındaki temsilcileri ve aynı maksadı paylaşan diğer kuruluşlarla ortak çalışmalar yapar." Bu "ortak çalışma"ya özel harpçilerin katkısı ayrıntılarıyla ortada. Namık Kemal Zeybek gibi MHP'nin "seminerciler" grubundan önemli bir ismin Aşık ve Taşar türünden "ülkücü kö-

kenli" siyasetçilerle böyle toplantılara katılması açıklıklarımızı yoğunlaştırıyor. Musa Serdar Çelebi'nin ise Gümrük ve Tekel Bakanlığı'nda örgütlenen "eğitimciler" grubundan olduğu, Avrupa Ülkücü Türk Dernekleri Federasyonu Genel Başkanlığı yaptığı, Papa suikastı dolayısıyla yargılandığı biliniyor.

"Psikolojik Harekat"ın ince taktikleri açısından şu örneği akılda tutmak gerekiyor: Atatürkçüler, laik düşünceye inanmış olanlar, yalnızca hedef olarak, Rabıta'yı görsünler. Biz saman altından su yürütmeye devam edelim düşüncesinde olanlardan başkası değildi bunlar. Kısacası Rabıta konusunda da psikolojik savaşın en ince yöntemlerini kullanmışlardı. Türk-İslam sentezci ülkünün yurt dışında devlet desteğiyle yayılmasının engellenmemesi için...

Ancak "psikolojik savaş" başarıya ulaşmış olmalı ki, "bu özel harpçi subayların, İslamcı-faşist örgütlenmedeki TİB eksenli çalışmaları bir yana bırakılarak, tutumlarından "laik" anlamlar çıkarılmıştır... ÖHD Başkanlığı görevini Tuğgen. rütbesiyle "'deruhte" eden Koman Paşa, devletin "cami" kanadının örgütlenmesinde üzerine düşeni yapmıştır. Avrupa'ya yayılan Türk İslam Birliği (TİB) örgütleri, ÖHD'nin din İşleriyle görevli kurmaylarının yönlendiriciliğinde gelişmiştir. Psikolojik harekatın gerekleri ile uyum içinde, emekçilere "din eğitimi" verilirken irtica söylemi de ihmal edilmemiştir. ÖHD'nin stratejisi, "Türkiye'ye Nutuk, yurtdışındaki işçilere Kur'an" olarak belirlenmiştir.

Kontrgerilla mevzuatı, harekatın yürütüleceği alanı çeşitli bölgelere ayırmaktadır. Türkiye'nin yaşadığı kanlı iç savaş süreçlerinde bu bölgesel ayırmanın ne anlama geldiği yaratılan katliam tabloları ile açığa çıkmıştır. Bölgeler teorisinde "davayı destekleyen aktif bir azınlık, tarafsız bir çoğunluk ve davanın aleyhinde olan aktif bir azınlık vardır." "Karşı gerilla tekniğinde te-

mel ilke; davanın aleyhinde olan azınlığı da ya tarafsız hale getirmek veya ortadan kaldırmaktır."(Jandarma Genel Komutanlığı Gizli Belgesi). Sol'a karşı "gayrınizami savaş" yöntemlerini formüle eden ve kontrgerilla hukukunun temel prensiplerini içeren bu belge Türkiye'de iç savaş sürecinde, kontrgerillanın konumunu aydınlatıyor. Bu amaçla geliştirilen Kırmızı Bölge. Sarı Bölge, Yeşil Bölge ayırımları, iç savaş döneminde kontrgerillanın şiddetlenmesi için katliam dahil birçok yöntemi deneyerek böldüğü il, ilçe, mahalle gerçekliğini simgeliyor. Bu ayrımlar, Jandarma Genel Komutanlığı Gizli Belgesi'nin "Gerilla Kuvvetlerine Karşı Yapılacak Kontrgerilla Harekatının Safha ve Uygulama Şekilleri" bölümünde ayrıntıları ile anlatılıyor. Bölgelere ayırma yönteminde hangi hususlar üzerinde durulacağı da tespit edilmiştir. Bu tespit doğrultusunda "kontrgerilla komutanı": (kavram, jandarma Genel Komutanlığı gizli belgesinde bulunuyor)

1) "Bölgede mevcut halkın temayülü, hükümete sadakat derecesi, dost ve düşman unsurların tanınması, dost veya muhtemel dost unsurlarının çeşitli şekillerde yapılan propagandaya karşı hassasiyet derecesi" üzerinde "dikkatle" duracaktır.

"Kontrgerilla komutanı" aa) Bölgede bulunan kasaba, köy, mezra, oba, çiftlik ve benzeri bölgelerde daimi veya geçici olarak yerleşmiş halkın durumu", "Kuvvetli şahsiyetlerin durumu (ağa, şeyh, aşiret reisi ve benzerleri)"nu da inceleyecektir. Sol'a karşı kontrgerilla savaşı teori ve taktiklerini içeren bu belge, Türkiye'de bilinen hukuk yapısı dışında geçerli olan kontrgerilla hukuk kavramlarına açıklık getiriyor. Örneğin; "Kontrgerilla komutanı" adı verilen bir statünün varlığı ortaya çıkıyor ve bu komutanların, iç düşman=sol anlayışı çerçevesinde, bölgesel ayrımlara dayalı taktikler için yapmaları gereken çalışmaların prensipleri belirleniyor. Feodal yapının kontrgerilla harbindeki

konumundan, köylülerin durumuna kadar pek çok sosyolojik, ekonomik ve politik unsuru değerlendirmek "kontrgerilla komutanının" görevleri arasında mütalaa ediliyor. Özellikle, feodallerle geliştirilen ilişkilerin 80'li ve 90'lı yıllara yayılan etkileri "kontrgerilla komutanları"nın 70'li yılları da özellikle "bölge"de boş geçirmediklerini ortaya koyuyor. Aynı hususlar ST 31-15 Talimnamesi'nde de düzenlenmiştir. .Bu talimnamede "komutana" politik, sosyolojik, psikolojik görevler veriyor. ST 31-15'in "Planlama Faktörleri" bölümünde "Kontrgerilla Komutanı"na şu görevler veriliyor: a) Gayrınizami kuvvetlere karşı harekatın planlanması, ilgili bölgenin ve buradaki halkın teferruatla incelenmesini icap ettirir. Sivil (politik, ekonomik ve sosyal) durumlara özel bir dikkat gösterilir, b) Komutanın durum muhakemesinde aşağıdaki özel faktörler dikkate alınır:

1) Çeşitli halk kütlelerinin içgüdüsü ve sadakat derecesi, dost ve düşman unsurların tanınması, dost veya muhtemel dost unsurların düşman ve dost propagandaya karşı hassasiyet derecesi.

Aşağıdaki hususlar üzerinde dikkatle durulur:

a) Çiftçiler ve köy sakinleri

b) Mücrim veya serkeş tabiattaki unsurlar

c) Gayrınizami kuvvet politik anlayışına ve benzeri düşüncelere taraftar olanlar

d) Silahlı kuvvetlerin eski mensupları

e) Bir gayrınizami kuvvet teşkiline muktedir kuvvetli şahsiyetlerin mevcudiyeti ve bunların faaliyetleri."

"Kontrgerilla komutanı"nın, "halkın içgüdülerini" bile inceleme ile görevlendirilmesi, bu "içgüdülerin", Maraş, Malatya, Sivas olaylarında dini motifler çerçevesinde harekete geçirilmesi ile bağlantılıdır. "Milli egemenlik" yanlılarını "sömürgecilik düşmanlarını" giderek her türlü sol akımı düşman sayan kontrgeril-

la komutanlarına "kuvvetli şahsiyetler"e ilgilenme görevi de veriliyor. Bu arada, "mücrim veya serkeş tabiattaki unsurlar" başlığı altında "komutana" verilen görevin niteliğini anlamak için, Ömer Tanlak, Ali Yurtaslan'ın itirafları, MHP ve ülkücü kuruluşlar iddianamesinde çizilen lümpen-faşist tablosunu incelemek gerekiyor. Veli Can Oduncu, Ferhat Tüysüz vs. "serkeş tabiattaki" unsurların nasıl bir ölüm makinasına dönüştürüldükleri ve bunların daha sonra nasıl mafioz çeteler kurdukları biliniyor. "Kontrgerilla komutanları", "mücrim ve serkeş tabiattaki unsurlar"dan yararlanmayı bilmişler ve tıpkı Nazi imparatorluğunun lümpenlerden oluşan S.A. birlikleri gibi onları örgütlemişlerdir. Bu temelde, faşistler üzerinde yapılacak istatistiki bir çalışma "serkeş tabiattaki" unsurların kimler tarafından örgütlendiğini ortaya koyacaktır. "Kontrgerilla komutan"larına, "silahlı kuvvetlerin eski mensupları"nı "durum mahkemesinde", "özel faktörler" arasında dikkate alma görevi verilmiştir. Kontrgerilla hukukunun yürütme gücünü temsil eden "komutanlar" silahlı kuvvetlerin eski mensuplarını da kontrgerilla örgütlenmesinin bir parçası haline getirmeyi başarmışlardır. MHP'de, sivil savunma örgütlerinde, sivil bürokraside çok sayıda "emekli" ordu mensubundan yararlanılmış, faşist komando kamplarının eğitim çalışmalarında bu unsurlarda görev almışlardır. Kontrgerillanın, idari taksimatı ekseninde bölgelere ayrılan Türkiye iç savaş süreçlerinde, kontrgerilla teorisinin uygulandığı kanlı bir alana dönüştürülmüş ve "planlama" unsurları "başarıyla" hayata geçirilmiştir. Kontrgerillanın, paramiliter uzantısı olan MHP ve ülkücüler genellikle, feodalizmin güçlü olduğu, statü kaybının kütlesel lümpenleşme yarattığı (Keban barajı kamulaştırmaları sonucu büyük göç alan Elazığ gibi) bölgelerde "kontrgerilla" teorisini doğrularcasına hızla örgütlenmişlerdir. "Mevcut otoriteyi koru-

mak" adına, faşist ideoloji ile feodal dünya görüşünü eklektik biçimde kaynaştıran kontrgerilla, halkı bölmüştür. Bu bağlamda "dini faktör" oldukça iyi kullanılmıştır. Bu konuda kontrgerilla anlayışının tipik bir formülasyonu şöyle: "Gayrişahsi otoritelerden destek sağlamak; mesela din, bu maksat için en çok istifade edilen mefhumdur; din ve dindaşları için harpte ölenler şehittir, fakat din düşmanı komünistliğin zaferi için' ölen Müslüman'a Allah acısın sözlerini duyan veya bir beyannamede bunları okuyan her Müslüman'ın, en azından bir duraklama devresi geçirmesi beklenebilir."(Kur,Alb.Münir Güneri, a.g.e., s.18-19). Kontrgerillanın psikolojik savaş faaliyetlerinde "olumlu sonuçlar almak" için belirlediği "faktörler", yani "dini", "milli", "kültürel", "tarihsel", "sosyal", "gelenek ve görenek" faktörleri kanlı iç savaş süreçlerinin zeminini oluşturmuştur. Bazı iller birbirine düşman edilmiş, Alevi-Sünni çelişkileri yoğunlaştırılmış, vatansever-milliyetçi, komünist ayırımları yaratılmış, bu temelde "istikrarsızlaştırma" operasyonları ile Amerikancı faşist darbelere zemin hazırlanmıştır. Bu çalışmalar sırasında kullanılacak kadrolarla ilgili olarak Jandarma Genel Komutanlığının Gizli Belgesi'nin "Psikolojik Harp Harekatı ile Propaganda'nın Önemi" bölümünde şu prensip yeralıyor: "Propaganda silahının hassas oluşu ve kullanılmasının özel ihtimam ve bilgiyi gerektirmesi nedeniyle bu tür harp faaliyetlerinde kullanılacak personelin çok iyi seçilmesi ve eğitilmesi büyük bir önem taşır." Bu temelde ortaya çıkan sorular halen yanıt bekliyor. "Dini faktör"lerin "kullanılmasında" hangi kadrolar nasıl eğitilip değerlendirilmiştir? Sivas, Maraş, Çorum, Malatya, Elazığ'da Alevi-Sünni çelişkilerinde odaklanmaya çalışılan faşist katliamların "psikolojik" hazırlığı için eğitilen kadroların "seçilmesi" ve "eğitilmesinde" hangi kontrgerilla "tarikatlarından" yararlanılmıştır? Bu soruların "teorik" yanıtları-

nı kontrgerilla hukuk mevzuatında bulmak mümkün. Adı geçen kadrolar ise özellikle Maraş katliamında iyice açığa çıkmıştır.

Kontrgerillanın bölgesel ayırma taktikleri il, ilçe, köy birimlerinden başlayıp mahalle düzeyine kadar inmiştir. Bu temelde "kırmızı" ve "sarı" bölgelerde yer alan kahvehanelere (Balgat, Piyangotepe katliamları), öğrenci yurtlarına, mahallelere (Elazığ Fevzi Çakmak, Maraş Yörük Selim vs.) saldırılar düzenlenmiş katliamlar yapılmıştır. Bu katliamlarda "dost" muharip gruplar kullanılmıştır. ST 31-15 "Kuvvetlerin Bağıntısı" başlığı altında düzenlenen bölümünde bunlara "mukavemet için silaha sarılan sivil gruplar muharip personel statüsüne girenler" biçiminde bir statü tanınıyor. Kontrgerilla hukukuna göre yapılandırılan, gizli devlet kadrolaşmasının oldukça önemli bir ölçütüdür bu tanım. Günümüzde, MİT, MGK Genel Sekreterliği gibi kuruluşların gizli yönetmeliklerinin hangi ilkeleri çağrıştırdığının ölçütüdür. Zira, Abdullah Çatlı gibilerinin statüsünün kontrgerilla hukukundaki konumu bu tarifle netleşmiş olmaktadır. Bölgesel ayrım taktiklerinin satır arası okunduğu bir başka bölümde, ST 31-15'in Talimnamesi'nin "Soğuk Harp Durumları" başlığı altında, "kurtarılmış ve emniyet altına alınınış bölgelere ait... sorumluluklar" ifadesi bulunuyor. Kontrgerillanın "kurtarılmış bölgeler" yaratma operasyonları yürüttüğü böylece açığa çıkıyor. İl, ilçe, köy, mahalle ile başlayıp daha alt birimlere kadar kontrgerillanın "kurtarılmış bölge" yaratma savaşını uygulamaya koyduğu, Türkiye'nin iç savaş gerçekliği olarak beliriyor.

70'li yıllarda "Yeşil Bölgeler" kapsamında Yozgat, Çankırı, Nevşehir gibi iller "kurtarılmış bölge" örnekleridir. Seferberlik Tetkik Kurulu kapsamında ilk örgütsel temelleri atılan Türk Gladio'su sivil savunma örgütlenmesinden de, bölgelere ayırma taktiklerini yaşama geçirmede oldukça yararlanmıştır. ST 31-15

"Silahlı Kuvvetler ve Mahalli Şahıslar" başlığı altında yer alan bölümünde şu bilgiler yeralıyor: "Sivil savunma birlikleri mahalli yerli halktan kurulur ve teşkilat köy, ilçe ve vilayet esasına dayanır. Bir sivil savunma birliği, hemen takviye edilecek durumda olmalıdır." "Emekli subaylar" kontrolünde yapılan komando eğitimleri ve paramiliter örgütlenmenin niteliği ile birlikte düşünüldüğünde bu "birliklerin" işlevi netleşiyor. ST 31-15'in aynı bölümünde "Sivil kuvvetler genel olarak askeri kuvvetlerin yardımına ve desteğine muhtaçtırlar. Yardıma ihtiyaç, kaide olarak, teşkilat, eğitim ve harekatın planlanması konularında; desteğe ise silah, mühimmat, ulaştırma, muhabere malzemesi ikmalinde kendini gösterir."(Yzb.Mehmet Ali Çeviker'in Abdullah Çatlı'ya verdiği TNT' ler 16 Mart katliamı ve daha birçok olayda kullanıldı). Kontrgerilla mevzuatına ilişkin önemli belgelerin bazı özel harpçi "emekli" subaylar tarafından MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'e iletilmesi yukarıda belirtilen, kontrgerilla hukukunun nasıl uygulandığını gösteriyor. Talimnamenin aynı bölümünde, "köylülük ve uzak bölgelerde düzenin korunması ve muhafazası için, milli milis birlikleri bilhassa faydalıdır" deniliyor. Türkiye'yi, kontrgerillanın "düşman" kategorisinde saydığı "sömürgecilik düşmanları", "solcular", "milli egemenlik" yanlıları, "grevci işçiler", "Kürtler", "sanayi ve tarım işçi"lerinin "işgalinden" kurtarmak (bu kategoriler tüm kontrgerilla belgelerinde sayılanlardan oluşuyor) amacıyla bilinen hukuk mevzuatında yer almayan "milli milis birlikleri" gibi örgütlerden yararlanılacağı belirtiliyor. Türkiye'nin bilinen idari teşkilat şeması içinde bulunmayan bu "milli milis birliklerinin" korucular olduğu artık gün yüzüne çıkmıştır. ST 31-15 "Askeri birliklere ihtiyacı asgari hadde indirmek üzere sivil polis, milis birlikler ve dost davaya yakınlık gösteren fertlerden azami yardım beklenir ve fayda-

lanılır" diyor. Bu bağlamda, polis: H.Kocadağ, milis birlikleri komutanı: Bucak, dost dava adamı: Çatlı'nın hangi hukukun ürünü oldukları daha da netleşiyor...

Gayrınizami savaşın yürütülmesinde istihbarata önemli görevler verilmiştir. Kontrgerilla hukuku kapsamında koordinasyon, örgütlenme, kadro tarifleri yapılmıştır. ST 31-15'e göre "istihbarat faaliyetlerinin idaresi mahalli adetlerin, dillerin, kültürel terbiye ve şahısların çok iyi bilinmesini gerektirir. Polis, emniyet, askeri ve hükümet teşkilatı genel olarak bu bilgileri haiz en iyi personel kaynaklarıdır. Münferit sivil irtibat personeline, ajanlara umumiyetle ihtiyaç duyulur." Kontrgerilla devlet teşkilatı içinde yer alan tüm birimleri "istihbarat" faaliyetleri kapsamında değerlendirmektedir. Kontrgerilla hukukunun bu temel belgesine göre "Gözetleme faaliyetlerinin ekserisi gizli olup, genel olarak, askeri birliklere tahsis olunan veya emrine verilenlerden daha iyi eğitim görmüş ajanlara ihtiyaç gösterir. Gözetleme faaliyetleri, bu faaliyetlere katılan bütün makamlar arasında sıkı bir koordinasyonla yürütülür," Polis, emniyet, askeri birimler, hükümet "sıkı bir koordinasyon" çerçevesinde kontrgerillanın istihbarat operasyonlarında kullanılabilecektir. Bu koordinasyonun anlamı 12 Mart-12 Eylül dönemlerinde balyoz harekatlarıyla açığa çıkmıştır. Bu istihbarat çalışması tüm silahlı bürokrasiyi, kontrgerillanın tanımladığı "statüler" çerçevesinde "koordine" etmektedir. Tüm kontrgerilla mevzuatı tıpkı bir "anayasa" gibi yorumlanmalı, kavramlar, kodlar, simgeler bir anayasa yorumunun "statüler hukuku" yaklaşımı içinde değerlendirilmelidir. Bu metot gerçeğin araştırılması bakımından zorunludur. Zira, kontrgerilla yapıları, gizli devlet, Türkiye'nin gizli gerçek hukukunu ve devlet sistemini oluşturuyorlar. Jandarma Genel Komutanlığı Gizli Belgesi, Tehdidin Değerlendirilmesi başlığı altın-

da ve "Karşıt Güç" tanımı çerçevesinde şunları tespit ediyor: "d) Geniş cephe stratejisi uygulayarak, mevcut Anayasal düzene karşı olan şahıs ve örgütleri aynı amaç ve hedeflere yöneltebilirler. (İşçi, köylü, üniversite, yüksek okul, orta dereceli okul öğrencileri ile öğretim üyeleri, aydın ve yarı aydın zümre ve örgütler)" Anayasa'yı bir iç savaş düzeninde işlemez hale getiren, gizli devlet-gizli anayasa-kontrgerilla hukuku bağlamında, anayasayı "tağyir, tebdil ve ilga" edenlerin, "Anayasal düzene karşı olan şahıs ve örgütlerden" kimleri kastettiklerine dair verdikleri cevap bir suç delilidir; "İşçi, köylü, aydın, öğretim üyesi, öğrenci". Bu durumda 16 Mart 1978 İ.Ü. katliamı başta olmak üzere birçok katliamın sorumlularını, kontrgerilla hukukuna göre örgütlenen gizli devlette aramak gerekecek. Gayrınizami kuvvet tanımı içine alındığını yukarıda göstermeye çalıştığımız kesimlere yönelik "istihbarat" çalışmasının niteliği ST 31-15'de şöyle açıklanıyor: "f) Gayrınizami kuvvet liderleri ve mensupları hakkında dosyalar tutulmalı ve bunlar dikkatle incelenmelidir. Bu gibi şahıslardan bazılarının faaliyetleri hakkında ortaya çıkarılıp işlenecek ufak tefek bilgeler, çok defa kendilerine karşı tertiplenecek harekatın sevk ve idaresinde yardımcı olur." "Gayrınizami kuvvet mensubu" kategorisine alınanlara yönelik "harekatın sevk ve idaresine yardımcı olacak" istihbarat çalışmaları yapılması bu kontrgerilla belgesinde açık açık yazılmıştır. Bu kişiler kimlerdir? Cevat Yurdakul, Bedrettin Cömert, Doğan Öz, Cavit Orhan Tütengil, Ümit Yaşar Doğanay, Abdi İpekçi, Akın Özdemir, Şerafettin Atalay, Muammer Aksoy, Uğur Mumcu, Mehmet Sincar, Musa Anter, Ferhat Tepe, Hasan Kaya, Metin Can, 16 Mart şehitleri, 1 Mayıs 1977'de katledilenler ve buraya isimlerini yazamadığımız yüzlerce insanla ilgili tutulan dosyalar nerededir? "Kendilerine karşı tertiplenecek harekatın sevk ve idaresi" açık

açık kontrgerilla mevzuatına yazılmışken, bu resmi belgelerin sorumluluğunu taşıyan siyasi, askeri makamlar ve kişilerle ilgili herhangi bir tepki, protesto, araştırma, soruşturma ve onları insanlık adına mahkum edecek bir oluşum neden gündemde değildir? ST 31-15'e göre, "Gayrınizami kuvvetlere karşı harekat için, lüzumlu istihbaratın büyük kısmı;.istihbarat personeli, askeri birlikler ve sivil makamlarla sivil şahısların yardımcı olduğu, özel haber alma servisleri tarafından temin edilir." Talimnamenin "Açık İstihbarat Toplanması" başlığı altında yer alan bu bilgiler, kontrgerilla hukukuna dayalı yeni bir statüye daha işaret ediyor. "Özel Haberalma Servisleri". Bu "servislere" sivil şahıslar, istihbarat personeli (MIT, JITEM vs.) ve askeri birliklerle, sivil makamların da yardımcı olacağı belirtiliyor. "Özel haberalma servisi" statüsünün, gizli devlet anayasasını oluşturan kontrgerilla hukukunda bulunması, 12 Mart'ta İstanbul kontrgerillası ile başlayan, Çiller Özel örgütü ile virgüllenen sürecin zeminine ışık tutuyor. Yapılanların kontrgerilla hukuku ile bağlantısını ortaya koyuyor. Kontrgerillanın operasyonal faaliyetleriyle de bütünleşen "özel haberalma servisleri" statüsü karma bir yapıda tarif ediliyor ve İstihbarat personelinden, askeri birliklere, sivil makam ve kişilere kadar geniş bir yelpazede oluşuyor.

Jandarma Genel Komutanlığı'nın Gizli Belgesi'nin, istihbarat başlığını taşıyan bölümünde "... mevcut tüm güvenlik ve istihbarat kuruluşlarıyla askeri ve sivil diğer kuruluşlardan yararlanarak koordineli, doğru ve zamanında sağlanacak haber ve bilgilerin bir merkezde toplanarak değerlendirilmesi"nden söz edilerek, "özellikle, kontrgerilla harekatında istihbaratın diğer harekat tiplerine nazaran çok daha değişik önem ve yönleri bulunduğu" belirtiliyor. "İşçi, köylü, üniversite Öğrencisi, öğretim üyesi, aydın, yarı aydın" kesimleri "karşıt güç" olarak tanımlayan

ve "Aşırı sol'a karşı mücadelede tedbir ve tertiplerin" alınmasını düzenleyen bu belgede "koordinasyon" vurgusu yapılıyor ve yapılacak harekatın "kontrgerilla harekatı" olacağını açıkça tespit ediliyor. Türkiye'de, kontrgerillanın "karşıt güç" tarifine giren kesimlere karşı oldukça sistemli bir istihbarat çalışması yaptığı ve bu bağlamda "sivil kuruluşlardan" da yararlanıldığı anlaşılıyor. Özellikle 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi öğrencilerine yöneltilen katliam girişiminin bu resmi kontrgerilla belgeleri temelinde bir kez daha farklı bir çerçevede ve bir kontrgerilla davası biçiminde değerlendirilmesinde zorunluluk olduğu ortaya çıkıyor. ST 31-15'de yer alan "Açık İstihbarat Toplanması" bölümünde şu "emir" yer alıyor: "c) Gayrınizami kuvvetlere karşı harekatta bulunan her askeri şahıs bir istihbarat ajanı ve düşman istihbaratına karşı koyma vasıtasıdır. Herkes gözetleyici durumda bulunmak, gördüğü ve işittiği her şeye karşı uyanık olmalıdır. Sivil halk ve gayrınizami kuvvet İle ilgili her türlü bilgi, ne derece manasız olursa olsun, haber verilir." Orduyu kontrgerillanın espiyonaj faaliyetlerinin bir aracı olarak değerlendiren anlayış etik çürümüşlüğün ifadesidir. "Manasız" haberlerin bile kontrgerilla birimlerine aktarılmasının istenmesi ise, "karşıt güç" tarifinde açıklanan, kontrgerillanın düşman saydığı kesimlerle orduyu sürekli karşı karşıya ve çatışma halinde tutma taktiklerinin bir ürünüdür. Ordu mensuplarından açıkça kendi halklarına karşı "casus"luk yapmaları İstenmektedir.

Enternasyonal faşizmin, temel belgeleri ile birlikte ele alınması gereken kontrgerilla hukukunun niteliğine ışık tutması açısından "Karanlık Operasyonları İstihbarat-Özel Ajanlar FM 30-31'e EK:B" isimli 18 Mart 1970 tarihli ABD talimnamesine bakmak gerekiyor. Bu belgenin "İstihbaratta Rehberlik" bölümünde şunlar yazılı: "ABD ordu istihbaratı ve EÜ (Ev sahibi ülke) örgütle-

riyle birlikte yürütülen istikrar harekatlarının başarısı ABD'li ve yerel personel arasındaki karşılıklı anlayışa bağlıdır. ABD personeli ve EÜ'deki muhataplar arasında ilişkiler derecesi ne olursa olsun bu sorunun kolay bir çözümü EÜ örgütlerinden ABD ordu istihbaratlarıyla ajanlık ilişkisi içinde bulunabilecek kişilerin elde edilmeleridir. Bu yüzden EÜ örgütlerinin önde gelen üyelerinin uzun dönemli ajanlar olarak elde edilmeleri önemlidir." Bu "ajanlaştırma" çalışmasının amacı nedir? Aynı belgenin "EÜ'deki Zararlı Girişimlerin Teşhisi" bölümünde amaç açıkça yazılmış: "ABD ordu istihbaratı tarafından, EÜ örgütleri içinde tahkikatı ve teşhisi gerektiren, zararlı faaliyet belirtileri şunlardır:

a) Siyasal güvensizlik, rejime karşı giderek soğuyan tavırlar, başkaldırılara sempati, başkaldıranlarla ortaklık,

b) Başkaldıran tarafın propagandasından EÜ memurlarıyla ABD örgütlerinde çalışan kişiler arasında doğan çatışmalardan ya da Amerikalı yetkililerin çok açık biçimde buyurgan durumda bulunmalarından doğan hoşnutsuzluk ve anti-Amerikancı duygular." 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinde, kamu bürokrasisini kuşatan tasfiyelerin niteliği ve merkezi konusunda bu bilgiler değerli ipuçları sağlıyor. Ayrıca, ordu içi tasfiyelerin mantığı ve bu tasfiyelerde yurtsever, ilerici subayların, kontrgerilla hukukuna göre "düşman" kabul edilmelerinin gerekçesi netleşiyor. FM 30-31'e göre, "ABD ordu istihbaratı, zafiyet belirtileri görülüp de uzun süre devam ederek somut bir zarar ortaya çıkabilmesi durumunda uygun işlemleri önerecek durumda olmalıdır. Bu tür harekatlar: Kişiler veya daha genel gruplar üzerinde baskı yaratabilecek önlemler olabilir.

Bunun da ötesinde EÜ örgütleri ve en son olarak da hükümet üzerinde yaratılabilecek baskılardan söz edilebilir." ABD'nin Türkiye'de düzenlediği "harekatların" "Our boys" (bizim oğlanlar)

çerçevesinde 12 Eylül faşist darbesi ve 12 Mart ile ilintileri ortadadır. Ancak "kişiler veya daha genel olarak gruplar üzerinde baskı önlemleri"nin niteliği araştırılmalıdır. Kanlı iç savaş süreçlerinde ABD'nin doğrudan devrede olduğunun itirafıdır bu bilgiler.

ST 31-15 "Polis Faaliyetleri" başlığı altında kontrgerillanın sahip olduğu devlet yetkisinin, tüm silahlı bürokrasiyi nasıl kapsamına aldığını ortaya koyuyor. "Polis tipi faaliyetler; ya askeri, ya sivil, ya da her ikisinden meydana gelmiş kuvvetler tarafından yürütülür" deniliyor. Bu karma kuvvetlerin koordinasyonu da, kontrgerilla örgütlenmesi tarafından yapılıyor. "Polis tipi kontroller ile kısıtlamaların neler olduğunu ise kontrgerilla mevzuatının ST 31-15 belgesi şöyle "örnekliyor": 1) Kanuna aykırı siyasi toplantı ve mitinglerin yasaklanması. 2) Bütün sivillerin tescil ve tevsiki. 3) Kimlik vesikalarının, permi ve geçiş vesikalarının muayenesi. 4) Genel ve özel ulaştırma ve muharebe vasıtalarında kısıntılar. 5) Sokağa çıkma yasağı. 6) Sansür. 7) Gıda maddeleri istihsal, depolama ve dağıtımı üzerinde kontrol, gıda maddeleri istihsal bölgelerinin kontrolü." Kontrgerillanın "karma kuvvetler" kapsamında yürüttüğü "polis faaliyetleri"nin, insan hak ve özgürlükleri ile ilintili olarak kapsamadığı alan yoktur. Sıkıyönetim, OHAL mevzuat ve uygulamasının kökenlerini ortaya koyan "Polis faaliyetleri" temelindeki kontrgerilla hukuku SS kararnameleri, Tunceli, Hakkari vs. birçok ilde uygulanan gıda ambargoları ile iyice olağan bir hale gelmiştir. "Polis faaliyetleri"ni koordine eden, uygulama ilkelerini tespit eden kontrgerilla, silahlı bürokrasinin normlarını "yasalaştıran" organdır. ST 31-15, "Polis faaliyetleri kapsamında" "Devriye, bir kuvvet gösterisidir" diyor. Özel timlerin bu' kuvvet gösterisini nasıl yaptıklarına dair örnekler sürekli Türkiye'nin gündemindedir. "Ya askeri, ya sivil, ya da her ikisinden meydana gelmiş kuvvetler"

yaklaşımı, 12 Mart'ın MİT-siyasi polis-kontrgerilla-asker timleri uygulamasından özel timler-JİTEM-özel örgüt uygulamalarına uzanan bir kontrgerilla geleneği yaratmıştır.

Kontrgerillanın, "Polis faaliyetleri" kapsamında "sorgulama" yetkileri de ST 31-15'de tespit edilmiştir. Buna göre, "f) ... şüpheli şahısların sorgularının yapılması için tesisler kurulur ve devam ettirilir. Teşkilat; tim esasına dayanır ve kaide olarak, askeri ve sivil polis, harp esiri sorgulama personeli ve düşman istihbaratına karşı koyma ajanlarından mürekkeptir." Bu konuda 12 Mart döneminin İstanbul 1. Ordu Komutanı ve Kontrgerilla komutanı Or.Gen. Faik Türün şunları söylüyor: "EBU, yani (Esas Bilgi Unsurları) gözaltına alınan veya tutuklanan kimse, ideolojik bir yapı, normal bir polisin sınırlı bilgisiyle komünizm ve eylemleri soruşturması imkansız. Bunlar da katılırlardı sorguya."(T.Turhan, Bomba Davası, c.I, s.166). Kontrgerillanın ünlü Ziverbey Köşkü işkence-hanesinde ve I.Şube'de "teknik sorgulama"ya katılan EBU timlerinin "Mit'ten müşavir olarak geldiklerini" belirtiyor Türün. Kontrgerilla timlerinin eğitiminde AID (Amerikan Kalkınma Örgütü)'ln bir kolu olarak kurulan O.P.S. (Office Of Public Safety)'nin rolü büyüktür. 1962'de kurulan bu örgüt enternasyonal faşizmin "polis" örgütüdür. O.P.S. "enternasyonal" dayanışmanın en iyi örneklerini vermiştir. Örneğin, Guatemala'da Kasım 1973'te sıkıyönetim kanunu ilan edilmeden az önce Guatemala "polisine" her türlü yardım yapıldı. OPS kapsamında, 1962'de Latin Amerikalı profesyonelleri eğitmek üzere Inter-American Police Academy açıldı. Daha sonra Asyalı-Afrikalı polislerin de bu eğitim sürecine dahil edilmesi kararı verildiğinde, kuruluşun adı "International Police Academy" oldu. On kadar dille çalışan bir Okrahana okulu. Çarlık Rusyası polisinin yöntemleri ile Nazi birikimini sentezleyen bir okul. Öğret-

menleri CIA ve FBI'dan gelen okul 1 Ocak 1970'e kadar 3500 "mezun" verdi. Bu okulda eğitim görenlerden "yetenekli" bulunanlar ayrıca Southern Illinois University ve Fort Bragg'da ek bir eğitimden geçirildiler. Ayrıca birçok Amerikan işkence uzmanı işkence uzmanı "yerel" hizmetlerde sunmuştur. Örneğin Dan Mitrone Uruguay'da, "Güvenlik Servisinin" Eğitimi'nde görev almış, 31 Temmuz 1970 Tupamaros tarafından kaçırılmış ve öldürülmüştür. Mitrone daha önce Richmond (Indiana) polisinde üst düzey yöneticilik yapmıştı. 1962-1968 yılları arasında 31 ülkeden 110.000 polis bu okullarda eğitim görmüştür. Terör İhracatçısı ABD'nin eğittiği polisler, faşist teröristlerle birlikte Guatemala'da "Mao Blanca", "Ojo por Ojo", Dominik Cumhuriyeti'nde "La Banda", Bolivya'da "Ulusal Hıristiyan Ordusu", Brezilya'da "Beyaz Tugay" adlı örgütleri oluşturmuşlardır. Türkiye'de de faşist bir örgüt olan ve ABD eğitimli polislerin de aralarında bulunduğu Pol-Bir birçok katliamda rol oynamıştır. Pol-Bir'li polisler, Ankara DAL başta olmak üzere birçok işkence merkezini yönetmişlerdir. Bu işkencelere maruz kalmış değerli bir asker şunları yazıyor: "CIA'nın ayrıntılı 'Teknik Sorgulama Yöntemleri', 'Washington Uluslararası Polis Akademisi'nde, Panama'daki Amerikan üslerinde bulunan 'Kontrgerilla Okulları'nda, Albrook'taki 'Inter-Amerikan AIR FORCE ACADEMI'de ve CIA'nın diğer okullarında 22 gelişmiş ülkenin ilgili personeline öğretilmektedir. Bu öğreti ile güdülen asıl amaç, her türlü yöntemi kullanmak suretiyle (fizik, kimyevi, psikolojik işkencelerle) bilgi elde etmek ve 'temizlik harekatını' sonucu ulaştırmaktır. Ayrıca Amerikan Ordusu'nun 'istihbarat okulları'nda 'esirlerin sorgulanması' da öğretilmektedir." (T.Turhan, Bomba Davası, c.I, s.165). Kontrgerillanın, 12 Mart faşizmi döneminde Ziverbey işkencehanesinde ilaçlı işkence yöntemlerini kullanmaya

başladığı biliniyor. Scolaminc, Sodium Amytal, Sodium Pentathol bu ilaçlardan bazıları. Ayrıca, Ziverbey'de işkence görenlerden Dr.Memduh Eren, Mescalin adlı ilacın da ihlamurla birlikte verildiğini, burada işkence gören insanlara verem basili aşılandığını belirtiyor. Kontrgerilla ile bağlantılı denemeler "Teröristlerin Rehabilitasyonu" programlarına ilham veriyor. İstanbul Metris Cezaevi 'nden alınan tutuklular Prof. Dr. Turan İtil ile Aydınlar Ocağı üyesi, Türk-İslam sentezcisi Prof.Ayhan Songar'ın nezaretinde, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde denek olarak kullanılıyorlardı (İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2.nolu Askeri Mahkemesi'ne 16.5.1985'de 18 imzalı suç duyurusu yapılmış bu konu gündeme getirilmiştir.) "Bilimsel" araştırmalar özellikle HZI vakfının çalışmalarıyla devam etmiştir. "Türk Teröristleri Üzerinde Araştırma" yapan ve 2700 kişi üzerindeki araştırma sonuçlarını CIA istasyon şeflerinden Paul Henze'nin katılımıyla tartışan HZI'nın bu toplantısına (11-12 Ekim 1983) İhsan Doğramacı, Bülent Akarcalı, Altan Günalp, Aydın Yalçın, Ayhan Songar, Fethi Çelikbaş. Sulhi Dönmezer, Turan İtil, Hüseyin Ağca, M.Tören Yücel, Güner Omay, Mustafa Erkal vb. isimlerin yanı sıra İstanbul Valisi Nevzat Ayaz, 1.Ordu ve Sıkıyönetim Komutanı Or.Gen. Necdet Öztorun da katılmışlar, birçok yabancı "uzman" da sempozyumu İzlemişlerdir. Kuşkulu ölüm raporlarında imzaları sık sık görülen Prof. İtil ve Prof.Songar'ın katıldığı çalışmalar (HZI ile Uluslararası Dış Politika Enstitüsü'nün düzenlediği) kapsamında adı sık sık geçen HZI vakfına gelince; ABD'nin New York eyaletinde HZI Research Center (Araştırma Merkezi) adlı CIA tarafından finanse edilen ve CIA'nın LSD çalışmalarına katılmış kuruluşun bir benzeridir. 1 Ocak 1973'te Prof.Dr. Turan İtil tarafından kurulan vakıf ve İtil için, bir bilimadamı şu değerlendirmeyi yapıyor: "Yakın geçmişte ABD'de

bazı gençlik akımları bu tür çalışmaları protesto amacıyla değerleri milyonlarca dolara varan laboratuarları yakıp yıkmışlardı da, Prof. Frankenştayn'lardan birçoğu araştırmalarını daha "özgür" ülkelerde yürütmek zorunda kalmışlardı. İşte, Prof. İtil de o tarihlerden bu yana anavatanını pek sever olmuştu." (Doç. Dr. Ataman Tangör'ün açıklaması, Nokta, 2 Mart 1985). İlaç "denemeleri" ve "ilaçla" işkence, Kontrgerillanın "Ziverbey İşkence Merkezinde" başlatılan ve Türkiye'nin işkence "teknolojisinde" gelenekselleşen bir uygulamadır. 1985 yılının sonbaharında Erzurum Askeri Cezaevi'nde de bu ilaçlı uygulamalar gündeme getirilmiş, 10 gün boyunca günde ortalama 30 ila 50 İğne yapılmıştır tutuklulara. (Kobay Olarak Kullanıldık, Oral Çalışlar, 2000'e Doğru, 14 Ağustos 1988). Yıllar sonra bir soruşturma için "Vakfın kapısına giden Sağlık Bakanlığı görevlilerine, böyle bir kovuşturmaya Genelkurmay'ın izin vermediği bildiriliyordu." (Erbil Tuşalp, Evreninki mi? Özalınki mi?, s.259). HZI "kutsal devlet"in koruması altına alınınıştı...

Kontrgerilla hukukunun işkence uygulamalarına dönük kodlarının kaynağında ABD vardır. Modern işkencenin uygulanması ve işkence yöntemlerinin geliştirilmesinde, ABD'nin payının büyük olduğu bilinınektedir. Her şeyden önce ABD'deki harp akademilerinde, işkencenin bir sorgu yöntemi ya da İşkenceye direnç talimi olarak öğretildiği bilinınektedir. Yine resmi açıklamalara göre; Panama Kanalı bölgesinde bulunan ABD Ordu okulu Fort Gulick'te (Bu okul 1984 yılında kapatılıncaya kadar) G.Amerika ülkelerinden gelmiş 45.331 subay ve asker eğitim görmüştür. Okulda toplam 195 saatlik bir program uyarınca eğitim yapılmıştır. Bu toplam eğitim süresinin 62 saati sorgulama tekniklerine ayrılmıştır. Bu okulda eğitim görmüş Şili'li bir subay daha sonra gördüğü kursu, gerçek işkence kursu olarak açıkla-

mış ve okulda öğrendiği çeşitli işkence yöntemlerini anlatmıştır.

İşkence eğitimi Fort Gulick Eğitim Merkezi'nin 1984 yılında kapatılmasıyla ABD içindeki diğer eğitim merkezlerine kaydırılmıştır. Bunlardan Fairchild merkezinde yılda 5000, Cherry Point'de ise 400 kişi eğitim görmektedir. ABD'de yirmi kadar böyle eğitim merkezi bulunmaktadır ve bunları daha önce Vietnam'da savaşmış subaylar yönetmektedir.

Kontrgerilla hukukunun temel belgeleri, işkenceci kadroları yetiştirme güçlüklerini aşmaya yönelik prensipleri de belirlemiştir. ST 31-15'in "Moral ve Psikolojik Faktörler" bölümünde; "a) Gayrınizami kuvvetlere karşı kullanılan birlikler, umumiyetle nizami harp harekatından farklı moral ve psikolojik baskıya maruz kalırlar" diyor ve bunun nedenleri arasında: "Gizli ve polis tipi çalışmaya karşı duyulan hoşnutsuzluk"tan söz ediyor. Orduyu "gizli ve polis tipi çalışma" görevi kapsamında tanımlayan kontrgerilla hukuku "bütün kademelerdeki komutanlar, bu moral ve psikolojik zorlamaları müessir şekilde giderecek ve arasız olarak uygulanacak bir telkin, öğretim ve eğitim programı vücuda getirmelidirler" talimatını veriyor. "Gizli ve polis tipi çalışma"nın 12 Mart ve 12 Eylül'deki uygulamaları biliniyor ve bu çalışmanın "hukuksal" dayanağı ortaya çıkıyor.

"Gizli ve polis tipi çalışma"nın simgelediği ve moral, psikolojik sorunlar yaratan çalışmaların, Ziverbey'de, Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde, Mamak Askeri Ceza ve Tutukevi'nde, Metris'te, Sultanahmet Ceza ve Tutukevi'nde ne anlama geldiği tarihin şaşmaz belleğinde yerini almıştır. 12 Eylül'de Mamak Askeri Ceza ve Tutukevi'nde görev yapan Albay Raci Tetik'in açıklamaları bu çalışmaların kaynağına ışık tutuyor. Albay Tetik, "Mamak'ta tarihte eşi görülmemiş işkenceler yaptığı" anımsatıldığında, "Ben oraya geldiğimde subay ve astsubaylar doğru dürüst

görev yapmıyordu. Ben bunların başına geçtim. Onlara örnek oldum. Eldeki talimnameleri, kanunları uygulamaya başladım. Sıkıyönetim komutanlığına, askeri savcı ve hakimlere danışarak görev yaptım. Her şeyi talimatlara uygun olarak yaptım. Mecburdum, astlarıma inisiyatif vermeye. İnisiyatif vermem nedeniyle anormal işler olmadı değil. Ama bu bir savaştır. Savaşta her zaman iyi olaylar olmaz." (Ahmet Kahraman, Kurtarıcılar, s.52-53). Albay Tetik, "Yönetim talimnamesinin Genel Kurmay'dan geldiğini belirtiyor. Bu açıklamalar, gizli devlet-kontrgerilla hukuku teori ve uygulamasının niteliğini gösteriyor ve bu ciddi açıklamalara rağmen Türkiye'de neden bir yargı süreci başlatılamadığı sorununun kaynağını ortaya koyuyor. Çünkü, Türkiye'de geçerli hukuk, kontrgerilla hukukudur.

Bu hukukun temel kaynakları arasında bulunan ABD "talimnameleri"nin enternasyonal faşizmin dayanışması kapsamında birçok ülkede uygulandığı biliniyor. Yunanistan örneği, uygulamaların ortak noktalarını göstermesi açısından ipuçlarını sunuyor: "1967-1974 dönemi Yunanistan'ında işkenceci olarak yetiştirilmesi öngörülen gençler, askerlik çağma gelmiş ya da askere alınmış olanlar arasından seçilmiştir. Seçim genellikle anti-komünist olarak bilinen ailelerin çocukları arasından ya da anti-komünist örgütlerin üyesi ve sempatizanı olan gençler arasından yapılmıştır. Bu gençler özel bir eğitime tabi tutulmak üzere askeri polis teşkilatına alınmışlardır. Uzun bir eğitim devresi içinde, daha sonra işkenceci olarak yetiştirilmesi düşünülenler. özenle ayrılmışlardır." (Dr. Bülent Tarakçıoğlu, İşkence Olayı, Belge yay.). Mamak Askeri Cezaevi'ndeki kadrolaşmayı Albay Raci Tetik anlatıyor: "Arkadan komando tugayından erler geldi. Hatta jandarmadan geldi. Değişik yerlerden... Öyle seçilerek gelen geldi. Sonradan kendimiz bir kadro teklif ettik. Kabul edil-

di. Kadromuzu yaptık. Olanların içinde olaylara karışmış erler bile vardı." (A.Kahraman, a.g.e., s.62). Yazar İlhan Erdost'un dövülerek öldürülmesi olayında adı geçen kişilerden biri için, "İçeriye giren, geçmişte kendini gerçekten göstermiş bir er" diyor. Bu kişinin ülkücü olduğu, kayıtlara da geçiyor. "Gizli ve polis tipi çalışma" kapsamında, ülkücü "Alp-Eren"lere önemli görevler düşmüştür. Bu, "Alp-Erenler"den birinin konumu şöyle: "MHP'nin yan örgütü Pol-Bir'e üye olmuştu, Eylül'de aradığı, fazlasıyla eline geçince, bir "kartal gibi" solcuların üstüne atılmış, sanıklara işkence yapmıştı:

– İşkence ederken vatanıma, milletime hizmet ettiğimi sanıyordum. Sonra sağcılara da işkence yapmaya başladım. Üstlerim beni takdir ediyorlardı. Ankara Sıkıyönetim Komutanı General Recep Ergun, beni omuzlarımdan kavrayarak, Hıristiyanlara karşı dövüşen ilk Türk komutanı Alp Eren'e benzetiyordu. –Sen bir Alp Eren'sin..." (A.Kahraman, a.g.e., s.47) Kontrgerilla hukuk normları, işkence örgütlenmesi konusunda prensiplerle doludur. "Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri-Teori ve Tatbikatı", David Galula tarafından yazılan, Hasan Lambet tarafından çevrilen kitap, Genelkurmay Basımevi'nde 1965'de basılıyor. Bu kitapta "sorgu teknikleri" konusunda şu açıklamalar yer alıyor: "Bunların sorgulamalarının amatör kimseler tarafından yapılması gayet tehlikeli ve neticesi tesirsizdir. Bu gibi şahısların sorgulamaları profesyonel kimseler ve halkın yardımını kazanmaya çalışan personelden ayrı bir teşkilat tarafından, gayet dikkatli bir şekilde yapılmalıdır. Mevcut polis teşkilatına itimat edilmiyorsa, sırf bu maksat için yeni bir polis teşkilatı yaratılmalıdır." (a.g.e., s.104). Bu tür teşkilatlara en iyi örnek Derin Araştırma Laboratuarı (DAL)'dır. Kor.Gen.Recep Ergun'un himayesinde, Pol-Bir'li "Alp-Eren" kadroları tarafından işletilen bu merkez, polisin rüt-

be merdiveninde önemli bir kariyer basamağı haline getirilmiştir.– (İstanbul'da Emniyet Müdürlüğü yapan Kemal Yazıcıoğlu DAL şeflerindendir, ayrıca Pol-Bir'li Bekir Bazda burada görev yapmıştır). CIA ajanı Galula, Türkiye'de kontrgerilla hukuk normlarına geçmiş "statü" tarifinde şunları yazıyor: "Her şey mahalli kumandanın direktifleri altında yürütülmeli ve "temizlik" harekatı sırasında kendisi, polisle devamlı surette irtibatı temin etmelidir." (a.g.e.. s. 104). 12 Mart faşizminin İstanbul "Kontrgerilla Komutanı" Faik Türün, "Memduh Ünlütürk koordinatördür, denetleme kurulu başkanıdır. O bana .... sorgulama timlerinin faaliyeti hakkında zaman zaman bilgi verirdi" diyor. (Yankı Dergisi, sayı 236). Türün, "Erenköy Ziverbey Köşkü'nde yapılan bir sorgulamaya bir kez yarım saat katıldım" açıklamasını da yapıyor. (Hürriyet, 27 Ocak 1978). 208 gün işkence gördüğü bizzat işkencecilerin itirafları ile sabit bulunan Hamit Kapan ise mahkemede şunları söylüyor: "Bir gece bağlı bulunduğum işkencehaneye Sıkıyönetim Komutan Yardımcısı, sorgu amiri ve yanlarında tanımadığım biri subay iki kişi geldiler. Paşa, ellerimin çözülmesini istedi. Bana, kurtulamayacağımı, ne pahasına olursa olsun, bu vatan için çok şey yapan; ama, yargılanıp idama mahkum edilen milliyetçileri astırmayacağını, daha fazla inat etmeden söylenenleri kabul etmemin, hakkımda daha faydalı olacağını söyledi." (E.Tuşalp, a.g.e., s.48). Bu işkenceler oldukça iyi "koordine" edilmiş, Ülkücü Gençlik Derneği Maraş şube kurucu üyelerinden Dr.Erdem Gürünlü de, Kapan'ın "işkenceye ne kadar dayanabileceğini" tespit etmek üzere işkence seanslarına katılmıştır. Kapan, "Sıkıyönetim Komutanı Yusuf Haznedaroğlu'nun emriyle beni bir hücreye kapadılar. Burada kaldığım 10 gün, 208 günlük sürede çektiğim acılara, gördüğüm işkencelere denkti" diyor, (a.g.e., s.47). Tüm bu örnekler, enternasyo-

nal faşizmin kontrgerilla hukukuna içerilen kodlarının harfiyen uygulandığını gösteriyor. ST 31-15, "Sivillerin muhafazası ve şüpheli şahısların sorgularının yapılması için tesisler kurulur ve devam ettirilir. İhtiyaçlar; göçmen, mülteci ve harp esirlerine ait olanların aynıdır" diyor. Türkiye'de, kontrgerilla uygulamalarının "teamülü" kaynaklarına dair bu satırlarla birlikte ele alınması gereken açıklamalar var. Kontrgerillanın, Ziverbey işkence hanesinden geçmiş, sosyalist bir emekçi şunları söylüyor: "Zeytinburnu göçmenleri karşılama evi, askeri bir karargah gibiydi. Yugoslavya'da subay, öğretmen veya memur olan herkes, MİT subayları tarafından titizlikle sorgulanıyor, yeni soyadı verilip, yeni dosyalar açılıyordu. Her yeni gelene, dosya açılmadan önce, MİT subayları daha önce gelmiş olan anti-komünist, muhbir vb. göçmenlerle işbirliği kurmuştu. Muhbirler, kendi kazalarından gelen subay, öğretmen, memur, daha doğrusu sosyalist düzende görev yapmış kimseleri, 'işte bunlar komünisttir' diye ihbar ediyordu. Göçmenleri sorgulayan heyet, oldukça kaba ve ilkel yöntemler kullanıyordu. Daha önce Türk istihbaratıyla ilişkiler kuranlar bu sorguda rehberlik yapıyordu." (Varlığımı Sosyalizme Borçluyum, Abdullah Doğan, s. 101-102). Türkiye'de yaygın bir sol hareket yok iken, 1959'larda özellikle sosyalist ülkelerden gelen göçmenlerle ilgili olarak ilk deneyimlerini kazanan Türk Gladio'su, Ziverbey'deki işkence merkezini de, göçmenleri ve mültecileri sorgulamak için kurmuştu.

Türkiye'de kontrgerilla olgusunun değerlendirilmesinde önemli bir konumu bulunan Ziverbey işkence merkezi, 12 Mart sonrasında kalıcı bir örgütlenmenin kurulmasına temel teşkil etmiştir. Kontrgerillanın çelik çekirdek örgütlenmesinde, işkence merkezleri eksenli koordinasyon, sorumluluk paylaşımı ve kariyer sisteminin rolü büyüktür. Bu merkezlerin kadroları devletin

kilit mevkilerine "denenmişlikleri" nedeniyle tercihen getirilmişlerdir. Türkiye'de, işkence-bürokratik değerler-siyasal sistem bağlantısı, egemenlik ilişkileri ve devlet düzeni anlamında irdelenmeden, gizli devlet yapılarının işleyişi çözümlenemez. Türkiye'de merkezinde kontrgerilla örgütlenme ve hukukunun bulunduğu işkence, belirli bir hiyerarşi konusudur. Bu bağlamda, MIT, polis örgütü, sıkıyönetim komutanları, sıkıyönetim adli mercilerinin önemli yerleri ve görevleri vardır. Tim adı verilen genellikle 7 ilâ 9 kişiden kurulu "gözaltına alma" ve "konuşturma" grupları, en alt birimlerdir. Tim adı verilen bu gruplar, kontrgerillanın "icra organı" niteliğindedir. Oysa, aslolan kontrgerilla örgütlenmesinin çelik çekirdeği ile bütünleşmiş "devlet aparatı" ve bu "aparatın" en üst düzeyinde yer alan kişiler ve kurumlardır. Bu "timler", onların gösterdiği doğrultuda görevlerini sürdürmektedirler. İşkence, kontrgerilla örgütlenmesinin varlık nedeni ve enternasyonal faşizmle bütünleşmesi ölçüsünde yetkinleşen bir devlet görevidir. Türkiye'deki "tim"ler dünyanın diğer ülkelerindeki "enternasyonal" timlerle ortak özelliklere sahiptir. "İşkenceciler, dünya örneğinde olduğu gibi faşist, faşizan ve gerici devlet memurlarından, özellikle de güvenlik sorumlularından, para, içki, kumar düşkünü polis, astsubay, subaylardan seçilmektedirler. Kaba bir anti-komünizm ile iyice körleştirilen, yurt içinde ve dışında kendileri gibi düşünmeyen ve davranmayan (İç ve dış düşman) herkese karşı düşmanlaştırılmış bu kişiler, sistemli olarak rejim karşıtlarına saldırtılmaktadırlar." (Dr.a.Tarakçıoğlu, a.g.e., s.54). Bu saldırının üzerinde en çok durulması gereken boyutlarından olan ilaçla işkenceye dair, Dr.Memduh Eren'in Ziverbey'de yaşadıkları kayda değer açıklıklar taşıyor. "Sen artık doktor falan değilsin, sen bir vatan hainisin! Sen bir komünistsin!" sözleriyle başlayan, kontrgerilla işken-

celeri şöyle gelişmiştir: "Bolca gelen ıhlamurun içinde LSD türünden "mescalin" adında bir ilaç verdiklerini ve onun etkisiyle hayal gördüğümü anladım... "Mescalin"i de sade olarak değil tifo veya verem basili ile beraber veriyorlardı. Nedeni şu idi: Ateş yükselince ilacın etkisi artıyor, eğer ailede akıl hastalığı kalıtım olarak mevcutsa, bu ilaç sizde kalıcı bir akıl hastalığı meydana getiriyordu.

Evet! "Kontrgerilla"dan kırlaşan saçlarım, bir homosadist görevlinin şahane volesiyle döktüğüm dokuz diş, yaklaşık 20 kilo kaybetmiş, ruh sağlığımı kaybetmemek için karaciğerimi de korumak amacıyla sıcak "mescalin"li ıhlamuru döktüğüm sol epigastik bölgemde cılk yanık yaralarıyla geldiğim Selimiye'den bir ay sonra sevk edildiğim Haydarpaşa Askeri Hastanesi'nde yapılan muayeneler sonunda, sedimantasyonumun çok yüksek olduğu ve sağ akciğerimde üç mikrokavern bulunduğunu öğrendim. Böylece üç ay anti tüberküloz tedavisi gördüm." İtalya'da Gladio soruşturmalarını yapan Yargıç Felice Casson'a "bu yazı araştırmalarını derinleştirmesi amacıyla sunulur" diyen Dr. Eren'in açıklamalarını bütünleyen şu bilgiler de, Talat Turhan'dan geliyor: "Bizim polis okulu ders kitaplarına bakalım. Bir tanesi 1963 yılında Ertuğrul Korhan adında biri tarafından yazılmış. Bu kitaplar, Narko öğrenim sistemleriyle sorgulama yöntemlerini içeriyor ki, bizim kanunlarımızda böyle bir şey yok. Narko öğrenim sistemiyle sorgulamaya ilişkin olarak, memleketin yüksek menfaatleri gerektiriyorsa, bu tip ilaçlar kullanılabilir, diyorlar. Bu ilaçların adları da verilmiş. Belli başlısı, Psikopilamin denilen bir ilaç. Esir saydıkları karşı tarafı bertaraf etmek için her şeyi mubah sayıyorlar. CIA'nın en son geliştirdiği Baskılın diye bir ilaç. Bu ilacın kurbanları üzerinde ömür boyu süren etkileri var." (Aydınlık, 22 Temmuz 1978). Kontrgerilla, özün-

de tam bir "Holocaust" uygulaması içindedir. Bu sözcük İngilizce'de "modern devlet terörü"nü tanımlamak için kullanılmıştır. Yıldırmak, korkutmak, dehşete düşürmek, yığınsal yok etme, soykırım anlamına gelir. Enternasyonal faşizmin Şili, Arjantin, Brezilya, Türkiye vs. ülkelerde uyguladığı modern devlet terörü, "çağdaş holocaustlar" olarak değerlendirilebilir. "Modern devlet terörünün etkisindeki birey-insanın ruhsal yapısı, benlik bilinci gücü, çok kez sıfır noktasına değin çözülmekte, tümüyle yıkılmaktadır. Bu durumun en çarpıcı örnekleri, Nazi dönemi Almanyası'nda kurulan toplama kamplarında görülmüş, yaşanmıştır." (Serol Teber. İşkence Sonrası Yaşam, s.53). Bu değerlendirme, kontrgerillanın en temel işlevlerinden sayılan işkencenin sosyo-politik sonuçları üzerine yapılacak bir değerlendirmenin birinci yarısını ortaya koyuyor. İkinci yarısı ise oldukça ilginç açıklıklar sunuyor. Yoğun bir işkence, gözaltı, idam ve yargısız infaz dalgasının simgelediği "Holocaust" döneminden sonra "... sıklıkla görülen, dinsel köktenci ya da ırkçı arayışlarında biraz daha ayrıntılı ve derinlemesine tartışılması gerekebilir. Otoriter bir yönetim ile akıldışı bir pazar ekonomi politikası arasında sıkışıp kalmış insanların, yoğun bir korku ve çaresizlik içinde yaşadığı kimlik bunalımlarına, dünyevi bir general ya da sıradan bir taşra politikacısının sözlerinden çok geleneksel, toplumsal, dinsel kaynaklardan dayanaklar arama çabaları... anlaşılır karşılamak mümkündür." (S.Teber, a.g.e., s.64). Türkiye'de işkencecilerin milletvekili, bakan, müsteşar oldukları silahlı bürokraside, işkence merkezlerinde yöneticilik yapmanın, rütbe merdivenlerini kısalttığı biliniyor. Ancak, en önemlisi, birikmiş şiddeti temsil eden ideolojiye işkencenin ve diğer devlet terörü yöntemlerinin şiddeti akıyor. Bu durum ırkçılığı, sistemle bütünleşen dinci bazı akımları ve faşizmi güçlendiriyor. 12 Eylül sonra-

sının, "görünür iktidarını" oluşturan akımlar, Türk-İslam sentezine dayanıyor. "Holocaust'un araladığı kapıdan enternasyonal faşizm ile gizli devletin uygun gördüğü akımlar giriyor. Kontrgerillanın işkence sistemi, rejimin politik-sosyal altyapısında temel bir unsur olarak yerini alıyor. Kontrgerilla devletleşme aşamasından, toplumsallaşma aşamasına ulaşıyor. Çürüyoruz...

Türkiye'nin enternasyonal faşizm ekseninde değerlendirilmesi gereken kontrgerilla gerçekliğinde, özellikle İsrail'in yeri önemlidir. 1950'lerden itibaren MOSSAD ile geliştirilen işbirliği, İsrailli uzmanlardan yararlanmayı da beraberinde getirmiştir. (Örneğin, özel harekat timlerinin eğitiminde bu uzmanlardan yararlanılmıştır). İsrail'in egemenlik sisteminin işlerliğinde, işkence olgusunun önemi büyüktür. Her gözaltı merkezinde özel eğitimli sorgucular bulunmaktadır. Dört büyük kent olan Nablus, Ramallah, Hebron, Gazze'deki hapishaneler, Kudüs'deki "Rus sitesi" olarak adlandırılan sorgu ve gözaltı merkezi, Gazze ile Safrand'daki özel askeri merkezlerde büyük bir işkence örgütlenmesi ve uygulaması yürürlüktedir. "Filistin'de Acil Savunma Yönetmeliği" denilen temel belge, İsrail'in gerçek ancak gizli hukuk kodlarını oluşturmaktadır. "Acil Savunma Yönetmeliği" tıpkı ST 31-15 ve diğerlerinin Türkiye'de hukuk sisteminin temel normlarını oluşturması gibi İsrail'de "'görünmez" bir etkiye sahiptir. İsrail ile Türkiye arasında yapılan antlaşmalar kapsamında her türlü "istihbarat", "teknik-eğitsel" yardım alışverişi devam ediyor. Kontrgerillanın ünlü şefi, Ziverbey ekolünden Hiram Abas'ın CIA ilişkileri yanında MOSSAD'a olan yakınlığı bu konuda bilinen örneklerdendir...

Kontrgerilla hukuku, kendi kurallarına uyacak bir yargı mekanizmasının temelidir. Bu hukukun, sorgu sürecinin niteliği ve sosyo-politik işlevleri ortadadır. Temel gizli devlet belgelerinde,

yargıya bakış şöyle formüle ediliyor: "Tevkif edilmiş olan esirin siyasi teşkilatı mensupları, mevcut hükümetin aleyhinde çalıştıkları için elde bulunan kanunlar muvacehesinde cezalandırılmalıdırlar. İhtilal harplerinde hemen hemen her şey anormal cereyan eder. Ayaklanmaları bastırmakla görevli olan taraf, harbi bir an evvel bitirmek isterse, normal zamanlarda tatbik edilebilecek olan bazı kanuni telakkileri, nazarı itibara almamalıdır." (D.Galula, a.g.e., s. 106). Türkiye'de, kontrgerillanın Ziverbey işkence merkezi deneyimiyle örgütlenen işkence aygıtının "kanuni telakkileri, nazarı itibara almadığı" binlerce kurbanla sabit. Kontrgerilla gizli örgütlenmesinin denetim ve koordinatörlüğünde MİT, Merkez Komutanlığı, Komando Birliği Karargahları ve emniyet birimlerinde işkence, örgütlenmiştir. (Bomba Davası, s.176). ST 31-15'e göre, "kanuni statüye" bağlı sayılmayan işkencecilerden tüm mahkeme safhalarında yararlanılmıştır. 12 Mart, 12 Eylül ve sonrasında, yasal yargılama sürecinde "talimname" ilkelerine uyulmuş, temizlik harekatı kapsamında hareket edilmiştir. Kontrgerilla örgütlenmesinin yaptığı hazırlık tahkikatları, yargılamanın temelini oluşturmuştur. ST 31-15'e göre özel bir "tutuklama ve salıverme politikası geliştirilmiştir. Buna göre: "...Faaliyetlerini gözaltında bulundurmak ve temas ettikleri kimselerin kimliklerini öğrenmek için, bazı hallerde tutuklanmaları geciktirilebilir. Bu şahısları espiyon olarak hizmete alıp, gayrınizami kuvvet, örgüt ve haberleşme sistemi hakkında kıymetli bilgi elde etmek mümkündür." Tutuklamanın kanuni sınırları çizilmiş bir tedbir olmaktan çıkarılıp kontrgerillanın yasal silahlarından biri haline getirildiğini gösteriyor bu bilgiler. Tutuklanmayı geciktirmenin karşıtı anlamında ise bazen kitlesel tutuklama kampanyaları yürütülebiliyor. Ancak, her iki durumda da bu tedbir, olağan yargı sürecinin dışında bir anlam ifade

ediyor. Yine ST 33-15'te. kontrgerillanın "yargı" fonksiyonlarının işleyiş koşullarını tespit eden şu prensipler yer alıyor: "Gayrınizami kuvvet mensuplarından, kendiliğinden teslim olanların, ihanette bulunanların, tutum ve inancını değiştirenlerin "tutukluluk sürecinin geçici olması ve "delalet ve ihanet için yapılmış vaatlerin yerine getirilmesi" önerilmektedir. Kontrgerilla "yargısı" tüm etik değerleri çürütme ve işkenceyi, keyfi tutuklamayı bu amaçla kullanan bir "Holocaust" anlayışını simgelemektedir. "Yargı" sürecinin işleyiş koşullarını belirlemede kullanılan kıstaslardan biri de, ST 31-15'e göre, "Özel suçlarla suçlandırılabilecek durumdaki esirler, süratle adalet huzuruna getirilmelidirler. Suçlama mümkünse, şahıslara karşı işlenmiş katil nevinden suçlardan olmalı, doğrudan doğruya mukavemet hareketine bağlanmış suçlardan ileri gelmemelidir. Aksi halde, kahramanlık mahiyeti kazanır ve gayrınizami faaliyetlerin artması için bir bahane de teşkil eder." Bu yöntem, özellikle 12 Eylül faşizminin ilk gerçekleştirdiği idamların mantığını ortaya koyuyor. Erdal Eren'in asılmasının hangi kontrgerilla kodları ile bağlantılı olduğunu gösteriyor. Kontrgerilla hukukunun ajanlaştırma ve itirafçı kadroları yaratma konusunda da bazı temel prensipleri bulunuyor. Bu prensiplerin "Pişmanlık Yasaları" ile hukuk sisteminde yerini almış olması, gizli devlet hukukunun görünür hukuk sisteminin temelini oluşturmasının örneklerinden biri. ST 31-15'e göre: "Gayrınizami kuvvet mensubu olarak suçlandırılan esirlerin tutuklu kaldıkları müddetçe sıkı bir fikri eğitime ve oryantasyona tabi tutulmaları gerekir. Zamanla işbirliği yapmak yolunda bir arzu gösterenler, güven telkin ettikleri takdirde ...serbest bırakılabilirler." Kontrgerilla hukuku ajanlaştırdıklarına güvence de veriyor: "Bu gibilerin ...iskan ve hayatlarını kazanma bakımından gerekli tedbirlerin alınması düşünülebilir."

Bu tedbirlerin neler olduğu itirafçıların uyuşturucu trafiği ve devlet terörü içindeki konumları ile ortaya çıkmıştır. Sıkıyönetim mahkemeleri ve DGM'lerde yıllarca süren tutuklulukların yarattığı tablo biliniyor. Bunun gerekçelerini, bu insanların "gayrınizami kuvvet mensubu" statüsünde aramak gerekiyor. Gizli devletin, gerçek-gizli hukuku bu konuda şunları vazediyor: "Ele geçirilen gayrınizami kuvvet mensuplarının, kendilerini gayrınizami faaliyetlere katılmaya zorlayan tutumlarını devam ettirmeleri beklenebilir. Bu sebeple: 1) Tutuklu bulunmalarına lüzum vardır ve bu hal uzun bir süre de devam edebilir." (ST 31-15). Kontrgerillanın yargı sürecinin temel prensiplerinin belirlenmesi ve uygulanmasındaki konumu iyice netleşiyor. Bir başka açıklık da, yargının tüm birimlerinin bu işleyişe tabi kılınması. Yıllarca süren tutukluluklara itiraz kabul görmemiştir ve sistem tüm parçalarıyla uyumlu bir biçimde çelik çekirdeğin hukuk kodlarına göre işletilmiştir. Kitlesel tutuklamaların boyutları konusunda ise şu satırlar, kontrgerilla örgütlenmesinin "hazırlıklı" olduğunu ortaya koyuyor. "Gayrınizami kuvvetlere karşı harekat; gerek askeri kuvvet, gerek sivil idare için ciddi meseleler yaratabilecek çok miktarda harp esirinin ele geçirilmesi sonucunu verebilir." (ST 31-15). Kontrgerillanın tüm hukuk sistemine içerdiği "harp esiri" statüsüne uygun olarak 12 Eylül döneminde 650.000 kişi gözaltına alınmış, 210.000 dava açılmıştı. "Esirlerin kıymetlendirilmesi ve tertibi, nihai hedeflere yardımcı olmalıdır." Talimnamenin bu prensibi uyarınca 12 Eylül'ün lideri Evren, 12 Haziran 1981'de yayınladığı emirde: "Sorgulamalarda teknik sorgulama yöntemleri uygulanarak sanıkların doğru ifade vermeleri sağlanacaktır" diyordu. Ziverbey işkence örgütlenmesinden itibaren "teknik sorgu"nun anlamı bilindiğine ve Bomba Davası başta olmak üzere kayıtlara geçirildiğine, "teknik sorgu"

–kontrgerilla hukuku– işkencenin bağlantıları kanıtlandığına göre, Evren'in emri açıkça işkenceyi kapsıyor. Devlet, görünür hukuku ile işkenceyi yasaklıyor ancak, gerçek-gizli hukuk kodları ile işkence egemenlik sisteminin temel unsurlarından biri oluyor. "Esirlerin kıymetlendirilmesi" için kullanılan teknik sorgu ise, yüzlerce "harp esiri"ni yok etmenin bir aracı olmuştur. Holocaust...Kontrgerilla "yargı"sının nasıl işletildiğini şu satırlardan izlemek mümkün: "Kontrgerilla gizli örgütünde işkence altında suçlanan sanık, esasen ifadesini değiştirirse tekrar işkenceye döndürüleceği yolunda tehdit edilmektedir.

Bu prosedür içinde, Sıkıyönetim Komutanlığı'yla beraber çalışan gizli örgüt, sanığı sıkıyönetim hiyerarşisi içinde bulunan Askeri Savcı'ya göndermekte ve Askeri Savcı, gizli örgütün önerisi ve komutanın emri doğrultusunda ifade alıp, üçüncü kademe olarak sanığı, Tutuklama Mahkemesi'ne göndermektedir. Tutuklama Mahkemesi ifadelere göre karar verdiği için, sanığın tutuklanması bu şekilde sağlanmaktadır." (T.Turhan, a.g.e., s. 182). Bu noktadan sonra, "uzun süre tutukluluk", "güven telkin ettikleri takdirde salıverme" gibi uygulamalar gündemdedir. Kontrgerilla örgütlenmesi ile "yargıçlar" arasında bir ilişki kurulmadan bunun sağlanamayacağı ortada. Bu ilişkinin ne türde olduğu ise, özellikle Marmara Brifingi denilen brifinge katılan "kontrgerilla" hukukçularının niteliği, 12 Eylül "adaletinden" süzülenler, M artçı faşizmin "cüppeli" görevlileri ile açığa çıkmış durumda. Kaynağında, CIA'nın bulunduğu kontrgerilla hukukunun temel normları "yargı"yı her türlü etik değerden yoksun bir pazarlığın konusu haline getirmişlerdir: "Asinin ajanlarından tövbekar olanlar ve ayaklanmaları bastırmakla görevli olanların harekatına mani olmayanlar hemen serbest bırakılmalı, fakat nadim (pişman) veya tövbekar olmayanlar cezalandırılmalıdır."

(David Galula, a.g.e.). Pişmanlık ve itirafçılık ile ilgili mevzuatın oluşumunun kaynakları, 1964 yılında gündeme getirilen CIA önerilerinde netleşiyor.

ST 31-15, cezaevlerinde uygulanacak sistemi oldukça kısa bir formülasyona bağlıyor. "Gayrınizami kuvvet mensubu olarak suçlandırılan esirlerin tutuklu kaldıkları müddetçe sıkı bir fikri eğitime ve oryantasyona tabi tutulmaları gerekir." Bu "oryantasyon"un korkunç bir şiddet eşliğinde uygulandığı Diyarbakır Cezaevi, Holocaust'un Nazileri kıskandıracak yöntemlerle yaşama geçirildiği bir "merkez" olma işlevini sürdürüyor. 1981-1986 yılları arasında "oryantasyon" koşullarının sonucunda tüm cezaevlerinde 861 kişi öldü. Tanımlanmamakla birlikte, bunlardan 831 kişi "eceliyle" ölmüştü devlete göre... Cezaevlerini de kapsayan ajanlaştırma faaliyetinin temellerini şu satırlar gösteriyor: "Mazideki bütün faaliyetler hakkında mufassal izahat ve ayaklanmaları bastırmakla görevli taraf ile birlikte çarpışma arzusu." (Galula, a.g.e., s.106). Şemsi Özkanlar, Alaattin Kanatlar, Kahraman Bilgiçler ve daha yüzlercesinin "çarpışma arzusu"nun, gizli devletin gizli-gerçek hukukundaki yerini aydınlatıyor, "Genelkurmay Basımevi" mahreçli CIA kaynağı ST 31-15 ise aileleri kastederek, "kendilerinden, tutuklu aile fertlerinin tutum ve inançlarını düzeltmeleri yolunda yardımlarını istemek için bir program planlanmalıdır" diyor. Suçta-cezada şahsilik prensibi yok ediliyor ve "düşmana" yönelik temizlik harekatında aileleri de kapsayan programlar gündeme sokuluyor. Aileler, yakınlarının "tutum ve inançlarının" karşısına dikiliyor. Kontrgerilla sosyal dayanaklarını güçlendirmek için aileleri potansiyel müttefik yapmaya çalışıyor. Toplum çürütülüyor. Bir kez daha: HOLOCAUST.

Kontrgerilla örgütünün kuruluş ilkeleri, ST 31-15'te şöyle belirlenmiştir: "Askeri veya sivil bölge idaresi, yeraltı teşkilatına kar-

şı polis faaliyetlerini yürütecek özel görev kuvvetleri, gerilla unsurlarına karşı muharebe harekatını yürütecek özel görev kuvvetleri, münferid köy ve küçük kasabaların korunması için sivil savunma birlikleri." Bu kuvvetlerin oluşumunda "özel" vurgusunun içeriği önemlidir ve "gayrınizami kuvvet" mensuplarının kendi hukuklarına tabi olduklarının, görünür hukukun onları bağlamadığının göstergesidir. Kontrgerilla örgütlenmesi, sivil-siyasi bir cepheyi de içerir: "Normal harplerde büyük bir askeri birliğin karargahı, iki esas kısımdan teşekkül etmiştir: 'İstihbarat harekatı' ve "lojistik". Fakat, ayaklanmaları bastırma harekatında üçüncü bir kısma şiddetle ihtiyaç vardır: "siyasi kısım". Bu kısmın şefi, politik ve sivil işlerle alakalı bütün gelişmeleri takip edecek, kendi şeflerine tavsiyelerde bulunacak ve tatbik mevkiine konacak olan harekat daha planlama safhasındayken kendi sesini duyuracak ve bunların değiştirilmeyecek kadar ileri bir safhaya ulaşmasını beklemeyecektir." (Galula, a.g.e., s.77). Gizli devletin, gerçek-gizli hukuk-siyaset, statü, simge ve ilkeleri açısından bu bilgilerin büyük değeri vardır. Türkiye'nin devlet politikacıları sistematiği çerçevesinde görünür hukuk normlarının bağlayıcılığı, seçim dönemleri ile sınırlıdır. Bu bağlamda darbeler de, politikanın görünür aktörleri açısından "kesinti" sayılmaz. Devlet, ebed-müddeddir. Darbe-devlet-devlet politikacıları diyalektiği Türkiye'de gizli-gerçek hukuk normlarının nasıl kabul gördüğünü ve devletin asıl anayasasını oluşturduğunu ortaya koyuyor. Holocaust tüm sorumlularıyla aydınlanıyor. Aşağıdaki satırlar önemli gerçeklere ışık tutuyor. Türk siyasi yaşamını oldukça iyi işleyen bir gazeteci şunları yazıyor: "Evren, "ayrıca" dedi, "bir-iki kere 'ben' müdahale yapacağımızı onlara duyurdum."

"Onlar" dediği; hükümet, tabii başta Demirel olmalıydı... Cumhurbaşkanının sade bir dille söylediği son cümle, çok önem

taşıyordu. "Darbe yapacağını iktidara duyurmak!" Buna karşın, darbeyi beklemek! Evren "bir kokteyl partide" hükümete oldukça yakın bir siyasetçiye, "işlerin iyi gitmediğini" söylüyor ve "Hükümetin istifa etmesi gerekir" diyor ve ekliyor: "Yoksa, gerekeni yapmak zorunda kalacağız." Daha sonraki günler "Demirel bizimle oturdu, uzun uzadıya konuştu" bilgisini veriyor. (Cüneyt Arcayürek, Çankaya 864 Rakımlı Tepe, s.32). Gazeteci devam ediyor: "Evren bana, Hamzakoy'daki telefon görüşmelerinin banda alındığını söylüyor..."

Cıvaoğlu'nun yazımlarına göre:

Demirel, Paksüt'ün, Zeyyat Baykara'nın başbakanlığına da itiraz ediyor. Duyarlı noktaya geliyoruz:

"Evet... Demirel, Hamzakoy'da adeta komutanlara duyurmak için bağırıyordu:

'Kaptan-ı Derya'yı yapsınlar başbakan. Kaptan-ı Derya ne güne duruyor?'

Demirel'in Kaptan-ı Derya dediği eski Deniz Kuvvetleri Komutanı, yeni emekli olan Oramiral Bülend Ulusu... (İslamköylü Phoenix –Sabah, 2.7.1989) (Aktaran, C.Arcayürek, a.g.e., s.9). 12 Eylül'ü simgeleyen "Bayrak Harekatı"nın teori ve taktikleri Türkiye'de gizli devletin kodlarına ışık düşürüyor...

Askeri, polis ve sivil harekat, kontrgerillanın belirli bir plan, program ve koordinasyon bütünlüğünde uygulamalarını oluşturuyor: "Gerilla kuvvetlerinin büyük bir kısmını yok etmek veya bir mıntıkadan uzaklaştırmak, bunların dönüşlerine mani olmak... için askeri garnizonlar kurmak, gerilla kuvvetlerinden arta kalmış unsurları takip etmek esas itibariyle askeri harekatlardır.

Ayaklanmaların politik ajanlarının teşhis edilmesi, tevkif edilmesi ve sorgulanması, mahkeme edilmesi, bunların arasından bazılarının ayaklanmaları bastırmakla görevli tarafa cezbe-

dilmesi –bunlar da polis ve adli vazifelerdir.

Halk ile temas tesis etmek, kontrol tedbirlerini tayin ve tatbik etmek, mahalli seçimler yapmak, yeni liderleri denemek, bunları bir parti içinde teşkilatlandırmak, halkın tam bir yardımını kazanmak için bütün yapıcı işleri yapmak, bunlar da siyasi harekattır." (D.Galula, a.g.e., s.74).

Kontrgerilla hukuku, kaynağını gizli devletin, gizli-gerçek "anayasal" normlarından alan yasama-yürütme-yargı fonksiyonlarını tarif ediyor. Politik görev kodlarını belirleyen, "yeni liderler" deneyen, "mahalli seçimler" yapan, "parti teşkilatları" kuran kontrgerilla devletleşiyor. 12 Eylül bu anlamda bir "kontrgerilla cumhuriyeti" yaratıyor. 1964'de yazılanlar, 12 Eylül faşizmi ile planlı biçimde uygulanıyor. İç savaş süreçlerinde, 1965 yılı bir dönemeç oluyor. 12 Eylül'ün kurmaylarından Or.Gen.Bedrettin Demirel, "Bayrak Harekatı"nın niteliğine dair şunları söylüyor: "Devleti kurtarmak gerekiyordu. Devleti de, ancak devletin gücü kurtarabilirdi. Kısa adı Dev-Kurt olan devleti kurtarma planı zaten vardır Genelkurmay'da... Dev-Kurt... Yıllardan beri vardır. Bu 12 Eylül'de zuhur etmiş bir plan değildir. Hatırlıyorum, 1965"lerde de devleti kurtarma planları yapılıyordu. Devlet görevini yapamayınca, 12 Eylülde Dev-Kurt kuvveden fiile çıktı." (Ahmet Kahraman, Kurtarıcılar, s.165). Dev-Kurt 1965'lerde "planlanıyor", tarihsel açıdan büyük bir açıklık ortaya çıkıyor: M.S.13, Kara Kuvvetleri Komutanlığı Karargahı, OPS: 1708-74-64 Mr.Ta Krl. Konu: ST 31-15 Gayrimuntazam Kuvvetlere Karşı Harekat belgesi, 25 Mayıs 1964 tarihini taşıyor. Kara Kuvvetleri Komutanı Or.Gen. Ali Keskiner'in imzası var belgede. CIA ajanı Galula'nın kitabı da aynı tarihlerde gündeme geliyor. Genelkurmay Basımevi bu kitabı basıyor. ST 31-15'in, "Terimler" bölümünde; "b) Gayrınizami faaliyetler, mahalli hükümeti veya

işgal kuvvetini ortadan kaldırmak veya nüfuzunu kırmak maksadıyla, çoğunlukla yerli halk tarafından idare edilen veya esas itibariyle, gayrı nizami topluluklar ve tedbirlerden faydalanan askeri, politik, psikolojik ve ekonomik mahiyette hareketleri ihtiva eder" tespitini yapıyor. Kontrgerilla örgütü, düşman belirlemesi içine "yerli halk"ı alırken anti-komünist histerinin "kökü dışarıda" propagandalarının ikiyüzlülüğüne de ışık tutuyor. Enternasyonal faşizmle bütünleşmiş, kontrgerilla aygıtı "yerli halk tarafından" idare edilen "askeri, politik, psikolojik, ekonomik hareketleri" düşman sayıyor. "İşgal kuvvetini ortadan kaldırma" amacını tehdit kabul eden kontrgerilla aygıtının, kendilerine Türkiye'nin 2.Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin savaşçıları diyen genç devrimcileri şiddetle yok etmesinin mantığı netleşiyor. Dev-Kurt planıyla, Türkiye'de 6.Filo, ABD üsleri, emperyalizme karşıtlık temelinde gelişen eylemlere yönelik tepkinin, "işgal" boyutu netleşiyor. ABD üsleri ve onbinlerce ABD askerinin varlığı "işgal kuvveti" saptamasını, gizli devletin belgelerini içeriyor ve bu "kuvveti" koruma görevi kontrgerillaya veriliyor. Bu arada, "ekonomik" hareketler de, kontrgerilla örgütünün ilgi alanına alınıyor. Eşitsizlikçi mülkiyet rejiminin temel güvencesi haline getirilen "kontrgerilla cumhuriyeti", gizli hukuku ile toplumsal dinamizmin tüm devrimci potansiyellerine, emekçilere, gençliğe, ulusal kurtuluşçulara savaş ilan ediyor. Bu potansiyelleri temsil edenler, kontrgerilla hukukunun, "gerilla çetesi, asi, yıkıcı, mukavemetçi, tedhişçi, ihtilalci" statülerinden herhangi birine dahil ediliyorlar ve Dev-Kurt planları doğrultusunda gereken yapılıyor! Gereken yapılırken "sivil makamlarla" işbirliği ihmal edilmiyor. ST 31-15, "kaide olarak sivil makamlarla işbirliği yapan muhtelif muharip sınıflara mensup kuvvet tarafından kullanılacak teşkilat, eğitim, taktik, teknik ve usullerden" söz

ediyor. Bu bağlamda, "Polis, muharebe ve sivil faaliyetlerle ilgili harekat, hep birlikte yürütülüyor" (ST 31-15). Ülke çapında, kontrgerilla harekatlarını yöneten komuta kontrol merkezi "Bölge Emniyet Koordinasyon Merkezi"nin simgelediği işlevsellikte örgütlenmiştir. Nedir BEKM? "BEKM, ayaklanmaya karşı koyma harekatının koordine edildiği, muhtelif idari seviyedeki, mürekkep bir karargah anlamına gelir. Askeri, politik, polis ve askeri olmayan personelle hükümet kısımlarının temsilcilerini ihtiva eder." (Komando ve Özel Harp Muhtırası, "Özel Harple İlgili Yeni Terimler"). "Askeri, politik, polis, hükümet kısımlarının temsilcilerini" kapsayan, "kurulların" Türkiye'nin tüm iktidar erklerini kontrol ettiği gerçekliği, kontrgerilla hukuku-gizli devlet diyalektiği ekseninde büyük bir açıklığa işaret ediyor. Bu tür yapılar, küçük bir birimi simgeleyen kodlar olmanın çok ötesine geçiyor ve devlet 'ethos'una ışık tutuyor. BEKM uygulamasına en iyi örnek sıkıyönetim koordinasyon aygıtlarıdır. Bu uygulama biçimlerinden birini, kontrgerillanın İstanbul ve Ziverbey işkence merkezi sorumlularından (bu sorumluluğu bizzat dönemin ünlü kurmay subayları teyid ediyor) General Memduh Ünlütürk şöyle belirtiyor; "I.Ordu Komutanlığı'nın 4 Şubat 1972 tarih ve per.7500-1, 72 YNT-234 sayılı ve I.Ordu Sıkıyönetim Komutanı tarafından imzalanmış bir emirle kurulan bir tahkikat komisyonunun başkanlığı şahsıma verilmiştir." (9 Kasım 1985, Cumhuriyet). General Ünlütürk ve Ziverbey merkezi ile ilgili olarak dönemin sorumlularından Or.Gen. Turgut Sunalp şunları söylüyor: "Daha ziyade bu sırada köşke nezaret eden Memduh Ünlütürk Paşa alakalıydı. Hatta kendisine kontrgerillanın başı dediler." (3 Kasım 1985, Nokta Dergisi). Sunalp kendisiyle yapılan söyleşide, "kadrolar"la ilgili olarak şunları söylüyor: "Uygulanan sorgulama yöntemi, özel bir teknik aslında. Yetişmiş adamlar

var. Nasıl sual sorulacağını fevkalade iyi biliyorlar... Özel olarak yetişmiş insanlardır bunlar" diyor. (Nokta, 3 Kasım 1985). "Koordinasyon"un çapı ve işlevine dair yine General Ünlütürk şunları söylüyor: "Bu yer sihirli bir köşk değildir (Ziverbey). İlgili komutanların denetimi altında görev yapmıştır. Başta sıkıyönetim komutanı olmak üzere yardımcıları, Donanma Komutanı Oramiral Kemal Kayacan, Kolordu Komutanı Kor.Gen.Turgut Sunalp, MİT Müsteşarı Kor.Gen.Nurettin Ersin, bölgedeki Garnizon Komutanı Tüm.Gen.Rüştü Naipoğlu, bazı askeri savcı ve güvenlik kuvvetleri yetkilileri buradaki çalışmaları izlemişlerdir." (Aktaran, Celil Gürkan, 12 Mart'a Beş Kala, s.411). 12 Mart'ın Başbakan yardımcısı "Balyoz" harekatçısı ve "Makabline Şamil kanun" sözcüsü Sadi Koçaş, anılarında İstanbul'da örgütlenen kontrgerillayı açıkça yazıyor: "Kontrgerilla örgütü, Genelkurmay Başkanı'nın emriyle, İstanbul Sıkıyönetim komutanlığı ve MİT tarafından müştereken kanun dışı kurulmuş, yönetilmiş ve kanun dışı çalışmış bir örgüttür... Genelkurmay Başkanın yasadışı emriyle kurulmuştur." (Sadi Koçaş, Atatürk'ten 12 Mart'a Anılar). Bu "kanun dışı" olma vurgusu, "Balyoz Harekatı" ile yirmi bin kişiyi gözaltına aldıran ve "Makabline Şamil" kanunla idam cezası vereceklerini bildiren, faşist bir darbenin hükümet sorumlusuna uymuyor. Koçaş, kontrgerilla hukukunun enternasyonal faşizmle bağlantılarını görmezden geliyor. "Koordinasyon Komitesi" uygulaması, kontrgerilla faaliyetini planlama ve yönetme anlamında ilk kez 12 Mart sürecinde gündeme geldi ve "Kriz Yönetimi"ne kadar değişik aşamalardan geçti. Koçaş'ın anıları "koordinasyon"un niteliğine ışık tutuyor: "'Başbakanlıkta bir 'Sıkıyönetim Koordinasyon Bürosu', komutanlıklarla irtibat içinde. Genelkurmay'da bir 'İrtibat Bürosu' kurulacaktı.

"Bu emir yayınlanmadan, Genelkurmay Başkanı görmek iste-

miş ve sonunda Kor.General Kemal Taran beni ziyaret ederek Genelkurmay Başkanı'nın bir ricasını getirmişti.

– "Koordinasyon bürosu Genelkurmay'da, İrtibat Bürosu Başbakanlıkta kurulursa çalışmalar, özellikle muhaberat, daha rahat ve süratli olur, diyorlardı. "Durumu Başbakan'a arz ettim... O, bir sakınca görmedi." (S.Koçaş, 12 Mart Anıları, s. 180). BEKM modeli, böylece devlet yapılanmasının en üst düzeyinde ilkesel bütünlük temelinde uygulandı, uygulanıyor. 12 Mart uygulamasında BEKM, aşağıdaki kurum ve kuruluşları kapsamına aldı: "Sıkıyönetim karargahlarındaki istihbarat birimleri, MİT Bölge Başkanlığı, Siyasi Polis, kontrgerillanın askeri birimi ile iç içe geçmiş komando taburları, Merkez Komutanlıkları ile inzibat kuvvetleri." BEKM yapılanması yeni kuvvet, kurum katılımları ile desteklendi ancak, "Koordinasyon" ilkeleri değiştirilmedi. 12 Mart faşizmi, kontrgerillanın örgütlenme düzeyi ile ilgili birçok açıklıklar sunuyor. "Sıkıyönetim Koordinasyon Komitesi"nin başında dönemin Genelkurmay Başkanı Or.Gen. Memduh Tağmaç bulunuyordu. Tüm Türkiye'de kontrgerilla harekatını planlayan ve yöneten komuta kontrol merkezi burasıydı. "Koordinasyon Komitesi" Sıkıyönetim Komutanlıkları dışında MİT, Özel Harp Dairesi ve Emniyet Genel Müdürlüğü ile de sıkı İlişki içindeydi. ÖHD Başkanı "Koordinasyon" un teknik danışmanıydı. MİT ise "Koordinasyon Komitesi"ne bağlanmıştı ve yasalarda yazılı olmayan, gizli devletin gerçek-gizli hukukunda yer alan, sorgu, operasyon, savcılık İddianamelerinin düzenlenmesi vs. işlerle meşgul oluyordu. Polis harekatı ve askeri harekat ile tüm istihbarat harekatları, böylece tek merkezde prensiplere bağlanıyor, yönetiliyordu. Etkinliği tüm Türkiye'ye yayılan ve BEKM'leri kapsayan "Koordinasyon merkezi", en üst düzeyde Cumhurbaşkanı'nın inisiyatifini de içeriyordu. Böylece Türkiye'de bulunan Gladio, kendi çiz-

gilerini geliştirmeye başlamıştır. Gladio, İtalya'da açığa çıktığında, "milli bir sırrın parçası olmaktan övünç" duyduğunu açıklayan Cosiga'nın konumu, buradan bakıldığında daha iyi anlaşılıyor. Kontrgerilla savaşını yürütecek askeri kuvvetler, gerilla savaşını yürütecek "gayrinizami kuvvetler" gibi örgütlenir. Kontrgerilla savaşının temel kuvvetleri: a) Kontrgerilla birlikleri b) Yeraltı teşkilatı c) Yardımcı kuvvetler d) Özel kuvvetlerdir (ST 31-15). Talimname, ülkenin sahip olduğu askeri kaynakları, iç düşman kategorisine girenlere karşı seferber etmede sınır tanımıyor. "Tarihi tecrübelere göre, gerekli kuvvet bir bölük ile büyük bir sahra ordusu arasında değişmektedir." (ST 31-15). Kontrgerilla hukuku, "kuvvetin büyüklüğü, sivil halkın tutumuna bağlıdır" diyor ve halkı potansiyel düşman olarak değerlendiriyor. Darbelerin tüm mantığı ortaya çıkıyor. "Sivil halk" ile düşman olarak görülenler arasında siyasi, sosyal bağlar güçlüyse, darbenin şiddeti büyük oluyor. Kontrgerilla, "sahra orduları" çapında devreye sokuluyor. "Teşkilat, ...bir bölge sorumluluğu verilecek tabur ve muharebe grubu çapında özel görev kuvvetlerinin terkibini icap ettirir" deniliyor. Görevin "özel" oluşu, ayrı hukuk ve yetkileri sürekli kılıyor, istisna kural haline geliyor. Kontrgerilla örgütlenmesi, tüm orduyu kontrol etmek ve kullanmak istiyor: "Piyade, zırhlı keşif ve hava indirme birlikleri, gerillalara karşı muharebe için en elverişli kadro birlikleridir. Bununla beraber, maksada uygun şekilde teşhis edilip, yetiştirildikleri takdirde, diğer birçok askeri tedbirlerde tesirli şekilde kullanılabilir." Ordunun neredeyse tüm kuvvetleri sayılıyor ve "maksada uygunluk" türünden oldukça belirsiz bir ifadeyle, "kontrgerilla" ya da başka güçlerin de dahil edilebileceği belirtiliyor. Ordu içinde, enternasyonal faşizm ve tekelci sermaye ile bütünleşmiş kontrgerilla aygıtına karşı çıkanlar veya potansiyel tehlike sayılanlar, 12 Mart, 12 Eylül dönemlerinde tas-

fiye edilmişler, böylece muhtemel engeller ortadan kalkmış "'maksada uygunluk" sağlanmıştır. Kontrgerilla aygıtının sınıfsal konumunu ve "maksada uygunluktan" ne anlaşılması gerektiğini, 12 Mart'ta tasfiye edilenlerden Amiral Vedii Bilget anlatıyor: "Burjuvazi, Türkiye gibi çağının gerisinde bıraktırılmış ülkelerde, kapitalizmden tekelciliğe doğru sıçramalar yaparken, bir takım tutkulara saplanır. Devlet bürokrasisini bütünüyle kendine bağlamak, emekçi sınıfların demokrasi mücadelesini engellemek, tüm ulusal güç ve kaynakları yalnızca kendi yararına araç edinmek, bu tutkuların önde gelenleridir. Türk tekelci burjuvazisi de, bu yöntemlerden payına düşeni gerçekleştirmede sakınca görmedi. Yöntem, iç savaş tehdidiydi." (Em.Amiral Vedii Bilget. 17 Kasım 1985, Cumhuriyet). 12 Mart darbecilerini, "'mutlak militarizm" ve "burjuva önyargılarına" bağlılıkla suçlayan Amiral, kontrgerilla ethos'unun niteliğine da açıklık getiriyor. Ordunun kaynaklarını sürekli iç düşman kurguları doğrultusunda değerlendiren kontrgerilla aygıtı, temel hukuk belgelerinde ilginç esinlemelere de kaynaklık ediyor: "Dost kuvvetleri takviyeye muktedir çevik kuvvet" (ST 31-15), bu esinlemelerden biri.

Komando birliklerinin kontrgerilla savaşında özel önemi vardır. Takip ve yakalama faaliyetleri dışında, sorgu ve işkence merkezleri de bu birliklerle içice düzenlenmektedir. Kızıldere, Nurhak, Samandağ, Söke ve Bafa ile 1970'lerde "'Bölge"de gerçekleştirilen komando harekatları neticesinde birçok devrimci öldürülmüş, köylüler üzerinde yoğun bir baskı kurulmuştur. İstanbul'da ise "Fırtına" kodlu tatbikatlarda, komando taburları ile geniş bir korku ve yıldırma kampanyası yürürlüğe konulmuştur. 1970'lerde başlayan komando gelenekleri "düşük yoğunluklu çatışma" boyutunda yetkinleşerek sürüyor...

Kontrgerillanın "muharipleri" arasında, asker olmayan şahıs-

lar da bulunuyor. "Askeri olmayan kuvvetler: Teşkilat, teçhizat, eğitim ve vazifeleri bakımından herhangi bir memleketin nizami askeri kuvvetlerine benzeyen ve fakat onlardan ayrı olan gruplar veya kuvvetlerdir." (Komando ve Özel Harp Muhtırası, "Özel Harple İlgili Yeni Terimler). Özel Harekat Timlerinin kontrgerilla mevzuatı içindeki yerini saptayan bu bilgiler, polisin, kontrgerilla savaşı içindeki yarı-askeri konumunu aydınlatıyor. 1970'li yıllarda "askeri olmayan harekatların yürütülmesinde kullanılan "Askeri olmayan kuvvetler", bir "grup" mantığı içinde, ETKO, TİT vs. yapılarda örgütlenen ülkücü komandolardan oluşturuldu. Bugün, Özel Harekat Timlerinde üst düzey görevlerde bulunan Pol-Birli polislerin "askeri olmayan harekat" konusunda, 70'li yılların iç savaş deneyimlerini taşıdıklarında kuşku yok. Kontrgerillanın, "Askeri olmayan harekat=Askeri olmayan kuvvet tarafından yürütülen harekattır" (Adı geçen kaynak) formülasyonu, "sivil savunma birlikleri" prensibini gündeme getirmiştir. Yine, simgeler, statüler ve tarihsel koşullar bağlamında yorumlanması gereken, kontrgerilla hukukunun bu programı şunları içeriyor: "Politik şartlar ve durum müsaade ettiği takdirde, askeri, sivil veya gerilla tecrübesi veya eğitim görmüş erkek ve kadın mahalli fertler, yardımcı polis ve köy sivil savunma birlikleri halinde teşkilatlandırılmalıdır." (ST 31-15). Türkiye'de kontrgerilla hukuku, "yardımcı polis" statüsü yaratıyor. 70'li yıllar boyunca devlete yardımcı sağ çetenin kökeni, böylece netleşiyor. Özel harekatlarla kapsamı genişletilen "polis"in, "yardımcı polis" kadrolarının da yetki, etki ve statüsü gelişme gösteriyor. "Gerilla tecrübesi" bulunan Abdullah Çatlı, "yardımcı polis" statüsüyle yeşil pasaport, özel silah ruhsatı alabiliyor. "Askeri olmayan harekat"larda "yardımcı polisler" kullanılıyor. Kontrgerilla hukuku, "sivil savunma birlikleri"nden de söz ediyor: "Sivil Sa-

vunma birlikleri, mahalli-yerli halktan kurulur ve teşkilat köy, ilçe ve vilayet esasına dayanır." (ST 31-15). Sivil savunma birlikleri kapsamında yaygın bir örgütlenmeye gidilemiyor belki; ama, "sivil savunma uzmanlıkları" MHP kadroları ile "emekli subaylardan" oluşuyor. Bu arada, kontrgerilla hukuku, önemli bir ilke belirlemiştir: "Mümkün olan her seviyede mesuliyet sivillerin elinde bulundurulmalıdır. Eğer itimada şayan sivil kimselerin mevcudiyeti gayet az ise, bu takdirde bu boşlukların sivil gibi hareket edecek olan askeri şahıslarla doldurulmasına kimse mani olamaz." (Galula, a.g.e., s.76). "Sivil gibi hareket eden askeri şahıslar" bugün bürokraside, şirketlerde, dış temsilciliklerde, İlim Yayma Cemiyetlerinde, partilerde, üniversitelerde vs. "görevlerine" devam ediyorlar. Kontrgerillanın "mutlak militarizme bağlılık" prensibi gizli-gerçek hukukun anayasal prensibidir. Bu bağlamda, örneğin, 1 Mayıs 1977 katliamında sorumluluğu tartışılan General O.K. sonradan, Yolsuzluklarla Mücadeleden Sorumlu Devlet Bakanı olabilmiştir. "Sivil işlerle ilgili faaliyet, müsait bir kamuoyunun gelişmesinde ve gayrınizami kuvveti hezimete uğratmada büyük ölçüde yardımcı faktör olabilir." (ST 31-15). Kontrgerilla aygıtının, kamuoyu oluşturma konusunda kendini yetkili görmesi ve bu amaçla "koordinasyona" gitmesi, mutlak militarizmin totaliter bir anlayışla bütünleştiğini ve giderek faşizmin egemenlik sisteminin özü haline getirildiğini gösteriyor. "Ekonomik ve sosyal yaşayış tarzının ıslahı" amacıyla gerçekleştirilen darbelerin planlanması, koordinasyonu ve uygulamasında kontrgerilla yapıları ile enternasyonal faşizm ortaklaşa hareket ediyorlar. Yaşamın tüm alanlarını düzenlemeye dönük yapısıyla, "kontrgerilla cumhuriyeti" kavramına haklılık kazandıran gizli devlet, seçimler konusunda da şunları belirtiyor: "Birbirine zıt iki husus, nazarı itibara alınmalıdır. Birincisi, ayak-

lanmaları bastırmakla görevli tarafı tutanları tayin etmek, böylece bunları halka zorla kabul ettirmektir. Fakat bu yapılması gereken en son çare olmalıdır. Çünkü, bu gibilerin kuvvetli ve tesirli olabilmeleri, yalnız ayaklanmaları bastırmakla görevli olan tarafın kudretiyle kabili telif olacaktır. Bu gibi şahıslar, halk tarafından kukla telakki edilecekler ve halk kendilerine karşı hiçbir hakiki mesuliyet hissetmeyecektir." (Galula, a.g.e., s. 108). Kontrgerilla mevzuatının darbe politikacılarının niteliğini açıklayan bu formülasyonu için Turgut Özal da belirli bir kaygının ifadesi olarak şunları söylüyor:

– Gazeteci: Muhalifleriniz sizin askerlerin kuklası olduğunuzu söylüyorlar.

– Bu doğru değil. Sokağa çıktığımda insanların beni ne kadar sevdiklerini görüyorum. Halk kuklaları sevmez. (Stern, "Nisan 1985). Darbe dönemlerinin siyasetçileri, darbe-seçim diyalektiğinde, gerçekte atanmışlık gölgesinden kurtulamıyorlar ve kontrgerilla mevzuatı, bu durumu tespit ediyor. Mevzuatın seçim ilkelerine ilişkin açıklıklar ise, "mahalli seçim" formülasyonunda ortaya çıkıyor: "Bazı mahalli seçimlerde seçilen bütün liderlerden hiçbirinin bir işe yaramaması ve onlardan daha iyi bir durumda olan başka bir adayın bulunmaması mümkündür... seçimlerde bir hile yapmaktan başka şey yapılamaz." (Galula, a.g.e., s. 109). "Liderlerin işe yaramaması", "hile" kıstasları ile tanımlanan seçim mekanizmasının, Türkiye'de "kontrgerilla cumhuriyeti"ni mümkün kılan politik kadroların oluşumundaki rolü büyük bir soru işareti olarak ortada duruyor...

Kontrgerilla örgütlenmesinin rütbe merdiveni de ordudan farklıdır. Faşist örgütlenme esaslarına göre örgütlenen kontrgerillada, alt rütbede bulunan bir kişi üst rütbede bulunana emir verebilir, önemli olan kontrgerilla mevzuatının liyakat ve rütbe

ölçütlerine uygunluktur, görünür hukuk normları, kontrgerilla aygıtlarını bağlamaz. Bu örgüt hiyerarşisini niteleyen statü anlayışı ile ilgili ipuçları şöyledir: "Statik birlikler daha ziyade mahalli durumu, halkı ve mahalli problemleri iyi bilen birlikler olacaktır; herhangi bir hata yapıldığında, neticeden sorumlu bu birlikler olacaktır. Böylece bindirilmiş birlikler, muvakkaten bir mıntıkaya gönderildiklerinde, o mıntıkadaki bölge komutanının rütbesi küçük bile olsa, onun komutası altına girmelidir." (Galula, a.g.e., s.78). Kontrgerillanın kariyer sistemi, bilinen askeri değerlerin dışında Nazi "yeşil gömlekliler", SA, SS geleneğine göre düzenlenmiştir. Halka karşı şiddeti kısıtsız kullanan, en muteber olandır. Kontrgerilla, kadroların "moral ve psikolojik faktörler" anlamında donanımı için onları doktrine eder. "Gayrınizami kuvvetlere karşı kullanılan birlikler, umumiyetle nizami harp harekatından farklı moral ve psikolojik baskıya maruz kalırlar." (ST 31-15). Emir-komuta zinciri temelinde, kadrolardan halka karşı şiddet kullanan, işkence yapan robotlar yaratmak, belirli bir programı gerektirir. Kontrgerilla birliklerini "moral" baskı altında bırakan durumlar şöyle tespit edilmiştir: "Gerek açık, gerek kapalı gayrınizami faaliyetlerde rol oynayan, ya da güvenlik sebepleriyle başka bölgede iskan edilmeleri veya toplu olarak bulundurulmaları gereken kadınlar, çocuklar ve yaşlı kimseler üzerinde baskı tedbirleri alınmasına karşı, erde kökleşmiş itaatsizlik duygusu". "Mukavemet hareketinin, baskıdan kurtulma gibi bazı amaçlarına karşı bir kısım erlerde duyulan sempati". "Gizli ve polis tipi çalışmaya karşı duyulan hoşnutsuzluk". "Bu olumsuzlukların önüne geçilmesi için "bütün kademelerdeki komutanlar, bu moral ve psikolojik zorlamaları müessir şekilde giderecek ve ... uygulanacak bir telkin, öğretim ve eğitim programı vücuda getirmelidirler." (ST 31-15). Halka yö-

nelik şiddet hareketlerine ve baskıdan kurtulma amaçlarına verdikleri tepkiler nedeniyle, askerlerin indoktrine edilmesinin hangi ideolojiye göre gerçekleştirileceği açıktır. Ancak, faşist ideolojinin indoktrine çalışmalarında kullanılması ve bunun "'bütün kademelerdeki komutanları" kapsamasının birim boyutunu aşan yönleri vardır. Ortada enternasyonal faşizm ve emperyalizmle bağlantılı, darbelerin zeminini oluşturan sınıfsal bir gerçeklik durmaktadır. 12 Mart faşist darbesinin gerisindeki "zihin fesatlığı" indoktrinasyonun sınıf boyutunu sergiliyor: "12 Mart olayı, ... ne dört beş general-amiralin iktidar hırsı, ne de yedi sekiz albayın vatanı kurtarma kuruntu ve kaprisi uğrunda oluşmuştur. Öylesine uzak bir geriye uzantısı ve öylesine bir somutlukla kaynaşmışlığı olan bu olay, ülkemizin ekonomik, siyasal ve toplumsal gelişme yolundaki adımlarının, emekçi sınıflar aleyhine yönetilmesi uğrunda, yabancı benzerleriyle amaç ortaklığı edinmiş tekelci burjuvazinin fesatlığı sonucunda yapılmıştır." (Amiral U.Bilge, a.g.gazete). Kontrgerilla aygıtı, kadroların eğitimde bugün "düşük yoğunluklu çatışma" stratejisi denilen stratejinin bazı prensiplerini de oldukça erken bir tarihte mevzuatına almıştır. Buna göre: "Normal bir harpte kendilerine karşı ateş edildiği zaman, bir asker elindeki silahlarla ona mukabele etmezse, vazifesini ihlalden suçlu olur. Fakat, bunun aksi olan kaide, asgari miktarda ateş kullanılması, ayaklanmaları bastırma harekatında tatbik edilmelidir. 'Politika yok" vazifesi, yalnız düşmanı mağlup etmek olan bir askerin, normal bir harpteki tabii reaksiyonudur. Fakat ayaklanmaları bastırma hareketinde askerin vazifesi, halkın yardımını kazanmak olduğu için, asker pratik siyasetle meşgul olmalıdır." (Galula, a.g.e., s.80). Kontrgerilla hukuku, "asker pratik siyasetle meşgul olmalıdır" diyor ve gizli devletin, gizli-gerçek hukukunun temel ilkelerinden biri daha

belirginleşiyor. Ordunun siyaset dışı olduğu yalanını, kontrgerilla mevzuatı çürütüyor. Kontrgerilla hukukunun statüleri bu simgesel anlatımlarla yorumlandığında, ordunun siyasal sistemdeki ağırlığının, tarihsel, sosyal ve sınıfsal temelleri yanında kontrgerillanın tercihi olduğu gerçekliği netleşiyor...

Kontrgerilla aygıtının, "düşmanlara" karşı kullanılmak üzere bir "azınlık grubu" örgütlenmesine dair harekat prensipleri bulunuyor. Buna göre: "Ayaklanmaları bastıracak olan tarafın stratejik problemi, şu şekilde tarif edilebilir, 'halkı asi azınlığa karşı seferber etmek için, teşkilatlandırılacak müsait bir azınlığı bulmak.1 İster askeri sahada, ister siyasi, sosyal, ekonomik ve psikolojik sahada olsun, her harekat bu sonuca göre yönetilmelidir." (Galula, a.g.e., s.65-66). Türkiye'de faşist örgütlenmenin kontrgerilla bağlantısına ışık tutan bu satırlar aynı zamanda sağ-sol çatışması kurgusunun stratejik kaynağına da işaret ediyor. Enternasyonal faşizm, dünyanın dört bir tarafında, kontrgerilla aygıtları ile içice faşist partiler ve örgütler kurdu. Terör ihracatçısı ABD, bu partilerin finansman ve örgütlenmesine her türlü katkıyı sundu. CIA ajanı Galula, bu partilerin görevini şöyle tespit ediyor: "Liderlerin halk ile olan bağlantıları, halktan kuvvet alan bir politik mekanizma ile desteklenmedikçe, gayet kolayca hasara uğrayabilir. Ayaklanmaları bastırmakla görevli kuvvetlerin bu liderleri bulduğu gibi, bunlar da halk arasında muharip kimseleri bulmalıdırlar. Bulunacak muharip kimseleri bir arada tutabilmek için bu liderlerin yardıma, desteğe ve bir siyasi partinin rehberliğine ihtiyaçları vardır." (Galula, a.g.e., s. 111). Fransa'da yayınlanan, Patriğe Chairoff'un kitabında MHP, Avrupa faşist partileri arasında sayılmış ve "MHP ve ülkü ocaklarının CIA'dan önemli ölçüde yardım aldığı" açıklanmıştır. (Politika, 2 Şubat 1978). Bu konu TBMM'de de gündeme getirilmiştir. "Mu-

harip" kimseler bulma görevi verilen "liderlerden" Türkeş, konumunu kendi açıklamalarıyla netleştirmiştir. Abdi İpekçi suikastine ilişkin olarak bir gazeteye (Sabah) anlattıkları başka basın organlarında da yayınlanan Türkeş, şunları söylüyor: "Kendisi solcu bir yazar. Halk Partisi'nin hizmetinde bir yazar görünüşündeydi. Bundan dolayı da MHP topluluğu ve ülkücü topluluk içinde kendisine antipati duyuluyordu. Yani kendisine karşı bir nefret vardı. Bu sırada Abdi İpekçi cinayeti işlendi. Bu arada fırsatçılar, cinayeti bize yüklemeye giriştiler. O zaman CHP'li İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş işbaşındaydı. Onlar; bu cinayeti MHP işledi, hatta Türkeş'in emriyle yapıldı, ülkücüler yaptı "dediler." Olayın duyulmasının ardından derin bir araştırma yaptırdığını, ülkücü gençler arasında kahraman ilan edilen Mehmet Ali Ağca'nın hiçbir zaman ülkücü olmadığını ve ülkü ocaklarında kayıtlı bulunamadığını belirten Türkeş, sonraki gelişmeleri şöyle anlatıyor: "Bu arada, Ağca tutuklanmadan önce bir takım çevreler, onu ülkücülerin içine itmiş. Ben bunu öğrenince bütün teşkilat başkanlarını topladım. Kendilerine bu işi izah ettim. Abdi İpekçi'nin öldürülmesi hadisesinden haberimiz olmadığını. Eğer bizim tarafımızdan ÖLDÜRÜLMESİ GEREKSEYDİ BUNUN EMRİNİ BENİM VERMİŞ OLACAĞIMI, BEN EMİR VERMEDİĞİME GÖRE, Mehmet Ali Ağca'nın tetiği çekme emrini kimden aldığının belli olmadığını söyledim. Buna dikkat edilmesi gerektiğini, bizim teşkilat mensuplarına izah etmeye çalıştım ve şunları söyledim: "Bu adamın bizimle ilgisi yoktur. Ama tetiği çekmek için bu bir yerden emir almıştır. Bu adam bizden değildir. Buna dikkat edin." "Ağca'yı ülkü ocaklarının bazı binalarına sokup oralarda yatırmışlar ve saklamışlar. Bunu duyduktan sonra, teşkilatı ikaz ettim. Aradan bir müddet geçtikten sonra Ağca ortaya çıktı, tutuklandı, yargılandı. Abdi İpek-

çi'yi vuran da bu değilmiş. Oral Çelik isminde, yine Malatyalı, bunun arkadaşlarından bir başka çocukmuş. O da ülkücü gibi gösteriliyor. Ama o da ülkücü değil." (3 Şubat 1984, Cumhuriyet).

"Başbuğ", "bizim tarafımızdan öldürülmesi gerekseydi, bunun emrini benim vermiş olmam gerekirdi" diyor. 70'li yılların iç savaş sürecinde birçok "faili meçhul" cinayete ışık tutuyor bu itiraf. "Muharipler"e ölüm emirlerini kendisinin verdiğini belirtiyor. "Aradan bir müddet geçtikten sonra" ortaya çıktı, tutuklandı, yargılandı diyor. Ağca'nın varlığından haberdar olan Türkeş, Ağca'yı ve İpekçi cinayetinin perde arkasını biliyor. Ağca'ya, "müzaheret ve muavenette" bulunduğunu gizlemek için, lideri olduğu örgütü korumak için, "tanımıyorum" diyor. Ancak, örgütü Ağca'dan dolayı ikaz etme gerekçesi, Ağca'nın örgüt tarafından kahraman sayılması, ülkü ocaklarında saklanma nedeni konusunda hiçbir şey söyleyemiyor. "İtirafname"de ayrıca Oral Çelik'in "Abdi İpekçi'yi vuran kişi" olduğunu belirtiyor. İpekçi cinayeti davasında, Türkeş bırakın sanık, tanık olarak dahi dinlenmiyor. Gizli devletin, gizli-gerçek hukuku "Başbuğlar" pervasızca ölüm emirlerinden söz etse de, katilleri gizlediklerini söylese de onların üzerine gidilmemesi ilkesini hüküm altına almış bulunuyor. "Bu liderlerin yardıma ve desteğe ihtiyaçları vardır" tespiti, kontrgerillanın hukuk prensipleri arasında yerini alıyor. Türkeş'e dokunulamıyor. Örneğin, ülkücü "muhariplerin" görev aldığı 16 Mart katliamında "öldürülmesi gerekenlerle ilgili ölüm emrini" verip vermediği bu itirafı kapsamında sorulmuyor. 16 Mart davasının sanıkları, MHP'de üst düzey görevlere getiriliyorlar. Bunun gibi birçok faili meçhul cinayet ortadayken ve "eğer bizim tarafımızdan öldürülmesi gerekseydi bunun emrini ben verirdim" diyen, faşist, paramiliter bir örgütün lideri pervasızca

açıklamalarda bulunurken ve hakkında hiçbir işlem yapılmazken bir kez daha aynı kavram gündeme geliyor: Kontrgerilla Cumhuriyeti.

Gladio vatanseverlerinden kurulu paramiliter örgütüne dayanarak "ölüm emirleri" verebileceğini belirten Başbuğ'la ilgili yargı kararı da oldukça ilginç: MHP ve ülkücü kuruluşlar davasında yargılanan Türkeş ve "muharipler" hakkındaki safahat tam 15 yıl sürmüştür. Yargıtay 11. Ceza Dairesi, sanıklar hakkındaki, "siyasi bir görüşten kaynaklanan amaçla cürüm işlemek için teşekkül meydana getirmek" suçunun oluşması yolundaki yerel mahkeme kararını yerinde bulurken, ilgili suçu düzenleyen TCK'nin 313. maddesinde yapılan değişiklik nedeniyle açılan kamu davalarının, zaman aşımına uğradığına hükmetti. Gizli devletin, kontrgerilla mevzuatı, lidere gerekli "yardım ve desteği" sunmuştur. (Ülkücülerle ilgili bölümlerde daha ayrıntılı bilgilere yer verilecektir). Başbuğ ile muhariplerin yargılandığı madde 1991 yılında 3761 sayılı kanunla değiştirildi. MHP davasına başlandığı ve devam edildiği yıllarda cezalar daha ağırdı. Örneğin, TCK'nin 313.maddesinin birinci fıkrasındaki ceza, iki yıldan beş yıla kadar ağır hapis, ikinci fıkrasındaki ceza, beş yıldan sekiz yıla kadar ağır hapisti. Dolayısıyla zaman aşımı süresi daha uzundu. Ancak, "bölge"de, alan stratejisi-ölüm mangalarına dayalı savaş aşamasına geçişle eş zamanlı olarak, Başbuğ ve muharipler aklandı.

Kontrgerilla'nın tehdit değerlendirmesinin unsurları arasında sayılanlar, faşist ideoloji ile bütünleşen egemenlik sisteminin özünü netleştiriyor. Jandarma Genel Komutanlığı'nın Gizli Belgesi, "Karşıt gücün imkan ve kabiliyetleri arasında", "Vietnam tipi bir mücadeleden" söz ediyor. Amerikan emperyalizmine yönelik ulusal kurtuluş mücadelesi, en büyük tehdit sayılıyor. Öte

yandan belge, Türk Gladio'sunun solu bastırma ve devlet terörü uygulamalarından süzülen tecrübelere de ışık tutuyor. "Grev, işgal, boykot, gösteri ve benzeri faaliyetler" karşıt güç yanlılarının eylem biçimleri olarak belirleniyor. "Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ndeki vatandaşlarımızın bir kısmını, kendi amaç ve hedefleri yönünde kullanabilirler" saptamasıyla, "bölge" insanları potansiyel düşman kategorisine alınıyor. "Bilinen taktiklerle, silahlı kuvvetlere sızmadan" söz ediliyor. Kontrgerilla silahlı kuvvetlerin her türlü sol düşünce ve toplumsal muhalefete kapanmasını varlığının güvencesi sayıyor. "Öğrenci, işçi, köylüler arasında yapılacak tahrikler sonucunda, hükümet otoritesine yönelecek saldırı ve tehditler" kapsamında karşıt güçler, bir kez daha tanımlanıyor. "Siyasi mahkumların bulunduğu ceza ve tutukevlerine" yönelik olarak "verilen emir ve direktifler çerçevesinde cezaevlerinde her türlü emniyet ve koruyucu tedbirleri al-

dırma ve tedbir ve tertiplerin uygulanma derecesini kontrol"den söz ediliyor. Kontrgerilla hukukunun vazgeçilmez ilgi alanı olan cezaevleri "tertiplerin uygulanma derecesini kontrol" kapsamında sık sık kanlı katliamlara maruz kalıyor. Kontrgerilla ethos'u devlete siniyor. Örgütler, kurumlar, kurallar kontrgerilla "anayasası" ve enternasyonal faşizm doğrultusunda gerçeklik kazanıyor. Devlet aygıtının yapı taşları, bu "anayasa"nın ilkelerine göre kuruluyor. Askeri ve sivil darbe dönemlerinde mevzuata ve örgütlenmeye ekler yapılıyor. Eskimiş kadro, yapı ve kurallar tasfiye ediliyor veya yedeğe çekiliyor. Ancak, kontrgerillanın devlet aygıtının işlerliğindeki konumu sarsılmıyor. Öyle ki, kontrgerilla "kadrosu" olduğu artık neredeyse "resmiyet" kazanmış kişiler, bunalım dönemlerinde, devlet içi dengelerde ağırlıklarını koyuyorlar. Bu konuda bir örneği, Evren veriyor. Eski siyasilerin yasaklarının kaldırılması konusunda şunları söylüyor:

"Evren, "Bana yasakların kalkmasından çok önce daha 1986'larda haberler geldi... Biri Hiram Abas'tan. Bana doğrudan değil, birine. (Ad söylemedi, o sırada MİT Müsteşarlığı'na girmek isteyen Abas, Evren'in damadı Erkan Gürvit'le sık sık görüşüyordu, ola ki ona söylemiş olsun). Abas, Süleyman beyin Evren'i sevdiğini, ama siyaset adamı olarak darbeyi yapanla ilgili olumlu sözler söylemesinin kendi kamuoyu açısından, doğru olmadığını, yasakların benim dönemimde kaldırılmasının iyi olacağını ifade etmiş. Bir de Genelkurmay eski özel kalem müdürlerinden Semih Sancar döneminde, emekli general O.K., üç kez geldi. O, doğrudan Süleyman Bey'i aktarıyordu. Biz, sonra arkadaşlarla oturduk, konuştuk. Yasakların sürmesinde anlam kalmamıştı. "Kaldırılsın" dedik ve ilk önce ben istedim yasakların kalkmasını." (C.Arcayürek, Çankaya Hesaplaşması, s.201). Kimdir Hiram Abas? Mason olan Abas, MİT içindeki kontrgerilla ekibinin şeflerindendir. Çalışma yöntemlerine ilişkin olarak şunları söylüyor: "Kendi ekibimle yaptığım, kendi geliştirdiğim ekibimle yaptığım 156-157 baskın vardır... Bir tanesinde ben de yaralandım... Ama benim çalışma azmim ve arzum bitmediği için 15 gün omzum bağlı olarak ben yine ekibimin başında idim... 71-73 böyle olmuştur." (Sabah 8-11 Haziran 1988). Abas aynı açıklamalarda, "Demirel'in tebrik ve teşekkürlerine mazhar olduğunu" ve "Demirel'le defalarca temas ettiği, çalıştığını ve takdir gördüğünü" söylüyor. MİT yasası, Hiram türü operasyonlara görünür mevzuat çerçevesinde izin vermiyor, ancak kontrgerilla hukuku açısından Hiram Abas'ın yaptıkları takdirle karşılanıyor. Abas'ın konumu, gizli devletin, gizli-gerçek hukukunun tüm devlet aygıtında kabul gördüğünü ve bu kabulün düzeyini simgeliyor. H.Abas belirtilen açıklamalarında: "Ben devletime hizmet vermek için görev yaparım, operasyonları yaparım. Ben ma-

sada çalışmadım" derken, aslında "hukuka" uygun davrandığının bilincindedir. Çünkü, 644 ve 2937 sayılı eski ve yeni MİT yasalarının görünür hükümlerinin, gerçek durumla ilgisi yoktur.

Ancak en önemlisi, Çankaya'da, Özel Harpçiler ekolünün etkin bir konumda bulunmaları. Danışman kadrolarında çok sayıda Özel Harpçi bulunuyor. Özal döneminde, köşkün önemli isimlerinden Em.Or.Gen. Kemal Yamak da bu isimlerden. Diyarbakır'daki, "Ziverbey"in onun sorumluluk sahasında işletildiği biliniyor. Yan yana gelen isimler; Faik Türün, Hiram Abas, Süleyman Demirel bazı "statüleri" çağrışım olmaktan çok ötesine taşıyor. "Vatanseverlik"le, "masonik" ilişkilerde, "anti-komünist" savaşta buluşuyorlar. Olgular yine aynı çözümlemeye akıyor: Kontrgerilla Cumhuriyeti. Kontrgerilla mevzuatının oluşumunda temel belgelerden sayılan David Galula'nın kitabı, Counter Insurgency Warfare (Türkçesi: Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri-Teori ve Tatbikatı) 1965 yılında, Genelkurmay Basımevi tarafından yayınlanıyor. Kitabı yayınlayan Frederick A.Praeger Publishing, CIA tarafından finanse edilen bir yayınevi ve CIA Başkanlarından Stanfield Turner bunu, CIA-Gizlilik ve Demokrasi başlığını taşıyan anılarında açıklıyor. Kitaptaki, Galula adı aslında kamuflaj. Kitabı Harvard Üniversitesi'nde görevli bir grup hazırlıyor. Aralarında Henry Kissinger de var. (Kissinger'i B.Ecevit. "Hocam" diye takdim ediyor). Bu kitap yayınlandığında Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay, Başbakan Süleyman Demirel'di. Bu kitabın nasıl uygulandığını ve kontrgerilla mevzuatındaki yerini yukarıda anlatmış bulunuyoruz. Bu uygulamalar karşısında, sivil-görünür iktidarların konumu ise, artık netleşmiştir. Kontrgerilla Cumhuriyeti çözümlemesinin temellerini oluşturan örgütlenme biçimine ilişkin tablo oldukça çarpıcı. FM 31-16 s imgeli, Counterguerilla Operations (Kontrgerilla Harekatları)

adlı ABD talimnamesi, "temizlik harekatı" kapsamında kurulacak komiteden söz ediyor. Daha Önce değinilen BEKM modelinin gelişmiş biçimi olan ACC (Bölge Koordinasyon Merkezi) emrinde görevlendirilmek üzere CMAC (Civil Military Aduisory Committee), sivil-asker istişare komitesinin kuruluşundan söz ediyor. Talimnameye göre bu örgütlenmede yer alacak kişiler şunlardır:

1) Yerel polis müdürü 2) Okul idaresi ve müdürleri 3) Önde gelen din temsilcileri 4) Yargıçlar ve diğer hukuk temsilcileri 5) Sendika lideri veya liderleri 6) Etkili basın-yayın organlarının yayımcıları 7) Büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri 8) Diğer etkili kişiler. Bu boyutlarda bir örgütlenme gizli devletin gizli-gerçek hukuk kodları, statüleri ve egemenlik sisteminin kapitalist enternasyonalle bağlantılı işleyiş ilkeleri açısından düşünüldüğünde, açıkça kontrgerilla devleti kapsamından söz etmek mümkün oluyor. CMAC örgütlenmesi, özellikle 12 Eylül faşizmi ile açıkça ortaya çıkmıştır. Bu örgütlenme içinde yer alan din adamları, işçi temsilcileri, büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri, Eylül hükümetlerinde bakan olarak görev yapmışlardır. Kontrgerilla hukukunun ünlü "talimnameleri", Cumhurbaşkanlarına da belirli bazı görevler yüklüyor. Ancak, bugüne kadar bu görevlerin niteliği tartışılmamıştır. Aynı şekilde, Başbakanlarda kendilerine verilen kırmızı dosyalı devlet brifinglerinde çizilen görev kalıplarına bağlı kalmışlardır. Kontrgerillanın 1 Mayıs 1977, 16 Mart 1978, Maraş'ta gerçekleştirdiği katliamları araştırmamış, soruşturmamış örgüte "müzaheret ve muavenette" bulunarak devletleşme sürecini hızlandırmışlardır. Oysa kendilerine bu konuda yeterince bilgi akışı da mevcuttur. Örneğin, Ecevit'e. Bu konuda Talat Turhan şunları yazıyor: "Kontrgerilla konusunda da kısır çekişmelerin sürdüğü bir dönemde Anka-

ra'ya giderek... Ecevit ile görüşüp bilgilendirmek istedim. Bu amaçla ilk önce Özel Kalem Müdürü... Galip Uzun ile görüştüm. Kendisine Özel Savaş, Gayrınizami Savaş ve Kontrgerilla harekatına ilişkin bazı resmi ABD ve Türk belge ve yapıtlarını gösterdim... Ecevit'in önerisi üzerine Baykal ile... Baykal'ın önerisi ile de.. Süleyman Genç ile birkaç saat görüşerek, bu konuda bildiğim gerçekleri kendilerine aktardım. Bir kopyası... Ecevit'e sunulmak üzere, benden yazılı bir rapor istediler. İsteklerini yerine getirdim" diyor ve ekliyor: "1976'da CHP'ye verdiğim raporda, bir düzen değişikliğine gidileceğini açıklıyorum ve 1977'de yazdıklarımla da bir faşist darbenin geleceğini belgelere ve olaylara dayanarak yazıyorum. Herkes kös dinliyor." (T.Turhan, Özel Savaş Terör, Kontrgerilla, Tümzamanlar Yay., s.64-65). Kissinger'in öğrencisi, USIS ve Rockfeller burslusu Ecevit "kös dinliyor"; ancak, kontrgerillayı dilinden düşürmüyor. Ancak o da, gizli devletin, gizli-gerçek hukukunu biliyor ve dokunulmazlara dokunmuyor. Dokunulmazlar parlamentoda açık konuşuyorlar, örneğin, 1980 yılı Şubat ayında, Milli Savunma Bakanlığı bütçesi üzerinde AP Grubu adına konuşan İzmir Senatörü Em.Kor.General Süleyman Tuncel şunları söylüyor: "Halen Türk Silahlı Kuvvetleri, askeri tabirle bir iç hat manevrası yapmak zorundadır. Bu iç hat manevrası, öncelikle doğuda kat'i netice aldıktan sonra batıya teveccüh veya tersi anlamında değildir. Bu iç hat manevrası, bütün vatan sathında cereyan eden Gayrınizami Harbin köküne kibrit suyu dökerek, gerilerinden emin olarak hudut boylarına dönmek olmalıdır. Bu vazifelerin her ikisini aynı anda yapmak mümkün değildir. Asıl görevin ifasına mani olan tali görevin öncelikle başarılması bir askerlik kaidesidir." (Demokrat. 8 Şubat 1980). Kontrgerillayı göreve çağıran General bunu açıkça parlamentoda ilan etmektedir. Türkiye'de

kontrgerilla örgütlenmesinin daha somut ve kişileştirilerek değerlendirilmesi anlamında 12 Mart eksenli faaliyetler kapsamında öne çıkan isimler şunlardır:

"Ziverbey köşkünün işkencecileri ile oranın kurucusu Orgeneral Faik Türün, yöneticisi Tümgeneral Memduh Ünlütürk, sorgulamada bulunduğunu ikrar eden Orgeneral (emekli) Turgut Sunalp ile o dönemin başbakanları içinde halen hayatta bulunan Naim Talu ve Faik Türün'ün yakın hiyerarşisinde bulunan ve onun yasadışı tüm uygulamalarına katkıda bulunan:

Kor.general Fikret Köknar (emekli)

Or.general Selahattin Demircioğlu (ölü)

Kor.general Rüştü Naiboğlu" (emekli)

General (emekli) Şahap Yardımoğlu (İst.Merkez k)

General (emekli) Feyzi Aysun, (İst.Merkez k)

General (emekli) Bayram Aslan

General Abdullah Tırtıl

Or.general Nurettin Ersin (Emekli, MİT Müsteşarı)

Turan Deniz (İst.MİT Bölge Başkanı)

– Başta Şükrü Balcı olmak üzere, dönemin Emniyet Müdürü, yardımcıları ve siyasi şube müdürleri.

– İstanbul Valisi

– Jandarma Komutanları

– Kadıköy Emniyet Amiri (Amirlik, işkenceye gidenlerin ilk uğradığı yerdir)

Kadıköy İnzibat Bölge Komutanı, Tank Albay (emekli) Naci Göktuğ (Bölge Komutanlığı işkenceye gönderilenleri aktarma görevi için kullanılmıştır).

– Ceza ve Tutukevi Müdürleri

– Sahte raporlarla işkencecilerin suçunu örtmeye çalışan doktorlar vb.kişilerin soruşturmaya dahil edilmesi gerekecektir.

Bu liste, daha alt kademelere doğru soruşturmanın seyrine uygun olarak indirilebilir.

Kuşkusuz hukuk bilimini kötüye kullanarak Türün'e müşavirlik yaptığı iddia edilen ve o dönemde Tuzla Piyade Okulu'nda öğrenci olan Prof.Ayhan önder ile başta Hakim Turgut Akan olmak üzere, işkencecilerle birlikte çalışan askeri savcılardan çok değerli bilgiler alınabilir." (T.Turhan, Özel Savaş ..., s.86). Talat Turhan'ın sunduğu listede, aynı zamanda 12 Eylül'ün sorumluları da bulunuyor. Örgütsel süreklilik ortaya çıkıyor. Listede yer alanlar General, müsteşar, başbakan düzeyinde sorumlulardır. 12 Mart'ın biriktirdikleri, 12 Eylül'le kurumlaşmıştır, günümüzde ise bu kurumlaşmalar restore ediliyor. Bu dönem faili meçhuller, işkence merkezleri, masonik ilişkileri, büyük sermaye-kontrgerilla ilişkileri bağlamında "aydınlatılmalıdır". CIA, AID, Pentagon'un "our boys" kadrolarının faşist darbelerdeki rolü ortada duruyor. 12 Mart'ta biriken, 12 Eylül'de kurumlaşan Gladio devleti sorgulanmalıdır. Yukarıdaki liste yöntemsel açıklık sunuyor. Devlet içi illegal oluşum safsatasına son veriyor. Tabloyu tamamlamak için 70'li yılların iç savaş sürecinin, 12 Eylül faşizminin, 80'lerin eylülist rejiminin, 90'larda düşük yoğunluklu savaş ile konvansiyonel savaş kurumlaşmasını sorgulamak gerekiyor. Holocaust'un kişisel sorumluluk düzeyinde yargılanacağı, insanlık mahkemelerine ihtiyaç var. Bu sorgulamalar, CIA "vatanseverleri"ni de ortaya koyacaktır. Eski CIA Başkanı W.Colby ne diyordu onlar için: "Bizim için çalışan kişiler ülkelerini savunan gerçek yurtseverlerdir." (Cumhuriyet, 6 Mayıs 1976). Bu, "vatansever-muhariplerin" cinayetlerinin örgütsel kaynağı artık biliniyor. Tıpkı esin kaynaklarının, Gestapo'nun "cinayet bölümü" olduğunun bilindiği gibi, Gestapo türü cinayet ve eylemler bugün kontrgerilla hukuk geleneğinin temelini teşkil ediyor.

Türkiye'de, kontrgerilla aygıtının sivil ve militer ölüm mangaları, 60'ların ikinci yarısından itibaren binlerce insanı öldürdüler. Holocaust'un, paramiliter, faşist örgütlenmeleri de bir insanlık mahkemesinde yargılanmalıdır. Ancak, bu da yeterli olmayacaktır. Zira, kontrgerillanın çelik çekirdeğini oluşturan MİT, Genelkurmay İstihbarat Başkanlığı, emniyet, Jandarma İstihbarat, özel savaş kadrolarının yanı sıra, tüm bürokrasiyi kapsayan bir gizli devlet örgütlenmesi yaratılmıştır. Türkiye kendi tarihinden akan Teşkilat-ı Mahsusa ile Gladio'nun sentezini gerçekleştirmiştir. Dolayısıyla, insanlık mahkemesi sadece bir başlangıçtır, simgeseldir. Sorun, artık bir sistem sorunudur. Enternasyonal faşizmin aygıt, yöntem ve orduları ile saldıran kapitalist enternasyonalin ortadan kaldırılması sorunudur.

Sorumlulukların saptanması kapsamında, 12 Mart ile enternasyonal faşizmin desteği ile geliştirilen işkence örgütlenmesinin, ÖHD ile bağlantısı iyice açığa çıkarılmalıdır. Yöntemsel bir not olması ve 70'lerin iç savaş süreci ile 12 Eylül faşizmi, eylülizm ve kirli savaş dönemlerinin işkence olgusuna kontrgerilla çerçevesinde ışık tutması açısından 12 Mart faşizminin işkence merkezlerini şöyle sıralamak mümkün:

"ANKARA'DA: 1) MİT Ankara Bölge Teşkilatı Başkanlığı, Etimesgut'ta Güvercinlik Jandarma Komando Taburu içinde

2) Mamak Muhabere Okulu'nun Keçikıran tepedeki eski radyo binası... Burada özellikle asker ve subaylara işkence yapılmıştır.

3) Bahçelievler 4.Cadde no: 20"deki MİT Sorgulama Merkezi.

4) Mamak 28. Tümen'deki MİT işkencehanesi

5) Ankara'da Emniyet Müdürlüğü 6.Kat Bahçelievler son duraktaki Gönen Koleji de işkence yeridir. MİT burayı da kullanmıştır.

İSTANBUL'DA: 1) MİT İstanbul Bölge Başkanlığı sorgu yeri (Ziverbey Köşkü) 2) Harbiye Merkez Komutanlığı'ndaki yeni yapı. 3) İstanbul Emniyet Müdürlüğü Birinci Şubenin Sirkeci Sansaryan Hanı'nın 3.katındaki eski yeri. 4) İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Gayrettepe'deki yeni binasının 2.katı

İZMİR'DE: 1) Hilal Karakolu arkasında atlı polis ahırları 2) İzmir Emniyet Müdürlüğü 1.Şube

DİYARBAKIR'DA: 1) Eski Tutukevindeki Merkez İnzibat Şubesi 2) Diyarbakır Narkotik Bürosu 3) Eski Tutukevi civarında ikinci tabur 4) Vilayet konağında Emniyet S .Şube 5) TRT yakınındaki MİT Merkezi" (Süleyman Genç, Bıçağın Sırtındaki Türkiye. CIA/MİT, Kontrgerilla, s.125-126). Bu işkence merkezlerini tespit eden kişi bir parlamenterdir. 12 Eylül'de belirtilen merkezlere daha "bilimsel" çalışanları eklenmiştir. Türkiye'nin gizli devlet labirentlerini oluşturan işkence örgütlenmesi sosyo-politik işlevleriyle bugün de "dimdik ayaktadır". Devletin askeri, istihbarat ve emniyet kuvvetleri belirli bir koordinasyon temelinde ve gizli-gerçek hukuk kodlarına göre darbe dönemlerinde yeniden yapılanırken karşı çıkanlara yukarıdaki merkezlerin adresleri gösterilmiştir. Öte yandan tespiti yapan kişinin parlamento üyesi olması, devletin işleyiş koşullarını göstermesi açısından önemlidir. Zaten bu parlamentere de 70'li yılların iç savaş sürecinde, "ordu malı" bir bomba ile gerekli uyarıda bulunulmuştur.

Enternasyonal faşizmin önder gücü ABD'nin desteği, sürekli gizli devletin yanında olmuştur. 12 Mart'ta da, 12 Eylül'de de durum böyledir. 70'li yıllara yayılan iç savaş sürecinde CIA, Türkiye'deki kontrgerilla örgütlenmesinin plan, program ve uygulamalarının en büyük destekçisidir. "1970 yılı ortalarında, Türkiye CIA'nın başlıca haberleşme merkezlerinden birisi olarak kalmıyor.

NSA'nın bütün görev dallarında, askeri haber alma işlemle-

rinde ana karargahı oluşturuyordu." (T.Turhan, Doruk Operasyonu, Sorun Yay., s.80). "Covert Action" adlı eski CIA ajanlarının yayınladığı dergide 70'li yılların sonlarında yer alan haberlere göre, "Ortadoğu ülkelerinde 10 bine yakın ajan bulunuyor ve bunların 1500 kadarı Türkiye'de faaliyette bulunuyordu. İran'da, devrim sonucu etkinliğini yitiren CIA, Türkiye'de daha dikkatli davranmış ve yeni operasyonlar başlatmıştır. (Hürriyet, 19 Mayıs 1979). 1980 sonrası itiraflarda bulunan ülkücü Şeydi Esenyel şunları söylüyordu: "Katliamlar MİT provokasyonuydu. MİT ve CIA'nın provokasyonu ile 12 Eylül'e zemin hazırlandı." (Güneş, 3 Eylül 1987). Esenyel: "ABD Başkonsolosluğu ikinci katibinin Çorum, Amasya, Merzifon, Sivas ve Erzincan'da Alevi-Sünni çatışmasını kışkırttığını" belirtmiştir. Bu bağlamda, "MHP'nin, CIA tarafından kurulduğu öne sürülmüş" (Vatan 18 Mart 1976). Öte yandan, "Bozkurtlar demokrasiyi tehdit ediyor." (Süddeutsche Zeltung) "Türkeş'in ABD'den geniş maddi yardım almasını mümkün görüyor." (Cumhuriyet, 13 Şubat 1976) haberleri gündeme gelmiştir. ABD emperyalizmi 70'li yıllara yayılan iç savaş sürecinde, Türkiye'deki "dost güçler"i yetersiz görmüş ve doğrudan devreye girmiştir. Solun kitlesel yaygınlığını, kamu bürokrasisindeki ilerici unsurları, ordu ve polisteki yurtseverlerin etkinliğini kırmak için CIA-MOSSAD destekli müthiş bir terör kampanyası başlatılmıştır. 1 Mayıs 1977 katliamı başta olmak üzere birçok kanlı olayda, ABD istihbarat örgütleri doğrudan görev almıştır (Bkz. 1 Mayıs katliamı). Bu dönemde, DİSK'in basın toplantısına katılan 15 CHP milletvekili, "CIA'nın Türkiye'de cinayet işlediğini" vurgulamışlardır. (Hürriyet, 30 Nisan 1978). Enternasyonal faşizmin, "cinayet şebekeleri"ni örgütleyen CIA de, cinayet işleyen özel birimlere sahiptir. CIA'nın hukuk danışmanlarından Mitchel Rogouin: "CIA'nın ci-

nayetlere karışmasını yasaklayan yasa yok." (Milliyet, 31 Aralık 1975) açıklamasıyla CIA'nın bir "cinayet örgütü" olduğunu itiraf etmiştir. CIA, Amerikan çıkarlarını korumak için başka ülkelerde "Covert Action" adı altında, gerektiğinde seçimlere müdahale etmekte, iktidarları satın almakta, ülkeleri istikrarsızlığa –destabilisation– itmek için ajanlar kullanmakta, darbeler düzenlemekte, darbe sonrası düzenlemeleri yönlendirmekte ve cinayet işlemektedir. (T.Turhan, Doruk Operasyonu, s.82). Ancak, iç savaşta kullanılan kontrgerilla kadrolarının "Ev sahibi ülke" yöneticilerinin kontrolünde olmasına dikkat edilir. Yalnız bir koşulla: "ABD ordu istihbaratı ve EÜ (Ev sahibi ülke) örgütleriyle birlikte yürütülen istikrar harekatlarının başarısı, ABD'li ve yerel personel arasındaki karşılıklı anlayışa bağlıdır. ABD personeli ve EÜ'deki muhatapları arasındaki ilişkilerin derecesi ne olursa olsun, bu sorunun kolay bir çözümü, EÜ örgütlerinden ABD ordu istihbaratıyla ajanlık ilişkisi içinde bulunabilecek kişilerin elde edilmeleridir. Bu yüzden EÜ örgütlerinin önde gelen üyelerinin, uzun dönemli ajanlar olarak elde edilmesi önemlidir." (Kararlılık Operasyonları, İstihbarat-Özel Ajanlar, FM 30-31'e EK: B). 12 Eylül sonrası, Türkiye, Amerika ilişkilerinde tüm mali unsurlar devre dışı kalmış, devreye Pentagon ve CIA'nın karanlık adamları girmiştir. "Uzun dönemli ajanlar" deyimini bir simge olarak değerlendirmek, darbeci "our boys"ların niteliğini ortaya koyuyor. Belki hukuki bir statü ile ABD'ye bağlı değiller ancak, fiili konumları, ABD ve enternasyonal faşizmle uyum içindedir. Enternasyonal faşizmin kodları, kontrgerilla örgütlenmesinin çerçevesini çiziyor, giderek kontrgerilla hukukunun "anayasal" zeminini belirliyor: "Yukarıda belirtilen ABD belgesi: "ABD Ordu İstihbaratının Avantajları" bölümünde "FM 30-31'de Ulusal İç Savunma Eşgüdüm Merkezi'nin kurulmasının ve Bölge Eşgü-

düm Kontrol Merkezleri'nin kurulmasının arzulanabilirliğinin, böylelikle istihbarat operasyonları, yönetim ve lojistik hizmetlerini isyana karşı tek bir yaklaşım çizgisine oturtmayı sağlar" diyor. Kontrgerillanın, komuta kontrol, planlama ve koordinasyon merkezlerinin temel örgüt modellerinin esin kaynağı, netleşiyor böylece. Ancak, ABD bu kadarla yetinmemiştir, ulus-devlet dinamiklerini çürüten enternasyonal faşizm prensiplerini, olanca açıklığıyla dayatmıştır. "Ulusal İç Savunma Eşgüdüm Merkezi ve Bölge Eşgüdüm Kontrol Merkezleri'nde çalışan ABD personeli, EÜ'nün ordu örgütü, operasyonların yönetimi lojistiği ve istihbaratı konusunda yaygın bilgi edinebilirler.

Ulusal İç Savunma Eşgüdüm Merkezi'nde ortak arşivler kurulmalıdır. (FM-30-31) Bu temelde, Türkiye'de kontrgerillanın merkezi olarak bilinen Özel Harp Dairesi kurulduktan sonra, uzun yıllar ABD yardım heyeti (JUSSMAT) ile aynı binada faaliyet göstermiştir. 12 Mart ve 12 Eylül'de gerçekleştirilen ordu içi tasfiyelerde kontrgerillanın, ABD desteğinde hareket ettiği artık nettir. Arşivlerde "ortaklık", "operasyonlarda" ortaklık söz konusudur. Buna karşı çıkacak, ulusal bir ordu dinamiğinin tasfiyesi zaten kaçınılmazdır. Kontrgerillanın "eşgüdüm merkezlerinde" birlikte çalışma, geniş "our boys" kadroları yaratmıştır. "Our boys"ların, CIA-Pentagon destekli faaliyetlerini ve 70'lere yayılan iç savaş sürecindeki konumlarını netleştirmek bakımından Genelkurmay II.Başkanı Or.General Sedat Celasun'un 1977 yılında yayınladığı "Sabotaj Ve Tipik Sabotaj Olayları" adlı, "Gizli" damgalı belgeye bakmak gerekiyor: "Her kademedeki komutan, sabotajların önemini göz önünde bulundurarak, bu konuyu sulh zamanından itibaren eğitim planlarına ithal etmeli, personeli sabotaja karşı koyma ve sabotaj icra edebilme yönünden eğitmelidir." 12 Eylül darbecisi Milli Güvenlik Konseyi üyesi Se-

dat Paşa "personel"in "SABOTAJ İCRA EDEBİLME YÖNÜNDEN EĞİTİLME"sine dair emirler veriyor. Sabotaj ve Tipik Sabotaj olayları belgesinde, "Geniş bir bölgede birden fazla sabotaj yapılacaksa, bir teşkilat kurularak merkezi idare ile idare edilmesi sağlanmalıdır. Büyük teşkilatların sevk ve idaresini kolaylaştırmak için tali bölgelere ayrılmalı, planlamada merkeziyet, icrada ademi merkeziyet sağlanmalıdır. Müstakilen hareket etmek, inisiyatif kullanmak esastır. Merkezin verdiği emirler teferruatı ihtiva etmez. Ajan bu emirlerin icrasında serbest hareket etmelidir. Direktifler daima sözlü yapılmalıdır. Bu maksatla ajanlar ile merkez arasında irtibatı sağlayacak şebeke kurulmalıdır. Harekat çok iyi bir istihbarata dayanmalıdır. Ajanlar, hedefler ve hedefleri koruyan emniyet kuvvet ve tertibatı hakkında günü gününe bilgi sahibi olmalıdırlar." Kontrgerilla hukukunun "yürütme-icra" kodlarını simgeleyen bu direktifler örgütün paramiliter-siyasi uzantılarının yapılanmasında da temel teşkil etmiştir, örneğin; "Türkeş yönlendirme yapar... Mesela, 1978 Ekim'inde yapılan bir toplantıda Türkeş, "Bahçelievler bizim için emniyetli bir hale getirilmelidir." demiş. Bundan kısa bir süre sonra, Bahçelievler'de 7 TİP'li öldürüldü." (Ali Yurtaslan'ın İtirafları, Kaynak Yay., s.66). "Merkezin verdiği emirler teferruatı ihtiva etmez" prensibi, faşist örgütlenmenin ustalıkla uyguladığı prensiptir. Kemal Türkler cinayetinde de, Türkeş'in sadece "ot biçer gibi" bir işareti söz konusudur. Temel örgüt ve kurumları bazı suçlamaların dışında tutmak için "direktifler daima sözlü yapılır". Ayrıca, "irtibatı sağlayacak şebeke"ler kurulur. "Planlamada merkeziyet, icrada ademi merkeziyet" ise kontrgerilla örgütlenmesinin en önemli, "yürütme-icra" kuralıdır. Plan ve programlar, "koordinasyon merkezleri" tarafından bir kez oluşturulunca, gerisi uygulamayı yapacak kadrolara kalmıştır. "Müstakilen ha-

reket etmek, inisiyatif kullanmak esastır." darbe şefi Celasu Paşa bunları söylüyor. 70'li yıllarda kontrgerillanın inisiyatif kullanmasının dehşet tabloları akıllardadır. Ancak ötesi var. "Düşük yoğunluklu savaş" sürecinde de, müstakil hareket eden kadroların, inisiyatif kullanmaları gündemdedir. Yalnız onların, "serbest hareket etmeleri" sorunlar yaratmıştır. Darbe şefi, "hazırlıklarda gizliliğe azami riayet" edilmelidir diyor. Türkiye'de, faşist darbe 1977'lerde gündeme alınıyor ve "gizlilik" örtüsünü sağ-sol çatışmasına dair kontrgerilla kurgusu oluşturuyor. Oysa, planlama son derece merkezi biçimde yürütülüyor: Milli Güvenlik Kurulu'nun, asker-sivil üyeleri, bu arada Başbakan da durumu biliyor. Or.Gen.Namık Kemal Ersun ekibinin tasfiyesinden sonra, darbe daha büyük bir "koordinasyon" ile ve emir-komuta zincirinde gündeme alınıyor. Uzun bir hazırlık aşaması geçiren darbe, şu kronoloji ile gerçekleştirildi: "6 Mart 1978 Evren Genelkurmay Başkanı oldu.

26 Aralık 1978 Sıkıyönetim ilan edildi.

Temmuz 1979 darbe fikri doğdu.

11 Eylül 1979 General Haydar Saltık ve arkadaşları darbe çalışmalarına başladılar.

19 Kasım 1979 Demirel Hükümeti kuruldu.

21 Aralık'ta İstanbul'da üst düzey komutanlar darbeyi tartıştı.

27 Aralık 1979 uyarı mektubu verildi.

4-16 Mart 1980 Saltık grubu darbe dosyalarını teslim etti.

2 Nisan 1980 darbe kararının kolordu komutanları düzeyine kadar onaylattırılması.

24 Mayıs 1980 ikinci İstanbul toplantısı.

4 Haziran 1980 Bayrak Harekat planının hazırlanması.

11 Haziran 1980 darbenin sıkıyönetim komutanlarına "sözle" tebliği.

3 Temmuz 1980 harekat planının sıkıyönetim komutanlarına ilk gönderilişi.

4 Ağustos 1980 harekat planının geri toplanması.

2-4 Eylül ikinci kez gönderilmesi ve darbe." (Nevzat Bölügiray, Sokaktaki Askerin Dönüşü-12 Eylül Yönetimi Dönemi). Kadroların, "sabotaj edebilme yönünden eğitimi" şu sorularla anlam kazanıyor: "Muhtemel tehlike büyüktür, fakat eldeki hadiselerle tehlikenin büyüklüğü nasıl ispat edilebilir? Başlamakta olan ayaklanma hareketlerini bastırmak için lüzumlu gayret ve fedakarlıklar nasıl mazur gösterilecektir?" (Galula, a.g.e., s.56). Bu durumda, "sanki ayaklanma kuvvetleri yapıyormuş gibi, halka haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara" hız verilir. (Tüm.Gen.Cihat Akyol, Gayrınizami Kuvvetlere Karşı Harekat, s. 15). Darbe kronolojisinin alt yapısını oluşturan kanlı yumaklar, kontrgerilla hukuku açısından "İstikrar Harekatı"na yönelik çalışmaların ön aşamasıdır. İstikrar Harekatı, sıkıyönetim düzenini simgelerken bir sonraki adımda, sıkıyönetimin döşediği yoldan darbeye geçiş gündemdedir. Özel Harp Dairesi'nde "ders olarak" okutulmuş, "İstikrar harekatı; hükümetin, etkili bir şekilde çalışabilmesi için başka bir çare kalmadığı hallerde, huzur ve nizamı iade ve tesis ederek idamesini sağlamak maksadı ile; silahlı kuvvetlerin hükümete yardımcı olarak yürüttüğü iç güvenlik ve iç durumu iyileştirme harekatı olarak tanımlanmaktadır. Bu kapsam içinde, İç Güvenlik Harekatı, ayaklananlara ve ayaklananları destekleyenlere karşı silahlı kuvvetlerle, iç güvenlik kuvvetleri tarafından yürütülen harekatı; iç durumu iyileştirme harekatı ise, hükümetin dayanak, fonksiyon ve yeteneklerini güçlendirmeyi, ayaklanmaya destek sağlayan koşulları ortadan kaldırmayı ifade etmektedir." (Tuğ.Gen.Sabri Yirmibeşoğlu, "Modern Mücadele Yöntemi Özel Harp Uygulaması" Dışişleri

Bakanlığı Yayınlan, Mart 1976, sayı 26, s.45). İstikrar Harekatı öncesi, kanlı bir istikrarsızlaştırma sürecinin yaşanması kontrgerilla iktidarına giden yolda temel bir duraktır. Darbe şefi Celasun, kadroların "sabotaj icrası" için eğitimi emrini veriyor. Olaylar birbirini izliyor. 16 Mart 1978 katliamı, 25 Ocak 1978 Ankara DMMA öğrencilerinin üzerine bomba atılması. "Eğitim" standartlarının niteliği gözler önüne seriliyor. 25 Ocak 1978-16 Mart 1978, öğrencilerin üzerine bombalar atılıyor.

ADMMA öğrencileri üzerine atılan bomba, Amerikan yapımı ve ordu malı. Füzema hat-bil 1131 2-53 sayılı bomba, hangi askeri birlikten ve kimler tarafından çıkarılmıştır? İstanbul Üniversitesine atılan TNT'lerin kaynağı da ABD'li askerler ve Yzb. Mehmet Ali Çevikel'in, Abdullah Çatlı'ya verdiği TNT'lerin bir kısmı da bu katliamda kullanılıyor. Öncesi de var. 13 Nisan 1970'de Asteğmen Dr. Necdet Güçlü, Ankara Hacettepe Üniversitesi'nde Ali Güngör ve İbrahim Doğan tarafından kurşunlanarak öldürüldü. İbrahim Doğan, Ülkü Ocakları Genel Başkanlığı yapmıştır. Ali Güngör ise 70'lerin ikinci yarısında MHP Gençlik Kolları Genel Başkanlığı'na getirilmiştir. Bu faşistlerin olayda kullandıkları silahlardan 6815296 no'lu tabanca ve mermilerin sahibi Jandarma Teğmeni F.A., 6815248 no'lu tabancanın sahibi ise yine Jandarma Teğmeni M.İ.'ydi. (21 Kasım 1990, Cumhuriyet). (Bu teğmenler hakkında ağır cezada dava açılmamıştır.)

Darbe şefi Celasun, açığa düşmüştür. "Ajanlar, hedefleri ve hedefleri koruyan emniyet kuvvet ve tertibatı hakkında günü gününe bilgi sahibi olmalıdırlar." diyor malum belgede. "Hedef kavramı ile kastedilenler kimler veya nerelerdir? Emniyet kuvvet ve tertibatını izleyecek ajanlar kontrgerilla kadroları mıdır? 70'li yılların faili meçhul cinayetlerinde katledilen insanlar bu hedef

kavramına dahil, midir? Soruları çoğaltabiliriz. Ancak cevaplar tüm yazılanlarla birlikte düşünüldüğünde, açıkça ortada duruyor. 16 Mart 1978 katliamında, "hedefleri koruyan emniyet kuvvet ve tertibatı hakkında" bilgiye dair önemli bulgular, dava dosyasına girmiş bulunuyor. (Bu katliam ileriki bölümlerde irdelenecektir). Kontrgerilla yöntemlerinin uygulanma biçimleri ve kaynağı, en azından bu katliamda ve davada açıkça görülüyor: "Merkezin verdiği emirler teferruat" içermediği ölçüde "vatanseverler"den kurulu paramiliter örgütler, kontrgerilla stratejileri ile uyumlu ancak, şiddette sınır tanımayan geniş bir manevra alanına sahip olmaktadırlar. "Şuursuz" ve "seçilmiş" terörizm dönemleri bu örgütlerin, "merkezin" prensipleri doğrultusunda ülkeyi kan gölüne dönüştürme aşamalarıdır. Kontrgerilla komutanlarının emirleri ekseninde geliştirilen bu cinayet kampanyasında "merkezle" ilişkileri "şebeke"ler sağlamıştır. "Şebeke" partidir, dernektir, ocaktır...

"ABD ordu istihbaratı, EÜ'nün isyana karşı tüm potansiyelini harekete geçirmesi için her yönüyle ABD politikasına uygun olarak geniş bir alanda faaliyet gösterir. Uzmanlık isteyen askeri görevlerini yerine getirirken, olanak çıkan her yerde ABD çıkarlarını kollamak zorundadır." (ST 30-31'e EK: B). ABD'nin "çıkarları" ile kontrgerilla örgütlenme ve iktidarının çıkarları arasında uyum vardır. ABD ile kontrgerilla arasındaki bu uyum, 70'li ve 80'li yıllarda, anti-komünizm temelinde geliştirilmiştir. "ABD müdahalesi, ABD'nin tüm dünyada uyguladığı anti-komünist savaşın bir parçasıdır." (ST 30-3 Te EK: B). ABD'nin desteklediği ülke yönetiminin yeterince anti-komünist olması şarttır. "Demokrasi"ye bu koşulla izin verilir, "...eğer anti-komünist tutumu sürdürebiliyorsa, demokratik yapı her zaman için ABD tarafından hoş karşılanır. Eğer bu gerekler yerine getirilmiyorsa,

yapının ciddi biçimde değiştirilmesine azami özen gösterilmelidir. (FM 30-31'e EK: B). ABD, 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinde bu "özeni" fazlasıyla göstermiştir. Bu "Özen"in boyutları ülkenin tüm siyasal yaşamını etkileyecek biçimdedir. "ABD ordusunun EÜ ordusundan çıkarları, yalnızca mesleki işbirliğinden ibaret değildir. Çok daha geniş olarak siyaset ithal ederler. Silahlı kuvvetler, siyaset yaşamında önemli rol oynar, bu rolün önemli askeri önlemleri gerektiren durumlarda, isyan halinde daha da artar." İran ve Afganistan'ın kaybı sonrası ABD, Türkiye'deki sol dalgayı "isyan" olarak nitelemiştir. Ancak, kontrgerilla hukukunun egemen olduğu cunta ile "isyan" bastırılmış ve ağırlıklı olarak "enternasyonal" bağlara sahip olanlar işbaşına getirilmiştir. Bu ekolün temsilcilerinden, Gladio yapılanmasının oluşturulduğu Kore savaşı konjonktüründe, Amerikalılar ile birlikte Kore'de "komünizme" karşı savaşmış Evren'in cuntabaşı olması tesadüf değildir. "1985 yılında Türkiye'ye gelen Nixon ... "Cumhurbaşkanı Evren'in sadece kendi ülkesinin çıkarlarını düşünmeyecek kadar kıymetli bir devlet adamı olduğuna" .... dikkati çekmişti." (Ufuk Güldemir, Çevik Kuvvet Gölgesinde Türkiye, s.31). "ABD ordusunun özel amaçları için en önemli elde etme hedefi, EÜ'nün ordusundaki subaylardır." diyor, ABD ordusunun kontrgerilla belgesi ve özellikle vurguluyor: "ABD askeri eğitim programlarından yararlananlar ile ...ABD'de eğitim görmüş bulunanlar, EÜ'nün istihbarat örgütüne atanmak durumunda bulunan subaylar." Kontrgerilla.kadroları, cunta grupları genellikle bu ekole bağlı bulunanlardan oluşuyor. Kariyer merdiveninde, ABD'nin kontrgerilla kodlarına uygunluk tırmanma gerekçesi oluyor. Bu kariyer merdiveni ise, askerlik dışında ideolojik ölçütlere bağlanıyor. EÜ'den, ABD askeri eğitim kurumlarına eğitime gönderenler şu ölçütlerle değerlendiriliyor: "ABD eğitim

kurumlarında eğitmenler ...siyasal sadakatleri komünist ideolojiye karşı bağışıklıkları ve ABD'nin ...ideallerine bağlılıkları bakımından kurslara katılanları incelemekle yükümlüdürler. ABD eğitim programına katılan her subay hakkında eğitim sonunda gizli bir rapor verilerek, ABD ordu istihbaratı saflarında uzun dönemli istihdam edilip edilemeyecekleri raporlarda belirtiliyor" deniliyor. Bu ABD kontrgerilla belgesi: "Bu ekte belirtilen direktifler, EÜ Örgütlerinden ajan devşirme işlerinde uygulanmalıdırlar" diyor. FM 30-31 EK: B "EÜ örgütleri" teriminin şu bağlantı temelinde anlaşılacağını belirtiyor: a) EÜ'nün iç güvenlik örgütü b) EÜ'nün silahlı kuvvetleri c) EÜ'nün silahlı kuvvetleri, polis örgütü, sivil savunma örgütleri, ulusal ve yerel yönetim organları dışında kalan diğer tüm örgütleri."

"İsyana" karşı EÜ'nün "tüm potansiyelini" temsil eden örgütlerin harekete geçirilmesi gerekliliği vurgulanıyor. Merkezde ise, çelik çekirdeğin "koordinasyonu" yer alıyor. ABD kontrgerilla belgesi Celasun paşanın "gizlilik" ilkesini de deklare ediyor. "Özel alandaki operasyonlar, ABD ordusunun EÜ'deki isyan ve isyana karşı birlikte çalışma alanının kısıtlı olması bakımından kesinlikle gizli olarak kalmalıdır." Bazı "özel operasyonlar" gizli kalamıyor. Örneğin ABD ordu malı bombalar, ülkü ocaklarında seminer veren Robert Peck gibi uzmanlar, Çorum olaylarında ortaya çıkarılan ABD parmağı ve en önemli darbe dönemlerinde yaşanan kontrgerilla iktidarına ABD desteği gibi. ABD ülke siyasetinde ağırlığını duyururken, şu belirlemeden yola çıkıyor: "ABD ordu istihbaratının EÜ'nün sorumlu örgütüyle işbirliği yapması arzulanır bir şeydir. Ama bazı durumlarda birlikte hareket, ayrılan ya da çelişen çıkarlardan ötürü gerçekleşmeyebilir. ABD ordu istihbaratı ABD çıkarlarını EÜ'deki muhalif kuvvetlere rağmen savunmak zorundadır. Bu ayrılıkların ya da çelişkile-

rin yer aldığı durumlar genellikle bazı kadrolar ve siyasal ya da bürokratik işlemler tarafından korunabilir.

Harekat EÜ örgütlerinin hatta hükümetin etkilenmesi ya da baskı altına alınması biçiminde, ABD çıkarları tehlikeye girdiğinde gündeme gelebilir." ABD bu "harekat" kapsamını o kadar geniş tutmuştur ki, Türkiye'de bir çok kuruluş, CIA'nın hedef listesinde yerini almıştır. Bunlar arasında, kamu bürokrasisinin eğitim alanını kapsayan TÖB-DER örgütlenmesi başta geliyor: CIA'nın Ankara İstasyon şefi Paul Henze, 1982'lerde yazdığı bir yazıda DİSK ve TÖB-DER'in "Anarşik eylemlere para ve silah sağlayan iki kuruluş olduğunu"' söylüyordu. (The Wilson Quarteriy, s. 124). Kamu bürokrasisine yayılan tasfiyelerde "isyancı ajanları" kategorisinden yola çıkılmıştır. ABD kontrgerilla belgesine göre: "EÜ örgütlerine, hükümet kuruluşlarına, polisine" "isyancı, ajan"lar sızmıştır. Özellikle, Pol-Der, TÖB-DER gibi sola açık ve etkin kuruluşların ABD ve kontrgerilla tarafından düşman sayıldığı, 12 Eylül'e açılan süreçte ve sonrasında ortaya çıkmış bu kuruluşlar, özellikle Maraş katliamında boy hedefi haline getirilmişlerdir. (Bkz. Maraş katliamı). Türkiye'de, kontrgerilla iktidarının yükselişi incelenirken, ABD belgesinin şu satırları üzerinde özellikle düşünülmelidir: "EÜ örgütlerinin önde gelen üyelerinin uzun dönemli ajanlar olarak elde edilmesi önemlidir." Aynı belgenin şu satırları ise, "çift pasaportlu" bazı siyasiler, kamu görevlileri ve işadamlarının durumunu netleştiriyor: "ABD ordu istihbaratı, EÜ'lerde yaşayan ABD yurttaşlarından doğrudan istihbarat kaynağı olarak ya da EÜ yurttaşlarından resmi ya da başka görevlerde bulunanların bazılarının uzun dönemli ajan olarak elde edilebilmesi konusunda da yol gösterici olarak yararlanabilir." Bu noktada özellikle "kitle iletişimi dalında çalışanlardan"da söz ediliyor. 22-28 Ekim 1979 tarihli Yankı dergisinde

yayınlanan bu belge için eski Emniyet Genel Müdürü ve Emekli Vali Ergun Gökdeniz: "'İçindekilerin memleketimizde ne çapta uygulandığı pratiği önemlidir" diyor. 12 Eylülle iktidarını perçinleyen ve iyice kurumlaşan kontrgerilla Pentagon ve CIA'nın desteğini hep yanında bulmuştur. "Radio France International" 27 Aralık 1978'de: "Türkiye'de meydana gelen olaylarda yabancı gizli servislerin özellikle CIA'nın rolü var" şeklinde yayın yapıyordu." (Emin Değer, Nokta 19 Ocak 1986). 12 Eylül öncesi Cumhurbaşkanı Vekili, AP'li Senato Başkanı İhsan Sabri Çağlayangil ise: "Türkiye kendi istihbarat gücünü kuvvetlendirmek için İsrail istihbaratıyla, Amerikan istihbaratıyla... daima ve organize münasebetler içindedir. ...CIA benim altımı oyar. Elinde imkanı var, yabancı adamın, girmiş, benim içimde" diyordu. (Politika, 23 Ekim 1977). Çağlayangil'in bu açıklamalarını doğrulayan bir başka haber de, The Economist dergisinde yer almıştır: "Türkiye'nin İsrail'le de bir bilgi alış-veriş anlaşması var. İsrailliler, 1982'de Lübnan'ı işgal ettiklerinde büyük ölçüde belgeler ele geçirmişler ve bu sayede çok sayıda gerillayı yakalamışlar. Bu bilgilerin çoğunluğunu Türklere de verdiler. Bu, iki taraf arasında gittikçe artan, yakın ve örtülü bilgi alışverişi ilişkisinin bir parçasıydı. Ancak, İsrailliler Türkler'e bilgi aktarırken cömert davrandılar, ama ABD Merkezi Haberalma Örgütü'ne çok sınırlı bilgi verdiler. Bunu fark eden Türkler, CIA'ye ABD'den teröristler ve kontrgerilla önlemleri konusunda aldıkları bilgiler karşılığında, İsrail'den elde ettikleri bilgileri aktardılar." (Cumhuriyet, 27 Şubat 1987). Nitekim, Türkiye ile İsrail arasındaki ilişkiler kapsamında, Neve-Şalom Sinagog baskınına yönelik MOSSAD provokasyonu iddiaları kısa sürede gündemden düşürülmüştür. Enternasyonal faşizmin kodları "evrensel"dir. Örneğin 60'ların Kolombiya'sına bakalım, eski CIA görevlisi Philip Agee anlatıyor:

"Quito/16 Ocak 1962. Yeni kampanyamızın bombası gerçekten patladı. İki gün önce, Cuenco'da URJE'nin Genel Kongresi'nin yapılacağı gece, iki kilisenin girişinde bombalar patladı. Sabahleyin büyük kiliselerden birinin girişinde bomba patladıktan sonra binlerce kişi gösteriye katıldı... Bombaların çoğunu, duyguları harekete geçirmek isteyen bir sosyal Hıristiyan ekibi patlatıyor." (P.Agee, CIA Günlüğü, s.288-291). 1977 yılının Türkiye'sinde de, Divriği'de "camiye bomba konulduğu" gerekçesiyle olaylar çıkıyor, Sivas'ın CHP'li milletvekilleri Divriği olaylarında CIA'nın rolünden söz ediyorlardı. (Politika, 13 Ekim 1977). Bir başka önemli bombalama olayından, 16 Mart 1978 İstanbul Üniversitesi katliamından sonra, bu ve buna benzer katliamların gerçek yönlerinin açığa çıkarılmasına çaba sarf eden Pol-Der kapatılıyordu. Polisin içine "anarşi" sokuyor gerekçesiyle Pol-Der'i Ecevit hükümeti kapatıyordu. Kontrgerilla'nın üzerine gittiği iddiasını taşıyan Ecevit'e, G.Antep MHP milletvekili Cengiz Gökçek, "1974 Şubatında "Özel Harp Dairesi'ne örtülü ödenekten 15 milyon verdi mi?" ve "susmasının sebebi nedir?" diye soruyordu. (Milliyet, 4 Şubat 1978). 70'li yıllara yayılan, kontrgerilla stratejilerinin yönlendiriciliğinde, iç savaşın 1977 Şubatı sonrası yükselen grafiği dikkat değer. Bu tarihte CIA'nın yeni başkanı Amiral Stansfield Turner, gizlice Ankara'yı ziyaret ediyordu. Enternasyonal faşizmin kontrgerilla iktidarlarını kurumlaştıran darbe modellerine gelince işte "Quito"/13 Temmuz 1963... Cunta kolaylıkla gücünü kabul ettirdi. Ülkedeki bütün askeri birliklerden bağlılık telgrafları geliyor; komünistler ve aşırı solcular toplanıp cezaevlerine gönderiliyor... sansür kondu, gelecek yıl yapılacak seçimler iptal edildi ve gece dokuzdan sabah altıya kadar sokağa çıkma yasağı konulduğu açıklandı... Cuntanın ilk bildirisinde ülkenin bozgun ve anarşi eşiğine geldiği belirtilerek, amacın ahla-

ki değerleri yeniden kurmak olduğu açıklandı. Terörist akımları, bozguncu eylemleri bastırmak... aşın solun başı ezildikten sonra cuntanın meclisi toplayacağını, yeni bir anayasa hazırlanıp seçimlere gidileceğini söyledi (Cunta lideri) Quito/30 Ağustos 1963: Devlet Bakanı, siyasal tutuklular konusundaki öğütlerimizi güçlük çıkarmadan yerine getiriyor. Kanal bölgesindeki Amerikan ordusu özel kuvvetlerinden özel bir sorgu ekibi, şimdi burada bulunuyor; oradaki kontrgerilla okulundan olan ekip, sorgu raporlarının ve sonraki işlemlerin hazırlanmasında yardımcı oluyor... dosya kayıtlarımız için çok iyi bilgi sağlıyoruz böylece." (P.Agee, a.g.e., s.391-392-399).

12 Eylül akşamı ABD Başkanı Carter, Washington'daki Kennedy Center'da Damdaki Kemancı müzikalini seyrediyordu, haber Dışişleri Bakanı Muskie tarafından ulaştırıldı: Mr. President, Türk ordusunun komuta heyeti, Ankara'da yönetime el koydu. 'Herhangi bir kaygıya gerek yok. Kimlerin müdahale etmesi gerekiyorsa, onlar müdahale etti.' ...CIA Türkiye Masası Sorumlusu Paul Henze, Beyaz Saray'ın Situation Room diye adlandırılan çok önemli gelişmeleri izleyen bölümünü aradığında, "our boys"ların darbesini öğrendi." (Milliyet. 14 Kasım 1986). Carter daha sonra verdiği bir demeçte: "12 Eylül harekatından önce Türkiye'nin durumu savunma açısından tehlike arzediyordu. Afganistan'ın işgal edilmesi ve İran monarşisinin devrilmesinden sonra, Türkiye'deki bu istikrar hareketi içimizi ferahlatmıştı." tespitini yapıyordu. (Cumhuriyet, 21 Temmuz 1985). Ne diyor? FM 30-31 EK: B: "EÜ olarak anılacak evsahibi ülkeyle birlikte yapılacak istikrarı sağlamaya yönelik operasyonlar." Enternasyonal faşizm destekli "istikrarı sağlama operasyonları" kapsamında iç savaş süreci katliamları dışında: 650.000 kişi gözaltına alındı. 202.501 'i sonuçlanan 210.000 dava açıldı. 50 idam cezası infaz

edildi. 23.667 dernek kapatıldı, 30.000 kişi siyasi göçmen oldu, 14.000 kişi vatandaşlıktan çıkarıldı, 338.000 kişi pasaport verilmeyecekler listesine alındı, 39 ton kitap, gazete ve dergi imha edildi, bu arada 138.607 kitap yakıldı. 177 kişinin işkencede öldüğü belgelenebiliyor. 9 yılda 7 bin kişi hakkında idam istendi. (1989'da yapılan Genelkurmay açıklamasından notlar)...

Mart 1976'da, Arjantin faşist cunta lideri General Videla "Arjantin'e barış getirmek için ne kadar gerekiyorsa o kadar insan ölecektir" diyordu. 18 Mart 1981'de "kayıplar" konusunda General Viola ise "Sanıyorum, güvenlik güçleri hakkında soruşturma açacağımızı sanıyorsunuz, bu kesin olarak tartışma dışıdır. Bu bir savaştır ve kazanan bizleriz." General Roberto Viola, işçi sendikalarının "ideolojik açıdan temizlenmesi" için yazılı emirler veriyor, "kaçırma, tutuklama, işkence ve gerekirse öldürme"yi öneriyordu. Arjantin halkının emekçi sınıflar önderliğinde direnişi sonucu General Jorge Videla, Roberto Viola, Ramon Agosti, Amiral Emilio Massera, Armando Lambrushini ömür boyu hapis cezasına çarptırıldılar. Cunta üyelerinin en temel suçları, 1970'lerden itibaren "yüz binlerce kişiye karşı işkence kampanyası yürütmekti." Enternasyonal faşizmin, Türkiye'deki örgütlülüğünü temsil eden kontrgerilla iktidarı, gizli devlet aygıtı biçiminde işbaşında. Cuntacılara yönelik en küçük bir yargı iması bile bulunmuyor...

Jusmmat ile ÖHD'nin içice çalışmış olması, ilginç sonuçlar doğuruyor. Açık yazılışı "Joint United States Military Mission for Aid to Turkey" olan JUSMMAT, ABD'nin Türkiye'ye yaptığı askeri yardımı "koordine" eden askeri kurulun adı. Bu kurul askeri bir karargahtan oluşuyor ve kurul başkanı, "Türkiye'deki ABD askeri varlığının birinci derecede komutanı", "Bu kurula mensup Amerikalı subaylar, Türk Silahlı Kuvvetleri ile yakın ilişkide bulunuyordu. Zaten ABD eski Türkiye Büyükelçisi James Spain'in

... anlattığına göre 12 Eylül harekatının yapılacağını, bu kurul vasıtasıyla öğrenmişti." (Ufuk Güldemir, Çevik Kuvvet Gölgesinde Türkiye, s.62). Türk Gladiosu-JUSMMAT-FM 30- 31 EK: B ve 12 Eylül darbesi, kontrgerilla iktidarının işaret levhaları oluyorlar.

.Bu bağlantılara ilişkin olarak 12 Eylül faşizminin ordudan tasfiye ettikleri arasında bulunan ilerici bir subay, şunları söylüyor: "Ankara'da Amerikalılara ait JUSMMAT binası, ülkemizdeki faşist cinayetlerin ve işkencelerin sorumlusu olan kontrgerillanın kurulduğu yerdir. Bu bina Harbiye'nin bitişiğinde sayılır. Harbiye'deyken o binayı içimiz ezilerek seyrederdik. Biz ilerici öğrenciler, orduya ve devlete olan güvenimizin son kırıntılarını da o binayı seyrede seyrede kaybettik!" (3. Yol Davası, Hamza Yalçın'ın Savunmasından).

II.

DÜŞÜK YOĞUNLUKLU SAVAŞ

MİT-CIA İLİŞKİLERİ

Enternasyonal faşizm, strateji, doktrin ve kod tanımlarıyla çeşitli savaş türleri geliştirilmiştir. Ayaklanmaları bastırma harekatı, Gayrınizami Harp, Sınırlı Harp, Kontrgerilla Savaşı, Yabancı İç Savunma, Düşük Yoğunluklu Savaş bunlardan bazıları. Bunları, özel savaş kapsamında kavramlaştırmak mümkün. "Özel Savaş da, bir askeri terim. Ancak bu kavramla, orduların karşı karşıya gelerek yürüttükleri klasik savaştan çok farklısı tanımlanıyor. Askeri boyutun yanı sıra siyasi, ekonomik, kültürel ve toplumsal boyutları da olan bir savaş bu." (Adnan Akfırat, Özel Savaş, Pentagon ve CIA Belgeleriyle, Kaynak Yay., s. 15). Britanya İmparatorluğu'ndan emperyalist dünyanın önderliğini devralan ABD, 20. yüzyılın başından itibaren birçok ülkede özel savaşlar yürüttü. II. Dünya Savaşı sonrasında, Truman doktriniyle, 1946'da Yunanistan'da, solcu gerillalara karşı bir anti-gerilla stratejisi geliştirdi. Ulusal kurtuluş hareketlerine komünist yayılmanın bir aracı olarak bakan ABD, General Maxwell Taylor'un "flexible response" (oynak mukabele) stratejisi ile yeni bir özel savaş türünü devreye soktu. Düzensiz, konvansiyonel veya nükleer bir savaşı, aynı zamanda ya da birbiri ardından yürütme yeteneğini içeren bu stratejik doktrin, J.F.Kennedy döneminde geliştirildi. Kennedy'nin ilk işlerinden biri, Savunma Bakanı

Mc.Namara'yı, Birleşik Devletler'in konvansiyonel(!) silahlı kuvvetlerinin, genel olarak çoğaltılmasının planlanması ve örgütlenmesiyle görevlendirmesiydi. "Küba devrimine ve Güneydoğu Asya'da artan kargaşaya etkili bir yanıt verme çabası içinde, aynı şekilde, Amerikan ordusunu başta ulusal gizli haberalma teşkilatlarıyla uyumlu olarak Üçüncü Dünya'da gerilla ayaklanmalarına karşı bastırma savaşları mobilize etme talimatı verdi. 18 Ocak 1962'de imzalanan, 124 numaralı ulusal güvenlik önlemleri üzerine notada Kennedy, "yıkıcı ayaklanmaların (kurtuluş savaşları) –konvansiyonel bir savaşla kıyaslanabilir– politik-askeri çatışmanın önemli bir biçimi olarak" bütün ABD hükümeti tarafından "kabul edilmesini" talep etti." (Düşük Yoğunluklu Çatışma, İlan Edilmemiş Savaş, Derleyen Jochen Hıppler, Belge yay., s. 17). Bu direktif sonrası Dışişleri Bakanlığı'nın, Savunma Bakanlığı'nın, CIA'in, United States Information Agency (ABD Haberalma Ajansı)'nın politik, ekonomik, psikolojik faaliyetlerinin "koordinasyonu" için komisyonlar kuruldu. Bu çalışmaların ana teması şuydu: "Yıkıcı ayaklanmalar, savaşın yeni bir türünü temsil etmektedir, yoğunlukları bakımından yeni ve kökleri bakımından çok etkilidirler". Bu formülasyon ekseninde, Vietnam'ı kan gölüne dönüştüren Counterinsurgency (ayaklanmaya karşı mücadele) doktrini geliştirildi. Bu doktrinin kaynağında bulunan M.Taylor'un, "Elastiki Tepki" çözümlemesi, özel savaşın temel açılımlarında dayanak olmuştur. "Elastiki Tepki stratejisine" göre: 1- Coğrafi, siyasi, iktisadi, moral ve askeri durum ve şartlara göre hançer ve bıçaktan atom, hidrojen bombasına kadar her cins ve boydaki silahların uygulanacağı gayet geniş, sınırlı lokal harplere hazırlanmak gerek. 2- Dünyanın neresinde olursa olsun, ister küçük, ister büyük olsun her çeşit çatışma ve silahlı anlaşmazlıkları, Amerika'nın isteğine uygun biçimde çöz-

mek ödevini yerine getirmek için, her cinsten harp yürütmeye kabiliyetli olan bir ordu kurmak lazımdır. Bu ordunun önemli bir kısmı, özellikle gerilla-partizan savaşlarını ezmek için yetiştirilmelidir. Asya, Afrika ve Latin Amerika'da mevcut statükoyu değiştirmek isteyen veya isteyecek olan yerli kuvvetler, daha açık bir deyimle, bu bölgelerdeki ulusal kurtuluş hareketleri, savaşları, bu ordu birlikleri tarafından parçalanıp, yok edilecekleridir." (M.Fahri, Amerikan Harp Doktrinleri, Yön Yay., s.257).

Kirli savaşın yürütülmesinde her türlü yöntemi mubah kabul eden bu strateji, enternasyonal faşizmin, kontrgerilla örgütlerince tüm dünyada benimsenmiştir. ABD'nin önderi olduğu global emperyalizmin çıkarları doğrultusunda geliştirilen özel savaş stratejileri, 60'lı yıllarda oldukça etkin bir hale getirilmiştir. Kennedy'nin politik müşavirlerinden Samuel Huntington, özel savaşın ABD açısından taşıdığı anlamı şöyle formüle etmiştir: "Önümüzdeki 10 yıl içinde, doğrudan doğruya saldırılarla devletin sınırlarına tecavüz etme imkanları gittikçe azalmaktadır. Bu cinsten saldırıların yerini, devletlerin kendi sınırlan içindeki hükümet darbeleri, gerilla hareketleri ve iç harplerin alması imkanları artmaktadır. Böyle bir durumda Amerikan silahlı kuvvetlerinin, Amerikan dostu hükümetlere veya hareketlere yardım etmek maksadıyla kullanılması, ister istemez bu devletlerin iç işlerine karışma ve müdahale etme sonucunu verecektir." (Samuel P.Huntington: National Defense and the Campaign, 12 Haziran 1960 tarihli The New Leader, s. 18, Aktaran M.Fahri, a.g.e., s.297). İçişlere müdahaleyi doğal kabul eden bu yaklaşım, kontrgerilla iktidarları ile ABD'yi bütünleştirmiştir. "Dost hükümet imali" ABD'nin vazgeçilmez politik kurallarından biri haline gelmiştir. Bu tür hükümetlerin "imali" amacıyla, solcu-ulusal kurtuluşçu hükümetlerin devrilmesi gündeme alınmış ve Ame-

rikan Kara Kuvvetleri Bilimsel Araştırma Dairesi Şefi, 1961 Nisan'ında şunları söylemiştir. "Birleşik Amerika, solcu rejim ve hükümetleri devirmek için, yerli kuvvetleri komandocu-partizan metotlarına göre eğitmeli ve gerekli silah ve malzemeyle donatmalıdır." (New York Herald Tribüne, 10 Nisan 1961, Aktaran: M.Fahri, a.g.e., s.302). Bu bağlamda, Asya, Afrika, Latin Amerika'nın anti-emperyalist, anti-kolonyalist, reformcu, ulusal kurtuluş değerlerine bağlı hükümetleri ABD tarafından, "gayrimeşru" kabul edilerek, bu hükümetlere yönelik özel savaş stratejileri uygulamaya konulmuştur. Bir yandan hükümetler devrilir ve "dost hükümet imali" gerçekleştirilirken öte yandan sömürgeciliğe, emperyalizme karşı direnen halk hareketlerine yönelik yoğun bir terör başlatılmıştır. "Partizanlara" karşı yürütülecek özel savaşın prensipleri 1960'larda formüle edilmiştir. Bu prensipler, günümüzde de uygulanmaktadır. Özellikle "bölge"de yürütülen özel savaşta anılan prensiplerin uygulamalarını görmek mümkündür. Bu tür özel savaşlarda başlıca üç aşama tespit edilmiştir: "1) Partizan birliklerine karşı askeri başarı sağlamak 2) Partizan birliklerini, halkın destek ve yardımlarından yoksun bırakmak 3) Amerika'nın desteklediği hükümetin otoritesini sağlayarak düzeni kuvvetlendirmek.

Bütün bu işleri görecek silahlı birliklerin kullanacakları silahlara gelince: Bu silahlar teknik gelişmeye paralel olarak çeşitli olacaktır. Muntazam orduların da karışacağı bu savaşlarda, helikopterlerden çeşitli kimyevi imha araç ve silahlarına kadar her cins silah kullanılacaktır. Bu cins savaşlarda en önemli savaş operasyonlarını, harekat kabiliyeti gayet büyük olan birlikler yürütecektir. Bunlar, partizan birliklerini dağıtmada birinci planda ödev yüklenecektir. İkinci planda ödev yüklenecek birlikler, muntazam orduya mensup birlikler olmalıdır ve bu birlikler,

yerli polis, milis ve ihtiyat kuvvetleriyle desteklenip, tamamlanmalıdır. Partizanlara karşı savaş operasyonlarının cereyan ettiği arazi, çeşitli bölgelere ayrılmalı ve bu bölgelerin her birinde birer askeri garnizon kurulmalıdır. ...partizan harplerinin en hareketli vurucu güçlerini teşkil eden birliklerin özel eğitimden geçmiş olmaları. ...çok çeşitli silahlarla donatılmaları gerekir." (Paret ve Shy: Guerillas in the 1960, s.42, Aktaran: M.Fahri, a.g.e., s.306). Türkiye'nin özel savaş yapılanma ve stratejilerini de özetleyen bu prensipler, Vietnam'da uygulanmıştır. Pentagon-CIA patentli, özel savaş örgütlenme ve stratejilerinin Türkiye'de güncelleşen "tarihçesinden" bir başka kesit, "özel harekat timleri" gerçekliğinin temellerini ortaya koyuyor: "...azgelişmiş ülkelerdeki bağımsızlık hareketlerini, partizan birliklerini ve iç savaşları tasfiye etmek için özel askeri birlikler kurmak ve genişletmek zorunluluğu ile karşı karşıyayız ...bu özel askeri birliklerin esas unsurları ...gayet iyi yetiştirilmiş savaşçılardan teşekkül etmelidir. Gayet hareketli olan bu savaşçı grupları kendi kendilerine yetecek bir seviyede olmalı ve müstakil savaş operasyonları yapabilmelidir." (Roger Hilsman: International War, Aktaran: M.Fahri, a.g.e., s.308). "Politikleşmiş askeri savaş" stratejisinin yöntemlerinden de yararlanan özel savaş uzmanları "köylere" kadar uzanan bir örgütlenmeden söz etmektedirler. Bu uzmanlara göre, "Politik ve ideolojik tedbirlere ve araçların uygulanmasına öncelik tanınmalıdır. Konvansiyonel harplerde uygulanan metotları, konvansiyonel olmayan harplerde uygulamanın elbette ki, sırası ve niteliği başka olacaktır. Konvansiyonel harplerde uygulanan temel metot, düşmanı askeri harekat ve operasyonlarla dize getirip yenmektir. Konvansiyonel olmayan harplerde ise, öncelikle, toplumun desteğini kazanmak gerekmektedir. Toplumun desteği sağlandığı ölçüde, o topluma kendi görüş ve

ideolojimizi empoze edebiliriz... geri kalmış ülkelerdeki ihtilalci hareketleri, partizan savaşlarını başarılı şekilde sona erdirmek istiyorsak, bu ülke halklarının karşısına cazip programlarla çıkmalı ve bir an bile inisiyatifi elden bırakmayan solculara karşı, nefes aldırmayan taarruzlara girişmelidir. Ve gayet hareketli askeri birlikler, partizanların peşini bir an bile bırakmamalıdır. Partizan hareketinin olduğu bölgelerde, özel askeri birliklerin başarısını perçinleyecek politik örgütler kurulmalıdır. Küçük veya büyük her köyde bu cins örgütler bulunmalıdır. Köylerdeki bu örgütlerin tam yetkili kişileri, o köyün hem gözü, hem de kulağı olmalı, köydeki her aileyi, her insanı iyice tanımalı, partizanların köylerle olan her türlü bağını kesebilecek uyanıklığı gösterebilmeli." (Franklin A.Lindsay, Unconventional Warfare, Foreign Affairs, s.264-274. Aktaran: M.Fahri, a.g.e., s.318). Özel savaş örgütlenmesinin, "korucu", "hizbul-kontra" destekli yapılanması, bugün köyleri de kapsamına almıştır. Bu örgütlenmenin temsilcisi olan "korucubaşları"nın çoğu parlamento üyesidirler. Özel savaş kadroları, bu bağlamda köylerden parlamentoya uzanan bir siyasi hattı temsil ediyorlar. "Özel askeri birliklerin başarısını perçinleyecek" örgütler, politik yapıda oldukça etkili bir konumdadırlar ve varlık nedenlerinin bilincindedirler. Pentagon belgeleri, "Mahalli kuvvetlerin bütün komuta ve idare organları, Amerikan uzmanları tarafından kontrol edilmeli. Fakat bu kontrol işleri, o ülke kamuoyundan gizli tutulmalı" diyor. (G.Snyder; Deterence and Depence, s.231-238, Aktaran: M.Fahri, a.g.e., s.311). Bu kontrolün boyutları ABD patentli "kontrgerilla iktidarları" döneminde iyice açığa çıkmaktadır. 12 Eylül'de ABD büyükelçisi olarak Türkiye'de görev yapmış olan J.Spain şunları söylüyor: "12 Eylül sabahı saat dört, Washington ve New York'ta 11 Eylül akşamı saat 20.00'ye tekabül ediyordu. Televiz-

yon istasyonları, bu nedenle, Türkiye'de 12 Eylül günü gerçekleştirilen müdahaleyi, saat farkının sağladığı avantaj nedeniyle 11 Eylül günü akşam haberlerine yetiştirmişlerdi. Amerika'nın Sesi de bu avantajdan yararlanıp, akşam haberlerinde müdahale haberini yayınladığı için Türkler, ihtilali ilk kez Amerika'nın Sesi radyosundan dinlemişlerdi." (Ufuk Güldemir, Kanat Operasyonu, Tekin Yay., s.18). "12 Eylül'ün asıl büyükelçisi" Robert Straus Hupe de, önemli bir özel savaş uzmanıdır. "Türkiye'ye tek gönderiliş nedeni, 12 Eylül'ün olmuş olmasıdır. Ama büyükelçi olarak tayininden önce, başkanın özel temsilcisi olarak 13 Eylül 1980 günü, yani 12 Eylül'den bir gün sonra da Türkiye'ye gelmiştir. Hupe'nin bu 10 günlük temaslarının ayrıntıları pek bilinmez." (U.Güldemir, Texas-Malatya, s.45). Özel savaş uzmanı Hupe aşağıdaki satırların yazarıdır: "Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinde iç ve dış müdahaleler ve saldırılarla kurulmuş olan milli hükümetler, bu ülkelerin komünistleştirilmesi yolunda atılmış ilk adımdır. Konvansiyonel olmayan harplerin bu ülkelerde görülen başlıca iki dönemi vardır. Birinci dönemde, milli bir hükümet kurulmaktadır. İkinci dönemde ise, ...aşırı solcu ve sosyalizan hükümetler işbaşına gelmektedir... Komünistlerin her tarafta giriştiği veya kışkırttığı bu cins hareketlerle savaşmak için özel silahlı kuvvetler kurmak gerekiyor . Bu özel askeri birlikler, hem partizanlara karşı (anti-gerilla) savaşmalı, hem de aynı zamanda muntazam ordular gibi savaş yürütme yeteneğinde olmalı... Askeri tedbirler yanında, politik-ideolojik savaş şekillerini de sürekli uygulamamız gerekiyor." (A.Forward Strategy For America, Aktaran: M.Fahri, s.314). Hupe, "Büyükelçiliği" süresince "politik-ideolojik savaş" örgütlenmesinde bir "uzman" olarak, "kontrolü" elden bırakmamıştır. ABD'de faşizme yakınlığıyla tanınan, militarist, özel savaş

uzmanı, ünlü jeopolitikçi Hupe, Evren için tıpkı bir sömürge valisi küçümsemesiyle, "Beni hep sadece, basit ...bir adam olarak etkilemişti." diyor. Hupe, "bağımsızlık, demokrasi, milli kurtuluş ve sosyalizmi" düşman sayıyor. Özel savaşın ideolojik zeminini oluşturan enternasyonal faşizme ise, sarsılmaz bir sadakati var...

Pentagon ise, CIA'in özel savaş uzmanları, milli kurtuluş hareketlerini, sosyalist akımları önlemek, ezmek için politik, ideolojik, ekonomik ve sosyal yönleri olan ama, temelde askeri içerikli stratejilere dayanıyorlar. Bu stratejiler, enternasyonal faşizmin örgütsel ağları kapsamında, her ülkede "gayrı milli" kontrgerilla yapılanmalarına ve hukukuna içeriliyor. Bu anlamda, 60'lardan itibaren geliştirilen özel savaş stratejileri, "yeni" olma niteliklerini koruyorlar. Emperyalizm ve ABD'nin varlık biçim ve koşulları, temel ilke ve kurumlarıyla yerli yerinde duruyor. Ünlü ABD'li muhalif Noam Chomsky, bu konuda şunları belirtiyor: "Geçmişte sahnelenen düzenbazlıkları var kılan kurumsal yapılar ve planlama sistemleri, bir tek tuğlası bile eksilmemiş olarak günümüzde de varlıklarını ve işlevlerini sürdürmektedirler. Ne halkın ve ne de entelektüellerin olup bitenlerden büyük ölçüde haberi yoktur. 'Vietnam sendromu'ndan ders almak bile ancak elit olmayan tabakanın bir kısmına nasip olmuştur. Yönümüzün değişmiş olduğu, geçmişin geçmişte kaldığı iddiası, geçmişin pisliklerini gizlemek için kullanılan tekniklerden biridir ve terör kültüründe önemli bir yere sahiptir." (N.Chomsky, ABD Terörü, s.23). ABD dünyanın en büyük terör ihracatçısıdır. Türkiye'nin kontrgerilla iktidarı, 12 Mart, 12 Eylül darbeleri, iç savaş süreçleri ve özel savaş örgütlenmesi ile bu temelde gelişen katliamlar, enternasyonal faşizmin hegemon gücü ABD'den soyutlanarak değerlendirilemez. Fazla geriye gitmeden, düşük yo-

günluklu çatışma stratejilerinin uygulandığı Reagan dönemine bakmak, konunun boyutlarını netleştirecektir: "Reagan yönetimi, Orta Amerika'da şahit olduğu katliamların bir numaralı sorumlusudur. Reagan döneminde, El Salvador'da katledilenlerin sayısı 50.000'i aşmıştır. Bu sayı Guatemala'da 100.000'i bulmuştur. Nikaragua'da yeterince başarılı olunamamıştır! Reagan yönetimi, 1986 senesine kadar ancak 11.000 kişinin katledilmesi işini gerçekleştirebilmiştir. Nikaragua'da halkı ABD tarafından organize edilen terörist saldırılardan koruyan bir ordunun mevcut bulunması, ölü sayısının artmasını engellemiştir. Oysa El Salvador ve Guatemala'da sivil halka saldıran terörist güçler bu ülkelerin ordularıdır. Bu iki ülkede Reagan döneminde katledilen insan sayısı 150.000'i geçmiştir. Üstelik bu insanlar öldürülmeden önce işkence görmüşlerdir. Kiminin ırzına geçilmiştir. Kimi kayıptır, cesedi bile bulunabilmiş değildir. Amaç, halkı sindirmek, olabildiğince pasifize etmektir. 1982 senesinde İsrail Lübnan'a saldırmış, 20.000 civarında insanı öldürmüştür. Katliamda, ABD'den aldığı desteğin büyük payı olmuştur. Öldürülenlerin çoğu sivildir." (N.Chomsky, a.g.e., s.44). "ABD'nin kurduğu ve finanse ettiği kontra orduları, Nikaragua'yı kana bulamıştır. Kontralara silah sevkiyatında, CIA'nin yanı sıra emekli generallerin yönettiği şirketlerin de katkıları olmuştur. Beyaz Saray, bu işin koordinatörlüğünü üstlenmiş, çok sayıda faşist terörist, Nikaragua'ya yönelik kampanyada görev almıştır. Bunlardan biri olan Luis Paşada Carriles, CIA tarafından eğitilmiş Kübalı bir teröristtir. 1976 yılında bir Küba uçağına bomba koymuş ve 73 sivilin ölümüne sebep olmuştur. Venezüella'da tutuklu bulunduğu hapishaneden kaçırılmıştır. Ilopango hava üssünden El Salvador'da bulunan kontralara yapılan silah sevkiyatını organize etmekle görevlendirilmiştir. Öte yandan, Reagan yöne-

timi "anti-komünist ligi" adı verilen örgütü de bu işte kullanmıştır. Söz konusu örgüt, enternasyonal faşizmin en güçlü paramiliter örgütlerinden biridir. Bu birliğin bünyesinde, cinayet müfrezeleri, işkence uzmanları, Tayvan ve G.Kore'li katiller ile birlikte eski Naziler bulunmaktadır. Söz konusu Naziler, ABD tarafından II.Dünya Savaşı sonrasında anti-faşist direnişleri kırmak amacıyla kullanılmışlardı. Bu organizasyon, enternasyonal faşizmin bir aracı olarak, Mozambik'ten Nikaragua'ya kadar bir çok ülkede kanlı eylemleri gerçekleştirmiştir. Ligi, emekli general John Singlaub yönetmektedir ve etkili kadrolar eski Nazilerdir. Anti-komünist lig (WACL)'in yöneticilerinden Ray Cline, 12 Eylül yönetimine yasadışı yollardan silah da sağlamıştır." (New York Times, 7 Ağustos 1983). CIA ile Nazilerin ortaklığı, enternasyonal faşizmin hızla örgütlenmesinde, stratejilerin oluşumunda etkilidir. Şöyle ki: "CIA'nın en önemli operasyonlarından biri, daha servis doğmadan başladı. Çok sayıda Nazi lideri, II.Dünya Savaşı'nı kaybedeceklerini anladı ve ileride Sovyetler Birliği'ne karşı açılacak olası bir savaş konusunda, Hitler'den habersiz ABD ile görüşmeler başlattı. Geleceğin CIA Başkanı Allen Dulles, 1943 yılında İsviçre'nin Bern kentine giderek bu etkili Nazilerle gizli görüşmeler yaptı.

Dulles, resmi olarak CIA'nın öncülü olan OSS (Overseas Secret Service) ajanıydı. Fakat, çoğuyla savaştan önce birlikte çalıştığı Nazilerle özel işler yapmaktan geri kalmadı. Gerçekten de Wall Street'in önde gelen hukuk danışmanlarından biri olan Dulles'ın savaş sırasında da Naziler'le iş yapmayı sürdüren

Standart Oil gibi bazı müşterileri vardı.

Bu yüzden, Hitler'in Doğu Cephesi'nde istihbarat şefi General Reinhard Gehlen'in, Amerikalılara teslim olması bir sürpriz yaratmadı. Gehlen, ev sahiplerinden sıcak bir ağırlama bekliyordu.

Özellikle de, gizli bir yere ve pazarlıkta kullanmayı planladığı çok sayıda dosya nedeniyle General Gehlen, Wirginia'daki Hunt Kalesi'ne kaçırıldı. Kendisini teslim alanları, kısa sürede Sovyetler Birliği'nin batıya saldıracağına ikna etmeyi başardı. ABD ordusu ve Gehlen "centilmenlik anlaşması" yaptılar. "Gizli anlaşmaya göre, Gehlen'in casusluk örgütü, Almanya'da yeni bir hükümet kuruluncaya kadar ABD için çalışacak ve ABD tarafından finanse edilecekti. Bu süre zarfında Gehlen, ABD'nin çıkarlarıyla Almanya'nın çıkarlarının çatıştığını görürse, Almanya'nın çıkarlarına öncelik vermekte özgür olacaktı.

Gehlen yaptığı anlaşma için Hitler'in halefi Amiral Doenitz'in onayını sağlamayı da garantiledi. Amiral Doenitz, Nazi ileri gelenlerinin kapatıldığı Almanya Wiesbaden'deki esir kampında rahat bir tutukluluk sürdürüyordu.

"Gehlen organizasyonu on yıl boyunca CIA'nın Doğu Avrupa'daki tek istihbarat kaynağı oldu, 1955'te Almanya'nın CIA'sı BND'ye dönüştü. Elbette BND, CIA ile işbirliğini sürdürdü.

Gehlen CIA'nın çalıştırdığı tek Nazi savaş suçlusu değildi. Diğerleri arasında, "Lyon kasabı" Klaus Barbie, soykırımın fikir babası ve Eichmann'ın yakın çalışma arkadaşı Otto Won Bolschwing ve Hitler'in gözdesi SS Albayı Otto Skorzeny de bulunuyordu. Hatta savaşın son döneminde rejimin Hitler'den sonraki ikinci adamı Martin Bormann'ın bile, CIA'yla bağlantılı olarak çalışırken, kendini öldü göstererek Latin Amerika'ya kaçtığı yönünde kanıtlar var." (Mark Zepezauer, CIA'nın Büyük Operasyonları, çev: Hasan Bögün, s.31-32). Enternasyonal faşizmin teorisyen ve örgütçüsü Gehlen'in Türkiye'deki etkisi, Mehmet Eymür'ün anlatımıyla şöyle: "Hiram Bey, müsteşar muavinliği sırasında, makam odasındaki kütüphanesinde bulunan "Gehlen"in anıları ile ilgili kitabı birkaç kez okumuş ve bu kitaptan bazı notlar çıkarmıştı...

Gehlen'in hatıratında istihbarat servisleri ile ilgili önemli görüşler yer almaktaydı. Son yıllarda devamlı gündemde olan Milti İstihbarat Teşkilatımız ile yurdumuzda ayrı ayrı birçok birim tarafından yürütülen istihbarat faaliyetleri açısından Gehlen'in hatıratından önemli mesajlar kapmak mümkündür. Gehlen'in anılarını kaleme almasından yıllarca sonra, 1990'da bu istihbarat ustasının fikirlerini benimseyen bir diğer istihbarat uzmanı "Hiram Bey", Gehlen'in anılarından da alıntılar yaparak Türk istihbarat teşkilatının ne gibi eksiklikleri bulunduğunu, neler yapılması ve nasıl yapılması gerektiğini, devletin en üst kademesine arz etmeyi görev addediyordu." (Mehmet Eymür, Analiz, s.39-41). Gehlen ekolünden istihbaratçılar, özellikle "koordinasyon"a dayalı çözümlemeler geliştirmekte ve Gladio'da "sivil" ağırlığın artmasını talep etmektedirler.

ABD'nin örgütlenmesine katkıda bulunduğu özel savaş, enternasyonal bir terör şebekesini ortaya çıkarmıştır. Bu şebeke, Pentagon ve CIA tarafından yönetilmektedir. Özel savaş kurumları ABD'de de son derece merkezi bir yapıda toplanmışlardır. "Ulusal kriz yönetimi" FEMA, ABD'de kriz tanımı kapsamına giren olayların vuku bulması halinde, anayasanın askıya alınıp sıkıyönetim yasalarının uygulanması ile ilgili planlar yapmaktadır. "Ulusal kriz-yönetimi" modeli, Türkiye'de de uygulamaya konulmuştur...

"Özel savaş kapsamında değerlendirilmesi gereken düşük yoğunluklu çatışma, "bir askeri-siyasi" çatışmadır. Devletler arasında alışılmış barış içerisinde sürdürülen rekabet düzeyinin üzerinde, klasik savaşların ise altındaki bir düzeyde gerçekleşir. Devletler, ya da gruplar arasında ortaya çıkar. Sık sık uzayan rekabetlerden, prensip ve ideoloji mücadelelerinden oluşur. DYÇ yıkıcı faaliyetlerden başlayıp silahlı kuvvetlerin kullanılmasını gerekli kılacak alana kadar uzanan bir çatışma alanını kapsar. Bu

tür çatışmada kullanılan imkanlar siyasi, ekonomik, enformasyonel ve askeridir. DYÇ genelde sınırlı bir alanda cereyan eder, ama etkileri, bölgesel olduğu gibi küresel de olur." (ABD FM 100-20 numaralı Talimname, Aktaran: M. Ali Kışlalı, Güneydoğu Düşük Yoğunluklu Çatışma, s.26). 1993'de Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, bölgedeki savaş için "DYÇ" diyecekti. Vietnam'da savaşan ABD'li bir generalin tanımıyla, "Pis Savaş"tır DYÇ doktrini eksenli savaş. DYÇ, "mevcut düzene karşı direnenlere" yöneliktir.

"Eşitlikçiler, çoğulcular, reformcular, ayrılıkçılar, gelenekçiler" DYÇ doktrinine göre düşman kabul edilirler. Sisteme karşı ayaklananlarla savaş, yavaş ve pis bir iştir. Çorbayı bıçakla içmeye benzer." DYÇ konusunda ilk sistemli çalışmaları, İngiltere yapmıştır. Filistin'de; Britanya İmparatorluğu'nun manda yönetimine karşı yapılan yeraltı savaşından, İngilizler çok şey öğrendiler. Yahudilerin Haganah, Irgun ve Lechi örgütleriyle verdikleri savaşta kullandıkları askeri-siyasi strateji, 1947'den itibaren İngiliz askeri okullarında tartışılmaya başlandı. 1948'de Malaya'da İngiliz sömürgeciliğine karşı, solcu gerillaların öncülüğünde başlatılan ayaklanma, ilk "ayaklanmaları bastırma doktrinleri"ni gündeme getirdi. 1952'de İngilizler, C15 rumuzuyla anılan bir istihbarat merkezi, ATOM rumuzuyla da bir anti-gerilla harekat talimnamesi hazırlamışlardı. Bu talimname ile İngiliz subaylarına, Malaya'nın yapısı, politikası, insanları hakkında, ayaklananların kökenleri, örgütleri, kökenleri, politikaları, stratejileri, güçlü ve zayıf yanları hakkında bilgi veriliyordu. İngilizlerin daha sonra EOKA ve IRA'ya karşı kullanacağı, askeri-siyasi yöntemlerin ilk açılımları bu Malaya talimnamesiydi. İngilizlerin Malaya'daki önemli kurumlarından biri, sivil-askeri-polis koordinasyonuna dayalı olağanüstü yetkilerle donanmış valilik ör-

gütlenmesiydi. İngilizler Kenya'da da Mau Mau ayaklanması sırasında sivil-polis-asker temsilcilerinden oluşan üçlü komuta kontrol sistemini merkezi biçimde uyguladılar. 1955'den itibaren Kıbrıs'ta da Mareşal Sir John Harding'in, yönetiminde olağanüstü yetkili valilik sistemi uygulandı. "Güneydoğu'da oluşturulan Bölge Valiliği denemesinde ve 1992'den sonra uygulanan stratejide, İngiliz deneylerinden yararlanıldığını gösteren bazı örnekler vardır." (M.Ali Kışlalı, s.50). Sömürgeci Britanya İmparatorluğunun "'stratejisi gerillayı halktan ayırma esasına dayanıyordu. Önce gerillaların ana ikmal kaynaklarını oluşturan Çin gecekondu bölgeleri ve köyler boşaltıldı. Ormanlardan uzak, özel korunmaları, mümkün yeni iskan bölgelerine nakledildi. (Benzer yaklaşım Türkiye'de Güneydoğu'da gerçekleştirildi.) Bu büyük operasyondan sonra güvenlik güçleri, gerillayla halk arasına yerleştirildi. Gerillanın lojistik sistemi kesildi." (a.g.e., s.5i).

Malaya'da FARELF rumuzu ile kurulan eğitim merkezlerinde, yoğun bir komando eğilimi gerçekleştirildi. Özel komando birlikleriyle ayaklanmaları bastırmada İngilizler oldukça ustalaştılar. FARELF eğitim kuralları, daha sonra başka ülkelerde, bu arada Türkiye'de Eğirdir Dağ Komando okulunda da uygulanmaya başlandı. İngiliz deneyiminde önemli bir yeri olan özel kuvvetler, 1947'de yeniden örgütlendi. Special Air Service (SAS), bu tür birimlerin en önemli örneklerindendir. İngilizlerin Malaya tecrübesinden kalan bir başka özel savaş uygulaması da, "itirafçı" ordularından yararlanmadır: "Malaya'da teslim olmuş yüzlerce gerilla, Özel Harekat Gönüllüler Kuvveti adı altında düzenlenip polis şeflerinin komutasında, askerlerin de katılımıyla, eski arkadaşlarına karşı başarılı işler yapmışlardır." (a.g.e., s.57). DYÇ operasyonlarının en çok kullanılan bu yöntemi istihbarattan, devlet terörünün uygulanmasına kadar bir çok alanda etki-

lidir. Ancak en önemlisi, "ayaklanan" tarafın etik açıdan çürütülmesi, insanların birbirine karşı güvenlerinin zedelenmesi, "ayaklanan" tarafın ahlaki ve insani ölçülerden yoksun, satın alınabilir çok sayıda üyesi bulunduğu propagandasının yayılmasıdır. Bu bağlamda: "DYÇ'lerde operasyonlar sırasında en iyi ve değerli istihbarat, muhakkak teslim olan gerillalardan elde edilen istihbarattır. Teslim olan gerillaların, güvenlik kuvvetlerine için çalışır hale getirilmeleri için çok gayret sarf edilir. Bir kısmı ufak bir çabayla, ordu ve polisi bölgedeki, kısa süre öncesine kadar birlikte savaştıkları ve sonra kaçtıklarında geride bıraktıkları gerilla birliklerinin kamplarına düzenlenen saldırılarda, kılavuzluk yapmaları için ikna ediliyorlardı. PKK'ya karşı mücadelede aynı yöntemlerin geniş bir şekilde kullanıldığı ve hatta bunlardan ve itirafçılardan anti-gerilla ve kontrgerilla timleri oluşturulduğu, bu timlerin uzun yıllar etkili şekilde PKK'ya karşı yer yer kullanıldığı anlaşılmaktadır." (a.g.e., s.58). Britanya İmparatorluğu'nun sömürgelerindeki ayaklanmalara karşı yürüttüğü özel savaş, DYÇ'nin "başarılı" örneklerini vermiştir. "Türk Silahlı Kuvvetleri, 1984'den yıllar sonra bu mücadeleyle yaratılan DYÇ doktrininden, Jandarma Genel Komutanı Org.Eşref Bitlis döneminde gittikçe belirgin bir şekilde yararlanmaya başlamıştır. Türkiye'deki mücadeleye gerek etkisi, gerek benzerlikleri dolayısıyla İngiltere-İngiltere'nin Malatya mücadelesinin ayrıntıları" (a.g.e., s.68) üzerinde durulmalıdır. Britanya'nın bu deneyimlerini, Nazi yöntemleriyle sentezleyen ABD'nin ise DYÇ konseptine büyük katkıları olmuş ve enternasyonal çapta özel savaş örgütlenmesi yaratmasında, bu sentez dayanak teşkil etmiştir. Malaya'daki gelişmelerin çarpıcı noktaları ve Türkiye'deki uygulama ile benzerlikler şunlardır: İngiliz valisi Malaya'da 1948 Haziranı'nda olağanüstü hal ilan etmiştir. Gerillalara lojistik desteği

kesmek amacıyla, belirli yerlerde ikamet zorunluluğu, yiyeceğin karneye bağlanması gibi uygulamalar yürürlüğe konulmuştur. Türkiye'de de, özellikle Tunceli'de "ancak jandarmadan alınan izin belgesiyle yiyecek ve ilaç" alınabiliyor. Malaya'da "Ev bekçileri-Home Guard" adı verilen bir sistemle 50.000 kişi silahlandırıldı. Bu sistem, Geçici Köy Koruculuğu sistemi tarzındaydı. "Ev bekçileri" statik köy savunması yanında, anti-gerilla operasyonlarına da katılıyorlardı. Malaya'da, Genel Vali Briggs "kurutulacak bataklık olarak ülkenin uzak köylerinde yaşanan köylüler ile kentlerin çevresindeki gecekondularda yaşayan Çinlileri göstermiştir." (a.g.e., s.76). "Bataklıkların kurutulmasında" temel politika, zorunlu göç uygulaması olmuştur. Bu politika, Türkiye'de de yıllardır yürürlükte. DYÇ kapsamında küçük birliklere dayalı operasyonların ilk örnekleri de Malaya'da verilmiştir. Genel Vali Briggs'in birliklere gönderdiği taktik direktifte şu talimatlar bulunuyordu: "...Kuvvetli ve güvenli bir kesim oluşturma, bilhassa eşkıyanın vur kaç yöntemleri uygulanması halinde, gerçekleştirilmesi gereken bir husustur. Nadiren devriye birliklerindeki ilk birkaç kişiden fazlası çatışmada ateş hareketi imkanı bulabilir. Dahası, bu güvenli kesimin devriyeleri buraları daha kolay ve etkili olarak kontrol edebilirler. Buralara daha kolay adapte olabilirler, daha az gürültücüdürler, bundan dolayı da düşman karşısında daha az zafiyete sahiptirler. Bu özelliklerinden dolayı daha hareketlidirler ve sürpriz yaratma yetenekleri vardır." (a.g.e., s.77).

Malaya'da uygulanan hu taktik 64 bölgede de aynen uygulanmıştır. Bölüklerden başlayarak, büyüyen birliklere belli bölgeleri.sürekli kontrol görevi verilmiştir, tutulan alanlar "temizlik operasyonları"na sahne olmuştur. Malaya'da "kitlesel ceza sistemi" adı verilen, Nazilerin de uyguladığı bir yöntem uygulamaya

konulmuştur. (Bu yöntem dışkı yedirme boyutlarında bölgede de yürürlüktedir.)

DYÇ doktrini ve özel savaş örgütlenmesine en büyük katkıyı, ABD yapmıştır. Vietnam sendromundan kurtulma çabaları ekseninde birçok aşırı sağcı örgütün girişimleriyle, özel savaş stratejileri, Carter döneminde canlandırılmıştır. "Committee on the Presene Dan ger" "Heritage Foundation", "Hoower Institution" ve "Georgetown University Center For Strategic and International Studies" gibi örgütler, yoğun bir anti-komünist histeri ve üçüncü dünya ulusal kurtuluş hareketlerine düşmanlık temelinde saldırı başlatmışlardır. Kendilerini, Reagan'ın danışmanı sayan bir grup tarafından 80'li yılların ortalarında "Council for Inter-American Security" tarafından kaleme alınan raporlarda, DYÇ kapsamında tanımlanan yeni bir ABD ve "dünya düzeni"nden söz ediliyordu. Bu temelde başlatılan yoğun kampanyanın temel ilkesi, "özel operasyonlar çerçevesinde en önemli görev, Amerikan kamuoyunu komünistlerin bizi mahvetmek istediklerine inandırmaktan ibarettir" biçiminde tespit edilmiştir." (J.Hıppler, a.g.e., s.20). Toplumu yoğun bir psikolojik harekatla "rıza imali" çerçevesinde yönlendirmeye dayalı bu ilke, DYÇ'nin temel formülasyonlarından biridir. "Her yerde hazır ve nazır terörizm tehlikesi", DYÇ'nin içerdiği "düşünceler savaşının" bir parçasıdır. DYÇ, "neredeyse" tanımından kaynaklanarak –demokratik nezaketleri ve savaş kurallarına uymalarıyla pek ünlü olmayan sağ eğilimli güçler ve rejimlerle bir ittifakı beraberinde getiriyor." (a.g.e., s.21). Enternasyonal faşizmin önderi ABD, özel savaş "şebekeleri"nin eğitiminde önemli roller üstleniyor. Aralarında JUSSMAT'ın da bulunduğu Amerikan Askeri Yardım Kurulları, bu "şebekelerin" koordinasyonunda görev alıyor. "Reagan iktidarı döneminde, Askeri Yardım Kurullarının sa-

yısı 5 kat arttı. Bu kurumlarda çalışan ABD'li askeri personelin sayısı, 1980'de 1161 iken, 1984'de 5800 oldu. Bu yıllar içinde 33 ülkede özel savaş eğitimi verildi. Savunma Bakan Yardımcısı Koch, Temsilciler Meclisi'nde, ABD'nin üçüncü dünya ülkelerinde görev yapan Askeri Yardım Kuruluşlarının yüzde otuzbeşinin, kontrgerilla eğitimi veren Özel Savaş Güçleri Personeli olduğunu açıkladı. (Temsilciler Meclisi Askeri Ödenekler Komitesi Tutanakları, 10 nisan 1984).

"ABD'nin Özel Savaş Güçleri bugün dünyanın dört kıtasında, Güney Amerika'da, Ortadoğu, Asya ve Afrika'da özel savaş eğitimi veriyor. Türkiye'deki asker ve polis özel savaş güçlerinin eğitimi ve yönlendirilmesi, ABD Özel Savaş Timleri tarafından yapılıyor." (Adnan Akfırat, a.g.e., s.76-77). ABD Özel kuvvetlerin eğitim kapsamında "dost" ülkelerde şu çalışmaları yapıyor: "1) Mahalli Gerilla ya da kontrgerillayı örgütlemek 2) Donatmak 3) İndoktrine etmek 4) Eğitmek 5) Yönetmek." (T.Turhan, Kontrgerilla Cumhuriyeti, s.45). Bu bağlamda, IMET adı verilen ve ABD emperyalizminin askeri amaçlarına hizmet eden program kapsamında, her yıl yaklaşık 100 Türk subayının ABD harp okullarında eğitimi gönderilmesi daha da anlam kazanıyor! ABD'nin özel savaş örgütlenmesinin Türkiye'de de uygulanması doğrultusunda yoğun faaliyetler yürütülüyor. ABD'nin "uluslararası yüce çıkarları" ile özel savaş örgütlenmesi arasındaki bağlar özellikle vurgulanıyor. ABD'nin Özel Savaş Güçleri'ni anlatan bir metinde, Em.Tüm.Gen. şunları yazıyor: "Anılan birlikler, sorun olan yerlerde elçilik düzeyinde tavsiyelerde bulunurlar ve vaki istek karşısında yardım sağlarlar. Bütün faaliyetlerini ABD'nin uluslararası yüce çıkarlarını göz önünde bulundurarak sürdürürler." (Em.Tüm.Gen. Zekai Doğanay, Tüm.Gen. Fikret Atun, Körfez Harbi ve Alman Dersler, s.227, Aktaran: A.Akfırat, a.g.e., s.77).

ABD'nin özel savaş örgütlenmesi kapsamında, kendi sınırları dışında da merkezleri bulunuyor. Bunlar, Gladio örgütlerinin koordinasyonunu sağlayan, Brüksel'deki Allied Coordination Comittee (Müttefik Eşgüdüm Komitesi), diğeri de Almanya Oberammagua'daki ABD 20-Özel Kuvvetler Komutanlığı. Almanya"daki komutanlık bünyesinde "ayaklanmalara karşı koyma okulu" ile "İstihbarat okulu" bulunuyor. Ayrıca, Almanya'da Özel Savaş Birlikleri oluşturuyor. 25. Hava İndirme Tugayı bünyesinde, 1000 kişilik özel kuvvet üniteleri örgütleniyor. Bu kapsamda, üç özel bölük uzun zamandır eğitim görüyor. Verilen özel savaş eğitiminde, İngiliz Özel Hava Servisi ve GSG-9 özel operasyon ünitelerinden yararlanılıyor.

ABD ordusu da özel savaş gereklerine uygun biçimde yapılanıyor. Özel eğitimli XVII. Kolordu, ABD'nin acil durum birliği olarak eğitiliyor. Panama (1989) ve Haiti (1994) operasyonlarında bu kolordunun birlikleri görev yapmıştır. Ayrıca özel savaş kapsamında Ranger adı verilen birliklerden de yararlanılıyor. Georgia ve Washington üslerinde, her birinde 580 asker bulunan üç Ranger taburu özel görevler için günde 11 saatlik alarm durumunda tutuluyorlar. 1993'de Mogadişu baskınını gerçekleştiren Rangerler, eğitimlerini Florida bataklıklarında yapıyor. Granada ve Panama operasyonlarının dışında birçok gizli operasyona katılmış olan Rangerler, El Salvador'da solcu gerillalara yönelik operasyonlar da düzenlemişlerdir. Amerikan ordusunun DYÇ (Low-Intensity Copflict)'ye uygun bir entegrasyon sürecine girdiği görülüyor. ABD hegemonyasının global askeri güvencesini oluşturan özel savaş konsepti, özel örgütleri, faşistleri, ölüm mangalarını, mafioz çeteleri "enternasyonal" bir ölüm cephesinde bir araya getiriyor. Özel savaş "cephesinin" stratejik ilkelerini bir uzman şöyle formüle ediyor: "Düşük yoğunluklu savaş,

ayaklanmaları bastırma harekatıyla başlar, açık ve örtülü askeri-politik operasyonlarla genişler. ABD savaş plancıları ve politika yapıcıları için düşük yoğunluklu savaş, üçüncü dünyanın devrimci hareketlerini bastırmak için bir Haçlı seferidir. Bu Haçlı seferi için, ABD askeri güçlerinin yeniden yapılanmasını öngörür, askeri işgali ve her türlü araç kullanmayı meşrulaştırır." (Low-Intensity Warfare, Michael T.Ciare, s.3, Aktaran: A.Akfırat, a.g.e., s.7)

Türkiye'de DYÇ konseptine uygun yapılanmalar oluşturulmuştur. Bu yapılanmalar, "bölgede" devreye sokulmuş, ABD'li özel savaş uzmanlarından yararlanılmıştır. Bu "uzmanlar", olağanüstü yetkilerle donatılmış ve deşifre edilmemiştir: "Bölgede süren DYÇ adı, daha sonra verilecek olan mücadelenin bu işi bilen bazı uzmanlarında zaman zaman rastlandı. Sivil yetkililerin bir Amerikalı uzmanı bunlardan biriydi. Bu işi profesyonel olarak yapıyordu. Emrine bir helikopter verilmişti. Gerekli gördüğünde cezaevinden bir tutukluyu bile alıp götürebiliyordu. Kendine özgü taktikleri vardı. Bu uzman, zaman zaman güvenlik güçlerine bazı özel silahları da temin etti. Polisleri eğitti. Böylece ortaya 800 metreden attığını vuran polisler çıktı. Gece görüş sistemlerini bölgeye ilk getiren o oldu. İçinde bulunduğu helikopterle güvenlik güçlerinin dağ başlarındaki operasyonlarını izleyip eleştiriler getirdi. Yapılan yanlışları ortaya koydu. Büyük birliklerle mücadeleye taraftar değildi." (M.Ali Kışlalı, a.g.e., s.185). "Sivil bir kaynaktan" alınan bu bilgi, büyük açıklıklar içeriyor." "Gerekli gördüğünde cezaevinden bir tutukluyu alıp götürebilen" bu Amerikalı uzman kimdir? Yetkisinin kaynağında, kontrgerilla hukukunun enternasyonal kodlarının bulunduğu anlaşılan bu uzman gibi başkaları da bölgede görev yaptılar mı? Polislerin eğitiminde de önemli roller üstlenen Amerikalı uzmanın yardımcı

kadrolarında kimler yaralıyordu? Emrine helikopter tahsis edilecek rütbede olduğu anlaşılan Amerikalı uzman, "yapılan yanlışları ortaya koyup" belirli bazı stratejileri önerecek konuma nasıl ve hangi makam tarafından getirildi? Bu soruların cevaplarını bulmak için aslında fazla kaygıya gerek yok. Zira, açıklamaya çalıştığımız gizli devletin, "enternasyonal" gizli-gerçek hukuku, bu tür özel savaş uzmanlarına her türlü yetkiyi verecek yapıda. ABD'nin özel savaş yapılanması ile birlikte değerlendirilmesi gerekiyor bu tür "uzman"ların konumlarının. Bu tür "uzman"lar, yani "Diplomalı Rambolar", ABD'de "geleceğin ordusu" olarak niteleniyor: "Newsweek dergisi, Özel Harekat Birliği'ne 'Geleceğin Ordusu' adını veriyor. Birliğin komutanı General Cari Stelner, kara, hava ve deniz birliklerine dağıtılmış durumdaki adamlarını 'Amerikan dış politikasının en önemli unsuru ve Ulusal Güvenlik Stratejisi'nin en sağlam desteği olarak tanımlıyor: "Ne kadar iyi eğitilmiş olduklarını şimdi Somali'de kanıtlıyorlar."

Kara ve deniz birliklerinde görevli olan bu özel askerler, Somali'ye çıkmadan çok önce yörenin özelliklerini öğrenmiş, gerekli istihbaratı sağlamış durumdaydılar. Kaldı ki, asıl becerilerini, Körfez Savaşı'nda göstermişler, Irak askerlerine karşı hem sabotajcı, hem de ajan olarak büyük üstünlük sağlamışlardı. Kullandıkları makinalı tüfekler, roketatarlar, ...elektronik gözlerle çöl karanlığında radar istasyonlarını vurmuşlardı... Özel Harekat Birliği, El Salvador'daki hükümetin güvenlik güçlerini gerillalara karşı eğittiği gibi, Afganistan'daki rejim karşıtlarına (mücahitler) da, Stinger füzelerini kullanmayı öğretmiş(lerdi)... A takımlarında gözü kara maceracılara yer yok. Bu gruplara yalnız seçkinler alınıyor. Önceliği olanlar. 32 yaşında, evli, 14 yıl okula gitmiş ve 12 yıl askerlik yapmış durumdakiler. Ayrıca yabancı dil bilmek ve yabancı kültürden insanların mantalitesini kavrama yeteneği,

tercih nedeni oluyor. Fort Bragg'daki okulda, Farsça, Çekçe, Thai dili de dahil olmak üzere tam 13 dil öğretiliyor... Özel Harekat Birliği'nin hangi ölçüde Amerikan Gizli Servisi'nin emrinde olduğu hala top secret (çok gizli). "Özel Harekat Birliği, ister Demokrat olsun, ister Cumhuriyetçi, Amerika'nın 'dünyanın en büyük askeri gücü' olarak kalması gerektiğini düşünenlerin, sorgulamayı düşünmedikleri bir askeri birim. Bill Clinton da aynı eğilimde olduğunu açıklamadı mı? ...Özel Harekat Birliği'nin özel birimleri, 1991'de 41 ülkede, 195 değişik görev gerçekleştirdi. Bu faaliyetlerde tam 13.937 özel savaşçı çalıştı. Fildişi Kıyısı'ndaki gerilla savaşından, Botswana'da paraşütçü yetiştirmeye kadar her yerde aktif rol aldı. General Stelner'e göre etnik çatışmalarlarda, radikal İslamcıların eylemlerinde, atom silahlarının yaygınlaşmasını önlemekte, uyuşturucuyla savaşta ve terörü ortadan kaldırmakta sadece bu çok özel eğitimden geçmiş adamlar etkin olabilirler. (Tempo, 5 Ocak 1993). Pek çok dilde eğitim yapan özel savaş okullarında yetişmiş "uzman"ların, oldukça "enternasyonal" bir görev alanı var. 1991 yılı, Türk devletinin "bölgede" alan stratejisi"ne geçtiği yıl. Bu geçişin hazırlıklarında bu uzmanların da katkısı, devlet kaynakları tarafından doğrulanıyor. ABD'nin, özel savaş uzmanları "bölgede" bizzat savaşıyorlar. Üstelik savaşın "kirli operasyonları" içinde de yer alıyorlar, "cezaevinden adam çıkarıyorlar". Bu kadarcık bir ipucu bile yapılan işlerin niteliğini gösteriyor. Hele aynı "uzman"ların El Salvador, Guatemala, Nikaragua'da gerçekleştirdikleri "kirli operasyonlar" düşünüldüğünde, 1991 Mayıs'ının ilk yarısında, Washington 600 askerden oluşan bir "özel tim" grubunun, Türkiye'den geçişi için izin istemiştir. "Special Force" veya ABD'nin talebinde belirtilen isimle "Task Force Alpha". Söz konusu "özel güç" daha önce Vietnam, Lübnan, Panama, El Salvador'da kulla-

nılan birliklerden farklı değildi, yani yeni adıyla "özel harekat birliği" idi. "Özel harekat birlikleri" ABD, Irak'a Kuveyt'te saldırmadan önce bölgede de gizli operasyonlar yürütmüştü, "Özel güç", bölgede kısa bir süre kaldı ve Haziran ayından itibaren, kademeli bir şekilde, geldiği gibi sessizce bölgeden çekildi. Talabani-Barzani çatışması sırasında bölgede ajanlaştırılan Kürtlerin ortaya çıkışının kaynağı da, 1991 'deki "sessiz operasyon" olsa gerek. ABD bölgede emperyalizme bağımlı, feodal temellere dayalı, ilkel-aşiretçi ve sosyalizm düşmanı bir Kürt hareketi yaratmak amacıyla NGO'ları da kullanıyor: "ABD bugüne kadar bölgedeki Kürtlere birçok defa silah yardımında bulunmuştur. Bunları genellikle ya üçüncü bir ülkeyi kullanarak, ya da silah ticareti yapan emekli Pentagon yetkilileri aracılığıyla gerçekleştirir. Örneğin, Kürt mülteci krizi başladığında, bölgeye insancıl yardım taşıyan NGO'lardan biri (Non Governmental Organization) Americare şirketidir. Bugüne kadar Ermenistan'daki depremden, dünyanın birçok yerine "insancıl yardım" taşıyan bu örgüt, aslında CIA'nın bir koludur. Americare'de çalışanların çoğu, ya CIA emeklisi, ya da kısa adıyla FBI olarak bilinen ABD Federal Soruşturma Bürosu'ndan emekli olmuş yetkililerdir." (Turan Yavuz, ABD'nin Kürt Kartı, s.224). CIA, Türkiye'de 80'li yıllarda da örtülü operasyonlar yürütmüştür. Bu operasyonlarda yine Ortadoğu ve bölgeyle yakından ilgilidir. 10 Ekim 1983 tarihli Newsweek dergisinde "Amerika'nın Gizli Savaşçıları" başlıklı haberde, CIA'nın Türkiye'de büyük çaplı bir örtülü operasyon yürüttüğü yazılıyor. CIA yetkililerinin verdiği bilgiye göre, Türkiye'deki örtülü operasyonun konusu, "Sürgündeki İranlı rejim karşıtlarına" yardım. Laik-anti-laik yapay ayrımlarına dayalı propaganda ile Muammer Aksoy, Turan Dursun, Bahriye Üçok ve diğer birçok "faili meçhul" cinayeti, bu "örtülü operasyonlar"la bağlantıları te-

melinde değerlendirmek gerekiyor...

Yukarıda belirtilen "sivil kaynak" açıklamalarında şunları da söylüyor: "Başlangıçta ...DYÇ savaş sistemleri ne öğrenildi, ne de uygulandı, "Amerikalı emrinde çalışmayız. O bizden daha mı iyi?" anlayışı, zaman zaman devam etti." (M.Ali Kışlalı, a.g.e., s. 185). "Amerikalıların emrinde çalışmaya, ordu kadrolarından tepki geliyor." Ordu içi yer yer kanlı tasfiyelerde muhtemelen bu "tepki"nin kırılması da gerekçe yapılmış olmalı. Ancak,özel savaşı "enternasyonal" temelde yürüten ABD açısından durum çok açık. Kontrgerilla savaşı uzmanlarından Glenn Synder, Deterence and Defence (Önleme ve Savunma) adlı kitabında şunları yazıyor: "Dolaylı saldırıları önlemek için, politik, ekonomik ve askeri bir sıra yardımlar yapılmalıdır. Askeri yardımların ilk hedefi, yerli silahlı kuvvetlerin eğitimi ve silah donatımı olmalıdır. Sadece yerel kuvvetlere bel bağlanamaz. Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nin de bu savaşlara katılması gerekmektedir. Yerli kuvvetlerin bütün komuta ve idare organları Amerikan uzmanları tarafından kontrol edilmeli. Fakat bu kontrol işleri o ülke kamuoyundan gizli tutulmalı." (A.Akfırat, a.g.e., s.23). ABD kontrol'ünün boyutlarına gelince: Özel savaş örgütlenmesinin, kontrgerilla iktidarının programı doğrultusunda gerçekleştirildiği dönemde, Özal işbaşında bulunuyor. ABD'li bir yetkili Özal için şunları söylüyor: "...ben adamla konuşurken kendimi çok rahat hissediyorum. Dünyayı nasıl gördüğünü çok iyi anlıyorum. Sorunlara nasıl yaklaştığını damarlarımda hissediyorum. Kafasının nasıl çalıştığını biliyorum. Onunla yapılmış hiçbir görüşmeden, bu adam ne demek istedi diye düşünerek ayrılmış değilim. Kafası açık ve bizimkiler gibi çalışıyor." (Ufuk Güldemir, Texas-Malatya, s.92). Aynı kaynakta, CIA'nın özel biyografisinde, "gelmiş geçmiş en Amerikan yanlısı Türk lideri" tespiti-

nin bulunduğu yazıyor, (a.g.e., s.86). ABD'nin kontrgerilla mevzuatı, "Askeri yardımlar"dan da söz ediyor. 1985-1994 yılları arasında ABD, Türkiye'ye adeta silah akıtıyor: "Geçtiğimiz on yılda (1985'den 1994'e değin) ABD, Türkiye'ye 7-8 milyar dolar tutarında silah sattı (Türkiye'nin FMS programı kapsamında satın aldığı silahların çoğu kredi ve bağışlarla ABD tarafından finanse edildi). Türkiye'nin Güneydoğu'da sürdürdüğü savaşın hızla tırmandığı son üç yıldaysa ABD'nin Türkiye ile yaptığı silah satışı anlaşmalarının tutarı, (Mısır ve Suudi Arabistan'ın ardından) 4,9 milyar dolara, gerçekleştirilen silah teslimatı tutarı da, (Mısır'ın ardından) 2,4 milyar dolara ulaştı. Son zamanlarda Türkiye'ye transfer edilen silahlar arasında savaş uçakları, savaş helikopterleri, nakliye helikopterleri, toplar, zırhlı taşıyıcılar, hafif ve küçük çaplı silahlar var. Bütün bu silah sistemi türleri, Türklerce savaş yasaları ihlallerinde kullanıldı." (Savaş ve İnsan, Türkiye'ye Silah Transferleri ve Savaş Yasaları İhlalleri, Human Rights Watch Arms Project, Belge Yay., s.43).

"Sivil kaynak", bölgede "uzman" olarak çalışan ABD'linin "Beşer kişilik timler yapıp PKK'nın tepesine ineceğim" dediğini belirtiyor. (M.Ali Kışlalı, a.g.e., s.185). Daha sonra bu temelde "uzmanların çoğaldığını vurguluyor ve şunları söylüyor: "Bu tür savaş için geniş kadrolar oluştu. Bunların yararı 1990'dan sonra görülmeye başlandı. Artık onlara, hocaya ihtiyaç yoktu. Gece gündüz dağlarda küçük timler ile koşuyor. PKK'nın yöntemleriyle PKK'yı bölgeden yok etmeye başlıyorlardı." (a.g.e., s. 185). Devletin, "PKK'nın yöntemleri" başlığı altında sürekli propagandasını yaptığı "yöntemleri" kullandığı açıkça söyleniyor. ABD'nin Kontrgerilla Harekatı talimnamelerinde, "böcek yiyen böcekler" yöntemi olarak tarif edilen bu yöntemleri, özel timler uyguluyor. "Sivil kaynak", özel savaş örgütlenmesinin

bölgeye yerleşmiş olduğunu şu sözlerle belirtiyor: "Bölgeye giden her ere komando eğitimi veriliyor. Jandarma özel timlerinin sayısı gittikçe arttı. Özel kuvvetten de yararlanılmaya başlandı. Şimdi artık halk dilinde "gerilla savaşı" denilen DYÇ usulleri geçerli." (a.g.e.. s. 186). DYÇ örgütlenmesinde ağırlık özel timler, komando birlikleri, özel kuvvetler, jandarma birliklerindedir. Ancak savaşın "pis" yüzünü oluşturan DYÇ uygulamalarının yanında, klasik savaşın tüm yöntemleride bölgede uygulamaya konulmuştur. Bu temelde, "Tansu Çiller'in başbakanlığında, TSK'ya tam yeşil ışık yakmasıyla ... TSK işin içine tam girdi." (a.g.e., s.184)

Bölgede, DYÇ ve klasik savaş örgütlenmesi kapsamında şu kuvvetler bulunuyor: Özel kuvvetler, özel harekat timleri, komando ve iç güvenlik birlikleri, polis özel harekat timleri, geçici köy korucuları, TSK ve jandarma. Özel kuvvet, merkezi Ankara'da bulunan özel kuvvet tümeninden, özel harekat timleri, A, B, C, D timlerinden oluşuyor. A timlerinde subay ve astsubaylar, B timlerinde eğitilmiş uzman personel, C timlerinde gönüllü ve özel eğitilmiş erbaş ve erler, D timlerinde ise mekanize araçları kullanan personel görev yapıyor. Özel kuvvet (ÖHD'nin yeni birlikleri) ABD'nin "özel harekat birlikleri" ve İngiltere'nin SAS (Special Air Service) modeline uygun biçimde örgütlenmiştir. Bu kuvvetler başlangıçta bir alayken, sonradan üç alaylık bir güce dönüşmüştür.

Özel hareket timlerinin eğitimi de özel olup, 11-15'er haftalık "tim" eğitimi biçimindedir. Komando ve iç güvenlik birliklerindeki timler ile jandarma birliklerine ait timler temel askerlik eğitimlerinden sonra, tim eğitimine tabi tutulmaktadırlar. Bu timler, jandarma ve polis Özel harekat timleriyle "koordineli" olarak kullanılmaktadır. TSK'da 1993 yılında, Genel Kurmay'ın

bir kararıyla önceliği iç güvenliğe vermiş ve bölgede görev alacak birlikler yoğun bir "terörle mücadele" eğitiminden geçirilmeye başlanmıştır. Bu arada Harp okulu eğitiminden sonra subaylara "çeşitli eğitim merkezlerinde" komando, iç güvenlik harekatı (ayaklanmaları bastırma harekatı)nın taktik ve yöntemleri öğretilmektedir. Bölgede görev yapan Özel Kuvvetler Komutanlığının ve komando birliklerinin, kontrgerillanın resmi, vurucu kadrolarını oluşturduğu biliniyor. Bu güçler, DYÇ doktrininin uygulanmasında asli unsur konumundadırlar. Nitekim Org.Gen.Doğan Güreş de, SAS ve Special Force tipi kuvvetlerin konumunu şöyle açıkladı: "Bizde yanlış bir şekilde 'kontrgerilla' ismiyle adlandırılan 'özel kuvvetler' var. Güneydoğu'daki görev, asıl onların işi." (M. Ali Kışlalı, a.g.e., s. 195). Or. Gen. Güreş, Genelkurmay Başkanlığı 'ndan ayrılmadan önce verdiği demeçte "özel kuvvet'lerden "yetişen elemanların", "müthiş bir güç" oluşturduklarını vurguluyordu. Özel savaş eğitiminden geçmiş yüzlerce kişinin oluşturduğu bu "müthiş güç", Türkiye'de kontrgerilla iktidarının güvencesini oluşturuyor. DYÇ'nin niteliğine ilişkin olarak, ABD Ulusal Savunma Üniversitesi öğretim üyesi Nelf Livingstone, Pentagon'un düzenlediği 1980'lerin Savunma Planları" başlıklı konferansa sunduğu "Terörizmle Mücadele" ve "Küçük Kirli Savaşlar" başlıklı bildiride şunları söylüyor: "Zamanımızın 'küçük kirli savaşları' hoş değil kuşkusuz. Ancak, haşin ve zalimce yöntemlerden çekinirsek, düşük yoğunluklu savaşı başarıyla yürütme yeteneğimizi kendi elimizle ortadan kaldırırız. Bu savaş; basına, harekat bölgesine girişi yasaklamayı (Y.N. Lice, Tunceli örnekleri), Kongre denetimini çiğnemeyi (Y.N. TBMM araştırma komisyonlarının karşılaştığı uygulamalar), öne çıkmış teröristlerin kelle avcılarınca izlenip öldürülmesini (Y.N. Suikastler için örtülü ödeneğin kullanılması) gerektirir... bir sa-

vaşta hesap edilecek tek şey o savaşın nasıl kazanılacağıdır." (Aktaran: A.Akfırat, a.g.e., s.70). Savaşın kazanılmasında her türlü yöntemin kullanılması mubah sayılmıştır. Bu konuda her türlü hileye başvurulur. Ünlü DYÇ uzmanı Oliver North bu konuda şunları söylüyor: "Örtülü operasyon, büyük ölçüde hileye ve yanıltıcı propagandaya dayanır. Bunların özü ise yalandır." (Aktaran: A.Akfırat, a.g.e., s.10). Bu konuda, Özel Harpçi Tüm.Gen.Cihat Akyol'un söylediklerini hatırlamakta yarar var. Ne diyordu Akyol? "Bazı ahvalde propaganda için istismar edilmek üzere mürettep olaylar meydana getirilir. İsyancıların yaptığı intibaını vererek, yağma ve katliam, ırza tecavüz olayları ele alınabilir... Halkı mukavemetçilerden ayırmak için, sanki ayaklanma kuvvetleri yapıyormuş gibi, mücadele kuvvetlerince zulme kadar varan, halka haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara başvurulması tavsiye edilir."

"Sahte operasyon"ların niteliğine ilişkin olarak, 1991 yılı tarihli bir haber, ilginç ipuçları sunuyor. Habere göre: "Bir grup özel tim mensubu, Mardin Kızıltepe'deki mülteci kampına gelerek kendilerine peşmerge elbisesi verilmesini istediler." (İkibine Doğru, 2 Haziran 1991). Bu elbiseler peşmergeler tarafından verilmiyor ve başka biçimde temin ediliyor. Haber şöyle devam ediyor: "Almanya'nın Sesi radyosu şöyle bir haber verdi: "Özellikle Kuzey Irak'taki PKK varlığı konusunda müttefik güçlerle Türkiye'nin bir temas veya işbirliği olup olmadığı sorulduğunda, Dışişleri yetkilileri, PKK'nin, Türkiye gibi, müttefiklerince de terörist bir örgüt olarak kabul edildiğini, ancak Kuzey Irak'ta bir eylemde bulunmadıkça müttefiklerin duruma müdahale etmeyeceğini belirtiyorlar." Diplomasi dilinin yorumundan çıkan sonuç şu oluyor: Türkiye ile müttefikleri yani Amerika arasında PKK'ya karşı bir anlaşma var. Bu anlaşmaya göre, Amerika

PKK'ya karşı operasyona hazırlanıyor. Türkiye, K.Irak'ın bir PKK üssü olarak kullanılması olasılığından çok rahatsız. Buna karşı önlemler üzerinde çalışıyor. Ankara'da bu önlemlerden birinin de ABD kuvvetlerinin PKK'ye karşı girişeceği askeri harekat olacağı vurgulanıyor. Türkiye, Amerika'ya gerekli bahaneyi sağlamak için bazı girişimlerde bulunabilir mi?

"7 Mayıs 1991 günü Nusaybin-Mardin karayolu üzerinde bulunan Esentepe köyü yakınlarında, çoğunluğu İtalyanlara ait aralarında Hollanda ve İspanya araçlarının da bulunduğu 24 araçlık bir konvoya uzaktan otomatik silahlarla yaylım ateşi açılmıştı. Ölü ve yaralının olmadığı olayda, isabet alan bazı araçlarda maddi hasarın meydana geldiği bildirildi. Yetkililer olayın hemen ardından yoğun propagandaya girişerek, bunun ARGK mensuplarına mal etmeye çalışmıştı." (2000'e Doğru, 2 Haziran 1991). Olaydan sonra açıklama yapan ARGK ise saldırıyı üstlenmiyor ve provokasyondan söz ediyordu. Ancak bu haberin de satır aralarında okunan, ABD'nin özel savaş kurumlaşmasındaki etkisi, sahte operasyon mantığı 1991'de "alan stratejisi"ne geçişle iyice su yüzüne çıkmıştır. Bugüne kadar kamuoyu nezdinde pek bilinmese de, ABD özel savaşın içindedir. Sahte operasyonlar konusunda bir başka kuşkulu(!) olay da, Çevrimli (Gere) katliamıdır. Diyarbakır İHD'nin bir raporla tespit ettiği bu "kuşkular", Diyarbakır Barosu tarafından da paylaşılmıştır. 27 insanın öldürüldüğü katliamla ilgili incelemeler yapmak üzere köye giden heyet olayda "karanlık yönler bulunduğunu" saptamıştır. (Cumhuriyet, 22.6.1990). İleri sürülen iddialar arasında, katliam sonrası bir başka köye götürülen Gereli köylülerle Siirt Valisi Atilla Koç, korucubaşı Bahattin Aktuğ'un bir toplantı yaptıkları ve "köylülere olayla ilgili bilgi vermemelerini" istedikleri de vardır. Köylülerin barındığı yere gelen heyet üyeleriyle görüşme-

leri jandarmalar ve korucular tarafından engellenmiştir. Diyarbakır İHD Başkanı, yaptığı açıklamada, "Ortada henüz açıklığa kavuşmamış çok sayıda soru bulunduğunu" vurgulayarak bu sorulan soruları ve kuşkuları şöyle sıralıyordu:

– Ölen 4 korucu dışında, kadın ve çocukların öldüğü evlerin korucu evi olmaması nasıl açıklanmaktaydı?

– Saldırının olduğu yerden köye girişte, diğer köy evlerinden 100 metre kadar uzakta bir korucu yakınının evi bulunmaktadır ve bu ev saldırıya uğramadı.

– Saldırıya uğrayan ve yakılan evlerden birinin yanında ilkokul binası vardır. Ama bu binaya saldırı olmamıştır.

– Askeri birlik köye yaya olarak 15 dakika mesafededir. Çatışma 5,5 saat sürmüştür. Daha büyük birlik ise, yaya olarak bir saat mesafededir. Neden müdahale olmadı?

– Köylülerin tanıklığına göre çatışma gece saat üçe kadar sürdü. Bölgede saat dört sıralarında ortalık aydınlanmaktadır. Yine köylülerin ifadesine göre yüzü aşkın silahlı adam vardır. Gün ışımadan bu kadar kısa süre içinde bu kadar çok insan görünmeden nereye gidebilir?

– Yine köylülerin ifadesine göre gelenler mermi yelekliydiler.

– Yanan evlerin lav silahıyla yakıldığı ortada olan diğer bir iddia.

– Zaman zaman köyde bulunan askerler bir gün önce çekilmişlerdi.

– Katliamın Kopenhag'da yapılan AGİK toplantısı sırasında gerçekleştirilmesi nasıl yorumlanabilir?

Gerçekten de, 5 Haziran 1990-29, Haziran 1990 tarihleri arasında Danimarka'nın Kopenhag şehrinde yapılan AGİK (Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı) toplantısında katliam gündeme getirilmiştir. "Konuya ilişkin basın haberlerinin foto-

kopileri izleyicilere dağıtılırken, gayrı resmi faaliyetlere katılan Türk bilimadamları da konuşmalarında katliamı kınadılar." (Cumhuriyet, 13.6.1990). "Öte yandan Kopenhag'da süren AGİK İnsani Boyut konferansı toplantılarına katılan Türk milletvekillerinin, PKK katliamlarını kınamak için AGİK üyesi ülkelere çağrı yaptılar." (Milliyet, 14.6.1990)...

Katliam, TBMM gündemine getirilmiş, Kars Bağımsız Milletvekili Mahmut Alınak, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun yanıtlaması isteğiyle Meclis'e soru önergesi vermiştir. Alınak önergesinde, katliamdaki "karanlık noktaların aydınlatılmasını" istemiş, "Basında katliamın güvenlik güçleri tarafından gerçekleştirildiğine dair haberler çıktığını" belirterek, "Bu 27 kişiyi güvenlik güçleri mi öldürdü?" diye sormuştur. Ayrıca önergede, katliam sırasında öldürülen Ömer Beştaş'ın, "Kurşuna dizildiğinin doğru olup olmadığına" değinilerek şöyle denilmiştir: "Ömer Beştaş'ın, koruculuğu kabul etmeyen bir aileye mensup oluşu dikkat çekici değil midir? Çatışmanın olay günü saat 21.00'den 03.00'e kadar devam ettiği, Gere köyüne yaya olarak 15 dakika uzaklıktaki 9.Jandarma Komando Taburu'nun hiçbir müdahalede bulunmadığı doğru mudur?"

Asıl önemlisi ABD'nin açıklamalarıdır. ABD Dışişleri Bakanlığından 13Haziran 1990 günü Washington'da yapılan açıklamada "...10 Haziran'da bölücü Kürt teröristler, Güneydoğu Anadolu'da bir köye saldırarak 26 köy korucu aile üyelerini öldürmüştür, 6'sını da yaralamıştır. Geçen yıl benzeri bir baskında, PKK teröristleri, çoğunluğu kadın ve çocuk olmak üzere 28 kişiyi katletmişti. ABD bu trajik kayıptan teessüf duymakta, müttefik ve dostuna karşı sürdürülen bu terör kampanyasını kınamaktadır".

"Zamanımızın, küçük kirli savaş" yöntemlerinin bu örnekle-

ri sayısızdır. DYÇ kendine özgü bir "savaş ahlakı" yaratmıştır. Buna göre: "Siyasetçiler ve halk, düşük yoğunluklu savaş strateji ve taktiklerinin, demokratik kavramlara uymayacağını anlamak zorundadır. Devrim ve karşı devrim, her ne yolla olursa olsun, başarıya ulaşmak için kendi ahlakını ve kurallarını yaratır. Bu koşullarda hayatta kalmak, başarıya ulaşmak, birincil erdemdir." (Prof. Sam C.Sarkesian, Aktaran: A.Akfırat, a.g.e., s.69).

DYÇ teorisine göre, "gerçekleştirilen her eylem insan haklarının ihlalidir, politik ve medeni hakların, sosyal, ekonomik ve kültürel hakların ihlalidir. DYÇ, kültürlerin yok edilmesidir. Doğanın tahribidir. Doğanın ormanlardan, insanlardan arındırılması faaliyetidir. Ayaklanmaya karşı harekatın temel mantığı, "hiç başlamadan önce yok etmektir". Halkın sürekli baskı altında tutulmasıdır. Bu amaçla medyadan da sonuna kadar yararlanılır. North Carolina'daki Fort Bragg Psikolojik Savaş Merkezi ve Virginia'daki Langley, "Low Intensity Conflict" Ortak Kara ve Hava Kuvvetleri Merkezi (CLIC) tarafından çıkarılan çeşitli yayınlardaki ana temalardan biri, "Low Intensity Conflict" için kamuoyu desteği kazanılmasında medyanın oynayacağı önemli roldür. Bu konuda tipik bir CLIC belgesinde şöyle deniliyor: "Karakteri itibarıyla Low Intensity Conflict'te net askeri hedefler, tanımlanmış başlangıç ve sonuç noktaları çoğunlukla eksik olduğundan" medya, "vatandaşla asker arasında bir bağ oluşturmak için kullanılmalıdır." (Deborah Davis, Low Intensity Conflict'de medyanın rolü, Düşük Yoğunluklu Çatışma içinde, Belge Yay., s.35). DYÇ-medya doktrinine göre kamuoyu, vatandaşlar, düşünceleri politik mesajlarla kolayca biçimlenebilen kara cahil bir kitledir. Egemenlik sistemi ile bütünleşmiş Muhabirler DYÇ cephesinde yerlerini almışlardır. İstihbarat servisleriyle bağlantılı bazı medya kuruluşları ve bazı gazeteciler DYÇ kodlarının

yaygınlaştırılmasında önemli işlevlere sahiptirler. Bu konumu açık açık yazan gazeteciler vardır. Halkla ilişkiler kapsamında düzenlenecek DYÇ kampanyalarında basına da çok iş düşeceğini belirten bir gazeteci şunları yazıyor: (kendisi de eski MIT müsteşarlarından birine zamanında damat olmuştur) "Iyi tertiplenmiş halkla ilişkiler planlarının, güvenlik güçleri adına kamuoyu oluşturmada ne kadar yararlı olabileceğini söylemeye bile gerek yoktur. Bunlar, halk desteğini güvenlik güçlerine sağlar. Dolayısıyla parlamentolar da bundan etkilenir." (M.Ali Kışlalı, a.g.e., s. 162). Söz konusu gazeteci "medyanın ciddi çağdaş bir devlet örgütüne kavuşmasını" istiyor. "Böyle bir örgüt medyayı bilgilendirmeli." diyor. Medya-devlet örgütlenmesi, özel savaşın en önemli gereklerinden sayılıyor. ABD ordusu Düşük Yoğunluklu Savaş Eylem Kılavuzu'nda, "Çeşitli kitle iletişim kanallarını kullanarak, halkın davranış ve düşüncesinin siyasi ve askeri çıkarlar doğrultusunda belirlenmesinden söz ediyor." (TRADOC PAM/515-44 Giriş bölümünden, Aktaran: A.Akfırat, a.g.e., s.35). Bu bakımdan, "ABD'ye bağımlı ülkelerde bağımsız medya şiddet yoluyla susturulduğu, emin biçimde güvenilir sağcı unsurların ellerinde bulunduğu ya da hükümet terörü, cinayetler veya gazetecilerin hapse atılması gibi yollarla sansür uygulandığı zaman." (N.Chomsky, Medya Gerçeği, s. 106), Özel Savaş Örgütleri eylemlerini, daha rahat bir biçimde gerçekleştirebilmektedirler. Bağımsız medya mensuplarına yönelik devlet terörünün kaynağında bazı "gazeteci"lerin şu tespitlerinin bulunduğunu da not etmek gerekiyor: "Medya mensuplarının asilere istihbarat kaynağı olabileceği savı çok öne sürülmüş, taraftar da kazanmıştır." (M.Ali Kışlalı, a.g.e., s.162). DYÇ stratejisinin uygulamaya konulması neticesinde savaşın "kirli operasyonları", gazetecileri ve gazeteleri temel hedeflerden biri haline getirmiştir. Sonuç,

onlarca gazetecinin (Özgür Ülke, Özgür Gündem başta olmak üzere 2000'e Doğru, Evrensel, Sabah gazeteleri ve sosyalist basına mensup) katledilmesi olmuştur. "Medyanın devlet örgütü" kavramıyla ortaya çıkan DYÇ örgütlenmesi uzmanlarının önünde, bu tasfiyeler doğrultusunda geniş bir psikolojik harekat alanı açılmıştır...

Bölgede, özel savaş yapılanmasının yanında, çok büyük bir konvansiyonel güç de bulunuyor. 140-150.000 asker, 40-50.000 jandarma, 40.000 polis, 67.000 korucu, 10.000 hava kuvvetleri mensubu görev yapıyor bölgede. (Savaş ve İnsan, s.59). Türk Kara ve Hava kuvvetleri bölgede jandarma ve polisle "kopmaz bir biçimde içiçedir", birçok harekat "koordineli" gerçekleşmektedir. Örneğin, Türk Hava Kuvvetleri'nin operasyonları, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın bir raporuna göre: "Kara Kuvvetleri ve jandarma planlama ve harekatıyla sıkı sıkıya bütünleşmiştir." (Haziran, 1995). Bölgede, "bilinçli" olarak bir komuta sorunu olduğu izlenimi verilmeye çalışılsa da, TSK, Özel Kuvvetler, polis, köy korucuları, "bütünleşmiş bir ayaklanma bastırma programı" çerçevesinde hareket ediyorlar. 590.000 kişilik gücüyle NATO'nun en büyük 2.kara ordusuna sahip olan Türkiye Kara Kuvvetleri, mevcudunun beşte birini bölgedeki "ayaklanmayı bastırma harekatına ayırmış" durumda. II. ve III. Ordu bu "harekatın" omurgasını oluşturuyorlar. 1992 yılındaki strateji değişikliği sonrası, iç güvenlik ve asayişten sorumlu bütün birliklere, (DYÇ) ibaresi kullanılmadan, "terör ile mücadele" konusunda eğitim verilmekte olduğu, yetkililerce ifade edilmektedir. Bu eğitimin de "dünyadaki gelişme ve uygulamalar da dikkate alınarak son yıllarda tim eğitimi olduğu vurgulanmaktadır." (M.Ali Kışlalı, a.g.e., s.194). Bu ölçeklere ulaşan bir özel savaş örgütlenme ve uygulamasının toplumsal, siyasal sonuçlarının yanında devlet yapılanmasına iliş-

kin total sonuçları da olacağı açıktır. Mutlak militarizm ile bütünleşen özel savaş örgütlenmesi, ulusal kaynakları, yani yurttaşlara dayalı ordu gerçekliğini artık tümüyle "enternasyonal" kodlara duyarlı hale getirmektedir. Global emperyalizmin, biçimsel kalıplar çerçevesinde de olsa varlıklarını sürdüren "ulusal" yapıların, içini tümüyle boşaltmasında özel savaş örgütlenme, eğitim ve uygulamaları yeni bir dönemeç oluşturmuştur. Kontrgerilla iktidarı, global emperyalizmle ve onun tezahürlerinden enternasyonal faşizmle tüm devlet yapılarını bütünleştirmek amacıyla harekete geçmiştir. Bu temelde ulusal dinamiklerin son kırıntıları da, tasfiye sürecine sokulmuştur. Bu sürecin adı "demokratikleşme"dir. N.Chomsky'nin sözleriyle: "Üçüncü dünya ülkelerinde, demokrasiden söz edilebilmesi, ABD'li yatırımcılar tarafından uygun görülmüş yollardan kalkınmayı hedef olarak seçmiş bulunan lokal oligarşinin ve benzeri elemanlarının medyayı ve politik sistemi bütünüyle kontrolleri altına almış olmalarıyla mümkündür. Bu ülkelerde halk, gerekirse şiddet yoluyla dışlanmakta, ABD ile ... bağ kurmuş, silahlı kuvvetler bu neticenin alınmasında önemli görevler üstlenmektedir." (N.Chomsky, ABD Terörü, s. 149).

Bölgede, nizami kara birliklerinin yanı sıra, iki özel komando tugayı Bolu ve Kayseri Komando Tugayları da "ayaklanmayı bastırma harekatı"na katılıyorlar. Bolu ve Kayseri komandoları, 1994'de Tunceli'de meydana gelen ve yüzlerce köyün boşaltıldığı olaylarda ön plana çıktılar. Jandarma Genel Komutanlığı'nın "Gizli" belgesi, bölgede yapılan uygulamaların prensiplerine ışık tutuyor: "Sivil halk ile gerilla kuvvetleri arasında arzu edilmeyen sıkı ilişkilerin kurulmuş olması, karşı gerilla harekatında halk üzerindeki kontrol tedbirlerinin takviye ve sertleştirilmesini gerektirebilir." (Jandarma Genel Komutanlığı, Yıkıcı Faaliyetlerle Mücadele (Aşırı Sol) Gizli Belgesi, Planlama Bölümü). Tunceli'ye yönelik

operasyonlara Reuters'e göre, 35.000 kişilik başka birliklere ek olarak, Bolu ve Kayseri tugaylarından 5000 komanda katılmıştı.

Bölgede komandoların yanı sıra bir başka "özel" güç daha görev yapıyor. Önceleri ÖHD'ye bağlı bulunan, şimdilerde ise Özel Harp Komutanlığı'na bağlı Özel Harekat Birlikleri. Bu birlikler doğrudan Genelkurmay'a sorumlu. Yabancı kaynaklarda bu birliklerle ilgili şu bilgi bulunuyor: "Türkiye'deki ABD askeri yetkilileri ... aralarında ABD Deniz Kuvvetleri'ne bağlı SEAL'lerin de bulunduğu, ABD özel harekat birliklerinin Türk meslektaşlarıyla eğitim alışverişinde bulunmak maksadıyla üçer aylık aralarla Türkiye'ye geldiklerini, yetkililer özel olarak hangi Türk birimlerinin ABD birliklerince eğitildiklerini belirtmemekle birlikte, Türk ordusuna bağlı özel harekat birimlerinin de bu eğitimden yararlananlar arasında." olduklarını belirtiyorlar. (Savaş ve İnsan, s.65). Bu bilgiyi, General Jack Wilde ve ABD ordusunun Kalkınma ve İşbirliği Karargah Komutanlığı ve komutan yardımcılığı görevlerinde bulunan Albay Edward Fitzgerald veriyor. ABD'nin özel savaş güçleri arasında bulunan bu birliklerle ilgili bilgiler şöyle: "Denizcilerin Özel Savaş Birliği'ne, denizde, havada ve karada etkin başarı göstermek üzere yetiştirildikleri için SEAL komandoları adı veriliyor. (Sea, Air, Land-Deniz, Hava, Kara Komandoları). Diğer adıyla "kurbağa adamlar". Mevcudu tahminen, 4000 kişi. Ağırlıklı olarak California'da, Coronado Deniz Üssü'nde konuşlanmış durumda. Ayrıca Virginia'da 3 takım var. Virginia Dam Deck'te konuşlu 6.Seal Takımı kontrterörizmle görevlendirilmiş. Bundan başka Filipinler, İskoçya, Porto Rica'daki ABD Deniz üslerinde konuşlanmış özel SEAL birlikleri de bulunuyor." (A.Akfırat, a.g.e., s.80). Bölgede görev yapan Ordu Özel Harekat birliklerinin ABD özel savaş güçleri ile bağlantılarına dair başka veriler de bulunuyor: "Bir Türk savun-

ma muhabirinin Ankara'daki ordu özel harekat birliği eğitim kampına 1992'de yaptığı gezide çektiği bir fotoğrafta, askerlerin ABD patentli M-16 piyade tüfekleriyle hafif silah ve anti-terör teknikleri eğitimi yaptıkları görülüyordu." (Savaş ve İnsan, a.g.e., s.65). Türkiye'de özel savaş örgütlenme, eğitim, uygulama faaliyetlerinde ABD'nin özel savaş aygıtı devrededir. Bölgede yaşanan kanlı süreçte ABD'nin, Ortadoğu'yu kapsayan emperyalist programının askeri dayanaklarını görmek mümkündür. DYÇ teorisini de içeren "Seçmeli Caydırıcılık Doktrini", ünlü 13'ler raporunda şu tespitle başlıyor: "Geçmiş 40 yılın silahlı çatışmalarının tümü, müphem bir biçimde üçüncü dünya denilen bölgede oldu; Asya'nın, Ortadoğu'nun, Afrika ve Latin Amerika'nın ve Doğu Karaipler'in çeşitli ülkelerinde ortaya çıktı." Rapora göre, bu bölgelerdeki bazı hareketler "kümülatif" etkileri bakımından "müttefikleri ve dostları arasında" ABD güvenilirliğini sarsıyorlar. Rapor "Low Intensity Conflict" kapsamında "yeni" düşmanın "az veya çok her yerde hazır olduğu ve hiç bir zaman teslim olmasının beklenmediği bir savaş" biçiminden söz ediyor. "Düşmanın her yerde hazır ve nazır" olması, büyük bir "koordinasyonu" zorunlu kılıyor. DYÇ cephesi, "bankacılar, iktisatçılar, sulama uzmanları, enformasyon spesiyalistleri, meteoroloji uzmanları" vs. geniş bir kadroya dayanmalıdır, deniyor. Yeni strateji, DYÇ kapsamında "hangi bakanlık ve dairelerin" örtülü eylemlerde görev alacağına, doğrudan Başkan'ın karar vereceğini, koordinasyonu da onun yapacağını belirtiyor. Ortaya ilginç bir "koordinasyon" modeli çıkıyor, "ayaklanmayı bastırma hareketleri" örgütlenme ve uygulamasını devletin varlık nedeni sayan Türkiye açısından bu model, ilginç ipuçları sunuyor. Bu arada anılan "doktrin", "kooperatif güçler" tanımı yapıyor ve müttefik olmanın koşulunu, müttefikin bulunduğu bölgede

"mobil güç" planlarına katılıma bağlıyor. "Bazı müttefiklerin bir kooperatif güçler programına katılmak için temelli nedenleri olmalıdır" saptaması yapılıyor ve askeri "özel eylem" kuvvetleri oluşturulması isteniyor. "Böyle müttefiklerimiz kendi askeri imkanlarını geliştirmeyi ve belki de, bu süreç içinde, bölgesel, siyasal ve ekonomik etkinliklerini iyileştirmeyi ummalıdırlar" deniliyor. Seçmeli caydırıcılık doktrini, DYÇ, özel savaş, kontrgerilla iktidarı denkleminde, Türkiye'nin bölgesel güç olma kurgusunun dayanakları netleşiyor. Türkiye'ye İsrail ile birlikte, bölge polisi olma rolü veriliyor. "Seçmeli Caydırıcılık" (Discriminate Deterrence, Report of the Commision on Integrated Long-Term Strategy, January 1988) doktrinini formüle eden komitede de bildik isimler yer alıyor: Z.Brezinski, H.A.Kissinger, S.P.Huntington, F.C.Ible, A.Wohlstetter, A.I.Armstrong, W.P.Clark, B.A.Schrriever, J.W.Vessey, W.G.Claytor, A.J.Goodpaster, J.Lederberg, J.L.Halloway. DYÇ kapsamındaki, "yeni savaş" için 1988'de 13'lerin istediği bütçe 12 milyar doları buluyor. NATO ittifak bölgesinin dışını da kapsayan DYÇ konseptine, Türkiye büyük bir istekle katılıyor. 1995 yılında Genel kurmay Başkanı Or.Gen.İsmail Hakkı Karadayı, "küresel güvenlik" sorunlarından söz ederken bunları; "Bölgesel ve etnik çalışmalar, dini fanatizm, uluslararası uyuşturucu ticareti, ...uluslararası terörizm" olarak sıralıyor. (Savunma ve Havacılık, C.9, no: 6, 1995). Gen. Kur. Başkanı "Bu sorunlara karşı uluslararası toplumun müştereken hareket etme ihtiyacı çıkmıştır" diyor. "Tehdidin mahiyeti değişti" tespitini yapan Gen.Kur.Başkanı, yeni askeri stratejinin özünü, "krizlere müdahale kabiliyeti" olarak belirliyor. Genelkurmay 2.Başkanı Or.Gen.Çevik Bir de, 1996 Mart'ında ABD'nin başkenti Washington'da düzenlenen, Türk Amerikan Konseyi (ATC) ortak toplantısında "global güvenlik" vurgusu

yapmıştır. Or.Gen.Bir "tehdit" değerlendirmesinde, "Bölgesel çatışmalar ve İstikran bozucu faktörler, dini fanatizm, uluslararası uyuşturucu kaçakçılığı, uluslararası terörizm"den söz etmektedir. Yeni strateji kapsamında gündeme alınan "Teritoryal Savunma" da DYÇ'nin kodlarına uyarlanmıştır. "Bölgesel Savunma"da denilen bu stratejide, "jandarma birlikleri ve polise de" özel görev güçlerinin yanında bazı görevler düşmektedir.

"Bazı askeri yazarlar tarafından yapılan değerlendirmelere göre, silahlı kuvvetler, aynı anda iki cephede savunma durumunda olacak ve aynı zamanda da iç tehdide karşı mücadele verecektir. Kısaca 2,5 yaklaşımı denen bu stratejiye göre kara kuvvetleri, en kötü bir ihtimalle aynı anda kuvvet çoğunluğu ile Batı ve Güneydoğu Anadolu cephelerinde savaşabilecek şekilde tertiplenirken, iç güvenlik harekatına da katılacaktır." (Em.Gen.Metin Okçu, Savunma ve Havacılık, C.10 no:4, s.60)

Milli Güvenlik Kurulu Eski Toplumla İlişkiler Başkanlarından Em.Gen.Hilmi Şengün'ün "arzusu" ile kaleme alınan yazıda: "Bölgesel savunmada gönüllülük esaslarına" vurgu yapılmakta. "Bölge" esasına göre yapılacak düzenlemelerden söz edilmekte. "Bölge halkından oluşturulacak savunma birlikleri'nin "binlerce görevi" arasında: "Kolluk kuvvetlerini takviye, haber verme, ikaz ve gözetleme sistemi, irtibat, bilgi akışı, işbirliği gibi hizmetler" sayılmaktadır. "Global güvenlik"le bütünleşen "mahalli savunma birliklerinin örgütlenmesine dair önerilerde, "teşkil edilmesi öngörülen bu tür birlikler gerginlik ... savaş halini gerektirebilecek bir tehdit karşısında Genelkurmay Başkanlığı'na verilecek yasal bir yetki ile göreve çağrılabilirler" deniliyor. Kontrgerilla hukukunun vazgeçilmez unsurlarından olan bu "sivil" güçlerin, "bölgeyi savunmaktan sorumlu komutanlıkların savunma planına dahil edilerek", "koordine" edilebileceği de belirtiliyor. TİB ko-

mutanlarından birinin "arzusu" ile yazılan bu yazıda, "Bölgesel savunma ile ilgili çalışmalar, esasında 40-50 yıl gerilere kadar giden bir sistemi güncelleştirebilmek amacına yönelik olmalıdır" tespiti bulunuyor. Gladio'nun "seferberlik" adı altında geliştirdiği "sivil birlik" örgütlenmesinin güncel işlevselliğine dikkat çekiliyor. "Bölgesel Savunma Sistemi'nin iskeletini ...Jandarma Genel Komutanlığı" oluşturabilir, önerisi yapılıyor. Bu yazıda ortaya çıkan bir başka açıklık, bölgede meydana gelen bazı olaylarda "iyi-kötü" kurgusuna yol açan jandarmanın, "başına buyruk" hareket ettiği yaklaşımlarına da son veriyor. Buna göre, "Jandarma birlikleri Genelkurmay Başkanlığı'nca lüzumlu görülen hallerle sıkıyönetim, seferberlik ve savaş hallerinde gerekli olan bölümü ile Kara Kuvvetleri Komutanlığı emrine de girmektedir." Her ne kadar JİTEM adlı bir örgütün "resmi" konumu olmadığı ısrarla vurgulansa ve bu örgütün "kirli operasyon"lardaki sorumluluğu "şahsi" olarak değerlendirilse de Genelkurmay'ın, "gerekli olan bölümü" ile jandarmayı, kara kuvvetleri emrine verebileceği bu satırla da netleşiyor. Yukarıdaki bilgiyi şu tespitlerle okumakta yarar var: "Haziran 1995 tarihli Dışişleri Bakanlığı raporuna (ABD) göre Kara Kuvvetleri birlikleri, "çoğu zaman emniyetli garnizonlarda jandarmayla birlikte barındırılıyor" ve [ordu ile jandarma] arasındaki komuta zincirleri, çoğu kez birbirine karışıyor." Türk askeri yetkilileriyle ABD ordusu ve Dışişleri Bakanlığı'ndaki sempatizanları, bu kargaşalıktan yararlanarak Kara ve Hava Kuvvetleri'ni insan hakları ihlallerinin sorumluluğundan sıyırmaya bakıyor." (Savaş ve İnsan, s.60). Bu nottan sonra söz konusu yazıdaki hususlara dönersek, jandarmanın "koordinasyon" işlevine dair şu önerileri görüyoruz: "Jandarma Genel Komutanlığı'nın bölge, il ve ilçe bazında teşkilatlanması da, bölgesel savunmanın işlerliğini, koordinasyonunu ve etkin-

liğini sağladığı gibi, bölgesel savunma kuruluşlarınıda bir araya getirebilir." STK ile başlayan, sivil savunma örgütlenmesinin "yeni strateji" doğrultusunda daha etkili olmasını, "bölgesel savunma unsurları ile Türk Silahlı Kuvvetleri'nin işbirliği esaslarının" "yeni" ilkelere dayalı olmasını istiyor "özel harpçiler". "Özel harpçi"lerin "Bilgi Savaşı-lnformation War fare" kapsamında değerlendirdikleri tehditler de, "Psikolojik harekat, elektronik harp, yanıltma, tahripler, karıştırmalar ve emniyet" konularında yoğunlaşıyor. Belirtilen yazıda, "Türkiye'ye yönelik iç tehditte halen herhangi bir değişiklik meydana gelmediği gözlenmektedir" saptaması da yer alıyor. "Muhtemel bir gerginlik, buhran durumunda" devreye girecek "bölgesel veya mahalli güçlerin" kontrgerillanın "sivil" örgütlenmesi olacağı ve bu prensibin "değişmezliği", bir kez daha vurgulanmış oluyor. "iç tehditte değişiklik" olmadığı tespiti, tüm kontrgerilla mevzuatının yürürlükte olduğu gerçeğine işaret ediyor. Bu yazının bulunduğu sayfada bir Türkiye haritası da yer alıyor, bu harita "yeşil" ve "gri" renklerle Türkiye'yi bölgelere ayırıyor. "Yeşil bölge"ye "yurt içi" deniliyor, diğer bölgeler ise, "harekat alanı ve menzil sahası" olarak gösteriliyor. Ankara, "yurtiçi" bölgede kalıyor ve şu ilginç saptama yapılıyor: "Özellikle yurtiçi bölgesinde ve kısmen de menzil sahasında, asker sivil karışımı bir bölgesel savunma organizasyonuna ihtiyaç bulunmaktadır". Kontrgerilla hukuku genellikle "sivil savunma", "seferberlik" gibi konulardaki kavramlar bagajından yararlanarak, simgelere dayalı bir kod sistemi yaratıyor. Bu kodları, belirli bir hukuk tekniği çerçevesinde yorumlamak gerekiyor. "Asker sivil karışımı" organizasyon vurgusu "kriz yönetmeliği" ile kuvveden fiile çıkıyor. Gizli devletin, gizli-gerçek hukuku bir kez daha, kontrgerilla simgeleriyle kendini gösteriyor. Asıl ilginci, söz konusu haritada K.Kıbrıs'ın da "yurtiçi" sa-

yılarak, "yeşil bölge"ye alınmış olması. K.Kıbrıs, kontrgerillanın önemli üslerinden sayılıyor ve "kurtarılmış bölge" olarak "harekat alanı ve menzil sahası" dışında tutuluyor. Or.Gen.Çevik Bir'in, ATC toplantısında yaptığı konuşmada altını çizdiği bir husus oldukça önemli. Türkiye'nin, Azerbaycan ve Orta Asya Cumhuriyetleri ile ilişkilerine de değinen Bir: "Türkiye, ...kendisini, bu ülkelerle ...serbest piyasa ekonomisi deneyim birikimlerini paylaşmaya adamıştır. Dünya toplumları ile doğru entegrasyonları için elinden gelen her türlü desteği sağlamaktadır." diyor. (Or.Gen.Çevik Bir, Türkiye'nin 2000'li Yıllara Yönelik Politik-Askeri Görüşleri, ATC konuşması, Mart 1996). Türkiye'nin "2000'li Yıllara Yönelik Politik Görüşleri"ni Genelkurmay açıklıyor. DYÇ'nin, "koordinasyon" yaklaşımına uygundur bu durum. Bu görüşler, "Serbest piyasa ekonomisi"ne, "kendini adama"yı da içeriyor. Globalleşme, DYÇ stratejileri, özel savaş örgütlenmesi bütünlüğünün sınıfsal alt yapısına ve ordunun bu konudaki tercihlerine ışık tutuyor bu değerlendirmeler. "Doğru entegrasyon" kavramı "krize müdahale" ile birlikte düşünüldüğünde, global emperyalizmin Türkiye'ye "askeri yayılmacılık" misyonuna uygun roller hazırladığı görülüyor. Laiklik vurgusunu, "serbest piyasa ekonomisinin" örtüsü haline getirerek bölge ülkelerine "demokratik" ve prestijli bir model sunmaya çalışan Türkiye, "doğru entegrasyon"un ölçütünü, ordusu ile belirliyor. Serbest piyasa ekonomisi, "demokrasi ve insan hakları ideolojisi" temelinde açılan global emperyalizm, militarizmi "düşük yoğunluklu demokrasi" ile gizliyor. Oysa DYÇ doktrini, muazzam bir militarist örgütlenme ve sistemin özü haline getirilen faşizmi simgeliyor...

DYÇ kapsamında bölgede üslenen güçlerle ilgili tespitlere devam ettiğimizde, karşımıza çıkan güçlerden biri de, "Türk Ka-

ra Kuvvetleri Hava Gücü". Ayaklanmaları Bastırma Harekatı'nda kullanılan helikopterler, bu güç bünyesinde bulunuyor. Büyük bölümü ABD tarafından sağlanmış bulunan helikopter filosunun en önemli üslerinden biri Malatya'daki Kara Kuvvetleri 2.Hava Alayı. Türk Kara Kuvvetleri'nin Hava Kuvvetleri envanterinde bulunan AH-IW Cobra, S-70 A Sikorsky Black Hawk, UH-IH Nakliye Helikopterleri, ABD menşeli.

Bölgede binlerce jandarmanın görev yaptığı biliniyor. Ancak, jandarma birliklerinin en önemli birimini, "Jandarma Özel Harekat Güçleri: Özel Tim" oluşturuyor. Jandarma Özel Harekat Timleri, 1992'de uygulamaya konulan "alan stratejisi"nin temel güçlerinden biriydi. J.Özel Timleri de tıpkı, polis özel timleri gibi, "PKK'yle kendi yöntemleriyle savaşmak"la görevlendirildi. Bu timler, kontrgerilla yöntemlerine uygun bir eğitimden geçirildiler. Başbakan Çiller, Kasım 1993'de "hareketli özel komando timleri militanlarla kendi yöntemleriyle savaşmak üzere eğitiliyor... İlk aşama Ocak'ta tamamlanacak ve bunların sayılarını en kısa zamanda 10.000'e çıkartmayı amaçlıyoruz." dedi. (Reuters, 4 Kasım 1993). Jandarma özel timlerinde, şu sıralarda 15-20 bin arasında asker bulunduğu tahmin ediliyor. Komandolar arasından seçilen ve yüksek ücretler alan bu timler, oldukça iyi bir eğitim görüyorlar. Jandarma özel Timleri için yapılan tespitler, Polis özel timleri için yapılanlardan çok farklı değil. Bu konuda bir kaynakta şu bilgiler yer alıyor: "Bu birlikler iyi eğitim görmüş olmalarına ek olarak, PKK'yi olduğu kadar Kürt milliyetçiliğinin bütün görünümlerini yok etmeye adanmış ideolojik yönelimli bir güç oluşturuyorlar. Pek çok özel tim personelinin Kürt milliyetçiliği hareketine karşı derin bir antipati besleyen aşırı milliyetçi sağcı gruplardan derlendiği bildiriliyor. Onlarca yıl boyunca Türkiye'de boy veren bu grupların, hükümetin, aralarında 1970'ler-

de solcuların, 1980 ve 1990'larda Kürtlerin bulunduğu düşmanlarına karşı savaşmak için kullanıldığı bir tarihi var." (Savaş ve İnsan, s.69). Bu konuda, MHP ile ilgisine dair iddialar bulunan ve ülkücü olduğunu "itiraflarında" da belirten Binbaşı Cem Erseven'in anlattıkları yukarıdaki bilgileri teyid ediyor.

Polis, Özel Harekat Timleri de bölgede savaşan güçler arasında bulunuyor. "İstihbaratçılar, keskin nişancılar ve piyade türü düzenli komandolardan" oluşan Özel Harekat Timleri, A ve B olmak üzere ikiye ayrılıyorlar: "Yalnızca eski kara kuvvetleri ve jandarma subay ve astsubaylarından oluşan A timleri, Türk ayaklanma bastırma güçlerinin en seçkini. Bu timler, tamamıyla yüksek ücret alan ve çok iyi eğitilmiş gönüllülerden oluşuyor... Özel Timlerin büyük bölümü gibi A timleri de, Türkiye'deki aşırı sağcı milliyetçi hareketin mensupları arasından derleniyor... B Timleriyse, esas olarak, polislerle onların yanı sıra, eski ordu ve jandarma erlerinden oluşuyor... A ve B timleri arasındaki fark, hedefleriyle ilgili. Statüleri daha yüksek kişilerden oluşan ve daha yüksek ücret alan A Timleri, B timlerinin peşinde koştuklarından daha önemli PKK üyelerini ele geçirmekle görevli ...hem A hem B Timleri operasyonlarını, Diyarbakır'daki süper Vali dışında kimseye karşı sorumlu olmaksızın yürütüyorlar. Kimi kaynaklara göre Özel Harekat Timleri, Ordu özel güçleri ve Özel timle birlikte Türk Genel Kurmayı'nın "Özel Harp Komutanlığı"na bağlı." (a.g.e., s.71). Aslında, Özel Harekat Timleri'ne ordu tarafından eğitim verilmesi, bölgedeki asayiş komutanlarının ÖHD kökenli olması (Özel Harp Daire Başkanlarından, Kor.Gen.Hasan Kundakçı, I.Asayiş Komutanlığı görevinde bulundu), "koordinasyon"da ordunun ağırlığı ikinci olasılığı güçlendiriyor: Bu bağlamda, bir söyleşi sırasında, "Özel Harekat Timleri'ne anti-terör konusunda verilen eğitim, Ankara Gölbaşı

tesisleri dışında da veriliyor mu?" sorusuna, dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar şu yanıtı veriyor: "...Genelkurmay Başkanlığı, Kara Kuvvetleri Komutanlığı bize büyük destekte bulunuyor. Menteş'te Kara Harp Okulu tesislerinden de istifade ediyoruz. Bunun dışında bölgede her yerde TSK tesislerinden ..., özellikle atışlarda çok istifade ediyoruz. TSK ile işbirliği ve koordinasyonumuz iyidir. Bize çok destek oluyorlar." (M.Ali Kışlalı, a.g.e., s.279). Özel savaş örgütlenmesinin kurumsal boyutları böylece özetlenmiş oluyor. Ağar, polis timlerinin eğitiminde ordu ağırlığını vurguluyor. Bugün açıklayamadığı "devlet sır"larından birini "koordinasyon" oluşturuyor. 1992 yılının Eylül ayında Emniyet Genel Müdürü olarak görev yapan Yılmaz Ergun da timlerle ilgili olarak: "Çok özel yetiştiriliyorlar... Bu konuda iddialıyız. Dünya üzerindeki bu konuda yetişmiş elemanları ile aynı ayarda olduklarına inanıyoruz" diyor ve ekliyor, "Kendilerine sağlanan imkanlar bakımından da özel durumları var." (a.g.e., s.271). Bu "özel durumlar" da, "devlet sırrı" kapsamına giriyor! "Özel durum"lardan bir diğerini Ergun, "Teröristle teröristin tutumuyla mücadele edersek daha da başarılı oluruz. Buna en yakın olan, bizim harekat timlerimizdir." (a.g.e., s.373.) Devletin ideolojik aygıtlarının "terör" ve "terörist" kavramlarına yaklaşımı ve bu bağlamda belirlediği eylemlerin niteliği düşünüldüğünde, "devlet terörü"nün boyutları iyice netleşiyor. Silahlı bürokrasinin üst düzey yöneticileri, "terörü" itiraf ediyorlar. Bu arada Özel Harekat Timleri'nin de "talimnameleri" bulunup bulunmadığı sorusuna, Ağar aynı söyleşide, "Var. Onları 'hizmete özel' olarak kullanıyoruz. Yazılı metinler var." diyor, (a.g.e., s.279). Özel Harekat Timleri'nin temel nitelikleri arasında, "bağımsız" oluşları, "milliyetçilik"leri ve "işkence", "yargısız infaz" ve diğer "insan hakları ihlal"lerinden sorumlu olmaları sayılıyor. International

Defense Rewiev, (c.28, no: 2 Şubat 95) "PKK'lı olduklarından kuşkulanılanların görüldükleri yerde öldürüldükleri, Özel Harekat Timleri'nin, gördüğün yerde öldür operasyonlarının son aşamalarından sorumlu olduklarını" yazıyor. Bölgede "en yüksek yetki Türk Silahlı Kuvvetleri'nde, OHAL valiliğinin konumu ise, "teorik komuta zinciri"nde yer alıyor. Bir ABD ordu uzmanına göre, "Türk Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı, PKK'ye karşı başarı sağlamanın bütün sorumluluğunu üstleniyor. Dolayısıyla İçişleri Bakanı'nın etkisi zayıflamış, Güneydoğu'daki OHAL süper valisi kenarda kalmış ve PKK'nin kökünü kazımaya yönelik geniş çaplı Türk Genelkurmay askeri harekatı, OHAL bölgesinde jandarmanın rolünü geri plana atmış durumda." (Steplen Button, "Turkey Struggles", (Türkiye PKK'yle) s.76, Aktaran: Savaş ve İnsan, s.74).

Bölgede görev yapan, genellikle Özel Harpçi Asayiş Kolordusu Komutanları, Genelkurmay ile bir tutuluyor. OHAL Bölge valisi, görünür hukukun bir figürü durumunda. TSK'nın, "siyasal ve operasyonal iktidarı"nı Asayiş Kolordusu Komutanları temsil ediyor bölgede. Dolayısıyla, tüm "özel" unvanlı kuvvetler ve onların eylemlerinden, doğrudan Genelkurmay Başkanlığı sorumlu. Gen.Kur.Başkanı Or.Gen.İ.Hakkı Karadayı, her ne kadar bölgedeki uygulamaların "OHAL Bölge Valisi'nin sorumluluğunda" olduğunu söylese de, fiili durumla ilgili olarak söyledikleri, askeri strateji açısından farklı bir yaklaşımın gündemde olduğunu ortaya koyuyor. Karadayı'ya göre, "1991 yılından itibaren iç tehdide birinci önceliğin verilmesi ve güç teksifi" söz konusudur. (Savunma ve Havacılık C.9 no: 6, 1995). Türkiye'nin tüm komşuları ile ilişkilerini PKK bağlantısı ekseninde değerlendiren ordu açısından, bölgedeki güçlerin "koordinasyon" ve "komutası", kendi dışındaki hiçbir güvenlik kurumuna bırakılama-

yacak durumda bir "tehdit" içeriyor.

Özel savaş örgütlenmesi kapsamında "bölge"de oluşturulan sistemin militer dayanaklarından biri de koruculuktur. Korucu sistemi, DYÇ'lerde, daha önce Güneydoğu Asya ve Afrika ülkelerinde olmak üzere, birçok yerde Britanya İmparatorluğu ile Fransa tarafından kullanılmıştır. Bu sistemde "ayaklanmalara" karşı yöre halkının yönetim yanlısı bölümünün kullanılması esastır.

Türkiye'nin savaş konseptinde, korucular, "Avcı birlikleri," örgütünün işlevine benzer işlevlere sahiptir. Bu güçlerle, "nizami" kuvvetler lehine güç tasarrufunda bulunuluyor. 1987'de 5000 olan resmi köy korucusu sayısı bugün, 53.000-55.000 arası. Köy koruculuğu sistemi, aşiret yapısına dayalı olduğu için bölgede, özel savaş feodalitesi denilebilecek yoz bir yapı ortaya çıktı. Bu sistem sayesinde, "bölge"de halk arasında büyük bir kutuplaşma ortaya çıktı. Bu kutuplaşmanın sonuçlarından biri de, "savaşa taraf olmayan kişi" statüsünün bulunmaması. Koruculuk sistemi, insanları savaşta taraf olmaya zorluyor. Taraf olmanın sonuçları ise, son derece ağır. Öte yandan koruculuk sistemi, büyük bir suç şebekesine dönüşmüş durumda. Uyuşturucu ticaretinden, cinayete bir çok ağır suç işleyen korucular, örneğin, Adliyelere baskın yapıp sanıkları zorla alabiliyorlar. Suç işlemelerine göz yumulan korucular, devlet desteğinde eski kan davalarına yenilerini de eklediler. Koruculuk sisteminin, daha sonra "Avcı Birlik"lerine dönüştürülmesi amacıyla bazı çalışmalar yapılmaya başlanmıştır. "Bölge"deki istihbarat yapılanmasında sorunlar olduğuna dair taktik amaçlı bir propaganda yapılmasına karşın, aslında istihbarat yapılanması da özel savaş ihtiyaçları doğrultusunda oldukça iyi organize edilmiştir. Bu konuda, M.Ağar şunları söylüyor (1994 Aralık): "...Merkezi koordinasyon var... Hem bölgeler hem de alan bazında ciddi koordi-

nasyon var. Süratle gelen istihbarat tek merkezde toplanır. Operasyonel faaliyete dönüştürülür. Anında bölgeye gelir. Ankara'ya bildirilir." (M.Ali Kışlalı, a.g.e., s.78). Bölgeye, 1990'lardan sonra geniş çapta zırhlı araçlar, helikopterler, uçaklar sevk edildi." (M.Ali Kışlalı, a.g.e., s.186). Bu bağlamda konvansiyonel savaşın da dayanakları pekiştirildi. Diğer yandan da, DYÇ kapsamında özel savaş örgütlenmesi gerçekleştirildi. Bu dönemi, Gen.Kur.Başkanı Or.Gen.Güreş şöyle anlatıyor: "Topyekün mücadele. Ama buna da imkan yok. Tayin ettiğin gitmiyor. Kim yapacak mücadeleyi? Gidenler de istifa ediyorlar... Yedi gün uyumadan bunu düşündüm. Sonunda bu işe el atmam gerektiği neticesine vardım. Zaten Cumhurbaşkanı da, Başbakan da istiyorlardı. Kuvvet komutanlarına 'El atmam için sıkıyönetim lazım' dedim. Ama bunun bir mahzuru vardı. Türk halkı 'Gene asker geldi, halletti' derdi. Demokrasi; sivil bir yönetimle sorunu çözerse, halkta daha güzel bir imaj oluşacaktı.

Hükümetler daha kuvvetlenecekti..." (a.g.e., s.222). Or.Gen. Güreş, "demokrasi imajı"ndan söz ediyor. Bu noktada kendisine, "işin içine fiilen, ama resmen olmadan nasıl girdiniz?" sorusu yöneltiliyor. Bu soru, özel savaş örgütlenmesi ve DYÇ uygulamalarında sorumluluk konusunu aydınlatan kilit soru. Güreş, verdiği yanıtta, "Oradakilere yardımcı olarak. MGK'ya da söyledim. Oradakilerin, bölgedekilerin tahrikiyle yapmaya başladık. Kara kuvvetlerinde muazzam bir eğitim hazırlığına girdim. K.Kuvvetlerinde özel-kuvvet eğitimi ile komando eğitimi görmüş subayları topladım, onlara kurs açtırdım. Jandarmayı, K.Kuvvetleri'ne eğitim merkezlerine verdik. Subay ve er yetiştirdik bu mücadele için. Hepsi özel harekatçıydı... Rus silahları satın aldık. Piyasa serbestti. Kanas, uzaktan suikast silahları." (a.g.e., s.223). Özel savaş örgütlenmesi, tüm orduyu kapsayacak

biçimde yürütülüyor. DYÇ konsepti, temel doktrin haline getiriliyor. Ordu polisleşiyor. Bu arada dönemin Gen.Kur.Başkanı, "suikast silahları" aldıklarını vurguluyor. Savaşın "kirli yüzü", iyice ortaya çıkıyor. "Özel harekatçılar"ın ordudaki ağırlığı artıyor. 1991'den itibaren geliştirilen strateji kapsamında, "özel kuvvet"lere ilişkin olarak Güreş şunları söylüyor: "Eski Özel Harp'in yapısını değiştirdik. İngiltere'ye gittim. Araştırma yaptım. Özel Kuvvetler Komutanlığı haline geldi. Alaylar oluştu. Amerika ile temasa geçtim. Çok yakın işbirliği yaptım." (a.g.e., s.22). 1991 tarihinden itibaren özel savaş örgütlenmesi, "enternasyonal" desteklerle geliştiriliyor. DYÇ deneyimleri bilinen İngiltere ve özel savaşı, global emperyalizmin "yeni askeri stratejisi" ilan eden ABD ile "çok yakın" işbirliğine gidiliyor. Delta Force ve SAS sistemine uyarlı olacak alaylar oluşturuluyor. Or.Gen.Güreş, bu süreçte Demirel'den gördüğü desteği, özellikle belirtiyor. Özel savaş yapılanması, General'in iftihar kaynağı oluyor. Özel Kuvvetler için: "...Onlar bizi çok kurtardı. PKK Nevruz'da yapmak istediğini yapamadı. 1992'den sonra toparlanmaya başladık. Silahlarımız, eğitimimiz, subaylarımız, özel kuvvetlerimiz toparlandı. Özel Kuvvetler Komutanlığı tam kuruldu. Önce bir alay oldu. Kolay değil. Eğitimleri iki sene sürüyor. Komando 4-5 ayda oluşuyor. Ankara'da eğitiliyorlar. Fevkalade eğitim görüyorlar. Başbakanı da götürmüştüm. Müthiş atıcılar yetişiyor. Sonunda üç alayla bir Özel Kuvvetler Tümeni oldu. İngiltere'deki SAS'dan daha büyük.

Amerika'da bunlara, Delta Force deniyor. Bordo bereliler bunlar. Onlarla vurmaya başladık." (a.g.e., s.223). "Suikast silahları", "Delta Force", "SAS", "Özel Kuvvetler", "bordo bereliler", "müthiş atıcılar", "Özel Kuvvetler Tümeni" tüm bunlar Özel Savaş Örgütlenmesi'ne ilişkin Gen.Kur.Başkanı'nın değerlendir-

melerinden çıkan ipuçları. Türkiye'de, "her şey tartışılıyor"! ancak "bordo bereliler", kanas tipi suikast silahlarının kullanıldığı yerler, "bir tümen" olmuş "Özel Kuvvetler" ile ilgili en küçük bir tartışma yok. General Güreş, örneklerinden söz ederken, "İngiltere'yi IRA'yı, İspanya'ya gidip Civil Guardia dedikleri kuvvetleri Bask'ı tetkik ettim" diyor. Özel Savaş örgütlenmesinde "enternasyonal" dayanışmanın örneklerini görmek mümkün.

"Sivil" politikacılar bu süreçte her zamanki gibi silahlı bürokrasinin en büyük desteği. Güreş, "bütün başbakanlarla, Özal, Akbulut, Yılmaz, Demirel ile... rahat çalıştım" diyor. Tansu Çiller için de. "Başbakan da, böyle kaplan gibi durunca silahlı kuvvetlerin çok hoşuna gitti." (a.g.e., s.223) diyor. Türkiye'nin militarist siyaset literatürü, yeni bir deyim kazanıyor, "kaplan gibi" başbakan. Özel Savaş örgütlenmesi, "kaplan gibi" başbakanlarla bütünleşince "Bölge"de muazzam bir şiddet tablosu ortaya çıkıyor: 23.000 ölü, "iki milyon iç göç, yakılarak ortadan kaldırılmış 2664 köy." (Milliyet 25 Temmuz 1995). Bu arada dönemin Genelkurmay Başkanı'nın "Özel Kuvvetler" için, "onlar bizi çok kurtardı" diyerek, kanlı Newroz olayları ile bu güçler arasında bağlantı kurduğu görülüyor. Newroz olaylarında çok sayıda sivil insanın öldürüldüğü biliniyor. 1992 Mart ayında, DYÇ kapsamında "Alan Stratejisi"ne geçişle birlikte "bölge"de, "özel kuvvetler"in "kurtarma" faaliyetleri yoğunlaşmıştır. "Alan Stratejisi"ni, Gen.Güreş şöyle anlatıyor: "Bölgelere girdiğinizde o yerden başkasına, oraya gidince de başka yere kaçıyor. Alana girip kalacaksın. Oradan kaçan, yandakiyle karşılaşacak. Kaçacak yer bulamayacak. Ayrıyetten takipçiler de var. Her alanı doldurduk. İki yüz küsur bin kişi. Bir de geçici köy korucuları (50 bin kişi)." (a.g.e., s.224). "Bölge"de gerçekleştirilen muazzam özel savaş yığınak ve örgütlenmesinin zorunlu kıldığı büyük fonlar

için, Or.Gen.Güreş şunları söylüyor: "Demirel'in bir özelliği var. Silahlı kuvvetler ihtiyacı söz konusu olunca, hemen gereken parayı bulurdu." (a.g.e., s.223). DYÇ uygulamasına son derece elverişli bir "sivil" kanat, bölgedeki tüm örgütlenme ve eylemlerde sorumluluk sahibidir. Öte yandan Doğan Güreş, DYÇ konseptinin uygulanmasında jandarmaya özel bir önem veriyor ve şu açıklamayı yapıyor: "Eşref Bitlis Paşa, benim o zaman sağ kolumdu. Jandarmaya komando eğitimi verdik." (a.g.e., s.224). General Güreş, "Low Intensity Conflict" adı verilen "harekat" konusunda Türkiye'nin kazandığı büyük tecrübeyi, 1992'den sonra açıkça ortaya koymuştur. DYÇ doktrininin, "Silahlı kuvvetlerde, tüm eğitim kurumlarında harp okulları, sınıf okulları ve harp akademilerinde ... eğitim yapılmaktadır ... bu konuda eğitim merkezleri tesis edilmiştir. Personele, yurtiçinde ve yurtdışında eğitilmiş uzman personel tarafından eğitim verilmesine başlanılmış ve devam ettirilmektedir. Bilhassa jandarma birliklerinde verilen bu eğitime Kara Kuvvetleri birlikleri de tabi tutulmaktadır. Türkiye'nin her yerinde bu tür eğitim yapan ve valilerin isteğiyle kullanıma hazır, iç güvenlik birimleri oluşturulmaktadır." (a.g.e., s.217), General Güreş'in sözleri, Özel Savaş örgütlenme, eğitim ve uygulamalarının, tüm ordu birimlerini kapsadığını gösteriyor. Ayrıca, tüm Türkiye'yi kapsamına alan "iç güvenlik birlikleri" yapılanmasından söz ediyor. Özel Savaş, "Türkiye'nin her yerinde" örgütleniyor. Bu da özel savaşın, "bölge" ile sınırlı olmadığını ortaya koyuyor. Hazırlık var. Hazırlık 90'ların başında başlıyor. Günümüzde, kriz yönetmeliği ile boyutları iyice açığa çıkıyor. "İç güvenlik birlik"lerinin "iç düşmana" karşı kullanılacağı anlaşılıyor. Özel savaş örgütleri "Türkiye'nin her yerinde" oluşturulurken, "bölünmez bütünlük" meşruiyetinden yararlanılıyor. Anti-komünist histeri, yerini, bölünme histerisine

bırakıyor. Muazzam bir propaganda eşliğinde halk, özel savaş örgütlerinin demir cenderesine alınıyor. PKK ile savaş, konunun görünür tarafını oluşturuyor. Özünde, mutlak militarizm yeni örgütler ve stratejilerle restorasyon sürecini yaşıyor. Doğan Güreş, "hürriyet biraz da pahalıdır" diyor ve ekliyor: "Şayan-ı şükrandır ki, bütün hükümetler TSK'yi gözetmektedir." Sivil siyasetin konumunu özetleyen bu görüşler "hürriyetin" finansmanı ile hükümetlerin ilgilendiğini vurguluyor. Güreş, özel savaş ile "savunma sanayii"nin hızlı gelişimi arasında bağ kuruyor ve "Türk milleti silahlı kuvvetlerine her şeyi verir" diyor. Özel savaş örgütlenmesi, bölünme histerisinin propagandası, militarist politika ve politikacılar, savaş sanayii, halkın "her şeyini" savaş sanayii için seferber etmesi, Türkiye'de askeri-sınai kompleksin doğuşunu haber veriyor. Bölgedeki savaşın sınıfsal dinamikleri ortaya çıkıyor. 1995-2005 yılları arasında, silah endüstrisine 150 milyar dolarlık kaynak aktarılacağı açıklanıyor. Bunun zorunlu kıldığı yoğun sömürünün tepkileri ve muhalefeti için "iç güvenlik birlikleri" 90'lı yılların başından itibaren örgütlenmeye başlanıyor. Özel savaşın sınıfsal doğası netleşiyor.

Jandarmanın DYÇ kapsamında özel bir konumu bulunuyor. "Alan stratejisi"ne geçişte önemli katkıları bulunan Jandarma Genel Komutanı Or.Gen.Eşref Bitlis için, "Konularına hakim, ayrıntıları çok iyi bilen ve DYÇ konusunda gerçekten uzmanlaşmış" bir askerdi deniliyor, (a.g.e., s.230). DYÇ temelinde, kontr-gerillanın temel gücü olan komando örgütlenmesine dair, o da şunları söylüyor: "Düşündük. Ne kadar komando birliği lazım olacaktı? Dış ülkeleri de tetkik ettik. Tecrübem de var. 4 sene Komando Tugay Komutanlığı yaptım. Dışarıda eğitim gördüm. Çözüm için ilçelerden başladık. Her ilçeye bir komando bölüğü koymaya başladık. Vilayetlere de birer komando taburu koyduk... 84

komando bölüğü ve 16 komando taburuna ulaştık." (a.g.e., s.231). Gen.Bitlis ayrıca, "illere durumlarına göre kaçar tim" gerekeceğini hesapladıklarını ve özel timleri hızla gündeme soktuklarını belirtiyor. 1992 yılı Haziran ayı itibariyle, "A timi 36, B timi 76, 104 de mekanize tim" bulunduğunu açıklıyor, (a.g.e., s.237). Özel tim, komando örgütlenmesi, DYÇ doktrini gibi temel politikalarda tüm komuta kademesinin anlaştığı görülüyor. Öte yandan, OHAL bölge valiliğinin "görsel" konumunu, Gen.Bitlis de vurguluyor: "Vali nasıl görev emri verir? Şuraya iki bölük koy. Buradan taarruz et, falan diye mi? Aslında Vali asayiş komutanına yetki verir... Onun nasıl yapılacağına komutan karar verir. Icra eder... bizim anladığımız anlamda, emrinde değil." (a.g.e., s.237) diyor ve şunları söylüyor: "Her ildeki güçler, müstakil olarak hareket edebilecek hale geldiler. OHAL Valisi de, kendi yetkilerini diğer valilere devretti. Teşkilatta bu noktaya geldik." (a.g.e., s.232). OHAL, yasal görünümü kurtarıyor ve bölgede tam anlamıyla bir savaş örgütlenmesi yürürlüğe konuluyor. "Sivil" idari taksimat, "görsel" bir malzemeden öteye geçmiyor.

Bölgede yürütülen savaşta, konvansiyonel savaşın tüm yöntemleri tatbik ediliyor. Özel savaşta "muazzam deneyim" kazanılıyor. Özellikle tim ve komando eğitimi ön plana çıkarılıyor. Öyle ki, "zırhlı timler" bile kuruluyor. 1992 Haziran ayı itibariyle, Gen.Bitlis, "130 zırhlı tim"den söz ediyor. Bu arada "bölge"de üst düzey sorumluluk almış komutanların özellikleri de süreçle bütünleşiyor. Örneğin, General Bitlis'in biyografisinde anlamlı ipuçları bulunuyor. 1971-1973 arasında Hamburg'da askeri akademide eğitim görüyor. 1974 Kıbrıs Savaşı'na helikopterlerle indirilen birlikler arasında bulunuyor. Kolordu Komutanı Nurettin Ersin de, Harekat Şube Müdürü olarak 2.Kıbrıs Harekatını planlıyor. 78-82 yılları arasında, Komando Tugay komutanı

olarak görev yapıyor. Fatsa, Tunceli, Siverek operasyonlarını yürütüyor. Daha sonra muhtelif rütbelerle Kıbrıs, Erzincan, Gelibolu'da görev yapıyor...

Fatsa operasyonunun, Brüksel'de NATO merkezlerinde, Fatsa ile ilgili kaygıların ürünü olduğu biliniyor. Tunceli ve Siverek'teki komando harekatlarının izleri ise belleklerde. Genelkurmay Başkanı Güreş ile oldukça yakın çalışan Gen.Bitlis, "Genelkurmay Başkanı'nın emriyle, Kara Kuvvetleri'ndeki bütün helikopterleri aldık" diyor, (a.g.e., s.231). Özel savaşın koordinasyonunda herhangi bir sorun görünmüyor. Jandarma içinde, kontrgerillacı subaylardan geniş bir kadro bulunuyor. Bu kontrgerillacı subayların 70'li yıllardaki "karargahları" ise, Ankara'daki Jandarma Okul Komutanlığı." (Binbaşı Ersever'in İtirafları, Soner Yalçın, s.22). Gruptaki MHP'li subaylar, "açıkça eylemlere" de katılıyorlardı. Bunlardan Dr.Güçlü'yü öldüren silahın sahibi F.A., bugün Albay rütbesinde bulunuyor. "Kontrgerillacı subaylar", daha sonra bölgedeki jandarma timlerinde çalışmaya başladılar. Aynı kaynak "MHP'lilerin bir araya gelip liderliğini Kor.Gen.Hulusi Sayın'ın yaptığı ekipten söz ediyor." (a.g.e., s.21). Bu kadrolar daha sonra JİTEM denilen ve varlığı, bugün kabul edilmeyen yapı içinde örgütlendiler. JİTEM'de görev yaptığını söyleyen bir astsubay, şu bilgileri veriyor. "Bu birim jandarmada ilk kez 1938 yılında değişik bir isimle kuruluyor. O yıllarda Jandarma Teşkilat ve Vazife Nizamnamesi'nin şekavetin izalesi (eşkiyalığın ortadan kaldırılması) ve ajan muhbir tayinine dair talimat var. İşte bu talimat, sonraki yıllarda reorganizasyona tabi tutuluyor. Sanıyorum 1987 yılında tekrar JİTEM adı ile kuruluyor. Jandarma İstihbarat Birlikleri bölük pörçüktü. Hepsini bir komutanlığa bağlamak istediler. Adına da Jandarma İstihbarat Terörle Mücadele denildi.

JİTEM grup komutanının alt kadrosunda bir veya iki subay ile birkaç astsubay görev yapar. JİTEM Komutanlığı'na bağlı gerilla gibi giyinen, altlarında özel arabaları bulunan JİTEM komutanları dışında kimseden emir almayan, kendi başlarına buyruk olan, çoğunlukla dağda gezen, mağaralarda kalan timler vardı." (a.g.e., s.23). Bu jandarma timlerine ilişkin, dönemin J.Genel Komutanı Or.Gen. Eşref Bitlis şu bilgiyi veriyor: "A timleri, tamamı rütbeli olan personelden kurulmuştur. Teçhizatı, tamamen özeldir. Eğitimi özeldir. Eskiden özel harp eğitimi yapardı. Şimdi jandarmanın kendi timidir. B timleri ise, yarısı rütbeli, yarısı asker kişilerden oluşuyor. Hepsi komando eğitim görmüştür. Ondan sonra da, ilave olarak özel tim eğitimi görmüştür." (M.Ali Kışlalı, s.232). JİTEM adı çerçevesinde oluşturulan esrarengiz hava, aslında özel savaş timleri olarak örgütlenen ve sayıları yüzlerle ifade edilen Jandarma Özel Harekat timlerinin bir bakıma üzerini örtüyor. Oysa, özel savaş Timleri'nin eğitim, taktik, örgüt kodları "enternasyonal". Bu timler El Salvador'da, Guatemala'da, Arjantin'de ne yapıyorsa, Türkiye'de de aynısını yapıyor. Bunlar ordunun özel savaş örgütlenmesinin önemli bir parçası. İsimlendirme önemli değil. JİTEM'in işlevlerini yerine getiren özel savaş örgütleri zaten bulunuyor. Nitekim, Binbaşı Ersever de; "JİTEM adı yanlıştır. Öyle bir teşkilat yok. Tam adı, Jandarma İstihbarat Grup Komutanlığı'dır. JİTEM, Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele demek. Böyle bir örgüt yok... Deneme mahiyetindeydi, kısa süreli JİTEM teşkilatı kuruldu. Sonra da kaldırıldı." diyor. (S.Yalçın, s.91). Örgüt adları değişse de özel savaşın strateji, taktik ve örgüt ilkelerinin belirlenmesinde temel devlet kurumlarının sorumluluğu esas. "Çete", "illegal yapı", "kanun dışı faaliyet", vs. türünden değerlendirmeler, Türkiye'de tüm devlet kurumlarının organizasyonuna katıldığı, özel

savaş örgüt ve gerçekliğini örtemiyor. Bu örgütlenme, kontrgerilla iktidarının yeni bir aşamasını oluşturuyor. DYÇ konseptinin tüm militer faaliyetler açısından değerini, özel harpçi eski MGK Genel Sekreterlerinden Em.Or.Gen. Sabri Yirmibeşoğlu şöyle açıklıyor: "Gayrınizami harp dediğimiz türü Kennedy çok benimsemişti. Artık bildiğimiz klasik savaşların çıkmayacağını, bundan sonraki çatışmaların bu yeni şekilde (Low intensity conflict-düşük yoğunluklu çatışma) olacağını düşündüğünden buna ABD'de çok önem verdi, özel kuvvetler gelişti." (Kışlalı, a.g.e., s.241). 6-7 Eylül olaylarını ÖHD'nin işi olarak yorumlayan ve "muhteşem bir örgütlenmeydi" diyen Gen. Yirmibeşoğlu. klasik savaşların sona erdiğini vurguluyor. Ordunun, özel savaş örgütlenmesini ve DYÇ konseptini temel almasını öneriyor. (Yirmibeşoğlu, Tuğ.Gen. rütbesiyle ÖHD Başkanlığı yaptı.) Özel savaş örgütlenmesinin boyutlarının nerelere uzanabileceğini göstermesi açısından, OHAL Bölge Valililerinden Ünal Erkan'ın şu sözlerini okumak gerekiyor: "Her polisin özel harekat eğitiminden geçmesi hedef olmalı. Trafik polisi bile bir yıllık temel eğitimi alırken, bunun son bölümünde özel harekat bölümü mutlak eklenmeli." (Kışlalı, a.g.e., s.256). Trafik polislerine varıncaya kadar "özel harekat" eğitimi, bu noktadan sonra devletin varlık biçimi konusunda fazla söze gerek kalmıyor...

"Özel kuvvet", "özel eğitim", "özel savaş" Türkiye'de özelleştirme militarizmden başlamış görünüyor. Bu, özel kuvvetlerden, polis özel harekat timlerine dair daha önce yazılanlara, 1994 Aralık ayında Em.Gen.Müd. Mehmet Ağar'ın söylediklerini eklemek gerekiyor. Ağar, özel timlerin eğitimi konusunda şunları söylüyor: "Eğitim verenler, hem bizde hem de daha önce Türk Silahlı Kuvvetleri'nde bu konuda büyük deneyim kazanmış kişiler. Her türlü arazi ve iklim koşullarında iş yapabilecek şekilde

eleman yetiştiriyorlar. Her türlü silahı kullanmaları gerekiyor. O şekilde yetiştiriliyorlar. Bu tür mücadeleye beyin olarak da hazırlanıyorlar... Havan, roket, ağır makinalı gibi silahları kullanıyorlar." (Kışlalı, a.g.e., s.275). Polisler, "havan, roket, ağır makinalı" kullanıyor. Eğitimlerini komando subayları yaptırıyor, "mücadeleye beyin olarak hazırlanıyorlar" yani, öldürmeyi öğreniyorlar. Savaşıyorlar. Polis ordulaşıyor. Ordu polisleşiyor. Özel savaş, global emperyalizmin DYÇ konsepti kurumları "enternasyonal" bir irade ile kenetleniyor. Ulusallık biçimselleşirken, kurumların özünü tümüyle Global emperyalizmin kodları dolduruyor. Süreç çok hızlı yaşanıyor. Bu hız, kişisellikleri ön plana çıkarıyor.

Kurumsallığın gereklerini anlayamayanlar, kriminalleşiyor, kabul edilebilir çıkarların ötesinde arayışlara giriyorlar, bu noktada "enternasyonal" kurallar işliyor ve tasfiye geliyor. Ancak, kurumsal işleyiş ayakta kalıyor, hatta restorasyon amacıyla dökülenlerin varlığından yararlanıyor...

DYÇ kapsamında, Türkiye'de çalışan veya izleyen çok sayıda "uzman" ve kuruluş bulunuyor. Bunların önerileri, yetkili makamlar tarafından oldukça ciddiye alınıyor. Öneriler arasında, özel savaşın "kirli" yapısı üzerinde değerlendirmeler var. Bu uzmanlardan Tammy Arbuckle, Jane's Defence Weekly adlı etkili bir yayın organının yazarı. Askeri konularda yayın yapan bu kuruluşta, Arbuckle'nin görev alanı, Ortadoğu ve Balkanlar. Arbuckle şunları söylüyor:

"Gerektiği gibi konuşan biri, keskin nişancıdan daha fazla etki yapabilir. Ama uzakta pusu kurmuş bir keskin nişancının tek kurşunla PKK grubundan birini öldürmesi de çok etkili olur. Bunu Fransızlar ve Amerikalılar çeşitli vesilelerle kullandılar. Her gün bir kişinin böyle öldürülmesini düşünebiliyor musu-

nuz? Çok moral bozucu olur... Susturuculu silah kullanılabilir. Psikolojik tarafı önemli." (Kışlalı, a.g.e., s.315). Bu sözler, yoğun bir çağrışımlar dizgesi ortaya çıkarıyor. Kontrgerilla hukukunun kodları simgelerle oluşuyor. Kavramlar, simgelerde anlatımını buluyor. Yukarıdaki anlatımı, simgesel yorumla incelemek gerekiyor. Yabancı uzman mesajları dikkate alınırken, satır araları "talimnamelere" içeriliyor. Yönteme dönüşüyor. Dönemin Gen.Kur.Başkanı Or.Gen. Güreş, "Kanas suikast" silahları aldıklarını söylüyor. Tek kurşunla ölen PKK'lıları bilmiyoruz. Ancak, Lice'de Tuğ.Gen. Bahtiyar Aydın, "kanas" tüfeği ile öldürülüyor. Aynen böyle açıklanıyor. Sığınaklarda gizlenen veya gece hareket eden PKK'lıların keskin nişancıların hedefi olacağı kurgusu bir yana, bölgede, Diyarbakır ve Batman başta olmak üzere, "her gün" en az "bir kişi" öldürülüyor. Bu, "çok moral bozucu oluyor." Çağrışımlar dizgesi, Bucak'ın arabasında bulunan "susturuculu silah"larla noktalanıyor. Özel savaşın, kirli yüzü devletle ilgili tüm kurumsal dokulara işlenmiş görülüyor. "Enternasyonal" yasalar, bir kez daha etkisini duyuruyor. Bu arada, "Susurluk'la ortaya çıkan(!) sorunlara ilişkin olarak zamanında bazı tespitler yapan özel savaş uzmanları var. Görevi gereği adını gizli tutan bu "uzman"lardan biri, 1995 sonunda şu tespitleri yapıyor: "Çeşitli seviyelerde özel kuvvetler oluşturduğunuz zaman, ortaya ister istemez "komuta-kontrol" sorunları çıkartırsınız. Bu da, bilhassa Polis Özel Harekat Timleri konusunda ortaya çıktı. Bunlar, bazı bakımlardan kontrolden çıktılar. Kendi başlarına hareket ettikleri oldu. Bu da yarardan ziyade zarar yaptı." (Kışlalı, a.g.e., s.327). 95 sonunda, Polis Özel Timleri'nin, "kontrolden çıktıkları" tespiti, "enternasyonal" bağlamda dillendiriliyor. Bunun zararları vurgulanıyor. Tespit burada durmuyor. "Alan Stratejisi"ne geçiş döneminde, Gen.Kur.Başkanı olan Or.Gen.Gü-

reş'e eleştiri geliyor. "Terörist"lerle "halk" arasında ayırım yapılmadı." deniliyor. DYÇ kapsamında "kirli savaş"ın "enternasyonal" anlamda, "kabul edilebilir şiddet düzeyini" aştığı vurgulanıyor. "Org. Güreş'in görev süresi içerisinde, bu ayrım konusunda yeterli hassasiyet gösterilmemiştir... çok fazla sayıda PKK'lı elimine edilmiştir ama, masum kurban da artmıştır." deniliyor, (a.g.e., s.327), "Meşruiyet" öneriliyor. "Uzman", Güreş dönemindeki temel stratejiyi şöyle açıklıyor: "Araziye özel kuvveti, özel eğitilmiş komando timlerini sürdüğünüzde bunlar, gerilla gibi mücadeleye başladıklarında durum değişmeye de başladı. Bunlara "araziyi önce temizle, sonra da kontrolünde tut" dendi. Yavaş yavaş birimler genişleyen bir bölgeye hakim oldular." (a.g.e., s.327). Ancak bu hakimiyetin yarattığı sorunlar, DYÇ'nin "enternasyonal" meşruiyetini bile sarsacak kanlı boyutlara ulaşmıştır. "Uzman", bazı "koordinasyon" sorunlarından söz ediyor ve durumun, "Genelkurmay Başkanı Org.Karadayı'nın gelmesiyle değiştiğini vurguluyor ve ekliyor: "Güreş biraz fazla siyasi davranıyordu. "Uzman", "Muhabere, nakliye, hava desteği, lojistik sistem" gibi "konvansiyonel kuvvetlerin sahip oldukları imkanlarla ... özel yetiştirilmiş kuvvetler birleştirildiğinde ortaya tam ... güç çıkar." diyor. (a.g.e., s.328). Özel kuvvetler arasındaki "koordinasyon" çalışmaları, DYÇ konsepti ekseninde tüm ordu birimlerini kapsamına almıştır. Bu bağlamda, örneğin, ÖHD başkanlarından, Asayiş Kolordusu Komutanı, Çelik Harekatına komuta eden Kor.Gen. Hasan Kundakçı, bugün Kara Kuvvetleri Lojistik Komutanlığı görevini yürütüyor. Lojistiğin eski tanımı değişmiştir. Lojistik artık, "strateji, taktik, üretim" gibi yönleri da kapsayan bir kavramsal boyut içermektedir. Özel savaş kariyerinden gelen bir kurmayın, lojistikle ilgili birimin başına getirilmesi ilginç bir açıklıktır...

"Çelik harekatı" denilen ve İstanbul'da Gazi olaylarından çok kısa süre sonra gerçekleşen askeri operasyon, Türkiye'de bulunan Özel Savaş Uzmanları'nın dikkatini çekmiştir. Bu "uzmanlar" harekatla ilgili olarak, "Böyle bir büyük harekatın yapılabilmesi, 35 bin kişinin sınır ötesine götürülüp 6 hafta orada tutulabilmesi, başlıbaşına taktik başarısıdır. Türkiye bunu yaparak oradakilere siyasi bir mesaj yollamıştır. "Türkiye ile oynamayın. Bölgenizde durumu kontrol edemezsiniz, biz ederiz" denmiştir." (Kışlalı, a.g.e., s.320). Bu dönem DYÇ kapsamında, "Halkın kafasını ve kalbini kazanma" prensibinin sık tartışıldığı bir dönemdir. Olgular, alt alta yazıldığında Azerbaycan darbe girişimi, Gazi-Ümraniye olayları, Topkule Kışlası'ndan Gazi'ye 5000 asker sevk edilmesi, bu askerlerin alkışlarla karşılanması, olayların başladığı 12 Mart tarihinden itibaren Polis Özel Harekat timlerinin eğitmeni, Em.Yarbay, MİT Terörle Mücadele Daire Başkanı Mehmet Eymür'ün eski yardımcısı Korkut Eken'in Gazi'de bulunması, onun ekibinden özel harekatçıların Gazi'de görev yaptığının tespiti ve Çelik Harekatı, Mart ayının tablosunu oluşturuyor. Türkiye'de bulunan DYÇ "uzmanları" Çelik Harekatı'nın, "bölge"ye yani, Ortadoğu'ya yönelik "mesajlar" taşıdığını vurguluyorlar. Ortadoğu'da, stratejik işbirliği dönemi yani ABD, İsrail, Türkiye'nin oluşturduğu konsept hızla yerleşiyor ve Türkiye, DYÇ uygulamaları ile bütünlüklü konvansiyonel askeri harekatı yayıyor. 1994 yılı Mart ayında, merkezi Londra'da bulunan "The International Institute For Strategic Studies'in "Direktör yardımcısı" Albay Michael Dewar şunları söylüyor: "Türkiye'nin, Avrupa ve Ortaasya bakımından önemi son derece artmıştır. Çünk,ü Sovyetler Birliği'nin dağılması, o zamana kadar yapay baskı altında tutulan birçok gücün serbest kalmasına sebep oldu o bölgelerde... Türkiye'nin ...serbest kalan güçlerin kontrolü konu-

sunda hayati öneme sahip olduğuna inanıyorum." (a.g.e., s.321). Dewar, birkaç kez "laiklik" vurgusu yapıyor ve Türkiye ile İran'ın konumlarını karşıtlık ekseninde tarif ediyor. Türkiye için, "daha farklı ve daha sofistike bir silahlı kuvvete ihtiyacı var. Eskiden çok büyük bir ordunuz vardı. Bizim "Military Balance" isimli yayında da görüldüğü gibi yeni düzenleme yapılıyor. Yeni teknoloji geliyor. Daha iyi eğitim getiriliyor. Birlikler daha esnek oluyor. İç güvenlik uzmanlığı geliyor... karşı karşıya olduğunuz tehdit daha karmaşık" diyor, (a.g.e., s.322). Türkiye'nin emperyal askeri potansiyeli, İran karşıtlığı, Ortaasya'da etkinliği, ordunun karmaşık görevleri ve iç güvenlik uzmanlığı bir zemberek oluşturuyor. Zemberek iç politikaya boşalırken provokasyonlar, katliamlar birbirini izliyor. Cepheleşmeler yaratılıyor. Türkiye, Ortadoğu dinamiklerinden özel savaşla koparılıyor, kapitalist enternasyonalin "özel savaş" örgütlenmesi, Türkiye'yi bölgede askeri maceralara hazırlıyor. Bu arada, Suriye'de Hama İsyanında ABD desteği ile hareket eden ve gerçek Müslüman Kardeşler Örgütü'ne benzemeyen Müslüman Kardeşler, İran'ın rejim muhalifi Halkın Mücahitleri gibi örgütlerin, Türkiye'de barındırıldığına dair haberler yazıyor basında. Bölgenin dinci esaslara dayalı radikal örgütleri, Türkiye'de üslenirken bir yandan laiklik propagandaları yapılıyor. Özel savaşın gölge ordusu Hizbul-kontra için ise, bir zamanların Em. Gen. Müd. Yılmaz Ergun oldukça net bir tespit yapıyor: "Evet, PKK'ya karşılar." (a.g.e., s.273). Bölgede uygulanan konvansiyonel savaş teknikleri, özel savaşın "Kirli" operasyonlarıyla birlikte "faili meçhul"! bir şiddet dalgası yaratmıştır. Konvansiyonel savaşın boyutları ise ürkütücüdür. Em.Hava Kor.Gen. Sadi Ergüvenç, NATO nezdinde Türk askeri temsilciliği görevi sonrası, Diyarbakır'da 2.taktik Hava Kuvvet Komutanlığı görevinde bulundu. Ergüvenç, "istihbarat uzmanı"

olarak tanınıyor. (1995 Haziran) Ergüvenç, bölgedeki savaşa ilişkin şunları söylüyor: "Biz F-104, F-5, F-4 uçaklarını kullanıyorduk... F-16'lar da arada sırada kullanılıyordu." (a.g.e., s.253). Bu uçaklarla bombardımanın görünür hukuk açısından yarattığı sakıncalar ve diğer konvansiyonel yöntemler ile kirli savaş, Em.Or.Gen. Sabri Yirmibeşoğlu'nun şu değerlendirmeleri ile birlikte ele alınmalıdır: "Genelkurmay OHAL'de sorumluluk almıyor. Ama sonunda aldı. Belki eskiden de gizli olarak alıyordu. ...PKK ile yapılan mücadele için ortada ayrı bir kanuni baz yoktu." (a.g.e., s.242). Genelkurmay'ın "gizli sorumluluğu" deyimi, Türkiye'de son yaşanan süreçte oldukça anlam kazanıyor. Bu, "gizli sorumluluk" üzerine, Susurluk ile kalın bir örtü çekilmiştir. Kökleri özel savaşın derinliklerinde bulunan Susurluk vakası, "gizli sorumluluk"ta boyutlanan kurumlar ağını gözlerden uzak tutmanın bir aracına dönüştürülmeye çalışılmıştır. Mafya, korucu, polis, ülkücü dörtgeni devlet ve ordudaki restorasyon sürecinin örtüsü olmuştur. Dünyanın en sorunsuz özel savaş aygıtı Türkiye'dedir. Bu aygıtın strateji, taktik, örgüt ve programları yetkinleştirilir, kurumsal donanımı sağlamlaştırılırken dikkatler, "figüranlara" çekilmiştir. "Gizli sorumluluk" üzerinde ısrarla durulmalıdır. "Gizli sorumluluk" konusunda Doğan Güreş'in söylediklerinin satır araları, değerli ipuçları taşıyor. Güreş. "Türk ulusunun bilmediği bir nokta var: Türkiye, bir dönüm noktasından geçmiştir. Eğer TSK, bu şekilde desteğini verip bu şekilde süratle müdahale etmeseydi neler olabilirdi? Bu başarı, subayı, astsubayı ile birlikte Mehmetçiğe aittir. Biz onlara imkan verdik." (a.g.e., s.223). Güreş, "Türk ulusunun bilmediği" şeylerden söz ediyor. Bilinmeyenler "devlet sırrı" kapsamına alınıyor. "Dönüm noktasından" geçen Türkiye'yi "Müdahale" kurtarıyor. Bu, "müdahale"nin boyutlarının özel savaşla ilgili olduğu

açık. Ancak, parlamentodan, basına kadar "müdahale"nin her alanı kapsadığını da hep birlikte yaşadık. Güreş, başarının orduya ait olduğunu da vurguluyor. Türkiye "bir dönüm noktasından geçiyor" ve halka bu haber verilmiyor! "Kurtarıcılar", müdahale ediyor. Güreş, "sorumlular" arasında Özal, Akbulut, Yılmaz, Demirel, Çiller hepsini birden sayıyor, "aynı yaklaşımda oldular" (a.g.e., s.223) diyor. Güreş'in "sorumluluk" kapsamında bulunan vakalar arasında bulunan Şırnak "olayları" yöntemsel açıklıklar sağlıyor. Güreş bu konuda şunları söylüyor: "Şırnak'ta Silahlı Kuvvetler binalarına ateş açıldı. General Mete Sayar... büyük olay oldu. Kahramanlık yaptı. O zaman bir Şırnaklı evinden telefon ediyor Genel Kurmay'a. Sanıyorum o zaman Genel Sekreterim, Hurşit Tolon Paşa'ydı. Koşarak geldi, 'Komutanım bir Şırnaklı diyor ki, Genelkurmay Başkanımıza söyleyin uçaklarını göndersin, bizi yerle bir etsin. Ben de öleyim ama, bunlar da ölsün'... Ertesi gün olaylar durulunca, birkaç uçak yolladım." (a.g.e., s.221). Bu çarpıcı anlatımdan sonra, Güreş "Şırnak'ta yapılmak isteneni" açıklıyor: "Oraya yerleştirilmiş unsurlar ile orasını ele geçirmekti hedefleri. Oraları alıp kurtarılmış bölge yapmak. Uluslararası hukuka göre kendi kontrollerinde bir bölge olacak, oraya asker koyacak, hükümet de kurup para bastı mı, başka üçüncü bir ülke ona resmen yardım edebilir.

Bundan sonraki durum, iş, hukuka giriyor. İşte Türkiye bu noktadan döndü." (a.g.e., s.221). General Güreş, Şırnak'ta "hükümet" kuracaklardı diyor. Bu açıklamalar 12 Eylül Öncesi Fatsa'ya yönelik harekatın kurgusunu anımsatıyor: "Fatsa'da yapay bir otonomi ilan olasılığı, bugün kulaklara şaka gibi gelse de, 12 Eylül öncesinin Genelkurmayı'nda tüyleri diken diken eden şikayetler arasında yer alıyordu. Böyle bir sahte otonomi ilanının takip edebileceği SSCB ile dostluk ve işbirliği anlaşmasının, Sovyetler'e o

bölgeye müdahale hakkı tanıyabileceğine ilişkin Amerikan kaynaklı bazı sorular, Fatsa'yı bu yüzden, sanıldığından çok daha yüksek oranda 12 Eylül harekatının motivasyonları arasına sokmuştu. 12 Eylül harekatından sonra Fatsa'ya büyük çapta yüklenilmesinin nedeni de buydu. (Ufuk Güldemir, Çevik Kuvvet Gölgesinde Türkiye, s.52). Fatsa ile ilgili yaklaşımların temelinde yer alan görüşleri formüle eden, teorisyen Prof. Wohlstetter'dir. Ünlü "seçmeli caydırıcılık doktrinini" hazırlayan 13'ler komitesinin üyesi Wohlstetter, ABD'nin eski büyükelçilerinden James Spain, "pasifikasyon uzmanı" Commer, CIA'nın İstasyon şefi, Paul Henze'nin de görevli olduğu CIA için çalışmalar yapan Rand Corporation'un üyesidir. Prof. Wohlstetter 1982 Ekim'inde SİSAV'ın, "1980'lerde NATO" konulu toplantılarına katılmak üzere İstanbul'a geldi. Wohlstetter'in önerileri, "ABD'nin resmi politikası" haline gelecek kadar başarılıdır! Wohlstetter, Şubat 1965 ve Kasım 1976'da "ABD Savunma Bakanlığı Şeref Madalyası"nı almıştır. ABD askeri tarihinde aynı madalyayı iki kez alan tek kişidir. Wohlstetter'in ortaya attığı kavramlara dayalı askeri siyasetler, Türkiye'de titizlikle uygulanmıştır. Bu konuda, adı geçen kaynakta şu bilgiler bulunuyor: "Wohlstetter'in daha 1970'lerin sonunda ortaya attığı yeni kavramların, ABD'nin resmi dış politikası haline gelişini zamanla izlemiş ve nihayet kesin teyidini, ... eski Dışişleri Bakanı Richard Burt'un ağzından almıştık. Burt, Türkiye ile ABD'nin dış güçlere davetiye çıkarabilecek ayrılıkçı teröristlere karşı, ortak kontr-terörist programı başlattığını" (a.g.e., s.56) vurgulamıştır. "Bölgesel yatırım için ideal bir mekan hazırlayan Türkiye", Seçmeli Caydırıcılık Doktrini'ne göre, "kooperatif güç" tarifi kapsamında, "global bir güç olarak sivrilecek"tir. Bu bağlamda, Wohlstetter şu formülasyonu gündeme getirmiştir: "Türkiye'yi, Batı'nın petrolünü koruduğu için güçlendirmeliyiz." (a.g.e., s.50).

Özel savaşın temellerini oluşturan global emperyalizmin askeri, ekonomik ve siyasi dinamikleri Fatsa'dan, Şırnak'a planlı, programlı bir hat kurmuştur. Fatsa'da komando operasyonlarını yürüten Or.Gen.Eşref Bitlis'in, Şırnak "vakasında" Jandarma Genel Komutanı olması, tesadüf değildir. Şırnak'ta kullanılan silahlar ise, ABD Dışişleri Eski Bakanı Burt'un "ortak kontr-terörizm programı" açıklamasını teyid ediyor. 18-20 Ağustos 1992'de Şırnak"ta, ABD'nin verdiği tanklar, zırhlı personel taşıyıcılar, helikopterler kullanılıyor. 1992 Newroz"unda Şırnak, Cizre ve Nusaybin'de yaşananları Şırnak takip ediyor. "Saldırıdan birkaç gün sonra, Şırnak'ta araştırma yapan İnsan Hakları Vakfı Başkanı Akın Birdal," hükümeti eylemlerini haklı göstermek için "sahte" bir PKK saldırısı yaratmakla suçladı. Kanıt olarak Birdal, görgü tanıklarının şu söylediklerini alıntıladı: Baskın sırasında Şırnak'ta kayda değer bir gerilla mevcudiyeti yoktu, yetkililer yakalanmış ya da ölü gerilla gösteremediler. Birdal, kent binalarını inceledi ve hiçbirinin varsayılan PKK saldırısının izlerini taşımadığını gördü. Birdal, zarar gören ve yıkılan binaların, sivillerin yaşadığı binalar olduğunu, polis, jandarma ve hükümet binalarının zarar görmemiş olduğunu söyledi. Birdal'ın bulguları, olaydan sonra Şırnak'a giden bir İngiliz gazeteci tarafından yazılanlarca da desteklendi: "Postane deposunun yıkılması ve köy korucularının kaldığı binanın tepesindeki delikten başka, resmi dairelerin zarar gördüğünün pek az kanıtı vardı." Bu haberler, İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'in kentteki askeri ve hükümet binalarının çoğunun yıkıldığını iddia eden açıklamasına taban tabana zıttı." (Savaş ve İnsan, s. 158). Bu olaylarda helikopterler, Kara Kuvvetleri'nden piyadeler ve topçular vardı. Dönemin İçişleri Bakanı Sezgin, önce 1000-1500 PKK'linin roket ve top mermileriyle polis, jandarma ve resmi binalara saldırdıklarını açıkladı, sonra bu sayıyı 600-700'e indirdi. Fakat ne

PKK'li kimse yakalandı ne de cesedi bulundu. Sonuçta 22 sivil öldü, 60 kişi yaralandı, sivil yapılar büyük ölçüde yıkıldı, 25.000 kişi Şırnak'ı terk etti. Şırnak, MHP yanlısı korucu aşiretlerine kaldı...

90'lı yıllarda DYÇ konseptini yürürlüğe koyan ve özel savaş örgütlenmesini gerçekleştiren Gen.Kur.Baş.Or.Gen. Güreş bazı "brifinglerden" söz ediyor. "Baktım ki ben, Genelkurmay Başkanı olarak yardımcı olmazsam, bu iş kötüye gider. Türkiye bölünür. (Y.N. Şırnak'ta hükümet kurulur) O günlerde göreve gelen Mesut Yılmaz hükümetine de brifing verdim. MGK'da duyduğum büyük endişeyi anlattım." (Kışlalı, a.g.e., s.222). Güreş "endişeleri" arasında, bölgedeki sivil kişi ve kurumları sayıyor: "Nüfus Müdürü vekili oralı, Devlet Su İşleri Müdürü vekili, oralı. Köyişleri vekili oralı... Ziraatçı teknisyen oralı.. Nereye adım atarsan, hemen PKK'nın haberi oluyor. Köyü zapt etmiş. Mezraları, komları. Hepsi hakimiyeti altında. Biraz daha geçse, bunlar orayı bölüp alacak dedim." (a.g.e.. s.222). Bölge insanı, sivil görevliler, köylüler vs. potansiyel "hükümet"! tehlikesi taşıyorlar. Güreş, "Fatsa sendromu"nu yaşıyor. "Enternasyonal" kodlar hükmünü yürütmeye başlıyor. Kontrgerilla, bölgeyi üçe bölerek "icraata" girişiyor. Binbaşı Ersever anlatıyor: "Güneydoğu üç gruba ayrılmıştır: Birinci grup Diyarbakır, Bitlis, Bingöl, Elazığ, Tunceli hattı. İkinci grup; Şırnak, Cizre, Uludere, Şenoba hattı. Üçüncü grup ise; Nusaybin, Midyat, Mardin, Kızıltepe hattıdır." (S.Yalçın, a.g.e., s. 147). Ersever, "Evet, bölgede kontrgerilla vardır! Onu şöyle anlatayım: 70'li yıllardaki MHP tetikçileri, bir sonraki dönemde polis ve askerin emrine girdi... Bunlar hasta ruhlu kişilerdir. Davranışlarına bakınca zaten hemen anlarsınız psikopat olduklarını. Bunlar da devletin yanında olmaktan güven duyarlar... Sık sık kendilerini vatana millete adadıklarını söylerler. Sivil yaşamda ne iş yaptıklarını kimseye söylemezler.

Soranlara polisim veya istihbarattanım derler. Emniyete, jandarmaya rahat girip çıktıkları için, arkadaş çevreleri de bunların polis asker olduğundan emindirler!"

"Bölgede sanıyorum 100'e yakın kişi vardır. Bunların çoğu tetikçidir... Silahları, mermileri ve paraları devlet tarafından karşılanır. Bir şekilde illegal korucudurlar. Gözlerini kırpmadan adam öldürürler, işkence yaparlar. Kendilerine Türk İntikam Tugayı veya Osmanlı Türk İntikam Tugayı gibi isimler verirler. Bu adamlar birbirleriyle de rekabet ederler. Kim daha iyi devletin gözüne girecek, diye yarışarak adam öldürürler! Herkesin kendi grubu vardır. Birbirlerini kıskanırlar. Bunların en güçlüsü ve en tehlikelisi Sakallı; yani Yeşil'dir... Yeşil ile birlikte bölgede birçok faili meçhul olaya karışmış bir isim daha vardır: Mehmet Yazıcıoğulları. Bu adam, Bingöllüdür. Bölgede tanınmış bir simadır. Bingöl'de benzin istasyonu ve turistik tesisi vardır... Mehmet Yazıcıoğulları da, 70'li yıllarda sıkı bir MHP'li... Mehmet Yazıcıoğulları 1991 erken genel seçimlerde DYP Milletvekili adayıydı. ...seçilse şimdi meclisteydi. Belki önümüzdeki seçimlerde girer meclise! ...Finansman kaynağı, Yazıcıoğulları'dır. Tabii harcadığı parayı bir şekilde devletten alır." (a.g.e., s.147-148). Ersever'in çizdiği tablo kontrgerillanın "vatansever" uzantılarının, en kriminal olanlarını ortaya koyuyor. Bu kadrolar zaman zaman "fikirleri iktidarda kendileri hapiste" olabiliyorlar. Ersever'in anlatımları, bağlantıları netleştiriyor. MHP tetikçileri, "polis ve askerin" emrinde. Dolayısıyla, "gizli sorumluluk" bir askerin ağzından açıklığa kavuşuyor. "Vatanseverlik" vurgusu hep ön planda. Emniyete, jandarmaya rahatlıkla girip çıkabiliyorlar (Çatlı, Kırcı). Yaptıkları işi kimse bilmiyor (Çatlı). "Silahları, mermileri ve paraları devlet" veriyor. Kontrgerilla hukukunda yeri var. Bunlar devlet kadroları. Kontrgerilla "emir veriyor", "silah, mer-

mi, para" sağlıyor ve bu ölüm mangalarına yapılacak tek iş kalıyor, "ölüm ve işkence yarışı". Kontrgerilla, bir "ölüm yarışı"nın olanaklarını hazırlıyor. Gruplar rekabete sokuluyor. Rekabet, devlet istediği zaman karşılıklı tasfiyeye dönüşebiliyor. Bu çatışma, ölüm mangaları devletle içice olduğundan devlet içi çatışma gibi görülüyor. Devletin kurumsal ve sınıfsal dinamikleri, "enternasyonal" konumu gözden uzak tutuluyor. Global emperyalizmin ilişkiler ve kurumlar ağı ekseninde gelişen süreçler birbirinden kopuk suç, çete vs. kavramlarıyla açıklanmaya çalışılıyor. Oysa, kanıtlar açık, Ersever, "devlet" diyor. Güreş, "brifinglerini" anlatıyor. Mesut Yılmaz bırakıyor. Tansu Çiller, özel savaşı kastederek, "kaçtı" diyor. Wohlstetter doktrini çerçeveyi çiziyor, Ortadoğu petrollerine bekçilik ve güvenliği Türkiye tarafından sağlanacak pazar zincirleri. Hepsi bağlantılı ve hepsi kapitalist-faşist enternasyonalin dinamiklerine bağlı. Sorun "Yeşil" gibilerin "illegal" eylemleri veya "psikopatlık"ları boyutuna hapsedilmeye çalışılıyor. Egemenlik sisteminin işleyişi gözlerden gizleniyor. Ersever, açıkça parlamentoyu işaret ediyor. Bir ölüm mangası üyesinin "seçilebileceğini" vurguluyor. Seçimi Yazıcıoğulları kaybetmiş olabilir ancak, onunla aynı işi yapıp parlamentoda bulunanlar var. Ersever'in çizdiği kurumsal tabloda "devlet, asker, polis, parti, seçim, parlamento, devlet finansmanı" var. Nerede kendi başına örgütlenip kendi çıkarına iş yapanlar? Üstelik, Ersever'in "itiraflarında adı geçen siyasi partiler, DYP-MHP 1. ve 2.MC'de ortak parti yapılarının devamı. DYP-SHP koalisyonunun üçüncü ortağının ise MHP olduğu genel kabul görmüş bir gerçek. Devletin, jandarma istihbaratında görev yapmış bir binbaşı iki partinin adını veriyor ve ölüm mangalarıyla ilişkilerine değiniyor. Toplum halen "birşeylerin ortaya çıkmasını bekliyor" Susurluk panayırından! Acaba daha neyin ortaya çıkması gereki-

yor? Son MİT raporunda değinilen hemen her şey, bir soyutlama düzeyinde de olsa Ersever'in açıklamalarında bulunuyor. Tekelli basın, bu açıklamaların üzerine gitmiyor. "İşaret" bekleniyor. İçe dönük "temizlik harekatı" ihtiyacı netleşince, beklenen "işaret" geliyor. Ersever açıklıyor: "Bize istihbarat geldi, üçü PKK'lı, ikisi PKK sempatizanı beş kişi bir araçla Muş'a geliyorlar... Murat Köprüsü'nde bunlar jandarmalar tarafından durduruluyor. Hepsi gözaltına alınıyor. ...Muş Alay Komutanlığı'nda bunlar sorgulanırken içeriye Ahmet Demir ile Mehmet Yazıcıoğulları giriyor. Yer göstermeye götürüyoruz diye adamlarıyla bu beş kişiyi alıp götürüyorlar. Dikkat edin, Muş Alayı'ndan alıp götürüyorlar. O zamanki, Muş Alay komutanı, İstihbarat Şube Müdürü, Sorgulama Amiri kim, araştırın bakalım, altından ne çıkacak?" (a.g.e., s. 150). Alay Komutanlığı'nda "Sorgulama Amirliği" bulunuyor. EBU yapılanması, bölgede de "geleneklere" uygun biçimde devam ediyor. Alaydan alınan kişiler, kurşuna diziliyor. Maktulleri gece yarısı gelen yedi kişilik "istihbarat timi" götürüyor. Ersever'in "kimi?" soruları araştırılmıyor. DYP Milletvekili adayı Yazıcıoğlu ve emrinde bulunan ölüm mangalarını sorumlu tutuyor Ersever. Ancak, MİT görevlilerinin de olayda adı geçiyor. Ancak, temel sorumluluk konusunda Ersever şunları söylüyor: "Devletin bu işlerden kesinlikle haberi vardır. Şimdi Jandarma Genel Komutanlığı, bölgedeki faili meçhul cinayetleri bilmiyor mu? İçişleri Bakanlığı, MİT bilmiyor mu? Hepsini biliyorlar. Halk da biliyor. Aslında bölgede kim kimi öldürüyor herkes biliyor." (a.g.e., s. 154). Sorumluluk sistematiği gayet net konuluyor Ersever tarafından. Devlet kurumlarının konumu açık. 1992'de MİT Müsteşarı olan Or.Gen. Teoman Koman şimdiki Jandarma Genel Komutanı, TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu'na çağrılıyor, gitmiyor. her şey bu kadar açık iken "böl-

ge"de "özel savaş"ta görev almış bir binbaşının açıklamaları ortadayken ve tekzip edilmemişken, "Susurluk" dörtgenine hapsedilen ilişkiler ağının halen daha arka planını araştırmak "kirli savaşı" örtmek anlamına geliyor. Or.Gen. Koman'a, Ersever'in "itirafları"nda vurgulanan "soru"yu kim soracak, Parlamento mu? İşte Parlamento'ya ilişkin olarak Ersever'in "kariyer"inden çizgiler: "Ersever, TBMM Başkanı Hüsamettin Cindoruk'la yan yana geliyordu. Askerlerden umduğunu bulamayan Binbaşı, sivillerden medet umuyordu! Görüşmelerinde Cindoruk'un Ersever'e bir takım vaatleri olmuştu... Örneğin Cindoruk, Ersever'e "Terörle mücadele konusunda bir müsteşarlık kurulacak, sana müsteşar yardımcılığı görevi verilecek" demişti...

"Terör Müsteşarlığı" kurulamayınca Cindoruk, Ersever'in Başbakanlık'a bağlı bir güvenlik biriminde çalıştırılması için Çiller'e teklif yapıyor. Ancak Çiller, Ersever için, "Bu arkadaşımız basında fazla afişe oldu. Biz onu herhangi bir göreve getirirsek bunu göğüsleyemeyiz. Basın üzerimize fazla gelir. Şimşekleri çekeriz" diyordu, (a.g.e., s.138-139). "Demokrat" Cindoruk, "Kaplan gibi Tansu Çiller'in" bile görev vermeye cesaret edemediği özel savaşın, neredeyse "ölüm makinası"na dönüşmüş Ersever gibi bir unsurunu, önemli kariyerlere getirmeye çalışıyor. Yazılanlar tekzip edilmiyor. Ersever'in itirafları, olduğu yerde duruyor. İşlediği cinayetleri açıkça anlatan Ersever'i "Terörle Mücadele Müsteşarlığı"nın üst düzey görevlerine getirmeye çalışıyorlar. Kimler? "Sivil ve demokrat" siyasetçiler. DYP'li TBMM Başkanı, Ersever'i destekliyor ve "Terör Müsteşarlığı"nda yardımcılık görevine getirmeye uğraşıyor. DYP Milletvekili adayı ölüm mangalarını yönetiyor. Güreş'ten, Ağar'a, Kozakçıoğlu'ndan Erkan'a, özel savaşın tüm kadroları "sivil siyasete" DYP'den giriyorlar. DYP, SHP ve CHP ile koalisyonlar kuruyor, MHP desteğini

esirgemiyor. "Sivil siyaset" oyunu sürüyor. Ebed-müdded iktidar partisinin kendi gelenekleri bulunuyor. 12 Eylül sonrasında da ardarda devlet partileri kuruluyor. Bunlardan biri de Büyük Türkiye Partisi. Genel Başkanı Or.Gen. Ali Fethi Esener. Kurucular ve aktif isimler arasında, Kızıldere "harekatını" Jandarma İstihbarat Komutanı olarak yöneten general de bulunuyor. Kenan Evren açıklamalarında, "ÖHD'nin Kızıldere'de kullanıldığını" belirtiyor. 15-16 Haziran işçi sınıfı direnişinde adı geçen bu kişi, o dönem İstanbul'da İl Jandarma Alay komutanı. Dönemin sendikacıları, onu iyi hatırlıyorlar. Jandarma Genel Komutanlığı'na vekalet ettiği sırada, Sinan Cemgil ve arkadaşlarının infazı dahil birçok olayın sorumlusu. Yakın çalışma arkadaşı, istihbaratçı Albay H. H. gibi o da, Ortadoğu ülkelerine sık sık görevli olarak gönderiliyor. H. H. bir ara Gümrükler Genel Müdürlüğü yapıyor. Generalin Jandarma Okul Komutanlığı, Ersever'lerin yetişme dönemine denk geliyor. Sonra "emekli"ye sevk ediliyor. Behçet Cantürk'le aynı davada adı geçen Avni Karadurmuş'un yakını Albay Ali İhsan Cesur'un üzerinden telefon numarası çıkıyor. O da Albay Cesur gibi, Demirel hayranı! (Albay Ali İhsan Cesur'u Demirel'le yan yana gösteren fotoğraf 1988 tarihli MİT raporunun ekini süslüyor). Elazığlı General, Mehmet Ağar'a da oldukça yakın. Jaguarcı Zeki olarak bilinen ünlü "işadamı"nın kızkardeşi ile evli. Jaguarcı Zeki'nin Tarabya'da bir dönem kullandığı işyeri arazisi ise, Oflu İsmail'e aitti. Generalin oğlu Jaguarcı'nın yanında çalışıyor yıllardır. Bu portreyi, Büyük Türkiye Partisi'nde Hüsamettin Cindoruk ile kuruculuk "misyonu" tamamlıyor. Özel savaş kurmayları, ve silahşörleri "sivil" partilerle içice. Bu "sivil" partilerden BBP'nin Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu da, Ersever'le oldukça "Özel" ilişkilere sahip. MHP davasının Gerekçeli Hükmü'nün 796. sayfasında şu bilgiler bulu-

nuyor: "Kaçak olarak 1976 yılında Habur sınır kapısından Türkiye'ye girdiğini, Jandarma Yüzbaşısı Ahmet Cem Ersever'in kendisine oturma müsaadesi için yardımda bulunduğunu, ülkücü görüşü benimsediğini, Nejat Söyler'in Ortadoğu Nakliyat firmasında işçi olarak çalıştığını, Nejat Söyler'e ait TIR'larla kaçak tabanca ve diğer mallarla yakalandığını, Ankara'da Yüzbaşı Ahmet Cem Ersever'le birlikte Demirtepe'deki Ülkü Ocakları Genel Merkezi'ne gidip Genel Başkan Muhsin Yazıcıoğlu'yla görüştüklerini, Cem Ersever'in Muhsin Yazıcıoğlu ile özel olarak kapıları kapatıp konuştuklarını beyan etmiştir." Binbaşı Ersever, bir dönem Adıyaman Kahta'da görev yaptı. Kahta'da Menzil şeyhi Raşit Erol yaşıyordu. Muhsin Yazıcıoğlu, 12 Eylül sonrası Menzil Şeyhi ile oldukça iyi ilişkilere sahipti. Ersever'in öldürülmesi olayına geniş yer veren Yeni Hafta dergisi de, Yazıcıoğlu ekibine yakındı. Menzil şeyhinin ziyaretçileri arasında "GAP'taki kemancı Paul Henze" de vardı. Özel savaş aşısı yapılmış "sahte" İslamcı, Hizbul-kontra'yı bu ilişkiler ağı eksenli değerlendirmek, ilginç sonuçlar verebilir. Ersever, "itirafları"nda Demirel'le de görüştüğünü belirtiyor: "Sayın Cumhurbaşkanı daha Başbakan olmadan önce, 1,5 saat kendi evinde bir görüşmem oldu." (a.g.e., s.103). "Gelenek" hükmünü icra ediyor. "Kontrgerilla komutanları", sivil siyasetle içice çalışıyorlar. Öneriyor, soruyor, emrediyorlar. En küçük rütbeli "kontrgerilla komutanı" bile, devletin gizli-gerçek hukuk kodlarına göre, "sivil" siyasetin en üst düzey yetkililerinin önünde yer alıyor. Ersever, "itirafları"nda, Türkiye'nin "bölge"de, Bradost Aşireti reisi Kerimhan Bradost gibi "savaş ağaları" ile "diplomatik" görüşmelerini de anlatıyor. Özel savaş örgütlenmesi, kendi "diplomasi"sini yaratıyor. Bu "diplomasi"yi, Ersever gibi "kontrgerilla komutanları" yürütüyor. Emirler "sözlü" ve en yüksek makamlardan geliyor. Bu konuda Ersever

şunları anlatıyor: "Kerimhan, Ankara'ya geldi. 'Ben bunları kovmak istiyorum: PKK benim düşmanım, asacağım, keseceğim...' saydı, döktü...

Bu durumu yukarıya ilettim. Rahmetli Eşref Bitlis Paşa'yla konuştum, 'Ciddiyseler yapsınlar, bizim de çıkarımıza' dedi. 'Ama bunların durumunu anlayabilmek için bölgeye gidip bakmak lazım' dedim. 'Alırım bir ekip, ben giderim. Bu görüşmeler 1992'nin Haziran-Temmuz aylarında yapıldı." (a.g.e., s63-64). "Kontrgerilla komutanları" askeri hiyerarşinin bilinen kuralların da tabi değil. Binbaşı Ersever, özel savaş kariyerinden aldığı güç ve gizli-gerçek hukukun kendisine verdiği yetkiyle, Or.Gen. rütbesini taşıyan Jandarma Genel Komutanı'yla "diplomatik" ve "özel" görevleri konuşabiliyor. Aldığı emirler ise, "gizli sorumluluk" esasları dahilinde, sözlü. Ersever'e soruluyor, "kontrgerillacı subay sözüne itiraz mı ediyorsunuz?", Ersever cevap veriyor, "gerilla gibi davranıp, gerillayla mücadele eden kişi kastediliyorsa evet, bizler bunu yapmak zorundayız." (a.g.e., s.91). "Kontrgerilla komutanı" Ersever, "kendisine bağlı bir ekiple çalışır. Bu ekibin içinde itirafçısından tutun da, korucusuna kadar herkes var." (a.g.e., s.35). Kontrgerilla hukukunun kodlarını harfiyen uygulamıştır Ersever. "Politik şartlar ve durum müsaade ettiği takdirde, askeri sivil veya gerilla tecrübesi veya eğitimi görmüş erkek, kadın mahalli fertler teşkilatlandırılmalıdırlar. Böyle bir tecrübe geçirmemiş olanlar ayrı ayrı işçi, espiyon, propaganda ajanı, muhafız, kılavuz, tercüman, mütercim olarak kullanılırlar." (ST 31- 15). "Dost gerilla birlikleri kullanıldığı zaman, bunlar lojistik bakımdan desteklenmeli ve askeri kuvvet komutanının emrine verilmelidir. Askeri kuvvet komutanı; dost kuvvetlerin yanına bir irtibat grubu katmak ve yapılan desteği kontrol etmek suretiyle, kontrol ve haberleşmeyi muhafaza eder. Özel

kuvvetler harekat müfrezeleri, bu maksat için çok elverişlidir." ST 31-15, bunları yazıyor.

Ersever'in itirafçılara yaklaşımı, kontrgerilla kodlarına uygun. Ne diyor Ersever? "Biz bunlara cezaevleri yerine kamplar açalım. Bu adamlar gerilladır. Bu adamlar gerilla savaşını biliyorlar... İdeolojik olarak yetişmiş, askeri yönden yetişmiş, dağları, araziyi biliyor. İşte bunlardan kılavuz olarak, yol gösterici olarak, örgütü tanıtıcı olarak istifade edelim. Psikolojik harekat ekipleri kuralım." (a.g.e., s.98). "Hepsi silahlı 100 itirafçı", Vedat Aydın'ın cenaze töreninde yürüyüş kortejine saldırıya kalkışmışlar, ancak provokasyon son anda önlenmiştir! Ersever bunları da anlatıyor. İtirafçıların, kontrgerilla hukuku tarafından tarif edilen "statüleri", şu bilgilerle iyice netleşiyor: "Alaattin Kanat bugün Diyarbakır'da OH AL Bölge Valiliği'nin lojmanlarında kalıyor... Alaattin Kanat'ın 30-40 kişilik sadece itirafçılardan oluşan bir ekibi vardır... İtirafçıların oluşturduğu timlere, Yıldız timler, deniyor. Elimizde birçok Yıldız timi vardı." (a.g.e., s. 172). Ersever, Alaattin Kanat'ın dışında Recep Tiril, Adem Yakın adlı itirafçılarla ilgili bilgiler de vermiş ve DEP milletvekili Mehmet Sincar'ı, itirafçıların öldürdüğünü belirtmiştir. İtirafçıların "ticari" işlerini, Susurluk panayırından yıllar önce anlatıyor Ersever: "Bunların bir başka yaptıkları iş ise şudur; PKK'ya vergi veren yani, haraç veren kişileri tespit ederler. Bu kez kendileri gidip haracı veren adamı tehdit ederler. 'PKK'ya para verdiğini öğrendik, seni götürüp işkence yaparız' diye korkuturlar, şantaj yaparlar. Adamlar ise, bu kez itirafçılara para verir! ...bunlar uyuşturucu kaçakçılığı da yaparlar. Van-Hakkari operasyonlarını, bu ekip yapar. Adam soyarlar... bir devlet yetkilisi çıkıp da 'bunlar doğru değil, Ersever yalan söylüyor' diyemez.

Devlet bunların hepsini biliyor ve göz yumuyor... Bu eroin-si-

lah kaçakçılığı işinde jandarma ve polis de vardır. Bunların hepsi işbirliği yaparlar." (a.g.e., s. 172). Şaşırtıcı olan bu açıklamalar değildir. Özel savaş yani, kirli savaş böyle yapılır. Şaşırtıcı olan bu bilgiler yıllardır ortada dururken ve tekzip edilmemişken, Susurluk devlet kazasının bazı şeylerin miladı gibi gösterilmesi ve bu bilgilere rağmen halen işin ardındaki "gerçek"lerin! aranmasıdır. Oysa, özel savaşta devletin, tüm kurum ve kuruluşlarıyla "enternasyonal" konumu ve sorumluluğu kanıtlarıyla ortada duruyor. Ancak, ne yazık ki, 1965'den bu yana sahte milatlarla, gerçeklerden kopuk gündemlerle uğraşıyoruz. Ersever, sonun başlangıcına işaret ediyor: "Bu itirafçılar çok acımasız insanlardır. Bizden daha milliyetçi kesilmişlerdir... Adem Yakın, Cudi Dağı'nda bir çobanın kafasını testere ile kesip bize getirdi... Bu itirafçıların ve ajanların kullanılmasını ben istedim (Y.N. Talimnameler öyle demiyor)... Iyi yetişmişlerdi... Bunlarla günlerce operasyona giderdik... PKK'ya benden daha fazla düşmandılar. Sonra sayıları arttı, şirazeden çıktılar..." (a.g.e., s.174). Ersever, "şirazeden çıktılar" tespitini yapıyor. Devlet içi giderek paylaşılan bir tespit olduğu anlaşılıyor. Restorasyon sürecinde devlet, bu yüklerden kurtulmak için harekete geçiyor. Bu arada Ersever, çok önemli bir bağlantıya değiniyor ve şunları vurguluyor: "Hizbullah ile bağlantılı olan iki kişi Alaattin Kanat ile Adem Yakın'dı, bunların bize söylediği şu olmuştur; 'Hizbullah PKK'nin düşmanıdır. Düşmanımın düşmanı benim dostumdur. Güvenlik güçleri kesinlikle Hizbullah ile uğraşmasın, onun yolunu açsın.' Adamların dediği de oldu. Güvenlik kuvvetleri Hizbullah'ı koruyup, güçlendirmişlerdi. Hizbullahın tetikçilerinin çoğu itirafçıdır." (a.g.e., s. 174). "Hizbullah tetikçilerinin çoğunun itirafçı" olması, "İtirafçılık" örgütünün, devletin gizli-gerçek hukuku içindeki statüsü ile birlikte ela alınmalıdır. İtirafçıları, finanse eden, eğiten, silahlandıran, örgütleyen devlet-

tir. Özel savaşın sorumlularından Binbaşı Ersever, "Hizbullah"ın bir devlet "örgütü" olduğunu söylüyor. Bu vahim! gerçeklik, bölgede "Hizbullah" adına işlenen cinayetlerin adresini gösteriyor. "Bu adamlara her ay istihbarat ödeneğinden... harçlık veriliyor, (a.g.e., s. 174). (OHAL Bölge Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nun, İstanbul Valiliği'ne atandığında bu, "ödenek" ile ilgili haberler basında da yer almıştı). "İtirafçıların statüsünü, Abidin İvak adlı itirafçının OHAL Bölge Valiliği'ne yaptığı 28 Temmuz 1993 tarihli müracaattan izlemek mümkün: "Burada 8 aydan beri sürekli izindeyim. Başta grubum olmak üzere, birçok kellenin alınmasını ve silah, sığınak ve örgüt milislerini, şehir komitesini yakalattım. İstanbul'da davam sürüyor. Oraya gitme imkanım olmadığı için siz devlet büyüğümüzün elinden gelen çabayı göstermesini rica eder, İstanbul'da bulunan dava dosyamın Diyarbakır'a aktarılması konusunda elinizden geleni esirgemeyeceğinizi rica ederim." (a.g.e., s. 178). İvak bir "kelle avcısı" olduğunu vurguluyor. Özel savaşı formüle eden ABD'li "uzmanlar" da "kelle avı" boyutunu dillendiriyorlar. "Operasyonlara gidiyorum, mahkemenize gelemeyeceğim" biçiminde İstanbul DGM'ye müracaatta bulunan "itirafçılar", bu müracaatları için "Emniyet Müdürlükleri'nin" fakslarını kullanıyordu. "Kontrgerilla komutanları"nın yönetiminde "kelle avı"na çıkan "itirafçı"lar, "devlet" için çalışıyor. Teşkilat-ı Mahsusa'nın ağır suçlara, hükümlü binlerce kişiye özel af çıkararak kullanmasına benzer bir uygulamaya, enternasyonal faşizmin DYÇ yöntemleri eklenmiş ortaya, itirafçılar yani, Türkiye'ye özgü ölüm mangaları sentezi çıkarılmıştır. Özel savaşın, "kirli" boyutunda yer alan bir başka uygulama da 1991 yılında, jandarma bünyesinde kurulan, subay, astsubay ve daha sonra erlerin de katılımıyla oluşan B timleri ile ilgili. Bu timlerde görev yaptıktan sonra açıklamalarda bulunan Yücel Y.'nin anlatımlarından derlenenler şöyle: Yücel Y.

saç ve sakalları uzadıktan sonra Tunceli İl Jandarma Alay Komutanlığı'na gönderiliyor. İl Jandarma Alay Komutanlığı'nda diğer birliklerden ayrı bir yere yerleştiriliyor. Görevi açıklanıyor: PKK militanı kimliği ile kendisine verilen emirleri yerine getirmek. PKK gerillalarının klasik ayakkabısı Mekap'tan silahlarına kadar, her şeyle donatılıyor. PKK militanları arasındaki popüler isimlerden Hogir kod adı veriliyor kendisine... Yücel Y. nasıl PKK "militanı" olduğunu anlatıyor: "Tunceli'de Yeşil lakaplı biri vardı. Bizi o eğitiyordu. Zaten askerliğimin çoğunu da onunla geçirdim. Yeşil Ahmet... Bir de, Baran kod adlı astsubay vardı... Bize her şeyi "Yeşil" öğretti." (a.g.e., s.179-180) Kontrgerilla'nın "sahte operasyon" hazırlıklarının nasıl, hangi kurumlarda ve kimler tarafından yapıldığını açıklayan bu satırların devamında, çok sayıda uygulama da açıklanıyor. Bu arada "Yeşil'den söz ediliyor. Yeşil'i, Ayhan Öztürk adlı itirafçılıktan dönen bir kişi ise şöyle anlatıyor: "Yeşil bazen 3 bazen de 6 kişi ile birlikte gezer. Ekibini yanından hiç ayırmaz. Bir yere gitmeden önce devlet yetkililerinden yol durumunu öğrenir. Yeşil, özel harekat timi mensubu." (a.g.e., s. 182). "Yeşil", "özel harekatçı", "MHP"li, "ölüm mangası komutanı", "jandarma istihbaratta görevli", "sahte operasyon"lar için PKK'li gibi davranmayı öğreten kişi. "Yeşil", özel savaş kadrolarının temel özellik ve uygulamalarının simgesi. "Yeşil Bereliler" adlı, Vietnam'da "temayüz" etmiş kirli savaş kadrolarının "enternasyonal" teori ve uygulamaları, Türkiye'de ABD'li ve İngiliz DYÇ "uzmanları" tarafından "müstevlilere" aktarılmıştır. "Yeşil"in simgelediği özel savaş kadroları bir kişi değil merkezi, güçlü bir örgütlenmenin fiziki unsurlarıdır. "Yeşil" adı etrafında yaratılan esrarengiz hava, elbette somut ve bir kişi olarak da var olan "Yeşil"in dayandığı kurumsal güç ve örgütleri gözlerden saklamaya yaramıştır. Oysa, "Yeşil", MHP gibi partilerde, Jandarma ve Emniyet birimlerin-

de, Özel timlerdedir, "Yeşil", itirafçı koğuşlarında, "sahte operasyon" eğitim merkezlerindedir. "Yeşil'le ilgili tüm anlatımlar, devletle ilgili kurum, mekan, örgüt ve kişileri kapsamaktadır. "Yeşil=Devletin Bir Memuru"dur...

Bölgede yürütülen "kirli savaş"ın metropolleri de kapsamına aldığını, "pis silah"larla ilgili olarak bilgi veren Ersever anlatıyor. Anlattıkları bugüne kadar tekzip edilmiyor. "Bizde, PKK'lılardan ele geçirilen silahların hepsi envantere geçirilmez. Bir kısmı alıkonur. Bunlara biz, 'pis silah' deriz. Bu beş kişinin kurşuna dizilmesi gibi olaylar (Y.N. Muş'ta öldürülen 5 kişi) gerçekleştirilirse, öldürülenlerin yanlarına bu 'pis silahlar' bırakılır. Savcılık araştırma yapmaz, yapsa da bu silahlarla korucuların, güvenlik güçlerinin öldürüldüğünü tespit eder! Silah zaten PKK'lılardan yakalanmıştır. Sanıyorum, İstanbul'daki infazlarda da aynı oyun tezgahlanıyor." (a.g.e., s. 154). Bunları söyleyen, Binbaşı Ersever, "çok konuştuğunu" düşünerek sözlerini kesiyor. Ancak, araştırılmadığı, soruşturulmadığı, tersi iddia edilmediği ölçüde devletin niteliğini ortaya koyan bu açıklamalarının üzeri örtülüyor. Ama, önemli bir açıklık vurgulanıyor bu bilgilerde, "pis silah". Üzerinde düşünülmesi gerekiyor. Simgesel bir yorumun olanaklarından yararlanmak ve General Bahtiyar Aydın, Albay Rıdvan Özden'in öldürüldüğü suikastleri, bu kapsamda değerlendirmek gerekiyor.

Özel savaş, 70'li yıllara benzer kamuflaj yöntemlerini de kullanıyor. "Anadolu Halk Cephesi" adı verilen, kontrgerilla örgütü bazen Türk İntikam Tugayı, bazen de Osmanlı Türk İntikam Tugayı ünvanlarıyla eylem yapıyor. "Örgütün eski MHP'lilerden ve itirafçılardan meydana geldiği söyleniyordu." TİT en son, Kıbrıs'ta gazeteci Kutlu Adalı'nın öldürülmesi eylemini üstleniyordu. "Anadolu Halk Cephesi"nin vurucu gücü olan, "TİT, Bin-

başı Ersever'in üzerinde uzun uzun düşünüp, katılım sağlamaya uğraştığı bir Örgüt olarak ortaya çıkmadı... bölgenin güvenlik' görevlileri arasında potansiyel çoktan oluşmuştu. Nitekim önce KAP (Kemalist Asker Polis) adı ile kurmaya çalıştıkları örgüt, bu potansiyelin yansımasıydı...

Uzun tartışmalardan sonra, TİT adının yeniden canlandırılmasına karar verildi. Türk İntikam Tugayı adı, artık sadece ve sadece Kürt meselesi ile yan yana duyulacaktı. Bu işlerin çözümü, sadece ülkeye gönül vermiş idealistlerin kurduğu bir illegal örgütle sağlanabilirdi. Başta Ersever olmak üzere, en yakın arkadaşı ve örgütün kurucularından İbrahim Babat da aynı görüşteydi. İddiaya göre abileri ve gerçek kurucuları emniyet müdürlerinden H.A. da... Mele'yi (İbrahim Babat'ın kod adı) koltuğunun altına almıştı.

H.A.'nın önderliğinde, Güneydoğu'nun kurtuluşu adına TİT içinde hızla örgütlendiler. Kesinlikle hücre sistemi çalışıyorlar... PKK ne yapıyorsa, aynı yöntemlerle ona cevap verilecekti.

JİTEM çalışmaları ve JİTEM'den bağımsız olarak TİT içi ilişkiler, Binbaşı Ersever'in denetiminde yürütülüyordu... Hiç kimseye hesap vermek zorunda değildi. JİTEM grup komutanı olarak, bölge komutanlarından daha yetkili ve onlardan bağımsızdı. Binbaşı Ersever, istediği zaman bölgeden ayrılır, istediği zaman döner, istediği zaman doğrudan Eşref Bitlis'in yanına çıkardı. Durum hakkında bilgi verdiği tek kişi, Eşref Bitlis Paşa'ydı." (a-g-e., s.202-203-204). KAP, İstanbul'da polislerin katılımıyla gerçekleştirilen ve "kahrolsun insan hakları" sloganlarının atıldığı yürüyüşle metropollerde de kendini göstermiştir. MHP'li Emniyet Müdürleri, "Kontrgerilla komutanları", MHP'li olmuş itirafçılardan oluşan örgüt, birçok eylem gerçekleştirmiştir. Diyarbakır Baro Başkanı'nın arabasına bomba konulması, Yeni Ülke gazete-

sinin yakılması TİT'in eylemleri arasındadır. Ancak, üyeleri metropollerin emniyet müdürlüklerine getirilen örgüt, giderek mafios yapılarda oluşturmuş. Ülkücü çek-senet tahsil grupları, uyuşturucu organizasyonları, örgütün metropollere uzanan üst düzey bürokratları tarafından korunmuş, kullanmıştır. Örgütün, üst düzey "emniyet"çi kanadı ile yakın akrabalık bağları bulunan bazı avukatlar, çek-senet, uyuşturucu vs. işlerle uğraşan ülkücü gruplarla içiçe çalışmaya başlamışlardır. Tuzla'da 4 kişinin infaz edildiği olay da silahlı bürokrasideki TİT'çi grubun işidir. Ancak, TİT'te, 70'li yıllardan itibaren akan zamanda, tıpkı "Yeşil" vs. gibi simgeler, çağrışımlar bütünlüğüdür. Bir kamuflajdır. Aslında özel savaş örgütünün bir parçası, "kirli operasyonlar"da kontrgerilla örgütlenmesinin kullandığı bir rumuzdur. İsimde tılsım yoktur; önemli olan, örgütün yapısı, olanakları, kimlerden teşekkül ettiği ve hukuk kodlarıdır. Bu anlamda, TİT'de bütünün zaman zaman işlevsel hale getirilen bir parçasıdır. TİT'in "kirli operasyonlar"ın finansmanı ile uğraştığı, çok büyük planları kontrol ettiği, şirket kurma işlerine giriştiği, bölgede silah ve uyuşturucu organizasyonları yaptığı dile getirilmektedir. Bu, "intikam" örgütünün, İstanbul Emniyeti'ndeki "kadroları"nın sokağa dökülmesi, KAP bildirileri, İstanbul'da üst düzey görevlere gelen bazı polis şeflerinin "kirli operasyonlar"ın finansmanı kapsamında, ülkücü-mafios grupların önünü açması, hep özel savaşla ilgilidir. Sorun siyasidir, sistem sorunudur. Suça ilişkin bölümleri veya basit çıkar ilişkileri bağlamında değerlendirilmesi, özel savaşın kirli yüzünün örtülmesi ve egemenlik sisteminin işleyişini sağlayan çelik çekirdeğin gizlenmesini beraberinde getirir.

Özel savaş örgütlenmesinin askeri strateji ile ilgili yönleri incelenmeden tüm bu gelişmelerin temel unsurlarını saptamak zordur. 1992 Ağustos ayında gazetelerde "Orduda reform" man-

şetleri yer almıştır. TSK'nin tarihindeki en büyük "reform" hareketine hazırlandığı açıklamaları yapılmıştır. Vurucu güç ve hareket yeteneğini yetkinleştirmeye dönük çalışmalar, "hareketli" tugay sistemine geçiş kapsamında vurgulanmıştır. Bu çerçevede, ateş gücünün artırılması, daha uzun menzilli uçabilmek, taarruz helikopterleri, filoları kurulması vs. birçok konu gündeme getirilmiştir. 1991 yılında Camp David'de ABD Başkanı Bush'un

"Türkiye'nin giderek daha Önemli rol oynayacağı" açıklamaları ve aynı toplantıda, Özal'ın "Amerikan ordusu modelinden yararlanarak", ordunun "modernizasyonu"na dair söyledikleri ve "TSK'nın yapısal yenilenmesinden" bahsetmesi, ciddi bir ön hazırlığın işaretidir. 90'lardan itibaren Türkiye ile ABD arasındaki "stratejik işbirliği" Balkanlar'dan, Ortadoğu'ya ve Basra Körfezi'ne kadar geniş bir alanı kapsamına almıştır. Bu arada dikkati çeken bir gelişme, ABD ile askeri-siyasi diyalogu yürütecek özel bir "siyasi danışma mekanizmasının" yürürlüğe konulmasıdır. Bu "komite", Sovyetler Birliği'nin çözülme süreciyle ilgili askeri ve siyasi sorunları, Türk-Amerikan ilişkilerinde önemli bir unsur haline getirmiştir. Asıl ilginci, ordunun "hareket yeteneği" daha yüksek tugay sistemine geçişi, bölgede değil, Trakya'da olmuştur. Ancak, bu gelişmeler yaşanırken kamuoyu yoğun, kanlı çatışmalarla meşguldür. ABD'nin Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya'da "enternasyonal"in çıkarları doğrultusunda vurucu, hareketli bir orduya ihtiyacı, Türkiye'nin bölgede kazandığı büyük savaş deneyimi ve muazzam silahlanmasıyla paralelize olmuştur. Bu kapsamda, Almanya da desteğini esirgememiş, Ağustos 1990'da ABD Dışişleri Bakanı Baker ile Alman Başbakanı Kohl arasında yapılan görüşmede, TSK'nın modernizasyonu ele alınmıştır. TSK'nın "daha etkin ve sofistike" sistemlere geçmesi için Almanya da yardım kararı almıştır. 1991 yılında bir dergiye ver-

diği demeçte Gen.Kur.Baş.Or.Gen. Doğan Güreş, SSCB ve Doğu Avrupa'daki gelişmeleri kastederek, "NATO'yu stratejisinde köklü değişiklikler yapmaya sevk etti. Körfez krizi de, bu stratejinin belirginleşmesine katkı sağladı. NATO'nun üyelerinden biri olan Türkiye'nin de, yeni duruma göre değerlendirmeler yapması doğaldır" diyordu. (Savunma ve Havacılık Dergisi). "Tehdit değerlendirme"lerini Pentagon ile birlikte saptayan Türkiye, bu saptamalar doğrultusunda, yoğun bir "modernizasyon" çalışmasına başlamıştır. Bu çerçevede ilk atılan adımlardan biri, "bölge"de alan stratejisine uygun bir örgütlenmeye gitmektir. "Bölge" adeta, "Çevik Kuvvet" konseptine göre biçimlenen ordunun eğitim alanına dönüştürülmüştür. Yeni "tehdit" değerlendirmesi, "sivil" unsurlarca da hemen algılanmış ve onlar da ilginç yorumlar yapmaya başlamışlardır. Örneğin; ünlü bir sağcı akademisyene göre: "Araplararası ihtilaflara karışmama, Yurtta Sulh Cihanda Sulh, NATO'nun bölge dışı harekatına bulaşmama gibi klasik diplomasi kurallarının bir kenara bırakılması gereklidir." (Prof. Aydın Yalçın, Yeni Forum, 1991 Ağustos). Bu dönemin tartışmaları, ordunun "reform" planlarına uyarlı bir biçimde "bölge devleti", "İsrail usulü sınır Ötesi harekat", "İsrail türü tampon bölge uygulaması", "ordunun daha çevik güce sahip olması" gibi konuları içermiştir. Ortadoğu ve Kafkasya'da, kısa ve etkili müdahaleler yapabilen, vur-kaç yöntemiyle askeri harekatlar gerçekleştiren, "enternasyonal"in polisi konumunda bir askeri örgütlenme, "bölge"de yapılan savaşın "meşruiyeti"nin gölgesinde gündeme alınmıştır. Ortadoğu ve Kafkasya'da gelişecek halk hareketlerini bastırmaya yönelik stratejilerde, ayrıca İsrail ile askeri işbirliği de temel unsur haline getirilmiştir. İnsan adedi az, vurucu gücü yoğun, mekanize olmuş ve ağırlıklı olarak komando eğitimi görmüş birliklere sahip bir ordunun "bölge"de

yapacağı "polisiye harekat"ların "enternasyonal" açısından önemi büyüktür. DYÇ doktrini kapsamında, "ayaklanma hareketlerinin bastırılması", "bölgesel savaşlara müdahale"de "çevik kuvvet"e dönüşmüş ordulara ihtiyaç vardır. Bu ihtiyacı karşılamada, TSK'ya önemli roller verilmiştir. Tugay sistemine geçişle birlikte ,"ordunun ABD ile bütünleşmesi" yoğunlaşmıştır. TSK bu temelde, 'mevzi savunma' stratejisinden 'oynak savunma' stratejisine geçmiştir. Harekat ve atış gücü yüksek "mobil kuvvetler"e dönüşen ordu, "çevik kuvvet"in kendisidir artık. Silaha öncelik veren saldırı konseptinin kabullenilmesi için zorunlu olan "şoven" destek ise, "bölgede" yürütülen özel savaşın psikolojik harekat boyutu ile sağlanmıştır. Bu destekte tüm "sivil" partiler birleşmişler. Ordu, silaha öncelik veren saldırı kopseptine hiçbir itirazla karşılaşmadan geçiş yapmıştır. Toplumu ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel açıdan büyük ölçüde etkileyen bu militarist dalga, büyük bir hızla yayılmış, özel savaş tırmanırken askeri-sınai kompleks Türkiye'ye el koymuştur. Bu süreçte, ordunun askeri envanterini oluşturan teçhizatın büyük ölçüde değiştirilmesi gündeme getirilmiştir. "Taarruz silahları", belirtilen "saldırı konsepti" ekseninde özellikle ağırlıklıdır bu reorganizasyonda. Zırhlı muhabere araçları, çok namlulu roket sistemi, F-16'lar, taarruz helikopterleri vs. sözkonusu taarruz silahlarından bazıları. Örneğin, Black Hawk helikopterleri; "ABD ordusunun birinci seçimi, standart birlik taarruz helikopteri." Jandarma Genel Komutanlığı'nın yanısıra, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün silah envanterinde yerini almıştır. 600 km. menzilli ve 4 ton "faydalı yük" taşıma kapasiteli bu helikopterler, ABD'nin Panama ve Granada işgalleri ile Irak Savaşı'nda kullanılmışlardır. Black Hawk'ı üreten United Technologies Skorsky Aircraft'ın başkanı E.Buckley, "Black Hawk'ın Türkiye'nin helikopter ihtiyacına yö-

nelik olarak belirlediği özelliklere tıpatıp uyduğunu vurgulamak istiyorum" diyor. Anglo-Sakson ordu ekolü ile paralelize gelişen bu reorganizasyon süreci, profesyonellik tartışmalarını da beraberinde getirmiştir. Bu konuda, ANAP milletvekillerinden Emekli Albay Talat Sargın'ın 90'lı yılların başında söyledikleri, yapılanların arka planına ışık tutuyor. Sargın; "Orduya öldüren adamlar lazım" diyor ve şunları söylüyor: "Teknolojik donanımı, fikri ve bedeni gücü çok yüksek bir ordu ve buna uygun insanlar lazım. Sayı da azalacak. Böyle bir orduda, iş güvenliği gibi kurallara da riayet edilmeyecek. Sözleşme yapacaksın, orduya girecek kişiyle. 18 yaşında işe alıp 35'inde ayıracaksın. Tam olarak Fransızların lejyon askerleri gibi olmasa da, ona yakın bir sistem kurulması lazım. Kurallara uymayan gidecek ve bu kurallara, 'insan haklarına aykırı' diye karşı çıkılmayacak." (2000'e Doğru, 15 Ağustos 1991). Seçmeli Caydırıcılık doktrininin teorisyeni Wohlstetter'in, daha sonraları "ABD yönetimince benimsendiği" ABD eski Dışişleri Bakanı Haig ve Bakan Yardımcısı Burt tarafından açıklanan raporunda şu görüşe yer veriliyordu: "Türkiye'nin savunmasını güçlendirmek elzemdir, çünkü bir bunalım halinde Türk ordusu, Çevik Kuvvet'in ta kendisi olarak görev yapabilir." (U.Güldemir, a.g.e., s.67). Burt'un, "bölge"de Türkiye'nin rolü üzerine söyledikleri ise, yıllar öncesinden bugünleri haber veriyor gibidir. "Radikal İslam hareketleri, tehlikeli biçimde Ortadoğu'ya yayılmakta, bölge istikrarını tehdit etmektedir. Buna karşılık laik Türkiye'ye, hem bir İslam ülkesi, hem de bir batı müttefiki olması dolayısıyla, radikalizmin önlenmesinde büyük görevler düşmektedir. Türkiye, geçmişte birçok tehdidin üstesinden gelmiştir, şimdi bunun da gelecektir. Çünkü, halen Türkiye ile aktif bir kontr-terörizm programı yürütmekteyiz." (a.g.e., s.202). ABD'nin "kontr-terörizm" programla-

rının uygulanmasında İsrail ile yoğun işbirliği içinde olduğu biliniyor. "Radikal İslam" tehdidi kapsamında üçlü bir işbirliğinin, 80'lerin sonundan itibaren rezerv olarak geliştirildiği anlaşılıyor. 80'li yıllarda başlayan "laik-anti-laik" vs. yapay ayrımlar ile Muammer Aksoy, Turan Dursun, Bahriye Üçok gibi simge insanlara yönelik suikastlerin, "destabilizasyon" boyutu açığa çıkıyor. Bir dönem Arap ülkeleri ile oldukça iyi ilişkileri bulunan Türkiye hızla, ABD-İsrail eksenine kayıyor. "Radikal İslam" tehlikesini vurgulayan ABD'nin bu "tehdit" çözümlemesi, 90'ların ikinci yarısından itibaren Türkiye'de revaç buluyor.

Türkiye-İsrail stratejik işbirliği neredeyse, Türkiye-İsrail Birleşik Devletleri değerlendirmesine varacak boyutlara ulaşıyor. İsrail, bu konuda ciddi hazırlıklar yapıyor: "İsrail'de araştırmacılar son üç yıldır Türkiye'deki azınlık sorunlarını, etnik sorunları incelemeye başladılar. Bunu tabii şöyle yorumlamak mümkün: Türkiye gelecekte Arap müttefiki olarak İsrail'e hasmane bir tutum takınırsa, o zaman bu İsrail için çok büyük bir tehdit oluşturur. O zaman, Türkiye'nin destabilizasyonu İsrail için son derece önem taşır. Bu yüzden de, etnik incelemeleri yaptırırlar." (a.g.e., s.202). "Devletin en üst noktalarında bulunmuş bir yetkili" Türkiye'de İsrail'in, "destabilizasyon" eylemlerine girişebileceğinden sözediyor. 80'li yıllarda yapılan bu tespit, önemli bir açıklığa işaret ediyor: "Dinci terör"!, birçok eylem gerçekleştiriyor, bu eylemlerde "İran" bağlantıları keşfediliyor! (İsrail-ABD-İran ilişkilerinde İran'da bazı grupların İsrail bağlantıları, Irangate ile iyice netleşmiştir.) Türkiye-İsrail stratejik işbirliği antlaşmaları birbirini izliyor. Özel timlerin eğitimine, İsrail'li uzmanlar da katılıyor. İstihbarat alışverişinin yanı sıra, elektronik istihbarat teknolojisi aktarıyor İsrail. Öte yandan, MOSSAD-MİT ortak operasyonları ile birçok ASALA militanı öldürülüyor. İsrail,

Lübnan'da, Bekaa'da Türkiye'yi rahatlatacak operasyonlar düzenliyor. "Bölge"de, özel savaş "enternasyonal" bir örgütlenmenin stratejik işbirliği ile yürütülüyor.

Kapitalist-faşist enternasyonalin çok boyutlu ekonomik, siyasi, askeri çıkarları ekseninde bir bölünme yaşanıyor. Yoksa, bölge halkları bölünmeyi ve savaşmayı istemiyor. Kontrgerilla iktidarları, bölüyor, bölmeden yönetmenin olanaksızlığını biliyor. "Bölünmez, bütünlük" şiarının, silaha öncelik veren saldırı konseptinin "meşruiyetini" sağlama dışında işlevi bulunmuyor. Özel savaş bölüyor, "enternasyonal" yönetiyor. Ulus devlet gerçekliğinin sonuna geliniyor. Global emperyalizm ilan ediyor. ABD Başkanı Bill Clinton'un Çalışma Bakanı Robert Reich, 1991'de şunları vurguluyor: "Gelecek yüzyıl için siyaset ekonomimizi yeniden düzenlediğimiz bir geçiş dönemindeyiz. Gelecekte, ne ulusal ürün ve teknolojiler, ne ulusal şirketler, ne ulusal sanayiler olacak. Artık, ulusal ekonomilerin olmayacağını anlamak durumundayız. Sınırlar, ekonomik açıdan iyice anlamsız hale geldi." (A.Akfırat, a.g.e., s.111). Global emperyalizm, özel savaş örgütlenmesi, iletişim teknolojisi, veri ağları, istihbarat enternasyonali, masonizm ve "çevik kuvvet" orduları ile egemenlik sistemini işletiyor. Amerikan ordusunun desteğiyle Türkiye'de iletişim alanında "demokratik devrim" yaşanıyor. Nasıl olduğunu bir uzman şöyle anlatıyor: "Bu süre içerisinde (1952-1967 yılları arası) hem askeri hem de sivil amaçları (sivil iletişim ve televizyon yayını) olan ve NATO tarafından mali olarak desteklenen projeler uygulanmaya konulmuştur. 1963-1973 arasındaki NATO projeleri ile, o zamana kadar sadece Bulgaristan ve Yunanistan üzerinden uluslararası İletişim, kanallarına bağımlılığın azaltılması İçin, Türkiye-İtalya arasında denizaltı kablosu döşenmiştir. NATO'dan sağlanan radyo bağlantı araçlarıyla veri iletişimi ve tele-

vizyon naklen yayını gerçekleştirilebilmiştir. Münih olimpiyatları sırasında televizyon naklen yayını NATO'nun sağladığı radyo bağlantıları aracılığıyla yapılmıştır. Televizyon yayınlarına NATO katkısı, 1990'lara kadar sürmüştür. "1985'te Bakanlar Kurulu'nca onaylanan bir kararla, PTT, Amerikan Silahlı Kuvvetleri Radyo ve Televizyon Hizmetleri (AFTRS) yayınını, uydular aracılığıyla Amerikan tesislerindeki personele ulaştırmayı üstlenmiştir. Bu antlaşma sayesinde, daha önce ulaşılamamış veya sağlıklı yayın yapılamayan Doğu ve Güneydoğu bölgemize, TRT tv yayınları para harcamadan yapılabilmiştir. Çünkü Intelsat-V uydusundan 241 megahertzlik bir yansıtıcı, AFTRS tarafından satın alınmış, TRT 1 ve TRT 2 yayınları, AFTRS tarafından kullanılan bölüm dışındaki frekans kuşağı kullanılarak gerçekleştirilmiştir. PTT, Intelsat-V uydusundan ikinci bir yansıtıcı kiralayarak Ekim 1987 itibarıyla altı kanallı televizyon yayınının alt yapısını kurmuştur." (Haluk Geray, İletişimin Stratejik Önemi, s.71). Bu çalışmada ayrıca, özel televizyon kanallarının teknolojik alt yapısını oluşturan iletişimdeki sayısal sisteme geçişin, ABD Savunma Bakanlığı'nın zorlamasıyla olduğu belirtiliyor. 1980'lerde Ortadoğu, ABD açısından "patlamaya hazır bir nokta" olarak değerlendiriliyor. 1983-1993 ABD Haberleşme ana planı, sayısal iletişime geçişi "Ulusal savunma için zorunlu" kabul ediyor. Bu zorunluluk Türkiye'ye iletişim alanında "teknolojik atılım", "demokratik devrim" olarak sunuluyor. Pentagon'un "Akdeniz İyileştirme Programı" kapsamında gerçekleştirilen bu "atılım" ve "devrim", internet hizmeti veren TURPAK'ın da, Telenet üzerinden ABD Savunma İletişim Ajansı'na bağlanmasıyla tamamlanıyor. Pentagon destekli iletişim tekelinin ilk ürünleri Körfez Savaşı'nda alınıyor. Yüzyıllardır ortak bağlarımız olan insanlar katledilip, bombalanırken CIA bağlantılı CNN ile evlerimizde, "atari" oyunu seyreder gibi

savaşı seyrediyoruz. Global emperyalizm, iletişim tekelleri ile doğrudan insan beynine yönelik sessiz bir savaş yürütüyor. "Her yıl, ABD kaynaklı milyonlarca basın haberi, fotoğraf, yorum, başyazı, köşe yazısı ve röportaj diğer ülkelere akmaktadır. Komünizmi lanetleyen ve serbest piyasanın harikalarını öve öve bitiremeyen milyonlarca çizgi roman ve dergi, düzinelerce dile çevrilmekte ve ABD dezenformasyon ajanslarınca dağıtılmaktadır. Tek başına CIA bile, bütün dünyada 200'ün üzerinde gazete, dergi, radyo istasyonu ve yayınevine doğrudan sahiptir." (M.Parenti, a.g.e., s.60). DYÇ'nin temel formülasyonu, "insanı" eksen alan tanımı şöyledir: "Zihnine bir kez ulaşıldı mı, 'siyasal hayvan' mermilere bile gerek kalmadan yenilgiye uğratılabilir. "Demokrasi"nin güvencesi sayılan "barış" söylemlerini dillerinden düşürmeyen iletişim tekelleri, "enternasyonal"in militer aygıtlarıyla bütünleşmiştir. "Aslında askeri boyut, yeni iletişim teknolojilerinin doğuşunu ve geliştirilmesini belirlemiştir, denilebilir. ABD ordusunun tüplerle yaptığı ENIAC bilgisayarının yarattığı sorunların aşılması için yaptırılan araştırmaların sonucu, yarı iletkenler keşfedilmiştir. Pentagon'un bu teknolojiyi üreten sektörlere desteği 1990'lı yıllarda da sürmüştür." (H.Geray, s.68). "Enternasyonal"in militarist aygıtlarının "düşük yoğunluklu demokrasi" programları, psikolojik harekat boyutu ekseninde, iletişim tekelleri tarafından uygulanmaya konulmaktadır. Global emperyalizmin komuta kontrol merkezleri ile bütünleşmiş iletişim tekelleri, ulusal yapıların çözülmesi sürecinde "sahte ilericilik", "sahte sol", "sahte barışçılık", hatta "sahte İslamcılık" görünümü ile ortadadırlar. Gerçeklerin ise üzeri örtülmektedir. Türkiye'de, ÖHD kurmaylarının denetiminde büyük finans olanaklarına sahip "haber ajansları" ve televizyon kanalları vardır. Saatler süren militarist yayınları, özel savaş propagandasına endekslenmiş olup, geniş bir "emekli" ge-

neral kadrosundan ve Türk-İslam sentezcilerinden yararlanılmaktadır. Programlarda, Güney Kore ve Tayvan ile bağları olan ve "İslam masonizmi"ni temsil eden büyük sermaye gruplarının kontrolündeki bu tekeller, uygun görülen "devlet" kampanyalarında görev almaktadır. "Asya kaplanları" modelinin propagandası bu tekellerin günlük işlerindendir. Hayranlıkla propagandası, yapılan, Güney Kore ve Tayvan hükümetleri ile gizli servisleri "'enternasyonal" kapsamında Latin Amerika'daki, ölüm mangalarının kuruluş ve faaliyetlerinde görev almışlardır. Tayvan, Honduras'da doğrudan devreye girmiştir. "El Salvador, Tayvan, neonazi generallerin yönetimi altında bulunan Arjantin ve İsrail gibi Honduras da, ABD'nin vekili durumunda olan devletlerdi ve bu devletlerin yönetimi ile Washington hemen her konuda mutlak manada bir mutabakat içerisinde hareket etmekteydiler." (N.Chomsky, ABD Terörü, s.207). Güney Kore İstihbarat Örgütü ise, sadece Latin Amerika'daki kirli savaşla "enternasyonal" dayanışma içinde bulunmuyor. KCIA, Asya-Pasifik bölgesinde de faaliyet halinde. "Enternasyonal"in en büyük operasyonal kapasitesine (CIA'dan sonra) sahip bulunan MOSSAD, KCIA ile işbirliği yapıyor. KCIA Türkiye'de de çalışıyor. Arjantin'in de katıldığı bir proje ile G.Kore, İsrail, Türkiye sessiz sedasız bir nükleer çalışmayı da yürütüyorlar. Türkiye'de iletişim tekellerinin "enternasyonal" çerçeve içinde ABD dolarlarının aktığı bir alan olması belirtilen ilişkiler ağını bütünlüyor. Manufactors Hanover Bank-Chemical Bank, Türkiye'de bazı iletişim tekellerine büyük imkanlar sunuyor. ABD'den Türkiye'deki bazı iletişim tekellerine kaynak aktarımında State Bank Of Westchester adlı "bir masa bir kasa" bankasından da yararlanılıyor. Bu ilişkiler ağında, banka-finans-basın üçgeninde adı sıkça geçen bir isim de Atilla Uras. Uras'ın serüvenleri biliniyor. Üzerinde pek durulmayan ise, bağ-

lantılı olduğu yapılar. Örneğin Propeller klüp. Merkezi Boston'da bulunan klübün (yasal statü, dernek) 350 üyesi bulunuyor. Türkiye'deki merkezi, 90'lı yılların başında İstanbul ABD Konsolosluğu olan klübün ünlü fakat bilinmeyen üyeleri, "kendi aralarında Türkçe değil, İngilizce konuşuyorlar." Türkiye'nin ünlü işadamları ve iletişim alanının önemli isimleri "siyasete nüfuz etmek", "Amerikan politikalarını taşımak" anlamında klüpten oldukça yararlanıyorlar. Amerikan Konsolosluğu'nda merkezi bulunan kulübün sekreterliğini ise, Amerikan Ticari Konsülü yapıyor. (Klübün önemini anlamak bakımından şu örnek verilebilir; 1983 seçimlerinden sonra Özal seçimi kazanıyor ve ilk konuşmasını İzmir'de Propeller klüp üyelerine yapıyor). İşte bu klübün başkanlığını yapanlar arasında, Türkiye'nin en büyük iletişim tekellerinden birinin kuruluş, finansman ve gelişmesinde "emeği" geçen Atilla Uras da var. "Enternasyonal" iletişim ağları örgütlenmesinin bir başka boyutunda da, KCIA'nın eski bir görevlisi tarafından kurulan Moon Tarikatı, [The Unificiation Church] bulunuyor. Dünyanın her yerinde ABD çıkarlarını örgütleyen Moon Tarikatı, Türkiye'de de çalışıyor.

Türkiye, Türksat 1B'nin yörüngeye oturtulmasıyla birlikte uzayda uydusu olan 18 ülke arasına girmiştir. Türksat 1B 16 Eylül 1994'de fiilen çalışmaya başladı. Türkiye'nin iletişim kapasitesini Atlas Okyanusu'ndan Asya'ya kadar genişletecek olan Türksat IC, 10 Temmuz 1996'da, Ariane-IV füzesi ile birlikte uzaya fırlatılarak yörüngesine oturtuldu. Uzayda iki uyduya sahip ender ülkeler arasına giren Türkiye bu uyduları çok amaçlı askeri ve istihbarat faaliyetlerinde de kullanıyor. Sıgınt Survey adı verilen ve elektronik istihbaratla ilgili askeri birimin bu uydularla birlikte düşünüldüğünde, sahip olacağı büyük imkanlar ortada. "Kafaları ve kalpleri" kontrol edecek, merkezi program-

larla psikolojik harekatlar gerçekleştirecek, DYÇ kopseptini "savaş" ve "demokrasi" ekseninde uygularken yararlanılacak muazzam bir iletişim ağı' yaratılıyor. Pentagon, CIA, NATO, ABD mali sermayesi, KCIA ile boyutlanan "enternasyonal" bir yapılanma gerçekleşiyor. Mutlak militarizm, iletişim tekellerinin "düşük yoğunluklu demokrasi" kampanyaları ile örtülüyor. Özel savaş ve onu sözde tartışırken! örten ve savunan iletişim tekelleri, aynı "enternasyonal" kaynaklara dayanıyor...

DYÇ doktrininin uygulanması, "Ortadoğu"ya yönelik "krize anında müdahale" prensibi ile bütünleşiyor. Türkiye'nin savunma stratejisinin bu ilkesi "ileriden savunma" ve "yüksek hareket kabiliyeti" ile birlikte "saldırı" konseptine geçişi simgeliyor. "Bölge"de yaşanan savaşa dayanarak görülmemiş bir hızla tüm stratejik hedef planlarını değiştiren ordu, "yeni dünya düzeni" misyonlarına ve Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya'yı kapsayan rollere hazırlanıyor. Özel savaşın, "vatanın bölünmez, bütünlüğü" vs. propagandaları bu gelişmeleri tartışma imkanını ortadan kaldırıyor. Türkiye, Gen.Kur. II.Başkanı Or.Gen.Çevik Bir'in vurguladığı gibi: "Her türlü uluslararası gerilimi gidermeye ...kriz ve savaşın önlenmesine yönelik her türlü tedbiri almaya ... Bu doğrultuda ortak savunma organizasyonlarına aktif olarak katılmak ve verilebilecek sorumlulukları yerine getirmek." (Türkiye'nin 2000'li Yıllara Yönelik Politik/Askeri Görüşleri) üzere hazırlanıyor. Somali, Bosna, Filistin'de, "yeni dünya düzeni"nin askeri programlarına katılıyor. Bu temelde, "bir bölgeden süratle başka bir bölgeye intikal edebilen, yüksek ateş gücü ile desteklenen modern silah sistemlerine sahip bir kuvvet yapısı" oluşturuluyor. (Or.Gen. Çevik Bir'in açıklamaları). "2000'lerin genel harekat konsepti, düşmanın en zayıf noktasının tespit edilerek, lineer olmayan bir muharebe sahasında mümkün olduğunca ileri-

den imha edilmesini öngörmektedir." deniliyor. TSK, yeni stratejilerini böyle tanımlıyor. "Saldırı konsepti"nin moral, psikolojik, ekonomik ve siyasal dayanakları, özel savaş sürecinde oluşturuluyor. Hemen tüm komşu ülkeler, PKK ile işbirliği gerekçesiyle potansiyel düşman ilan ediliyor. Gen.Kur. II.Başkanı bu durumu, 2000'li yılların "görüşleri" bağlamında şöyle açıklıyor: "Bölgedeki bazı ülkelerin ... terörist teşkilatı PKK'ya karşı sağladıkları destek, bizi ciddi şekilde endişelendirmektedir. Buna benzer açık ve kapalı faaliyetler, bölgenin güvenlik ve istikrarına büyük zararlar verecektir." Türkiye, militarist politikalar temelinde, iç politika, dış politika ayrımını kaldırıyor. "Özel savaş", bölgeye yayılabilir işaretini veriyor. 1996'da Suriye'de bombalar patlıyor, dünya basınında olaylardan MIT'i sorumlu tutan açıklamalar yer alıyor. Öte yandan yine, "İslami radikalizm" değerlendirmesi ekseninde, İran ile ilişkiler geriliyor. İç politika, dış politika ayrımı siliniyor, bu kez "İslami radikalizm" saptaması ile Sincan'da "demokrasinin balans ayarı" tanklarla yapılıyor. İran, yüzlerce yıllık birikimlerin getirdiği dengelerle değil, insan unsuruna dayanmayan "saldırı konsepti"nin, "enternasyonal" yönlendiriciciğinde değerlendiriliyor. Bölge'nin tüm ulusal dinamikleri, global emperyalist saldırının çözücü etkilerine maruz kalıyor. Büyük siyasi coğrafyaları kapsayan geleneksel devlet yapıları, "enternasyonal"in bölünme programlarının tehdidini yaşıyorlar. Bu süreçte, ordular Global emperyalizmin polisine dönüştürülüyor. Özel savaşların, "bölünmez bütünlük" parolaları ise bu sürecin psikolojik harekat boyutunu oluşturuyor. Bu tablo irdelenmiyor ve Türkiye, ne olduğu belirsiz "temiz toplum, temiz siyaset arıyor."

Yabancı DYÇ "uzman"ları, özel savaşın anlamını oldukça iyi kavrıyor ve 2000'li yıllara yayılan sonuçlarını şöyle değerlendi-

riyorlar: "Türkiye dünyanın savaş deneyimi olan birkaç ülkesinden biridir... Çok iyi eğitilmiş ve savaş deneyimi olan kuvvet pek yok. Yapılan şey oyun değil. İşin ucunda ölüm var. Kızgınlıkla ateş etmeyen subay ve erata sahip bir ordu, profesyonel ordudur, önce subay ve astsubay kadrosu emrindekilerin ölmemesini sağlayacak, sonra mümkün olduğu kadar fazla düşman öldürmeyi gerçekleştirecek. Bunlar yaşanmadan olmaz. Türk ordusu işte bunu kazanıyor." (Kışlalı, a.g.e., s.319). Bu tespitler, özel savaşın arka planını yansıtıyor. Global emperyalizmin "uzmanları", bölgedeki savaşı bir "öldürme yarışı" olarak değerlendiriyor. Bölge, "emperyalizmin av sahası" ve eğitim alanı gibi görülüyor. Türkiye'nin "dünyanın savaş deneyimi olan birkaç ülkesinden" biri olmasının altı çiziliyor, buradaki vurgu salt orduyu değil, tüm "ülke"yi içeriyor ve topyekun savaşa işaret ediyor, militarizmin boyutlarını sergiliyor. 1984'den bu yana, yüz binlerce insan, "bölge"de savaş deneyimi kazanıyor, öldürmeyi öğreniyor. Sayıları milyonu geçen insanlar, komando eğitimi, tim eğitimi alıyor, muazzam ölçeklerde bir militer eğitim ve ölümle içice olmak, kalıcı etkiler bırakıyor. Mutlak militarizm, egemenlik sistemini çerçeveliyor. Bu süreç, "enternasyonal" politikalarla uyum içinde gelişiyor. "Savaş deneyimi"ne global emperyalizm büyük bir destek sunuyor. Silahlanma ile ilgili sayılar ürkütücü boyutlara ulaşıyor, örneğin; Türkiye, "Avrupa Konvansiyonel Kuvvet Anlaşması" (AKKA)'nda bazı istisnalardan yararlanıyor. Bu anlaşmadaki istisnalarla Türkiye, 39. paralelin güneyinde kalan bölgeyi silahsızlanma kapsamı dışında tutmuştur. Konvansiyonel silah indirimine gitmeyen Türkiye "bölge"yi, Ortadoğu ve Körfez'de meydana gelecek çatışmaların alanı haline getirmiştir. AKKA gereğince, NATO ülkelerinin imha etmesi gereken silahlar, "bölge"ye yığılmıştır. AGİK, "Avrupa'nın güvenliği, ken-

di coğrafi sınırlarından Körfez krizine yol açan Kuveyt'e kadar uzanır" çözümlemesini yapmış. Başta Almanya olmak üzere, Türkiye'ye büyük ölçekli askeri yardım gündeme gelmiştir. Avrupa'da "Gladio skandalı", ilginç bir rastlantı! ile AKKA toplantısının sonuna dek gelmiştir. Ancak, AKKA Antlaşması ile Türkiye'deki ÖHD ve onun kontrolündeki paramiliter güçler, silahsızlanma kapsamı dışında bırakılmıştır. "Bölge"deki özel savaş, Ortadoğu'da global emperyalizmin çıkarları ile bağlantılıdır. Türkiye, konvansiyonel silah indiriminin dışında tutulurken, (39. paralelin güneyi anlamında) "iç tehdit" gündeme getirilmiştir. Tarihsel bir açıklıktır. Soğuk savaşın AKKA antlaşması ile perdesi inerken, jeo-stratejik problemlerin bilincinde olan ve "yeni dünya düzeni"nde yerini netleştirmeye çalışan Türkiye, "iç tehdit" ve onu bütünleyen Ortadoğu'da, terörü destekleyen "düşman ülkeler" yaklaşımıyla ortaya çıkmıştır. O nedenle "bölge"deki gelişmelerin tarihsel, ekonomik, siyasi, askeri temelde ve uluslararası boyutlarda değerlendirilmesi gerekiyor. Başka türlü, "Yeşil"in yönetiminde tıpkı PKK'lılar gibi eğitilen "sahte operasyon" kadrolarının işlevi değerlendirilemez...

Türkiye, özel savaş konusundaki "enternasyonal" strateji ve yöntemlere kendi tarihsel ve örgütsel birikimini de içeriyor. Bu konuda verilecek örnekler, gerçeklere ışık tutuyor. Örneğin, 1938'de Tunceli "harekatı"nın son bölümünde TSK içerisinde "özel teşkilat" olarak nitelendirilen bir birim örgütleniyor. Büyük birliklerin konvansiyonel savaş yöntemlerinin yanı sıra "yeni" yöntemlerin de denendiği görülüyor. (Balkan çete savaşları deneyimi). Genelkurmay Başkanlığı, 30 Ağustos 1935'de birliklere gönderdiği emirde şunları vurguluyor: "...haydutlar, gezici takip kolları tarafından aralıksız takip olunmalıdır. Bu takip kolları, haydutların baskınlarına uğramayacak kadar oynak olmalı,

uyanık bulunmalı ve 30'ar kişiden aşağı olmamalıdır. Keza bunlar, gereğinde birbirini takviye edecek surette bir takip komutanlığı emrinde ve muntazam bir plan dahilinde kullanılmalıdır. Ayrıca, bu takip kollarının görev yapacağı yerlere yakın bulunan garnizonlar, gereğinde süratle yardım edebilecek şekilde hazır bulunmalı ve durumu dikkatle izlemelidir." (Aktaran: Kışlalı, a.g.e., s.135). 1938'lerde başlatılan bu uygulama, "bölge"de halen geçerli. PKK takibine en az iki tim; 23+23 kişi ile çıkılıyor. Timlere görev veren birlik komutanları mümkün oldukça en az iki timin harekatına izin veriyorlar. Aynı kaynak, Dersim'deki "temizlik harekatı"nı şöyle anlatıyor: "Topçu ve piyade ağır silahları yakın desteğinde yapılan çatışmalarda, içlerinde bazı aşiret reislerinin de bulunduğu yüzlerce kişi imha edildi. Kadın ve çocuk grupları da yakalandı. Hayvan ve silahlar ele geçirildi. Asilerin dinlendikleri köyler, tek tek evler, komlar ve hatta tarla ve meşelikler yakıldı... geride uysal oldukları ve isyana karışmadıkları için bırakılan reis, kolbaşı, seyit ve şerirlerin de potansiyel tahrik unsuru oldukları o güne kadar, hükümet ile halk arasında olumsuz rol oynayan bu kitlenin uzaklaştırılması... ilçelerin memur kadrolarının, Tuncelili olmamak kaydıyla, seçkin ve muktedir kişilerle doldurulması önerildi." (a.g.e., s.135-136). Temel siyasetlerin tarihsel birikimi ile özel savaşın "enternasyonal stratejileri" uyumludur. "Sürgün", "yerli memur yasağı", "köy yakma" "tarla ve meşelikleri imha", "hayvanları toplama" bugün de geçerli özet savaş yöntemleridir. ABD'nin, özel savaşı temel bir dış politika aracı haline getiren NSC 10/2 numaralı Ulusal Güvenlik Konseyi kararında şunlar yazılı: "Propaganda; ekonomik savaş; sabotaj, yıkım, kitlesel sürgün." (Mark Zepezauer, CIA'nın Büyük Operasyonları, Kaynak Yayınları). Özel savaş yöntemlerini simgeleyen bu başlıklar, Almanya, Osmanlı,

Rus İmparatorlukları'nın "halklar hapishanesi" deneyimlerini ve milliyetçi devrimci hareketleri bastırma konusundaki deneyimlerinin tarihsel sürekliliğini vurguluyor. ABD İmparatorluğu, tüm imparatorlukların en acımasız yöntemlerinin egemenlik sisteminin bileşkesinde yer aldığı bir tarihsel "aşama"yı! simgeliyor. Bu temelde, özellikle Dersim raporlarını incelemek günümüz politikalarına da ışık tutacaktır. Bu raporların en önemlisi "Dersim" başlıklı, Jandarma Umum Kumandanlığı'nın raporu. 55058 sayı, III ş, I Ks. kodlu ve T.C. Dahiliye Vekati, Jandarma Umum Kumandanlığı başlıklı rapor "Gizli ve Zata Mahsustur" ibaresini taşıyor ve "kayıt altında yüz tane basılmıştır" yazısını içeriyor. Osmanlı ve Cumhuriyet devri raporlarını da içeren bu kapsamlı raporda ilginç ipuçları bulunuyor. 2/2/1926 tarihli Hamdi Bey raporunda şu satırlar okunuyor: "Dersim hükümeti, Cumhuriyet için bir çıbandır. Bu çıban üzerinde kat'i bir ameliye yapmak ve ihtimalat-ı elimeyi önlemek, Selamet-i Memleket namına farz-ı ayindir.

Mektep açmak, yol yapmak, esbab-ı refahı temin edecek fabrikalar kuşat etmek, kendilerini işgale hadim muhtelif mesai sınaiye ve ameliye temin eylemek, hulasa tavtin ve temdin suretiyle ıslaha çalışmak ve bir hayali muhalden başka bir şey değildir.

Silah toplamak, her türlü vesaiti mukavemet ve müdafaadan tecrit etmek, bunun için en müsait olan Mayıs ve Haziran zarfında sevk edilecek kahir bir kuvvet askeriye ile yekdiğerleri ile temasları kaybetmeyecek bir surette, bir ihata ve tarama hareketi yapmak, görecekleri tazyik üzerine dağlara çekilecek müsellah halkı da, kara ve hava kuvvetleri ile tazyik etmek, harekata dikkat edilecek en mühim esas sadakat ve harekete iştirak ve hizmet tekliflerine kat'iyen itimat ve emniyet etmemek, tedibatı umuma teşmil etmek. Hizmete şitap arzuları hiledir, aslında birdirler.

Silah topladıktan sonra, reis, şeyh, bey, ağa namlı eşhas ve mütegallibeyi ve bunların akarı ve müteallikatını derhal uzak vilayetlere sürgün ve iskan etmek... Sürüleceklerin arazisine Türkleri iskan etmek...

Bu ıslahatın icrasından sonra, 25 sene devam etmek şartıyla mefkureci unsurları memur göndermek ve bunlara misyonerlik yaptırarak havali Kürtlerini Türkleştirmek.

Bu müddet zarfında mektep açmamak, ancak 25 sene zarfında ahaliye Türklük his ve terbiyesini verdikten sonra mektepler kuşat etmek ve halkı okutmak."

1930 yılında, "birinci Umumi Müfettişlik", Dersim hakkında", şunları bildirmiştir: "Dersimin ıslahı iki surette kabildir:

A- Bütün Dersim'in hariçle münasebetini kat ederek... ticaretlerine mani olmak, aç kalacak halkı zamanla kendiliğinden ilticaya icbar ve şu suretle Dersim'i fenalardan tahliye.

B- Her tarafı esaslı surette kapadıktan sonra ihata çemberini tedricen darlaştırmak ve fenalıklarından dolayı yakalananları derhal Dersim'den çıkararak, Garb'a atmak ve serpiştirmek.

Elazizde bir bomba tayyare filosu bulundurularak mühim vak'alar yapan veya hükümetin tebligatına muhalefet eden aşiret köylerini müessir bir surette bombalamak, ziraat ve hayvanlarını imha etmek ve rahatça ikametlerine mani olmak.

Bir taraftan da tehdit mahiyetinde olmak üzere, muhtelif merakide kuvvetli müfrezeler bulundurmak. (Bu müfrezeler Dersim hakkında mutasavver umumi hareketin çekirdeklerini teşkil ederler.)" "Umumi müfettişlik raporunda" oldukça dikkat çekici bir cümle de bulunuyor, buna göre: "929 senesi Eylül'ünde bir İngiliz kızının Seyit Rıza'ya 500 altın hediye ile geldiği işaa edilmişse de, bir tek altının getirildiği bile ispat edilemedi." (s.208). Söz konusu rapor, bugün de geçerli olan klişeyi de tek-

rarlıyor: "hariçteki siyasi teşkilatlar, Dersim'i kendi siyasi emellerine kullanmayı her surette arzu ederler." Yıllardır, Dersimli önderlerin, "dış güçler"in yönlendirmesi neticesinde ayaklandıkları kurgusu propaganda edilir. Ancak, devletin üst düzey değerlendirmeleri, oldukça "nesnel" görünüyor. Zira aynı raporda: "rüesa geçinenlerden hiçbirinin hariçle temas ve muhaberesi tespit edilememiştir." (s.208). Raporda şöyle bir saptama da yer alıyor: "Dersim işi yalnız silah işi değildir... Oraya giren kuvvet her işi bitirip öyle çıkmalıdır." (s.212). "Büyük Erkan-ı Harbiye Reisliği mütalaaları" başlığı altında ise şunlar yer alıyor: "Dersim, evvela koloni gibi nazarı itibara alınmalı, Türk camiası içinde Kürtlük eritilmeli, ondan sonra ve tedricen öz Türk hukukuna mazhar kılınmalıdır.(s.219). Koloni'yi Büyük Larousse Ansiklopedisi şöyle tarif ediyor: "Koloni: 1) Sömürgenin eşanlamlısı 2) Ülkesinden ayrılıp başka bir ülkeye yerleşmiş insan topluluğu, bu topluluğun yerleştiği yer 3) Bir ülkede bulunan yabancı uyruklu kimselerden oluşan topluluk (Büyük Larousse C.13 s.6901). Oysa bu görüşlerin aksini içeren tespitler, yorumlar da vardır. Örneğin adı geçen belgede, raporundan alıntılar yapılan Halis Paşa'ya göre: "Dersim hududu dahilinde bulunan her fert, devlet kanunlarına itaatsiz ve şekavete salık değildir. Tabiatın pek müşkül şeraiti içinde bütün efradı, ailesi ile didinerek çok sefil ve nakafa-i iaşesini temin ve hükümete olan vergisini tedarik etmek için zahmetle uğraşmaktadır. Vergisini tedarik etmek için zahmetle uğraşmakta olanlar da % 90'ı tecavüz eder." (s. 19). Paşa raporunda şunları söylüyor: "60-70 bin nüfustan ibaret bir halk kütlesinin meskun bulunduğu bu mıntıkanın, sırf kılıç kuvveti ile ve kati surette tenkil ve teskin edileceğine ...kani değilim." (s.222). Bu raporlarda, "Özel müfreze" uygulamalarından, "köy yakmaya", "hava bombardımanı"ndan "sürgün"e

kadar bugün de geçerli bir çok yöntemler formüle edilmiştir. Üstelik bu raporlarda vurgulandığı gibi, "Dersim halkı fakirdir. Ziraata elverişli toprak pek azdır. Öyle köyler vardır ki, sahip oldukları birkaç keçinin mahsulatını bütün ihtiyaçlarına karşı kullanırlar." (s.209). Ancak, "okul, fabrika, yol" konusunda yapılacak çalışmalar için "hayali muhalden başka bir şey değildir,", deniliyor. Tespitler böyle olunca "kılıç" gündeme gelmiştir. "Rüştü beyin" "26-10-930 tarihli" raporunda bir "tedip" harekatı anlatılıyor: "11 .alaydan 2 tabur ve 2 top Aşkirik Garbı'na, 2 topla takviye edilmiş 1 tabur Danzik Garbı'ndan Hersi köyü Cenubuna, Karacakale'de bulunan 3.tabur Güneli Garbı'ndaki bölükle beraber ve iki top Kersinot köyünün 3 km. Garbı"nda isimsiz köyün hemen Garbı'ndaki sırtlara gelmiştir...

Tayyareler, zevale kadar üç defa asi köyler üzerinde uçarak 75 bomba atmışlardır.

Gurk köyünden başka, diğer köylerde insan ve hayvan bulunduğu Tayyare tarafından görülmüştür.

26/10/930'da saat 18'de saman ve et almağa giden iki nefere hiçbir şey vermeyen Güneli Köyü, bir takımla işgal edilmiştir. Ussattan (asilerden) 4 maktul vardır.

27/10/930"da saat 16'da Dağ Bey ve Gurk Köyleri işgal edilmiş ve yakılmıştır... Tayyareler Aşkirik ve civarındaki kayalıkları iki defa bombalamışlardır... 1. TB. Aşkirik'e hakim sırtları işgal etmiştir. 2. tabur Harsi Köyü'nü yakmış ve ahali, daha evvel dağlara kaçmıştır. 28/10/930 günü Aşkirik mıntıkasında bulunan I.tabura 200-300 kadar tahmin edilen ve köyleri yanan eşkıya taarruza başlamıştır. Köylerini söndürmek üzere civardan gelen köylülere top ve makinalı ateşi açılmıştır. En sağda bulunan 3.taburun ilerleyememesi yüzünden, münferit vaziyette kalan 1.taburun sağ yanı tehlikeye girmesi üzerine Aşkirik Köyü'-

nü yaktıktan sonra, bu taburun Dağbey şimaline çekilmesi emredilmiştir." (s. 180-181-182).

"36 Hareketi (Koçuşağı tedibi)" başlığı altında da şu bilgiler yeralıyor: "Tağar deresinde ve Ali Boğazı'nda barınamayacaklarını anlayan Koçuşaklılar, hayvan sürüleri ile beraber Payamlı-Kozluca üzerinden Yılandağı ve Kırklar tepesi mıntıkasına geçmeğe başladıkları görüldüğünden, topçu ateşiyle ve tayyarelerle bunlar üzerine ateş edilerek zayiat verdirilmiştir." (s. 175). Tarih güncelleşiyor ve bu raporlara eklenecek herhangi bir yorum bulunmuyor!

DYÇ doktirinin en önemli unsurlarından biri de, "Düşük yoğunluklu demokrasi"dir. Kozmetik bir "demokrasi" olarak nitelendirilebilecek bu tür "demokrasi", ABD patentlidir. ABD'nin tanımladığı "demokrasi", DYÇ'yi bütünlüyor. "Demokrasi", global emperyalizmin müdahale araçlarından biri. Amaç, devrimci değişimlerin ve gerçek reformların önünü tıkamak. Halkın sahip olduğu muhalif potansiyel etkisizleştirilirken, statüko meşrulaştırılıyor bu kozmetik "demokrasi"de. Sözde "sivilleştirilmiş", özde "militarist", muhafazakar bir rejimin toplumsal ve ekonomik baskısını simgeliyor "Düşük yoğunluklu demokrasi" 1982'de Londra'da İngiliz Parlamentosu'nda yaptığı konuşmada bir "demokrasi cihadı" ilan eden ABD Başkanı Reagan, bu tür "demokrasi"yi örgütlemeye başladı. Bu amaçla kurulan NED, ABD patentli "demokrasi" ihracına başladı. Ocak 1983 tarihli NSC 77 kararıyla uygulamaya konulan "demokrasi projesi" için uluslararası bir propaganda aygıtı yani, NED kuruldu. NED, "hükümet dışı" bir kuruluş sayılmasına rağmen, kadroları Ulusal Güvenlik Konseyi, CIA ve USIA'da görev yapmış parlak isimlerden oluşturuldu. Dışişleri eski Bakanı Henry Kissinger, Carter'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı, CIA'nın önemli ismi Zbigniev Brezezinski,

CIA eski başkanı William Colby'nin eşi Sally Colby, NED'de ayrıca üst düzey yetkili olarak, CIA'nın Psikolojik Savaş Operasyonları eski sorumlusu Walter Raymon da görev aldı. Yarbay Oliver North, "Demokrasi Projesi" çerçevesinde birçok toplantıya katıldı. Vakfın ilk başkanı ise, Hür Avrupa Radyosu eski Başkanı John Richardson. Nikaragua'daki kontralara silah gönderilmesine de aracılık eden Ned'in bu operasyona milyonlarca dolar katkı yaptığı basında da yer aldı. (Newsweek 21 Ekim 1991). NED'in Türkiye'deki uzantıları ise, "Türk Demokrasi Vakfı" (ANAP'la yakın ilişkileri bulunuyor" ve Yeni Forum Dergisi ile 1973-1979 arasında Türk-İş'e "teknik yardım" yapan AAFLI (Asya Avrupa Hür Çalışma Enstitüsü) da NED'den yardım alan kuruluşlar arasında. NED'in "sendikal operasyonlar"a önem verdiği biliniyor. ABD'nin en büyük sendika kuruluşlarından CIA ile ilişkili AFL-CIO'nun başkanı Lane Kirkland ve yardımcısı Albert Shankar da, NED yönetim kurulu üyesi. AFL-CIO'nun enstitüleri: AAFLI (Asya Avrupa Hür Çalışma Enstitüsü), AIFLD (Amerikan Hür Emeğin Gelişimi Enstitüsü), AALC (Afrika ve Amerika Çalışma Merkezi-CIA'nın yan kolu). Türk-İş, bu kapsamda ilginç uygulamaların konusu oluyor. Örneğin, "ülkücü" bir sendika başkanı, binlerce "ülkücü" işçiyi Kıbrıs vatandaşı yapıyor, seçimlerde istenen sonuç bu "bindirilmiş kıtalar"la alınıyor. Olayları açıkça yazan gazetecilerin sonları biliniyor. Türk-İş'te yönetim kademelerinde çok sayıda "vatansever" bulunuyor. (Bu arada, tekelli sermayenin "kalite kontrol çemberleri" teorisini Türkiye'ye ithal eden DİSK'e üye bazı sendikaların yönetim kurullarında bulunan MHP'lilerle ilgili haberler çıkıyor Nokta dergisinde). "Demokrasi" uzlaşma getiriyor. "Düşük yoğunluklu demokrasi" anti-komünizmin "koordinatörü", 1 Mayıs 1977'de Başbakan, Kanlı Pazar'da Başbakan, 15-16 Haziran'da Başbakan

Demirel ile DİSK Genel Başkanı'nı "uzlaştırıyor", ABD'nin "Demokrasi Projesi" ve onu bütünleyen NGO örgütlerinin kökleri eskilere dayanıyor. "Barış Gönüllüleri", bu kapsamda ilk çalışmaları yapıyor. Bu politika ise, döneminde şöyle tespit ediliyor: "Barış gönüllüleri politikasının, Amerikan dış politikasıyla aynı biçimde, sosyal devrimin barış içinde gerçekleşmesini ağızdan destekler görünüp, böyle bir devrimin gerçekleşmesini önlemek amacıyla devrimlerin en büyük engeli olan asalak sınıfları, bütün güçleri ile desteklemek"tir. (The Nation, 26 Şubat 1968, Aktaran: Müslim Özbalkan, Gizli Belgelerle Barış Gönüllüleri, Ant yy. s.55). "ABD deniz kuvvetlerinin daha da geliştirilmiş biçiminden başka bir şey" olmayan Barış Gönüllüleri AID, USIS gibi CIA'nın paravan örgütleri ile içiçedir. "Örneğin Türkiye'de haftada ya da onbeş günde bir, Amerikan Büyükelçisi'nin başkanlığında, Country Team Meeting adı altında toplantı düzenlenmekte ve Türkiye'deki Barış Gönüllüleri müdürü ve yardımcıları, bu toplantıya katılarak programları ve eylemleri konusunda büyükelçiye ve öteki kurumların (AID, USIS vb.) temsilcilerine bilgi vermektedirler." (a.g.e., s.57). 60'lı yıllara yayılan Barış Gönüllüleri çalışmalarından Türkiye de nasibini almıştır. 1965 yılında, 600'e yakın sayıda Barış Gönüllüsü, Türkiye'nin bütün bölgelerinde, çeşitli il, ilçe ve köylerde serbestçe faaliyette bulunuyorlardı. Günümüzde ise Barış Gönüllüleri'nin yerini "Demokrasi Projesi"nin NGO'ları almıştır. Özel savaş "enternasyonal" dayanaklarla "düşük yoğunluklu demokrasi" aşamasına gelmiştir. Global emperyalizmin düzenine "sorun" çıkarabilecek son kalıntılar da(!) tasfiye edilmeye başlanmıştır. Bu noktada kozmetik demokrasi ile "enternasyonal"in "insan hakları ideolojisi" gündemdedir. Türkiye'de bunun alt yapısı vakıflar, üniversiteler, NGO uzantıları ile hazırlanmaktadır...

MİT, CIA İLİŞKİLERİ

MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı) 644 sayılı kanunla kurulmuş, 6 Temmuz 1965 günü kabul edilen kanun 12055 no'lu Resmi Gazete'de yayınlanmış, 12 Eylül sonrasında ise, 1 Kasım 1983 tarih, 2937 sayılı "Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Kanunu" çerçevesinde yeniden düzenlenmiştir. Önceki yasada MİT'in ilgili birimleri:

"Milli Emniyet Hizmetleri Başkanlığı (MAH), İstihbarat Başkanlığı (İB), Psikolojik Savunma Başkanlığı (PSB), İdari İşler Başkanlığı (İİB), Teftiş Kurulu Başkanlığı ve Hukuk Müşavirliği ve diğer gerekli daireler olarak" belirlenmiştir. Yeni yasada ise, MİT bölümleri ve onların görevlerine dair bilgi yoktur. Ancak, MİT'in dayandığı tarihsel birikimin sunduğu anlamlı ipuçları vardır. Örneğin, "1988'de bir gün, Fuat Doğu, ziyaretine gelenlerle bir söyleşi sırasında, '1965'lerde MAH (Y.N., MİT'i önceleyen Milli Amele Hizmet) ile CIA'nın aynı binalarda çalıştığını" (C.Arcayürek, Darbeler ve Gizli Servisler, s.70) vurguluyordu. MİT'in kodlamasında CIA, "bayrak"tır. (12. Eylül'de Bayrak Harekatı olarak nitelenmiştir). MiT'te uzun yıllar üst düzey görevlerde bulunmuş "3.Adam"lığa kadar yükselmiş Albay Sabahattin Savaşman, CIA-MİT ilişkilerini şöyle anlatıyor: "CIA'nın teşkilatla işbirliği yapan, teşkilatın içinde bir temsilcilik görevi, bir ölçüde de üst organ misyonu taşıyan 20 küsur kişilik heyeti vardır. Bu heyet en mükemmel istihbaratçılardan kurulmuştur. Bunlar, hem istihbarat alışverişini sağlamakta, hem de ülke içindeki ve ülke dışındaki olaylarda müşterek operasyonlara katılmaktadır. Zaten hiçbir önemli istihbarat, CIA'nın katkısı ya da bilgisi olmadan elde edilememiştir." (3.Adam Anlatıyor, CIA-MİT İlişkisi, s. 12). Bu kadar açık, MAH döneminde CIA ile aynı binada çalışan, "ödenek" alan "Teşkilat" bu geleneği sürdürü-

yor. Asıl önemlisi "ülke için", "müşterek operasyonlar". Bu "operasyonlar"ın neler olabileceğini ise, 70'li yıllara, 80'lerin ortalarında gelişmeye başlayan DYÇ uygulamalarına bakarak tahmin etmek zor değil. "3.Adam" açıklamalarına devam ediyor: "Teşkilat, 1950'lerden itibaren Amerikan servisiyle beraber çalışmaktadır. Yani, isim değiştirmeden önce mevcut olan durum, isim değiştikten sonra da aynen süregelmiştir. Teşkilatın kullandığı bütün teknik malzemeler, CIA tarafından temin edilmiştir. Birçok personel, Amerikalılar tarafından yurtdışında kurslarda eğitilmiş, Teşkilat okulu büyük çabalarla CIA tarafından kurulmuş ve onların tahsis ettiği eğitmenler sayesinde tedrisat yapmıştır. Yakından bildiğim ve içinde yaşadığım sorgu odalarındaki teçhizat, en iptidaisinden en modernine kadar CIA tarafından verilmiştir. (Y.N. Doğan Avcıoğlu'nun Ziverbey işkence merkezinin donanımının ABD kaynaklı olduğuna dair tanıklığı mevcuttur). Teknik gelişmelere paralel olarak bu teçhizatta meydana gelen yenilikler, her sene CIA kanalıyla takip edilmiş ve aynı kanal vasıtasıyla ihraç edilmiştir. Her türlü bilgi alışverişi yapılmış, bunların karşılığı olarak senede milyonlarca dolar akmıştır. Personel, senelerden beri CIA ajanları gibi çalışmakta. Amerikan servisi hesabına görevler almakta, yurtiçinde ve yurtdışındaki operasyonlarda ücret kabul etmektedir. Bunu ben, Teşkilat'ın üçüncü adamı olarak yazıyorum ve her an ispat etmeye hazırım." (a.g.e., s.12). Bu açıklamalar, Genelkurmay Mahkemesi'nde savunmasının esasını teşkil etmiştir. "CIA"ya casuslukla suçlanan Savaşman'ın açıklamaları bugüne kadar yalanlanmamıştır. Türkiye'nin gerçek-gizli hukuku, "enternasyonal" ilişkiler ağı eksenli oluştuğundan, yapılanlar son derece olağan karşılanmaktadır. Buna karşı çıkanlar "vatan haini", söz konusu ilişkiler ve kurumlar ağını yürütenler ise, "vatansever"dir. CIA ile ortaklaşa işken-

ce merkezleri kurulmuş, kamu bürokrasisinde tasfiye operasyonları yapılmış, katliamlara girişilmiştir. İstihbarat örgütlerinin, kapitalist-faşist enternasyonal ile ilişkilerde temel odak olduğu gerçekliğinin en iyi kanıtlarını, Türkiye'de bulmak mümkündür. Yalnız MiT'te çalışan resmi kadrolar değil, onların örgütlediği Çatlı gibi "vatanseverler" de, CIA'nın kontrolündedir. "Para karşılığı operasyon"un ise, tanımı bellidir. Geleneğe işaret etmektedir. Türkiye'de istihbarat olgusu ticaretle içice geçmiştir. İstihbarat kadroları aynı zamanda çok iyi işadamları çıkarmıştır. Örneğin, hayali ihracat işinin organizasyonunda görev almış birçok "eski" istihbaratçı kadrosu bulunmaktadır. Bu veriler ortadayken. "Susurluk'ta ortaya çıkan" her ne ise(!) şaşıranlara şaşırmak gerekiyor. Teşkilat, egemenlik sisteminin temel unsurlarıyla içiçedir. 3.Adam açıklıyor: "Teşkilat mensupları, sadece servisler arası değil, dışişleri, asker, sivil bürokrasi ve iş aleminin parlak şahıslarıyla da, böylesi yerlerde bir araya gelirler. Memleketin politik, iktisadi, sosyal bütün meseleleri buralarda enine boyuna tartışılır." (a.g.e., s.14). Nerelerde bir araya gelinir? "Büyük şehirlerin ünlü otellerinde", "İngiliz, Alman, Fransız, İtalyan, İsrail Servislerinin" düzenlediği "kokteyllerde", bu "kokteyllerin sayısı onlarcayı bulur." Tanzimat'ta kurulan Osmanlı istihbarat örgütlerinin gelenekleri, aynen devam etmektedir. Yarısömürge Osmanlı İmparatorluğu'nun Tanzimat prensipleri, tarihsel akışta böyle istihbarat örgütleri ortaya çıkarmıştır. Türkiye'de kozmetik demokrasisinin simgelediği ve "avam"ın bildiği siyasetin dışında, bir başka siyaset daha vardır. Bu siyasetin ölçüleri ise, belirleyicidir. "3.Adam" saptıyor: "Dış ve iç konjonktürel gelişmeler hep beraber ele alınarak, muhtemel hadiseler üzerine tahminler yürütülür. Bu derece, temasın olduğu bir muhitte elde edilecek istihbaratın adeta kesin netice vereceğinden

kuşku yoktur..." (a.g.e., s.14). "Memleketin politik, iktisadi, sosyal bütün meselelerinin konuşulduğu "kokteyller" ve "otel odaları"nda belirleniyor bir çok şey. Muazzam bir çürümüşlük göstergesidir. Sistemdeki çürümenin çelik çekirdekteki boyutlarını gösteriyor. Bu ortamın ürünü olan "3.Adam"ın bir başka açıklaması, oldukça ilginç ipuçları sunuyor. "İstihbarat mantık metotları", "politikanın istihbaratta oynadığı rol", "bir yığın haberi istihbarat haline getirme" vs. "hakkında memleketin en yetkili şahsı olarak eserler ortaya koymuş ve bu eserleri askeri okullarda tedris ettirerek ülkenin güvenliğine elimden geldiği kadar katkıda bulunmuştum." (a.g.e., s. 14) diyor "3.Adam". CIA ve öteki istihbarat örgütlerinin "vassalı" durumunda, bir örgütün askeri okulların tedrisatını belirlemesinin sonuçlan ortadadır: "Bayrak" kodlu CIA, "Bayrak Harekatı" kodlu askeri darbe, (a.g.e., s.23)... "CIA'yi bayrak olarak adlandıranlar, diğer servisleri de ülkelerinin veya milletlerinin belirgin bazı özelliklerine bakarak adlandırmışlardır." (a.g.e., s.24). 1965'de yürürlüğe giren Dev-Kurt, aynı yıl açılan iç savaş, kendi hukukunu "Başemir" ve "talimnameler"le ilan edilen kontrgerilla, 12 Eylül Bayrak Harekatı'nda uygulanan Dev-Kurt planı ve CIA'ya Bayrak diyen MİT; hepsi yoğun bir çağrışımlar dizgesinde, kanlı bir ilişkiler yumağını simgeliyor. 3.Adam'ın anlatımlarının satır aralarında, Washington'da yapılan "özel toplantılar", "bölgesel işbirliği kuruluşu" vs. konulara değiniyor. "Özel ve yüksek amaçlı" bu toplantıların "bölgesel işbirliği örgütlerinin bünyesinde" gerçekleştirildiği vurgulanıyor. Çelik çekirdeğin "enternasyonal" bağlarına işaret ediyor ve "bölge" bilincinin yerini anlatıyor. "Teşkilat", burjuva yaşam tarzının özelliklerine göre temelleniyor. Bu yaşam tarzının örgütsel uzantısını simgeleyen masonluktan, savruk bir lükse kadar pek çok unsur, "teşkilat"ın bünyesinde yeri-

ni almıştır "Teşkilat", sınıfsal tutumunu gayet net belirlemiştir. Üst düzey yetkililerin tarzını, 3.Adam açıklıyor: "Teşkilat'ın imkanlarıyla gerçekleştirilen, garson, aşçı, uşak gibi hizmetler, Teşkilat tarafından karşılanan böyle bir toplantı, çok sonraları benimle CIA ve Entelliganca elemanları arasındaki temasın başlangıcı olarak değerlendirildi." (a.g.e., s.15). Bir taraftan, Ziverbey'de işkence merkezleri işletilirken, diğer yanda CIA ajanlarına halkın ödediği vergilerle ziyafetler çekiliyor. Her yakınlaşma, Türkiye ye, teknik sorgu yöntemi, provokasyon, katliam, örtülü operasyon biçiminde güvenlik(!) katkıları sağlıyor. "3.Adam" CIA'nın konuğu olarak, V/Washington'da geçirdiği günleri, "tatlı bir hatıra olarak" andığını belirtiyor. Teşkilat kadrolarının ortak paydasında bu "tatlı hatıralar"ın önemi büyük olsa gerek. Önemli bir açıklık da, "CIA ile bu müddet zarfında özel ilişkilerimiz de oldu. Jimmy ile beraber, ilgili bölümdeki meslektaşlarla görüştük" sözlerinde ortaya çıkıyor.

"İlgili bölüm"ün CIA merkezinde olduğu anlaşılıyor ve Teşkilat, 3.Adamı'nı 70'lerin ortasında "ilgili bölüme" gönderiyor. CIA'ya gösterilen kolaylıkları olanca doğallığı(!) ile anlatıyor 3.Adam. "Biz teşkilat olarak Jimmy'nin başında bulunduğu heyete istihbarat, kendi ülkemizin başkentinde, düzenli raporlar halinde takdim ediyorduk. Hatta bununla kalmıyor, konular üzerinde tartışmalı toplantılar düzenliyor, CIA mensuplarının sorularını cevaplıyorduk. Kendileri akıllarına takılan bir husus olduğunda, benim mevkime kadar başvurmaya dahi lüzum görmeden istedikleri elemanı çağırıyor ve bilgi alıyorlardı." (a.g.e, s. 17). Genelkurmay Askeri Mahkemesi'nde zabıtlara da geçen buna benzer anlatımlar ve bu anlatımlar ölçüsünde devletin görünür hukukuna göre yapılmayanlar, Türkiye'nin "güvenliği" ile ilgili kurumların niteliğini ortaya koyuyor. 12 Mart ve 12 Eylül'-

de "kökü dışarıda" ideoloji ve örgütlerin kökünü kazımak(!) üzere "iç hizmet kanunun verdiği yetkileri" kullanan ordu, bu açıklamalarla baş başa kalıyor. Oysa "3.Adam" araştırma ve soruşturma için yöntem de öneriyor: "Konu üzerine eğilen bir devlet yetkilisi, yapacağı küçük bir araştırmada CIA'ye istihbarat teminiyle ilgili anlaşmaları görebilir. Kanıma göre, Teşkilat sadece hükümete, ilgili bakanlıklara ve Genelkurmay'a bilgi vermekle vazifelidir. Oysa, yapılan ikili anlaşmalar, tamamen buna aykırıdır." (a.g.e., s.17). 3.Adam yanılıyor! "Batı Cephesi Komutanı", İ.İnönü döneminde 23 Şubat 1945 tarihli T.C.Hükümeti ile ABD Hükümeti arasında imzalanan ve TBMM tarafından 4780 sayılı yasa ile onaylanan "kapitülasyona" göre: "TC hükümeti sağlayabilmek vazifesindeki ve müsaade edebileceği maddeleri, hizmetleri, kolaylıkları veya bilgileri ABD hükümetine temin edecektir." (Resmi Gazete C.26, No: 1285). "Bu anlaşma ile Türkiye, karayollarını, limanlarını, hava meydanlarını, demiryolları ve istasyonlarını Amerikan kuvvetlerinin kullanılmasına açık bulunduracak ve onlara gereken hizmeti yapacaktır. Türkiye'de yerleşmeleri için binalar ve araziler verecek, ihtiyaç duyacakları malzemeleri de sağlayacaktır. Bu anlaşma daha sonra, askeri ve sivil Amerikalı uzman ve danışmanların Türkiye hakkında geniş bilgi toplayıp, ülkemizden hangi konularda nasıl yararlanabileceklerini saptamaktır. Anlaşma gereği, Türkiye'nin askeri gücü, komuta ve eğitim sistemi, yeraltı ve yerüstü kaynakları, insan gücü, örf ve adetleri, yaşam biçimleri, idari sistemi, ticareti, ekonomik durumu ve sanayi kuruluşları hakkındaki tüm bilgileri, hiçbir sakınca gözetilmeksizin Amerikalılara verilecektir." (Haydar Tunçkanat, Amerika Emperyalizm ve CIA, Tekin Yay., s.20-21). 2. Adam İsmet Paşa, Türkiye'nin gelmiş geçmiş en büyük "kapitülasyon" anlaşmasının mimarıdır. Ona, ulusal kurtuluşçu-

luk kavramının onurlu simgeleri ile yaklaşanlar, eğer yukarıdaki anlaşmanın hükümleri ile düşüncelerini değiştirmiyorlarsa, Resmi Gazete'nin 6303 no ve 1946 tarihli sayısını incelesinler. Bu anlaşma ile Ankara'daki ABD Büyükelçisi, sömürgelerdeki Genel Vali düzeyine yükselmiştir İnönü'nün onayıyla. 12 Temmuz 1947 tarihli ve Resmi Gazete'nin 6533 no, 1947 tarihli sayısında yayınlanan ve adına anlaşma denilen onursuzluk belgesiyse şöyle başlıyor: "Türkiye hükümeti, Türkiye'nin hürriyetini ve bağımsızlığını korumak için ihtiyacı olan güvenlik kuvvetlerinin takviyesini temin ve aynı zamanda ekonomisinin istikrarını muhafazaya devam maksadıyla, Birleşik Devletler Hükümeti'nin yardımını istediğinden" ABD yardımını yöneten "misyon şefi ve yardımcılarına ise" Türkiye hükümeti, "yardımın amacına göre kullanıldığını denetlemeleri için her türlü kolaylığı sağlayacak ve onlara istedikleri raporları vereceklerdir." Tanzimat düzeninin sürekliliği ekseninde, Nazi imparatorluğunun mirasını devralan Amerikan imparatorluğu ile yapılan bu "kapitülasyon" anlaşmaları doğaldır! Gizli devletin, "enternasyonal" dinamikleri böylece bir kez daha ortaya çıkmıştır. MAH ve MiT'in, CIA ile bütünleşmesi, "hikmet-i hükümet" gereğidir. MIT yapılan anlaşmaların gereklerine harfiyen uymuştur! 3.Adam açıklıyor: "Normal işleyişte, iki bölümümüzden, koordinasyon örgütü vasıtasıyla bilgi toplamayla ilgili olanı, her türlü neticeyi bize bildirir, biz bunları kıymetlendirip istihbarat haline getirdikten sonra, bir kopyasını üst yönetime, bir kopyasını da CIA irtibat heyetine göndeririz... Ayrıca resmi işleyişte durum böyleyken, uygulamada daha toplanma safhasındaki değerlendirme yapılmamış bilgiler, doğrudan CIA heyetine ulaştırılır." (a.g.e., s.17). CIA'ya verilen belge ve bilgiler ise çoğunlukla "Top Secret (çok gizli)" damgalıdır ve "bölge durumuyla ilgili bütün bilgileri ve

ülke içi durumla ilgili bilgileri kapsamaktadır." CIA, "ülke için" gelişmeleri kendi istihbarat örgütünün raporlarından izliyor!

3.Adam, "koordinasyon" dairesi kanalıyla CIA'ya verilen bilgiler için, "ulusal görev"dir diyor.

MİT, CIA dışında da birçok istihbarat servisi ile içli-dışlıdır. Örneğin MİT okulunun "reorganizasyon" çalışmalarına İngiliz istihbaratçıları da katılmıştır. İngilizler, "teşkilatta bir temsilciler heyeti bulundurmuşlar" ancak, "işbirliği düzenleyicisi", "istihbarat alışverişi yürütücüsü" ve "ortak operasyon" koordinasyonundan sorumlu bir görevlileri de vardır. Böylece, İngiliz gizli servisi ile de "ortak operasyon"lar yapıldığını öğreniyoruz. 3 .Adam şunları söylüyor: "kuruluşumuz, sadece CIA'dan değil İngiliz servisinden de her yıl yüklü bir para almaktadır." (s.20). Karşılığı ise oldukça risklidir, "...ülkesinin menfaatleri gereği, daha çok petrol bölgeleriyle ilgileniyordu. Bu yüzden komşu ülkeler, bu ülkelere yönelik istihbaratımız ve karşı-casusluk faaliyetleri konusunda araştırmalar yapmaktaydı." (a.g.e., s.19). Petrol bölgeleri ve Ortadoğu'yu kapsayan "ortak operasyonlar"da Britanya İmparatorluğu'nun taşeronluğu yapılmakta ve bunun risklerini Türkiye taşımaktadır. Üstelik bu faaliyetler komşu ülkeler tarafından bilinmektedir. Gizli devlet, Türkiye'yi "enternasyonal"in kirli işlerinin üssü haline getirmiştir. Türkiye, Ortadoğu'nun casus merkezi, örtülü operasyonların odağı ve istihbarat ticaretinin mekanı yapılmıştır. Başarı ölçütlerinin neler olduğuna dair 3.Adam'ın söyledikleri, önemli ipuçları sunuyor. Bir rapor çalışmasından söz eden 3.Adam, "Bu alandaki başarımız, Amerikan servisi elemanları tarafından olumlu karşılandı. Memleketimizin imkanları konusunda yaptığım değerlendirme, örnek bir istihbarat çalışması ve inceleme olarak kabul gördü. Tabii bunu sağlamak için Jimmy kanalıyla oldukça yüklü mali imkanlar ve

önemli kolaylıklar bulmak zorunda kaldık." (a.g.e.,s.20). "Memleketimiz"in, "vatanseverleri" netleşiyor. Özel savaş bölümünde çizgileri iyice belirginleşen "vatanseverlere" yenileri ekleniyor. "Vatanseverlik" kavramının "enternasyonal" ölçülerinin, gizli devletteki yeri ortaya çıkıyor. CIA ölçülerine göre "vatanseverlik", başarı sayılıyor. Bu bağlamda, her türlü istihbari bilgiyi, (top secret dereceli olanlar da dahil) teşkilat her zaman CIA'ye, İngiliz, Fransız, Alman, İtalyan, İsrail servislerine ve yıkılışına kadar SAVAK'a vermiştir... Jimmy'nin (CIA görevlisi Y.N.) işini yapmakla görevli bütün bu ülkelerin temsilcileri başkentte ve büyük şehirlerde vardır. Biz aslında, bütün haberleri bunlara vermekle vazifeli bulunduğumuz için, kendi başkanlığımıza veya diğer servislere verdiğimiz raporların üzerine daha önce hangi servislere verildiğini de kaydederiz." (a.g.e., s.23). 3.Adam kendisinin suçlanma gerekçesini, bu bilgilerle birlikte yorumlamakta ve "teşkilat benim suçlandığım gibi bir suçu sürekli ve kısmen işlemektedir." demektedir. 3.Adam, davasının safahatında ve anılarında ortaya dökülenler, birçok teyid edici bilgi ve belgeyle desteklenmiştir. Kur.Alb.Sabahattin Savaşman'ın açıklama ve mahkeme savunmalarında ortaya koydukları ise "vakayı adiye"den sayılmıştır. Sanki bu açıklamaları yapan kişi, Albay rütbesinde ve MiT'te 3.Adam konumunda değilmiş gibi. Sorumlulukların kapsamı ise, konuyu bir "sistem" sorunu haline getirmektedir. Bu sorumlulukların çapını 3.Adam şöyle tespit ediyor: "Teşkilatla ilgili kanun gizli değildir. Herkes temin edebilir. Bu kanuna bakıldığında görülecektir ki, teşkilata mensup herkes, bu uygulamalar ile her gün, her saat suç işlemektedirler, üstelik bu suçlar, ülkenin temel menfaatlerini ilgilendirdiğinden, bir anayasa suçu mahiyetindedir. Bu anayasa suçunun işlenmesine kaynak teşkil eden hadise, ikili anlaşmalardır. Haddi zatında, bu

ikili anlaşmaları, bilhassa istihbaratla ilgili özel anlaşmaları iptal etmeden aynı uygulamayı sürdüren hükümetler de bu ağır sorumluluğu paylaşıyorlar. Bu mevzu sadece milli egemenlikle değil, üzerinde o kadar titizlikle durduğumuz demokratik hürriyetçi nizamla da ilgilidir, zira iç hadiselerle ilgili raporlarda, istenildiği zaman yabancı servis tarafından edinilmektedir." (a.g.e. s.24). Türkiye'de gizli devletin işleyiş kuralları, görünür hukukun aynı zamanda göstermelik olduğu ve egemenlik sisteminin "enternasyonal" niteliği, bu açıklamalar ile bir kez daha kanıtlanıyor. "Teşkilat'ın suç potansiyelinin boyutları ise, görünür hukuk açısından tam bir rejim sorunu oluşturuyor. Göstermelik de olsa TCK 146, bu sorumlulukları kapsıyor. Zira 3.Adam, "darbeler"le bağlantı kuruyor. "İç hadiselerle ilgili raporlar", kanlı provokasyonları "demokratik hürriyetçi nizamla" ilgili değinmeler ise, darbe ve tasfiyelere açılan süreçleri çağrıştırıyor. 3.Adam, "hükümetler" ve "teşkilat"ın sorumluluğunu açıkça ortaya koyuyor. "Enternasyonal"e bağlanan egemenlik sisteminin ilmeklerinde ikili anlaşmaların düğümleri bulunuyor. 20'lerin sonunda Britanya imparatorluğu, 30'larda Nazi imparatorluğu, 40'larda Amerikan imparatorluğu "bayrağı" teslim alıyor. Tüm egemen sınıf kadroları bu sürecin sorumluluğunu taşıyor. Ulusalcılık söylemleri, boş bir övünmeden öteye geçemiyor. OSS sürecinden başlayarak CIA, Türkiye'ye "milli şef" İnönü döneminde giriyor. Gehlen'in "Odessa Grubu" da, "milli şef döneminde kök salıyor. CIA başta olmak üzere birçok istihbarat örgütü, "teşkilat'ın teşaronluğunda "iç hadiselere" bulaşıyor. Türkiye'nin darbelerle bütünleşen kanlı iç savaş dönemlerine ışık düşüyor. İç savaşlarda, gizil devletin rolü belirginleşiyor. Belirgin hale gelenler, 12 Eylül faşizminin tablosuna da yansıyor. 12 Eylül'de "Sıkıyönetim Koordinasyon Komutanlığı" yapan Kor.Gen. Nevzat

Bölügiray yazıyor: "12 Eylül harekatı ile birlikte, kuşkulu oldukları önceden saptanmış kişilerle Bayrak Harekat Planı'nda isimleri yazılı kişilerin sıkıyönetim komutanlıklarınca gözaltına alınması sonucu, gözetim yerlerinde binlerce kişi yığılmış bulunuyordu." (N.Bölügiray, Sokaktaki Askerin Dönüşü, s.56). 16 Ekim 1980 ile 23 Haziran 1981 arası toplam 49.212 kişi gözaltına alınmıştır. "CIA Günlüğü" kitabının yazarı eski CIA ajanı Phillip Agee "Firar" adlı ikinci kitabında, Bölügiray'ın yazdıklarını bütünleyecek şu açıklamalarda bulunuyor ve darbe sonrası dönem için CIA "reçeteleri"ni sıralıyor: "1) CIA kendisinin en önemli düşmanları ve aleyhtarları hakkında geniş bir liste hazırlar. 2) Bu liste, bu kişilerin hayatlarını ve onların nasıl, nerede bulunabileceklerini de içerir. 3) Amaç, askeri darbe olduğu zaman bu bilgi arşivini, o ülkenin gizli askeri istihbarat teşkilatına verip, bu kişilerin derhal bulunup tutuklanmalarını sağlamaktır. 4) CIA, bütün dost ve müttefik üçüncü dünya ülkelerindeki sivil ve askeri istihbarat teşkilatlarının eğitilmesini ve donatılmasını üstlenir. Buralarda çalışan yüzlerce kişi, Amerika'ya götürülüp kurs görürler. 5) Darbe yapıldığında Amerikan aleyhtarları, CIA'nın sızdırdığı liste sayesinde tutuklandıklarında, o ülkenin istihbarat teşkilatı üyeleri, kurumlaşmış işkence yöntemlerini, bu insanlar üzerinde uygularlar." (Aktaran: C.Arcayürek, Darbeler ve Gizli Servisler, s. 158). "Teşkilat", salt CIA değil başka istihbarat örgütleriyle de içli dışlıdır. Örneğin, İsrail Servisi MOSSAD ile. Ortadoğu'da, ulusal kurtuluşçu, devrimci hareketlere karşı mücadelede, MOSSAD-MİT ve İran'da Şahlık dönemi istihbarat örgütü SAVAK işbirliği yapmışlardır. SAVAK-MİT-MOSSAD periyodik toplantılarda önemli konuları değerlendirmişlerdir. Ancak, bu temaslarda dikkati çeken nokta, "yalnız uluslararası konuların" değil, "ulusal konuların" da ele alınmasıdır. "Her

ülkedeki sol faaliyetler, milli azınlıkların faaliyetleri, tedhişçi Filistin'e karşı önlemler, yıkıcı diğer faaliyetler, anarşi hakkında ikili, üçlü temaslar kurulur." (a.g.e., s.24). MOSSAD, Türkiye'de, "sol faaliyetleri" izliyor, bu önemli bir bilgidir. "Bölge"de, global terörizmi temsil eden İsrail İstihbarat Servisi'nin Türkiye'yi izlemesi ve bu konuda MİT ile işbirliği yapmasının sonuçları ortaya çıkmaya başlamıştır. Polis Özel Harekat Timleri'nin eğitiminden, uyuşturucu ve kumar işine kadar birçok alanda İsrail bağlantıları son günlerin konusudur. İsrail ve MOSSAD'ın bazı konularda önceliğini 3.Adam şöyle vurguluyor: "Görüşmelerde genellikle yol gösterici olan, üstün tekniğiyle MOSSAD'dır ve MOSSAD'ın memleketimizde hayli geniş imkanları bulunmaktadır." (a.g.e., s.24). MOSSAD'ın Türkiye'deki "geniş imkanları"nı saptayan MİT, MOSSAD'ın "yol gösterici"liğinden yararlanıyor. MOSSAD ile bu işbirliği, Türkiyeli devrimci ve solcuların Ortadoğu'da bulunan diğer devrimci hareketlerle bağlarını tasfiyeye yönelmiştir. Özellikle Filistin devrimine ilgi duyan Türkiyeli devrimciler, kanlı operasyonlarla öldürülmüştür. Türkiye'deki sol akımı, Ortadoğu dinamiklerinin dışında tutmak için "laik"lik eksenli söylem ve kanlı provokasyonlarda da, MOSSAD'ın izlerini görmek mümkündür. Şimdilerde politik operasyonlar biçiminde gelişen MOSSAD eylemleri, 70'lerde MİT ile ortak, kanlı tasfiyeler biçiminde gerçekleştirilmiştir. 3.Adam, bu operasyonlara katılan bir MİT görevlisinden söz ederken (Hiram Abas) şunları belirtiyor: "Lübnan'da CIA'yle beraber operasyonlara katılan, onlardan yüklü ücret ve ikramiyeler temin eden, Filistin kamplarındaki bir kısım solcu genci hedef alan faaliyetlerde gösterdiği başarı sonucu mükafatlandırılan" (a.g.e., s.24). Türkiye, yıllardır Ortadoğu devrim ve ulusal kurtuluş hareketlerini boğma anlamında geliştirilen global terörün bir parçasıdır.

CIA ve MOSSAD ile işbirliği yapan MİT, özellikle 70'lerden itibaren Ortadoğu devrim hareketleri ile dayanışma içinde bulunan akım ve kişilerin peşinde olmuştur. MOSSAD Katsası İsrail Başkonsolosu E.Elrom'un öldürülmesi sonucunda "kontrgerilla"nın başlattığı ve Erim hükümetinin sorumluluğunda gerçekleştirilen "Balyoz Harekatı"nı, MİT yönlendirmiştir. Elrom olayından sorumlu tutulan Mahir Çayan ve arkadaşlarının katledildiği Kızıldere harekatına da, MİT kadroları aktif olarak katılmışlardır. 3.Adam, MiT'in kendine özgü bir "diplomasi" anlayışına sahip olduğunu şu sözlerle tespit ediyor: "MiT'in İran'da, İsrail'de ve Almanya'da bu ülkelerin temsilcileri ile işbirliği yapan personeli vardır. Bu personel, daima nezdinde bulunduğu yabancı ülke temsilcileri ile yalnız olarak temas eder... Tahran'da İran servisi nezdinde TD, NK, OB ve ben üçer yıl kaldık. İsrail servisi nezdinde KA ve HG kaldılar. MİT, kendine has çalışma şekli olan bir kurumdur. Yüksek düzeydeki personeli, işbirliği yaptığı istihbarat servisi personeli ile daima temas etmiştir ve etmektedir." 3.Adam soruyor: "İsrail gibi ülkelerde yıllarca kalan ve sıkı işbirliği geliştiren böyle elemanların rejimimiz için birer tehlike olacakları akla getirilmiş midir?" MiT'te uzun yıllar görev yapmış ve 3.Adamlığa kadar yükselmiş Albay Savaşman'ın, Genelkurmay Askeri Mahkemesi tutanaklarına da geçen "tarihsel" tespitleri, enternasyonalle bütünleşmiş egemenlik sistemi ve gizli devletin Türkiye'sini açıklıyor:

"Benim CIA'ye temin ettiğim bilgilerin önemli olduğunu, hakikaten kabul ederim. Fakat, hükümetin bölge meseleleriyle ilgili bütün politikalarının Amerika'ya anında verildiği de, bir hakikattir ve üst katlarda yapılan çalışmalar, resmiyet perdesi içinde sürdürüldüğü için günah olmamaktadır. Bu politik mevzularla ilgili haritalardan, toplantı tutanaklarına kadar her şeyin

şimdi Amerikalıların ve tabii bütün müttefiklerimizin elinde olduğu, inkar edilmez bir gerçektir. Ve bizim devlet büyüklerimiz Washington'u ziyaret ettiklerinde, karşılarındaki şahısların kendilerinin bile bilmediği birçok olaydan bahsettiklerini duyunca şaşkına dönmektedirler."

Jimmy'nin ülkemizde istihbarat yapabilmesi için her türlü şart mevcuttur ve fazla yorulmaya da ihtiyaç yoktur. Jimmy, (Y.N. Jimmy'ler CIA'yı simgeliyor ve hep işlerinin başındalar) her zaman Teşkilat'la beraber çalışan bir eleman gibidir. Teşkilatın içindedir. İstediği insanla, istediği yerde görüşebilir, yemeklere, davetlere çağrılır, herkesin girdisini çıktısını yakından bilir.

Bütün bilgiler, çeşitli kademelerde kendisine verildiği için, istediği her türlü malumat sağlanır. Esasen, operasyonlar beraber yürütülür. Teknik araç gereçler onlardan alınır, onlar tarafından monte edilir, bakımını onlar yapar. Amerikan elçiliğinin personeli, ikili anlaşmalar gereği, her türlü bilgiyi elde eder. Zaten ordunun birkaç küçük birliği hariç hemen hepsi hakkındaki etraflı malumat, organizasyon içindeki anlaşma gereği, Amerika tarafından alınır. Yakın geçmişte dağılan bölgesel işbirliği kuruluşu da, böyle bilgi alışverişine müsaitti.

Savunma araç ve gereçlerinin tümü belli yerlerden temin edildiği ve eşitsiz anlaşmalarla bağıntılı olduğu için, zaaf ve avantajlarımız onların tamamıyla malumudur.

Ekonomik ilişkilerimiz incelendiğinde, yapılan yardım ve krediler karşılığında ayrıntılı bilgi istendiği ve bütün harcamaların kontrol edildiği unutulmamalıdır,

Command, ordumuzun içinde karargaha sahiptir. J bölümü, üst komutanlıkta, özel ve en önemli servislerle içiçedir. Hava birlikleri müttefiklerimizin hava üs ve birlikleriyle içiçe, yan yanadır. Buralarda kulaklarını duvara dayayarak dahi her türlü istihbaratı

elde edebilirler. Amerikan tesisleri, Amerikan askerleri, Amerikan dinleme cihazları, uzmanlar, geniş bir istihbarat kaynağı oluşturmaktadır. Her Amerikalı asker birkaç kişiyle temas etse, çok geniş bir istihbarat ağı oluşturabilir. Amerikan şirketlerinin gayet geniş imkanları bulunmaktadır ve bu imkanlarla etkili çevreler içinde faaliyet göstermek kolaydır. Askeri haritaların dahi birlikte yapıldığı ve birlikte yararlanılacağı düşünülerek üzerine İngilizce yazılar yazıldığı, herkesin malumudur. Kaldı ki, bu haritaların üzerinde "gizli" gizlilik dereceleri de bulunmaktadır, (a.g.e., s.38-39)

Teşkilat kadrolarında askerlerin yanı sıra, "Amerikan servisinin (CIA) eğitimiyle yetişmiş şirketler ve iş hayatıyla yakın teması bulunan" sivil kadrolar var. 12 Mart'tan sonra, Ankara ve İstanbul'da üslenmiş asker-sivil karması bir "ekip" doğmuştur. "Cunta" adı verilen bu ekibin adı, birçok kanlı olaya, provokasyona, kamu bürokrasisinde tasfiye operasyonlarına karışmıştır. Bu "çekirdek", "enternasyonal" bağlantıları ve sermaye ilişkileri temelinde hükümetleri de etkilemiştir. Örtülü ödenek ve personel işlerini de kontrol eden CIA destekli ve çoğu mason olan "cunta", elliden fazla görevliyi saf dışı etmişlerdir. Bu "cunta"nın karşı-casusluk bölümündeki kolu, Hiram Abas olmuştur. Abas ile ilgili olarak 3.Adam: "Darbe döneminde (12 Mart) yaptığı işkenceler saymakla bitmez. Şimdi kendisini bir CIA ajanını yakalamış gibi gösteren kişi nasıl oluyor da, yakın bir tarihte komşu bir ülkede CIA ajanlarıyla ortak operasyona katıldığını gizliyor. Bu komşu ülkede yapılan operasyon sırasında yüklüce bir ücret elde ettiği de bilinmektedir." (a.g.e., s.31) diyor ve ekliyor. "Darbe döneminin beşli çetesi içinde yer almıştı bu şahıs. Meşhur köşkte (Y.N. Ziverbey) bir araya gelen bu beş kişi, CIA'ya yaptıkları hizmetlerini örtbas etmek, kanun dışı eylemlerini unutturmak için şimdiden bana karşı birleştiler. Bakanın "CIA İçi-

mizde" sözünün etkisi de böyle kırılacaktı." İhsan Sabri Çağlayangil'in açıklamalarının yarattığı tepkileri dağıtmak amacıyla gerçekleştirildiği vurgulanan bu "CIA casusu" operasyonunu, CIA'nın Türkiye'deki has adamları gerçekleştirmiştir. Hiram Abas, Devrimci Sol tarafından öldürülmeden önce, Fevzi Gandu adlı uluslararası bir silah tüccarının Türkiye temsilciliğini yapıyordu. Gandu, Ortadoğu'yu kapsayan geniş bir ticari ilişkiler ağının karanlık bir ismidir ve son zamanlarda, Türkiye'nin nükleer silah çatışmalarına ilişkin işlerde adı geçmektedir.

MİT'te bulunan CIA destekli "cunta" 12 Mart'ta, kontrgerillanın temel unsurlarından birini oluşturmuştur. Daha sonra büyük bir iç tasfiye sürecini başlatarak, "enternasyonal" ile uyum gösteremeyen ve ağırlıklı olarak askerlerden oluşan kesimi, MİT dışına çıkarmışlardır.

"...1971 ve 1977 yılları arasında bu tip en az 40 elemanı MİT'ten uzaklaştırmalardır. Bu devre içinde, idari işler gibi pasif görevlere getirdikleri bir kurmay subay hariç, bütün kurmay subayları MİT'ten uzaklaştırmalardır. Bunlar arasında, MİT Genel Sekreterliği'ne kadar yükselmiş bulunan Kur.Alb.Ferhat Başdoğan, silahlı kuvvetlerin en tanınmış kurmaylarından Alb.Yaşar Okçu, MİT'te uzun süre çok değerli hizmetler yapmış Kur. Alb. Sabahattin Cip, dosyasında en az 15-20 takdirnamesi bulunan emekli Tümgeneral Fethi Ertem, Hakim Yüzbaşı İzzettin Cebe'yi sayabiliriz... gibi yüksek düzeydeki görevliler ve ... daha birçok değerli personel, bu grubun (Y.N. cunta) anarşi eylemleri sonucu kurban edilmişler ve MİT'ten çeşitli nedenlerle uzaklaştırılmışlardır." (S.Savaşman'ın savunması). Bu tasfiyeler sırasında MİT müsteşarı, 12 Eylül "cunta"sının liderlerinden Nurettin Ersin'dir. Subay kadroları, MİT'ten bağlı bulundukları Kuvvet Komutanlıkları'na yazılan yazılarla görevden alınmışlardır. CIA'nın

bu "sivilleştirme" operasyonunun en büyük destekçisi, "Bayrak" operasyonunun mimarlarından General Ersin'dir. "Sivilleşme", "demokratikleşme" kurgusu ile Özal(!) döneminde de gündeme getirilmiş bir "enternasyonal" politikasıdır. CIA'nın, "tasmalama" operasyonlarının dışında kalan asker kökenli kadrolar tasfiye edilirken, MİT üst düzey militer kadroların kontrolünde kalmıştır. Bugün de, kadrolarının çoğu "sivil" olmakla beraber, MİT askeri bürokrasinin "enternasyonal" onaylı tepe kadrolarının kontrolü altındadır. Kor.Gen.Nurettin Ersin'in MİT müsteşarlığı sırasında yardımcısı, 12 Eylül öncesi ve sonrasının ünlü(!) Ankara Sıkıyönetim Komutanı ve sonradan ANAP milletvekili, MHP'ye sempatisi bilinen Recep Ergun'dur. Dönemin İçişleri Bakanı H.Fehmi Güneş, Ersin'in icraatlarını ve bağlantılarını(!), sanki dönemin siyasi iktidarlarında sorumluluk taşımamış bir "tarafsızlıkla"(!) anlatıyor. "Nurettin Ersin Paşa, MiT'in başındayken, CIA ile MİT arasında bir işbirliği anlaşması imzalandı. Buna göre: NATO ülkelerine ve ABD'ye bilgi aktaracaktık. (Y.N. CHP'li Güneş'in İsmet İnönü'nün ABD ile imzaladığı anlaşmalardan haberi yok!) Bilgi alışverişi yapılacaktı. MiT'in teknik donanımı, CIA tarafından sağlandı. Bilgisayarlar getirildi. Bilgisayar terminallerine CIA, istediği giriş çıkışları yapmıştı. MiT'in terminallerinden dilediği anda, istediği gibi elbette yararlanıyordu." (C.Arcayürek, Darbeler.ve Gizli Servisler, s.214). Başbakan Bülent Ecevit'e bağlı MİT, CIA ile her türlü ilişkiyi geliştirirken, Ecevit de mavi karanlığı örtüyordu Türkiye'nin üzerine. 1 Mayıs 1977 –Ersin'in MİT Müsteşarı olduğu döneme denk düşer– katliamını "soruşturmama" kararlılığını! göstererek işe başlıyor. Aynı kararlılığı 16 Mart 1978 katliamında da gösteriyor. "Faşizme ihtar" eylemi yapan DİSK'i şiddetle suçluyordu (Buna benzer suçlamaları DİSK'e ve TÖB-DER'e yönelik olarak, CIA istasyon şefi P.Henze de yaptı).

Ecevit'i kendi İçişleri Bakanı'ndan dinlemek, "enternasyonalin "sivil" kadrolarının yaklaşımına ilginç ipuçları sunuyor:

"Adana'ya dört Arap gelmişti. Denizden salla girmişler Türkiye'ye. Suriyeli olmaları, oradan da Avrupa'ya kaçma ihtimali fazlaydı. Derhal yakalayıp, pasaport yasasına aykırı hareketten savcılığa teslim edin, dedim." Ancak, bunların serbest bırakılması konusunda bilgi(!) verilir bakana ve bakan sorar: "Bilgi nereden?" "Servis'ten" dedi. MİT'in adı, bakanlıkta 'servis'ti. MOSSAD'ın Arap ülkelerinde kurduğu örgütler vardı. Bazı elemanları vardı deşifre oluyor, bize kaçıyor, sonra ABD'ye gönderiliyorlardı... 'Servisten geldi, bunları korumalıyız' dedi... 'Ne demek?' diye karşı çıktım. 'Bu adamların ne olduğunu ve olayın ne olduğunu biz biliyor muyuz? En azından pasaport yasasını ihlal etmişler. Hemen adliyeye sevkedilsin,' dedim...

...Başbakanla bir konuşsanız, diyordu.

Başbakan Ecevit'i telefonla aradım. Olayı anlattım, dört adamı adliyeye sevkettiğimi söyledim. Ecevit, 'Aman durun' dedi. Hemen Başbakanlığa gelmemi istedi... Ecevit sordu: 'Nedir olay?'

Sandalla Türkiye'ye giren ajanlar, anlaşılıyor ki, Suriye'de deşifre olmuşlardı, şimdi, bizim üzerimizden ABD'ye kaçırılacaklardı. Dinledi ve unutamadığım şu cümleyi söyledi: 'Yapmazsak' dedi, 'batı dünyayı başımıza yıkar', sonra ekledi: 'Bu adamları burada CIA'ya teslim edeceğiz. Hep yapılıyor, angajeyiz." (Arcayürek, a.g.e., s.216). Dönemin İçişleri Bakanı H.Fehmi Güneş Ecevit'i böyle anlatıyor. Rockfeller ve USIS burslusu, Bilderberger Ecevit, gizli devletin dinamiklerini en iyi kavramış "sivil" siyasetçilerden biridir. O da tıpkı, Amerikancı Özal gibi "suikaste"! uğramıştır. Ne hikmetse Özal'a da, Ecevit'e de suikast teşebbüsleri sonuçsuz kalmış. "Demokrasi" ve "sivil toplum" kahra-

manı olmuşlardır. "Kontrgerilla"nın en iyi çalıştığı dönemler görünür iktidarda en "demokrat", en "sivil" politikacıların bulunduğu dönemlerdir. Bunların sürekli yıldızı parlatılır ve "devlet içi illegal güçlerle" mücadele(!) ettikleri propagandası yapılır. Kimsenin aklına örneğin Çiğli suikastının Ecevit'e değil de İsvan'a yönelik olduğu gelmez. "CIA'ya angajeyiz" diyen bir politikacıya Türkiye'de hiç bir şey olmaz, en az Celal Bayar ve İsmet İnönü kadar uzun yaşar. Zaman zaman, CIA, kontrgerilla, ÖHD'ye atıp tutma izni bile verilir kendisine. Bu olayın "suç" teşkil eden sonucunu, Güneş şöyle bağlıyor: "Adalet Bakanı Mehmet Can geldi... Telefonla Adana'yı aradı. Savcıya, adamları İfadelerini aldıktan sonra salıvermesini söyledi ve ... öyle yapıldı. Ankara'ya getirildiler. ABD Büyükelçiliği'nin biraz ilerisinde, bir göçmen bürosu vardır, oraya teslim edildiler... CIA'nın Ankara'da göçmen bürosu adı altında çalıştığı yer. Adamlara geçici süreli birer pas verildi. Uçakla Frankfurt'a, oradan da ABD'ye gittiler herhalde... Bu olay, MiT'in CIA emrinde, MOSSAD'la birlikte iş gördüğünün açık kanıtı değil midir?" (a.g.e., s.216). Güneş, kendi sorumluluklarını unutturmaya çalışıyor. Başbakan Ecevit başta olmak üzere, dönemin Adalet ve İçişleri Bakanları CIA ve MOSSAD ile işbirliği yapmışlardır, "suç" işlemişlerdir. Türkiye'nin görünür hukukuna göre, "suç"tur yapılan. Ancak, gerçek-gizli hukuk kodları açısından "angajman" gereğidir. CIA ve MOSSAD'a "angaje" bir "umut", hükümetinin "mavi karanlık" dalgası, K.Maraş, 16 Mart gibi, üstelik "angaje" olunan güçlerin katkıda bulunduğu katliamlarla sürdürülmüştür. Bu arada Ecevit, "suikast"lardan hep kılpayı! kurtulmuştur. Örneğin; 1977 Haziran seçimleri öncesinde, dönemin Başbakanı Demirel kendisini "suikast" konusunda uyarmıştır. Suikast ihbarını, Alman gizli servisinden üst düzey emniyet görevlilerinden Nihat Ülke-

kul gibi MHP'lilerin yakını, ülkücülerle oldukça içli dışlı, Almanların "Henze"si, Dr.Kannapin sağ eğilimli bir gazetenin patronuna (Tercüman gazetesinin sahibi Kemal Ilıcak'a) yapmıştır. O da Almanya'da kendisine iletilen bu bilgiyi, Demirel'e aktarmış, Demirel de Ecevit'e bir uyarı mektubu ile durumu bildirmiştir. Binlerce insan öldürülürken, "demokrasi" kahramanı Ecevit'e, faşist örgütlenmenin önemli ismi "enternasyonal"in, istihbarat görevlisi Kannapin'den uyarı geliyor. İsteselerdi yaparlardı. "Enternasyonal", Şili'nin Marksist Devlet Başkanı Allende'yi katletmiştir. Bir dönem çok haksız biçimde faşizme elinde silahı ile "tarih beni haklı bulacaktır" diyerek direnen Şili'nin yiğit evladı Allende'ye "benzetilmesi" için psikolojik harekat yürütülen, USIS, Rockfeller, Bilderberg eğitimli, Kissinger öğrencisi Ecevit hep korunmuş, kullanılmıştır!

Ecevit'in "enternasyonal" karşısındaki konumunu, 12 Eylül'de ABD Büyükelçiliği görevinde bulunan, CIA görevlisi (CIA'nın yan kuruluşu Rand Corporationda "emeklilik" yaşayan) J.Spain'in açıklamalarından izlemek yararlı olacaktır: "İlk başbakanlığı döneminde de, Türkiye'deydim ve Ecevit'in iktidara gelmesiyle Türkiye'nin batı ittifakından uzaklaşabileceğine ilişkin en ufak tereddütümüz yoktu. Amerika, Ecevit'ten endişe duymadığı gibi, kendisiyle de sürekli yakın temas halindeydik. Ayrıca 1980'de büyükelçi olarak Türkiye'ye geldiğimde, o zamanın başbakanı Demirel ile üzerinde anlaşmaya vardığımız güvenlik yardımı programı, benden önceki büyükelçi ve Demirel'den önceki başbakanın, yani ...Ecevit'in hazırladığı anlaşmaydı. Nitekim 12 Eylül yönetimi ile imzaladığımız güvenlik işbirliği anlaşması ise, Demirel döneminde hazırlanmıştı. Yani burada vurgulamak istediğim şu; Türkiye'de liderler birbirleriyle devamlılık arz ediyordu. Amerika'nın Ecevit'ten bir korkusu ol-

madığı gibi, ben de Amerikan büyükelçisi olarak Ecevit'in demokratik eğilimlerinden kuşku duymuyordum. Zaten kendisi de Kissinger'in arkadaşıydı." (U.Güldemir, Kanat Operasyonu, s.23-24). "Angajman"ın boyutları böylece netleşiyor. Şili'de faşist darbenin yönlendiricisi Dr.Kissinger, Ecevit'in iyi dostudur. Tıpkı, Şili'de darbeyi tezgahlarken "yardımcısı" olan General Haig'in (ABD eski dışişleri bakanı) Evren'le dostluğu türündendir bu dostluk. Seçimle işbaşına gelmiş ilk Marksist devlet başkanı Allende'yi devirenlerin amacı: "Şili devletini yıkmaktı. Ülkeyi egemen bağımsızlığından ebedi olarak yoksun bırakmak söz konusu idi. Bu etkiyi meydana getirmek için sonuca götürücü iki unsur birleşmiş bulunuyordu: ABD hükümeti ve Şili silahlı kuvvetlerindeki hainler. Bu iki etmenin ortak çabası olmaksızın, hükümet darbesi meydana gelmez ve devlet başkanı ölmezdi. Dönek generaller, yaşamını eskisi gibi sürdürmek için, Şili ulusunu gözden çıkarmış ve bilinçli bir şekilde, Kuzey Amerikan emperyalizminin müttefiki olan bir sınıfın temsilcileridir." (Armando Urube, Şili'de Amerikan Darbesi, Bilgi yayınevi, s.13). "Sessiz Vietnam" Şili'nin yiğit önderi Allende'nin, OSS artığı, darbe mimarı Dr.Kissinger'in dostu ve öğrencisi Ecevit'in benzetilmeye çalışılması, "mavi karanlık" döneminin psikolojik savaşla ilintisini sergiliyor.

80 sonrası parlamentoda gündeme getirilen bir soru önergesinde, CIA'nın, Türkiye'deki faaliyetlerine ilişkin bazı tespitler yer alıyor. Buna göre:

"Aşağıda adları, Türkiye'de bulundukları yıllar ve görevleri yazılı, Amerikan Merkezi Haberalma Örgütü mensuplarının, 1950-1970 yılları arasında ve özellikle 1969-1970 döneminde, Türkiye'de 'istihbarat uzmanı' olarak görev yaptıkları tarafımızdan öğrenilmiştir. Bilindiği gibi, bu yıllar, Türkiye'de toplumsal

karışıklıkların arttığı, 12 Mart askeri darbesinin hazırlık faaliyetlerinin sürdüğü yıllardır. Daha açık bir deyişle, 1969-1976 yılları, Türkiye'de demokrasinin yok edilme hazırlıklarının yoğunlaştığı yıllardır. Bu görevliler:

1) Edward R.Brown 1965-1968 siyasi görevli-üs şefi.

2) Condit N.Eddy 1970-1973 siyasi görevli

3) George A.Chritton 1963-1965 siyasi görevli, istasyon şefi.

4) Robert B.Goodwin 1973-1976 siyasi görevli

5) Frederich J.Grosmann 1971-1973 haberleşme asistanı

6) Leroy H.Gunderson 1958-1961 haberleşme asistanı

7) Armand A.Honeycutt 1969-1971 haberleşme asistanı

8) John Herbert Hoskins 1971-1974 siyasal ve uluslararası işler görevlisi-istasyon şefi

9) Rolfe Kingsley 1953-1956 siyasi görevli

10) Phillip G.Lane 1969-1971 haberleşme görevlisi

11) William M.Lewis 1966-1971 haberleşme görevlisi

12) Stepnen E.Singleton 1971-1972 haberleşme görevlisi'dir.

Buna göre:

Soru 1) Yukarıda adları ve görevleri yazılı, CIA adına istihbarat uzmanı olarak görev yapan bu şahıslardan ve CIA adına görev yaptıklarından, Türk istihbarat örgütlerinin haberi var mıdır?

Soru 2) Türk haberalma örgütleri ile CIA mensupları arasında ilişki olmuş mudur? Olmuş ise mahiyeti nedir?

Soru 3) CIA'nın istihbarat, buna bağlı olarak telefon dinleme uzmanı olan bunları, o zamanların veya bugünün Türk hükümetleri öğrenmiş midir?

Soru 4) Bu istihbarat ajanlarının Türkiye'de haşhaş ekiminin yasaklanması ve 12 Mart askeri müdahalesinin hazırlanmasına ve yapılmasına katkıları olmuş mudur?

Soru 5) Türkiye'de anarşik olayların giderek yoğunlaştığı,

1970'li yıllardan önce ve sonra CIA örgütü mensuplarının, Türkiye'de görev yaptıkları ve ana üslerinin Yunanistan olduğu tarafımızdan açıklandığına göre, 12 Eylül öncesinde aynı amaçla Türkiye'de faaliyetler yapmışlar mıdır? Yapılmış ise:

a) Bu faaliyetler kimler tarafından yürütülmüştür?

b) Hangi bilgiler toplanmıştır?

c) Bu bilgiler, devletimizin hangi makamlarının eline ve ne zaman geçmiştir?

d) CIA mensuplarının, 12 Eylül öncesi terör olaylarında rolü var mıdır? Varsa nedir?

e) 12 Eylül harekatı, ABD Milli Güvenlik Kurulu üyesi Paul Henze tarafından önceden bilindiğine göre, bu bilgi, 12 Eylül öncesi, Türkiye'de görev yapan CIA ajanlarınca mı sağlanmıştır?

Soru 6) Bu ajanların, ülkemizde neler yaptığını ve kimlerle işbirliği yaparak hangi eylemleri gerçekleştirdiğini, ülkemizi 12 Eylül'e getiren anarşi ve terör olaylarındaki rolünü açıklar mısınız? (Cüneyt Canver'in soru Önergesi). Meclisin, gizli devletin işleyişine ilişkin tespitlerinin düzeyini göstermesi açısından bu önerge düşündürücüdür. Soruların kapsam, amaç ve dayandıkları veriler bakımından yetersizliği yanında, dönemin Dışişleri Bakanı Mesut Yılmaz'ın, "... soru önergesinde adları geçen Amerikalı diplomatların bu önergede giriştikleri ifade olunan faaliyetleri hakkında herhangi bir tespit yapılmamıştır" biçiminde verdiği cevap, devletin her zaman için geçerli "resmi" CIA görüşüdür!

Telefon dinleme meselesine gelince, ABD'nin teknolojik istihbaratından sorumlu Amerikan Ulusal Güvenlik Ajansı (National Security Agency-NSA) 1955 yılından beridir Türkiye'de faaliyette. Türkiye'deki dinleme istasyonları 1958'den beri NSA'nın CRITI-COM (Critical Communications) ağına bağlı, Türkiye'deki gizli askeri haberleşme, NSA tarafından dinleniyor.

Ayrıca, NSA yetkilileri dünyanın her yanına dağılan bölümlerinin, ülke içi iletişimi dinlediğini kabul ediyorlar. ABD istihbarat topluluğu bütçesinden en büyük payı alan NSA'da 1976'da 120 bin kişi çalışıyordu. NSA'nın 1980 yılı bütçesi 6 milyar dolar iken, 1985'te 20 milyar dolar, 1995'de ise 28 milyar dolardır. NSA'nın bilgisayarları, şifreleri çözüyor, casus uyduları kontrol ediyor, cumhurbaşkanları, başbakanlar, genelkurmay başkanlarının konuşmaları dahil her türlü elektronik haberleşmeyi gizlice kaydedip işlemek görevini yerine getiriyor. NSA'nın Türkiye ve Ortadoğu'dan sorumlu 6 nolu birimine 1995 yılında 500 milyon dolar pay ayrılmıştır (Türkiye Gazetesi, 20 Mart 1995). CIA geniş bir "yerli eleman" kadrosuna sahiptir. Ancak, diplomatik ve askeri kanallar da CIA tarafından kullanılmaktadır. Örneğin, CIA ajanı olduğu bilinen kişiler, Türkiye'de ABD büyükelçiliği görevi yapabilmişlerdir. Büyükelçi olarak Türkiye'ye tayin edilen Robert Kommer (arabası ODTÜ'de yakıldı) Vietnam'da "pasifikasyon uzmanı" olarak çalışmış bir CIA görevlisiydi. CIA "analisti" Kommer, devrimci-demokrat kamuoyunun tepkisi üzerine Türkiye'yi terk etmiştir. 1963 ünlü Johnson mektubunun verildiği donemin elçisi Raymond Hare ise "Türk iç politikasını günlük temaslar" düzeyinde oldukça yoğun izlemesiyle ünlüydü. Londra'da ABD'nin "ikinci adamı" iken 1977'de "kritik" bir dönemde Ankara'ya büyükelçi olarak gelen Ronald J.Spiers'in gidişinden 7 ay sonra 12 Eylül darbesi geldi. ABD'de Dış işleri Bakan Yardımcısı olan Spiers, "Bakanlıktaki haber alma ve araştırma bürosu başkanlığı"nı yürüttü. Dışişleri haber alma-Pentagon-CIA'nın ABD sisteminde bir "üçgen" teşkil ettikleri biliniyor. Türkiye'de "çok başarılı" olmalı ki Spiers, istihbarat üçgeninin önemli bir biriminin başına getirildi. "Istihbarat yeteneği" çok güçlü olan J.Spain daha sonra CIA'nın "think-thank" ku-

ruluşu Rand Corporation'da çalıştı. CIA açısından oldukça önem taşıyan "biyografik istihbarat" raporlarının hazırlanmasında büyükelçilerin katkısı yadsınamaz. 12 Eylül faşizminin büyükelçisi ise Amerikalı bir faşist ve "stratejik istihbarat" uzmanı R.Straus Hupe'dir. Türkiye'de bulunduğu süre içinde basınla çok iyi ilişkiler kuran Hupe, "düşük yoğunluklu çatışma" spesiyalistlerinin kadrolaşmasına önemli katkılarda bulunmuştur. Hepsi bu kadar değil. "Diplomat" kisvesiyle Türkiye'yi karış karış dolaşan CIA ajanları da vardır. 1979'da, MHP'nin oldukça iyi örgütlendiği Amasya'ya R.Peck adlı ABD büyükelçiliği görevlisi ziyarette bulunuyor. Peck, Amasya'da Sünni-Alevi ve sağ-sol çatışması üzerine sorular soruyor ve "ne zaman, hangi ölçüde bir çatışma çıkabileceğini" araştırıyordu. Kentin valisi, Peck'i bir devlet kuruluşunda misafir ediyor. Ancak, Amasya Belediye Başkanı Gündüz Türem olayı İçişleri Bakanlığı'na duyuruyor. Peck, Amasya'da Saraçoğlu tesisleri denilen ve ülkücülerin merkezi olarak bilinen bir yeri de ziyaret etmiştir. Dönemin İçişleri Bakanı, H. Fehmi Güneş, Peck'in, hep aynı soruyu, "Bir kıvılcım nerede patlama yaratır" sorusunu sorduğunu vurguluyor. Peck, Amasya'dan sonra Karadeniz Bölgesi'ni dolaşmaya başlamıştır. Olayın basına yansıması üzerine Peck'in CIA'nın Kıbrıs'taki istasyonuna bağlı olduğu ortaya çıkmıştır. İçişleri Bakanlığı'nın Peck'i "izlettirdiğini" açıklaması diplomatik bir krize de neden olmuş ve ABD büyükelçisi dönemin Dışişleri Bakanı Gündüz Ökçün'e olayı "şiddetle protesto" ettiğini bildirmiştir. Peck aynı zamanda MHP ile içli dışlıdır. MHP iddianamesi sf.186'da MHP Genel Sekreteri Necati Gültekin'in ajandasının 7 Haziran 1976 günlü notlarına atıf yapılarak şunların yazıldığı belirtiliyor:

"Amerikan elçiliğinden Mr.Robert telefon ettiler. Amerikalı bir politik bilimler profesörü gelip konuşma yapacak." İçişleri

Bakanı Peck ile uğraşmaya başlayınca sonu tasfiye ile bitecek bir komplo hazırlanacaktı. Hazırlıktan, bakanın bazı arkadaşları haberli olmalarına rağmen bu bilgiyi kendilerine saklayacaklardı. Devir "angajman" devriydi!

"Istanbul'dan "haber" gelmişti. Enerji Bakanlığı'nda çalışan birine, Güneş'e bir "tertip yapılacak" diyordu. Bilgiyi alan emrinde çalıştığı bakana gidip anlatmıştı. Fakat Güneş'in kabine arkadaşı o bakan, aldığı mesajı Güneş'e iletmemişti. Bilgiyi Güneş'e götürmeyen, Enerji Bakanı Deniz Baykal'dı." (C.Arcayürek, a.g.e., s.224). CIA'nın Türkiye faaliyetlerinde bir başka önemli isim Paul Henze'dir. "Amerikan Merkezi Haberalma Örgütü CIA'nın general rütbesinde" bir üyesidir Henze. 1952 yılında CIA'nın kontrolünde bulunan Münih'teki "Hür Avrupa Radyosu"nda siyasi danışma olarak görünüyordu. 6 yıl bu görevi sürdüren Henze, Sovyetler Birliği'nden gelen kaçak kişileri buluyor, onları sorguluyor ve yeniden bu ülkedeki görevler için eğitiyordu. CIA'nın B.Almanya'nın Frankfurt şehrinde bulunan Camp King adlı "kaçak barındırma istasyonu" bu işlere tahsis edilmişti. 1960'tan sonra hızla yükselen Henze, önce Etyopya'da, daha sonra da 1974 yılında Türkiye'de CIA istasyon şefi olarak görev yapıyordu. ABD Başkanı Carter döneminde Ulusal Güvenlik Konseyi'nde çalışan Henze, Ekim 1982'de Washington'daki Smithsonian Institue'ya bağlı "The Woodrow Wilson Center"da akademisyen olarak "doktor" unvanıyla ortaya çıkıyordu. Orsan Öymen, Henze ile ilgili bir yazısında şunları belirtiyor: "Henze, 12 Eylül'den sonra da serbest danışman ve araştırmacı sıfatıyla sık sık Türkiye'ye gelmiş, çeşitli stratejik seminerlere katılmış, çeşitli araştırmalar yapmıştır. Değerli (!) araştırmalarından bir tanesi de Roma Mahkemesi'nin son gerekçeli kararıyla çürütülen ünlü "Ağca teorisi"dir. Henze'ye göre Ağca, sadece Papa'ya değil

Abdi İpekçi'ye de Moskova'nın talimatıyla ateş açmıştır. 12 Eylül'den sonra Amerikan yönetimine ve çeşitli kuruluşlara sunulan raporların altında nedense CIA görevlisi Henze'nin imzası vardır. Milli Güvenlik Konseyi'ne sunulan bu raporlardan birisi 1 Şubat 1982 tarihini taşımaktadır." (Orsan Öymen, GAP'taki Kemancı Paul Henze! Milliyet). Henze bu raporda, "son sekiz ayın en az iki ayını Türkiye'de geçirdim, kendi dillerinde her sosyal seviyeden yüzlerce Türkle konuştum." Kasım 1986'da Henze'nin GAP bölgesine yaptığı geziyi değerlendiren Öymen şunları yazıyor: "Paul Henze, ne garip rastlantı ki, şimdi Suriye ilişkilerinin esrarengiz bir tırmanışa doğru yöneldiği günlerin arifesinde Suriye sınırımızda incelemelere çıkmış bulunuyor. Kasım ayının ikinci haftasında, Urfa'daki iki yabancı bayanla birlikte Harran Oteli'nde kalan Paul Henze'nin bu gezisinin amacı nedir? Araştırma, inceleme mi? Neyi araştırıp inceleyecekti, Paul Henze? GAP'ı, yöredeki baraj ve santralleri. Gene ne garip rastlantıdır ki, "GAP'taki kemancı"nın yörede bulunduğu günlerde GAP'a yönelik sabotaj haberleri ve gözaltı olayları da basına sızmakta. Ve işin ilginç yanı, Başbakan Turgut Özal, Suriye olaylarına ilişkin son tırmanmalar nedeniyle basını kınarken, şu sözleri söylemekte:

"Alet olmayın! Bakınız baraj yapılıyor. Ortaya dışarıda birtakım laflar atılıyor. Efendim, baraj Suriye'yi tahrip edecekmiş, suyunu kesecekmiş gibi. Neredeyse iki ülkeyi durup dururken birtakım çevreler karşı karşıya getirmek istiyormuş gibi bir tavır var. Bunlara biraz da siz dikkat edin"... Başbakan'ın öğüdüne uyduk ve biraz dikkat edelim dedik. Dikkatimizi Paul Henze nam "Dağdaki kemancı"nın GAP yöresinden yükselen inleten nağmeleri çekti." Özal 1987'de de Filistin Devletini ilk tanıyanlardan olmuş. "Angajman" kuralları hem de Henzelerin, Robert-

lerin yetiştirmeleri tarafından kendisine hatırlatılmış. Bir daha kural dışı! davranmayan Özal, Körfez Savaşı'nda ABD'nin en büyük destekçisi olmuş. Bölge siyasetlerinde hiza dışı çıkışlara yönelmemiştir. "Düşük yoğunluklu demokrasi" ile özel savaşın çeşitli aşamalarını stratejik gereklilikler açısından algılayamayıp birbirine karıştırdığında ve "hız"lı hareket etmeye başlayıp "hız" yürürlükteki "program"la uyuşmayınca terk ve tasfiye edilmiştir. Ani kriz geçirmiştir. "Enternasyonal" işleyişin hızının kişiselleştirilmesi çabası, zamansız olduğundan krize yol açmamak için Özal'ın payına "kriz" düşmüştür. Henze'nin GAP ziyaretine dönersek, P. Henze, Suriye sınırında da incelemelerde bulunmuş. Heldi Kollen adlı İsveçli bir kadının da katılımıyla 3 kişilik bir grupla önce Gaziantep'e gidilmiş. Buradan Urfa'ya giden grup her ne kadar Atatürk Barajı'nı göreceğiz demişlerse de bu bölgeye uğramamışlardır. Henze ve yanındakiler önce Harran'a oradan da Suriye sınırına geçmişlerdir. Urfa'nın Akçakale ilçesinin karşısında bulunan Suriye'nin Rakka kentine bağlı Tel Abad kasabası yakınlarındaki Türk köylerine giden grup burada köylülerle görüşmüştür. Henze ve beraberindekiler 11 Kasım'da ABD'ye dönmüşlerdir. Nöbeti Henze'den devralan ABD Adana Konsolosu Elizabeth Sheldon sürekli GAP bölgesini ziyaret etmekte ve köylülerin kendisine "Elisabeth abla" dedikleri propagandası yapılmaktadır. (Bunların yaşandığı Türkiye'de, İran Büyükelçisi üstelik basına açık bir toplantıya katılıp, konuştuğu için zımnen istenmeyen adam ilan edildi.) Türkiye'de görev yapmış CIA ajanları arasında, "gazeteci" kisvesi ile görev yapmış Sulaberger'i de saymak gerekiyor. II.MC hükümetinin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Kamran İnan'ın da davetlisi olarak doğu illerinde inceleme yapan Sulzberger'in "inceleme" gezisi sonrası Divriği olayları patlak vermiştir. (Vatan, 21 Eylül 1978). Paul

Henze de 70'li yıllarda Van'da o dönemin AP milletvekili Kamran İnan'ın evinde uzunca bir dönem misafir olmuştur (İnan'ın eşi "müslüman" olmuş bir Amerikalıdır.) Askerlerin partisi MDP'den meclise giren İnan Mart 1986'da "Demokrasi ve Terör" konulu seminere "eski dost" Henze ile birlikte katılmıştır. CIA'nın Türkiye'de işbirliği yaptığı kişiler ile ilgili olarak "CIA Insider" dergisinde verilen bilgiler Türkiye basınında da yer almıştır. Bu kişiler arasında eski TRT Genel Müdürlerinden biri ile önemli gazetecilerin adları geçiyor. (Aydınlık, 26 Temmuz 1978). MİT dışında geniş bir ilişkiler ağı yaratan Türkiye'deki CIA misyonu çalışmalarına rahat rahat devam ediyor. En alt düzeylerde bile pervasızca ilişkiler kuruluyor. Örneğin, İpekçi'nin katili M.Ali Ağca'nın kardeşi Adnan Ağca, "ailece ABD'ye yerleşeceklerini" bunu hak ettiklerini, çünkü "dünyanın en büyük anti-komünistinin M. Ali Ağca" olduğunu belirtiyor. Soruluyor, Amerika'ya yerleşmeyi M.Ali Ağca da yalanlamıyor. Adnan Ağca, "Amerika'ya yerleşme sözünü kimden aldınız" sorusuna ise "Paul Henze" yanıtını veriyor. Televizyonlara yansıyor ancak "dezenformasyon"un bilgi bombardımanı arasında bu haber yitip gidiyor. Sanki, Susurluk ilişkileri bunlardan bağımsızmış gibi. Oysa, Çatlı-Ağca-Çelik işleri biliniyor. Paul Henze'nin konumu ise giderek netleşiyor. Paul Henze ve C.Sterling, Papa suikastını Sovyetler'in üzerine yıkmak için en çok uğraşanlar. Henze aynı zamanda Abdi İpekçi'nin "dostu" 13 Ocak 1979 günü saat 15.30'da Henze, İpekçi ile Milliyet gazetesindeki odasında görüşüyor. İpekçi'nin ajandasında bu görüşme dışında Henze ile görüşmeye dair 30 Temmuz tarihi de bulunuyor. İpekçi 13 Ocak görüşmesinden sonra Henze ile bir kez daha Etap Oteli'nde görüşüyor (Cumhuriyet, 19 Temmuz 1983). Bir dergiyle yaptığı söyleşide Henze çok önemli bir bilgi veriyor, İpekçi ola-

yına değiniyor ve "Milliyet gazetesi beni bulabilirdi. Üstelik Milliyet'te pek çok çalışanı onbeş yıldır tanırım" diyor. Kimler bu 15 yıllık dostlar ve İpekçi'nin öldürüldüğü gün gazeteden ayrılış saatini hangi "dost" bildirdi. Öte yandan MİT-CIA-ülkücülerin kesişme alanında ortaya çıkan İpekçi-Papa suikastinde bir başka açıklık daha var. Dönemin İçişleri Bakanı şunları söylüyor: "Abdi İpekçi öldürüldü. Dehşet verici olayı aydınlatmaya yarayacak hiçbir bilgi alamıyorduk. O sırada MİT'in İstanbul Bölge Şefi Nuri Gündeş, İstanbul Emniyeti'ne Abdi İpekçi'nin 'banda alınan telefon konuşmalarını' getirip verdi." (Arcayürek, a.g.e., s.210). Türkiye'nin en büyük gazetelerinden birinin başyazarı MİT tarafından dinleniyor, öldürüldükten sonra bu kasetler inceleniyor. Muhtemelen Ağca'nın yakalanmasını başlatan süreç kamuoyu baskısıyla ortaya çıkarılmak zorunda bırakılan bu kasetlerle ilgili ve birçok soru boşlukta duruyor. Araştırılmıyor. İpekçi davası sanıklarından Oral Çelik Türkiye'ye geliyor, esrarengiz! bir tanık ortaya çıkıyor. Tanığın, ülkücü Ortadoğu ve her gün gazetelerinde muhasebecilik yaptığı iddiaları vardır. Sözde baskı senaryoları, ifade ve dosya kapatılıyor. MİT'te bulunan kasetlerin bakiyesi araştırılmıyor (Belki söz konusu kasetlerden de mahkeme haberdar edilmiyor). MİT'in İpekçi'yi dinleme gerekçesine gelince "devlet sırrı"! Türkiye'de görev yapmış bir başka CIA görevlisi de Ruzi Nazar: "Türkiye'de uzun yıllar görev yapan ve CIA görevlisi olduğu, hemen hemen bütün Türk basınınca bilinen Ruzi Nazar, 1971 yılında Türkiye'yi terk etmiş ve Bonn'a yerleşmiştir. İkinci Dünya Savaşı sırasında, Sovyet ordusunda subayken, Hitler ordularına katılan, daha sonra da Amerika'ya sığınan Ruzi Nazar, çok iyi bildiği Türkçesi ile Türkiye'de uzun süre görev yapmış ve önde gelen Türk politikacıları ile yakın dostluklar kurmuştur. Ruzi Nazar'ın, Türkiye'de yakın dost-

luk kurduğu siyasetçilerden biri, MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'tir." (Uğur Mumcu, Papa, Mafya, Ağca, s. 146).

CIA ile MİT'in kesişme alanında ortaya çıkan "skandallar" ise nedense hep geçiştirilmiştir. Bunlardan birini tabii Senatör Haydar Tunçkanat anlatıyor: "Örnek olarak CHP'nin TBMM'deki grup odasının telefonlarının MİT tarafından dinlenmesi skandalı gösterilebilir. Olay kısaca şöyledir: CHP'nin TBMM'deki üç telefonundan ikisinin faturaları geldiği halde üçüncüsünün hiç gelmediği ilgililerin dikkatini çeker. Durum Telefon Müdürlüğü'nden sorulduğunda alınan yanıt "Numarasını bildirmiş olduğunuz telefon MİT Müsteşarlığı'na ait olup faturaları da Müsteşarlıkça ödenmektedir" olur. Bu skandalların arkasında da CIA'nın bulunmadığını kim temin edebilir?" (Tunçkanat, a.g.e., s.74). Bu soruyu soran oldukça deneyimli bir askerdir aynı zamanda. Birçok başka olayda olduğu gibi bunun da üzeri örtülmüştür, kimse "angajmanı"nı bozmak istememiştir. CIA'nın Türkiye ve bölgedeki konumu kavranmadan hiçbir soruna doğru tespitlerle yaklaşmak mümkün değildir. Bu bakımdan burada geniş bir parantez açarak ilk bölümdeki bilgilere yenilerini eklemekte yarar var. CIA'nın da içinde yer aldığı ABD istihbarat topluluğunda 200.000'den fazla görevli bulunuyor. Türkiye ve tüm "enternasyonal" ülkelerinde geçerli olan Milli Güvenlik Konseyi yapılanması "çelik çekirdek"te en etkili merkezdir. Konseyin başında ABD Başkanı bulunur. Başkan yardımcısı, Dışişleri Bakanı, Savunma Bakanı, Acil Planlama Dairesi Müdürü Konseyin daimi üyeleridir.

Ortak Kurmay Başkanları Başkanı (Chairman, Joint Chiefs Of Staff), Merkezi Haberalma Başkanı (Director Of Central Intelligence) gözlemci olarak toplantılara katılırlar. Konseye bağlı üç grup vardır: 1) Ulusal Güvenlik Konseyi Planlama Heyeti (NSC

Planning Board); Ulusal Güvenlik Konsey toplantıları için malzeme hazırlar ve onun aldığı kararların uygulanmasını koordine ve takip eder. (Türkiye'de aynı işlevi MGK Genel Sekreterliği yerine getiriyor) 2) U.S. Haberalma Heyeti (U.S.Intelligence Board). Bu heyetin başkanı CIA Başkanı'dır. Üyeler ise CIA Başkan Yardımcısı, Kara, Hava, Deniz Kuvvetleri ile, müşterek kurmay başkanlıklarının Haberalma Başkanları, Dışişleri Bakanları, Dışişleri Dairesi'nin Haberalma ve Araştırma Başkanı, Ulusal Güvenlik Ajansı Direktörü'dür. (Türkiye'de bu birimin karşılığı olarak Milli İstihbarat Koordinasyon Kurulu gösterilebilir) Federal Soruşturma Bürosu (FBI) Haberalma Başkanı İle Atom Enerjisi Komisyonu başkanı da gerekli olduğunda toplantılara katılır. 3) Operasyonları Koordine Heyeti (The Operations Coordination Board) adı, sonradan 54-12 Grup, Özel Grup, 303 Grup, 40'lar Komitesi olmuştur. CIA Başkanı, Dışişleri Müsteşarı ve Savunma Bakan Yardımcısından oluşur. Bu komite yan askeri operasyonlar, politik savaş, psikolojik savaş gibi, CIA tarafından yapılması gereken operasyonları kararlaştırır ve onaylar. ABD dış politikasının tüm gizli, operasyonel kararları "Konsey"de alınır. "Konsey" kararları, "Top Secret" damgalı, Ulusal Güvenlik Konseyi Haberalma Direktifleri başlığı ile CIA Başkanı'na bildirilir. Bu direktifler CIA Başkanı tarafından ilgili istihbarat kuruluşlarına yine Top Secret olarak yayınlanan Merkez Haberalma Direktörlüğü Direktifleri haline getirilerek ve uygulamadaki konumları belirlenerek dağıtılır. Bu "direktifler" her türlü istihbarat operasyonlarından, politik, psikolojik, yarı askeri harekatlara, elektronik istihbarata kadar birçok şeyi kapsar. "Enternasyonal"in kontrgerilla hukuk kodları, en üst düzey norm olarak bu direktiflerde belirginleşir. NSC direktifleri "faşist enternasyonal" uygulamalarının ilham kaynağıdır. CIA'nın tüm operasyonları, giz-

li, açık, yasal, yasadışı, Ulusal Güvenlik Konseyi ve ABD Başkanı'nın bilgi ve onayı dahilindedir. Ancak tüm bu direktiflere ve uygulama ilkelerinin en üst düzeyde tespit edilmesine rağmen operasyon açığa çıktığında inkar yoluna gidilir. (Türkiye'de de MGK'nın dışında bağımsız olarak operasyonal bir faaliyet söz konusu değildir ama olaylar açığa çıktığında direktifi veren kurum aradan çekilir, uygulamayı yapanlar sorumlu olarak gösterilir). Örneğin, CIA'nın İran'a silah satması ve elde edilen uyuşturucuyu silahların karşılığı olarak paraya çevirip Nikaragua'da Kontralar'a yardım etmesindeki sorumluluğunu Reagan reddetmiştir. Ancak gerçek daha sonra anlaşılmıştır. Benzer olaylarla tüm ABD Başkanları, Kennedy ve Nixon başta olmak üzere karşılaşmışlardır. 1948'de belirlenen bir ilkeyle yapılacak gizli operasyonların devletçe inkar edilmesine elverişli biçimde planlanması kararlaştırılmıştır. (Bu ilke Osmanlı'dan bu yana Türkiye'de de geçerli). 1949'da çıkarılan bir yasa ile de CIA Başkanı, ABD istihbarat çalışmalarının kaynak ve yöntemlerini korumakla görevlendirilmiştir. Herhangi bir operasyonda CIA'nın rolü ortaya çıktığında ilk yapılan inkardır. (Türkiye'de de durum aynıdır). CIA'nın yönetiminden Başkanı sorumludur. Ayrıca Başkan Yardımcısı ve dört yardımcı direktörlük üst düzey görevleri temsil eder. Bu direktörlükler: 1) Haberalma Direktörlüğü (Deputy Director Intelligence); Haber isteklerini saptar, toplanan haberleri İnceler, tasnif eder, değerlendirir ve istihbarata dönüştürür. Bu direktörlüğe bağlı olarak çalışan birimler: Güncel Haberler Ofisi, Temel Haberler Ofisi, Ulusal Tahminler Ofisi, Araştırma ve Raporlar Ofisi, Merkez Referans Ofisi, Operasyonlar Ofisi, Yabancı Radyolar Haber Servisi ve Ulusal Fotoğraf Kıymetlendirme Merkezi'dir.

2) Destek Yardım Direktörlüğü (Deputy Director Support):

CIA'nın destek birimidir. Personelin seçimi, eğitimi ve örgüte olan bağlılıklarının yalan testleri ile denetiminden sorumludur. Yabancı ülkelerden eğitim amacıyla gelenler de bu birimin sorumluluğundadır.

3) Bilim ve Teknoloji Yardım Direktörlüğü (Science and Technology Deputy Director): Bilim ve teknoloji alanındaki gelişmelerle ilgili bilgi toplar. Haber toplamada yeni teknikler geliştirmekten sorumludur.

4) Planlar Yardım Direktörlüğü (Deputy Director Plans): CIA'nın gizli çalışan birimidir. Direktörlüğe bağlı üç karargah grubu vardır, a) Yabancı Haberalma Grubu: CIA'nın haberalma operasyonlarıyla görevlidir, b) Karşı Haberalma Grubu: CIA'nın çeşitli operasyonlarını korur, c). Örtülü (gizli) Harekat Grubu: CIA'nın tüm dünyaya yayılmış bulunan, işçi, gençlik, öğrenci, haber, basın ve yayın kuruluş ve derneklerle ilişkilerini planlar. Yarı askeri operasyonlar yürütür, psikolojik savaşları icra eder.

Bu direktörlük kapsamında coğrafi bölgeler esasına göre düzenlenmiş "saha tümenleri" vardır. Bu "tümenler" CIA'nın bölgelerindeki tüm faaliyetlerinden sorumlu birimlerdir. Tümenlere verilen her bölge kendi içinde branşlara ayrılır. Her branş bir veya birkaç ülkeyi kapsar. Örneğin Türkiye ve Yunanistan, Yakın Doğu Tümeni'nin sorumluluk bölgesine dahildir. Tümen ve Branş Karargahları, bölge sorumluluklarına giren ülkelerdeki sahra istasyonları ve üslerin desteklenmesinden ve o ülkeyle ilgili olarak yapılan operasyonlar hakkında Planlama Yardım Direktörlüğü'ne rapor vermekten sorumludurlar. Tümen karargahları, istasyon ve üsler için gerekli personeli sağlar. Tümen karargahlarını şef ve yardımcıları yönetir. Karargahlarında, sorumlu oldukları bölgelerde yarı askeri operasyonlar, haberalma operasyonları, psikolojik savaş operasyonlarını yönlendirecek çok

sayıda uzman personel vardır. Tümenlerin hepsine hizmet veren ve onlara yardımcı Teknik Servis Tümeni, Kayıtları Birleştirme Tümeni, D Tümeni ve Amerika İçi Operasyonlar Tümeni adı verilen başka tümenler de vardır. CIA "istasyonları" genellikle ülke başkentlerinde bulunur. Ayrıca ülkenin diğer büyük kentlerinde de CIA'nın alt ofisi olan üsler bulunur. Ülkelerin çoğunda üsler ABD elçilik ve konsolosluklarınının siyasi bölümlerinde konumlanmışlardır. CIA'nın bir bölüm personeli de diplomatik ayrıcalıklardan yararlanmak amacıyla "elçilik ve konsolosluklarda" ticari ve ekonomik birimlerde görev alırlar. CIA'nın istihbarat operasyon raporlarına giren bilgilerin çoğu parayla tutulmuş ajanlardan edinilir. En üst düzeyde asker, siyasetçi, bilim adamı ve ekonomistlere yaklaşılır. Bilgi almak için para dışında da yöntemler kullanılır. CIA bürokrasinin üst kademelerinde de bilgi almak için birçok yöntem geliştirmiştir. Buna Türkiye'den ilginç bir örnek verilebilir; İran tarafından yayınlanan CIA'nın gizli belgelerinde, ABD Büyükelçisi DILLON tarafından 28 Temmuz 1978 tarihinde Washington'a gönderilen "gizli" bir rapor bulunuyor. Bu raporda, Ankara'nın Libya, İran, Sovyetler Birliği ve Irak'la yaptığı petrol görüşmelerinin ayrıntıları var. Bilgilerin kaynağı ise Merkez Bankası Guvernör Yardımcısı N. T., TPAO Başkan Yardımcısı İ. K. ve Dışişleri Bakanlığı görevlisi S. T. (Milliyet, 14 Ocak 1983). Türkiye'de gerçek iktidar olmanın "enternasyonal" dayanaklarını gösteren bu olay binlerceden bir tanesidir ve CIA'nın kamu bürokrasisindeki konumunu göstermektedir. Öte yandan "irtibat operasyonları" ile güvenlik istihbarat kuruluşları CIA'nın etki alanına alınmaktadır. Türkiye'de CIA'yı desteklemeye yönelik birçok "irtibat operasyon" yapılmıştır. CIA'nın istihbarat kuruluşları ile organik bağlantıları yanında eğitim, kurs vs. çeşitli faaliyetler sırasında doğrudan ajanı haline

getirdiği görevliler de vardır. CIA, Türkiye'deki "irtibat operasyonları" ile kamu bürokrasisinde anti-amerikancıları tasfiye etmiş, sola yönelik şiddet kampanyalarına girişmiş, birçok insan hayali suçlarla mahkemelere sürüklenmiştir (Bomba Davası, Kültür Sarayı yangını vs.). CIA'nın operasyon kapasitesi genel kurumların desteğiyle oldukça büyüktür. Birçok ülkede bu arada Türkiye'de ABD misyonlarına bağlı "Halk Güvenlik Teşekkülleri" vardır. Bunlar, Amerikalı teknisyenlerden oluşmuştur. Bu teknisyenler yerel servislerin haberleşme, tahkikat, idare, sicil tutma, halkla ilişkiler vs. kapasitelerini geliştirmek amacıyla yerel polis teşkilatında görevlendirilirler. Böylece, CIA görevlileri, teşkilatın içinde rahatça faaliyette bulunabilir. "Halk Güvenlik Teşekkülleri" sayesinde yerel polis ve istihbarat örgütleri CIA yararına kullanılarak, CIA operasyonlarının tatsız sürprizlerle karşılaşması da önlenmiş olur. CIA tarafından devşirilen görevliler giderek çalıştıkları teşkilat ve ilgili diğer konularda CIA istasyonuna sürekli bilgi vermeye başlarlar. CIA'ya bağlılıklarını kanıtlamış kadrolar yükselme açısından en güvenli yolu garanti etmişlerdir. Bu kadrolar sayesinde CIA istasyonları yerel hükümetlerin bilgisi dışında her türlü operasyonu tek yanlı olarak düzenler, üstelik o ülkenin kadro ve olanaklarını kullanarak. CIA'nın uyguladığı operasyon türleri ana başlıklarla şöyle sıralanabilir: Harekat operasyonları, koruma operasyonları, politik aksiyon operasyonları, psikolojik ve yarı askeri operasyonları, gençlik ve öğrenci operasyonları, işçi operasyonları...

Harekat operasyonları: Komünizme ve şimdilerde radikal İslama karşı savaş açmış olan kişi, kurum ve örgütlerin yönlendirilme ve desteklenmesini kapsar. Bu tür operasyonlar işçi sendikaları, gençlik ve öğrenci örgütleri, iletişim araçları, işadamı örgütleri, dernekler, politikacılar, siyasi partiler ve hükümetleri

kapsar. Bu operasyonlar ayrıca birçok ülkede kontra ve sabotajcıların eğitimi ve desteklenmelerini de içerir (Nikaragua, Afganistan gibi).

Koruma operasyonları: CIA'ya sızmaların önlenmesi ile ilgilidir.

Politik aksiyon operasyonları: Bu tür operasyonların amacı "enternasyonal"in tehdit saydığı sol, ulusal kurtuluşçu, radikal İslamcı vs. hareketlerle ilgili CIA'nın geliştirdiği "özel" politikayı benimseterek uygulatmaktır. Operasyonlar, her ülkenin koşullarına göre planlanır. İstihbarat servisleri, ordu ve polis dışında hükümet üyeleri ve parlamenterler de bu tür operasyonların hedefleri arasındadır. Elçiliğin "diplomatik" örtüsü altına gizlenmiş CIA görevlileri, hükümete benimsetmek istedikleri politikanın uygulanmasına yardımcı olacak bakanlıkları saptar ve onlarla ilişkiye geçerler. Bu konuda malum "kokteyl", "resepsiyon" ve "davetlerden" yararlanılır. İktidar partisi ve parlamentonun etkili üyeleri de "angaje" edilecekler arasındadır. Etkili muhalif politikacı ve yazarlar da şantaj, tehdit, para vs. yöntemlerle nötralize edilmeye çalışılır. (Bu temelde Türkiye'de basından birçok örnek vermek mümkün). CIA istasyonunun "amaca uygunluk" araştırmasından olumlu puan alan politikacılar, CIA Merkez Karargahının onayıyla ajanlaştırılır. Politikacı CIA ajanı ile bağlantı kuran istasyon subayı, onun partisinin seçim kampanyasına, veya partisinin güçlenmesine yönelik para yardımında bulunur. Kaynağı gizli olan bu parayı alan politikacı ajan, bir bölümünü de kendi ihtiyaçları doğrultusunda harcadığında ekonomik ve psikolojik açıdan iyice CIA'ya bağlanır. Paranın kimden geldiği bellidir. Ancak doğrudan CIA görevlileri tarafından ödeme yapılmaz. Genellikle CIA ile ilgisi bulunmayan sivillerce paranın yerine ulaşması sağlanır. Böylece CIA'nın programı, politika aja-

nının partisi tarafından belirli bir inisiyatif ve "özerk"likle uygulamaya konur. Eğer politik ajanın partisi hükümete de ortak ise bu programın hükümet tarafından izlenmesiside sağlanmış olur. Bu tür operasyonlar birçok ülkede halen yürürlüktedir. Türkiye için ise özellikle 70'li yılları yukarıdaki bilgiler ışığında bir kez daha değerlendirmek ve hangi partiler ile ilgili ne gibi iddiaların gündeme geldiğini anımsamak gerekiyor. CIA'nın politik aksiyon operasyonlarında, ana hedef, partilerdir. CIA'nın birçok politik operasyonda en büyük yardımcıları yerel ülkenin ordu, polis ve istihbarat kuruluşlarıdır. Askeri ataşeler, askeri yardım kurulları CIA İstasyon subayları ile ordu arasındaki bağlantı araçlarıdır. CIA istasyon subayları, muhtemel bir politik aksiyonda kullanmak için yerel askeri liderlerle ilişkilerini geliştirmek amacıyla programlar hazırlarlar. (Henze bu programların uzmanıdır, "Our boys"ların yaptığı darbe de bunların kanıtı). Solun batırılması ve çalışmalarının engellenmesi için CIA politikacı ajanlarını devreye sokar. Matbaaların yakılması, toplantıların sabote edilmesi, protesto yürüyüşlerinin yasaklanması, güvenlik güçlerinin sertleşmelerinin sağlanması bu politikacıların işidir. ABD hükümetinin çizmiş olduğu politikayı uygulayacak hükümetlerin işbaşına gelmesi veya seçimlerin uygun görülen partilerce kazanmasının sağlanması çok iyi bir plan ve uzun zaman ister. CIA, II.Dünya Savaşı sonrasında Avrupa seçimleri özellikle İtalya ve Fransa başta olmak üzere bu konuda uzmanlaşmış. Almanya'da da "enternasyonal" siyasetlerle uyum içinde CIA'dan para alan parlak bir politikacılar kuşağı yetişmiştir. (Örneğin, 50'lerde Willy Brandt CIA'dan para alan genç siyasetçilerden biriydi, sonradan sosyal demokratların lideri ve başbakan oldu.) CIA, darbe ve seçim almaşıklarına yönelik rezerv siyasetlere sahiptir. Türkiye de bu tür "politik aksiyon" operasyonlarından

payına düşeni almıştır. Örneğin 77'de de Ankara'ya gelen ABD Büyükelçisi Spiers'in (parlak bir İstihbaratçıydı) AP-MHP-MSP koalisyonu ve Başbakan Demirel'le ilgili tutumu şöyleydi: "Spiers, kimi yerlerdeki söyleşilerde hükümeti ve Başbakanı eleştiren konuşmalar yapıyor... Hatta bu hükümetle –Demirel'le– Türkiye'nin bir yere varamayacağını" (Arcayürek, a.g.e., s. 186) belirtiyordu. "CIA İle çok yakın çalışma döneminde" olan Spiers'in bu yaklaşımı önemlidir. İçeride anti-komünizmin şiddetli savunucusu olan Demirel, Sovyetler ve giderek Ortadoğu ülkeleri ile yer yer dengeli ilişkileri geliştirebilmiştir. MC hükümetlerinin devlet güçleri ile MHP işbirliğinin yarattığı şiddet dalgası ile dış politika açılımları bazı ikilemler içindedir. Bu oldukça karmaşık sürecin belirleyici unsurlarından biri Türkiye'deki büyük sol dalganın sosyalist ülkelere ve ulusalcı Arap devletlerine yönelik dış politikada yarattığı olumlu basınçtır. Bu basıncın etkisi, sosyal demokrat hükümetlerin "mavi karanlık" dalgaları ve bu döneme denk düşen katliamlar, "bize yakın hükümet" anlayışının getirdiği moral faktörlerle çözülebilmiştir. Sol güçlerin birçok kurum, örgüt ve sendikadan tasfiyesi sosyal demokrat hükümetler dönemindedir. Ayrıca, onların da solun içinde sayılması kanlı katliamlara tepkisizlik ve tavır geliştirememe ile bütünleşerek solun hiçbir zaman iktidar olamayacağı propagandası yapılabilmiştir. Sanılanın aksine, ABD'nin sosyal demokrat hükümetlerle diğerlerinden fazla sorunu yoktur. Bu bakımdan inandırıcılıklarını sağlayacak ölçüde bir manevra alanına izin verilmiş ve karşıt propagandanın "komünist" yakıştırması bazı formülasyonlarının da bu arada önü açılarak sosyal demokrat parti ekseninde garip bir sol "cephe" yaratılmıştır. Bu bağlamda, programatik netlik ve özerkliğini yitiren solun durumu vahim olmuştur. 12 Eylül de bu şaşkınlıkla karşılanmış "politik aksi-

yon operasyonu" başarılı olmuştur. Dönemin Sıkıyönetim Koordinasyon Başkanı Korgen. N. Bölügiray kendi kavramlarıyla şunları yazıyor: "Örgütler daha çok kayıp vermemek için saklanmaya, hareketsiz kalmaya ve fırsat bulunduğunda yurt dışına kaçmaya çaba gösteriyorlardı" diyor ve ekliyor "Yani kendileri.... son veriyorlardı." (Bölügiray, a.g.e., s.55). 12 Eylül'ün örgütleri çökertemediğini, örgütlerin mücadeleyi bıraktıklarını, üstelik kendilerinin özeleşterisi olarak vurguluyor Sıkıyönetim koordinasyon komutanı. Düşündürücüdür. Bu bağlamda salt kaba kuvvetle beliren faşist terör ve devlet terörü yerine "politik aksiyon operasyonları"nın uygulama, etki, program ve sonuçları da tarihsel birikim temelinde değerlendirilmelidir. "Politik aksiyon operasyonları"nın boyutlarını değerlendirmek bakımından bir başka örneğe bakmakta yarar var. 12 Eylül sonrası Londra'da yapılan bir toplantı bu konuda ilginç ipuçları sunuyor. "Toplantı, sonucu önceden belli olmayan bir hipotezin ortaya atılmasıyla başlıyor, katılımcılar –başbakanlar, dışişleri bakanları, istihbarat örgütü yöneticileri, askerler– görüşlerini açıklıyor, ve aşama aşama neticeye doğru gidiliyordu. Ancak toplantıya katılan önemli şahsiyetlerin görüşlerini rezervsiz açıklayabilmesi için konunun dışarı sızmamasına özen gösteriliyordu." Bu toplantıya bir dönem Kissinger'in yardımcılığını yapan ABD Dışişleri Bakanlarından Haig ve Ecevit de davetliydi. "Toplantının konusu, okyanusun ortasında, ama gerçek hayattaki bir ülkeyi çağrıştırması için hangi okyanusun ortasında olduğu vurgulanmayan bir adada geçen olaylarla ilgiliydi. Bu hayali adanın Amerikan yanlısı olan diktatörü, yolsuzluklar, usulsüzlükler ve despotik yönetimi ile artık yıpranmış, karizmasını kaybetmiş adada gerilla hareketleri ve buna halk desteği görülmeye başlanmıştı. Bu arada o güne kadar diktatörü desteklemiş olan Amerika, ada yönetimine ala-

cağı tavır konusunda kararsızdı. Diktatörü desteklemeye devam etse ada halkını karşısına alacak, diktatörden desteğini çekse "vefasızlık" suçu işlemiş olacaktı. Bu arada da komünizme kayabilecek, çok stratejik olan üsler, başkalarının eline geçebilecekti. O halde Amerika ne yapmalıydı? Toplantıda bulunanlar görüşlerini açıklamaya başladı. Kimi kapalı kapılar ardında diktatöre destek verilmesini, ama kamuoyu önünde tarafsız gözükülmesini, kimi de hem diktatöre hem de direniş kuvvetlerine göz kırpılmasını öneriyordu. Öneriler adanın komünizme kaymaması için diktatöre alternatif bir sosyal demokrat lider bulunmasına kadar genişleyince, tam bu noktada oturumu yöneten şahıs Ecevit'e sordu:

"Böyle bir durumda, o sosyal demokrat lider siz olsaydınız Sayın Ecevit, bu görevi üstlenir miydiniz? Ecevit, hafifçe yanında oturan Haig'e doğru dönerek "görevi kabul edebileceğini, adayı esenliğe çıkarmak için elinden geleni yapmaya çalışacağını" söylemişti." (Ufuk Güldemir, Kanat Operasyonu, Tekin Yay., s.74). Toplantının sonraki bölümünde bu sosyal demokrat liderin de ABD'ye karşı tavır alması durumunda, Haig "önlemini" alacaklarını belirtiyor. Muhtemelen bir "Bilderberg toplantısında" ABD'nin hegemonya sorunlarını tartışan Ecevit, "göreve hazır olduğunu" vurguluyor. Bir başka kaynakta ise Ecevit, aynı konuda farklı bir açıklama getiriyor ve ABD'nin iktidar için "yardım"ını kabul etmeyeceğini söylediğini belirtiyor ve Amerikaların şu yanıtta birleştiklerini açıklıyor: "–O istediği kadar kabul etmesin, biz yine de eski hukukumuza dayanarak, ada devletinin komutanlarından, sosyal demokrat lidere fark ettirmeksizin, onun haberi bile olmaksızın, kendisini iktidara getirme yolunu bulmalarını isteriz." (Öcalan'ın ABD tarafından teslimi sonrası yapılan seçimler Ecevit'i iktidara taşıdı) dediklerini belirtiyor ve

ekliyor, "Program yönetmeni, eski CIA başkanlarından birine, bunun mümkün olup olmadığını sordu; o da mümkün olduğunu, nitekim ABD'nin, gerektikçe, birçok ülkede, bu yöntemi başarıyla uygulamış bulunduğunu açıkladı." (Cumhuriyet, 18 Ekim 1985). Ecevit'in katıldığı bu toplantıda bulunanlar şunlardır: ABD eski Dışişleri Bakanı Haig, eski Savunma Bakanı ve eski CIA Başkanlarından Schlesinger, eski CIA Başkanlarından Colby, eski Dışişleri Bakan Yardımcılarından Ball. Liste, benzeri görevleri olanlarla uzayıp gidiyor. Ecevit ve CIA kodamanları uluslararası toplantılarda bir arada (Başbuğ efendi böyle bir toplantıya katılsa kimbilir neler yazılırdı). CIA'nın Türkiye'deki konumu bu kadar açıkken, 12 Eylül faşizminin kanlı günleri belleklerde tazeyken Haig'ler, CIA kodamanları ve Ecevit. Şaşırtıcı olan Ecevit'in bu toplantıya katılması değildir. Rockfeler ve USIS burslusu, Kissinger'in dostu Ecevit elbette "angajman" gereklerine uyacaktır. Ancak bu tür toplantıların "İnanılır ve güvenilir, dürüst lider" görüntüsüne gölge düşüreceğini nasıl düşünememiştir. Türkiye'de "politik aksiyon operasyonları" kavramı "mavi karanlık" siyasetlerine ışık düşürüyor. (kılpayı kurtulunan suikastler, iktidar partilerinden 13 milletvekilinin ani istifaları ile kurulan CHP hükümetleri vs.)– CIA, Türkiye'de seçimler dahil tüm temsili mekanizmalarda etkili ve yetkilidir.

Psikolojik ve yarı askeri operasyonlar: CIA'nın yarı askeri operasyonlarının en iyi örnekleri Küba ve Nikaragua'ya yönelik saldırılardır. Ayrıca Şili, Türkiye gibi ülkelerde Musaddık'ın devrildiği İran'da bu tür yarı askeri operasyonlara örnek teşkil etmektedir. Psikolojik operasyonlara gelince; bu tür operasyonlar, gençlik ve öğrenci örgütleriyle, sendikalar, ticari ve teknik organizasyonlar, kültürel kuruluşlar ve siyasi partiler için de propaganda çalışmalarıyla yürütülür. Belli başlı üç çeşit propa-

ganda vardır. Beyaz, Gri, Siyah. Beyaz propaganda: ABD hükümetinden kaynaklanan, ABD haber ajansı (US I A) kanalı ile yapılan ve hükümetin resmi görüşünü yansıtan propagandadır. Yalan haberlerle de bu görüşler desteklenir. Gri propaganda: Bu tür propagandada kaynak belli değildir. Propaganda malzemesinin kimin tarafından hazırlandığını az sayıda görevli bilir. Yalan-doğru karışımı malzeme ile bu tür propaganda yürütülür. Siyah propaganda: tamamıyla yalan haberlerden oluşur. Malzeme için hiçbir kaynak verilmez. Mevcut olmayan bir kaynaktan alınmış gibi gösterilir. Gri propaganda yapacak televizyon, radyo, ajans, gazete ve dergiler CIA (Türkiye'de MİT tarafından)yönlendirilir. Gri ve siyah propagandayı yapan araçların en üst düzey yöneticileri dışında yönlendirenin kim olduğuna dair sızıntıya izin verilmez. Bu tür propaganda için birçok başka şeyin yanında bolca para dağıtılır, uygun malzemeler sağlanır, bazı gazete ve görsel medya kuruluşlarına "ayrıcalıklar" tanınır. Propagandanın en önemli yanı, ülkeler arasındaki önemli olayları ya da uyuşmazlıkları istenen yöne çevirip kullanmaktır. Bu propagandalarda, haber kaynakları şöyle aktarılır: "Adının açıklanmasını istemeyen bir hükümet yetkilisi", "Güvenilir kaynaklardan alınan bilgiye göre" vs. Bu tür uydurulmuş propaganda haberleri basında günlerce tartışılır, manşetlere, haber programlarına konu olur ve kamuoyu bunun etkisinde bırakılır. Propagandanın amacına ulaşması için her yola başvurulur. Siyah ve gri propagandada kitaplar, dergiler, televizyonlar, duvar yazıları, el ilanları, dini vaazlar, camlara ve duvarlara yapıştırılan çıkartmalar, günlük gazeteler vs. kullanılır.

Gençlik ve öğrenci operasyonları: CIA, gençlik ve öğrenci liderlerinden yetenekli ve uygun olanları belirler, devşirmeye çalışır. Gençlik ve Öğrenci operasyonlarının yönlendirilmesi ve

operasyonel faaliyetler CIA'nın Planlar Yar. Direktörlüğü'ne bağlı, Örtülü Harekat Karargahının Uluslararası Organizasyonlar bölümünce düzenlenir. CIA'nın kurdurduğu uluslararası gençlik organizasyonları arasında Dünya Gençlik Asamblesi (World Assembly of Youth), Uluslararası öğrenci Konferansı (International Studens Conference), Öğrenciler Ulusal Birliği Koordinasyon Sekreterliği (Coordinating Secretariat of National Union of Students) gibi örgütler vardır. CIA tarafından kurulan gençlik ve öğrenci örgütlerini benimseyecek ve meslek hayatında yükselerek ülkelerinde üst kademelere gelecek "sadık ajanların" devşirileceği en uygun alan öğrenci ve gençlik kuruluşlarıdır. Gençler ve öğrenciler arasından seçtikleri "ajan" adaylarına, ABD'de burslar verilir.

Ülkelerine döndükten sonra devlet hizmetinde veya önemli kurum ve kuruluşlarda görev almaları ve yükselmeleri sağlanır. "Politikaya atılmaları teşvik edilir ve desteklenir." CIA istasyonları bulundukları ülkelerde, karşıt grupların üzerine kendi güdümündeki organizasyonları saldırtarak öğrencileri "vuruşturur", kan döker. Bu arada CIA'nın "pasifikasyon" çalışmalarının en yoğun uygulandığı alan üniversitelerdir. Arabası ODTÜ'de yakılan CIA ajanı, "pasifikasyon" uzmanı Robert Kommer açık konuşuyor: "Biz o yıllarda, müfredatı teknik alanlara oturtmak suretiyle ODTÜ öğrencilerini politika dışı tutabileceğimizi sanmıştık. Elektrik, elektronik ve fizikin ağır konsantrasyon gerektiren dersleri öğrencilerin politize olmasını önleyecekti." (Güldemir a.g.e., s.38). Bu "depolitizasyon", "bayrak" kodlu darbe sonrası, ABD ile içli dışlı İhsan Doğramacı'nın öncülüğünde YÖK'le gerçekleştirilecekti. Ancak, sol mücadelenin önemli alanlarından ODTÜ'nün kuruluşundaki, ABD programını ortaya çıkarması açısından Kommer'in söyledikleri önemli ve bu "pasifikas-

yon" uzmanının anti-emperyalist öfkenin dorukta olduğu bir dönemde makam arabasıyla ODTÜ'ye gitmesi, arabanın devrimci gençler tarafından yakılması bir tesadüfler toplamı değil.

İşçi operasyonları: ICFTU (International Confederation Of Free Trade Unioris) Avrupa, Uzakdoğu, Afrika ve Batı Avrupa'da birçok sendikayı içeren bölgesel örgütler kurmuştur. Bu örgütler CIA'nın güdümündedir. CIA istasyonları, Türkiye'nin de aralarında bulunduğu birçok ülkede sendikaları desteklemek ve yönlendirmek için operasyonlar yapar. Örneğin,' WFTU ve onun bölgesel ve ulusal üyeleri Moskova yanlısı ilan edilmiştir. (DİSK'in başına gelenler). Bu arada komünist, sosyalist yöneticilerin tasfiyesi amacıyla operasyonlar düzenlenir. CIA'nın sendikal operasyonları, belirli bir sanayi dalındaki işçilerin çıkarlarını gözeten, iş sekreterlikleri (International Trade Secretariats) aracılığıyla yürütülür– Kontrol ve yönlendirmede İTS elemanlarına görev verilir. ITS ABD'deki merkezden desteklenir. İTS'deki CIA ajanları bu kuruluşun Amerikalı üyeleri olan sendika liderleridir. Sendikal örgütlerin üst düzeyinde görevli CIA ajanları CIA istasyonlarına devam ederler. Eğitim, seminer, konferans davetleri CIA'nın desteklediği üst düzey sendika yöneticileri tarafından yapılarak bunların prestiji pekiştirilir. Giderleri CIA karşılar. İşçi operasyonlarının maliyeti oldukça yüksektir. Amerikan İşçi Konfederasyonu, Uluslararası İşler Müdürü Richard P.Davis, CIA'nın milyonlarca doları ile sendika adına neler yaptığının hesabının sorulması üzerine "Saygon'da üç aylık bir gazetecilik semineri ile Türkiye'de sendikacılık konusunda bir seminer yapıldığını" söylemiş ve birçok ülkedeki çalışmalardan söz etmiştir. 12 Eylül faşizmine en çok destek veren kuruluşlardan biri de Türk-İş'tir. Sıkıyönetim Koordinasyon Başkanı Korgen. N. Bölügiray'ın; "12 Eylül öncesi ve sonrasındaki Türk-İş'in tutum ve

davranışı takdirle karşılanmaktadır" açıklamasını yaptığı Türk-İş Genel Başkanı Şevket Yılmaz'dan; "Askeri yönetime ne denli bağlı olduklarını ve saygı duyduklarını" içeren bir cevap alıyor. Bu görüşmeden birkaç gün sonra tekrar General'i ziyaret eden Ş.Yılmaz (6.12.1982): "Özellikle İstanbul'da 3-5 DİSK'li işçinin baskı yaparak hapisteki arkadaşlarına para topladıklarını, .sendikalara TKP'li militanların dolduğunu, terörle ilgili bazı kişilere ait kanıtların polisin alt kademelerinde yok edildiğini" (af.g.e., s. 120) ihbar ediyor. Kastedilen polisler Pol-Der'lidir. "Bayrak" harekatının, Ağustos ayında duyurulduğu Türk-İş 12 Eylül yönetimlerine bakan da vermiştir. Yukarıda belirtilen ilişkiler ağı çerçevesinde işçi operasyonlarında Türk-İş'ten "devşirilen" birçok kadro kullanılmaktadır.

Geniş parantezi kapatıyoruz, tekrar MİT'e dönüyoruz. MiT'in yöntemlerine ilişkin ilginç bir bilgiyi 12 Mart "balyozcu"su dönemin Başbakan Yardımcısı Sadi Koçaş'ın anılarında bulmak mümkün. Koçaş şunları yazıyor: "Korgeneral Atıf Erçıkan'ın evine bir bomba atılmış, o sırada sokaktan geçtikleri iddia edilen iki kişi tutuklanmıştı. Bu vesile ile sokak hareketlerine karşı alınacak tedbirler konusunda MİT Müsteşarı'na da görüş sorulduğu zaman (bunlar hazırdır. Dosya halinde takdim ederim) diyerek gitmiş ve başta Anayasa'nın 40'dan fazla maddesini değiştirmeyi, bazı kanunlar çıkarılmasını ve sıkıyönetim ilan edilmesini öngören teklifler olmak üzere, hakikaten hazırlanması aylar sürecek iki dosya getirmişti. MİT Müsteşarının getirdiği, Adalet Bakanı'na verdiğim dosyayı ve istenilen Anayasa değişikliklerini yeniden inceledim. Bu 5-6 yıldır iktidarların söylediklerinin bile üstünde bir teklifti. ..AP'nin istediği, ..hatta, belki düşündükleri ama söylemeye cesaret edemedikleri; hatta belki hayal bile edemedikleri, büyük ve ters yönde tam radikal bir değişiklik

teklifi idi." MiT'in 12 Eylül dönemi faaliyetleri ile ilgili olarak dönemin Sıkıyönetim Koordinasyon Başkanı'nın açıklamaları da önemli ipuçları sunuyor. 60'lı yıllarla değerlendirmesine başlayan General şunları yazıyor: "1968-1970 tarihinde Genelkurmay Karargahında, kurmay albay olarak Yıkıcı Faaliyetler Şube Müdürü idim. O günlerde MiT'ten bize ulaşan istihbarat raporları genellikle "1961 Anayasa'sının sağladığı geniş özgürlüklerden de yararlanarak..." diye başlar ve anarşi terör nedenleri arasına Anayasa da sokulmuş olurdu. Kuşkusuz bu yorumlar aynı görüşleri, bir süreç içinde, bize de aşılamış oluyordu. Sağ iktidarlar ise başından beri bu anayasaya karşıydılar. MİT ve sağ iktidarlar bu konuda görüş birliği içindeydiler." (Bölügiray, a.g.e., s.41). General "aşılama"dan söz ediyor ve MiT'in 12 Eylül'e katkılarını anlatıyor. Özellikle DİSK'e yönelik tutumunu vurguluyor: "MiT'ten Emniyet'e kadar, tüm istihbarat birimlerinin komutanlara verdikleri bilgi ve raporlarda, DİSK (Şevket Yılmaz'ın raporlarının "kimliği" açığa çıkıyor), sürekli olarak anarşi ve terör suçlusu olarak gösteriliyordu. Zamanla bu bilgiler biz komutanlarda bir "saplantı" durumuna geliyordu. DİSK Davası'nın başladığı günlerde "DİSK, Dava Dosyası" adı altında verilen bir istihbarat raporunda, DİSK daha işin başında mahkum ediliyordu." (a.g.e., s. 125-128). Generalin sözünü ettiği "aşılama" ve "saplantı" bir operasyonel çalışmanın aşamalarını belirtiyor. 12 Eylül'ün bazı önemli dava dosyalarının MİT damgalı olduğu gerçeği netleşiyor. Öğretim üyelerini "terörün ağababaları" olarak gören anlayışlarıyla ilgili olarak, "Bu düşünü bizlerin kafasına sokan ise, MiT'in sürekli olarak bu yönde verdiği bilgiler ve raporlardı." (a.g.e., s.154) diyor ve 1402'likler olarak anılan öğretim üyeleriyle ilgili olarak "göreve son vermede en büyük rolü MİT üstleniyordu" diyor. Bu arada ilginç bir olay CIA'nın yayın

organı Reader Digest'in yazan Claire Sterling'in 10 Ekim 1982'de Korgen.Bölügiray'ı ziyaret ederek "Ağca olayı" ile ilgili bilgi almak istemesidir. Bölügiray "bilgisi bizden daha çoktu" diyor ve "Ancak terör konusunda kendisine 12 belge veriyorduk" açıklamasını yapıyor, (a.g.e. s.151). Henze ile oldukça yakın Sterling'in, 12 Eylül Sıkıyönetim Koordinasyon Başkanı'ndan "belgeler" alması, Ağca'yla görüşmesi ilginç! (Muhtemelen Generalle ilgili birincil elden değerlendirmeler yapma isteği de bunda etkili.) Bu arada parti kurma çalışmaları başladığında "veto"lara dayanak teşkil eden raporları da MİT hazırlıyor ve "MİT kimi ANAP kurucuları için hiç bilgi vermedi" deniliyor. General, MİT'in bu tutumu için, "uçan solcu sineği(!) saptayıp bildiren MİT yetkililerine, bu ayırımın nedeni sorulmuş mudur diyor." (a.g.e., s.101) Sanki 12 Eylül döneminin Sıkıyönetim Koordinasyonu olarak en sorumlu makamlardan birinde oturan kendisi değilmiş gibi. MİT Müsteşarlığının kuruluş ve görevleri ile görünür yasanın bir anlamı olmadığı görülür. MİT uygun gördüğü "radikal", "anayasa değişiklik tasarıları" bile hazırlıyor. Darbe dönemlerinde ordunun arkasına sığınarak ve tüm tepkileri orduya yönlendirerek "operasyonel" çalışmalarını yürütüyor. Bu noktada MİT'in "enternasyonal" dayanakları belirleyici oluyor. 12 Eylül anayasasının hazırlanması ve onaylanmasında büyük sermaye, ABD, general partilerinin yanı sıra MİT de oldukça etkili oluyor. Tıpkı 12 Mart'ta gerçekleştirilen anayasal değişikliklerde olduğu gibi.. MİT, ayrıca kamu bürokrasisinde de tasfiye operasyonları yürütmektedir. Ordu, dışişleri ve birçok kurum da MİT'in tasfiye operasyonlarından payına düşeni almaktadır. Bu operasyonlarda ünlü MİT "cuntaları"nın konumlarını saptamak açısından özellikle emekli Büyükelçi İsmail Berduk Olgaçay'ın anılarını anlattığı kapsamlı çalışmalara da bakılmalıdır

(Tasmalı Çekirge-Perşembe'nin Gelişi). Bu operasyonları, anlatırken Büyükelçi şunları yazıyor: "Yıllar geçtikçe dışişlerinin sınırlarını da aşan ve gittikçe yayılan bu harekatın bayraktarlığını kimlerin ya da kimin yaptığını bugün artık bilmeyen kalmadı" diyor. (İ.Berduk Olgaçay, Perşembenin Gelişi, s.356). Olgaçay, anılarında Henze ve MİT "cuntası" ilgili birçok bilgi veriyor. Ve bu "cunta"nın dışişlerini ABD çıkarları doğrultusunda CIA eksenli bir "tasmalama" operasyonunun hedefi haline getirdiğini tespit ediyor. Bu temelde, CIA-MİT ortak operasyonlarıyla "Dışişlerini dışlama" programı yürütülüyor. İlginç paralellikler ortaya çıkıyor. Ulusal renklere bağlı, "tasmalama"ya karış çıkabileceklere gözdağı mahiyetinde bir şiddet dalgası yayılıyor. CIA-MOSSAD-falanjist eksenli ilişkiler ağında ortaya çıkan ve yönlendirilen ASALA birçok diplomatı öldürüyor. ASALA'ya yönelik operasyonları ise "ülkücüleri" örtü olarak kullanan MİT-MOSSAD yönetiyor ve bu operasyonlar Hiram Abas'ın "başarı"! hanesine yazılıyordu. Tabloyu tamamlamak açısından MİT'in Ekim 1972'de devletin tüm üst düzey makamlarına verdiği "muhtıra"ya bakmak gerekiyor. Anılan "muhtıra"da (Hiram Abas'ın başını çektiği 30 kişilik "cunta"nın hazırladığı) şunlar yer alıyordu: "Servisimizin Türkiye iç ve dış politikasında rol oynamasını ve bunun hükümet ve bakanlıklarca normal karşılanmasını gerekli görmekteyiz." MiT'in Türkiye'nin iç ve dış politikasındaki fiili etkisinin kurumlaştırılması isteniyor, bu arada dışişlerine yönelik birçok talepte bulunuluyor. Bu tür operasyonlara Olgaçay, CIA-MOSSAD operasyonları anlamında "CIAMAS" diyor. Bir açıklığa işaret ediyor. MiT'in, masonizmle kaynaşmışlığını vurguluyor. "Haber alıcı" ve "olay etkileyici" masonluk diğer istihbarat örgütlerinde olduğu gibi MİT'de de etkili. Birçok mason MİT görevlisi bulunuyor. Hiram Abas da mason. Adını,

mason tarihinde geçen Kral Hiram'in mason adaşı Hiram Abiff den alıyor. Tarihi kayıtlar, İngiliz Haberalma Servisi'nin I.Elizabeth zamanında kurulduğunu gösteriyor ve kurucusu Sir Francis Walsingham İngiltere tarihinin en önemli şahsiyetlerinden. O tarihlerde (1558-1603) masonluk da büyük bir değişim sürecinde bulunuyor. İngiltere'de masonlukla-istihbarat servisleri içice geçiyor. Bir gelenek doğuyor. "Her ülkede", "her alanda", devlet yönetiminde, ordu ve istihbarat servisleri ve yayın organlarında "enternasyonal"in labirentleri ile bağlantılı masonluk en büyük güçlerden biri oluyor. ABD'de başkanların çoğu Washington'dan, Reagan'a kadar hep mason, tabii CIA başkanlarının bir çoğu da... Türkiye'de ise istihbarat servislerinde birçok mason etkili konumlarda bulunuyor. Bunlar, "enternasyonal" tarafından destekleniyor. MiT'teki "cunta"nın mason üyeleri daha sonra "sivilleşme" tartışmalarında ön plana çıkıyorlar. "Komplo prodüktörü Henze", Sterling vs. gibileri ile birlikte yürüttükleri kamu bürokrasisine yönelik tasfiye operasyonları sonrasında devlette etkinlikleri artıyor. Bu temelde, "Bulgaristan kaynaklı kaçakçılık kamyonları" kurgusuna dışişlerinden örneğin Olgaçay gibi isimlerin adı karıştırılıyor, sicilleri bozuluyor, tasfiye ediliyorlar. (Bu konuda araştırma, soruşturma olmadan büyükelçinin siciline "komünistlerle" ilişki notu düşülüyor.) Kalkınma ve bağımsızlık retoriklerine bağlı bürokratlar tasfiye ediliyor, yerlerine "tasmalananlar" getiriliyor. "Servis"in konumunu netleştirmek bakımından 1972 yılında verilen MİT "muhtırası" oldukça önem taşıyor. Bu "muhtıra" daha sonra "sivilleştirme" denilen operasyonun prensiplerini de aydınlatıyor. Örneğin, "Servisimizin mali gücünü geliştirmek ve devlete yük olmayı bir nebze azaltmak için emsal servisler gibi bazı ticari yatırımlara girişerek, Servisimizin gelir kaynakları temin etmesini teklif ediyo-

ruz. (Dış memleketlerde İngilizler, İsrail ve Amerikalılar tarafından kurulan, çalışmalara mesken sağlayan, ayrıca operasyonların mahallinde finansmanına imkan veren firmalar".) MİT'e "şirketleşme" öneriliyor. Operasyonların "finansmanı" için gerekli kaynakların nasıl bulunduğu ise bugünlerde iyice netleşiyor. Hayali ihracat olayında, MİT görevlilerinden B. Ö.'nün de adı geçiyor. TBMM Hayali İhracat Komisyonu Araştırma tutanaklarında bulunan bilgiler şöyle: "Toplam 230 soruşturma raporu, ilgili kuruluşlar ve DPT'de bulunmasına karşın hiçbir işlem yapılmadı. Bu raporlar, 4 İla 66 ay arasında bürokrat masalarında bekledi. Raporlar beklerken, Merkez Bankası uyarılmadı. Bu firmalar milyarlarca lira haksız teşvik ödemesi aldı. DPT'de 1986-1987 yıllarında verilen usulsüz ödeme talimatlarının bazı bürokratlarca paraf edilmediğini biliyoruz. Buna karşın bu tür talimatları bazen daire başkanı, bazen teşvik uygulama başkanı, bazen de müsteşar yardımcısı imzaladı. Hakkında rapor düzenlenmiş çeşitli firmaların vergi iadelerinin ödenmesi konusunda Müsteşar Yardımcısı B. Ö.'nün imzaladığı 58 adet Ödeme emri Merkez Bankası'na gönderildi. Ayrıca sumen altı edilen bu raporların yanı sıra 69 adet ihbar ve evrak uzun zaman hiçbir işlem yapılmadan bekletildi. Bunda da B. Ö. etkili oldu. B. Ö. eski MİT çalışanı olarak DPT'de müsteşar yardımcılığındaki etkinliğini hayali ihracatçılardan yana kullandı" (Aktaran: Tuncay Özkan, Kıyamet Mahkemesi, s.76). Bu arada hayali ihracat ile ilgili davanın savcılık iddianamesinde şunlar vurgulanıyor: "Hayali ihracat olayıyla ilgili düzenlemelerin Türkiye'de 12 Eylül askeri darbesinin hemen ardından yapıldığı görülmektedir. Bu olayı oluşturan çevreler ile bankerlik faciasına yol açanların, hemen hemen aynı kişiler olmaları dikkat çekicidir. Hayali ihracat ile İlgili olarak yapılan yasal düzenlemeleri kronolojik olarak ele

aldığımızda karşımıza çıkan tablo oldukça ilginçtir. İlk düzenleme, 12 Eylül askeri rejiminin ardından oluşturulan hükümete aittir. ANAP iktidarı, göreve gelir gelmez yaptığı ilk düzenlemeler hayali ihracata olanak sağlayacak kararları almak şeklinde olmuştur." 29 Aralık 1983 tarihli Türk Parasının Kıymetini Koruma Kanunu hakkındaki 20 sayılı karara ilişkin tebliğle, altın ve döviz kaçakçılıklarındaki suç vasıfları yeniden düzenlenerek kaçakçılar lehine iyileştirmeler gerçekleşti. Bundan ANAP'ın kurucuları arasında yer alan bazı işadamları ve bankacılar da yararlandılar. Bu arada "eski" MİT'çi B. Ö.'nün 13 Kasım 1985 tarih 40226 sayılı DPT genelgesi ile ödemeleri durdurulan hayali firmaların paralarını almaları sağlanırken, ilgili vergi iadelerinin teminat mektubu aranmaksızın ödenmesi talimatı verilmiştir. Bu arada 20 Aralık 1985 tarihli, Emniyet Genel Müdürü imzalı, emniyet müdürlüklerine gönderilen talimatla polisin elindeki hayali ihracat soruşturma ve araştırmalarının DPT'ye devri istenilerek "hayaliciler" üzerindeki polis baskısı ortadan kaldırıldı. (Hayaliciler arasında Koç'un RAM Dış Tic. A.Ş.'sinden, ENKA'ya, TEKFEN'e, DOĞUŞ'a, YAŞAR HOLDİNG ve FAİSAL FİNANS'a kadar yüzlerce firmanın adı geçiyordu.) B. Ö. bugün HBB'nin "koordinatörü", "vatansever" özel harekatçılarla ilk görüşme, Sedat Bucak'la röportaj gibi "onurlu" işlere imzasını atıyor. B. Ö. DPT Müsteşar Yardımcılığı'na getirilmeden önce MİT'te bir ara T dairesinde görev yapmıştır. Bu dairenin görevi MİT mensuplarının güvenliğini sağlamak ve "otokontrolünü" yapmaktı. Bu arada ticari işlerle "emeklilik" sonrası iştigal eden bir başka MİT mensubu da İstihbarat Daire Başkanları'ndan General N. Y.'dir (Yardımcısı Sabahattin Savaşman). N. Y. ünlü "kontrgerilla brifingi" (Marmara Köşkü Brinfingi'nin) önemli isimlerinden. Martçı günlerin askeri yargıcı T. A. ve Eylül faşizminin MGK Genel

Sektererlerinden Amiral I. B. ile Anadolu Endüstri Grubu'nun Nasaş yönetim kurulu üyeliklerinde, derin "tecrübelerinden" özel sektörü yararlandırmışlardır. Bir başka MİT mensubu General M. A.'da ünlü Kemal Horzum'un ortaklarındandır. Hiram Abas'ın "emekli" olduktan sonra açtığı büronun kapısında ise "Fevzi Gandu" adı yazıyordu. Gandu, Lübnanlıdır.. "Silah İşinde Abas'ın içinde bulunduğu şirket füzeden her türlü silaha kadar bazı İngiliz ve Amerikan firmalarının temsilcisi" (C.Arcayürek, Darbeler ve Gizli Servisler, s.325). Türkiye'de en üst düzeyde görev yapan kişinin adı silah ihalelerinde bir ara "bay %5"e çıkmıştı. Abas, Özal'ın MİT'i "sivilleştirme" girişiminde en çok adı geçen isimdi. Abas'ın biyografisine düşen notlar ise ortaya bir "tipoloji" çıkarıyor. "1965'ten sonra bazı MİT görevlileri CIA'da eğitildiler. Hiram Abas da dışişleri siyasi memuru kimliği ile birçok kez yurtdışına çıktı. CIA okullarında dört yıl eğitim gördüğü bildiriliyordu. Sorgulama, sabotaj ve provokasyon konularında uzmandı. Abas, 12 Mart'tan sonra, Faik Türün'ün İstanbul'daki ordu karargahında görevlendirildi." (Arcayürek, a.g.e., s.329). Abas, "MİT mensuplarının görevi olmadığı halde, operasyonlara kendi isteğiyle katılıyor, silah kullanıyordu. 1972'de Fındıkzade'de Ziya Yılmaz'ın yakalandığı operasyonda yaralandı. Özel bir hastanede albay olarak tanıtılarak tedavi edildi. Abas, silaha ve işkence seyretmeye düşkünlüğü ile tanınıyor." (2000'e Doğru, Ağustos 1987). Abas'ın ekibinden sayılanlar ünlü MİT raporu (1988)'nun yol açtığı "tasfiyeler" döneminde MiT'ten dışlanmış veya kızağa çekilmişlerdir. Bu isimler İç İstihbarat Başkanı Emre Taner, Kontr-komünizm Daire Başkanı Miktat Alpay (sonradan Adana'ya taşınıyor), Havaalanında görevli Kaya Ülgen, Hiram Abas, Mehmet Eymür ve yardımcısı Korkut Eken ile, güvenlik bölümünden memur İbrahim'dir. "Özel harp-

çi" Korkut Eken, Özel harekatçıların eğitmenidir. Bu isimler halen Türkiye'nin gündemindedir. Abas'ın ilişkileri Türkiye'de olayların arka planındaki işleyişe ışık düşürüyor; Örneğin şu yazılanların satır aralarındaki ipuçları gibi: "1985 yılının sonlarına doğru, Hiram Abas'ın kapısını İstanbul emniyetinden bir memur çaldığında "beklediği haberin geldiğine" mi inandı, "çağrıyı" bekliyor muydu? O günler çevresinde olan "eski dostlar", bir holdingin otomobil pazarlaması yapan şirketini yöneten genç zenginin odasında toplandıklarında, MİT'e müsteşar yardımcısı olarak kimin seçileceğini tartışmıyorlar mıydı acaba? Abas da dostlarıyla, eskiden gizli serviste çalışanlara yanında görev vererek Türkiye'nin nabzını tutmaya hevesli genç işadamıyla "Kim, o mu, Abas mı sorusuna günlerdir yanıt aramaya çalışmıyor muydu?" (Arcayürek, a.g.e., s.330). "Türkiye'nin nabzını" MİT kadrolarıyla tutan "holding patronları" bu önemli bir tespittir. Bu tür işadamlarının ortakları kamuoyuna yansıyan "gerekçelerle" örneğin Havaş'ı alıyor. Havaş'ta sorun çıkaran Hava-İş Genel Başkanı adalet tarihine geçecek rekor bir hızla yargılanıp cezası onaylanıp hapse atılıyor. Ortaasya'ya büyük bir yatırım yapan bu "ortaklar" bir dönemde "brifingcilerin" partisi MDP'yi tıpkı Kemal Horzum gibi destekliyorlardı. MİT'in "ticari" işlerinin boyutları halen araştırılmıyor. Kirli işler edebiyatı! ile hep çöplükler karıştırılırken, işlevi bitmiş kadrolar ve zaman aşımına uğramış olaylara yönelinirken "medya yıldızları"nın meşrulaştırıcılığı ile dikkatler hep istenen noktalarda tutuluyor. Aysbergin görünmeyen yüzü yani legal, temiz, yasal yüzünün temsil ettikleri ise örtülüyor, ancak asıl belirleyici dinamik bu alanda yoğunlaşıyor. Sermaye düzeni ile gizli devletin kesişme ve bütünleşme alanlarında ortaya çıkıyor. Abas "tipolojisi"nin özellikleri "enternasyonal"le bütünleşiyor. Bir dönem "özel harpçiler" tarafından

sokakta saldırıya uğrayıp dövülen gazeteci İlhami Soysal, "enternasyonal"in temel örgütlenme biçimi masonizme ilişkin olarak şunları söylüyordu: "Masonlar, kilit noktalarını tutuyorlar. İstanbul Valiliği, büyük şehir valilikleri, emniyet müdürlüklerini... Ta Meşrutiyet'ten bu yana istihbarat örgütlerinin başındaki adamlar masondur. MİT tarihini incelediğimizde kilit noktalarındaki adamların mason olduğu görülür. Yalnız MİT değil, emniyet de aynı. İçişleri Bakanlığı için de aynı durum söz konusu... Bunlar birbirlerine 'birader' diyorlar. Biraderler biraderleri daima kollar. Öz kardeşten önce gelir. Mason olan birinin, birtakım mevkilere tırmanması doğaldır. Ulusu ne olursa olsun. Uluslararası ilişkilerde, masonların ön plana çıkması çok doğal. Bildiğim kadarıyla CIA'nın başkanlarından hemen hepsi masondur." Abas "tipolojisi'nin simgelediği İlişkiler ağının boyutları birçok sınıfsal gerçeğe ışık tutuyor. "Sonra İstanbul'a yerleşti. Halit Narin'in (Y.N. 12 Eylül dönemi TİSK Başkanı) holdinginde gazetecilere göre "badigard" güvenlik sorumlusu görevine başladı. Kimi ticari girişimlerde de bulunduğu söylenir." Bu, Abas'ın dış görüntüsüydü. Hiram Abas, gizli servisin dışındaydı ama gizli servislere özgü "özel ve önemli görevler yapıyordu." Kimin için? Çankaya köşkü için! "Yurtdışında devlet hesabına devlet için –ne olduğu öğrenilemeyen– görevler üstleniyordu." (Arcayürek, a.g.e., s.332). Bugün o "görevlerin" ne olduğu biliniyor. Ancak kimse köşkteki "istihbarat imparatorluğu"nu sorgulamıyor. "Özel örgüt" yaklaşımının kaynağında 12 Eylül'ün lideri ve Çankaya sekretaryası bulunuyor. Türkiye, Susurluk panayırında eskileri seçerken her ne hikmetse bu düzeyde sorumluluklar gözlerden uzak tutuluyor. Oysa, "özel ve önemli görevler"in üstelik "özel operasyonlar" ve "silahlara" meraklı bir "eski" görevli tarafından "özel örgütler"le yapılacağı açık olmasına rağ-

men. Bu "özel görevler" esnasında ise Halit Narin ile ilişkisi devam ediyor. (Bir televizyon programında İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek'i eski tarihli bir Aydınlık'ta Halit Narin ve Sakıp Sabancı ile "cunta"cılık iddialarından dolayı suçlayan "gazeteci" Narin gibi bir "dokunulmaz"ın nasıl olup da "cunta"sal bir faaliyette adının geçeceği konusundaki "şaşkınlığını" kamuoyu ile paylaşıyordu!) "Çankaya Köşkü, Hiram Abas, özel ve önemli görevler" bir geleneğin etkileri günümüze kadar uzanan kilometre taşına işaret ediyor. Tabloda eksik olan MOSSAD, Beyrut bağlantıları, ülkücülerdir. "Temizlik kampanyaları" yürüten büyük sermayenin örgütü TİSK'i (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) yıllarca yönetmiş Narin'in "müstahdemi", terör rejiminin gerçek sahipleri, sınıfsal dinamikleri ve "müstahdem" kadrolarına ilişkin ipuçları sunuyor. her şeyi sınıfsal eksen dışında kendi çıkarları için yapan bir silahlı bürokratlar topluluğu ve despot devlet çözümlemesinin anlamsızlık ve egemen sınıf yanlılığı bu örneklerle bir kez daha ortaya çıkıyor. Köşkteki "istihbarat imparatorluğu"na gelince; 12 Eylül'ün lideri Evren, köşke çıkınca damadı MİT mensubu Erkan Gürvit'i de yanına aldı. MİT-köşk ilişkisini Gürvit düzenlemeye başladı. MİT'in yanı sıra Emniyet Genel Müdürlüğü'nün "istihbarat hizmetlerinden" de köşk yararlanmaya başladı. Anayasal sistemde Evren'in darbe lideri olma konum ve yetkileri ile bütünleştirilen Cumhurbaşkanlığı makam ve Genel Sekreterlik "çelik çekirdek"te önemli bir güç odağı oldu. Köşk bu dönemde "baş istihbarat bürosu"na dönüştü. Bürokratik merkezileşmeye paralel olarak örneğin bürokrasi atamalarında 25 yıl geçmişe uzanan araştırmalar bu büro tarafından yapılıyordu. Tüm kararnamelerden önce MİT ve Emniyet Genel Müdürlüğü'nden bilgi alınıyordu. Bu istihbarat "süzgeci" sayesinde devlette Türk-İslam Sentezci kadro-

laşma "enternasyonal"in de onayıyla hayata geçirildi. 1402'liklerin tespitinden de MiT'in yanısıra köşkteki "büro" etkili oldu. Evren'in 1980-1983 yılları arasındaki ve sonrasındaki çalışmalarının materyallerini de "büro" sağladı. MİT, ÖHD ve diğer istihbarat birimleri Evren döneminde Çankaya'da, Genel Sekreterlik döneminde "bürolaştılar". Köşke, istihbarat birimlerinden yağan bilgi ve değerlendirmeler, darbe liderinin prestiji ile bütünleşerek "politik aksiyon bürosu" parti vetolarından, liderlerin özel görüşmelerine, Dündar Kılıç ve Behçet Cantürk'ün sorgularından, İstanbul Emniyet Müdürlüğü atamalarında MİT ile yazışmaya kadar birçok şeyle ilgiliydi. Devlet içinde "koordinatör büro" gibi çalışan bu yapılanma aynı zamanda güçlü bir bilgisayar ağına sahiptir. Evren döneminde köşkte bilgisayarlarla donatılan büronun çalışmaları için MiT'ten elemanlar getirildi. Bu sistemle doğrudan köşke bağlı "ayrı bir istihbarat, değerlendirme bürosu" oluşturuldu. Evren'in damadı Gürvit yetenekli bir bilgisayar uzmanıydı. (OHAL Bölge Valiliği'ne alınan bilgisayar sisteminin kurulmasında sorunlar çıkınca Gürvit'ten yardım istenmiş o da kısa sürede sistemi kurmuştur.) "Çelik çekirdek"te yerini pekiştiren Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği'nin bu konumundan Özal da yararlanmış. Gizli devlette protokoler niteliğin ötesinde itibarlı bir konuma ulaşan ve devlet sistemindeki sembolik yetkilerin ötesine geçen Cumhurbaşkanlığı, Demirel döneminde Başkanlık sistemine geçiş tartışmalarının konusu olmaya başlamıştır. Bu durum "istihbarat imparatorluğu"nun bilgi-istihbarat-operasyonel kapatise-politik güç denklemlerinde Cumhurbaşkanlığına kazandırdığı konumun gereğidir. Evren'in canlandırdığı güçlü, otoriter, istihbarat kaynakları sağlam Cumhurbaşkanı geleneğini Özal ve Demirel de sürdürmüşlerdir. Başkan "baba" geleneğinin kalıcılaşmasında köşkteki "istihbarat im-

paratorluğu"nun rolü önemlidir. Ancak istihbarat kaynaklarının "enternasyonal" niteliği düşünüldüğünde gerçek çizgiler netleşir. Bir kaynak Türkiye'de "militer" yapı içinde Cumhurbaşkanı'nın konumunu ise şöyle sergiliyor: "1982 Anayasası'nın, askeri darbelere ve darbe anayasalarına gerek bırakmayacak sürekli örtük müdahale için tam bir yasallık sağladığını söylemek abartma olmaz. 1982 Anayasası, askeri bürokrasiyi yanına alacak aktif bir Cumhurbaşkanı'nın ya da askeri bürokrasi tarafından yönlendirilecek bir Cumhurbaşkanı'nın denetimsiz iktidarına olanak tanıyan bir belgedir." (Taha Parla, Türkiye'de Anayasalar). Bölücülük ve şeriat histerisini canlı tutan militarizm "bölünme" ve "din devleti" paranoyasını körükleyerek "örtük askeri rejimi" güvenceye alıyor. Bu yapıdan yani "topluma korku salarak kendini gözleyen militarizmden" Demirel de yararlanıyor. Türkiye'de "askeri yapılanma" ile Demirel'in "strateji"si bir noktada bütünleşiyor. Hükümet protokolüne "darbecileri yargılayacağı" vaadini koyan Demirel, 12 Eylül anayasa ve hukukunun Cumhurbaşkanına tanıdığı yetkilerin bile ötesini istiyor. Türkiye'de "örtük askeri rejim" artık neo-Osmanlı bir yaklaşımla "sivil paşalık" kurumunu oluşturmuştur. Bu bağlamda, Cumhurbaşkanı'nı halkın seçmesi egemenlik sisteminin militer dayanaklarını güçlendirmekten başka bir şeye yaramaz (Asgari bir görünür hukuk gerekliliği olarak alabildiğine yoğun bir tartışma ortamında, Milli Güvenlik Kurulu'nu, seçim yasasını, Demirel'in Cumhurbaşkanlığını vs. referanduma sunmak gerekiyor, ancak otoriter yapıyı plebisiter anlamda meşrulaştırmadan). Bu arada, egemenlik sisteminin "askeri ruhu"nu temsil eden en üst düzey makamları dolduranların oldukça "enternasyonal" özellikleri var. örneğin, Süleyman Demirel, "Eisenhoower"in 1954 yılı "burslu"su. "Amerika'nın ünlü işadamları dergisi "Business We-

ek"in, 24 Mayıs 1969 tarihli sayısında, "Eisenhower" bursunun amacı şu başlıklar altında veriliyor: HEDEF; Yüksek seviyede dost edinmek. Eisenhower bursunun ana gayesi budur. Kendi ülkelerinde yükselme potansiyeline sahip yabancıları Amerika'ya çağırır. Ve program büyük iş çevrelerince desteklenir.

Business Week dergisindeki bilgilere göre, "Eisenhower Bursu" Amerikan hükümetlerinin bilinen burslarından farklıdır. Akademik hedefi olan özel eğitim burslarına da benzemez.

Çeşitli ülkelerden (ve genellikle az gelişmiş ülkelerden) profesyonel yetenekleri olan, kendi ülkelerinde önemli mevkilere gelebilecek 30-45 yaşlan arasındaki "Özel kişilere" verilir. Bursun amaç ve metot bölümünde "ileride kendi ülkelerinde önemli mevkilere gelebilecek bu kişileri Amerika hesabına dost edinmek ilkesi" yer almaktadır. Gene Business Week'e göre, "Juan Trip'in başında bulunduğu geçici komiteye göre, erişilmesi güç bir çoğunluk, kendi ülkelerinde etkili mevkilere yükselmişlerdir. Bunda da Amerika hakkındaki bilgi ve düşüncelerinin büyük rolü olmuştur. Amerikan iş çevrelerinin yayın organı, bursun amacına ulaştığını belirten örnekler arasında, Süleyman Demirel'e de önemli bir yer veriyor." (Milliyet, Orsan Öymen, 12 Şubat 1976). Demirel'in burs aldığı EEF Örgütünün finansmanına 500 kadar dev kuruluş katılmaktadır. Aralarında "Standard Oil Of California, First National City Bank, John Deere, Israel Electric Co." gibi sayılı Amerikan ve İsrail şirketlerinin de bulunduğu bu kuruluşa Türkiye'den Eczacıbaşı grubu da katkıda bulunmuştur.

CIA'nın "halk güvenlik ekipleri" ABD yardım misyonları örtüsü altında gerçekleştirdikleri faaliyetlerle; İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve jandarmaya yönelik "operasyon" yürütmektedirler. ABD'nin verdiği teknolojik donanımı öğretmek üzere gelen "personel" anılan teşkilatlarda "devşirme" çalış-

maları yapmaktadırlar. Emniyet örgütünün içine nüfuz etme yöntemlerinden biri de uyuşturucu kaçakçılığını "önlemek" için Amerikalılarla birlikte yapılan operasyonlardır. Özellikle Ortadoğu'da görevli ABD yetkililerin emrinde oldukça yüklü fonlar bulunmaktadır. Bu fonlar, narkotik operasyonları ikramiyesi olarak da kullanmaktadır. CIA subayları lle narkotik büro memurları birbirlerine yakındırlar. Türkiye'deki durumla ilgili olarak ilginç ipuçları sunan bir değerlendirmeyi bu kapsamda okumakta yarar var. 1985 yılında Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük bir gazeteye yaptığı açıklamada, "terör ve uyuşturucu madde kaçakçılığı konusunda ABD polis Örgütü ve diğer güvenlik güçleriyle sıkı bir işbirliğine gidileceğini açıkladı". ABD Dışişleri Bakanlığı'nın davetlisi olarak gittiği gezinin sonuçlarını değerlendirdiği açıklamasında "Oklohama, Washington, Los Angeles, San Diego ve New York'ta çeşitli temaslarda bulunduğunu vurgulamıştır. Bedük, ayrıca "ABD'de Interpol bünyesinde olmayan ve sadece ABD ile Türkiye arasında özel bir işbirliği sağlanmasını amaçlayan bir seminerin de gerçekleştirildiğini" söyledi. Genel Müdür, "bir terör ve kriz halinde Amerikan sorumlu güvenlik kuruluşunun nasıl bir işbirliği içerisinde olaylara müdahale ettiğini açıkladılar." Biz de "kendi mücadele yöntemlerimizi anlattık diye konuştu. Genel Müdür, 200 polisin, ABD'deki özel eğitim merkezlerinde eğitileceğini, ABD'li uzmanların Türkiye'de de eğitim çalışmalarına katkıda bulunacaklarını belirtiyor. Ayrıca, bilgisayar donanımına da ABD'nin katkı sağlayacağını ve "terör" için karşılıklı bilgi alışverişinde bulunulacağını açıklıyordu Genel Müdür. (Milliyet, 26 Temmuz 1985). CIA'nın yerel ülke polis kuvvetlerine yönelik "operasyon" mantığı açısından düşünüldüğünde yukarıdaki bilgiler daha da anlam kazanacaktır. CIA'nın "emniyet" üzerindeki kontrol ve gü-

dümü bu tür çalışmalarla yoğunlaşacaktır. Öte yandan FBI, Türkiye'de bir "istasyon" (bu kitabın ilk baskısı yayınlandıktan sonra bu "istasyon" Türkiye'de faaliyete geçti) kurmaya hazırlanmaktadır. Daha 1964'te ABD Başkanı Johnson, "şu anda 49 ülkede iç savaşın en gelişmiş tekniklerini öğreten 344 ekibimiz çalışıyor" diyordu. ABD'nin bu yaklaşımını Pentagon sözcüleri şöyle formüle ediyor: "Askeri yardımların asıl amacı, azgelişmiş ülke askerlerini, ABD ideolojisine göre yetiştirmek ve onlardan gelecekte, gerektiğinde o ülke yönetiminde yararlanmaktır. Daha kesin olarak belirtmek gerekirse. ;...yaptığımız yardımlarda güttüğümüz temel amaç, gerekli olduğu yerlerde, polis ve diğer güvenlik kuvvetleriyle birlikte gereksinilen iç güvenliği sağlayacak yetenekte askeri ve paramiliter güçlerinin yetiştirilmesine yardımcı olmaktır." (Aktaran: H.Magdoff, Emperyalizm Çağı, s.148). Bu bağlamda, CIA'nın Kamu Güvenliği Bölümü, üçüncü dünya ülkelerinde, "polis gücünün artırılmasını, istihbarat ve iletişim faaliyetlerinin yenileştirilmesini, kitle eylemlerini bastırma ve denetlemede modern yöntemlerin öğretilmesini ve merkezi komuta-kontrol sistemlerinin kurulmasını sağlayan programlar yürütmektedir." ABD'de 1962 Ağustos'unda US Overseas Internal Defence Policy (OIDP-ABD Denizaşırı İç Güvenlik Politikası) oluşturulmuştur. ABD'nin "enternasyonal" adına ayaklanmaları bastırma harekatlarını bir "iç güvenlik" sorunu olarak ele alan Başkan Kennedy'nin gizli emriyle, Ulusal Güvenlik Konseyi'nin eylem notası yazıldı. NSAM 182 adıyla OIDP resmi devlet politikası haline getirildi. Dünyanın her yerinde, devrimci hareketler, ABD'nin iç güvenlik sorunu haline gelince, "yerli" polis, asker, istihbarat kuruluşlarının hızla "enternasyonal" ile uyumlu hale getirilmesi "operasyonları" başlatıldı. ABD'nin iç güvenlik harekatlarına ilişkin örneklerden biri de Yu-

nanistan'daki faşist darbedir. Yunan Gladio'sunun yönettiği bir "bayrak" harekatı ile gerçekleştirilen darbeyi Andreas Papandreu şöyle anlatıyor: "NATO'nun ünlü 'Prometheus Planı'nı da ele almak gerekir. Başlangıçta kuzeyden komünist bir ülke saldırdığı takdirde, komünistleri ve ülke içindeki destekçilerini bastırmayı kolaylaştırmak amacıyla yapılmış olan bu plan, darbeden kısa bir süre önce, başka bir ülkenin saldırısından ayrı olarak tamamen iç sorunların çözümünde uygulanacak şekilde değiştirilmiştir. Bugüne kadar kanıtlanmamış olmakla birlikte, bu değişikliğin bir grup Amerikan Albayı tarafından gerçekleştirildiği söylenmektedir. Plan, binlerce Yunan vatandaşının, yani pratikte ülkenin bütün militan demokrat ve solcu önderlerinin tutuklanmasını, haberleşme merkezlerinin işgalini ve telefon haberleşmelerinin kesilmesini öngörmekteydi. Yunanistan'da bu NATO planının uygulanması için yalnızca Genelkurmay Başkanı'nın yeşil ışık yakması yeterliydi." (Andreas Papandreu, Namlunun Ucundaki Demokrasi, S.321.

Bayrak harekatları kapsamında faşist darbelerin "enternasyonal" niteliği yanında ABD'nin "iç güvenlik sorunu" sayılması darbe öncesi "istikrarsızlaşma" operasyonlarında da ABD'yi taraf haline getirmektedir. FM 30-31 EK: B'ye göre: "Eğer dost hükümet yeterince anti-komünist değilse, muhtemel yapısal değişikliği gerektirecek durum yaratılmalıdır." Bu amaçla, "Eğer dost ülkenin gayreti yeterli olmazsa, ABD gizli servisinin denetimindeki gruplar harekatı başlatabilir." Gizli servisin denetlediği grupların eylemleri geniş bir alana yayılır, bu eylemler "durumun doğasına uygun olmalı, gerekiyorsa şiddet içermeli, gerekmiyorsa şiddet eylemleri dışındaki yollara başvurulmalı", "reformlar" gibi. Ayrıca "dost" ülkelerde ABD modeli yeni örgütlenme modelleri de geliştirilir. Eskilerin özü "enternasyonal"e uyumlu hale getiri-

lir. Örneğin, Vakıflar. CIA, Pentagon ile karmaşık bağlantıları olan tekelli sermaye destekli vakıf olgusu ABD siyasetlerinde ve özel savaşta etkilidir. CSIS, Rand, Heritage Foundation gibi sağcı vakıflar da çok sayıda "emekli" CIA elemanı çalışmaktadır. Bu vakıflar, "bilimsel"lik örtüsü altında dünya çapında psikolojik harekatlar da düzenler. CSIS 1976 İtalyan seçimlerinde "kızıl tehlike" kampanyasının yanı sıra "Ağca-KGB" bağlantısı yalanını da kampanya haline getirmiştir. CSIS'in ünlü uzmanları, Walter Laguer ve Edward Luttwak, MOSSAD ile de yakın ilişki içinde olup sık sık Türkiye'yi ziyaret etmektedir. İbrahim Tatlıses "hayranı" olacak kadar Türkiye'yi tanıyan Luttwak'ın Türkçede de yayınlanmış hükümet darbeleri üzerine bir kitabı bulunuyor. Bu arada Rand'da, Türkiye'yi oldukça iyi bilen, aktif operasyonlara katılmış J.Spain, Kommer, Graham Fuller vs. çok sayıda uzman çalışıyor. Bunlardan Fuller'in "Türk Romanı" üzerine yayınlanmamış bir yapıtı bulunuyor. Fuller de Türkiye'de birçok toplantının gediklisi ve "ılımlı İslamcılarlada ilişkileri son derece iyi. (Fuller son zamanlarda özellikle Suriye'ye yönelik bir askeri harekatın gerekliliğinden söz ediyor). Türkiye'de de özellikle son yıllarda bir "vakıf" patlaması yaşanıyor. Global emperyalizmin en çok önem verilen örgütlenme biçimlerinden biri olan "vakıflar", "enternasyonal" ile birçok bağlantılar kuruyorlar... ABD'nin Türkiye'de "iç güvenlik" harekatına bakış açısı, tabii Senatör Haydar Tunçkanat'ın senatoda açıkladığı bir CIA görevlisinin raporu ile ilk kez kamuoyunun bilgisine sunulmuştur. 7 Temmuz 1966. günü Senatoda açıklanan belgelerin tarihi 28 Ocak 1965. Raporda önemli tespitler bulunuyor. Örneğin; "Tartışılmaz bir gerçektir ki; ülkenin politik hayatında ordu her zaman rejimin istikrarını tayin eden birinci derecede önemli bir faktör olmuştur" deniliyor. "Mevcut subayların reform psikozu"ndan söz

eden belgede, 27 Mayıs sonrası yaşanan ordu içi tasfiyelerden dolayı "etkinliğimiz ciddi surette" azalmıştır deniyor. Bu iki değerlendirme 9 Mart ve 12 Mart'a açılan süreçleri haber veriyor gibidir. Bu arada "sol ve solcu eğilimlerin birlik yaratmalarının" "arzu edilmeyen sonuçlarından" söz ediliyor. ABD, "iç güvenlik harekatı"nın köşe taşlarını koyan bu belgeye yansıdığı kadarıyla, "çok etkili" bir "tarafsızlaştırma" kampanyasının zorunluluğunu belirliyor. "Devlet cihazı"nda "muhalefete bağlı kimselerin varlığı" bir tehlike olarak vurgulanıyor ve tasfiye işaretleri beliriyor. Türkiye'de 12 Mart'la başlayıp, 12 Eylül'le tamamlanan "iç güvenlik" harekatının programatik ilkeleri ise şu satırlarda iyice netleşiyor: "Bu durumdan kurtulmak için izlenecek politikanın, emir ve kumandanın tekrar kurulması, devlet mekanizmasının muhalefet taraftarı elemanlardan temizlenmesi ve bazı hasım kuruluşların zararsız hale getirilmesi." 12 Mart tasfiyeleri önceden haber veriliyor: "Bazı hükümet tedbirlerinin hazırlanmasına ve uygulanmasına paralel olarak, rejime sadık olmayan devlet memurları ve subaylardan en tehlikelileri, bir program dahilinde tasfiye edilmek üzere saptanmaktadır" deniliyor. 12 Mart, orduda büyük bir tasfiye gerçekleştiriyor. 12 Eylül'de yüzlerce subay ve askeri öğrencinin orduyla ilişkisi kesiliyor. 12 Mart faşizminin neredeyse temel program ilkelerini formüle eden bu CIA belgesi MiT'in "anayasa" değişiklik tasarılarındaki kapsamlı çalışma ve hızının kaynaklarına da işaret ediyor. Rapora göre; "27 Mayıs'ın getirdiği Anayasa'nın bazı maddeleri, tabii senatörlük müessesesi ve benzeri diğer sorunlar gibi, yasal sistemin bazı hukuki aykırılıklarının düzeltilmesi, usul ve imkanları da, rejimin gelecekteki güvenliğini garanti edecek bir tedbir olarak düşünülmektedir." Silahlı Kuvvetlerde tasfiye, muhalif devlet memurlarının tasfiyesi, Anayasa'nın "enternasyonal" açısından "hu-

kuki aykırılıklarının düzeltilmesi", "iç güvenlik" harekatının 12 Mart ve 12 Eylül'de açığa çıkan program ilkelerini netleştiriyor. Devrimci subaylar, 27 Mayıs'çı tabii senatörler, TÖB-DER'li öğretmenler, Pol-Der'li polisler, memur örgütleri muazzam bir tasfiye operasyonunun konusu oluyorlar. Bu arada belirtilen belgenin satır araları bir gerçeği daha açığa çıkarıyor. Rapor, Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'i kastederek "bozulan sağlığının yeni problemlere neden olacağı açıktır. Tedavi fikri hala tartışılmaktadır" diyor ve "durumu"nun "yeni bir Cumhurbaşkanı seçilmesini zorunlu" kılabileceğinden söz ediyor. Cemal Gürsel bu tespitlerden sonra "kuşkulu" biçimde ABD'ye gönderiliyor. Tedavi amacıyla ABD'ye gidecek olan Gürsel'i ziyaret etmek isteyen 27 Mayısçı tabii senatörlere randevu verilmiyor. 27 Mayısçılar görüşmede ısrar ediyor ve randevusuz olarak Çankaya köşküne gidiyorlar. Amaçları, Gürsel'le görüşerek ABD'ye gitmekten vazgeçirmekti. Bir "tertip" hazırlandığını sezmişlerdir, bu tertibi bozmaya çalışmaktadırlar. ABD'ye yapılacak yolculuk 30.000 feet yükseklikte yapılacak ve 15 saat sürecektir. Gürsel'in bu yolculuğa dayanması zordur. Ancak Gürsel' in özel doktorluğunu yapan Tuğgeneral Lütfü Vural da yolculuğu onaylamaktadır. Sonuçta yolculuk gerçekleşir ve Gürsel ABD'de "koma"ya girer. Gürsel'in cenazesi Gülhane'ye getirildiğinde de 27 Mayısçı senatörler oradadır, oldukça kuşkuludurlar, "bazı sivil doktorlar"ın da katılımıyla bir rapor düzenlenir ve ilan edilir. Daha sonra kontenjan senatörü Prof. Dr. Ragıp Üner istifa ettirilerek Genel Kurmay Başkanlığından "istifa" eden Orgeneral Cevdet Sunay kontenjan senatörü olur ve birkaç gün sonra Cumhurbaşkanı seçilir. Operasyon tamamlanmış, ABD imparatorluğu seçimin koşullarını ve seçilmesi muhakkak adayı belirlemiştir. Dickson raporu olarak bilinen belgede bir başka açıklık daha var, buna gö-

re: "Ordu komutanlığı bizim ülkedeki gerçek etkimizi kabule başlamıştır ama askerler adına bazı müdahalelerle bulunulması gözden uzak tutulmamalıdır" deniliyor. 9 Mart'ta tasfiye edilen "milliyetçi-devrimci" alt kadro subay hareketinin ABD tarafından oldukça erken tespit edildiği ve tedbirlerin 1965'ten itibaren alınmaya başlandığı ortaya çıkıyor. 1965 yılının Dev-Kurt planının kaynakları ve o yılla birlikte açılan iç savaşın çizgileri daha da netleşiyor. Ancak 27 Mayıs'ın öncü kadroları ile ABD'nin güven problemi olduğu kuşkuludur!

"1947 Askeri Yardım Anlaşması uygulamaları kapsamında her yıl belli sayıda subay ABD'ye eğitim için götürülmekte ve orada ABD yanlısı bir eğitimden geçirilip, indoktrine edilmektedir. Kuşkusuz bu subayların tümünün beyninin yıkandığı düşünülemez. Ama ABD'nin 27 Mayıs hareketi, kadrosuna güven duymadığı söylenemez." (Emin Değer, Uğur Mumcu ve 12 Mart, s. 157). ABD nasıl güven duymasın ki? ABD Dışişleri Bakanlığı'nın 27 Mayıs ihtilalinden bir yıl sonra hazırladığı rapor, darbecilerin karakterine varıncaya kadar açıklıyor. Gizliliği sona erdiği için açıklanan raporda, başta Orgeneral Cemal Gürsel olmak üzere MBK üyelerinin çoğunluğu Amerikan yanlısı olarak nitelendirilmiş...

Fahri Özdilek: ABD yanlısı ve batıcı

Cemal Madanoğlu: Sağlam ABD yanlısı

Mucip Ataklı: NATO karargahında isim yaptı.

Osman Koksal: ABD'nin üstün hizmet madalyası ödüllü.

Sami Küçük: Amerikan yanlısı olduğunu saklamaz.

Suphi Karaman: ABD'nin yürüttüğü atom silahları kursunu bitirdi.

Ahmet Yıldız: ABD'de Fort Still'deki topçu okulunu bitirdi. Fort Bragg'daki psikolojik savaş merkezinde eğitildi.

Suphi Gürsoytrak: ABD kurmay kolejinden mezun. (Hürriyet, 27 Mayıs 1990) Bu isimler, "Kemalist" ve "ulusalcı" ancak "enternasyonal" çağında belirtilen nitelikler yeterli olmuyor. 27 Mayıs kadroları ABD'ye güven vermekle birlikte "enternasyonal"in Türkiye'ye yerleşme hızına ayak uyduramıyorlar. ABD güvendiği "ihtilal"cilerden bile ürküyor. "İhtilal"den deneyimin kazandırdığı siyasi prestij, enerji ve güvenin toplumsal muhalefetle bazı noktalarda kesişebileceğini öngörüyor. Klasik burjuva "cumhuriyet"in, "ulusal" kurumlarını abartmaya eğilimli kadroların fazla sorun çıkarmamakla birlikte belirsiz bir dinamik oluşturacaklarını ve ordunun alt kadro subayları açısından bir çekim merkezi olacaklarını biliyor. 60'lı yıllarla birlikte gelişen sol dalganın, Ortadoğu ulusal kurtuluş hareketleri ile bağlantılı olarak ve sosyalist sistemin güvenini içererek gelişme ihtimalinin, "ihtilal" deneyimi olan bir askeri kadroya yansıma biçimleri ABD'yi kaygılandırıyor. Kaygıları, 27 Mayısçıların kişilik özellikleri değil, ABD'nin sınıf mücadelesine bakışı belirliyor. Yoksa 27 Mayısçıların Nato veya ABD ekseni dışında bir çıkışları yok. Örneğin, 27 Mayıs'ın ordu tasfiyelerinde Nato Başkomutanı Nordstad Ankara'ya çağrılmıştır. TSK'nın "dinamik" bir yapıya kavuşturulması için kendisinden yardım istenmiştir. Nordstad'ın tavsiyesi ile ABD bu iş için 12 milyon dolarlık bir yardımda bulunmuştur. Silahlı kuvvetlerdeki tasfiyede görev almak üzere ve "ön çalışmalar için o tarihte Washington'da ataşe olan Albay Dündar Seyhan çağrılır ve tasfiye komitesinde çalışır." (Çetin Yetkin, Türkiye'de Askeri Darbeler ve Amerika s.33-34) Ordu tasfiyelerinde ABD doğrudan devreye girmiştir. Tasfiye, "Komünizmle Mücadele Dernekleri"nin "Manevi Başkanı" Cumhurbaşkanı C. Gürsel'i bile kapsamına almıştır. "Enternasyonal"in yerleşme hızını düşüren veya düşürmesi muhtemel tüm askeri, politik, ku-

rumsal ve hukuki "engeller" temizlenmiştir. "Temizlik"te, Kontrgerilla hukukunun ilkeleri devrededir. Örneğin, İsrail Başkonsolosu E.Elrom'un kaçırılması üzerine Başbakan Yardımcısı S. Koçaş: "Adam kaçıranlar, bunlara yataklık edenler ve bulundukları yeri bildikleri halde resmi makamlara bildirmeyenler için idam cezası verilmesini öngören kanun tasarısı, hemen TBMM'ne sunulacaktır. Kanun makabline de teşmil edilecek..." diyordu. Geçmişe yürürlü kanun uygulaması "enternasyonal" bir kontrgerilla hukuk ilkesidir. Örneğin, Uruguay'da da aynı uygulama gündeme gelmiştir. "Baskı makabline şamil olarak uygulanmaktadır. Bugün tutuklanan gazeteciler, 1968'de yazdıkları yazılardan dolayı yargılanabilmektedirler." (E. Alain Reuguie, Latin Amerika'da Askeri Devlet, s.264.)

Aynı Koçaş, 2 Nisan 1971 'de "Bugünden itibaren kanuna karşı gelen herkese savaş İlan ediyoruz." açıklamasını yapıyordu. (Feroz Ahmad, Demokrasi Sürecinde Türkiye, Hil Yay., s.323.) Oysa Elrom'un kaçırılacağı biliniyordu. Koçaş, "MİT müsteşarıyla konuştuktan sonra İçişleri bakanına baktım gülüyordu" der ve ekler: "Asıl suçlu İstanbul Emniyeti'dir. 10-15 gün evvel, Emniyet Genel Müdürlüğü, Konsolos'un kaçırılması ihtimalini tespit etti. Kendilerine emir vermiş olmamıza rağmen nasıl önlenemez bu iş anlayamıyorum" deyince: "Ne diyorsun Ömeroğlu (İçişleri Bakanı Hamdi Ömeroğlu)? Siz biliyor muydunuz bunu" diye şaşırıp sordum, "Maalesef, "evet" dedi." (Sadi Koçaş, 12 Mart, s.213.) Bu olay sonrası başlatılan şiddet ve tasfiye kampanyasının "savaş" yani "Özel savaş" olduğunu dönemin Başbakan Yardımcısı söylüyor. Bu "savaş"ta ÖHD devreye sokulmuş ve Elrom olayı ile başlayan süreç Kızıldere'de toplu "infaz"la sonuçlanmıştır. Türkiye'de tüm bu süreçlerde MİT'in önemli etkinliği vardır. Ordu tasfiyelerinden, Kızıldere'ye, Ana-

yasa değişikliklerinden, hükümete yönelik brifinglere kadar. Bu brifinglerden biri de 12 Mart hükümetine "Marmara Köşkü"nde verilen "devlet" brifingidir. 7 saat süren bu brifingde Türkiye'de "komünist bir darbe hazırlığı" olduğu "belgelerle" anlatılır. Brifingde ayrıca "komünist ihtilalin bu anayasadan güç aldığı" belirtilir. "İç güvenlik" harekatı kapsamında "enternasyonal"in Türkiye'deki "çelik çekirdek"teki dayanaklarından MİT'in Müsteşarı Gen. Fuat Doğu, "bu brifingde belirtilen hususlara yeterince önem verilmediği takdirde, durumun hiç bir surette düzeltilmesine olanak bulunamayacağı, bu hükümetin eskisi kadar bile etkili olamayıp olayların ağırlığına dayanamayacağını" açıklar. (Koçaş, a.g.e. s.155) MİT'in "anayasa değişikliği" konusunda ısrarlı temel güç olması, "kontrgerilla" hukukunun gerçek-gizli hukuk kodlarından aldığı "yetki" ile bağlantılıdır. Bu "yetki" devlete yönelik bir çok talebi de gündeme getirmiştir. (Ünlü MİT muhtırası) 12 Mart süreci MiT'in "özel" konumunun iyice belirgin hale geldiği bir dönemdir. 17 Mayıs 1971 gecesi saat 22.45 haberlerinde okunan "balyoz" bildirisi İle başlayan "insan avı" ile 48 saat içinde 5000'den fazla insan gözaltına alınmıştır. Koçaş "bu gözaltıların nasıl gerçekleştirildiğini" anlayamadığını, araştırdığında "Valilerin MiT'ten aldıkları emirle bu işi gerçekleştirdiklerini öğrendiğini" yazar. 12 Eylül'de "çelik çekirdek"teki konumuyla MiT'in yaptıkları ise malum.

12 Mart'a açılan ve 70'lere yayılan iç savaş sürecinin "gizli savaş tekniği" bağlamında değerlendirilmesi olguları netleştirecektir. Wall Street Journal'ın Washington muhabiri Henry Cammil, "Gizli Savaş Tekniği" konusunda şunları yazmıştır: "Sabotajın her çeşidi, terör, organize edilmiş çapulculuk hareketleri, hedef olarak alınan ulusların, türlü yollardan ifsat edilmesidir. Bu taktikler, fırsat ve ihtiyaca göre değişebilir ve kızıl bloktaki uluslara

karşı saldırı şeklinde uygulanabildiği gibi, bazı müttefik ve tarafsız ülkelerin içinde de bir nevi savunma biçiminde uygulanabilir. Girişilen bir çok maceranın "hoş" tarafları halkoyuna güzelce duyurulduğu halde "kirli" yanları ya gizlenir, ya da sıkı Amerikan disiplini altında yetiştirilen Amerikalı olmayan ajanlara iş gördürmek suretiyle yapılan "kirli iş" meydana çıktığında inkar yoluna sapılır. "(Aktaran: Emin Değer, CIA, Kontrgerilla ve Türkiye, s. 216.) Bu sözler Türkiye'nin, kanlı yakın tarihinin arka planını ortaya koyuyor. 1960'ların ikinci yarısından başlayarak cinayetler, sabotajlar, kundaklamalar birbirini izlemiş "failler" yakalanmamıştır. "Kirli iş"lerin "failleri" hep kurumsal örtülerin altına gizlenmişlerdir. Özel Savaş kuvvetleri, "gizli savaş" tekniğini uygulamıştır. "Gizli savaş"ın yürütülmesinde MİT çelik çekirdekteki etkili konumuyla ön plandadır. Ordu tasfiyelerini de MİT yürütmüştür. "Subaylar arasında solcu ve reformcu düşüncelerin hızla yayıldığına ilişkin MİT raporu" MGK toplantısında okunmuştur." (a.g.e. s.218.) 12 Mart sonrası, silahlı kuvvetlerdeki tasfiyede bu rapor oldukça belirleyicidir. Tasfiye işaretleri ünlü Dickson raporuyla verilmiştir. "Enternasyonal"in yönlendirdiği MİT devrededir. Dönemin Hava Kuvvetleri Komutanı Or. Gen. Muhsin Batur, "MİT olayları rapor ediyordu" diyor. (M. Batur, Anılar, Görüşler) Bir yandan, sola açık alt kadro subay hareketine yönelik tasfiye MİT tarafından planlanır ve uygulanırken, diğer yandan Özel Savaş örgütlenmesi, "gizli savaş" teknikleri ve "kontr-gerilla harekat'ları" konusunda Orduyu kapsayan yoğun bir hazırlık 1965 yılı ve sonrasında gündemdedir. Kontrgerilla hukuku bağlamında değerlendirdiğimiz bu gelişmeye tekrar dönmekte yarar var. 1966 yılında yayınlanan bu tür belgelerden biri de "Komando ve Özel Harb Muhtırası" TC. GN. KUR. BŞK. KARA KUVVETLERİ KOMUTANLIĞI – ANKARA başlıklı p.:3087-2-66 Eğt.Ş.sayılı.

Bu "muhtıra" bir "Başemir" niteliğinde. "Başemir" başlığı altında "Dağ ve Komando Okulu komutanlığınca hazırlanan KOMANDO VE ÖZEL HARB MUHTIRASI, yardımcı bir kitap olarak faydalanılmak üzere yayınlanmıştır.

"KARA KUVVETLERİ KOMUTANI EMRİYLE" ibaresi yeralıyor. İmza ise Tuğ General Arif Koçak'a ait (Piyade Dairesi Başkanı). Bu "belge"de ayaklanma şöyle tarif ediliyor: "Meşru olarak kurulmuş hükümete veya işgal kuvvetlerine karşı, gayrimemnun halk kitlelerinin, meşru hükümeti devirerek iktidarı ele geçirmek veya isteklerini zorla kabul ettirmek, işgal kuvvetlerini bertaraf etmek için yaptıkları infial ve karşı gelme hareketidir." Her türlü demokratik ve anti-emperyalist tepkiyi kapsamına alan bu ayaklanma tanımı ABD patentlidir. Belgede "Bu hareket şu hususları ihtiva eder" deniliyor ve neredeyse siyasal ve toplumsal muhalefetin tüm eylem biçimleri "ayaklanma" sayılıyor. Buna göre "hareket" a) ayaklanma b) başkaldırma c) sivil isyan d) yıkıcı siyasi faaliyetler" olarak belirleniyor. Son kategori kapsamında Genelkurmayda "Yıkıcı Faaliyetler Şube Müdürlüğü" adlı bir birimin bulunduğunu, bu birimin bir dönem başında bulunmuş Em. Kor.Gen. Nevzat Bölügiray'ın anılarından öğreniyoruz. "Özel savaş" kodları Genelkurmay yapılanmasına da. içeriliyor böylece. "ayaklanma Sebepleri" başlığı altında, "Yeni gelişen memleketler halkının bazı umumi emelleri şunlardır" deniliyor ve bu "emeller" sıralanıyor: "a) Daha iyi hayat standardı, b) Sağlık hizmetleri, c) Tahsil, d) Toprak reformu, e) Politikaya iştirak." Bunların eksikliğinin bir memlekette dahili ve harici tazyik ve desteklerle bir halk ayaklanmasına yol açabileceği belirtiliyor. Tüm askeri darbeler halkın "politikaya iştirak" temellerini ortadan kaldırıyor. "Tahsil" faşist kurumlara emanet edilirken, emekçilerin "daha iyi hayat standardı" talepleri boğuluyor. 12 Mart ve 12 Eylül "özel

savaş"ı simgeliyor. Kontrgerilla belgesi, "halkın arzularının" oluşumuna engel olan hususları da kendisi belirliyor, "a) Sermaye noksanlığı, b) İstikrarsız politik durum, c) Düşük tahsil seviyesi, d) Ananeler, e) Milli Birlik noksanlığı." Halkın eksikleri böyle belirleniyor. Neredeyse 12 Eylül program ve uygulama ilkeleri ortaya konuluyor. "Milli birlik" Türk-İslam" sentezi ile sağlanırken, "tahsil seviyesi"nin yükseltilmesi için okuma-yazma seferberliği başlıyor, "seferberlik"'le beraber "kökü dışarıda ideoloji" sahipleri üniversitelerden atılıyor. "Ananelere" keskin bir dönüşle muazzam bir tarikat, dergah örgütlenmesi gündeme getiriliyor. "İstikrarsız politik duruma son vermek" amacıyla partiler, dernekler kapatılıyor, tüm halk örgütlenmeleri dağıtılıyor. Her darbenin en önemli gerekçelerinden olan sermayenin birikim süreci tıkanıklığı da "sermaye noksanlığı" olarak kontrgerilla hukukunu simgeleyen bu "komando" belgesinde yerini alıyor. "Halkın arzularının tahakkuku" ile ilgili şartlar, doğrudan doğruya, gizli devletin, gizli-gerçek hukukunda tespit ediliyor. Bunlar "çelik çekirdeğin" temel işleyiş prensiplerini oluşturuyor. Geçerliliğini koruyor. Gizli devletin diri diri yakmaya, dipçikle öldürmeye, hapiste çürütmeye dayalı "aydın politikası" bu "belge"de netleşiyor. "Ayaklanmanın Esasları" başlığı altında, "Kendi anavatanlarının davalarının çözümünde komünizmi bir yol olarak kabul eden idealist aydınlar"dan söz ediliyor ve bu aydınların "Moskova, Pekin veya peyk memleketlerdeki siyasi harp okullarında eğitildiği" belirtiliyor. Anti-komünist histerinin aydına, kitaba, aydınlığa düşman örgüt, kişi ve kurumlarının kaynağının devletin özel savaş aygıtı olduğu bir kez daha kanıtlanıyor. Bu histeri farklı boyutlarda Kanlı Pazar'dan, Sivas'a uzanan çizgide gizli devletin suç ortaklığını gözler önüne seriyor. Özünde Gizli devlet, devletin kendisi oluyor. "Eğitilmiş aydın faal bir komünist olur" deniliyor bu belgede.

"Belge", "Ayaklanmaya Karşı Koyma" tarifini yaparken militarizmi her alana yayıyor. Her türlü dinamik "özel savaş" kapsamında yeniden tanımlanıyor. Özel savaş turnusol kağıdına dönüşüyor. Buna göre: "Meşru bir hükümeti devirmek üzere büyük sayıda gerilla unsurları vasıtasıyla, bozguncu siyasi faaliyetten tedhiş hareketlerine kadar, faaliyette bulunan mukavemet gruplarını bastırmak ve bertaraf etmek için yönetilen bütün askeri, siyasi, iktisadi, psikolojik ve sosyal hareketlerdir. Ayaklanmaya karşı koyma programının diğer unsurlarının iç emniyeti sağlamaları başlıca askeri meseledir" deniliyor. "Esaslı ve Milli ayaklanmaya karşı koyma planları" başlığı altında 1) Bütün isyan hareketlerini tecrit etmek 2) Bastırmak 3) Elverişli dış yardım da dahil olmak üzere, bütün askeri ve askeri olmayan vasıtaların koordine ve birleştirilmesine ihtiyaç gösterir" açıklaması yer alıyor. "Milli" olana karşı "dış yardım" destekli ayaklanma bastırma harekatı, Pentagon-CIA destekli 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinin temelini oluşturuyor. "Askeri olmayan vasıtaların" koordinasyonu Kontrgerilla hukukunda anayasa değişiklikleri dahil, sosyal, ekonomik , politik bir çok düzenlemeyi içeriyor. Askeri olan ile olmayanı "koordine" etme kontrgerilla iktidarının işi oluyor. "Ayaklanmaya karşı koyma harekatı çeşitli bakımlardan ayaklanmaya karşı koyma meseleleriyle ilgilenir" tespiti sonrasında "Bayrak" harekatlarının "teorik" dayanakları sıralanıyor: a) Ayaklanmanın esas unsurlarının ve gizli sebeplerinin tahlili, b) Ayaklanmaya karşı koyma doktrininin inkişafı, c) Ayaklanma unsurlarının veya esas sebeplerinin tecridinde, geciktirilmesinde ve tahribinde kullanılan teknik ve taktiklerin mülahazası, d) Hürriyete, kişisel haklara ve sosyal mes'uliyete dayanan değişikliğin muhakemesi ve hür dünyanın telakkileri", "Tecrit", "geciktirme", "tahrib" iç savaş süreçlerinde "daha iyi yaşam standardı" isteyen emekçilerden, "idealist

aydın"lara kadar uzanan kontrgerilla eylem çizgisinde beliren "taktik" ve "teknik'ler. "Hürriyet" ve "kişisel haklar" da kontrgerilla iktidarının temel "meseleleri" arasında yerini alıyor. Ancak en ilginci "(c)" şıkkında belirtilenler. Buna göre: "Hükümet tarafından sivil kuvvetlerle beraber askeri harekatın makul bir şekilde kullanılmasının mütalaası." "Vatansever", "komandolar"ın "askeri harekat"ın bir parçası olduğu kabul ediliyor. 1969'dan itibaren "güvenlik kuvvetlerine yardımcı", ülkücü komandoların statüleri bir kez de bu belgede düzenleniyor. Kontrgerillanın askeri birimleri son derece siyasi tespitler geliştiriyor ve siyasete yön tayin ediyorlar. Özel savaş-siyaset bağlantısı uygun "reform" dozuyla birlikte aşağıda çizilen çerçeveye oturuyor: "Ayaklanmaya karşı koymak için askeri teknik ve doktrinlerin tekamülünde durumların siyasi, iktisadi ve sosyal cepheleri önemle ele alınmalıdır. İhtilal hareketinin silahlı kuvvetlerine karşı askeri harekatla beraber müsbet siyasi faaliyet programları tatbik edilmedikçe, sadece askeri metodların kullanılması gerilla faaliyetlerini bastırmaya muvaffak olamaz." DYÇ "reformları"nın Kontrgerilla hukukunda oldukça erken bir tarihte "teorize" edildiği görülüyor. 12 Mart "balyoz" harekatını, "mavi karanlık" dalgası takip ediyor. Uygulamanın kaynakları netleşiyor. "Enternasyonal"in "Özel Savaş" kodlarına bağlı kontrgerilla hukuk metni "milli"lik vurgusunu ön planda tutuyor. "İktisadi kalkınma ve sosyal reform programlarına milli seviyede gösterilen gayret birliği, milli ülkülerin gerçekleşmesine büyük ölçüde yardımcıdır" deniliyor. "Milli ülkü"nün tespiti kontrgerilla iktidarının görevlerinden sayılıyor. "Sosyal reform" aldatmacasının kaynağını gösteren bu belge 12 Mart "reform" hükümetlerinin niteliğini de açığa çıkarıyor. "Silahlı kuvvetlerin Milli Doğuşa hayati yardımı" gibi faşizan bir formülasyon kontrgerilla ideolojisinin "milli" yönüne ışık tutuyor.

"Milli ideolojiyi" faşizm simgeliyor. "'Milli ülkü", "silahlı kuvvetlerin milli doğuşa hayati yardımı" olarak belirleniyor ve bu Gizli devletin gizli-gerçek anayasasının temel ilkesinin açıkça yazılması anlamına geliyor. Başka açıklıklar da var. Örneğin, "Hakiki dış tehdit mevcut olmayan memleketlerde, silahlı kuvvetler dahili emniyet vazifesini icra ederek istikrar sağlar" deniliyor ve bunun "ekonomik kalkınma"ya etkileri vurgulanıyor. "Cumhuriyeti koruma ve kollama görevi" bir kez daha teyid edilirken, soğuk savaşın yapay düşman kurgulan açığa çıkıyor. Ordunun asıl iç istikrara yönelik kurumlaşmasının dayanakları belirleniyor. Bu istikrarın yarattığı "ekonomik kalkınma"nın, sınıfsal boyutlarını ise onlarca dolar milyarderi bulunan Türkiye'nin gelir dağılımı tablolarında görmek mümkün. "Ayaklanma tehdidi altındaki bölgelerde, alınması gerekli tedbirlerin esasları" başlığı altında yazılanlar ise Türkiye'de defalarca uygulandı. Buna göre "a) Asileri destekleyen sivillerden tecrit etmek, b) Tedhişçilerin elebaşlarının yok edilmesi, c) Tahrip edilen bölgelerin yeniden inşası." "Elebaşı" kavramının genişliği ve bunun "kökü" dışarıda "idealist aydınları" da kapsadığı düşünüldüğünde "yok etme"lerin "failleri" iyice belirgin hale geliyor. Kontrgerilla iktidarı bu durumda etkisi altında bulunan olağanüstü yetkili mahkemelere bile ihtiyaç duymuyor. Hüküm baştan veriliyor, "yok etme". Türkiye'de kanlı ilmeklerin kontrgerilla hukuku ile kimlerin boynuna geçirileceği saptanıyor, "Tahrip" kontrgerilla hukukunda "tedbir esasları" bahsinde yerini alıyor. Bu "tahrip"lerin bölgedeki boyutları biliniyor. Bu günlerde "yeniden inşa" faaliyetlerinin hızlandığı görülüyor. Gizli devletin gizli-gerçek hukuk "esas"ları bir kez daha işlerliğini kanıtlıyor. "Ayaklanmaya Karşı Koyma Kuvvetlerinin Eğitimi" başlığı altında, "1) Fiziki hazırlık, 2) Psikolojik hazırlık, 3) Sivil yardım hareketleri" yer alıyor. "Psikolojik hazırlık" ara-

başlığı şu çarpıcı formülasyonu içeriyor. "TEK ERİ, KENDİ VATANDAŞLARINA KARŞI SAVAŞMAYA HAZIRLAR..." "Psikolojik Harp" başlığı altında verilen tarif ise şöyle: "a) Psikolojik harp ilan edilen fevkalade bir durumda veya harp halinde karşılanacak nihai zaferi desteklemek üzere; düşman ile tarafsız ve dost halk topluluklarına istediğiniz, şeyleri yaptırabilmek için onların hayat görüşlerine, duygularına, düşüncelerine, inanç ve hislerine yöneltilen bir faaliyettir." Kontrgerilla İnsanı kuşatıyor, "hayat görüşleri", "duygular", "düşünceler", "inanç"lar ve "his"ler "savaş" konusu oluyor. Bu savaşın esin kaynağının Hitler'in propaganda örgütlenmesi olduğu görülüyor. Kontrgerilla "psikolojik savaş"ta faşizmin tüm yöntemlerini kullanacağını açıklıyor. İnsanın özüne saldırıyor. Onun iç dünyasının etik bütünlüğünü yıkıyor. "Tek mermi atmadan" insanları "kafa ve kalplerini kazanarak"! teslim almanın savaşını veriyor. İnsanın, insan olmasından kaynaklanan tüm varlık koşulları bir saldırının konusu haline getiriliyor. Holocaust bu manevi boyutuyla muazzam bir tahribat yaratıyor. İnsanlar işkenceyi, idamı, infazı alkışlar hale getiriliyor. Ölüme davullu, zurnalı törenlerle gönderiliyor, televizyon ekranlarında ceset seyretme olağan ve gündelik bir iş oluyor, toplum "ölü sevici" yapılıyor. İstenilen konuda "psikolojik savaş"la, "rıza imali" sağlanabiliyor. "Psikolojik harp" ile ilgili bilgiler tüm hayatımızı derinden ilgilendiriyor. Söz konusu belge "Harekat tarzı bakımından, psikolojik harp iki tipe ayrılır" diyor. Bunlar: "1) Açık psikolojik harp: Kaynağı belirtilerek veya belli olmasından çekinilmeden yapılan psikolojik harptır. 2) Gizli psikolojik harp: Kaynağı gizli tutulan ve faaliyeti anlaşıldığı zaman kaynağın her çeşit sorumluluğu reddedilecek şekilde yapılan psikolojik harptır." Kontrgerilla belgesinin "Özel Harple İlgili Yeni Terimler" başlığı altında yazılanlar daha önce de değindiğimiz Gizli devlet

statüleri ile ilgili. Örneğin BEKM (Bölge Emniyet Koordinasyon Merkezi): "Ayaklanmaya karşı koyma harekatının koordine edildiği muhtelif idari seviyedeki, mürekkep bir karargah anlamına gelir. Askeri, politik, polis ve askeri olmayan personelle hükümet kısımlarının temsilcilerini ihtiva eder." BEKM modelinin simgelediği "çelik çekirdek" örgütlenme biçimi MGK ile başlar, daha alt birimlere kadar iner. BEKM'nin "mürekkep bir karargah" sistemini nitelemesi kontrgerilla örgütlenmesinin boyutlarına ışık tutar mahiyettedir. "Askeri, politik, polis ve askeri olmayan personelle, hükümet kısımlarının temsilcileri" MGK bileşiminin "esin" kaynağını göstermesi bakımından önemlidir. Ancak bu statü simgelerinin dışında BEKM son derece işlevseldir. Zira "kendi sorumluluk bölgesindeki ayaklanmaya karşı koyma gayretlerini planlar, koordine eder ve istikamet verir." "Daha iyi hayat standardı", "tahsil", "politikaya iştirak", "toprak reformu", "sağlık hizmetleri" için mücadele eden emekçiler, işçiler, köylüler, "idealist aydın"ların "ayaklanmalarını bastırmak için gerçekleştirilen 1 Mayıs, 16 Mart, Sivas, Kanlı Pazar, K. Maraş, Çorum katliamlarında BEKM neresidir? Bu katilamların sorumlularının hangi "hukuk" kaynağından güç ve yetki aldıkları açık değil mi? Söz konusu belgede "Yeni Terimler" başlığı altında, "Sivil Muhafız" terimi de bulunuyor. Buna göre:...bölgedeki muayyen bir kesimde ayaklanan kuvvetlere karşı harekata iştirak edecek şekilde yetiştirilmiş, teşkilatlandırılmış, teçhiz edilmiş ve eğitim görmüş asker olmayan kuvvetler veya sivil halktır." Bu tespit sonrası Türkiye'nin dört bir yanında "komando" kampları açılmıştır. Vatansever! "sivil muhafızlar" "ayaklanan kuvvetlere karşı harekata" "iştirak" etmiş olanların gücü yeterli olmadığında, Kanlı Pazar, Maraş ve Sivas'ta olduğu gibi "sivil halk" devreye sokulmuştur. Türkiye'de gizli devlet ve kontrgerilla iktidarının örgütlenme bi-

çimleri, yöntem ve uygulamaları konusunda ortaya çıkan bir başka statüler bileşkesi de aynı belgeye göre "Sivil Askeri Müşavere Komitesi (SAMK)". Bu komite: "Mahalli sivil halk ve BEKM'nin ayaklanmaya karşı koyma planına katılan (onda vazife almış) polis ile asker temsilcileri ihtiva eden bir gruptur. Sivil üyeler, mahalli halkın refahı konusunda özel alakaya sahip veya bu konuda tesir icra edebilecek nitelikteki kişilerdir...SAMK planlama safhasında BEKM'ne mahalli halkla ilgili konularda rehberlik eder, tavsiyelerde bulunur (Halk ve kaynakların kontrolü v.s.)".

Şili'de kamyoncular grevinin Allende'nin düşürülmesindeki etkileri bu model temelinde düşünülmelidir. SAMK kontrgerilla kadroları ile egemen sınıf temsilcilerinin oluşturduğu ilişkiler ağına işaret ediyor. İstikrarsızlaştırma sürecinde Türkiye'de çok sık yaşanan karaborsa, mal kıtlığı, ulaşımda aksamalar vs. gibi bir çok uygulamanın temelleri böylece ortaya çıkıyor. "Halkın refahı" ile "özel alakalı" kişiler kontrgerilla komitelerinde "koordine" ediliyor ve böylece "halk ve kaynakların kontrolü" sağlanıyor. Kontrgerilla örgütlenmesinin uygun gördüğü veya tehlikeli bulduğu olaylar karşısında insanların fiziki varlıklarına doğrudan saldırı biçiminde bir sessiz savaşı, ekonomik yıkım boyutunda planladığı anlaşılıyor. Bugün, "bölgede" sessiz savaş öyle boyutlara ulaşıyor ki bir çok ilde gıda ambargosu uygulanırken, "halk ve kaynakların kontrolü" çöplükten beslenmeye çalışan insanların acı durumlarını gözler önüne seriyor.

Kontrgerilla belgesi yeni terimlere ve tariflerine devam ediyor: "Gizli Harekat: Hükümetin ajanları veya daireleri tarafından harekatı gizleme veya aldatmaca tarzında yapılan ve haber alma ile haber almaya karşı koyma gibi hedefleri güden her çeşit faaliyetlerdir." Türkiye, "devlet kazası" ile gizli harekatın boyutlarını yoğun biçimde yaşıyor. Kontrgerilla iktidarının dayanakları "res-

tore" edilirken bu "harekat"ın örtüsü olacak tarzda anılma illüzyonu ile dikkatler Susurluk panayırı üzerinde yoğunlaştırılıyor. "Soğuk Harp: Nizami askeri kuvvetlerin kullanılması gibi aşikar çatışmaları kısıtlayan, içinde politik, ekonomik, teknolojik, sosyolojik, psikolojik, askeri olmayan ve askeri tedbirleri bulunduran milli hedeflere (kazanılması) ulaşmayı esas güden beynelmilel tansiyon halidir." "Enternasyonal" gerginlikleri bir çok cephede içsel bir sorun haline getiren kontrgerilla bu "enternasyonal" gerginliklere dayalı iç cephede başarıyı "milli hedef" sayıyor. Kontrgerillanın, "tansiyonu"nu oluşturan "dolaşım sistemi" tümüyle kapitalist-faşist enternasyonale bağlılığı simgeliyor. "Enternasyonal"in gereklilikleri iç sorun yapılıyor.

"Milli İnkişaf (Kalkınma) Programı: İstikrarlı ekonomik, sosyolojik, politik inkişafı temin etmek için bir millet tarafından kabul edilen özel bir programdır. Cemiyet seviyesinde ve milli seviyede kazanılacak hedef ve gayeleri ihtiva eder." Kontrgerilla "özel program"lara dayalı, "istikrarlı" gelişme "hedefleri" belirliyor. "Askeri olmayan Kuvvetler: Teşkilat, teçhizat, eğitim ve vazifeleri bakımından herhangi bir memleketin nizami askeri kuvvetlerine benzeyen ve fakat onlardan ayrı olan gruplar ve kuvvetlerdir." Teğmen ile Albay arasında rütbeler taşıdıkları bilinen ülkücü-komandolar (örneğin, 16 Mart katliam sanıklarından Zülküf İsot'un örgütte rütbesinin teğmen olduğunu ailesi söylüyor) yukarıda belirtilen statü içindedirler. "Askeri Olmayan Harekat: Askeri olmayan kuvvet tarafından yürütülen harekattır." Ülkücülerin gerçekleştirdikleri bir çok eylem bu kategoriye uygundur.

"Politik Harp: Milli hedefe ulaşmak için politik vasıtaların taarruzi bir şekilde kullanılmasıdır." Kontrgerillanın belirleyeceği "milli hedefler" doğrultusunda bir "politik harp"te ordunun konumu 12 Mart ve 12 Eylül'de yeterince ortaya çıkmıştır. "Politik

harp" kavramının Gizli Devlet'in gizli-gerçek hukukundaki yeri kavranmadan Türkiye'de siyasi gelişmeleri anlamak ve çözümlemek mümkün değildir.

"Halk ve Kaynakların Kontrolü: Halk ve kaynakların kontrolünü gaye ittihaz eden ayaklanmaya karşı koyma gayretlerinin bir bölümüdür. Bu gayretlerin hedefi: gerilla ile halk arasındaki münasebeti kesmek, içindeki ayaklanma cihaz ve faaliyetlerini teşhis ve bertaraf etmek ve halk içinde emin bir fiziki ve psikolojik çevre yaratmaktır." Henüz Türkiye'de THKO, THKP-C, TİKKO türü hareketler ortaya çıkmadan, 1966'da anti-gerilla ve kontrgerilla yöntemlerinin temellerinin atılmış olması düşündürücüdür. Devletin, "balyoz" ile nitelenen terörürün bir savunma refleksi olduğu kurgusunu boşa çıkarmaktadır. "Enternasyonal" tansiyona duyarlı Gizli Devlet, "halk ve kaynakların kontrolü"ne dayalı bir faşist işgal girişimini 1965'ten itibaren gündeme almıştır. Bir çok sınıfsal, ekonomik, politik çelişkinin çapraz baskılarının Ortadoğu eksenli, ulusal-devrimci çıkışlarla kesişmesi, bu planlamayı "sol tehdit"! belirmeden yürürlüğe koymayı gerektirmiştir. Ancak "halk ve kaynakların kontrolü" prensibi geçerli bir Özel Savaş ilkesi olarak (anılan dönemin koşullarından bağımsız biçimde) bugün de yürürlüktedir. "Psikolojik Harekat: Bu terim psikolojik harbi ihtiva eder. Ve ilaveten de milli hedeflere ulaşılması için tarafsız veya dost yabancı grupların fikir, arzu veya tavrı harekatına uygun bir vasat yaratmak için planlanan ve sevk idare edilen politik, askeri, ekonomik ve ideolojik faaliyetleri kapsar." "Milli hedefler" vurgusu ile "enternasyonal"in hegemonyasını simgeleyen ABD'nin sivil ve askeri unsurlarının ve tabi CIA'nın çalışmalarını rahat bir ortamda gerçekleştirecekleri bir "vasat"tan söz ediliyor. Global emperyalizmin, "serbest piyasa", "demokrasi" ve "insan hakları" ideolojisinin kopmaz

bağları bulunduğu demagojisi ile yücelttiği vahşi kapitalizmin bir tabu sayılması ve ordunun "serbest piyasa" değerlerine ilişkin "adanmış"lık vurgusu "psikolojik harekat"ın boyutlarını sergiliyor. Bu arada kontrgerilla "ideolojik faaliyetlerden" söz ediyor. Bu "ideoloji" gizli devletin taraf konumunu ve faşizmi içeren özünü bir kez daha ortaya koyuyor.

Kontrgerillanın gövdelendiği Gizli Devlet, "politik, askeri, ekonomik, ideolojik" alanları kapsayan programatik bir bütünlük ekseninde "psikolojik harekat", "politik harp" yürütüyor. Türkiye'de temsili kurumların içinin boş olduğu ve çelik çekirdekle yoğunlaşan iktidarın dayanakları iyice belirginleşiyor. Zira, Gizli Devlet uygun gördüğünde "psikolojik harekat"la, görünür iktidara da yönelebiliyor, hükümetler, partiler vs. bundan paylarına düşeni alıyorlar. İdeolojinin prensipleri faşizmin ölçülerine göre belirleniyor ancak kılıf değişebiliyor. Örneğin "dindar devlet'ten, "reformculuğa", "laik"liğin bekçiliğine kadar bir çok "psikolojik harekat" öğesi bulunuyor.

"Karşı Gerilla Harbi: Gerillalara karşı bir hükümetin sivil ajanları askeri olmayan kuvvetleri veya silahlı kuvvetleri tarafından sevk ve idare edilen faaliyet ve harekattır." Ülkücü komandoların işledikleri cinayetlerin neden "Faili meçhul" kategorisine alındığının gerekçesi bu satırlarla belirginleşiyor. Onların yararlandığı statü avantajından, "itirafçılar", "hizbulkontra" ve "korucular"da yararlanıyor. "Ayaklanmaya Karşı Koymak: Milli hükümet tarafından mümkünse ayaklanma hareketini önlemeye tevcih edilen, şayet önleme imkanı yoksa ayaklanmayı bertaraf etmek için tatbik mevkiine konan faaliyetlerdir. Bir ayaklanma harekatı mevcut hükümete geniş çapta politik, ekonomik, sosyal, askeri yönlerden muhalefeti kapsar. ayaklanma teriminde, ihtilal, isyan, başkaldırma terimleri birbirleri yerine kullanılabilir." "Komando ve Özel

Harp Muhtırası" sınıfsal temelleri olan siyasal ve toplumsal muhalefetin eylemlerini, kurulu düzene yönelik "ayaklanma" olarak değerlendiriyor. "Kontrgerilla iktidarı" ve onu bütünleyen Gizli Devlet gerçekliğinin egemen sınıfların "çelik çekirdek" aygıtını oluşturduğu bir kez daha kanıtlanıyor. Kontrgerilla bu konumuyla değişim, gelişim ve devrimci açılımın önündeki en büyük engellerden biri oluyor. "Ayaklanmaya" yönelik olarak "askeri olmayan politik, ekonomik, psikolojik ve sivil faaliyetler"den söz ediliyor. Sınıflı toplum gerçeğinin tezahürleri ve sınıflar arası mücadelenin yansıma biçimleri düşünüldüğünde, "ayaklanma" sürekli bir durum olarak değerlendiriliyor ve çağımız artık "kontrgerilla devleti" çağı oluyor. Gizli Devlet'in gizli-gerçek hukuku ekonomik, sosyal, siyasal mücadelenin sınırlarını, Özel Savaş kodlarına göre çiziyor. Kurulu düzen, en fazla "düşük yoğunluklu demokrasi"ye izin veriyor. Ötesi, "ayaklanma" sayılıyor. Tüm devlet yapıları bu tehdidi kontrol altında tutacak biçimde "koordine" ediliyor ve "enternasyonal"in bileşkesine kendi geleneksel birikim ve yöntemleriyle katkıda bulunuyor.

"Sabotaja Karşı Koymak: Böyle faaliyetleri sevk eden veya sevk etmeye muktedir olan teşkillere gruplara veya şahıslara baskı yapmak, tanımak, içlerine nüfuz etmek ve onlara hükmetmek." Özel Harb'in yeni kavramları arasında sayılıyor. Bu "muhtıra"yı takip eden yıllarda "Bomba davası", "Kültür Sarayı", "Marmara Yolcu Gemisi" vs. davalarla çok sayıda insan asılsız suçlamaların hedefi haline getirilmiştir. Oysa, Öncü Kitabevi'nin yakılması da dahil olmak üzere bir çok sabotaj, "vatansever" kadroların işidir. İstikrarsızlaştırma operasyonlarının yoğunlaştığı döneme denk düşen Aksaray Yeraltı Çarşısı, Gürün Han vs. yangınlarıda muhtemelen aynı ekibin işidir.

"Propaganda: Direkt veya endirekt olarak dost kazanmak

maksadı ile herhangi muayyen bir grubun fikirlerine, arzularına, gayretlerine ve tavrı hareketine tesir için yayılan herhangi bir haber, fikir, doktrin ve özel beyanlardır. Propaganda üç grupta incelenir, uygulanır.

Siyah: Doğru olmayan bir kaynaktan gelmiş gibi görünen propaganda türüdür. Gri: Özel olarak her an bir kaynak belirtmeyen yani hangi kaynaktan geldiği belli olmayan bir propagandadır.

Beyaz: İnanılır bir kaynak veya dost bir unsur tarafından yayıldığına kanaat getiren bir propagandadır. CIA'nın, Hitler mirası propaganda unsurları aynen benimseniyor. Anti-komünist histeri, bölünme psikozu ve din devleti paranoyası türünden toplumsal şizofreni kampanyaları bu belirlemeler çerçevesinde düzenleniyor.

"Ayaklanmaya Karşı Koyma İçinde Psikolojik Harekatın Önemi" başlığı altında, "şuurlu bir milli hükümet kurmak"tan söz ediliyor. Kontrgerillanın "şuurlu hükümet" tanımını "ayaklanma" tehditini içeren sınıf, parti, örgüt ve eylemler konusunda kendi tespitlerine uygun hareket edecek bir hükümet olarak anlamak gerekiyor. Bu hükümetler, "demokratik" görünümlü koalisyonlardan, "reform" hükümetlerine, "çözüm" ve "milli mutabakat" hükümetlerinden, "ara rejim" ve "umut" hükümetlerine kadar geniş bir yelpaze oluşturuyorlar. Aynı başlık altında, "Milli birlik ve başarılar, milli örf ve adetler ve vatanseverlik konuları üzerinde" kültürel faaliyetlerin yoğunlaştırılmasından söz ediliyor. Kültür tanımını, "vatanseverlik", "milli örf ve adetler" ve "milli birlik" kavramlarına dayandıran anlayış, "Kutsal devlet"in tüm temel belgelerini anti-hümanist bir vurgunun "sentez" formülleri ile dolduruyor. Statik bir otoriterlikle bütünleşen bu kavramlar "milli güvenlik devleti"nin meşrulaştırıcı söylem temelini oluşturuyor. Bu kadarla kalmıyor: "Kontrgeril-

la"nın en kanlı ve etik dışı eylemleri bile, "milli birlik", vatanseverlik, "milli örf ve adetler" adına mazur gösterilebilir hale sokuluyor. Aslında, gizli devletin, gizli-gerçek hukukunun "etik" belirlemelerini içeren bu kavramlar faşist bir "etik" anlayışının ancak cinayeti, katliamı, işkence ve sömürüyü moralize edebileceğini gösteriyor. "Ayaklanmaya Karşı Koyma Hareketlerinin teori ve Doktrini" başlığı altında ilkesel bir uyarı yer alıyor. "Sosyal, siyasi ve iktisadi kalkınmayı aynı zamanda temin etmelidir." (12 Mart darbesinin lideri, dönemin Gen. Kur. Başkanı Or.Gen. Memduh Tağmaç da "sosyal uyanış ekonomik gelişmenin önüne geçti, durdurulmalı demişti). Diyalektik gelişme yasalarının faşistçe inkarı anlamına gelen bu prensip sosyal ve siyasi bilinçteki gelişme ve örgütlenme düzeyinin yükselmesinin kurulu düzeni bozacağı inancındadır. Sosyo-ekonomik geriliği, eşitsizlik ve sömürüyü eleştirmek ve bu doğrultuda örgütlenerek düzeni değiştirmeye çalışmak, "ayaklanma"dır. Bu "muhtıra" aynı zamanda ordu-siyaset ilişkilerinin boyutlarını da ortaya koyuyor. Sürekli "ayaklanma" potansiyeli taşıyan bir toplumda "koruma ve kollama" görevinin boyutlarını çiziyor.

Gizli devletin, gizli-gerçek hukuk prensiplerinin anlaşılması bakımından "istihbarat" örgütünün bazı kriterlerine bakmak gereklidir. Bu "kriterleri" sıralayan, MIT Kontr Terörizm Daire Başkanı şunları vurguluyor: "Operasyonal Güç: a. Politik Çevre -Cinayetleri Tasvip. -Gizli Örtülü faaliyete muvafakat. -Siyah Propagandaya izin verme. -Verimli sızma faaliyetleri. -Çift taraflı ajan idaresi." (M. Eymür, Analiz, s.38)Siyasi cinayetler konusunda CIA'dan örnek veren Eymür, Saddam'ı kastederek, ABD'nin Körfez Savaşı döneminde Başkanı olan Bush'un CIA Direktörlüğü yaptığını, "problemin" ortadan kaldırılması için suikast yönteminin kullanılabileceğini belirtiyor. "Dost merkezi İstihbarat

teşkilatlan ile irtibatların statüsü"nün de "kriterler" arasında sayıldığı bu tespitler ilginç ipuçlarına açılıyor. Şöyle ki; 1995 Ağustos'unda CIA Başkanı Türkiye'ye bir günlük ani bir ziyaret yapıyor. Bu ziyaret üzerine, "eski"! bir MİT mensubunun yaptığı değerlendirme, söz konusu "kriter"in içeriğini aydınlatıyor. Bu değerlendirmeye göre: "CIA Başkanı'nın gerçek misyonu , önümüzdeki dönemde, sıcak savaş dahil, bir çok operasyonun merkezi durumundaki ülkemizi, tıpkı cepheyi teftiş eden bir komutan gibi, yakından görmektir...MİT'in tavrını, müdahale gücünü ve yönünü anlamaya çalışacaktır... Amaçlanan, bütün siyasi yapının değerlendirilmesi ve buna uygun istihbarat stratejilerinin hazırlanmasıdır." (Aktüel Dergisi, 3 Ağustos 1995) CIA Başkanı Özel Savaş'la da İlgilidir. "MİT'in tavrını, müdahale gücünü ve yönünü anlamaya" çalışmak CIA Başkanı'nın gezi amaçlarından biri oluyor. Bunu söyleyen sıradan bir kişi değil, MiT'te Daire Başkanlığı'na kadar yükselmiş "eski" bir görevli. Aynı değerlendirmede CIA Başkanı'nın "siyasi yapının değerlendirilmesi ve buna uygun bir İstihbarat stratejisinin hazırlanması" ile ilgili olduğu vurgulanıyor. "Enternasyonal"in işleyiş tarzı bir kez daha kendini gösteriyor. CIA Başkanı Türkiye'deki "siyasi yapı"yı değerlendiriyor ve bu yapıya uygun "istihbarat stratejilerinin hazırlanması"na nezaret! ediyor. Ulus devlet sistematiği adına "bölünmez bütünlük" yanılsamalarının arkasına saklanarak kan döken özel Savaş kadrolarının ne kadar gayri milli olduklarını kanıtlanıyor bu teftişle.

"Siyasi yapının değerlendirilmesi"nde ABD imparatorluğu uygun gördüğü uygulamaları rahatlıkla gerçekleştiriyor. Örneğin, DYP'de liderlik tartışmaları sürerken, ABD Ankara Büyükelçisi Grosman, TBMM Başkanı Hüsamettin Cindoruk'a bir mektup gönderiyor ve "Amerika'nın Tansu Hanım'ı desteklediğini" bildi-

riyor. (Hürriyet, 30 Ağustos 1995) Bu tartışmalar sırasında Çiller "Arkama güçlü bir devletin desteğini aldım" diyor. "Clinton'un bana seçimleri o kazandırdı, sakın sözünden çıkma" diyerek, Çiller'e gönderdiği "uzman" Squire, Ankara Hilton'a yerleşip "Başbakan'a ders vermeye başlıyor. (Posta, 1 Aralık 1995) "Siyasi yapının değerlendirilmesi"nde ABD etkinliğinin önemini kavrayan Özal "daha iktidarının ilk gününden başlayarak, Amerika'nın Türkiye'de iş başında kim olursa olsun bildiğini okumaya devam edeceği" değerlendirmesini yapmış ve bunun zararlarını azaltmanın yolunun, ABD ile kayıtsız şartsız iyi geçinmek olacağını düşünmüştür. (U. Güldemir, Teksas-Malatya, s.95.) CIA'nın Türkiye'ye yönelik "istihbarat strateji"lerinin başarıya ulaşmasının koşulları yıllardır oluşturuluyor. Eski CIA Başkanlarından Stanfield Turner anılarında: "En iyi ajanlar bulundukları ülkenin vatandaşları olanlardır. Çünkü kendi ülkelerine daha özgürce girip çıkma olanakları vardır." diyor. (Cumhuriyet, 27 Ocak 1986) CIA ajanı Bissel de aynı konuda şunları söylüyor: "En iyi ve güvenilir ajan da o ülkenin yurttaşlarından yetiştirilir... Birleşik Amerika doktrinine inandırılan ve eğitilen o ülkelerin yurttaşlarından daha fazla yararlanılmalıdır. Bu kişiler zamanla Amerikalı personel kadar güvenilir ve sadık olabilir...yabancı ülkelerin yurttaşlarına ideallerimiz anlatılarak, eğitilerek ve devamlı bir iş önerilerek casusluğa atılmaları için özendirilebilirler. .Amerika'ya sadık kalmaları sağlanabilir." ".(Aktaran Atilla İlhan, Batının Deli Gömleği, s.81) Bu konuda İslamcı bir yazarın söyledikleri tabloyu tamamlıyor: "Süpergüç olmanın da bir raconu var. Kanatlarının altında tuttuğun ülkelerde olup bitenlerden, hatta meydana gelecek muhtemel gelişmelerden haberdar olman şart. Süperlerin bir hesap hatası yapmaları büyük bir itibar kaybına yol açıyor. Amerika'nın başarısı nereden kaynaklanıyor? ABD, ilgili olduğu her ülkedeki

gelişmeleri çok yakından izliyor, hiçbir şeyi tesadüfe bırakmamaya gayret ediyor. Yalnız resmi ajanı olan diplomatları aracılığıyla değil, o ülkeleri yakından tanıyan, hatta onlardan olan bir uzmanlar ordusunu besleyerek, neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyor." (Amerikan Gizli Belgelerinde Türkiye'de İslamcı Akımlar, Beyan Yay. S.7) "Yerli Uzmanlar Ordusu"nun varlığı elbette CIA Başkanının "teftişi"ni zorunlu kılıyor. Çünkü bu "uzmanlar ordusu"nu ABD "besliyor." Ne diyordu ünlü Podol raporu: "Geniş ölçüde Türk idarecilerini indoktrine etmek gerekir." (İlhami Soysal, Yön, Sayı.140) Bu "indoktrine" etmenin "iç güvenlik harekatı" ile ilgili boyutları Latin Amerika, Yakındoğu ve Türkiye'deki uygulamalarla malum! Gençlerimizin ağır işkenceler gördüğü Manisa Emniyet Müdür Vekili şunları söylüyor: "Terörle mücadelede çalışan arkadaşlarımız işkence tekniklerini çok iyi bilen arkadaşlardır. Kime nasıl davranacaklarını iyi bilirler. Bunlar Amerika'da eğitim görmüşlerdir." (Aktüel Dergisi Sayı. 243, 29 Şubat 1996) Kontrgerilla konusunda çalışmalarıyla tanınan asker kökenli bir hukukçu ise şunları söylüyor: "Kontrgerilla adını, 12 Mart döneminde Ankara Sıkıyönetim Mahkemeleri'nde savunma görevi yaparken önce müvekkillerimizden işittik. Polis sorgusuna çekilen müvekkillerimiz ilk görüşlerinde kendilerini, kontrgerilla olarak tanıtan, ama sorgunun gözler bağlanarak yapılması nedeniyle kim olduklarını görmedikleri, bilmedikleri sorguculanın "Burası kontrgerilla, burada Tanrı yoktur, hukuk yoktur, acıma yoktur, biz adamı öldürürüz, kimseye hesap vermeyiz. Burada bizim dediğimiz olur, sözleriyle korku salarak kişiliklerine saldırıldığını söylüyorlardı. Bir DAL Grubu'ndan söz edilirdi. Bu "Derinliğine Araştırma Laboratuarı" demekmiş. Kişinin tüm özgeçmişi araştırılır orada. Aile bireyleri, arkadaşları fişlenir, İşkenceyle kişi, kendi benliğinde aşağılanırdı. Türkiye, ilk kez bu

tür sorgulamayla 12 Mart'ta tanıştı. CIA-MİT görevlisi Alb. Savaşman, "bizi her konuda CIA eğitti' demiyor mu? (M. Emin Değer, Uğur Mumcu ve 12 Mart s.66) "Siyasi yapının, değerlendirilmesi", "istihbarat stratejileri"nin hazırlanması için Türkiye'ye gelen CIA Başkanının "teftiş" ettiği, Gizli devlet, "TBMM Faili Meçhul Cinayetler Komisyonu Raporu'nda" kalın çizgilerle vurgulanıyor. Rapora göre: "Devletin seçimle işbaşına gelmiş organlarınca denetlenemeyen ve yargı organlarınca da soru sorulamayan bu örgütler, istedikleri gibi devlet organlarına hakim olmakta. " (s.310-311.) Komisyon Raporu, Gizli Devlet'le ilgili oldukça ürkek bir çağrışımlar-dizgesi kurmuştur. Ancak bu kadarı bile önemli açıklıklar sağlıyor. Aslında bölge halkını niteleyen "vatandaş" tanımı Özel Savaş'ın bütününü kapsadığı Türkiye açısından her yerde geçerli. Rapora göre: "...Komisyonumuzun çalışmaları sırasında vatandaşın...sessiz, çaresiz ve tepkisiz hali tespit edilmiş ve bu konularla ilgili gerçekleri tespit edip bunları yüce Meclis'e sunmak isteyen komisyonumuzun çalışmaları...bir takım gizli örgüt denebilecek oluşumlar tarafından engellenmiştir." Bunca bilgi, belge ortadayken. Gizli devletle "uzlaşma" adına "istihbarat servisleri"ni daha işin başında aklayan bir parlamento komisyonu elbette "engellenecektir". Konumunun bilincini! taşıyan "sivil" politikacılar "engellenmek" ve "aklamak" üzere görevlendirilmişlerdir. Bu komisyonun iyi niyeti ve yapılan işteki doğruluk payı, yer yer cesur çıkışları genel tabloyu ve Gizli devletin kurumsal ilişkiler ağının, dengelerini değiştiremez. "Engellenmemek" için işe istihbarat örgütlerinden başlamak, üzerlerine gitmek gerekiyor. (Kimse Belçikalı sorgu yargıcı gibi istihbarat örgütüne baskın yaptırıp gizli dosyaların konulduğu kasalara el koymalarını beklemiyor) İstihbarat örgütleri araştırmada daha işin başında "aklanınca" geriye, "kimliği meçhul", "gizli örgütler" kalıyor. Örneğin,

"Bu örgütler, yasal hiçbir dayanağı olmamasına rağmen, istedikleri insana silah taşıma izni verebilmekte, istedikleri insanı da yasal hiçbir dayanağı olmayan bir şekilde gizli korucu adı altında görevlendirmektedirler," Söz konusu silah taşıma izinlerinin kimler tarafından verildiği artık biliniyor. Ancak komisyon Gizli Devlet'in gizli-gerçek hukukundan habersiz olduğu için "gizli korucu" statüsünün dayanaklarını kavrayamıyor. Komisyon, bir "Özel Savaş Hukuku"nun "enternasyonal" dayanaklarından ve CIA "teftişinin" gerekçelerinden de habersiz görünüyor. Tüm bu olanları kavramak açısından ABD'nin "demokrasi" anlayışına bir kez daha bakmak gerekiyor: "Yanlış düşüncelerin yasaklanması, serbest seyahat özgürlüğünün kısıtlanması" ve "yıkıcı unsurların" , kontrol altında tutulması belki ABD'nin ve himaye ettiği ülkelerin politik zayıflığını bir ölçüde dengeleyebilir. Ancak plancılar, ABD'nin muhalefeti ve halk hareketlerini kontrol altında tutmak için eninde sonunda güce, eğer olanaklıysa yerel güvenlik güçlerine dayanmak zorunda kalacağını açıkça kabul etmişlerdir. ABD'nin belli başlı vaatleri yalnızca ordu ve devlet terörüne kalıcı bağlılığı değil, aynı zamanda demokrasiye düşmanlığı da açığa çıkarmaktadır ve bu ABD'nin Üçüncü Dünya'daki belli başlı politikalarının çarpıcı bir özelliğidir. Aynı nedenlerle Kennedy yönetimi, Latin Amerika'daki askeri misyonu yarımküre savunmasından kaydırmış; ABD, sonraki yıllarda bütün bölgeye yayılan Ulusal Güvenlik Doktrini'ni kabul eden devletlere destek vermiştir. Latin Amerikan'cı Lars Schoultz, bu yeni "askeri otoriterizm" biçimlerinin "halkın gün geçtikçe artan politik katılımına" tepki olarak geliştiğini, amacının ise "sayısal çoğunluğun" asıl olarak da emekçi ya da halk sınıflarının politik katılımına son vererek var olan sosyoekonomik ayrıcalıklar yapısına yönelik kalıcı tehdidi yok etmek olduğunu gözlemlemişti. Halkın katılımı tehdidi an-

cak, demokratik biçimlerin yerine emin biçimde başkaları konulabildiği zaman ortadan kaldırılabilir. Aynı etkenler, tehlikeli fikirleri ve "ABD aleyhindeki yıkıcılığı" önlemenin niçin zorunlu olduğunu da açıklamaktadır." (Noam Chomsky, Medya Gerçeği, s. 138.) İşte bu temelde formüle edilen, "kontrol altındaki demokrasi" veya "düşük yoğunluklu demokrasi", İmparatorluğun çıkarları ekseninde formüle edilmiş ve değişik yöntemlerle uygulamaya konulmuştur. (Bkz. Gaby Weber, Gerilla Bilanço Çıkarıyor, s. 16-18) Kapitalist Enternasyonal'in önderi ABD "imparatorluk" stratejileri ekseninde değerlendirilmeden Türkiye'yi kuşatan "kanlı bilmeceler" çözülemez. Senatör Albert Beveridge 27 Nisan 1898'de "imparatorluktan şöyle söz ediyordu: "Tutacağımız yol bizim için, çizilmiş bir yazgıdır; dünya ticareti bizim olmalıdır... Bütün yeryüzünü Amerikan ürünlerinin dağıtım noktaları olarak ticaret karakolları kuşatacak ve büyüklüğümüzle orantılı bir donanma meydana getireceğiz. Ticaret filolarımızın çevresinde bizim bayrağımızı dalgalandıran ve bizimle ticaret yapan, kendi hükümetlerine sahip sömürgeler kurulacak, kurumlarımız ticaretin kanatları altında bayrağımızı izleyecektir." Bu "imparatorluk" ruhunu yansıtan bir yazıda "Yeni bir bilincin, güçlülük bilincinin ve onunla birlikte gücümüzü gösterme isteğinin egemen olduğu anlaşılıyor. Aşırı tutku, çıkar düşkünlüğü, toprak açlığı, gurur, yalnızca çarpışma isteği adına ne derseniz deyin, yeni bir duygu bize canlılık veriyor... Ormanda kan tadını duymak gibi halkın ağzında bir imparatorluk tadı var. Bu gelişme yeni doğmuş olan Cumhuriyetin uluslararasında silahlı olarak bir imparatorluk siyaseti gütmesi demektir." (Washington Post'tan Aktaran: Doç. Dr. Türkkaya Ataöv, Amerikan Gizli Belgelerinde Amerikan Emperyalizmi, s.51) "İmparatorluk" CIA, AID, USIA " gibi örgütlerde çalışan gerçek bir sömürge yöneticileri ordusu"na dayan-

maktadır (Claude Julien, Amerikan İmparatorluğu, s.19) Bu "sömürge yöneticileri ordusu" büyük bir "şebeke" oluşturuyor. "Amerikan devletinin istihbarat aygıtı 1992 bütçe rakamlarına göre 29 milyar doları aşan bir bütçeye sahip olan 13 casus şebekesinden meydana geliyor (James Petras-Morris Morley, İmparatorluk mu? Cumhuriyet mi? Amerika'nın Küresel Gücü ve İç Çürümesi, Sarmal Yay., s.28) "Sömürge yöneticileri ordusu"na mensup bir "komutan" CIA Başkanı Türkiye'ye teftişçi geliyor ve en küçük bir tepki oluşmuyor (İran Büyükelçisi'nin İsrail'i eleştiren sözleri ise müthiş bir dezenformasyon eşliğinde krize yol açıyor.) Neden tepki oluşmuyor? "Ulusal" egemenliği temsil ettiğine inanılan parlamentonun ve onun görevlendirdiği komisyonların oluşumu, sınıfsal niteliği, "sivil" partilerin "enternasyonal" ile ilişkileri vs. bir yana "imparatorluk" bu konuda neler yapıyor ona bakmak gerekli. Askeri ve istihbarat kapasitelerinin dünya çapındaki artışına, devletin müdahaleci dış politikasını "satmak" ve meşrulaştırmaktan sorumlu ideolojik (ve kültürel) kurumlarının kaynaklarının olağanüstü artırılması eşlik etti. Örneğin, Birleşik Devletler Enformasyon Servisi (USIA) bütçesi 1981'de 300 milyon dolar iken, 1989'da 1 milyar doların üzerine çıkarıldı. Hem dünya çapında hem de yerel olarak dev imkanlara sahip bir kitle iletişim aracı kendisini Reagan/Bush (Daha sonra Clinton ve oğlu Bush) hizmetine sundu ve emperyalist militarizm, ekonomi ve gizli savaşı ahlaki değerlerle desteklemek için siyasi hedefleri şeytanlaştırma işlevi doğrultusunda hem yazılı hem görsel araçları devreye sokarak uyuşturucu tüccarları (Noriega) ve Hitler özentileri (Saddam Hüseyin) imajları geliştirdi. Bu güç izdüşümlerini Üçüncü Dünya'ya satabilmek için yeni propaganda acentaları da devreye sokuldu. Bunların arasında yığınsal propaganda ve psikolojik kampanyayı örgütleyen "Kamu Diplomasi Bürosu"da bu-

lunuyordu. Dünya çapında uygulanan bu tür propaganda "benimsenmeyen" hükümetlerin düşürülmesi ve müşteri rejimlerinin devreye sokulması gibi yeni bir müdahalecilik tarzına da eşlik ediyordu." (age s.29) İran'ı "terörist" ilan eden, Kaddafi'ye "çöl bedevisi" diyen yaklaşımların arka planı bu açıklamalarda saklıdır. "İmparatorluk" hegemonyasının hiyerarşi basamaklarında sıralanan ülkelerde egemen sınıflar ABD'nin en büyük dayanağıdır. "İmparatorluk" 70'lerin sonundan itibaren, neo-liberal söyleme bağlı, tüketici toplumu yücelten ve elitist ideolojinin sağladığı bireysel-kamusal ayrıcalıklara yönelik, dini ve sınıfsal radikalizmi içeren her türlü tepkiyi tehdit sayan bir güç oluşturdu. Sol muhalif dalgayı kıran bu egemen güçler, daha sonra dini radikalizme yöneldiler. "Bu eğitimli sınıflar en önemli rolü, simgeleri, hareketleri ve modernizm ideolojisini "geçmişten kopma" ve kendi ekonomi ve toplumlarını Batı'ya açma adıyla süslemekte oynadılar. Gerçekteki rolleri ise, batı çıkarlarının modernizmin simgelerine tercümesi için aracılık etmekti. Bu eski güç birimlerinin (komünist partiler, milliyetçi partiler, deniz aşırı müttefikler) tasfiyesi ve ondan sonra yeni uluslar arası hiyerarşi içinde ayrıcalıklı konumlar karşılığında, karlı tavizler öneren mevcut Batılı güç merkezlerine bağımlı bir ilişkinin yeniden kurulması anlamına geliyordu." (age, s.30) "İmparatorluk"la bağlantılı ele almadan, Türkiye'nin ekonomik, siyasal, askeri sorunlarını çözümlemek mümkün değildir.

İstihbarat teknolojisi, bilgisayar ağları destekli "Orwelyen" bir dünya oluşturmaktadır. Özellikle PROMIS adı verilen program sayesinde "enternasyonal" muazzam bir bilgi bankası ve iletişim ağı oluşturmuştur. PROMIS gizli servislere 1982 yılından itibaren pazarlanmaya başlanmıştır. Gizli servislerin bu programı çok tutmasının sebebi, sadece programın ajan raporlarının

tutulmasında, takvim planlamasında veya eldeki verilerin düzenlenmesinde büyük imkanlar sunmasında yatmıyordu. Esas önemli olan, bu programın pek çok insan için tehlikeli bir silah olmasıydı. Zira bu program, uluslar arası bir sürükleme ağı olarak kullanılabiliyordu. Böylece bir kişi hakkında dünya çapında bilgi toplanabiliyordu. Yapılması gereken tek şey elektrik şirketlerine, kayıt bürolarına veya telefon şirketlerine bu sürükleme ağına sahip bir bilgisayar yardımıyla sızmaktı. Aynı şey kredi kartı işletmeleri için veya su idareleri için de geçerliydi. Bu programla yapılan bir çok iş vardır. Örneğin; "İsrail Başbakanı Menahem Begin'in efsanevi karşı-terörizm danışmanı Rafi Eitan, programı İsrail dışındaki özel bir gizli eylemde kullanmak üzere 1983 yılında ilk uygulamayı başlatan kişidir." (Egman+R.koch, JOCHEN SPERBER BİLGİ MAFYASI, Gizli Servisler, Bilgisayar Casusluğu ve Yeni Bilgi Karteli, Sarmal Yay, s.71) PROMIS, ABD'de tüm gizli servisler, Ulusal Güvenlik Konseyi Adalet Bakanlığı'nda kullanılmaktadır. PROMIS, yazılımı NASA, bankalar ve ABD atom denizaltılarında da kullanılıyor. PROMIS İnterpol merkezinde de devrededir.

Bu arada söz konusu programla ilgili olarak Lester k. Colemann adlı bir kişi, Türkiye'yi de ilgilendirecek önemli bilgiler veriyor. Serbest gazetecilik ve güvenlik konularında danışmanlık yapan Colemann, 1988 yılında ABD'nin askeri haber alma örgütü defence Intelligence Agency'de çalışmıştır. Defence Intelligence Agency, CIA gibi Kıbrıs'ta üslenmişti. Yeminli bir soruşturma sırasında, 1988 yılının Nisan ve Mayıs aylarında, Lefkoşe'de kurulu bulunan Eurame Trading Company Ltd'de çalıştığını söylemiştir. Burada Enforcement Agency'nin (DEA) bu şirket aracılığıyla PROMIS veya PROMISE isminde bir bilgisayar yazılımını Kıbrıs, Pakistan, Suriye, Kuveyt ve Türkiye'deki yet-

kililere pazarladığını öğrenmiştir. (age, s.73) Bir çok ülkenin silahlı kuvvetlerinde de devrede olan PROMIS programı 88 ülkede istihbarat başta bir çok alanda kullanılıyor. PROMIS'in en önemli özelliği "tuzaklı kapı" sistemiyle bir "Truva atı" işlevi görmesidir. "Tuzaklı Kapı" sistemiyle programın sahipleri her türlü gizli bilgiye "veri otoyolları" çerçevesinde rahatlıkla ulaşabilmektedirler. PROMIS'in bir sürükleme ağı olarak kullanımına Guatemala örnek gösterilebilir. İsrail Gizli Servisi (MOSSAD) Guatemala Devlet Başkanı General Oscar Mejia Victores'e 1984 yılından itibaren PROMIS kullanımında yardım etmiştir. General İsrail'den çok miktarda silah almıştır. Guatemala'da bir çok İsrailli silah firması büro kurmuştur. İsrail desteğinde devreye sokulan PROMIS ile "insan avı" başlatılmıştır. Ordunun ölüm timleri binlerce kişiyi katletmiş, bir çok insan da "kaybolmuştur." "Kaybolanların" çoğu, MOSSAD desteğiyle kurulan PROMIS'in sürükleme ağına takılanlardı. Siyasi muhaliflere karşı kullanılan bu bilgisayar sistemi, İsrail "kontrterör" uzmanı ve silah taciri Rafi Eitan tarafından pazarlanmıştı. Sürükleme ağı programını kullanmak açısından gerekli olan donanım İsrail tarafından sağlanmış, Medan Computers Ltd. isimli şirket bu iş için görevlendirilmiştir. Bu şirkette, bilgisayar uzmanlarının yanı sıra askeri haberalma servisinin "eski" görevlileri de çalışıyordu. Guatemala'da güçlü bir bilgisayar ağı ve uzman kadro bulunmamasına karşın "enternasyonal" dayanışma temelinde İsrail (MOSSAD) bu açığı kapatmıştır. Aynı dönemde Guatemala'da "toplumsal bilgisayarlaşma süreci" başlatılmış, Başkan General Oscar Mejia Victores, halkın çoğunluğu okuma yazma bilmediği halde, bilgisayarlı yaşam sayesinde ülke sorunlarının daha kolay çözüleceğini vaat etmiştir. Yoksul ülkede askerlere yoğun bir bilgisayar eğitimi verilmeye başlanmıştır. Sokak kenarında veya

tren istasyonlarında gözlem yapan istihbarat birimlerinde bile bilgisayar donanımı kurulmuştur. Elde edilen tüm bilgiler, uzaktan veri aktarma tekniğiyle tek merkezde toplanmaya başlamıştır. Guatemala modelinin Türkiye dahil bir çok ülkede uygulandığı PROMIS'in işlevleri açısından düşünüldüğünde doğal! Böylece "çelik çekirdek" enformasyon ve iktidar tekeli anlamında büyük bir olanağa sahip olmaktadırlar. PROMIS'in "Truva atı" işlevi sayesinde ise ABD ve İsrail "enternasyonal"in "bekası" adına istedikleri anda bu bilgisayar sistemine sızıp, buradaki bilgileri tarayabilmektedirler.

Guatemala'da PROMIS sürükleme ağlarına dayalı operasyonun sonucuna gelince; Muhalif olduğundan şüphe edilen hiç kimse artık ülke içinde serbestçe dolaşamıyordu. İsimlerini değiştirseler bile vücut ölçüsü, göz rengi veya yaşı gibi değişmez niteliklerden tespit edilebiliyorlardı. Operasyondan bir yıl sonra muhaliflerin sayısında önemli bir düşüş gözlemlendi. Aynı süre içinde yaklaşık 20.000 kişi ya ortadan kaybolmuş ya da öldürülmüştü. (a.g.e., s.85) Bütün bu bilgisayar operasyonu ağırlıklı olarak uyuşturucudan elde edilen paralarla finanse edilmiştir. 80'li yıllarda, Guatemala kokain ve eroin ihraç eden bir ülke haline gelmiştir. Guatemala ordusu ve güvenlik güçleri bu kara paralardan büyük paylar alıyorlardı. ABD piyasasının eroin ihtiyacının % 60'ı Guatemala'dan temin ediliyordu. CIA buna onay vermeden böyle bir şey mümkün değildir.

PROMIS "Truva atı"na dönüştürülerek dünyanın dört bir yanında gizli servislere pazarlanmıştır. PROMIS'in dünya çapında pazarlanması ve dağıtımı için CIA, NSA, DEA ve Ulusal Güvenlik Konseyi gibi bir çok örgüt ve kurum yardımcı olmuştur. "Gizli kapılı bilgisayar programı" muazzam bir uluslararası ticarete konu olurken bir çok karanlık olay PROMIS eksenli geliş-

miştir. Öte yandan ABD'de de PROMIS'e dayalı bir "kriz" yönetim merkezi oluşturulmuştur. Savunma Bakanlığı, FBI,CIA, Dışişleri Bakanlığı ve Genel Kurmay temsilcilerinden kurulu bu merkezin başına "koordinatör" olarak ilk atanan kişi İran-Kontra olayının en önemli isimlerinden Yarbay Oliver North'dur. Ünlü bir DYÇ uzmanı olan North bu merkezde, kriz durumunda kullanılmak üzere çalışma grubuna mensup bütün kurumlara ait bilgilerin toplandığı gizli bir veri bankası kurmuştur. "Sistem 4" ismindeki bu veri bankası FEMA (Federal Acil Durum İdare Dairesi: Federal Emergency Management Agency) için bir acil durum programı oluşturmaktadır. FEMA, bir kriz anında hükümetin ekonomi, ücretler ve fiyatlar üzerinde hızlı ve etkin kontrolünü sağlamak, gıda maddelerini karneye bağlamak ve Özel Savaş birliklerinin nerede kullanılması gerektiğini tespit edebilmek üzere 1982 yılında Başkan Reagan tarafından kurulmuştur. "Ulusal kriz"in ne anlama geldiği yoruma açık bırakılırken bu "kriz" yönetimi "enternasyonal" bir model oluşturmuştur. North, FEMA'nın sunduğu yasal olanaklara dayanarak, "ulusal bir krizin üstesinden gelmek için siyasi yürüyüş veya eylemlere katılan, ya da siyasi nedenlerle vergilerini vermek isteyen tüm vatandaşların kara listesini çıkarmıştı. PROMIS YAZILIMI BÖYLE BİR OPERASYONU MÜMKÜN KILIYORDU.

PROMIS yazılım programı Dünya Bankası'na satılırken CIA'nın Bank Operations Division (Banka Muameleleri Bölümü)'nden bir temsilci de görüşmelere katılmıştır. böylece CIA "truva atı" sayesinde Dünya Bankası'nın kredi servisini ve borç geri ödeme işlemlerini izleyebilmektedir. Muhabir bankalar arasındaki haberleşmeye hesaplar üzerindeki değişikilikler de enformasyona dönüşmektedir. Dünya'nın en büyük kara para aklama ağını oluşturan BCCI'de PROMIS kullanıcısıdır. Kolombiyalı ko-

kain kralı Escobar, silah tüccarı Adnan Kaşıkçı, Oliver North, İran-kontra olayının kilit isimlerinden Manuher Ghorbanifar, Panama diktatörü Noriega, Ferdinand Marcos gibi binlerce tanınmış! müşterisi olan bankanın kimlerin kontrolü altında olduğu PROMIS'den, anlaşılıyor. 1978 yılında BCCI bankasının avukatları arasında Hillary Rodham Clinton da bulunuyordu. PROMIS'in dağıtımında bir çok firma kullanılmıştır. Bunlar arasında Basın Kralı Robert Maxxwell'in firmaları da vardır. Rafi Eiston ve Maxwell gizli "truva atıyla" birlikte PROMIS'in bir çok ülkeye pazarlamışlardır. 1986 yılında PROMIS, işaretlenmiş, TRANS Capital tarafından teslim edilen IBM bilgisayaları aracılığıyla Sovyetler Birliği'ne de girmiştir. sovyet askeri istihbarat birimi GRU 1991 yılına kadar bu bilgisayarları kullamış ABD, Sovyetler'e ilişkin oldukça önemli bilgileri bu kanaldan sağlamıştır.

Global emperyalizm muazzam bir teknoloji eşliğinde "enternasyonal"in istihbarat ve operasyon ndokusunu oluştururken "ulusal"lığın son kalıntılarını da ortadan kaldırıyor. ABD bu bağlamda "dünyanın en büyük casusuluk fabrikası"nı yani NSA (National Security Agency) işletiyor. Signit city, "elektronik istihbarat" imparatorluğunun önemli bölümleri 24 Ekim 1952'de ABD Başkanı Harry S. Truman, Dışişleri Bakanı ile Savunma Bakanı'na yönelik 7 sayfalık bir talimatla NSA'nın temellerini atmıştır. Belge en üst güvenlik dereceli "kodlu çok gizli" sıfındandır ve bugün bile ABD'nin en iyi saklanan devlet sırlarından biridir. Truman, bu yeni federal ajansı askeri istihbarat birimlerinin dışında tutarak ajansa dünya çapında iletişim istihbarata yapma görevini vermişir. PROMIS sayesinde, NSA veri bankalarında biriken muazzam veri yığınağı işlenebilmekte ve istihbarata dönüştürülebilmektedir. BND Başkanı Konrda Porzner Haziren 1993'te Suddeutsche Zeitung gazetesine yaptığı bir açıklamada "Bu tür hit ke-

limeler ortaya çıktığı anda söz konusu görüşme bilgisayar tarafından kaydedilmektedir ve değerlendirilmek üzere bir sonraki birime aktarılmaktadır" diyor. Vatandaşların izlendiği, siyasi istihbaratın "çelik çekirdeğin" güç ve iktidar tekelini pekiştirmede kullanıldığı bu tü sistemler dünyanın her yerinde devlet terörürün dayanağıdır. Bu sistemde hedef numaralarda programa katılabilmektedir. Böyle bir durumda dinlemedeki bilgisayar, ilgili tüm telefon görüşmelerini, faksları veya teleksleri kaydedecektir. Bütün bunların dışında, ses analizi yapan bilgisayarlar da kullanılmaktadır. Bunlar, nerede olursa olsun belirli bir hedef kişiyi sesinden tanıyabilmektedir. Bob Woodward "Gizli Kod" adlı kitabında, yetmişli yıllarda NSA tarafından geliştirilmiş olan bir teknikten sözediyor. Buna göre: Ahizesi kapatılan bir telefonun mikrofonu telefon hattına zayıf sinyaller vermeye devam eder. Telefon hattına girenler, bu sinyalleri izole edebilir ve uygun elektronik, cihazlarla sabit bir ses haline dönüştürebilirler. böylece, görüşme yapılmayan normal bir telefon, odanın içindeki konuşmaları dinleyen bir cihaz haline gelir. Öte yandan 130 ülkeye "şifreleme cihazı ve kodları" konusunda hizmet veren "Crypto AG" adlı merkezi İsviçre de bulanan şirket de "enternasyonal" gizli servisleri ile içli dışlıdır. İran gizli servisi SAVAK'ın görüşmelerinin BND tarafından izlendiğinin ortaya çıkması üzerine Crypto AG. aleyhine Haziran 1993'te Zürih'te dava açılmıştır.

Gizli servislerin, orduların, devlet dairelerinin, bankaların, holdinglerin gizli verilerini özellikle CIA ve MOSSAD'ın hizmetine sunan PROMIS yazılım programı, "enternasyonel"in iletişim ağında meşrulaşmıştır. "Sürükleme ağları"nın milyonlarca muhalifi izleme, takip, yok etme konusunda sağladığı kategorik kolaylıklar nedeniyle içinde "turava atı"na rağmen PROMIS'ten

kimse vazgeçemez. George Orwell'in dünyasına PROMIS sayesinde daha çok yaklaşılmıştır. Artık Hitler'in "ütopya"larının gerçeğe dönüştüğü bir dünyada yaşıyoruz. PROMIS sürükleme ağları yaklaşık 10 yıldır Türkiye'de kullanılıyor. Gözaltında kayıplar, infazlar, operasyonlar birbirini izliyor, telefonlar dinleniyor, tek merkezden yönetilen psikolojik harekatlar gündeme geliyor (Susurluk "devlet kazası"nda ölenlerin kimler olduğundan "merkez"in isteği doğrultusunda kamuoyu yarım saatte bilgi sahibi oldu.) Yukarıda anlatılan olgular, Türkiye'yi de kapsıyor. "Enternasyonal"in tüm kirli işlerinde görev alınıyor. Örneğin, İran-Kontra olayına Türkiye'den bazı musevi işadamı ve politikacıların adı karışıyor. Irak'a yönelik silah satışlarında BNL bankası ile birlikte Özal döneminde yıldızı parlayan bir önemli Holding'in adı geçiyor. PROMIS olayında odaklanan zincirleme "kirli operasyonlar"ın çoğunda Türkiye'nin Gizli Devlet yapılarının izlerini görmek mümkün. Ancak, Susurluk panayırı ile meşgul edilen kamuoyu bunların uzağında tutuluyor. Örneğin, Guatemala'da 20 bin cana mal olmuş PROMIS sürükleme ağlarının Türkiye'de hangi kurum, örgütler tarafından ve ne tür operasyonlarda kullanıldığı bilinmiyor! Ancak, "faili meçhullere" kurban giden veya "kaybolan" insanların bir bilgisayar titizliği ile saptanan ortak özellikler taşıdığı görülüyor. Bu arada, "truva atı" programlarla "ulusal kimlik erimesi" son aşamasına ulaşıyor. İnsanlar ellerinde bayraklarla sokakları doldururken, özel Savaş stratejileri ekseninde örgütlenen Gizli devlet ulusal ve temsili kurumların biçimsel çizgilerini de tasfiyeye yöneliyor. Kapitalist-faşist enternasyonalin "global" programatiğini PROMIS teknolojisi simgeliyor. Ancak PROMIS'ten öncesi var. Eski İçişleri Bakanlarından Hasan Fehmi Güneş MİT'i anlatıyor: "Yenimahalle'deki tesislere gittik...Kocaman bir alana yayılmış binalar.

Alanın tüm çevresi elektronik duvarlarla çevrili. İçeride modern bilgisayarlar, araçlar çalışıyor. Hepsi Amerika'dan, tabii CIA kanalı ile getirilip monte edilmiş. Bana orada: Bir ad veriniz. Size bilgi verelim bilgisayardan dediler. Düşündüm, kendi adımı vereyim. Şimdi ters bir şey çıkar, ters bir görüntü doğar diye vazgeçtim. (Y.N."sivil siyasetçi "nin, "çelik çekirdek" karşısındaki tutumuna iyi bir örnek, milyonlarca insan fişlenirken ters bir görüntü doğmuyor) Ad vermem dedim. Bir eşkal verin, dediler. Orta boylu, esmer, başı alnından arkaya doğru kabak bir insanın tarifini yaptım. Ekranda bir çok ad belirdi. Eşkale uygun isimler. Sonra bilgiyi daha daralttık. Sivaslı dedik. Adların sayısı daha azaldı. Daha başka bilgiler yükledik ve sonuç geldi. Adıyla, işyeriyle, geçmişi ile "sol eğilimlidir" yazıyordu ekranda. Eylemini veriyordu: Adı belirlenen, Tandoğan Alanında yapılan bir sol mitinge katılmıştı!" (Arcayürek Darbeler...s.220) CIA ajanı Aldrich Ames de "Türk istihbaratına telefon dinlemek için 500 bin dolar değerinde aygıt verip eğittiklerini söylüyor. (Yeni Yüzyıl, 2 Mart 1997) CIA ajanı Ames, 1968 yılında Ankara'ya Türk-Amerikan Operasyon ve Lojistik Komutanlığı'na Hava Kuvvetleri'nin sivil görevlisi olarak tayin ediliyor. İstihbarat örgütünün tüm teknolojik donanımı CIA'dan geliyor ve "sivil" siyasetçiler görünür iktidarda gizli devleti örtme misyonunu "demokrasi"nin gereği sayarak, "temsil" görevlerini sürdürüyor. Bu arada komisyonlar kuruluyor, işe istihbarat servisleri aklanarak başlanıyor ve "temiz toplum" ayinleri yapılıyor.

Amerikalı'ların "special collection" adını verdikleri sistem Sinop, Diyarbakır, Samsun, Karamürsel, Antalya, Ağrı, Kars, Edirne'deki üslerde kullanılıyordu. Bu üslerden tüm Türkiye'deki 22.000 telefon hattı aynı anda dinlenebiliyor. Bu arada TX adı verilen ve "çizilecek hedef sözcüklere göre ayarlanan sistemin

deneme testleri Türkiye'de yapılıyor." (James Bamford, "Bulmaca Sarayı" kitabından). TX'in yanı sıra 10 faksı aynı anda izleyen aletler, camdan titreşimle içerideki konuşmaları dinleyen cihazlarda MİT "portföyü"nde bulunuyor. Ayrıca MİT, Türk Telecom santrallarında özel dinleme odalarına da sahip. Bu yollarla özel dinlemeye alınan telefonların sayısının 5000 olduğu tahmin ediliyor. Öte yandan İsrail'in "Monitoring" alanı, Türkiye'yi de kapsamına alıyor; hatta Balkanlar'a kadar uzanıyor. 1990 sonrasında telefonları dinleyen "odaklar" arasına Emniyet İstihbarat, Genelkurmay İstihbarat, Jandarma İstihbarat, Özel tim "istihbarat" birimleri de katılıyor. DGM, emniyete tüm telefonları dinleme yetkisi veren kararlar alıyor ve Mehmet Ağar İçişleri Bakanlığı sırasında "dinlenen telefon bini geçmez" açıklamasını yapıyor. Bu arada "teknolojik" donanımını geliştiren MiT'in "insan kaynakları politikasını Psikolojik İstihbarat Daire Başkanı Cevat Öneş açıklıyor. Katıldığı bir panelde (Ankara Gazeteciler Cemiyeti'nin düzenlediği "Türkiye ve Dünya'da Medya ve İstihbarat" konulu panel) şunları vurguluyor: "Son dönemde teşkilatın insan politikasında önemli gelişmeler kaydedildi. Türkiye'nin iyi üniversitelerinden mezun 700 kadar yeni personel aldık. Bu gençlerimizin eğitimine özel bir önem atfediyoruz." Bu arada bölgesel roller konusunda ilginç tespitler yapılıyor, örneğin "Orta Asya'ya girme mücadelesi veren Türkiye'nin Avrasya modelinin aktör gücü olmasında en etkili kurum MİT olacaktır." (Erol Mütercimler, Gazete Pazar 26 Ocak 1997), "MİT yalnızca haber alma – toplama – örgütü değil, aynı zamanda karşı-operasyonlar düzenleyebilecek bir yapıya kavuşturulmalıdır. Bölge devletlerinin propagandalarına anında karşı-propaganda hazırlayıp, onları parçalayan operasyonlara girişecek güce göre yapılanmak zorundadır." (aynı yazı). Ancak bu "bölgesel" rol dağılımının ekse-

ni bakımından eski İçişleri Bakanı H. Fehmi Güneş'in açıklamaları da aydınlatıcı oluyor. Güneş şunları söylüyor: "CIA'yla MİT arasında resmen bir işbirliği anlaşması olduğunu biliyoruz. Artık o işbirliğini imzaladıktan sonra, bundan rahatsız olma hakkını kaybediyorsunuz." (Gazete Pazar, 26 Ocak 1997) Bu "işbirliği"nin bazı sonuçları ise şöyle; "Bu işlerin ortak paydası Türkiye ile komşularını karşı karşıya getirmek ve ülkemizi ABD'nin tam kucağına çekmektir. Yani bu 80 öncesi kulanmanın açıklanmasından sonra artık bugünün en önemli haberi MİT'in İpekçi'nin öldürülmesine dahil olmasıdır. MİT Türkiye ile komşularının arasını açmaya yönelik operasyonlara dahil olmuş. O zaman bu ekip çürümüş ve bitmiştir... Yani MİT artık suçları izleyen, ülkenin bağımsızlığıyla ilgili bir kuruluş değil, suçu örgütleyen bir kuruma dönüşmüş. Hem de suçu ABD ile örgütleyen bir kurum" (Doğu Perinçek, Gazete Pazar, 26 Ocak 1997)

Türk İstihbarat mevzuatı açısından ilk hukuki girişim istihbarat hizmetinin sürekliliğini sağlamak için 1926'da Atatürk'ün emriyle görev, yetki, ve ödeneği Başvekalet tarafından takdir edilecek şekilde ancak, özel bir yasaya dayanmadan "Milli Eğitim Hizmetleri Riyaseti"nin kurulmasıdır. MAH adıyla anılan bu istihbarat örgütü, Başvekalete bağlı bir birim olmasına rağmen; ilgili yasalarda adına rastlanmaz. 23 Haziran 1943'teki 4443 sayılı Başvekalet teşkilatı hakkında yasa ekinde yer alan cetvelde ise bir adet Milli Eğitim Hizmetleri Reisliği kadrosu bulunmaktadır. Yani MAH Reisliğine müsteşar seviyesinde bir kadro verilmiştir. "Beş ilde şubesi bulunan" (Danışma Meclisi Tutanak Dergisi, Birleşim 169 (1983), c. 22 s. 168) MAH'ın ilk kez bir yasa maddesinde yer alması 1954 yılında, 6330 sayılı, Başvekalet hakkındaki yasanın birinci maddesi ile olmuştur. Buna göre: "Başvekalet Teşkilatı, bir müsteşarın idaresi altında Milli Eğitim

Hizmetleri Reisi ve mütehassıs (uzman) müşavirlerle... dairelerden teşekkül eder." 27 Mayıs tasfiyeleri sonrası, 1963'te istihbarat örgütü ile ilgili bir tasarı koalisyon hükümetince Parlamento'ya sunulmuştur. Başbakan İsmet İnönü imzasıyla gönderilen yasa tasarısının gerekçesindeki görüşler şöyledir: "Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), Devletin güvenliği ve milli politikası ile ilgili istihbarat çalışmalarını bir bütün olarak ele almak ve sevk-ü idaresini sağlamak üzere kurulmaktadır." "Kurulacak bu teşkilat vasıtasıyla en son bilgilere göre ve en sıhhatli şekilde istihsal edilecek haberler, bir Anayasa organı olarak kurulmuş bulunan Milli Güvenlik Kurulunca faydalanılmak ve onun bir kısım temel görüşlerine esas olmak üzere bu Kurula aktarılacaktır... MİT'in kurulması için her işin yeni baştan ele alınmasına lüzum yoktur. Haber toplayan Milli Emniyet Hizmetleri Başkanlığı esasen mevcuttur." MAH geleneğini içeren bir istihbarat örgütünün devraldığı "miras"ın özellikleri, Osmanlı "çelik çekirdek" yapılarında aranmalıdır. Zira MAH, "II. Abdülhamit'in gizli polis siyaseti", "İttihat ve Terakki Terörü"nü içermiştir. 1925'te başlatılan ve Cumhuriyet'in kurucu dinamiklerini çerçeveleyerek kalıcı izler bırakan Takrir-i Sükûn Dönemi'de, MAH'ın etkileşim içinde bulunduğu ortamı belirlemiştir. Tek Parti diktatörlüğü'nün kurumlaşmaları ile bütünleşen "çok partili oyun" dönemi ise soğuk savaş'ın anti-komünist histerisi temelinde "MAH"a yeni işlevler yüklemiştir. Bu dönemde MAH, CIA'nın "taşeron"u haline getirilmiştir. Cumhuriyet Senatosu Tabii üyesi Haydar Tunçkanat MAH üzerine şunları söylüyor . "Bu devrede müttefiklerimiz Amerika'nın CIA istihbarat teşkilatının da gelip Milli Emniyet'in içine yerleşmesi ve bizim hakkımızda elde etmek istedikleri siyasi, iktisadi, sınai, sosyal ve diğer istihbaratı yine bizim teşkilatımız aracılığıyla ve kendi paraları ile sağlamaları da Milli Emni-

yet Teşkilatını dış istihbarattan ziyade iç güvenlik faaliyetlerine zorlamış ve bunda da başarı sağlamışlardır. Bilhassa teşkilatta önemli mevkiler işgal edenlerin, Amerikalılar tarafından tertiplenen dış seyahatlere katılmaları ve hibe şeklindeki bazı yardımlar, Amerikalıların bu teşkilatın sırtından kendi milli güvenliğimiz aleyhine geniş imkanlar sağlamalarına sebep olmuştur." (Cumhuriyet Senatosu Tutanak Dergisi, Birleşim 86 (1965), cilt 28/1 s. 29). MAH tüm bu özelliklerine rağmen "restorasyon" siyasetlerinin ustası İsmet İnönü'nün girişimiyle MİT'e dönüştürülmüştür. CIA'nın "yerel birimi" gibi çalışan ve "iç politikada" etkili olan MAH, MGK'nın bir organı konumunda tasarlanarak MİT çerçevesine alınmıştır. ABD'nin, Milli Güvenlik Konseyi ile bütünleşmiş gizli servisler "modeli", "çelik çekirdek"in döneme denk düşen kurumlaşmasında yerini almıştır. Bu arada MİT'e, MAH'ın "rapor" geleneğide devredilmiştir. MİT tasarısının Cumhuriyet Senatosundaki görüşmeleri sırasında bu durum gündeme getirilmiş ve şunlar söylenmiştir: "Bizim teşkilatımız (MİT) iktidarlara yaranmak, nabza göre şerbet verme açısından hareket etmeye başlamışlar ve rejimin güvenliği yerine iktidarların, iktidarda kalmalarının güvenliği ile kendilerini sorumlu kılmışlardır. Bu 'devrede iktidarlar, muhaliflerini susturmak İçin Milli Eğitim Başkanları'na hazırlattıkları... raporlarla, siyasi şantajlara girişmişlerdir." (Cumhuriyet Senatosu Tutanak Dergisi, Birleşim 86(1965), c. 28/1, s. 29). "Enternasyonal" ile ilişkileri bağlamında "özerk"leşen MiT'in hazırladığı raporlarla iç politikada gündem belirlemesinde ısrarla korunan bu geleneğinin etkisi büyük. "Sivilleşme" propagandası ekseninde sunulan global emperyalizm programlarının iyice biçimsel hale gelmiş "ulusal" yapıları tasfiyesinde "servis"e çok iş düşmüştür. Amerikancı, "sivil paşalar", bu süreçte MİT ile ortak hareket etmişlerdir. Gelinen

noktada, anti-amerikancılık, anti-emperyalizm ayıplanmaya başlanmıştır. 644 sayılı MİT yasası 12 Eylül'de, kurucu dinamikler ve "gelenek"lere uygun biçimde revizyondan geçirilmiştir. Yeni yasaya göre: "Türk Silahlı Kuvvetleri kadrolarında olup MiT'te görevlendirilecek subay, astsubay, sivil memur, erbaş ve erlerin sınıf, rütbe ve miktarları her yıl ihtiyaca göre Genelkurmay Başkanlığı ve MİT Müsteşarlığınca müştereken tespit edilir." Kanunda da belirtildiği üzere MiT'te görev alacak askeri kadrolar doğrudan Genel Kurmay Başkanlığı tarafından belirlenmektedir. İç politika istihbaratı yapan MiT'te "sivilleştirme" sadece kadro niceliği açısından geçerlidir. Bunun haricinde, militer egemenlik sisteminin tüm ölçüleri MİT açısından geçerliliğini korumaktadır. Ancak, "kirli operasyonlar"da bazı "siviller"in adının sıkça geçmesinin, örgütün temel yapılanması ve ölçütleri açısından bir güvence sağladığı ve MGK'ya kadar uzanan ilişkiler ağı ile emir-komuta zincirini örttüğü açık. MiT'in tüm çalışmaları MGK ile ilişki sistematiği çerçevesinde değerlendirilmelidir. 12 Eylül dönemi bu temeli iyice pekiştirmiştir. Şöyle ki: "12 Eylül yönetiminin tasarrufu, Ordu-MİT ilişkisini her düzeyde sürdürmek ve MİT aracılığıyla ülke siyasetini Genelkurmayın kontrolü altında tutma politikasının bir yansıması şeklinde açıklanabilir. Bu durumda güvenlik ve savunma işlerinden Anayasa'ya göre Bakanlar Kurulu'nun sorumlu tutulması ilkesi boşlukta kalmaktadır. Yasa koyucu (Milli Güvenlik Konseyi), MİT'i siyasi sistemin merkezinde, fakat sivil otoritenin (hükümetin) güç alanı dışında tutmakta, onun görev özelliğinden kaynaklanan fütursuz davranışlarını adeta özendirmektedir." (Hikmet Özdemir, Rejim ve Asker, Afa yay., s. 180) 2937 sayılı MİT yasası "fütursuzluğu özendirici hükümlerle doludur. Örneğin, bu yasanın 32. maddesine göre: "Bu kanunun muhtelif maddelerinde çıka-

rılması öngörülen yönetmelikler, kanunun yayımı tarihinden itibaren en geç altı ay içinde MİT Müsteşarlığınca hazırlanacak başbakan tarafından onaylanmak suretiyle yürürlüğe konur. Bu yönetmelikler Resmi Gazete'de yayımlanmaz." Bu maddeyi 12 ve 13. maddelerle birlikte okumak gerekiyor:

"Madde 12 – MİT personelinin görev, yetki ve sorumlulukları genel hükümlere ilave olarak nitelikleri, atama ve hizmet süreleri, yer değiştirme esasları ile teşkilata alınma usul ve şartları ve teşkilatla ilişkilerinin kesilmesi gibi hususlar yönetmelikle düzenlenir.

Madde 13 – MİT Müsteşarı, MGK'da görüşüldükten sonra Başbakan'ın imzası ve Cumhurbaşkanının onayı ile atanır... Diğer personel MİT Müsteşarı tarafından atanır. Bu atamalar Resmi Gazete'de yayımlanmaz ve gizli tutulur." MİT mensupları ile ilgili olarak yaratılan "gizlilik" örtüsü yönetmeliklerle güvence altına alınıyor. Bu arada "MİT personelinin yetki ve sorumlulukları" da bilinmiyor. MİT kadrolarının "yetki ve sorumluluk"ları kamuoyu tarafından tartışılamıyor. Devlet güvenliği, "vatandaş"ları kuşatıyor. "Yetki ve sorumlulukları" sadece kendileri tarafından bilinen silahlı bir bürokratlar örgütü "çelik çekirdek"te yerini alıyor. "Yetki ve sorumlulukları" açıklanmayan bir devlet örgütünün eylem alanını "özerk" biçimde belirleyeceği açıktır. Uygulamada MGK'nın yönlendiriciliğinde çalışan MİT'in eylem alanı, "enternasyonal" ilişkiler ağının da etkisiyle oldukça geniş bir yelpazeye yayılıyor. Yasanın 4. maddesi "MİT birimlerinin görev, yetki ve sorumlulukları Başbakanca onaylanacak bir yönetmelikle belirlenir." diyor dolayısıyla bu da "gizlilik" alanına giriyor. MİT'in bilgi vermekle yükümlü olduğu kuruluşlar arasında MGK da bulunuyor. Böylece, MİT'e MGK'nın haber toplama "merkezi" olma görevi de veriliyor. Milli Güvenlik Kuru-

lu'nun sistemdeki konumu, "çelik çekirdek" bileşkesindeki ağırlığı ve militer gücü ile birlikte düşünüldüğünde MİT iç politikada işlevsel bir merkez oluyor. MİT'in "iç politika" ile ilgili bu konumunu, "Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı Yasa Tasarısının gerekçesinden okumak mümkün, gerekçede şunlar yazılı: "Milli İstihbarat Teşkilatı, emsali bir çok yabancı devletler gizli servislerinden farklı olarak iki ana görevi birden deruhte etmiş bulunmaktadır. Bunlardan birincisi İç istihbarat (güvenlik istihbaratı) diğeri de yabancı devletler istihbaratıdır (stratejik istihbarat)." (Danışma Meclisi Tutanak Dergisi c. 22 (1983), 585 sevk sayılı belge)

Yasa'nın "Yetkiler" başlığını taşıyan bölümünün 6. maddesi şöyle: "Milli İstihbarat Teşkilatı:

a) Bakanlıklar ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarının yöneticileri ve istihbarat hizmetlerinden sorumlu kişileri ile istihbaratın tevcihi, istihsali ve istihbarata karşı koyma konularında doğrudan ilişki kurmaya, uygun koordinasyon yöntemlerini uygulamaya,

b) Bakanlıklar ve diğer kamu kurum ve kuruluşları arşivlerinden ve elektronik bilgi işlem merkezlerinden kendi görev sahasına giren konularda yararlanmaya ve bunlarla irtibat kurmaya yetkilidir." "İç politika"da etkili olan, operasyonlar düzenleyen MİT'e "uygun koordinasyon yöntemleri" ile tüm kamu kurum ve kuruluşlarını, Bakanlıkları "istihbarat" işlerinde çalıştırma yetkisi veriliyor. Totaliter bir devlet yapısının ilişkiler ağı gizli servis eksenli olarak düzenleniyor. MİT'in "görev sahası"nın belirsizliği ile birlikte düşünüldüğünde, vatandaş haklarının kamusal alanda hiçbir değerinin bulunmadığı bir kez daha kanıtlanıyor. Üstelik,

"Bu kanunda yazılı görevlerin yerine getirilmesi sırasında ge-

nel zabıtaya tanınmış olan hak ve yetkilerin, MİT mensuplarından kimlere tanınacağı yönetmelikle belirlenir" deniliyor. Polis'in operasyonel yetkilerini de görünür hukukun "devlet sırrı"na dayalı "gizli yönetmelik"leri ile içeren MİT, "Orwelyen" bir toplumun "büyük biraderi" oluyor. Bakanlıklar, kamu kurum ve kuruluşları, MİT'in tanımladığı yeni bir görev ve sorumluluk tanımıyla karşı karşıya kalıyorlar. Bu çerçevede, kamu bürokrasisine yönelik tasfiyeler içeriden bilgilerle gerçekleştirilirken söz konusu görev ve sorumluluklar eksenli yeni tür bir "vatanseverlik" kalıbı ortaya çıkıyor. Vatandaşı hukuki ve sosyolojik bir birim olarak değerlendirmeyen devlet anlayışı onun yerine gizli servis ölçütlerine dayalı "kutsal devlet" prensibini esas alıyor. MİT' in odağında yer aldığı bu bürokrasi anlayışı, yasanın 5. maddesinde şöyle formüle ediliyor: "Bakanlıklar ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarının Devlet istihbaratına ilişkin görevleri şunlardır:

a) Kendi konularında: 1- Görevlerinin gerektirdiği istihbaratı oluşturmak, 2- MİT tarafından istenecek haber ve istihbaratı elde etmek, 3- İstihbarata karşı koymak b) Elde ettikleri milli güvenliğe ilişkin haber ve istihbaratı anında MİT'e ulaştırmak." MİT'e göre tanımlanan bu görev ve sorumluluk hattı, tüm kamu kurum ve kuruluşları ile bakanlıkların, Gizli Devlet'in ilmekleri ile bağlanan dokusuna ışık tutuyor. "Milli güvenlik" kavramının sınır tanımayan işlevselliği ile meşrulaştırılan bir "casus"luk faaliyeti tüm devlet örgütüne yayılıyor. Bu temelde, MGK destekli MİT, görünür hukuk hiyerarşisinin dışında yer alıyor ve oldukça üst düzey bir basamakta ve "çelik çekirdek"te konumlanıyor. MİT yasasının satır aralarına bu üstün otorite merkezinin temel ölçütleri serpiştiriliyor. Bu ölçütlere göre, "MİT mensuplarına hizmetlerinin yerine getirilmesi sırasında bakanlık ile diğer kamu kurum ve kuruluşları gereken her türlü yardım ve kolay-

lığı göstermekle yükümlüdürler. Bu "yükümlülük"leri MİT'in de bileşkesinde yerini aldığı "çelik çekirdek" açısından değerlendirmek gerekiyor. Bu anlamda, Gizli Devlet'in güç birikiminde, istihbarat, operasyon ve koordinasyon eksenli bir merkezi yoğunlaşma gelişiyor. Bu yoğunlaşmanın bazı ölçütleri MİT yasasına da yansıyor ve bildik "koordinasyon" sistematiği kendini bir kez daha gösteriyor. 2937 sayılı MİT yasasına göre: "Bakanlıklar ile diğer kamu kurum ve kuruluşlarının; görev ve yükümlülüklerinin yerine getirilmesiyle ilgili koordinasyonun sağlanması ve istihbarat çalışmalarının yönetilmesinde, temel görüşleri oluşturmak üzere, MİT Müsteşarının başkanlığında Milli İstihbarat Koordinasyon Kurulu (MİKK) kurulmuştur. Kurul, Üç ayda bir; MGK Genel Sekreteri veya yardımcısı, Genelkurmay İstihbarat Başkanı veya yardımcısı, bakanlıkların müsteşarları, kurum ve kuruluşların yetkili amirleri, MİT'in ilgili başkanları ile MİT Müsteşarının çağıracağı diğer kamu görevlilerinin iştirakiyle toplanır. MİT Müsteşarı gerektiğinde Kurulu olağanüstü toplantıya çağırabilir. MİKK'nın ayrıntılı görev ve yetkileri ile çalışma esasları yönetmelikle belirlenir." "Yönetmelik" şifreyi oluşturuyor yani devlet sırrı! anlamına geliyor. MİT yönetmelikleri Resmi Gazete'de yayınlanmıyor. MİT ve MGK yönetmelikleri, kontrgerilla hukuk belgeleri ile birlikte Gizli Devlet'in gizli-gerçek hukukunu oluşturuyor. Bu tarz bir "koordinasyon" ekseninde, devlette "çete" v.s oluşumların özerk! bir biçimde örgütlenmesi mümkün görünmüyor. "Çete"lerin yuvalandığı söylenen devlet kurum ve örgütleri, bürokratik kastın katı kuralları, "enternasyonal" teftiş!, MGK eksenli hiyerarşi temelinde bir "şebeke" oluşturuyorlar. Bu, kurum ve örgütlerin "anayasa"sı ise devlet sırrı! örtüsü ile gizleniyor, çeşitli hukuk formları bu gizlilikte araç olarak kullanılıyor. (Örneğin, gizli yönetmelikler) Ancak

yasanın satır araları önemli ipuçları sunuyor. MİT'e dair "görevler" arasında, "f) Milli Güvenlik Kurulu'nda belirlenecek diğer görevleri yapmak"tan söz ediliyor. "Diğer görevler" kavramının sınırları belirtilmiyor. Sadece, görevi veren makamdan yani sınırsız yetkili MGK'dan bahsediliyor. "Diğer görevler" kavramına dahil edilebilecek bir çok operasyonel faaliyetin tespitinde MGK ön plana çıkıyor. "Diğer görevleri" MGK belirliyor, MİT uyguluyor. Ancak uygulama "koordinasyon"u zorunlu kılarsa tüm "servis"ler devreye sokuluyor ve MGK Genel Sekreteri bu görevi üstleniyor. Ancak sorumluluk kaynağı olarak MGK merkezde duruyor. "Sivilleşme" propagandası ile açılımlara girişen MİT, militer komuta-kontrol merkezlerinin denetiminde bulunuyor. MGK'nın "'mütalaaları" MİT'in ilişkiler sistemini düzenliyor. Yasa'nın 8. maddesi: MİT'in bakanlıklar, Türk Silahlı Kuvvetleri ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarıyla münasebetleri, MGK'nın mütalaası alındıktan sonra Bakanlar Kurulu'nca çıkarılacak yönetmelikle düzenlenir" diyor. Bu ilişkilerin niteliği de, gizli yönetmelik uyarınca bir giz perdesi ile örtülüyor. MİT-Ordu, MİT-hükümet, MİT-bürokrasi ilişkilerinin, olağanüstü haller ile sıkıyönetim, seferberlik veya savaş halinin ilanı durumunda bilinmesi istenmiyor. Özellikle, sıkıyönetim ve darbe dönemlerinde ve Olağanüstü Halde MİT-Ordu ilişkilerinin dikkatlerden uzak tutulmasına çalışılıyor. MİT'in yönlendiricisi olan militer merkezler sorumluluk alanının dışında kalacak biçimde ilişki prensipleri belirliyorlar. Oysa her şey egemenlik sisteminin çelik çekirdeğini oluşturan, "enternasyonal"ın ilişkiler ağına dahil ve mülkiyet rejimini "kollayan ve koruyan" militer güçlerin planlaması dahilinde cereyan ediyor.

MİT'i örten gizlilik perdesi bütçesini de kapsıyor. Yasanın 20. maddesine göre: "MİT'in giderlerini karşılamak amacıyla her yıl

Başbakanlık bütçesi içerisinde özel bir tertibe yetecek kadar ödenek konulur. MİT Müsteşarlığı için başbakanlık bütçesine konulan ödenekler, Yasama Organının ilgili komisyonunda gizli bir oturumda görüşülerek karara bağlanır. MİT Müsteşarlığı bütçesinin hazırlanması ile harcama esas ve usulleri yönetmelikle belirlenir." Böylece MİT'in fonları da devlet sırlarına dahil ediliyor. İç politikada operasyonel faaliyetlerde bulunan MİT'in bütçesi Başbakanlıkla ortak oluyor. Bu ortaklığın boyutları "örtülü ödenek" krizleri ile açığa çıkıyor. Ayrıca yasanın 23. maddesinde de dikkat çekici hükümler bulunuyor. Buna göre: "MİT Müsteşarlığınca yurt dışından her türlü silah, araç, gereç ve malzeme için acil ve zorunlu hallerde normal ithal kotası dışında öncelikle döviz tahsisi yapılır. Bu silah, araç, gereç ve malzemeler her ne yolla sağlanırsa sağlansın, gümrük ve her türlü vergi, resim ve harçlardan muaftır." Görünür yasasında operasyonel faaliyetlerle ilgili düzenleme bulunmayan MİT'e "her türlü silah"ın ithali olanağı sağlanıyor. "Her türlü silah"tan nelerin anlaşılması gerektiği son derece belirsiz. MİT, neden? hangi? faaliyet ve operasyonlarda kullanılmak üzere "her türlü silah" ithal ediyor. Ayrıca "her ne yolla sağlanırsa sağlansın" ifadesi ne anlama geliyor? Bu kadar muafiyet neden? Tüm bu soruların yanıtları, MİT'in görünür yasası dışında başka bir yasası olduğunu ortaya koyacaktır. Gizli-gerçek hukuk yer yer görünür – hukuk kurallarının satır aralarında kendini gösteriyor. Onca gizliliğe rağmen açık veriliyor. Gizli-gerçek hukukta bir yoğunlaşmanın işaretleri beliriyor. Gizli servis "her türlü silah"la silahlanıyor ve iç politikaya dair görevleri bulunuyor. Bu arada "şirketleşme"den söz edilen bir kuruma bu kadar geniş "ticari" olanaklar sağlanması ve bunun yasa ile güvence altına alınması düşündürücü oluyor. Bu olanaklardan nasıl? yararlanıldığı bilinmiyor! MİT'in ayrıcalıkları saymakla bitmiyor. Yasa-

nın 26. maddesinde; "MİT mensuplarının görevlerini yerine getirirken, görevin niteliğinden doğan veya görevin ifası sırasında işledikleri iddia olunan suçlardan ötürü haklarında cezai takibat yapılması Başbakanın iznine bağlıdır" deniliyor. Görevin açık tarifi yok. Yasa operasyonel faaliyetleri düzenlemiyor ama örneğin "her türlü silah"tan söz ediliyor. Devletin gizli-gerçek hukukunda yer alan görevler kapsamında MİT mensupları neredeyse suçsuzluk karinesinden yararlanıyor. Üstelik suç şüphesi olsa bile takibat doğrudan Başbakan'ın iznine bağlı. Örgütle, sorumluluk, bütçe v.s konularda ortak hareket etmek zorunda olan Başbakan'dan takibat izni çıkması kolay görünmüyor. Dolayısıyla MİT "dokunulmazlar" arasında yerini alıyor. Görev ve kadroları gizlilikle örtülen MİT'in, "görevin niteliği" ve "görevin ifası" kavramlarını kendisinin belirleyeceği açık. Dolayısıyla ancak "servis" isterse bir görevli yargılanabilir. Bu kadarı bile devletin görünür Anayasa'sında formüle edilen ilkeler dışında, çelik çekirdeğe özgü başka bir anayasası olduğunu kanıtlıyor. MİT yasasının sunduğu olanaklar görünür hukuk açısından da büyük olanaklar sağlıyor. Örneğin 29. maddeye göre: "Görevin gizliliği ve devletin çıkarlarının zorunlu kıldığı hallerde MİT mensuplarının tanık olarak dinlenebilmesi, MİT Müsteşarının iznine bağlıdır." "Devletin çıkarları" kavramının nasıl bir anlayışın ürünü olduğu açık. Bu "çıkarları" tayin edecek kurumlar arasında MİT de bulunuyor tıpkı "görevin gizliliği" ölçüsünü de kendisinin belirleyeceği gibi . Ülke içi operasyonel çalışmalar yapan bir gizli servisin bir çok örtülü operasyonu düzenleyeceği biliniyor. Bu faaliyetler sırasında açığa düşülmesi durumunda MİT mensupları için "omerta" (suskunluk) prensibi yasa ile güvence altına alınıyor. Örneğin 1 Mayıs, 16 Mart, Maraş katliamları, 7 TİP'li gencin katledilmesi, binlerce faili meçhul cinayetle ilgili olarak "görevin gizliliği" ve "devletin çı-

karları" kapsamında bir MİT mensubunun tanıklığı mümkün görünmüyor. MİT'te "çalıştırılan sözleşmeli personel" de "mensup" sayılıyor. Bunlar arasında "vatanseverler" de bulunuyor. "Vatanseverler"in de suskunluk yasasına uymaları yasal güvenceye bağlanıyor. "MİT mensubu"nu yasanın 2. maddesi şöyle tanımlıyor: "b) MİT MENSUBU: Bu kanun veya bu kanuna göre çıkartılmış yönetmeliklerde yazılı görevleri yerine getirmekle görevlendirilmiş MİT personeli ile diğer görevlileri... ifade eder."

Görevin niteliği doğrultusunda ve gizli yönetmeliklerle belirlenen statülerin kimleri kapsamına aldığı artık herkes tarafından bilinen bir devlet sırrı!

MİT'in "sözleşmeli personeli" ise bilinen "sözleşmeli personel" statüsünün dışında. Yasanın 10. maddesine göre: "MİT'te istihdam edilen sözleşmeli personelin istihdam şekli, sözleşme esasları, alacakları ücretlerin taban ve tavanı sağlık işlerine ait esaslar, 657 sayılı Devlet Memurları kanununun dördüncü maddesindeki sözleşmeli personel istihdamına ilişkin şartlar aranmaksızın, yönetmelikle düzenlenir." Bu personelin niteliği de yönetmelik esasları dahilinde gizli. Ancak artık kimleri "kullandığı" bilinen MİT'in "sözleşmeli personel" ölçütleri açık. Böyle bir düzenleme yürürlükteyken "çete" kavramından veya "devletiçi illegal oluşumlar" dan söz etmek anlamsız. Zira, her şey mevzuata uygun! 32 madde'de ise şunlar yazılı: ""MİT personelinin görev, yetki ve sorumluluklarının genel hükümlere ilave olarak nitelikleri, atama ve hizmet süreleri, yer değiştirme esasları ile teşkilata alınma usul ve şartları ve teşkilatla ilişkilerinin kesilmesi gibi hususlar yönetmelikle düzenlenir" Personelin "nitelikleri" de gizli yönetmeliklerde düzenleniyor. "Sözleşmeli personel" "her türlü silah" ölçüleri ile bu niteliklerinin bir arada düşünülmesi, Türkiye'nin yakın tarihindeki bir çok "örtülü operas-

yonu" aydınlatacak ipuçları taşıyor. MİT kadrolarından kolayca vazgeçilmiyor ve devlet örgütlerinde MİT kadroları için kontenjanlar bulunuyor. Yasa 19. maddesinde bu konuyu düzenliyor. Yasanın söz konusu maddesinde MİT fiili kadrosuna dahil personelden teşkilatın özelliği ve hizmetin gerekli kıldığı şart ve vasıflar göz önüne alınarak teşkilata intibak edemedikleri üstlerince tescil edilenler, MİT Müsteşarının teklifi ve Başbakanın uygun görmesi üzerine genel hükümlere göre başka bir kurum veya kuruluşa naklen atanırlar." "Başka kurum ve kuruluşlara atanan" MİT kadrolarının, görev kodlarını, atandıkları kurumlara taşımaları doğal! Bu atamaların, belirli bir kadrolaşma siyasetinin sonucu olması kuvvetle muhtemel. MİT'in uygun gördüğü kurum ve kuruluşları kontrol altında tutmasına olanak sağlayan bu düzenlemenin bazı uygulamaları biliniyor. Örneğin, BOTAŞ'da "eski" MİT mensubu Korkut Eken başta olmak üzere "personel"in istihdam edildiği basınada yansıyor. MİT mensuplarının silahları ile ilgili düzenleme de düşündürücü ipuçları sunuyor. Yasanın 25. maddesine göre: "MİT mensupları, memuriyetlerinin devamı süresince demirbaşa kayıtlı silahları veya şahsi silahlarını meskun bölgeler dahil her yerde taşıyabilirler." "Şahsi silah" teriminin belirsizliğini "her türlü silah" kavramı ile birlikte yorumlamak ilginç sonuçlar verebilir. Üstelik MİT "mensubu" statüsünün kapsamı "şahsi silah" konusunu daha vahim! hale getiriyor. Yasada dikkat çeken bir başka husus "tabiplerin" durumu. "İstisna" başlığı altında "MİT tabipleri"nin statülerinden sözedilmesi soru işaretlerini çoğaltıyor. 30. madde: "MİT'te çalışan tabiplere bazı sağlık personelinin, devlet hizmeti yükümlülüğüne dair: kanun hükümleri uygulanmaz. Ancak bunlardan pratisyen tabiplerin 4 yıl, uzman tabiplerin 4 yıl süre ile MİT'te sürekli çalışmaları şarttır." diyor. Yasanın 18. maddesi, "kamu

kurum ve kuruluşlarında tedavi"den söz ettiğine göre, "istisnai" statüleri bulunan "MİT tabipleri" hangi tür çalışmalar içinde bulunuyorlar? Yasa, çelik çekirdeğin planlama ve operasyon kapasitesini simgeleyen MİT'i devlet hiyerarşisinde özel bir konumda tanımlıyor. Tüm kamu görevlileri "MİT"e karşı özel bir sorumluluk tarifi kapsamına alınıyor. Madde 28'e göre: "Bu kanunda yazılı yetkilerin kullanılmasını ihmal ve suistimal suretiyle önleyen kamu görevlileri hakkında Türk Ceza Kanununun ilgili hükümleri uygulanır." Bu maddede, TCK müeyyidelerine gönderme yapılmasından ziyade satır aralarında okunan gerçek-gizli hukuk prensibi önemli oluyor. Kamu görevlilerinin, MİT'in "yetkileri"ni uygulama noktasında "ihmalleri"ne ilişkin düzenleme özel bir hiyerarşiye işaret ediyor. Görünür hukukta yazılı kamu görevi ölçütleri dışında başka ölçütlerin altı çiziliyor. MİT'in yetkilerinin gizliliği ile birlikte efe alındığında bu düzenlemeye göre ilkeleri ve işleyişi vatandaşlar tarafından bilinmeyen bir kamusal alan ortaya çıkıyor. Çelik çekirdek insanlığın kazanımı olan ve büyük mücadeleler sonucu elde edilen hukuk birikimini ortadan kaldırıyor. Devletin otoriter hızının işleyişi önündeki tüm hukuk engelleri ortadan kaldırılıyor. Vatandaşlık bir statü ve hukuksal bir birim olmaktan çıkarılıyor. Çelik çekirdek tarafından tespit edilen "devlet çıkarları" kamusal alanın merkezine yerleştiriliyor...

Türkiye'nin emperyal bir güç olarak bölgede oynayacağı rollere ilişkin olarak MİT oldukça bilinçli! tespitler yapıyor. Emperyalist Türkiye kurgusu ile bütünleşen bu tespitlere ilişkin olarak MİT Müsteşarı Sönmez Köksal'ın Mayıs 1996'da düzenlediği basın toplantısında söyledikleri önemli. Koksal bu açıklamasında şunları belirtiyor: "Türkiye uluslararası ve bölgesel politikaların etkileşim alanı içinde belirleyici rollere sahip lider ül-

ke konumundadır. Bu sebeple, dayanışma kurulmak istenen veya gelişmesi engellenmek istenen bölgesel güç konumundadır. MiT'in Türkiye'nin gelişen ihtiyaçlarına, ülkelerarası ilişkilerin niteliğine cevap verebilen bir yapıya kavuşturulması, devletimizin gelişme dinamiği bakımından hayati önemi haizdir. Gelişen, büyüyen Türkiye'nin bölgesel güç olarak yaratılmasında istihbaratın öncelikli katkısının sağlanabilmesi istihbarat üretimini geliştirici çalışmalarımızın temel unsurudur." Bu bağlamda MİT'te "Operasyon Başkanlığı Ve Kontr-Terör Merkezi" kurulduğunu da açıklıyor Müsteşar. Görünür yasada MiT'in görevli istihbaratla sınırlı olmasına rağmen, gerçek-gizli hukuk uyarınca, operasyon konusu "kuvveden fiile çıkarılıyor" MİT, "Türkiye'yi bölgesel güç olarak yaratma" misyonu temelinde yeni bir yapılanmaya gidiyor. Ordunun stratejik planları ve "enternasyonal"in bölgesel programları ile uyum içinde MİT "Emperyalist Türkiye" kurgusunun operasyonel aşamalarına hazırlanıyor. DYÇ kopseptinin gizli servislere açtığı alanın bilinci temelinde, "bölgesel güç yaratılmasından sözediyor MİT. Bu bağlamda "restorasyon" sürecinde, merkezileşen, otoriter yoğunlaşmayı yaşayan, özel savaş aygıtlarını yetkinleştiren devlet programında MİT'e önemli görevler düşüyor. "Freni tutmayan"ların fren mekanizmalarını onarmak, kirli operasyonların atak kadrolarını hizaya çekmek, işlevsiz ve merkezkaç "çeteleri"! yedeğe çekmek veya tasfiye etmek, tüm bunları temel kurumları perdeleyerek ve psikolojik harekat yöntemleriyle gerçekleştirmek MiT'in işi oluyor. "Rapor"ları ile "restorasyon"un işaretlerini veren MİT "bölgesel rol"lere hazırlanan Türkiye'de, egemenlik sisteminin meşruiyet! dayanaklarını onarmaya, pekiştirmeye çalışıyor. Bu anlamda, "radikal sağ" ve "İslamcı hareketlere" yönelik kampanyalarla, sisteme laiklik söyleminin meşrulaştırıcılığı ekseninde "sol"dan

"destek"ler yaratma çabasına giriliyor. Bu konudaki çalışmalara ilişkin bazı kuşkular! 90'lı yıllarda açıkça dile getiriliyor. Örneğin, 1990 Ekim'inde, Güvenlik Ve Yargı Muhabirleri Derneği'nin düzenlediği yemeğe "Servis"in üst düzey yetkilileriyle katılan Müsteşar Kor. Gen. Teoman Koman'a şöyle bir soru yöneltiliyor ; "Acaba, yeni bir 12 Eylül senaryosu hazırlamak için, "İslami terör"ü malzeme olarak MİT'in kullanması ihtimali var mıdır?" Bu toplantıda Koman çok ilginç bir bilgi veriyor. Bazı, İslamcı örgütlerin adının geçtiği suikastlarla ilgili olarak şunları söylüyor: "Elbette kamuya yansımayan yaptıklarımız, yansıyanların çok üstündedir. ! Olanlara mazeret aramıyoruz. Üçok, Aksoy ve benzeri suikast olaylarının yanı sıra, önlediklerimiz, teşebbüs safhasında ele geçirdiklerimiz bu dönemde 30'un üzerindedir!" Bu 30 kişinin kim olduğu bilinmiyor ve "kamuya yansıtılmıyor." Laiklik ve devletin din örgütlerine yönelik ÖHD çalışmalarında adı geçen bir generale MİT Müsteşarı sıfatıyla sorulan bu sorular ve yanıtları oldukça ilginç ipuçları ortaya çıkarıyor. Ancak bunların en önemlisi "yeni bir 12 Eylül senaryosu"na ilişkin olarak sorulan soru. Dini örgütlere ilişkin olarak ÖHD deneyimine sahip bir kurmayın, Ortadoğu'da Türkiye'nin bölgesel rolüne yönelik stratejik açılımlar ve bu temelde ABD-İsrail eksenli, siyasetlerle bütünleşmeye başladığı dönemde MİT'in başında bulunması önemli açıklıklara işaret ediyor!

Milli İstihbarat Koordinasyon Kurulu'nda (MİKK), "bakanlıkların istihbarat hizmetleri başkanları"da bulunuyor. Tüm bakanlıklara yayılan çelik çekirdeğin "gözü kulağı" MİT sayesinde Kamu bürokrasisindeki gelişmeler militer merkezlere anında duyuruluyor. Genelkurmay, MİT'den dilediği bilgiyi, istediği zaman alabiliyor. MİT iç gelişmelerle ilgili raporları ya Genelkurmay İstihbarat Başkanına veya doğrudan Genelkurmay başkanı-

na ulaştırıyor. Ayrıca "33/5 formülü" denilen bir uygulamayla orduda hemen her birimde istihbarata yönelik bir organizasyona gidilmiştir. Bu oluşumun boyutları bilinmiyor.

MİT ve istihbarat örgütleri MGK ve MGK Genel Sekreterliğinin çerçevelediği çelik çekirdek kapsamında değerlendirilmelidir. "Milli Güvenlik Koordinatörlü"ğü olarak nitelenebilecek MGK Genel Sekreterliği'de büyük bir gizlilik alanında çalışmalarını sürdürüyor. Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği bakanlıklar, kamu kurum ve kuruluşları ile özel hukuk tüzel kişilerinden (özel sektör kişi ve kurumları) isteyeceği açık ve her derecede gizli belge ve bilgileri sürekli veya istediği zaman alma yetkisine sahip. "Çok gizli" gizlilik dereceli çalışmalar gerekçesiyle Genel Sekreter emrine "örtülü ödenek" verilmiştir. 2945 sayılı "Milli Güvenlik Kurulu ve Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği Kanunu"nun "yönetmelik"leri kapsamında, Gizli Devlet'in, gizli-

gerçek hukuku perdelenmiştir. Görünür yüzde MGK Genel Sekreterliği ve MİKK (Milli istihbarat koordinasyon kurulu) gibi kurumlar yer alırken temelde örgütleri, yöntemleri, kuralları, kadro ve fonları, "enternasyonal" bağları ile "gizli" bir erk dokusu oluşturulmuştur. Yasanın 17. maddesine göre: "Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği kadroları gizli olup, genel hükümlere uygun olarak tespit edilen ek göstergeleri ile birlikte Genel Sekreter'in teklifi ve Başbakan'ın onayı ile ihdas edilir veya kaldırılır." Yasanın 16. maddesi, aynen MİT yasasında olduğu gibi, "Genel Sekreterlik kadrolarında görevli personel için diğer kamu kurum ve kuruluşlarına ihtiyaç"tan söz ediliyor ve benzer yollarla atama yapacağını belirliyor. Bu "ihtiyacın" kapsamı oldukça muğlak ancak "gizli" çelik çekirdek kadrolarının tüm kamu bürokrasisinde kilit mevkileri kontrol altında tutmak açısından sağlam bir yasal temeli olduğu açık. Madde 16'nın düzenlediği, "sözleşmeli perso-

nel" statüsü ise MIT yasasındaki düzenlemenin benzeri. Devlet Memurları Kanununda belirtilen "sözleşmeli personel" ölçütlerinin dışında ölçütlerle istihdam edilen bu kadroların "istihdam şekli", "sözleşme esasları" da yönetmelikte yani "gizli" düzenlemelerde belirtiliyor. Çelik çekirdeğin kurallarına dair gizli-gerçek hukukun "anayasa"sı ağırlıklı olarak kontrgerilla belgeleri ve söz konusu gizli yönetmeliklerde hüküm altına alınmıştır. MGK Genel Sekreterliği gibi önemli bir çelik çekirdek kurumunun (fiili Başbakanlık) gizli yönetmelikleri 2945 sayılı yasanın 21. maddesinde şöyle hüküm altına alınıyor: "Bu kanunun uygulanmasına ilişkin esas ve usuller ile kanunda belirtilen konular Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği tarafından hazırlanarak, Milli Güvenlik Kurulunca görüşülen ve Bakanlar Kurulu tarafından kabul edilen "Gizli" gizlilik dereceli bir yönetmelikle düzenlenir. Bu yönetmelik Kanunun yayımı tarihinden itibaren üç ay içerisinde hazırlanarak yürürlüğe konur." söz konusu yönetmelik 12 Eylül hükümetleri tarafından hazırlanıyor. MGK Genel Sekreterliğinde Orgeneral / Oramiral rütbesindeki Genel Sekretere bağlı olarak Genel Sekreter Yardımcıları ile Karargah Sekreterliği bulunmaktadır. Ana hizmet birimleri ise, Milli Güvenlik Siyaseti Başkanlığı Toplumla İlişkiler Başkanlığı, Topyekun Savunma Sivil Hizmetleri Başkanlığı, Bilgi Toplama ve Değerlendirme Grup Başkanlığı biçiminde örgütlenmiştir. Toplumla İlişkiler Başkanlığı türünden kuruluşların Sekreterlik bünyesinde örgütlenmesi "gizlilik" gerekçelerinin niteliğini aydınlatıyor. (TC. Devlet Teşkilatı Rehberi 1986, s. 176) Çelik çekirdeğin kontrol mekanizmalarında Genel Kurmay Başkanlığı'nı aşan ölçülerde etkili, yetkili ve iç siyasete ilişkin operasyon, istihbarat kapasitesi oldukça büyük bir örgütlenme olan MGK Genel Sekreterliği "fiili başbakanlık" konumundadır. Sistemin temel stratejisi ve uygulamalarının tespitindeki

ağırlığı ile orantılı olmayan görünür hukuktaki sorumluluğu yıpranmasını! önlemektedir. Oysa, Gizli Devlet'in en önemli "koordinasyon" ve "istihbarat" birimleri Genel Sekreterlik bünyesindedir. Sekreterliğin inisiyatif alanı dışında operasyonel faaliyete olanak yoktur. Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği yönetmeliğinin önceki tarihlere ait nüshasının 29. maddesi "psikolojik savunma bürosu"nun görevlerini sayıyor: "Psikolojik savunma idaresinin kurulması ve çalışması -Psikolojik bakımdan zayıf noktaların tespiti ve giderilmesi -Milletin gücüne, hükümetine ve ordusuna olan güvenin artırılması -Sosyal disiplinin yaratılması geliştirilmesi -Bozguncu etki ve teşebbüslerin önlenmesi -Anlayış ve duyuş birliğini sağlama -Müşterek savunma ve savaş azim ve heyecanının geliştirilmesi -topyekun savunma bilgilerinin eğitim ve öğretim imkanlarının sağlanması." İç politikanın "İklimini" belirlemeye yönelik bu esasların günlük yaşama yansıyan yönleri herkesin kendi deneyimiyle sabit. Siyaseti, askeri stratejinin özel savaş boyutları temelinde düzenlemeye yönelik bu anlayışın "enternasyonal" dayanakları 60'lann ikinci yarısından itibaren gündemde. Her türlü toplumsal muhalefeti "dolaylı saldırı" olarak kabul eden soğuk savaş stratejileri global emperyalizmin, "yeni dünya düzeni" kurgusunda DYÇ konseptine dönüştürülmüş durumda ancak özde bir değişiklik yok. Kurulu düzene uymayan barışçı parti çalışmalarını bile "ayaklanma" olarak gören stratejiler daha katı biçimde yürürlükte. Galula'nın "Ayaklanma, bir memlekette bir partinin politikasını her manada takip etmektir diyebiliriz. " (D. Galula, Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri Teori Ve Tatbikatı. Genkur. Basımevi 1965 s. 8) Formülasyonu devrimci çalışmalar anlamında geçerli. "Ayaklanma" hareketlerini tahlile ve bastırma stratejilerini tespite yönelik, enternasyonal kontrgerilla merkezlerinin çalışmalarına dair bilgiler bugüne ışık

tutuyor, Harvard Üniversitesi, Enternasyonal İşler Merkezi (CIA'ya bağlı çalışır) Direktörü Robert R. Bowie Galula'nın (Kissenger'in) kitabını şöyle tanıtıyor: "Uluslararası İşler Merkezi'nde... Henry A. Kissinger ve diğerleri kuvvetlerin uluslararası politikaya etkileri konusunda çalışmaktadırlar... Ayaklanma Hareketleri sömürgeciliğe karşı bir hareket olarak başlamış, aşağı tabakanın şiddet gösterileriyle yeni bir anlam kazanmıştır. Bu durum uluslararası politikada siyasi kuvvetlerin önemini ortaya çıkarıyor... Ayaklanmanın nasıl başladığı ve nasıl önleneceği sorusunun bilinmesi için Mr. Galula'nın bu çalışması önemli bir kazanımdır. " (Galula age Önsöz'den). "Aşağı tabaka" olarak değerlendirilen emekçiler, öğrenciler, köylülerin gerçekleştirdiği eylemler "ayaklanma" sayılıyor, kontrgerilla hukuk belgelerinde tanımlanan prensipler devlet ethos'u haline geliyor ve polis tarafından da paylaşılıyor. Sonuç ortada. Her türlü hak arayışı, demokratik yoğunlaşma "dolaylı saldırı", ayaklanma" kabul ediliyor. Bu çerçevede şiddet kullanılması önem taşımıyor. Bazı politik akımlar şiddet yöntemlerini kullanmasa da "tehdit" sayılıyor ve "ayaklanma"nın potansiyel gücü olarak devlet teröründen payına düşeni alıyor. Galula bu konuda şunları yazıyor. "Ayaklanma bir memlekette bir partinin politikasının her anlamda uygulamasıdır denilebilir. Ayaklanma normal bir savaş değildir. Çünkü bir memlekette ayaklanma, ayaklananların zor kullanmaya kalkışmalarından çok önce başlamıştır. Siyasi muhalefetin anlayışla karşılandığı bir memlekette, ayaklanma devinimleri yasal ve rahat bir ortamda gelişebilir." (age s. 9-10) Galula; "ayaklanmaların başlıca özelliği, halk için yapılan savaşım oluşlarıdır." (age s. 11) diyor. 1965'te sol akımın salt yasal haklar çerçevesinde eylemlerini gerçekleştirdiği bir dönemde bu prensipleri içeren kitaplar, Genel Kurmay tarafından dağıtılıyor. "Aşağı tabaka"ya yönelik

özel savaş aygıtları geliştiriliyor. Çelik çekirdek tüm bu prensipleri temel kodları haline getiriyor. Gizli devletin, gizli-gerçek hukuku bu ilkeler ekseninde oluşturuluyor. Örneğin, "komando muhtırası", "ST 31-15" gibi belgelerde formüle edilen bir çok prensibi, MGK ve Genel Sekreterliğin görev, yetki, örgütlenme tariflerinde bulmak mümkün.

Çelik çekirdek, "restorasyon" sürecinde ABD'deki FEMA benzeri bir "Kriz" örgütlenmesi gerçekleştirmektedir. 9.1.1997 ve 22872 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanan "Başbakanlık, Genelkurmay Başkanlığı, Bakanlıklar, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği, kamu kurum ve kuruluşlarını ve ilgili özel kuruluşları" kapsamaktadır. 12 Eylül Anayasası ile mutlak militarizmin merkezine yerleştiği siyasal sistemde açıkça belirtilmeyen bir çok şey bu yönetmelikle resmiyet kazanmıştır. Bu yönetmelikte belirtilen "hizmetlerin yürütülmesinden Genelkurmay Başkanı, Bakanlar, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri ile kamu kurum ve kuruluşlarının en üst düzey yöneticileri sorumludur." Yönetmelik bilinen "koordinasyon" sistematiğini açıkça formüle etmektedir. Buna göre, "Krizle ilgili hususları çözümlemek ve krizi sona erdirmek üzere Başbakanlık sorumluluğunda Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği bünyesinde" bir "merkez" oluşturulacaktır. Görünür iktidar ile Gizli Devlet arasındaki iş bölümü gereği sorumluluk "Başbakanlık"ta komuta-kontrol merkezi ise fiili Başbakanlığı temsil eden MGK Genel Sekreterliğindedir. Yönetmelikte daha önce açıkladığımız BEKM örneğine uygun olarak, "Bölgesel Kriz Yönetim Merkezleri"nden sözedilmiştir. Buna göre: "Bölgesel Kriz Yönetim Merkezi; Muhtemel veya mevcut kriz bölgesinde, merkezden görevlendirilen elemanlarca tesis edilen ve Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi ile, ilgili kriz merkezlerine bağlı olarak kurulan merkez veya merkezlerin,

"Genelkurmay Başkanlığı" en başında gelmektedir. "Kriz Yönetimini Gerektiren Haller" başlığı altında sayılanlar, Türkiye'nin siyasal, sosyal, ekonomik, kültürel alanlarda mutlak militarizmin ve giderek egemen sınıfların yeni birikim rejimini çerçeveleyen askeri-sınai kompleksin cenderesine gireceğini gösteriyor. Örtülü darbeyi kurumlaştıran bu "yönetmelik" Gizli Devlet'in, gizli-gerçek hukukunun, özel savaş aygıtlarının yerleşmesinin verdiği güvenle, görünür hukuktaki yerini almaya başladığını gösteriyor. Yönetmeliğin 5. maddesinde "Kriz yönetimini gerektiren haller" sayılıyor. Buna göre: a) Yurt dışında; Türkiye'nin toprak bütünlüğüne, egemenlik haklarına, milli hedef ve menfaatlerine yönelik tehdit emarelerinin belirmesi ve gelişme göstermesi, b) Yurt içinde; Anayasa ile kurulan hür demokrasi düzenini, temel hak ve hürriyetleri ortadan kaldırmaya yönelik yaygın şiddet hareketlerine ait ciddi belirtilerin ortaya çıkması veya şiddet olayları nedeniyle kamu düzeninin bozulması: (1) Terör olayları, (2) Kanunsuz grev, lokavt ve işi bırakma eylemleri, (3) Etnik yapı, din ve mezhep farklılıklarından kaynaklanan olaylar" bu kapsamdadır. Ayrıca, "ağır ekonomik bunalımlar" ile "iltica ve nüfus hareketleri" ve doğal afetler, yangınlar da bu kapsamda değerlendiriliyor. Ancak "tehdit" algılaması bağlamında incelendiğinde ağırlıklı olarak "aşağı tabaka"ların "kanunsuz grev, işi bırakma" gibi eylemleri üzerinde durulduğu görülüyor. Global emperyalizmin özelleştirme saldırısını püskürtmeye yönelik genel grev şimdiden "kriz" sayılıyor ve hazırlıklar başlatılıyor. "İşi bırakmaların kamu emekçilerinin sık başvurdukları bir eylem türü olması buradaki "tehdit" algılamasının boyutunu ortaya çıkarıyor. "Ağır ekonomik bunalım"ın ise hangi sınıfın ölçülerine göre bunalım sorusuyla değerlendirilmesi gerekiyor. Egemenlik sisteminin merkezini oluşturan çelik çekirdek, "bunalım" gerekçesiyle

işçi çıkarmalardan, ücret dondurmaya kadar bir dizi uygulamanın işaretini veriyor bu yönetmelikte. Sınıf mücadelesinin şiddetine göre değişik kademelerde uygulanacak bir dizi plan ve programın ipuçlarını yönetmelikte bulmak mümkün. Bu yönetmeliğe, "egemen sınıfların alarm yönetmeliği" demek mümkün. Ancak bunun da ötesinde, özelleştirme ve militer birikim rejimine geçişin keskinleştireceği sınıf çelişkilerini bastırmaya yönelik bir hazırlığın belgesi. Bu arada, çelik çekirdek tarafından ölçüleri tarif edilen "milli hedef" ve "milli menfaat"lara yönelik olarak "tehdit emarelerinin belirmesi" de yönetmelikle düzenleniyor. Giderek, emperyal bir bölge gücü olma konusunda "enternasyonal"in de askeri stratejileriyle uygunluk halinde adımlar atan Türkiye, "tehdit emareleri" gibi belirsiz bir kavramı "kriz" nedeni sayıyor. Bu bağlamda "kriz yönetmeliği", mutlak millitarizmin saldırı konseptine uygun biçimde "savaş" ve "savaş hali"ni tanımlıyor. Yönetmeliğe göre "Savaş; Devletin bekasını temin etmek, milli menfaatleri sağlamak ve milli hedefleri elde etmek amacı ile, başta askeri güç olmak üzere, devletin maddi ve manevi tüm güç ve kaynaklarının hiç bir sınırlamaya tabi tutulmadan kullanılmasını gerektiren silahlı mücadeleyi,

"Savaş Hali: Savaş ilanına karar verilmesinden, bu halin kaldırıldığından ilan edilmesine kadar devam eden süre içinde, hak ve hürriyetlerin kanunlarla kısmen veya tamamen sınırlandırıldığı durumu" ifade eder. Türkiye'nin, "enternasyonal" iş bölümü ve kendi potansiyellerinin zorlamasıyla geliştirdiği bölgesel güç olma programının "milli hedefler"le ilişkisi düşünüldüğünde "yönetmelik"te muazzam bir militer ethosun bulunduğu görülüyor. "Hiç bir sınırlamaya tabi tutulmadan" tüm "maddi ve manevi güçlerin" kullanılması gerekliliğinin vurgulanması, saldırı konseptinin ulaştığı boyutları ve içerdiği tahrip potansiyelini gösteri-

yor. Askeri-sınai kompleks bu "yönetmelik"le "anayasa"sının, toplum ve devlet anlayışının ipuçlarını veriyor. Savaş halinin "hak ve hürriyetlerin" giderek "tamamen" sınırlandırılacağını bildirmesi, dış savaşın emekçilere yönelik iç boyutlarını sergiliyor. Çelik çekirdek, dış savaşın bir iç savaşa, sınıflar savaşına dönüşebileceğine dair tarihsel deneyimin bilincini ortaya koyuyor. Bu durumda nasıl bir toplum sorusunun yanıtını veriyor: (Zaten uygulanmayan) hak ve hürriyetler tamamen askıya alınacaktır.

"Kriz Yönetim Esaslarını düzenleyen yönetmelik; "a) Müessir bir kriz yönetimi için; kriz durumlarının zamanında teşhisi, kriz durumlarında takip edilecek usullerin önceden tespiti, işler olarak muhafazası ve kriz tedbirlerinin gecikmeden uygulamaya konması esastır. Kriz yönetimi, bir kriz durumunun teşhisinden başlayarak, gerekli yönlendirici kararların alınmasına, uygulanmasına, takip ve kontrolüne kadar uzanan bir seri faaliyetlerin manzumesidir" diyor. Örtülü darbeyi sürekli hale getiren bu düzenleme alışılmış (12 Mart-12 Eylül) darbe modellerinin sınırlarını zorluyor. Darbe artık televizyon ekranları ve radyo mikrofonlarında okunan "muhtıra" ve "bildiriler"le başlamıyor. Kademeli programlara bağlı, sınıf çelişkilerini egemenler lehine bastırmaya yönelik tedbirleri önceden alan, egemenlik sisteminin "tehdit" olarak algıladığı dinamikleri henüz açılmadan kuşatan bir darbe cenderesi sürekli kılınıyor. Yönetmelik bu darbenin yol işaretlerini ortaya koyuyor. Çelik çekirdek, "yönetmelik"te bu "tehdit"lerin kim tarafından izleneceğini de tespit ediyor, buna göre; "Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi Sekreteryası, bu yönetmeliğin yayınlanmasını müteakip Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği Bilgi Toplama, Araştırma ve Değerlendirme Başkanı başkanlığında çekirdek olarak Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği nezdinde kurulur ve çalıştırılır." Bizim sıkça kullan-

dığımız "çekirdek" kavramı "yönetmelik"te açıkça bir MGK Genel Sekreterliği birimini niteliyor. Büyük bir açıklığa işaret ediyor. Bu kadar değil; "Kriz Yönetim Esasları" başlığını taşıyan 6. maddenin c bendinde de şunlar yeralıyor: "Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi başlangıçta krizin şiddeti, ihtiyaç duyulan tedbirlerin özellikleri ve merkezin faaliyete geçme maksadının gizlilik derecesi dikkate alınarak... işaretlenen kurum ve kuruluşlardan Başbakan tarafından seçilen bir kaçı ile faaliyete geçirilebilir. Bunlar çekirdek kadro mütalaa edilir." "Çekirdek kadro" statüsü, "gizli devlet"in, gizli-gerçek hukukundan görünür hukuka yansıyor. "Yönetmelik", "olaylar önlenememişse" "Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi ve Kriz Merkezleri, hareket merkezleri haline dönüşür." Olağanüstü hal. Sıkıyönetim, Seferberlik ve Savaş Halleri İlan edilen durumlarda İse Kriz Merkezleri... Koordinasyon Kurulu'na ve / veya Hükümet Harekat Merkezi'ne alt yapı oluşturmaktan ve "Kriz ve / veya Harekat'ın bu kurullarca aynı mahalden sevk ve idare" edilmesinden söz ediyor. "Harekat'ın niteliği açıklanmasa da bunun "dolaylı saldırı" doktrininin devamı olan DYÇ kapsamında "ayaklanmaları" bastırmaya dönük özel savaş anlamına geldiği son derece açık.

Genelkurmay Başkanlığı'nın "kriz" yönetiminde tartışılmaz! ağırlığı var. "Kriz Koordinasyon Kurulu'nun Görevleri" başlığı altında, Genelkurmayın konumu şöyle belirtiliyor: "Krize neden olan olayların özelliğine göre Genelkurmay Başkanlığı, ilgili Bakanlık ve gerekli görülen il ve ilçelerde "Kriz Merkezleri" kurulmasına ve krizden etkilenen bölgede (muhtemel kriz alanında) merkezden görevlendireceği personel ile "Bölge Kriz Yönetim Merkezi" teşkiline karar verir". Bu arada Genelkurmayın ve MGK Genel Sekreterliği'nin ağırlıklı olduğu "Kriz Koordinasyon Kurulu"nun görevleri Türkiye'de görünür hukuk düzeninin na-

sıl Gizli Devlet endeksli olduğunun ve siyasal sistemde karar sürecinin işleme biçiminin ölçütlerini ortaya koyuyor. Buna göre, örneğin: "Yurtiçi ve yurtdışı kaynaklarla, Kriz Değerlendirme ve Takip Kurulu'ndan gelen bilgi ve önerileri değerlendirir. Konu ile ilgili politik direktif esaslarını belirler, mevcut politik direktif veya Milli Güvenlik Siyaset Belgelerinde ihtiyaç duyulan değişikliklere ait kararlar alır." Kurul, "Gerektiği hallerde Bakanlar Kurulu Kararı alınması için girişimlerde bulunur." Görüldüğü gibi sınıfsal bakış açısına dayalı "tehdit" değerlendirmesinde egemenlik sisteminin tüm örgüt, yapı ve kurumlarını "denetleyen" bir prensipler "manzumesi" söz konusudur. "Çekirdek kadro"nun "politik direktifleri" bağlayıcıdır ve bu "kadro" Bakanlar Kurulu'nun üzerindedir. "Aşağı tabaka"ların eylemleri konusunda "çekirdek kadro" ile farklı değerlendirmelere sahip bir politik oluşumun ise görünür iktidara gelme olanağı bulamayacağı açık. Tekelci, otoriter devletin temel kodlarının tümünü içeren yönetmelik "anayasal" işlevsellikle donatılmıştır adeta. Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği "nezdinde" kurulan "çekirdek kadro"nun oluşumu ise yönetmelikte şöyle düzenlenmiş: "Sekreteryanın çekirdek kadrosu ve personeli Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri'nin teklifi ve Başbakan'ın onayı ile ihdas edilir ve görevlendirilir. Sekretarya'da Başbakanlık Merkez Teşkilatından, Genel Kurmay Başkanlığı, Bakanlıklar, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği ve diğer kurum ve kurutuşlardan, kurumun görev ve özelliklerini iyi bilen, güvenirliği tam, kendi alanında başarılı uzman personel görevlendirilir." Bu "güven" ölçüsünün nitelikleri ise belirtilmiyor. Ancak, yönetmelikte bu kadronun görevleri ve çalışma düzeni ile ilgili hükümler oldukça "özel" bir kadro oluşumunu simgeliyor. "Kriz Yönetim Merkezleri"nin askeri garnizonları da kapsadığı yönetmelikte belirtili-

yor. Türkiye'nin, Susurluk panayırı! ile meşgul edildiği bir dönemde sessiz sedasız gerçekleştirilen "restorasyon" programının en önemli unsurlarından biri bu yönetmelik oluyor. Simgesel bir anlatımla "kontrgerilla iktidarı" yeni dayanaklar yaratıyor, merkezileşiyor, operasyon kapasitesini artırıyor...

Türkiye'de, Gizli Devlet "enternasyonal" ilişkiler ağı ekseninde değerlendirilmelidir. Kapitalist enternasyonal'in bir "dünya hükümeti" kurma formülasyonu oldukça eskilere dayanır. CFR üyesi Paul Warburg, Amerikan senatörleri önünde 17 Şubat 1950'de yaptığı konuşmada: "Hoş olsun ya da olmasın, bir dünya hükümetine sahip olacağız. Tek sorun, "bunun fetih yoluyla mı yoksa mutabakat yoluyla mı kurulacağını bilmek." "Dünya hükümeti" stratejilerinde 1973 yılında kurulan "Trilateral Commission" (Üçlü Komisyon) önemli bir dönemeci simgeler. "Komisyon"un kurucuları arasında Zbigniew Brezinski de bulunmaktadır. Ortak stratejilerin ideolojik ve doktriner temellerini oluşturmak amacıyla kurulan "komisyon"un öncülüğünü, dünyanın en büyük bankalarından Chase Manhattan Bank'ın başkanı David Rockefeller yapmıştır. ABD. Avrupa ve Japonya'nın büyük sanayicileri, maliyecileri, siyasal eliti, öğretim üyeleri "komisyon"un üyesidirler. Temmuz 1977 tarihi itibarıyla, 271 üyesinin 102"si ABD'li, 96'sı Batı Avrupa'lı ve 73'ü de Japon'dur. 1976 temmuzuna kadar Komisyon başkan Z. Brezinski idi. O tarihten sonra başkanlık kaldırılmış yerini ABD'li, Avrupa'lı ve Japon üyelerden oluşan üçlü bir program konseyi almıştır.

Üçlü komisyon, "partiler Üstü", "hükümetler üstü", "çok uluslu" bir örgütlenme, karşı-devrimci bir kapitalist enternasyonal kurumudur. "Enternasyonal"in genel siyasetinin belirlenmesinde oldukça etkilidir. Trilateral Commission, egemen güçlerin siyasete geçmişe oranla çok daha ön saflarda ve doğrudan katıl-

ma ihtiyacını duydukları bir dönemin ürünüdür. Çok uluslu, "dar ulusal hesapların üstünde" gayri resmi ve "partisiz" yani "kamuoyu" baskısı dışında "bütün ülkelerin burjuvaları birleşiniz" parolasıyla ortaya çıkmıştır "komisyon". Uluslararası burjuva siyasetinin üst düzey örgütlenme aracı olarak "üçlü komisyon"un, emperyalist ülkeler siyasetini etkilemek, belirlemek, oluşturmak amacında ilk başarısı, "aktif üyesi" J. Carter'ı, iyi yönlendirilmiş ve finanse edilmiş bir kampanya ile başkan seçtirmek olmuştur. Bugün "üçlü komisyon"un üyeleri ABD erk merkezlerinin kilit mevkilerinde bulunmaktadırlar. ABD'nin imparatorluk siyasetlerinin, "enternasyonal" çerçeveye oturtulmasında "üçlü komisyon"un rolü büyüktür. "Komisyon" Kissinger'in ABD'nin "küresel", "Avrupa" ve "Japonya"nın bölgesel görev ve yükümlülükleri bulunduğuna dair tespitlerinden yola çıkmıştır. "Yeni ekonomik düzen" bağlamında sosyalist sistemin çözülmesi, "komisyon"un ilk hedefleri arasında olmuştur. Ayrıca, "komisyon", "oynak vurucu güçler", "çevik kuvvet", "özel savaş" planlarının hazırlayıcısıdır. Brezinski 20 Aralık 1978'de, "Tez elden müdahalede bulunabilecek ve çıkarlarımızı dünyanın neresinde olursa olsun, ister Yakındoğu'da, ister Basra Körfezi'nde, isterse Kore'de koruyabilecek bir güç yaratacağız" diyordu. "Saldırı yoluyla savunma" stratejisinin temel ilkelerinin belirlenmesinde de "komisyon" etkili olmuştur. Öte yandan özellikle İran'da İslami hareketin, emperyalizmin ileri karakolu Şah'lığı devirmesinden sonra başlatılan "İslam fanatizmi", "modernleşmeye karşı gericilik" "İslamcı terörizm" vurgularıyla geliştirilen ve "ılımlı İslam" yaratmaya çalışan "enternasyonal" propagandasında da "komisyon"un uzmanları! ön plandadır. Sosyalizm, ulusal kurtuluşçuluk ve Ortadoğu eksenli, İslami renkler içeren bölge devrimciliği, "enternasyonal'in çağdaş haçlı zihni-

yetini temsil eden plan ve programlarla tasfiyeye çalışılmaktadır. "Dünya hükümeti"nin efendileri sadece "üçlü komisyon" örgütünde temsil edilmiyor. Türkiye'yi de yakından ilgilendiren bir başka "masonik" örgütlenme de Bilderberg. (Bu örgütle ve bu örgütün Türkiye'deki uzantıları ile ilgili çalışmalar yapan, ölüm döşeğinde bile mücadelenin gerekliliğini vurgulayan, 27 Mayıs'ın yiğit gençlik önderi, 3. Dünya'nın has devrimcisi Dr. Memduh Eren geçenlerde öldü, aslında "o büyük gün geldiğinde" aramızda olmak üzere doğaya kapandı. Bilderberg'le ilgili bilgilerin kaynağı Dr. Memduh Eren'dir). Bilderberg Grubu Mayıs 1954'te kuruldu. O yıl yüze yakın bankacı, öğretim üyesi, politikacı, uluslararası devlet görevlisi, diplomat ve işadamı, Hollanda Prensi Bernhard'ın daveti üzerine Hollanda'nın Osterbeck kentinde bulunan Bilderberg Otelinde bir araya geldiler. Konu: "Sovyet yayılmacılığına karşı batının birliğini kurmak." Organizasyon o zamandan başlayarak "Bilderberg Grubu" olarak tanındı ve üyelerine Bilderberger denildi. Toplantı müzakereleri gizli yapılan Bilderberg'de tutanak tutulmuyor. Basın bu toplantılara sokulmaz. 1950'li yıllarda mason örgütleri güç kaybettiler. Ancak bu "masonizmin" prensiplerinin etkisizleşmesi anlamına gelmiyordu. "Masonizm" Bilderberg gibi örgütlenmelerde varlığını pekiştirerek sürdürürken, Lions ve Roteryanlar türünden yapılar artık gizliliğe gerek görmemektedirler. "Enternasyonal"in askeri, siyasi, ekonomik stratejilerinin planlanmasında "masonik" ilkeleri içeren Bilderberg, Trilaterale ve CFR (dış ilişkiler komisyonu) gibi örgütler temel güçtür. CFR (Council Of Foreign Relations); Bilderberg ve Trilateral Commission arasında son derece sıkı bağlar bulunmaktadır. Jacques Bordist "Une main cachee dirige" adlı eserinde, Bilderberg toplantılarında müzakere edilen bazı konuları şöyle sıralıyor: -Uluslararası finans so-

runları, -Gümrük engeli olmaksızın ürünlerin serbest dolaşımı, -Uluslararası ekonomik birlik, -Uluslararası bir polis gücünün kurulması. Türkiye'den de öncelikle mason locaları üyeleri başta olmak üzere bu gizli örgüte bir çok işadamı, politikacı, eğitimci, gazeteci katılmıştır. Türkiye'nin "en vatansever", "bağımsızlıkçı", "milliyetçi", siyasetçileri bu gizli örgütle ilişkilidir. Türkiye'den Bilderberg'e katılanlar şöyle sıralanabilir: Nureddin Alpkartal (1966), Tekin Arıburun (Senatör, Cumhurbaşkanı adayı 1966), Burhan Belge (Gazeteci, 1966), Vecdi Diker (1966) Nejat F. Eczacıbaşı (1963-66-68), Melih Esenbel (B.Elçi, 1966), Nail Gidel (1966), Selim Sarper (Bakan, 1966), Selahattin Tokay (1966), Ahmet Tokuş (1966), İlter Türkmen (12 Eylül'ün Dışişleri Bakanı, 1968), Selahattin Beyazıt (1971-74-75-79-85-91-93), M. Nuri Birgi (1973-74-75-85), Semih Akbil (1975), İhsan Sabri Çağlayangil (Dışişleri Bakanı, Cumhurbaşkanı Vekili, 1975), Süleyman Demirel (Başbakan, Cumhurbaşkanı, 1975), İhsan Doğramacı (YÖK Başkanı, 1975), Bülent Ecevit (Başbakan, 1975), Turan Feyzioğlu (MC hükümetlerinde Başbakan Yardımcısı, 1975), Oğuz Gökmen (1975), Kamran İnan (Dışişleri Bakanı, 1975), Gülten İnan (1975), Gülten Kazgan (1975), Halil Tunç (Türk-İş Genel Başkanı, 1975), Memduh Yaşa (Milletvekili, Demirel'in danışmanı, 1975), Selçuk Yaşar (Yaşar Holding, 1975), Jak V. Kamhi (1985), Osman Olcay (B.Elçi, 1985), Mesut Yılmaz (Dışişleri Bakanı, Başbakan, 1991), Erdal İnönü (1993), Hüseyin Çelen (1993), Rüşdü Saraçoğlu (Merkez Bankası Başkanı, 1993), Talat Halman (Gazeteci, 1993). 11 Mayıs 1990 tarihli gazetelerde "Bilderberg'deki Türk Takımı" (Hürriyet) haberi yer almıştır. Bu haberlere göre SHP Genel Başkanı ve ana muhalefet lideri Erdal İnönü de Bilderberg toplantılarına katılmak için ABD'ye gitmiştir (Cumhuriyet). ABD'nin New York

yakınlarında Glen Cove'da bulunan Harrison Konferans Merkezinde toplanan Bilderberg'e ayrıca ANAP'ın eski Dışişleri Bakanı Mesut Yılmaz ve işadamı Selahattin Beyazıt da katılmışlardır. Üç gün süren toplantılarda bu üst düzey vatandaşlarımızın! dış dünya İle bağlantıları kesilmiş "enternasyonal" ileri gelenleri ile kapanmışlardır. Bu tür toplantılarla ilgili nadiren bilgi sızar! Bu tür bir bilgi sızıntısında şu bilgiler yer alıyor: "... 1993 toplantısı, geçen hafta, Atina'da yapıldı. Katılanlar arasında Hollanda Kraliçesi, İsveç Başbakanı Carl Bildt, Belçika prensi Philippe, Nato Genel Sekreteri Manfred Wörner, Clinton'un sağ kolu Vernon Jordan, Yugoslavya arabulucusu İngiltere'nin eski Dışişleri Başkanı Franz Vranitzyk, David Rockfeller, bir kaç ülkeden bakanlar, büyükelçiler, eski başbakanlar ve bakanlar vardı. Türkiye grubunda Selahattin Beyazıt, Atina Büyükelçimiz Hüseyin Çelen, Rüşdü Saraçoğlu ve ben... Rüşdü Saraçoğlu, kısa, güzel felsefi, bir konuşma yaptı. Bende üç kere söz aldım. Bilderberg toplantıları'nda yüz kişi, ABD-Avrupa İlişkilerini, eski Yugoslavya sorunlarını, dünyada liderlik bunalımını, ABD'nin İç ve dış politikalarını, Japon ekonomisini, İtalya olaylarını, Nato'ya ilişkin sorunları tartıştı. Bilderberg, Türkiye'deki sesleri dikkatle dinleyen seçkin bir topluluk." (Talat Halman, 3 Mayıs 1993, Milliyet). İtalya olayları kapsamında P-2 mason locası ve Gladio'nun gündeme geldiği anlaşılıyor. Bilderberg, "Türkiye'deki sesleri dikkate" alan bir örgüt. İlginç bir paralellik! 1990 Bilderberg toplantısına katılan Mesut Yılmaz kısa bir süre sonra ANAP kongresini "kazanarak" Genel Başkan ve Başbakan oldu. Bilderberg üyesi, başbakanlar, cumhurbaşkanları, dışişleri bakanları görünür siyasetin "enternasyonal" bağlantılarını oluşturuyor.

Global emperyalizmin, "yeni dünya düzeni"nin oluşu ile ilgili programları bu "enternasyonal" forumlarda kararlaştırılıyor.

Şöyle ki: "Yeni dünya düzeninin oluşumu... karmaşık bir uzlaşma sağlama süreci çerçevesinde gelişmektedir. Sözü edilen bu uzlaşım sağlama sürecinin uluslararası forum olma özelliği taşıyan çeşitli öğelerden oluştuğu söylenebilmektedir. Bunların bir kısmı devlet örgütlenmelerinin dışında, gayrıresmi sivil örgütlenmelerdir. Trilateral komisyonlar, Bilderberg konferansları, "Mont Pelerin" topluluğu bu tür gayrıresmi uluslararası kurumlaşmalar arasında ilk akla gelenlere örnektir. Her ülkenin İş dünyası ile siyasal seçkinlerini gayrıresmi bir biçimde bir araya getiren toplantılar ile bu kurumlar yeni dünya düzeni ile ilgili uzlaşmanın gerçekten de özellikle gelişmekte olan ülkelerin politikacıları, aydınları ve medyası sözü edilen uzlaşmanın çok candan taraftarları haline gelmiş bulunmaktadır." (Gencay Şaylan, Değişim Küreselleşme ve Devletin Yeni İşlevi s. 180). Neo Mandatarizmin, "ahtapot" örgütü Bilderberg'le ilgili bir yazıda şu bilgiler yer alıyor: "1970'li yıllarda Dünya'daki genel eğilimleri etkileme bakımından çok önemli bir yeri olan ünlü Bilderberg toplantılarının bu yıl dört ünlü Türk davetlisi var" (Y.N. 1995 yılı).

"Bu toplantıların Türkiye'deki temsilcisi işadamı Selahattin Beyazıt O her yıl toplantılara katılıyor. Onu saymazsak bu yıl ki toplantıya Türkiye'den iki önemli siyasetçi davetli. Birincisi, Başbakan Yardımcısı Hikmet Çetin, ötekisi Yeni Demokrasi Hareketi'nin lideri Cem Boyner... Türk Kamuoyu Bilderberg toplantılarını İlk defa Bülent Ecevit sayesinde duydu. Bu ünlü toplantı Çeşme Altınyunus'ta yapılmış ve Ecevit de katılmıştı... Bu tür önemli uluslararası platformları etkili olarak kullanmaya ilk defa rahmetli Turgut Özal başlamıştı. Ama ilk adımı çok daha önce Bülent Ecevit atmıştı." (Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 5 Haziran 1995). Bilderberg'in fikir babası Polonyalı bir yahudi Joseph Retinger'dir. İsveç masonizminin üst düzey temsilcisi Retinger

"Mondalizmin" (Dünyacılığın) teorisyenidir. Örgütün 1976 yılına kadar Başkanlığını yapan Hollanda Kraliçesi'nin kocası Philippe Bernhard Lockheed'in, Avrupa'daki temsilcisi konumuyla silah tekellerinin has adamıdır. Adı birçok komplo lle birlikte anılmıştır. Grubun gerçek patronu ise David Rockfeller'dır. (Bülent Ecevit Rockfeller Vakfı bursuyla ABD 'ye gitmiştir.)

Trilateral Commission'un üyeleri: Rockfeller. Mobil-Standard Oil, Kissinger, Brezezınski, G. Bush, J, Anderson, Giovanni Agnelli (Fist), Edmond Rotschild (Stone Bank), Coca-cola, Royal Dutc Petrolium-General Motors, Ford Motors, Dupont Eastern, Transworl Airlines, Johnson and Johnson. (Hepsi aynı zamanda Bilderberg üyesi)

CFR (Dış İlişkiler Konseyi): 1) ABD Başkanları ve Başkan Adayları: Eisenhower, H. Humpery, Nixon, Bush,

2) CIA Başkanları: G. Bush, R. Helmg, W. Colby, W. Cassey, A. Dulles.

3) Firmalar: IBM-ITT-Standard Oil, Washington Post, CBS, NBC, New York-Times.

Türkiye, kapitalist enternasyonal örgütlerinin "ahtapot" kollarındandır. "Enternasyonal" ulusallığı kuru bir yanılsamaya dönüşmüştür. Dolayısıyla adına "vatansever" denilen kadrolar bu "enternasyonal" çıkarlarının bekçileridir. Sonuçta, "Türkiye, artık sadece üstü değil altı da faşist işgal altındaki bir yerdir ve de Türkiye'nin şanssızlığı şuradadır ki, işgalci de Türkçe konuşmakta, Türkmüş gibi yapmaktadır." (Kadir Cangızbay, Komprador Rejimin Anatomisi s. 23) Bu tam anlamıyla "Komprador faşizm"dir ve "enternasyonal"in devşirmeleri ile yürütülmektedir...

GİZLİ DEVLETİN EVRİM SÜRECİ

Türkiye'de gizli devletin evrim sürecinde Teşkilat-ı Mahsusa'nın büyük önemi vardır. Örgütün kurucuları arasında en dikkate değer sima Süleyman Askeri'dir. İttihat ve Terakki'nin merkez komite üyesi Askeri, Teşkilat-ı Mahsusa'yı önceleyen ilk çekirdek komiteyi 1905'lerde kurmuştur. Süleyman Askeri, müslüman dünyasını birleştirmek, ümmetçilik, Türklerin birliğini ve bütünlüğünü sağlamak: ırkçılık, orduyu temel güç haline getirmek, militarizm biçiminde ifade edilebilecek bir sentezin bayraktarıdır. Ziya Gökalp daha sonra bu formülasyonu üyesi olduğu Teşkilat-ı Mahsusa'nın emriyle; Müslüman ümmeti, Türk milleti, batı medeniyeti üçlüsünün sentezine dönüştürmüştür. Teşkilat-ı Mahsusa, Afrika'da Mozambik ve Sudan'dan, Asya'da Çin ve Hindistan'a, Avrupa'da Londra ve Zürih'e kadar geniş bir örgütlenme ağına sahip olmuştur. Bu temelde Teşkilat-ı Mahsusa iki kanada ayrılmıştır: İç savaş örgütü ve dış işlerle ilgili örgüt. Teşkilat-ı Mahsusa, İttihat ve Terakki'ye kadro yetiştiren bir okul gibidir. Teşkilat-ı Mahsusa'nın en önemli grubu "muharip"lerdir. Bu gruba sadece askerler girebilir. Teşkilat-ı Mahsusa yöneticileri bu "kast"tan çıkar, örgütte hiyerarşi ve merkeziyetçilik egemendir. Ordunun içine nüfuz edildiği kadar, askeri okul-

larda da bir örgüt ağı kurulmuştur. Teşkilat-ı Mahsusa'nın diğer kanadı ise "mücahit" grubudur. Bu grupta ittihatçıların, Kara Kemal, Talat Paşa ve Küçük Talat gibi önderleri bulunmaktadır. Bunların görevi sivil istihbaratla, toplantı, miting vs. "ahali" desteğinin gerekli olduğu işlerle uğraşmaktır. Yemiş iskelesindeki sandalcıdan, Beyrut Esnaf Birliği başkanına kadar birçok kişi örgütün üyesidir. Teşkilat-ı Mahsusa dünya çapında bir örgüttür. Örneğin Hintli müslümanların önderleri Nizamettin Efendi ile Gulam Resul, Teşkilat-ı Mahsusa üyesidirler. Örgütün sonradan başkanı olacak Kuşçubaşı Eşref'in işareti ile müthiş bir Hindu-Müslüman çatışması çıkabilmektedirler. Teşkilat-ı Mahsusa çok geniş bir siyasi coğrafyada kalıcı etki ve kurumlar bırakmıştır. Şeyh Sunusi, İtalyan işgaline karşı Libya'nın bağımsızlık mücadelesinde kullandığı yöntemleri Örgüt içerisinde öğrenmiştir. Mısır'da Nasır darbesinin beyni, Aziz Ali El Mısri, Süleyman Askeri'nin Mısır asıllı olduğu için "muharip" grubu yerine "mücahit" gruba aldığı teğmenlerden biridir. Teşkilat-ı Mahsusa'ya girişte ettirilen yemin; "İslam birliği, Türk milliyetçiliği ve ordunun, devrimin (1908) bekçisi olması için hayatım pahasına şefimin emrini yerine getireceğim". Günümüzün "sentezlerine" ışık tutuyor.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu kadrolarının büyük çoğunluğu Teşkilat-ı Mahsusa'nın "muharip grubu" üyeleridir. Mustafa Kemal, İttihat ve Terakki'nin Süleyman Askeri ile birlikte ilk çelik çekirdek üyelerinden biridir. İttihatçıların çelik çekirdeğinde "Mustafa, İsmet ve Fethi", Edirne'deki örgütün beyni konumlarıyla önemlidirler. Mustafa Kemal, muharip kanattan hiç kopmamış ancak Cumhuriyet sonrası yaratılan mitoslarda onun önderliğine gölge düşürmemek için askerlerin siyasete karışmaması babında İttihat ve Terakki'ye muhalefet ettiği belirtil-

miştir. Teşkilat-ı Mahsusa, çelik çekirdeğin bilinen üyesi M. Kemal'in kontrolüne kolaylıkla girmiştir. Zaten Süleyman Askeri'nin ölümünden çok önce İttihat ve Terakki'nin "sunni" kanadı partiden ayrıldığında Teşkilat-ı Mahsusa'da bölünmüştür. Bir kesim Hürriyet ve İtilafçılarla birlikte İngiliz işbirlikçiliğine sürüklenirken diğeri "milli müsellah" kuvvetler halini almıştır. Bu grup Mustafa Kemal'in kontrolüne girmiş, Milli Emniyet Hizmetlerine dönüştürülürken de "Enverci" kanadı tümüyle tasfiye edilmiştir. Cumhuriyet'in zirve kadroları, Teşkilat-ı Mahsusa'nın muharip kanadına mensupturlar. 1914'lerde Teşkilat-ı Mahsusa'nın muharip kanadı üyesi Cemal Teğmen, 1960'ların ihtilal lideri ve Cumhurbaşkanıdır. 1916'ların asteğmen vekili, "muharip kanat"tan Oflu Cevdet, Gürsel sonrası Cumhurbaşkanıdır. Fahri Korutürk ise denizci Rauf Bey geleneğinden geldiğini bizzat söylemiştir. Genel Kurmay Başkanlarına gelince ya ilk dönemlerinde ya da sonrasında Teşkilat-ı Mahsusa'nın "muharip kanadı" üyeleridir. (Fevzi Çakmak, Kazım Orbay, Abdurrahman Nafiz Gürman, Nurettin Aknoz. Daha öğrencilik yıllarında Teşkilat-ı Mahsusa'ya dahil olan Cumhuriyet dönemi ordu komutanları ise şunlardır: Salih Omurtak, Mustafa Muğlalı, Fahrettin Altay, Fevzi Akarçay, İzzettin Çalışlar, Sadık Altıncan, Necati Tacan, Fahri Özdilek...) Örgütün sivil kanadında bulunan mücahitler grubunun ünlüleri ise; M. Akif Ersoy, Ömer Seyfettin, Ziya Gökalp, Hüseyin Cahit Yalçın, Celal Bayar, Kara Kemal, Süleyman Ferit Eczacibaşı, Hoca Raif Efendi, Yahya Kaptan'dır.

Anadolu hareketi yıllarında Teşkilat-ı Mahsusa temelinde çok güçlü bir istihbarat örgütlenmesine gidilir. Bütün askeri ve yönetsel istihbarat, Teşkilat-ı Mahsusa çekirdeğinin çok işlevli hale getirilmesiyle sağlanmıştır. Daha sonra kurulan MAH ile her davranıştan anında bilgi alabilen bir istihbarat ağı oluşturu-

lur. Milli Emniyet Hizmetleri ilçe düzeyine kadar örgütlenmiştir. Kurtuluş Savaşı deneyimine 1924-1926 tasfiyelerini gerçekleştiren birimi de ekleyen MAH "kuş uçurtmamaktadır". Hemen hemen tüm sol örgütlenmelere sızmıştır. Matbuat ve İstihbarat Umum Müdürlüğü olarak kurulup, Basın Yayın Genel Müdürlüğü'ne dönüşecek örgüt eliyle, basın MAH'ın kontrolündedir. Bugün olduğu gibi istediği haberi büyütür, istediğini küçültür. İkinci Dünya savaşı yıllarında MAH uyuşturucu işine de bulaşmıştır. İnönü, savaş içinde Kahire'ye yaptığı yolculukta savaş sonrası için bir söz vermiştir; "o daireyi kaldıracağım". Söz konusu daire Ticaret Bakanlığı içinde "afyon alkoloidleri dairesi" diye bilinen bir başkanlık, dünya eroin tekelinin önemli girişimcilerinden biridir. Dünyanın en iyi afyonunu üreten Türkiye'nin ürününü bu kuruluş pazarlar. Neticede bu kuruluş kapatılır. Ancak Ticaret Bakanlığı'ndan kaldırılan daire MAH'a "indirilir." Tıpkı CIA ve diğerleri gibi "gizli ticaret"ten gelen gelir kaynağı MAH'ın işlerini! finanse etmekte kullanılır. Mafioz bağlantılarla, "ticari bir kuruluşa" dönüşen, "gizli ticaretle" bütünleşen MAH yeni işlevler edinir. Afyon Alkoloidleri; haşhaş tohumundan, baz morfine kadar uzanan bir dizi ürün anlamına gelmektedir. Bunun dünya pazarında Türkiye adına olmamak kaydıyla pazarlanması görevi MAH'a verilmiştir. Bu işin istihbarat sisteminin bağlantılarıyla yürütülmesi, alt birimler ve dış ilişkiler anlamında değişik örgütlenmeleri zorunlu kılmıştır. Tıpkı Teşkilat-ı Mahsusa'nın hapisteki idamlıkları "gönüllü taburları "nda örgütlemesi gibi MAH'da bir gizli devlet yaratmıştır. Afyon Alkoloidleriyle birlikte MAH'ın içine girdiği iş uluslararası bir nitelik taşımaktadır. Gizli kanallarla açık satışlara girmenin tüm yöntemleri kısa sürede geliştirilmiştir. Ancak bir yandan narkotik bürolar, İnterpol birimleri kurulurken öte yandan gizli uyuşturucu

tacirliğini bağdaştırmak kolay değildir. Bu noktada Kadir-i Mutlak! Türk mafyası mitosu gündeme sokulmuştur. 1947'ten itibaren adına Türk Mafyası denilen organizasyon istihbarat örgütlerinin kontrolündedir. MAH bir süre sonra, "örtülü ödenek" aktarımları dışında büyük paralar kazanan bir örgüte dönüşmüştür. Bu tür ilişkilerin uluslararası çapta yürütülmesinin, aynı dalın "yan endüstrileri"ni de taşıyacağı açıktır. Bu bağlamda silah ve eğlence sektörü de bu işin yan dallan haline gelmiştir. Okur yazarlığı bile kuşkulu "keçi çobanları"nın Brezilya'dan İsveç'e, ABD'den İspanya'ya muazzam bir trafiği örgütlerken hangi dilde neye dayanarak ve nasıl yapabildiği sorusunun cevabı ortadadır. Aslında bu trafik, işi bilenlerce düzenlenmektedir ve bu alanda salt Türkiye'nin istihbarat örgütleri değil kapitalist enternasyonalin tüm gizli orduları iş yapmaktadır. Tüm bu ilişkiler ağı 60'ların ikinci yarısında CIA'nin gözetiminde, MİT tarafından devralınmıştır. Devlet içindeki gizli organizasyonlar, büyük bir federasyon oluşturmaktadır ve özel denilen örgütler de çelik çekirdeğin iradesinden bağımsız değildir. Buna Özal'ın oluşturduğu TİT (Turgut İstihbarat Teşkilatı) denilebilecek örgüt ile diğer TİT (Tansu İstihbarat Teşkilatı) da dahildir.

Özel savaşın finansmanında uyuşturucu ticareti fonları kullanılmıştır. Bu konu artık kanıtlanmıştır. Devlet "KINTEX" modeliyle bu işin içindedir. Kanıtlar birikmiştir, bunlardan bir tanesi şöyle: TİB kadrosundan Ertuğrul Zekai Ökte'nin, ÖHD ekolünden emekli Gen. İhsan Beriş, Em. Gen. Servet Cömert. Em. Gen. Mahmut Boğuşlu ve benzeri isimlerin ve Türkiye Stratejik Araştırmalar Eğitim Merkezi üyelerinin yer aldığı önemli bir "devlet" dergisinde (Türk Tarihi Dergisi Şubat 1997) Türkiye Stratejik Araştırma ve Eğitim Merkezi'nin "1997 başında Dünya ve Türkiye" adlı başlıklı raporu yayınlıyor. Raporun PKK terörü

bölümünü olduğu gibi aktarıyorum: "1996 yılı PKK için büyük ölçüde yenilgi yılı oldu. Türk Silahlı Kuvvetleri hem Türkiye içinde hem de Irak'taki inlerinde PKK teröristlerine ağır kayıplar verdirdi. O kadar ki PKK savaşı yitirdiğini anlayınca bu kez barışı dolandırma çabasına girdi. Bir başka deyişle pes edip savaşmaktan vazgeçmek yerine son bir çabayla ve medyadaki uzantıları aracılığıyla "barış çağrıları" kampanyası yürütmeye koyuldu. 1997'de bu kampanyanın daha da yoğunlaştırılacağı belli olmaktadır. PKK'ya silahla kazanamadığını medyatik kampanyayla vermek yani onu bir siyasi muhatap olarak kabul ettirmek amacını taşıyan bu kampanyanında boşa çıkartılması ve "barış yapalım", "çocuklarımız ölmesin", "analar üzülmesin" gibi gözyaşartıcı sloganlara sarmalanmış zehirleri bir karşı kampanyayla açığa çıkartılması 1997'de Yurtsever güçlerin gündeminde olacaktır. Öte yandan 1996 yılı PKK terörüyle ilgili olarak içteki ve dıştaki düşmanları için çifte hayal kırıklığı yılı da oldu: 1) Bu çevreler dehşet içinde farkettiler ki Türk Silahlı Kuvvetleri PKK'ya karşı yürüttüğü mücadele sürecinde olağan koşullarda hiç bir manevranın, hiç bir tatbikatın kazandırmasının mümkün olmadığı bir askeri bilgi ve deneyim kazanmıştır. Hem muvazzaf subaylar düzeyinde, hem de celple silah altına alınan yedek subay ve erat düzeyinde. Öyle ki yakın gelecekte bir seferberlik ilan edilecek olsa Türk ordusunun subay ve erat olarak kadroları daha baştan her türlü savaşı yürütebilecek bilgi ve deneyime sahip olarak düşmanla cenk edecek durumdadırlar. 2) Yine aynı çevreler kuşkulanmaya, kara kara düşünmeye başladılar ki bu savaş Türkiye'ye ağır bir maliyet bindirmiş gözükmesine rağmen gerçekte pek de öyle olmuyor. Ve özellikle son yıllarda Türkiye'de PKK yürüttüğü mücadeleyi hangi yollarla finanse etmişse, onunla mücadeleyi benzer yollardan finanse ediyor. En

azından bir taraftan giden dövizler bir başka taraftan geri geliyor. Yani PKK'nın Türkiye'deki işbirlikçilerinin yaydığı yüksek rakamlı faturalar aslında büyük ölçüde Türkiye düşmanlarının cebinden çıkıyor. Şimdi bu kuşku beyinlerine düşmüştür. Yıllarca PKK'nin uyuşturucu kaçakçılığına göz yuman, kara para aklamasına ses çıkartmayan hatta şu veya bu yollardan destek veren çeşitli batılı başkentlerle son sıralarda ansızın Türkiye'ye yönelik "kara para aklama" suçlamaları boşuna değildir.

Bu konuda Türkiye adına eksi hanesine kaydedilecek ve mutlaka en kısa zamanda düzeltilmesi gereken tek şey hiç kuşkusuz, düşmana düşmanın silahıyla karşılık verirken, bunu "çeteler" aracılığıyla değil devletin ilgili özel kurumları aracılığıyla yapmak ve kişisel çıkarlar ile ulusal çıkarları birbirine karıştıran, PKK ile mücadele paravanası ardında kendi kendilerine hizmet eden kişi ve çevrelere meydan vermemektir. 1996'da kamuoyunda bu bilinç yer etmiştir. Bu bilincin siyaset erbabına da yayılıp yayılmayacağı ve devletin içinde yuvalanma fırsatı bulabilmiş çetelerden arınıp arınmayacağı 1997 yılında görülecektir."

Bu devlet dergisinde "Yeniden Müdafaa-i Hukuk" başlıklı yazıda ise Nazım Güvenç şu dikkate değer tespitleri yapıyor: "Ve Türk Silahlı Kuvvetleri bölücü teröre karşı yürütülen savaş sırasında benzersiz bir deneyim kazandılar. Ordunun tüm komuta kademeleri, Kıbrıs barış harekatından sonra yeni bir büyük ve canlı savaş deneyimi edindiler. Silahlanmamız, silah sanayii de bu ölçüde gelişti, güçlendi. Öyle ki; Türkiye bugün İsrail ile birlikte en güçlü ve en deneyimli silahlı kuvvetlerine sahip ülke haline geldi. ... teröristlere karşı yürütülen savaşta edinilen ve ileride düşman ülkeler ile bir sıcak çatışma durumunda çok yararını göreceğimiz yüksek bilgi, beceri ve deneyim, bu yolda harcadığımız paradan çok daha değerlidir. Bölücü teröristlere karşı

yürütülen savaş, bölücülerin arkasındaki asıl güçlere karşı Türk silahlı kuvvetlerine olağan barış koşullarındaki manevra ve tatbikatlarla asla edinilmeyecek bilgi ve deneyim kazandıran bir okul işlevi de görmektedir ki bunun değeri parayla ölçülemez ve olağan koşullarda bu deneyim harcanandan daha fazla paraya bile elde edilemez!"

III.

KİRLİ İŞLER İMPARATORLUĞU

GİZLİ DEVLETİN EKONOMİ POLİTİĞİ

Türkiye, kontrgerilla iktidarında tam bir "Kirli İşler İmparatorluğu"na dönüştürülmüştür. Gizli devlet mafios yapıları besleyen kaynaktır. "Komprador faşizm" kadrolarının yönetiminde, "Türkiye'de egemen olan tam ve de en çıplağından / pervasızından bir yağma düzenidir; tabii yine de resmi kılıfı devlet İhaleleri, ihracat kredileri ya da vergi iadeleri vb... iken, gerçek temeli doğrudan doğruya zorbalık, şantaj ve sahtecilik olup ister istemez silah gücüne dayanan ve de bu Türkiye , faşistlikten sabıkalılık ön koşulu tahtında, adamın kaç "ceset"i varsa silah ruhsatını da o kadar kolay alıp, yine o kadar polis korumasına mazhar olduğu, dolayısıyla "yasal" ile "yasa-dışı" ülküdaşlık temelinde iç içeleşirken bütün noktaları itibarıyla gayri meşruluğa şu ya da bu derecede bulaşmış bir Türkiye'dir. Zira, polisi tabii ki ülkücü, ama mafyası da ülkücü. Aslında burada mafyaya da hakaret edilmiş olmaktadır; zira mafya kendi gücüyle devlete rağmen varolur ve de gücü yeterse devletten adam çalar, kiralar şu ya da bu ölçüde devlete nüfuz eder. Oysa bunlar, zaten devlet desteği, himayesi ya da yerine göre teşviki / kışkırtmasıyla varlık kazanmış 'devlete yardımcı / destek olan çocuklardır' (Cevdet Sunay; eski Genel Kurmay sonra da Cumhurbaşkanı) ve de devletten

birilerini beslemek bir yana devletten beslenmiş, devlette uzantıları değil kendileri devletin uzantısı olan 'muhallebi' kabadayılarıdır." (Cangızbay age s. 22-23).

Gizli Devlet'in uzantısı olan mafıoz yapılar ve yeraltı ekonomisinin boyutları "klik" mücadelesi temelinde MİT raporlarına da yansımıştır. Behçet Cantürk'ün ifadelerinden süzülenlere dayalı bazı bilgiler şöyle: "Bu konuda en önemli bilgilerden biri de Cumhurbaşkanlığı Konseyi üyesi emekli Orgeneral Tahsin Şahinkaya ile ilgiliydi. Şahinkaya Paşa'nın bazı müteahhitlerle yakın ilişkisinden söz ediliyor, ihalelerden komisyon aldığı iddia ediliyordu."

Behçet Cantürk'ün ortaklık yaptığı silah ve uyuşturucu kaçakçısı Selahattin Delidere'nin iddiaları daha ilginçti. Selahattin Delidere'nin Diyarbakır'da gözaltında olduğu sırada sohbet şeklindeki bir konuşmada banda alınan bu savlara göre: Eski Emniyet Genel Müdürü F.G. ve Tahsin Şahinkaya Avrupa'da yaşayan ve günümüzün en büyük uyuşturucu ve silah kaçakçılarından Sarı Avni (Avni Musullu) ve ortağı Behçet Cantürk'ün en yakın adamlarıydı.

Selahattin Delidere; Sarı Avni'nin Tahsin Paşa'ya yurtdışında villa aldığını, Sarı Avni ile Behçet'in Tahsin Şahinkaya ile sık sık telefonla konuştuklarını ve Behçet Cantürk'ün çanta ile Tahsin Paşa'ya para götürdüğünü söylüyordu." Bu tür ilişkilerin boyutları "çelik çekirdek" kadrolarının inisiyatifleri ile belirlenmektedir. Görünür devlet yapıları arasında yerini alan Kaçakçılık İstihbarat Şubesinin yurtiçi birimleri 1985'te, Ankara'daki merkez ünitesi ise 1988'de kapatılmıştır.

Bu ilişkiler ağının "tipoloji"leri 'arasında yer alan 12 Eylül faşizminin İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü Balcı ile ilgili bir raporda ise şunlar yazılı: "Disiplin açısından memurluk sıfatı ile

bağdaşmayacak nitelik ve derecede yüz kızartıcı ve utanç verici hareket niteliği taşıyan gerek rüşvet ve gerekse ikna yoluyla irtikap fiilleri nedeniyle... Devlet Memurluğundan çıkarma cezası verilmesi gerektiği kanaat ve sonucuna varılmıştır." (İçişleri Bakanlığı, Mülkiye Müfettişleri Umut Kamil Akan ile Ömer Erdal Tüzün'ün hazırladıkları 3.10.1984 tarih ve 42/50, 74/69 sayılı rapor.) Şükrü Balcı 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinde İstanbul'da görev yapmıştır. Yargısız infazlardan, işkencelerden sorumludur. Ancak "solcularla" iyi mücadele ettiği için tüm pislikleri örtülmüştür. Balcı bir "tipoloji"dir. Tıpkı Ağar ve diğerleri gibi. 7 Ekim 1987 günü İstanbul'da 2. Şube'de görevli Mümin Mandil'le yapılan görüşmeyi içeren MİT raporu ekinde yer alan bazı anlatımlar bu "tipolojiler"e ilişkin önemli veriler sunuyor, Mandil anlatıyor: "Ünal bey (Ünal Erkan) İstanbul'da Müdür Muaviniyken A.A. Bey ortaokul mezunu, birinci kısım amiriydi, hatta ortaokul mezunu da değil, ilkokul mezunu bu adama Ünal bey; "A. Baba", "A. Ağabey" diye hitap ederdi."

"1982 sonbaharı veya 1983 ilkbaharında Şükrü Balcı'nın Emniyet Müdürü olduğu zamanda İzmir Emniyet Müdürü, Şükrü Balcı'nın şahsına özel mektupla A.A.'nın eroin işi yaptığını, bunu İstanbul'dan İzmir'e getirdiğini, İzmir'den Ro-Ro gemisine, boş, şoförsüz Mercedes arabaya koyarak İngiltere'ye... gönderdiğini yazıyor."

"İnterpol'den İzmir Emniyet Müdürlüğü'ne yazı geliyor. İzmir Emniyet Müdürü Şükrü Balcı'nın bizzat şahsına mektup yazıyor. Şükrü Balcı, A.A.'ya telefon açıp, "kuyruğun elimde" diyor. A.A.'da "Aman beyim al 5 milyon, al 20 milyon, al 10 milyon habire bastırıyor. Şükrü Balcı da tabii yazıyı atıyor sumen altına."

"Büyük şirketlerin batma durumları, iflaslar falan oluyordu.

Hatta Mustafa diye bir adam M.U. olacak, piyasadan 4-5 milyar para toplamıştı.... Bir Paşa girdi araya, Orgeneral mi ne..." "İstanbul mafyasının en büyük beyni A. A. Bir kısmının haricinde Karadeniz mafyasının beyni A. A.'dır. Emniyetle İrtibatlıdır. Hatta ordu ile de irtibatlıdır." Mandil'in anlatımları, son dönemlerde sanki ilk kez oluyormuşçasına şaşkınlık uyandıran tahsilat-şantaj işlerinde güvenlik güçlerinin geleneksel faaliyetlerine ışık tutuyor. Mandil otomatik silahlı özel ekiplerin nasıl tahsilatlar gerçekleştirdiklerini anlatıyor. MİT raporunda: "Hürriyet gazetesi polis muhabiri K.G. ile İstanbul Mali Şube Müdürü C.S.'nin Doğubank İşhanında ortak elektronik dükkanı olduğu adı geçenlerin işlettikleri"nden söz ediliyor.

"İstanbul'da kurdular bir derebeylik. Ben şu Ünal Erkan dönemi kadar derebeylik görmedim."

"... Şubede bir Ö.T., öbür tarafta bir Mehmet Ağar, bir Ünal Erkan mafya kurmuşlar. Resmen mafya kurmuşlar."

"... Şükrü Balcı ile irtibatım yok... Burada aldığı paralarla Teksas'da bir çiftlik kurmuş. Ermenilerle sırtını sağlama bağladı, oraya gidip geliyor, rahatı yerinde."

"Maalesef mafya, polis birleşti." Mandil'in Mehmet Ağar'a ilişkin olarak söylediklerinin Öötlendiği bölümde şunlar yazılı: "Mehmet Ağar'ın kardeşinin Maksim yanındaki Caddebostan gazinosunu çalıştırdığı, gazinonun hazineye ait satışı yasak çim park olduğundan, T.S.'nin (Y. N. dönemin 1. Şube müdürü) Set Kemal'e bir 14'lü silah sattığını..."

"Kemal Yazıcıoğlu, Alaattin Çakıcı'yı himaye ediyor" diye başlayan bölümde de Mümin Mandil önemli bilgiler veriyor. Bu arada polis ile basın ilişkilerine dair anlatımlar da dikkat çekiyor. "... bunları yapan Mehmet Ağar ile Ünal Bey'dir. 45 milyonluk yüzüğü ikisi alıp Bayan Özal'a taktılar." "Zeynep Özal'ın ya-

nında Mehmet Ağar'ın koruması vardır."

"Alaattin Çakıcı ile Mehmet Ağar'ın bir ara araları iyiydi. Bu hayali ihracat konusunda ters düşme durumu oldu. Bir bağlantıları mutlaka var ve Asım'ın dükkanına ateş edilmesi, hepsinin birbirine bağlantılı olduğuna bir işaret."

Ünlü mason olan Şükrü Balcı'nın bu bağlamda "emniyet"te bazı geleneklerin yaratılmasına nasıl katkıda bulunduğunu Mandil şöyle anlatıyor: "Şükrü Balcı, Ahmet Ateşli ile başka diyalog içerisinde çalışırdı. Ama bunlar Başmüdür, başta Şube Müdürleri, diğer şube müdürleri, kısım amirleri, kurmuşlar tezgahı, herkes masonların toplantısında, bir torba çıkarmış, ihtiyacı olan torbadan alırmış, ihtiyacı olmayan torbaya koyarmış. Onun gibi İstanbul Emniyet Teşkilatı'nda bir torba dolaşıyor... bu torba gayri meşru torba."

Sosyalist sistemin çözülüşü ile birlikte özellikle belli semtler eksenli olarak bu ülke insanlarını aşağılayan bir fuhuş söylemi geliştirildi. Oysa bu konudaki "gelenek" Mandil'in anlatımlarında şöyle vurgulanıyor: "Laleli'deki bütün otelleri randevuevi yaptılar." MİT raporu bu konudaki ayrıntıları açıkça içermiyor sadece özetliyor: "Laleli'deki kadın satışının İstanbul emniyetine her ay 70-75 milyon civarında nakit para getirdiğinden, birbirlerine düşman olmalarının nedenininde bu olduğu..." Mandil'in anlatımları bu "vatansever" ekiplerin operasyonlarını da anlatıyor. Çelik yelekli timler, baskınlar, Tamer Tabak, Ömer Çimeken'in infazı. Sola yönelik şiddet kampanyası ile birlikte yürütülen ticari işler!

MİT raporu'nun ekleri arasında bulunan "Şahin" imzalı bir mektup "Sayın Cumhurbaşkanım, Başbakanım, Sayın İçişleri Bakanım" hitabıyla başlıyor. Bu mektupta yazılanlar "tipoloji"lere ilişkin tamamlayıcı bilgiler içeriyor. Mektupta yer alan bilgi-

ler şunlar: "Turan Çevik bütün İstanbul polis şefleri ile içli dışlı. İstanbul Emniyet Müdür Muavini Mehmet Ağar, Mali Polis şefi Cevdet Bey, Narkotik şefi Sarper Bey, Asayiş Müdürü Ömer Bey hep iyi dostlar." "Turan Çevik'in Ankara'da planlamadaki işlerini Mehmet Ağar'ın şoförü Necdet takip ediyor." "Her hafta Ankara'ya B.Ö.'nün (Y. N. eski Mit'çi) yanına gidip İstanbul mafyasının hayali ihracat işlerini ayarlıyorlar."

"Mafya aramaya lüzum yok. İstanbul polis şefleri mafyanın ta kendisi. Narkotik'in başındaki S... kendisi kaçakçılığın içinde. Bunun C. A. diye bir ortağı var. Malatyalı olan C.'nin eşi yahudi G. C. her ay S. beye 3 milyon lira verir. Bunu karşılığında G. sık sık yurt dışına gider ve giderken de 2-3 kilo eroin götürür. G. bazen Narkotikte tercümanlık yapar. Geçenlerde A. O. isimli kaçakçının yakalanan 10 kilo malına ortak olan Mişel'in tercümanlığını G. A. yaptı. G. aracılığıyla S Mişelden 23 milyon aldı ve zabıtları ona göre tanzim edip Mişel'i serbest bıraktırdılar."

"Saadettin'le (Y. N. Saadettin Tantan) Mehmet Ağar'ın arasını kaçakçı babalarının babası E. C. bulmak istiyor ama pek muvaffak olamıyor." "Kaçakçı babalarının babası" olarak nitelenen, holding sahibi, ünlü bir futbol klübünün eski başkanı, geçenlerde vuruluyor ve hastanede yattığını açıklamadan "Alaaddin Çakıcı'ya çok yardımcı" olduğundan sözediyor. İtalya ile iş İlişkileri bulunan bu anti-komünist, "vatansever" ekipten, işadamı, tekelli sermaye-mafios yapılar kesişme alanını simgeleyen bir "tipoloji çiziyor.

"Mehmet Ağar bunların hepsinin üstünde. Evinde ve işyerinde gizli telefonları var. Tilki gibi kurnaz Mehmet Bey. Kendisi direk hiç bir işe girmez. Mehmet Bey çok da kuvvetlidir. Bu kuvveti yakın gazetecilerden alır. Sayın Başbakanımızın (Y. N. Turgut Özal) eşinin ve kızının bir çok resmini arşivinde saklar.

Semra Hanım'ın İstanbul'un homoseksüelleri ve İbrahim Tatlıses'le çektirdiği resimleri de bunun arasında. Bunu Milliyet gazetesinden A.A.'da bilir. Zaten İstanbul polisinin bu fotoğraf çektirme ve bunu şantaj olarak kullanması yeni bir şey değil. Ankara'dan gelen üst seviyeli kimselerin biçimsiz resimlerini çekerler. Söylendiğine göre Emniyet Genel Müdürü de bunların arasındadır. Asayiş Müdürü Ö. Bey'in paraları o kadar çoğaldı ki artık işletmeye başladı. Milyonlarını ortağı Ankaralı V.S.'ye yolluyor. "Rapor" gibi hazırlanmış bu önemli mektupta bir kehanet de var, buna göre: "Bu adamlar gelecekte bir de politikaya atılacaklar ve dokunulmazlık alıp öylece Mafya'nın işlerini takip edecekler."

"S. Beye Türk Hava Yolları Genel Müdür Muavini V. hayli yardımcı oluyor." Ayrıca mektubu yazan kişi V.'nin işlediği bir cinayeti S.'nin kapattığını, S.'yi THY'nin Hindistan seferine davet ettiğini belirtiyor. Bu mektupta, arkeolojik eser kaçakçısı, sosyeteden ünlü bir kadının kokain partileri, Ağar ile ilişkileri, yolsuzlukları ve bu sosyete kadınını yazan gazeteciye Ağar'ın düşmanlığı gibi konularada değiniliyor.

"Kirli İşler İmparatorluğu"nun işleyişine ilişkin bir çok veri yansıyor bu belgelere. Örneğin ünlü raporun "ek"leri arasında şöyle bir not bulunuyor: "zikredilen olaylar, kahramanlarınca tasdik edilmesine rağmen, iş resmiyete intikal ettirildiğinde mezkûr kişilerce reddedilmektedir." Anlatılan olaylar, çelik çekirdeğin ekonomi politiğine ışık tutuyor. "Kadro"ların sistemin dişlilerinin yağlanmasında, finans dünyası ağırlıklı operasyonlarının niteliğini ortaya koyuyor. Örneğin, yüz milyarlarca liranın halktan gasp edildiği Bankerler olayının perde arkasında gizli devlet kadroları bulunuyor. Tekelli sermaye, birikim krizi, sermaye yoğunlaşması eksenli gelişen ve halkın parasının gasp edi-

lerek sistemin finans kanallarında eritilmesini içeren bu olayla ilgili bazı bilgiler şöyle: "Banker Servet, Bankerler olayının düğüm noktasıdır. Gerek otomotiv sanayiinde, gerekse Sultan Hamam piyasasında büyük yankılar uyandıran bu olay, aslında "Kastelli"nin çöküşünü geciktirmek için tezgahlanmıştır. Petrol arama ruhsat ve çalışmalarının da ortadan yok oluşu ve milyarların bir anda ortadan yok oluşu (ki, bu milyarlar kara paradır) bazı çevrelerin işine gelmekte idi. Olay bay Amirin en büyük işlerinden biri olarak karanlıklara gömülmüştür." Fransanin "karanlıklar prensi" ünlü makyavelist, komplo ustası Fouche'nin yakın çalışma arkadaşlarının temellerini attığı "emniyet"in çelik çekirdekte önemli işlevleri olan kadroları, sermaye ile içli dışlıdır. Kara para-ak para türünden bilimdışı ayırımlar bir yana bırakıldığında, tekelli sermaye, çelik çekirdek ve mafios yapıların içice olduğu görülecektir. Mafios yapılar tamamıyla kontrol altındadır ve çelik çekirdek kadrolarının inisiyatifi dışında çalışmaları söz konusu değildir. Sermaye düzeninin bir çok muteber! işadamı, holdingi, çelik çekirdek ve mafios yapılarla kaynaşmıştır. Çıkarların büyüklüğü ölçüsünde zaman zaman sert çatışmalar olmakta, bazı isimler tasfiye edilirken gelenekler, ilişkiler, örgütsel bileşkeler korunmaktadır. Bazı kadrolara yönelik olarak, operasyon, gerektiğinde ise MİT devreye girmekte, "arınma"! sağlandıktan ve freni tutmayanlara hadleri bildirildikten sonra yeni kâr ve iş alanları temelinde faaliyetler devam etmektedir. Söz konusu rapor ekine yansıyanlar bu çözümlemeleri destekler mahiyette. Örneğin, "Kastelli'nin Dündar Kılıç ve Laz mafyasıyla ilişkisini bilmeyen yok gibidir. Firar olayından hemen önce Dündar'ın bir milyara varan alacağını Avrupa'da tahsil etmek üzere İsviçre'ye bir kurye gönderilir. Bu kurye Ş.C.'dir. Dikkat çekmesin diye lazlardan seçilmemiştir. Ş.C. bu tahsilatı yaptıktan sonra ikinci

bir görev ifa etmiştir. Bu görev ise Arşimidis'in hakkında İsviçre ve Yunanistan'da bilgi ve belge toplamaktır. Bu belgeler ve bilgiler toplanmış dosya haline getirilmiş ve de halen Ş.C.'dedir. Amaç şudur: Arşimidis'in varisi olduğunu iddia eden bir kadın, Erdoğan Demirören'den Arşimidis'in mirasını talep etmektedir. Dosyadaki iddiaya göre sahte belgelerle ve halen Arjantin'de olan Av. N.Ç. marifetiyle tanışırlar... Dündar Kılıç-İdris Özbir-Ş.C. üçlüsü Demirören'i bizzat tehdit edince araya Amir bey girip uyum sağlamıştır."

"Piyasayı milyarlarca dolandıran bankerler görünüşte Dündar ve Laz mafyası gerçekte Amir beyin himayesi sayesinde rahatça gezmekte ve milyarlar bilinmeyen yerlerde çalıştırılmaktadır." Bu raporlara yansıyanlar yeraltı ekonomisinin gizli devletle bağlantısını ortaya koyuyor. Gizli devletin çelik çekirdek kadroları mafioz örgütlenmelerin iplerini ellerinde tutuyor. İşlevsizleşen kadrolar arada sırada "temizleniyor", hizaya çekilmesi gerekenler çekiliyor ve sistem işliyor. "MİT Raporu" Şeklinde Adlandırılan Etüd'ün Hazırlanması, Sızması ve İçerdiği Bilgiler" adlı belgede Raporu yazan Mehmet Eymür, "biyografim" başlığı altında çelik çekirdeğin, "enternasyonal" donanımlı, bir kadrosunun "tipoloji"sini çiziyor. Eymür şöyle diyor: "Meslek hayatım kısa fasılalar hariç hep aktif görevlerde geçti. Mesleğimin ilk yıllarında Filistin terörü, Bulgar ve Sovyetler'in casusluk faaliyetleri konularındaki çalışmalarda aktif rol aldım." "1971 yılında Mahir Çayan ve arkadaşlarının İstanbul Zırhlı birlikten kaçışıyla ilgili soruşturma heyetinde görevlendirildim. Bu dönemde gerek kaçış olayının aydınlatılmasında gerekse Türkiye çapındaki THKP-C örgüt mensuplarının yakalanmasında en faal görevlere katıldım. Sivil-Askeri yüzlerce kişinin yakalanıp sorgulanmasında ve adalete şevkinde görev aldım (Y. N. MİT'in görünür yasa-

sı böyle bir görevi tanımlamıyor) Fındıkzade'de Ziya Yılmaz ve arkadaşlarının yakalanması, Arnavutköy'de Ulaş Bardakçı'nın ölü olarak ele geçirilmesi ve Kızıldere'de Mahir Çayan ve arkadaşlarının ölü olarak elde edilmesi sırasında silahlı çatışmalara katıldım." "Biyografi" devletin gizli-gerçek hukukunu gözler önüne seriyor. Bu hukuk bir kez daha kanıtlanıyor. MİT'in görünür hukukta düzenlenmiş görev ve yetkileri dışında görev ve yetkileri olduğu ortaya çıkıyor. Zira açıkça "yasadışı" operasyonlara nasıl katıldığını anlatan bir MİT görevlisi bugün en üst düzey görevlerde bulunuyor. Yine yasada yeri olmayan bir birimin başına getiriliyor. Tüm bunlar olurken Türkiye sadece Susurlukta ortaya çıkan! ilişkilere şartlandırılıyor. Eymür söz konusu belgede ilginç bilgiler veriyor, Örneğin: "Ünal Erkan'ı İstanbul Emniyet Müdürü olmadan önce Kemal Horzum'a karşı yürüttüğüm operasyonel bir faaliyetten gıyaben tanıyordum. Bu faaliyetten Ünal Erkan'ın Kemal Horzum ve Ankara'lı babalardan Kürt Ahmet'le çok içli dışlı olduğunu, bazı masraflarının Kemal Horzum tarafından ödendiğini, Kemal Horzum'un Ünal Erkan'ı İstanbul Emniyet Müdürü yapmak için çaba sarfettiğini biliyordum... Neticede Kemal Horzum'un vaatleri yerine geldi ve Ünal Erkan ve yakın kadrosunun İstanbul'a tayini çıktı." "Hangi kaçakçılık olayını ele alsanız muhakkak bir İstanbul bağlantısı çıkıyordu." "Bu yazıda yanlış hatırlamıyorsam Kemal Derinkök'e aracılık yapan Berker İnanoğlu'ndan rüşvet aldığı hususu bulunuyordu." "Erol Simavi ile nedeni bilinmeyen çok yakın bir ilişki kuran Mehmet Ağar." Raporun satır aralarında okunan bazı isimler ise oldukça çarpıcı bir ilişkiler ağına işaret ediyor. Üzerinde düşünülmeye değer bu İlişkiler söz konusu belgeye şöyle yansıyor: "Eski Hürriyet Muhabiri B.S., yurtdışı görevim sırasında 1982'den beri tanıdığım bir kimsedir." (Y. N. Eymür'ün yurtdışı görevi gizli ve

operasyoneldir.) "S.A.B., B.Ö. ve Bakan A.K.'nin hayali ihracatçılarla ilişkilerinden söz etti." "Bilahare, emekli olup Kemal Horzum isimli kanun kaçağının yanında çalışan Müsteşar yardımcısı Mustafa Arda'yı o tarihlerde İpsala Gümrük Müdürü emekli Astsubay Harun Gürel'in Teşkilata gelerek zaman zaman ziyaret ettiğini öğrendim." MİT'e müsteşar yardımcısı olarak atanmadan önce Keşan'da tümen komutanlığı yapan Arda'nın halefi Tümgen. Mustafa Özyanar bazı kaçakçılık ve rüşvet olaylarının yarattığı baskıyla biri albay olmak üzere bazı görevlileri öldürüp intihar etmiştir. Bugün Susurluk Panayırı üzerinde "restorasyon"a kitlesel destek amacıyla ve psikolojik harekatla toplanan kamuoyu dikkati bu olaydan uzak tutulmuştur, tutulmaktadır. Halbuki, MİT, Ordu, emniyet eksenli ilişkiler ağında oluşan gerginlik bir generalin intiharına kadar varmıştır. Yeraltı ekonomisinin, bir kaç mafya çetesinin veya devletiçi yetkilerini kötüye kullanan görevlilerin işi olmadığının göstergesi bu ilişkiler ağıdır. Bir Tümgeneralin yoğun bir yetmezlik duygusuyla intiharıdır. 12 Eylül sürecinde ordunun en güçlü döneminde bir kaç mafya çetesinin bir tümen komutanını ölüme sürükleyecek olaylar dizisini yaratması beklenemez. General Özyanar gizli devletin ekonomi politiğinin kurbanı olmuştur.

10 Kasım 1987 Tarihli Banker Bako Olayı ve Yeraltı Polis-Kamu Görevlileri'nin ilişkilerine dair " Çok Gizli" damgalı raporda söz konusu ilişkiler bağlamında incelendiğinde yan yana gelen isimler sermaye, gizli devlet, mafioz yapılar eksenli oluşumları ortaya koyuyor. Olay örgüleri dışında salt isimlere ilişkin bir tarama şunları sergiliyor: "Süleyman Demirel'e yakınlığı olan Fikri Erdöş, zamanında bu yakınlıktan istifade ile Yapı Kredi ve İş Bankası"ndan büyük krediler almış." (Süleyman Demirel'e yakın İsimler arasında geçen yıllarda öldürülen İnci Baba olarak tanı-

nan Mehmet Nabi İnciler ile "en büyük mafya devlettir" diyen Demirel'in bakan yaptığı M. Ali Yılmaz da var.) "Cindoruk ve Dündar Kılıç'la yakınlığına değinilen Nuri Gündeş MİT'ten emekli olup halen Emin Cankurtarana ait .... ticaretle uğraşmaktadır." (Gündeş bir ara Günaydın gazetesini kontrolü altına almış akademisyen olan kızının TRT'de oldukça etkili bir konumda bulunduğu basında da yazılmıştır.). "Damadı da Emin Cankurtara'nın yanında çalışan Nuri Gündeş'le birlikte, Dündar Kılıç ve Yaşar Yamak'la (Topal Yaşar) ilişkilerinden dolayı MİTtden ayrılmaya mecbur edilen ve MİT'de iken kaçakçılık konularına bakan C.A. çalışmaktadır. C.A. aynı zamanda Şehmuz Tatlıcının... kuruluşunda da görevlidir," "Eski MİT müsteşar yardımcısı N. Y Başak Holding"te çalışmaktadır. "Yeraltı dünyasından DYP'ye sızma ve destek ise irtibatların fazlalığı nedeniyle daha çok olmuştur. Buna misal olarak, partiye Fatih'ten kaydolan Em. Başkomiser A.A... Em. istihkam Albay A.İ.C. gösterilebilir." "Behçet Cantürk'ün uyuşturucu kaçakçılığına askeri kamyonlarla destek sağladığı anlaşılan Em. Albay A.İ.C. Mamak Cezaevinden tahliye edildikten sonra bir müddet... müdürlüğünü yapmış, daha sonra DYP'ye katılarak Kağıthane ve Beykoz ilçelerinde faaliyet göstermiştir." "DYP-yeraltı ilişkilerine bir diğer örnek Saadettin Bilgiç Kağıthaneli Kürt Hasan ilişkisidir. Bu çok samimi ilişkinin yanı sıra Yahya Demirel'in bir ucu Şelefyan'a diğer ucu Enis Karaduman'a uzanan ve sayısız İrtibatları kapsayan yeraltı ilişkileri sayılabilir." "Tahsin Şahinkaya; Sarı Avni (Avni Musullulu-Karadurmuş), Behçet Cantürk, Dündar Kılıç, Fahrettin Aslan ile inşaat ve ihale mafyasıyla ilişkilidir... Tahsin Şahinkaya'nın İstanbul Emniyet Müdür Muavini Mehmet Ağar ile yakın irtibatı olup, Mehmet Ağar adı geçenin... her nevi özel işiyle uğraşmaktadır." "Eski Genel Kurmay Başkanı Necdet Üruğ:

"Adı geçenin İstanbul 1. Ordu komutanı olduğu devrede Şükrü Balcı, Fahrettin Aslan, Hamsi Fuat lakabıyla tanınan Beşiktaş Askerlik Şubesi Başkanı Alb. Fuat Dinçer ve eski MİT görevlisi Nuri Gündeş kanalıyla bazı irtibatları olmuştur. İrtibatları arasında Topal Yaşar lakabıyla tanınan silah-uyuşturucu kaçakçısı Yaşar Yamak bulunmakta olup, bu şahıs bilahare N. Üruğ'un tavsiyesiyle MİT tarafından eleman olarak kullanılmıştır... Hamsi Fuat ismiyle tanınan Emekli Albay Fuat Dinçer bütün yeraltı dünyası ile çok yakın ilişkiler içindedir." "N. Üruğ yolsuzlukları kamuoyuna aksetmiş olan Şükrü Balcı'yı ve eski İstanbul D. Bşk. Nuri Gündeş'i devamlı himaye etmiş ve Şükrü Balcı'yı adeta kahraman gibi empoze ederek Sn. Cumhurbaşkanımız tarafından mükafatlandırılması sağlanmıştır. Şükrü Balcı ile ilgili yolsuzluk soruşturmalarının da kapatılmasını sağlayan N. Üruğ'dur. N. Üruğ'un yeraltı dünyası ile bağlantıları İst. Synt. K.lığı Adli Müşaviri F.A. ve Hakim Albay Ş.K. vasıtasıyladır. Ş.K., Tuncay Mataracı'nın Gümrük Müdürü A.G.K.'nı ağabeyidir." "Vali Nevzat Ayaz: Polislikten gelme Nevzat Ayaz, başkomiser olduğu tarihte İstanbul Emniyetinde tescil amirliğine bakmış, bu sebeple gazino, kahvehane ve benzeri yerlerin verilmesinde Fahrettin Aslan ve diğer yeraltı, adamlarıyla ilişkiler kurmuştur. Bir çok olayın arkasında olan Vali Ayaz, Şükrü Balcı ile de sınıf arkadaşı ve yakın dosttur. Fahrettin Aslan'la ilgili uyuşturucu madde kaçakçılığı soruşturması sürdüğü tarihte, Fahrettin Aslan'a plaket vermek ve bunu basın aracılığı ile yansıtarak Fahrettin Aslan'ı onurlandırmak suretiyle himaye eden Vali Ayaz." "Esasen İstanbul Emniyet Müdürlüğünün çeşitli irtibatları arasında aşırı sağcı unsurlar da bulunmaktadır. Emniyet Müdür Yardımcısı Mehmet Ağar, Süleyman Kemal Kaçarın koordinatörlük yaptığı şirketin sahipleri İbrahim Arslan ve Mahmut Şahin İle yakın temas ha-

linde olup, bu şahıslara gizli kalması icab eden soruşturma ve tahkikatlarla ügiü bilgi vermektedir. İbrahim Aslan'a ait Aslan Nakliyat Tır taşımacılığı yapmakta 150 tıra sahip bulunmaktadır. Mahmut Şahin'e ait Şahlan Nakliyat, Deniz Ticareti ile iştigal etmektedir. Hira I-II-III gemileri bilinmektedir. Şahlan ve Aslan Nakliyat firmalarının genel koordinatörü Süleymancı lider Kemal Kaçar'dır." "Yakın tarihte Gebze'de yakalanan ve İstanbul Valisi ile Emniyet Genel Müdürü'nün mükafatlandırıldığı olayda tahkikatlar tam olarak yapılmamış olayda İran'dan baz morfini taşıyan ve imalatı yapan kişiler yakalanmış olayın içinde bizzat bulunan ve organizasyonunu yürüten Volkan isimli şahıs alınmamış, çiftlik sahibinin suçu üstlenen ağabeyi alınmıştır. 3-4 yıldan beri imalat yapılan bu çiftlik İstanbul polisince bilinmekte ve imalata göz yumulmaktadır. Bako olayından alınan yara üzerine organizasyonun bir bölümü yakalanarak olay büyük bir muaffakiyet olarak takdim edilmiştir." "DYP'den adaylık için müracaatta bulunan Mali Şube Müdürü C.S. 1987 içinde Fevzi Öz, Necdet Ulucan, Berber Yaşar, Emin Görpe ve Mehmet Ali Yılmaz İsimli yeraltı dünyasının tanınmış isimleri ile ortak olarak 17 milyarlık hayali İhracat işi yapmıştır. C.S. ve Mehmet Ali Yılmaz (Y. N. Demirel hükümetlerinde bakan, C.S.'nin son görevi Terörle Mücadele Daire Başkanlığıdır) aday listelerinin belli olacağı tarihte Ankara'ya birlikte gelmiş ve birlikte Büyük Ankara otelinde kalmışlardır." "Jaguar'ın Türkiye Temsilcisi Zeki Küçükberber, İsmail Hacısüleymanoğlu (Oflu) ile ortaktır. Jaguar'ın eski yıkılan Tarabya Çamlık'taki yeri de Oflu İsmail'e aittir. Bu yerde daha önce Dündar Kılıç'in "Cem Boya" fabrikası bulunuyordu... Zeki Küçükberber bilahare İzmit'te Oflu İsmail'in yeğeni Hızır Hacısüleymanoğlu ile ortak bir büro açmıştır. Bu büronun açılışı Derincenden RO-RO seferlerinin başlaması tarihi-

ne tekabül ettiğinden, amacın kaçakçılık faaliyetine yönelik olduğu değerlendirilmektedir." Jaguarcı'nın Elazığ'da küçük bir manifatura dükkanı ile başlayan önlenemez yükselişi Çiller'lere "yalı çetesi" olarak nitelendirilen yakın komşuluğu! temelinde zirveye ulaşmıştır. 12 Mart'la Jandarma İstihbarat Başkanı, Kızıldere harekatı "komutanı" Erseverler döneminde Jandarma Subay Okul komutanı General'in kayınbiraderi olan bu kişi "dokunulmazlar" arasında yerini almıştır. Tıpkı General eniştesi gibi. Behçet Cantürk operasyonunda, Avni Musullulu ile ilişkilerinden dolayı sorgulanan Em. Alb. İhsan Cesur'un dostu general "Elazığ" kökenli "silahlı bürokratlar" grubunun önemli bir "tipolojisidir." (Elazığ neo-ittihatçı kadroları, "vatansever" unsurları ile doğu'nun "Balkanlaştırılmasında merkez üs konumundadır. Mehmet Ağar'dan, Yeşil'e, 16 Mart katliamı sorumlularından, Gen. H. S.'a binlerce özel savaş kadrosunun kaynağı olan Elazığ, muazzam bir kültür birikimini simgeleyen Harput'a inat "kontrgerilla" kentine dönüştürülmüştür.) Susurluk'tan önce ortaya saçılan bu bilgiler sarışın kadın v.s bağlantılarıyla erotik bir öyküye dönüştürülmüş ve tüm bu ilişkiler ağının kurumsal, sınıfsal niteliğinin üstü örtülmüştür. Her şeye kadir! bir mafya söylemiyle, Gizli Devlet'in işleyişinde temel dayanaklardan olan yeraltı ekonomisi, kötü niyetli memurların, çıkarları doğrultusunda çetelerle ortaklığına indirgeniniştir. "Devlet ve millet düşmanı" solcularla "mücadele" eden çelik çekirdek kadrolarının işadamı niteliği ile karlı ticari alanlardan (uyuşturucu, kumar, döviz, hayali ihracat, çek-senet tahsilatı, kaçakçılık v.s.) paylarını almaları işin sadece bir boyutudur. Diğer boyutu ise birikim rejiminin koşullarında, finans problemleri büyük olan sermayenin bu sorunları aşmaya yönelik programlarında aranmalıdır. Kara para-ak para gibi bilimdışı kurgularla yeraltı ekonomisi fonları

sanki Türkiye'de kapitalist para devresinin dışmdaymış havası yayılmaktadır. Oysa banka sistemi kıyı bankacılığı (off shore) nın gerekleri doğrultusunda işlemekte, söz konusu fonlar tekelci düzenin dişlilerini yağlamaktadır. Silahlı bürokrasi bu süreçte büyük sermaye ve politik kuruluşlarla içice geçmiştir. Türkiye'nin partiler sistemi yeraltı ekonomisi ile bütünleşmiştir. Temsili sistem tümüyle çürümüştür. Bazı isimler etrafında odaklanması sağlanan mafya olgusu özünde Gizli Devlet'in yönetimindedir. Yeraltı ekonomisinin riskli ticari kazançlarını kontrol noktasında sermaye çelik çekirdeğe sorun çıkarmamakta, elde edilen büyük fonların sistemin kanallarına akacağını bilmektedir. Ancak zaman zaman çelik çekirdeğin klikleri arasında oldukça sert ve sonu tasfiye ile biten çatışmalarda yaşanınaktadır. Silahlı bürokrasiyi "despotik" yapının sorumlusu, tüm pisliklerin temeli olarak göstererek arınmasını gerçekleştiren sermaye bu çatışmaları özellikle körüklemekte ve bu iş için medyayı kullanmaktadır. Böylece ortaya sınıfsal dinamiklerin dışında, başına buyruk, neredeyse "kendisi için sınıf" görünümünde bir silahlı bürokrasi çıkmaktadır. Medya aracılığıyla hakem konumunda olan tekelci sermaye ise tüm bu çürümüşlüğün dışında olduğunu propaganda etmektedir. Oysa silahlı bürokrasi kadroları oligarşik istibdadın müstahdemleridir. Sistemin sahibi ise "enternasyonal" ile bütünleşmiş kapitalist sınıftır. Zaman zaman piyasaya sürülen MİT raporları sistem içi "arınma" kurgusunun bir gereğidir. Aksi takdirde eskiyen kadrolarda biriken çürüme tüm sistemi tehdit edecek sonuçlar doğurabilir. ABD'nin kontrgerilla belgeleri ne diyor, "Rüşvet ve yolsuzluk makul seviyelerde tutulmalıdır." Bu "makul seviye" ölçüleri MİT raporları ile başlatılan tasfiye süreçlerinde eskiyen kadrolar anlatılmaktadır! Anlamamakta direnenler ise komplo yumaklarına sarılarak "res-

torasyon" süreçlerinin hızlandırılmasında yakıt olarak kullanılmaktadır. Bu anlamda kurumlar, çelik çekirdek gelenek ve yöntemleri, örgütsel temeller, "enternasyonal" dayanışma korunurken işlevsiz kalan kadrolar yedeklenmekte veya tasfiye edilmektedir. Ancak kurumsal işleyişe zarar verecek, gizli devleti yıpratacak hiç bir tartışmaya ve eyleme izin verilmemekte, sermaye işlevsiz kadroların tasfiyesi temelinde "ilerici'" ve "demokrat" rolünü oynarken eskiyen kadrolar "ilahlara kurban edilmektedir." Bu bağlamda, derinlikli ilişkilere ve sistemin çıkarlarını temsile ehil deneyimli kadrolar dokunulmazlıklarını korurken özellikle ateşi tutan acemiler harcanmaktadır. Bu süreçlerde açığa çıkan bilgi ve belgelerin özünü oluşturan sınıfsal ilişkilerin, tarihsel sorumlulukların, halk tarafından kvranmaması için "ilerici"lik illüzyonları yaratma konusunda uzman medya yıldızları devreye sokulmakta, ayrıntılara boğulan, bilgi bombardımanı (dezenformasyon boyutunda) ile aptallaştırılan kamuoyu bu sahte peygamberleri gerçeğin temsilcisi olarak kabul etmekte ve arkalarında duran egemen sınıf iradesini algılayamamaktadır. Oysa bu irade ile çürümüşlüğün simgesi kadrolar ortak dinamiklerin ürünüdür.(Susurluk konusunda "meşruiyet"'ini pekiştiren mali oligarşinin psikolojik harekat merkezi basın tekelleri, halkın "güvenini" kazanmıştır! Bu "meşruiyet ve güven" global emperyalizmin özelleştirme saldırısında, darbelerin hazmettirilmesinde kullanılmaktadır.)...

"Mersin yöresinde denizyolu ile yapılan kaçakçılık olayları"na dair bir rapor'da anlatılanlar yeraltı ekonomisinin militer temellerine ışık tutuyor: "Olayın başlangıcında, iş öncesi aralarında anlaşan şahıslarla bir kaçakçılık teşekkülü oluşturulur. Kaçak mal çıkartacak kişiler, değişik miktarda para koyarlar. Kilis'teki uygulamada, Kilis dışındakilerin de az miktarda "sehim"

denilen para koyarak, mala ortak olma durumu vardır... Para toplandıktan sonra patronlardan biri bu parayı alarak Lübnan'a kaçak mal almaya gider. Mallar Samandağı'ndan Lübnan'a kaçak olarak giden, genellikle Trablus veya Lazkiye limanına yanaşan teknelere yüklenir. Bu arada patronların en büyüğü Mersin bölgesine gelerek burada, Jandarma bölge komutanı ile temas sağlayarak (denizden yol) alır. Bu yol alma daha ziyade Akdeniz Jandarma Bölge Komutanı ile görüşme veya onun adamı durumunda olan daha ast rütbeli denizci subay ve astsubay ile temas sağlama biçiminde olur.

Daha sonra, İl Jandarma Alay Komutanı ile görüşülerek malın çıkartılacağı yer belirtilir ve anlaşma sağlanır. Komutan kaçakçının belirttiği sahil bölgesini uygun görürse, orada görevli subay veya astsubaylarından birini kaçakçıya göndererek anlaşır. 'Yerini tespit edin" malı çıkarın, ben müsaade ediyorum' der. Kaçakçı o bölgedeki görevlilerle görüşmek ve anlaşmak üzere bölgeye gelir. Zamanla işlerin fazlalaşması ve kaçakçılarla görevlilerin yüzgöz olmaları, sonucu, subay astsubay... giderek, (kendi bölgelerinden iş yapmaları için) kaçakçıları teşvik eder duruma gelmişlerdir. Hatta diğer deniz kıyılarına çıkartılan kaçak için ödenen 'paranın daha altında iş yaparız' diyerek kaçakçıları kendi bölgelerine çekmeye çalışmışlardır. Bu durum ... bir pazar arama biçimine dönüşmektedir. Deniz ve kara jandarması ile Ön anlaşma sağlandıktan sonra kaçakçılar... dönerler. Bir hafta kadar sonra Lübnan'dan gelen telefon üzerine patron, kaçak malın geleceği günü açıklar ve bekleyen "zula" tabir edilen tanker ve kamyonlar gündüz yola çıkarılırlar. Bu arada malların taşınması ve yüklenmesi için kiralanan hamallarda bir minibüste birlikte, hareket ederler. Patronlar ise kendi özel arabaları ile gelirler ve anlaştıkları kara ve deniz jandarmasına 'malın o akşam çıkacağı-

nı, duyururlar. O gece hava kararıncaya kadar bütün işlemler tamamlanır. Malı getiren motor yola çıkmıştır ve o gece en geç saat 02.00'ye kadar malın karaya çıkacağı sahilin uzağına gelmiş beklemektedir. Zulalı kamyonlar ve tankerler ile hamallar da saat 02.00'de malın çıkacağı kıyıda olmak üzere bekledikleri yerden hareket etmişlerdir.

Araçlar malın çıkacağı yere gelmeden önce, önceden tespit edilen bir benzin istasyonuna doğru yaklaşırlar. Önceden tespit edilen "zula yeri" denilen yere götürmek üzere önceden tahsis edilen subay astsubay veya uzman çavuşlar ile bu yere götürülür. Zula yeri genellikle asfalttan ayrılan bir yol ile gidilen ve gizlenmeye uygun çoğunlukla yöre halkının bu saatlerde pek uğramadığı bir yerdir. Bu anda motor açıkta beklemekte olup, verilecek işareti gözlemektedir.

Bu arada Akdeniz bölge komutanlığı ayarlanmış olduğu için bu kuruluşa bağlı jandarma botları o akşam ya devriyeye çıkmaz, ya da çıksa bile anlaşma sağlanmış kaçak motorlarını görmezlikten gelir. Motor kıyıya yanaşır. Ve hamallar tarafından önce zulasız kamyonlara taşınır. Ve zula yerine gelinir. Orada bekleyen zulalı tanker ve kamyonlara yüklenir. Kaçak malın çıkışı için anlaşma sağlanan ve izin veren subay ve astsubaylar anayol üzerinde, bir ihbar almış pozu ile sivil araçlarla gezinti yaparlar. Mal zula yerine rahatlıkla götürülmüş zulalı araçlara yüklenmiş Kilis veya İstanbul gibi yerlere gönderilmeye hazırdır. Bu işlemlerin tümü, bir aksaklık olmazsa yaklaşık 1 veya 1.5 saatte biter. Bir gecikme olduğu takdirde, subay ve astsubaylar deniz kıyısına inerek kaçakçılara ve hamallara yardım eder, daha doğrusu aksaklığı gidermeye çalışırlar...Mallar zula yerinde tanker ve kamyonlara düzgün bir şekilde istif edildikten sonra komutanın parası o akşam kaçak yerine gönderdiği görevli subay veya astsubay tarafın-

dan, önceden yapılan pazarlığa göre verilir. Genellikle para verme işlemi mal yüklenip, araçlar asfalta çıkıp gideceği yöne doğru hareket ettikten sonra ödenir. Tehlike atlatılıncaya kadar kaçakçı patronu yol üstünde takside beklenir. Para bu araca yaklaşan kaçakçı taksisinden inen patrondan alınır.

Para denizden yol sağlayan subay veya astsubaylara ertesi gün evinde veya makamında ödenir. Kaçak mal yolda giderken, subay astsubay tarafından belli bir yere kadar sivil veya askeri araçlarla eskortlanabilir. Kaçak patronları yanlarında bol miktarda para bulundururlar ve yol boyunca keşif görevi yaparlar. Yolda emniyet görevlileri tarafından yakalanma durumunda bu badireyi atlatmak için rüşvet verilir ve mutlaka çok büyük bir aksilik olmazsa mal yerine ulaşır." (Erbil Tuşalp, Ben Tarihim Bay Başkan, Bilgi y. 3. baskı 1990 s. 165-166-167).

Gizli devletin mafya üzerinde sıkı bir denetimi vardır. İşte yıllarca mafya lideri olarak tanınan Abuzer Uğurlu'ya ilişkin bazı bilgiler: "1985 yılı yaz aylarında bir MİT yetkilisinin, dönemin MİT Müsteşarı Burhanettin Bigalıya hitaben yazdığı bir mektup var ortada. Mektupta aynen şu sözcükler kullanılıyor: "Bugün bütün dünyanın adından sözettiği Abuzer Uğurlu, 1974-1979 yılları arasında Yıldırım takma adıyla teşkilatımızca kullanılmıştır. Bildiğim kadarıyla Abuzer Uğurlu'yla resmi İlişkinin kesilmesinden sonra da bazı kişisel temaslar devam etmiştir. Duyduğuma göre, Mataracı davasıyla ilgili olarak gözaltına alınan Abuzer Uğurlu'yu; kaçakçılık konularına bakan bir mensubumuz yanında İstanbul Ülkü Ocakları eski başkanı Komando Mustafa olduğu halde Beşiktaş'ta, Abuzer'in Mercedes otomobili ile Saadettin Tantan'a teslim etmiş ve ona iyi davranılmasını istemiştir." (Aktaran, Halil Nebiler, Mafyanın Ekonomi Politiği, Sarmal y. 1995 s. 35)

Gizli devlet'le bütünleşen "sermaye eşkiyaları" sistemin temel unsurudur. Özellikle uyuşturucu ticareti bağlamında böyledir. Türkiye'de, uyuşturucu fonları sistemin "bekası" açısından büyük değer taşır. "Enternasyonal"de belirli sınırlar çerçevesinde uyuşturucu ticaretini destekler. Cumhuriyetin ilk yıllarında 1926'da ticaret borsasına alınan afyon miktarında artma görülmüştür. 1930 yılında ise bir Japon firması Türkiye'de üretilen afyondan eroin yapmak istemiş. Bu amaçla İstanbul'da Taksim yakınlarında Mecidiye kışlasında ilk eroin fabrikası kurulmuştur. Kısa süre içinde İstanbul'un tüm semtlerinde alıcı bulan ve yayılan eroin dışarıya da ihraç edilmeye başlanmıştır. 1930'lu yıllarda, Japon firması bu kez bir Fransız firmasıyla ortak olarak ikinci eroin fabrikasını Çengelköy'de kurmuş, bunu Haliç'te Eyüp yakınlarında Bahariye'de kurulan üçüncü fabrika izlemiştir. "Olağanüstü bir ilaç-insana-rahatlık ve mutluluk verir. Ruhsal gücü çoğaltır. Zihin açar. Neşelendirir ve güçlendirir" sloganlarıyla reklamı yapılan eroin'in iç ve dış satımı giderek artmıştır. Bu yıllarda ABD'de eroin kullananların artması, birkaç kaçakçının yakalanması, Amerika ve Avrupa basınında Türkiye'yi suçlayan yayınların yeralmasına yolaçmıştır. Bu yıllar Amerika'da mafya'nın eroin kaçakçılığına başladığı yıllardır. Amerika ve Avrupa basınında Türkiye'yi suçlayan yazılar ve ABD'nin Türkiye'ye takındığı olumsuz tavır Türkiye'nin Washington Büyükelçisi Ahmet Muhtar tarafından Türk hükümetine duyurulmuştur. Aynı günlerde ABD'nin Ankara Büyükelçisi Grew, birçok kez kaçakçılık ve eroin dışsatımı konusunda hükümetin tutumunu öğrenmek istemiş, Dışişleri Bakanı Tevfik Rüştü Aras'la yapılan görüşmeler sonuç vermemiştir, 1932 yılında Dışişleri bakanına vekalet eden Şükrü Kaya 'devreye girmiş görüşmeler uzamıştır. Grew, sonrasında büyükelçi olarak Ankara'ya gelen Sherill'de

ağırlıklı olarak uyuşturucu sorunuyla ilgilenmiş, eroin üretiminin durdurulması afyon üretiminin sınırlandırılması istenmiştir. Ulusal ve uluslararası düzeyde eroin ve afyon üretimi, tüketimi ve kaçakçılığı sorununa çözüm aramak üzere Cumhurbaşkanı Atatürk'ün başkanlığında toplanan hükümet, 1912 Lahey, 1925, 1931 yıllarında Cenevre'de imzalanan sözleşmelerin temel ilkelerine uyulması kararını almıştır. 14 Ocak 1933 tarihinde çıkarılan 2108 sayılı yasa ile haşhaş ekimi 14 ille Sınırlandırılmış. Uyuşturucu ilaç ve maddelerin üretimi, tüketimi, alım satımı devletin denetimi ve tekeli altına alınmıştır. Eroin fabrikaları kapatılmışsa da ilgili yasada bu konu belirtilmemiştir. 24 haziran 1938 tarihinde yayınlanan 3491 sayılı yasayla Toprak Mahsulleri Ofisi kurulmuştur. 1933 yılında 2253 sayılı yasayla Ticaret Bakanlığı'na bağlı olarak kurulan Uyuşturucu madde tekeli, bu yasayla Toprak Mahsulleri Oflsi'ne (TMO) devredilmiştir. Görüldüğü gibi Türkiye uyuşturucu ticareti zembereğine büyük boyutlarda girmiştir. Bu arada emperyalizmin baskıları sonucunda olan hep köylüye olmuş. Uyuşturucu ticaretinden afyon üretimi yapan köylü sorumlu tutulmuş ve emperyalizm afyon ekim alanlarını ilk kez 12 Mart 1971 sonrası değil Atatürk döneminde sınırlandırmıştır. 40'lı yıllar Türkiye'nin uyuşturucu konusundaki kilit mevkiini koruduğu yıllardır. Ticaret Bakanlığı bünyesinde bulunan "Alkaloid Dairesi" devlet sırrı! olan ilginç işler yapmaktadır. II. Dünya Savaşı sonrası 1947'de Birleşmiş Milletler'e girmek isteyen Türkiye'ye yönelik ilk şart Churchill tarafından ileri sürülmüştür. İngiliz Başbakanı "Milli Şef İnönü"den bu daireyi tüm faaliyetleriyle birlikte ilga etmesini istemiş, bunun üzerine "Alkalaid Dairesi" nin faaliyetleri bir başka kurumun, istihbarat örgütü MAH'ın bünyesine alınınıştır. O yıllarda Dünya eroin tüketiminin en önemli kaynaklarından biri

Türkiye'dir. Bu işte burjuvazinin ve devletin rolü hiç gündeme getirilmezken fatura köylüye çıkarılmış. 1960'a dek 21 ilde yapılan haşhaş ekimi ABD'nin baskıları ile 1968'de 13 ile, 1970'de 4 ile indirilmiştir. 12 Mart 1971 darbesinde de afyonun etkisi vardır. "Balyoz" hükümetleri ile ABD anlaşmış 30 Haziran 1971'de 5/2654 sayılı hükümet kararnamesiyle haşhaş ekimi yasaklanmıştır. Halkın büyük tepkisiyle karşılaşan bu karar 1 Temmuz 1974'te kaldırılmış altı il ve dört ilçede haşhaş ekimine izin verilmiştir. 70'li yılların iç savaş sürecinde uyuşturucu trafiğinin niteliğini anlamak bakımından bir kaynakta yer alan şu bilgilere bakmakta yarar var: "Federal Alman polis yetkililerinden Erich Strass şu jıçıklamayı yapar: "Aşırı sağcı Türklerin uyuşturucu madde kaçakçılığına karıştıklarını kanıtlayan belgeler elimizdedir." Ünlü Stern dergisi konuya el atar. 18 Ekim 1979 tarihli dergide Almanya'da Türk işçilerinin karıştığı uyuşturucu madde kaçakçılığına değinen ayrıntılı bir yazı çıkmıştır. Bu yazıda, Berlin'de bir eğlence yeri işleten İsmail Çakır adlı bir işadamının Almanya'da "Bozkurtlar" olarak adlandırılan Ülkücü çevrelerle ilişkisi anlatılır. İsmail Çakır, Alman polisince gözaltına alınıp, tutuklanmış ve polise oldukça yararlı bilgiler de vermiştir. Aynı sayıda şu bilgi de aktarılır: "Aşırı sağcı partilerin eroin ticareti ile ilişkileri olduğuna ilişkin tahminler 58 yaşındaki eroin tüccarı Halit Kahraman'ın Ekim 1978'de tutuklanması ile güç kazandı. Kahraman Duisburg'da sorgusu yapılan İşçi Nurettin Gündüzhan'ın şefiydi". Stern'de başka ilginç bilgilerde yeralıyor: "1977 yılında uyuşturucu madde üretmek suçundan yakalanıp, bu konudaki hüneri ile Alman polisine bile parmak ısırtan İzzet Sarıyar'ın, Fransa'ya uyuşturucu madde sokarken yakalanan MHP Niğde senatörü Kudret Bayhan ile ilgisi saptanmıştır." (Uğur Mumcu, Silah Kaçakçılığı ve Terör, Tekin y. 1981, s.

99-100) MİT raporu ekinde yer alan (1988) "Kaçakçılık ve Devletin Güvenliği" adlı belgenin satır araları önemli açıklıklar taşıyor. "1978 ila 1982 yılları arasında sadece tespit edilen kaçakçılık olaylarında toplam olarak 45476 kilo uyuşturucu madde yakalanmıştır." deniliyor bu belgede. Ancak bir önemli tespit de 12 Eylül sonrası için, buna göre, darbe sonrası "Özellikle diğerlerine göre çok karlı olan bazmorfın ve eroin kaçakçılığında artma olduğu dahi söylenebilir." (s.4) Söz konusu belge kaçakçılık organizasyonları içinde 'Oral Çelik'den de bahsediyor. Bu devlet belgesinde, İsrail ile ilgili olarak silah kaçakçılığına dair bilgiler de bulunuyor. Örneğin. "Ele geçirilen gizli sözleşmede geminin gideceği son limanın Etyopya yerine İsrail'in Hayfa limanı olduğunu ve geminin cephane yüklü bulunduğunu belirtiyordu." (s.46) 1976 yılında gerçekleşen büyük miktarlı bu kaçakçılık olayında İsrail, Kıntex bağlantısı düşündürücüdür. İstanbul 5. Ağır cezada görülen dava ise beraatla! sonuçlanmıştır. Yükleyici Kıntex firması, bir Bulgar devlet şirketidir. Gemi personelinin ifadelerinde, bazı parti malların Türkiye'de boşaltıldığı noktasındaki açıklamalar önemlidir. İsrail ile silah kaçakçılığı bağlantısına ilişkin bu önemli bilgiler üzerinde durulmamıştır. Oysa yakalanan silah miktarı bu işin "enternasyonal" boyutlarını ortaya koymaktadır. "26 Aralık 1978 ila 11 Nisan 1983 tarihleri arasındaki 5 yıllık dönem içinde yakalanarak müsadere edilen silah adedi şöyledir: 81.488 piyade tüfeği, 8602 av tüfeği, 742068 tabanca ve makinalı tabanca, 26 roketatar, 2 havan yani toplam olarak 832186 silah, 5.563.503 mermi, 23.903 kilo patlayıcı madde." Bu ölçülerde bir "ticaret"in "pitoresk ayrıntı"ları tüm dünyanın dikkatini çekmiştir. Bu konuları inceleyen bir kaynakta bu "ayrıntı"lar ilginç bir tespite dönüşüyor, şöyle: "Bütün bu Türk babaların gücü ve zaferi görece yenidir. Mali ustalıkları,

aşırı sertlikleri ve Avrupa'nın çeşitli adli ve polis sistemlerinin boşlukları konusundaki bilgileri sayesinde –pazarda eski ve enerjik suç örgütlerinin (İtalyan, Amerikan, Suriyeli v.b) varlıklarına karşın– önemli imparatorluklar kurmayı birkaç yılda başarmışlardı. Ortak eylem üsleri İsviçre'ydi. Bunların her birinin özgeçmişleri üzerine araştırma yapan Ticino gazetesi L'Eco di Locarno, 13 Aralık 1985'de şunları yazıyordu: "15 yıl önce, içlerinden bir çoğu Anadolu'da hala keçi güdüyordu." (Jean Ziegler, İsviçre Daha Beyaz Yıkar, Afa Y. Çev. Z. Üskül, 1990 s. 44). Bu, "keçi çobanları"nı İsviçre şatolarına taşıyan sistem, Gizli devletin ekonomi politiğinde aranmalıdır. Son derece nitelikli "uzman" kadrolarına sahip olan "sermaye eşkiyaları"nın bağlantıları, Gizli devlet nezdindeki itibarları ölçüsünde zirvelere uzanır. Örneğin, yeraltı ekonomisinin önde gelen isimlerinden Yaşar Aktürk'ün danışmanı; Prof. Dr. Memduh Yaşa, Yaşar Aktürk'ü 15 yıldır tanıdığını, kendisine bu sistem içinde meşru çalışmasına yardımcı olmak istediğini söyleyerek, "bana özellikle turizm konularında danışıyordu" demiştir. (Hürriyet, 25.11.1988)

İktisat ve Maliye Profesörü Memduh Yaşa, bu konularda eski Başbakanlardan Adnan Menderes ve Süleyman Demirel'inde danışmanlığını yapmıştı. Kontrgerilla iktidarını perçinleyen 12 Eylül faşizminin ürünü "sivil paşalar" döneminde gizli devletin ekonomi politiği bir çok olguyla iyice açığa çıkmıştır. Örneğin; "Zürih'te bir toplantı. Konu ekonomi. Tarih Haziran 1989. Yer Dolder Oteli, Katılanlar Muhammed Şekerci, Suphi Aşıcıoğlu, Emin Görpe, Yaşar Aktürk. Buraya kadar tamam. Ya ötekiler? Sayıyoruz. Güneş Taner, Uğur Süzer, Hadi Üruğ (Orgeneral Necdet Üruğ'un adı MİT raporunda da geçen oğlu), Ermeni Simon, Ahmet Karaevli, fabrikatör Yakup Kefeli, Bülent Şemiler, Ahmet Özal ve... Toplantı başkanı zamanın Türkiye Cumhuri-

yeti Başbakanı Turgut Özal. Turgut Özal'ın devletin en yüksek kademesine oturmasına sadece birkaç ay kalmıştı. Bu olay basında yeraldı ve yalanlanmadı. Büyüklerimiz bir açıklama yapma lüzumunu bile duymadılar. Zaten iki tür yeraltı dünyası vardı devlete göre. Devletin ve ülkenin yanında olan yeraltı dünyası, ülkeyi bölmek isteyen yeraltı dünyası... Birinciler ülkenin emrindeydi." (Engin Bilginer, Babalar Senfonisi, Cep Y. 1990 s. 160). Muhammed Şekerci, Shakarghi Trading SA'nın sahibidir. Yeraltı ekonomisi fonlarının sermayenin para devresine aktarılmasında büyük becerileri olan uluslararası bir işadamıdır. Toplantıya katılan diğer vatansever işadamları ile ilgili olarak altın, döviz, uyuşturucu, hayali ihracat dosyalarında bir tarama yapmak yeterince fikir verecektir. Özal dönemi yeraltı ekonomisi bileşkesinin sistemin özü haline geldiği dönemdir. İran-Irak savaşı, Afganistan'daki çatışmalar uyuşturucu ve silah trafiğinde Türkiye'yi kavşak noktası haline getirmiştir. Örneğin, İran-Contra olayına, Irak'ın BNL kredileri ile silahlandırılmasına Özal'a çok yakın bir holdingin "Entradeco" adlı Amerika'da bulunan bir şirketinin adı karışmıştır. Afganistan ve İran'dan gelen uyuşturucu Türkiye'den geçmiş, karşılığında alınan silahlarda aynı rotayı takip etmiştir. Bu dönemde ünlü silah tüccarı Adnan Kaşıkçı devletin resmi konuklan arasında yerini almış ve Genelkurmay Başkanlığı önünde askeri törenle karşılanmıştır. Kaşıkçı 1984-1985 yıllarında Türkiye üzerinden, "bir Türk inşaat yüklenicisi ve muhafazakar görüşlü bir gazetenin" aracılığıyla İran'a silah gönderiyordu. 500. Yıl Vakfı'nın kurucularından, İsrail'le içli dışlı, holding sahibi ve temsili yetkileri olan bazı ünlü Musevi işadamları da bu işlerin içindedir. Başbakanlar, parlementerler, askerler, istihbaratçılar, polis şefleri, binlerce belge ve bilgiye rağmen toplum halen Susurluk diyor başka bir şey demiyor.

Susurluk devlet kazası, bu tablonun dışında ele alınabilir mi? Abdullah Çatlı'nın Özal hayranlığı boşuna mı? Uluslararası ölçekte mafıoz işadamları ile yabancı bir ülkede toplantılar yapan bir başbakanın temsil ettiği egemenlik sisteminin işleyiş koşulları yeterince aydınlık değil mi? En büyük holdinglerin adının karıştığı hayali ihracat olayı akpara-karapara veya söylem düzeyinde kullandığımız yeraltı ekonomisi v.s ayrımlarının geçersizliğini ortaya koyuyor. Zira bu konularda çalışmış eski bir devlet görevlisi şunları söylüyor: "Uyuşturucu kaçakçıları ile hayali ihracatı organize edenler aynı adamlar. Evvela altını organize ediyorlardı. Daha sonra hayali ihracatı organize ettiler. Bunlara akıl veren grup, beyin grubu İsviçre ve yurtdışındaki Türkiye'nin parasını kontrol altında tutan adamlardı." (T. Özkan, Kıyamet Mahkemesi, Ümit Y. Ankara 1993 s. 88). Borsa sistemi ile de bütünleşen bu "sürüngen fonlar" Türkiye'de kapitalist birikim rejiminin işleyişinde yaşamsal öneme sahip. Bir dönem Kaçakçılık Daire Başkanlığı yapmış olan yetkili (Atilla Aytek) işin borsa ile İlgili yönüne dair ipuçları sunuyor aynı açıklamada: "Türkiye'de dönem suçları vardı. Uyuşturucu, silah, altın kaçakçılığı gibi. Arkadan hayali ihracat çıktı. Çek senet çıktı. Tapu çıktı. Hayali ihracat yapanlar borsalar çalıştırdılar. Altın ithalatına girdiler. Hükümetler gelip geçti ama bu adamlar değişmedi. Bir tanesi Borsacılar Genel Kurulu'nda çıkıp konuştu ve dedi ki: 'Ben Türkiye'nin ve Dünya'nın gelmiş geçmiş en iyi kaçakçısıyım.' Adamın adı Ceyhan Bektaş. Bu adam daha sonra bana geldi. Bizi tehdit etti. Dedi ki: 'Türkiye'de bir günde dönen kaçak para sirkülasyonu 9-11 milyar dolar arasındadır. Sizin buna güç olarak karşı durmanız mümkün değil. Adam bize, 'Benim elimden bu işi alırsanız, otomatikman yerime aşağıdan bir kişi gelir.' dedi. Adamların yurtdışında, Türkiye'ye ait bulundurdukları para

miktarı o zaman 59 milyar dolardı. Dikkat ederseniz Türkiye'de hayali ihracat suçunu yaratan grup size anlattığım bu kişilerdi... adamların ellerinde korkunç derecede yurtdışında tutulan para vardı. Aynı adamlar, aynı grup, altın kaçakçılığını yapanlar hayali ihracata döndüler. Aynı grup borsayı çalıştırdı. Altın rafinerisine ve ithalatına girmeye çalıştı." (T. Özkan age s. 88) Borsayı, bankalar sistemini, tekelleri kapsamına alan bir olguyu artık ak-kara para ayrımına tabi tutmak anlamını yitiriyor. Çelik çekirdeğin kadroları ile uçlarda dolaşan mafioz işadamları aslında sistemin özünü simgeliyor. Tıpkı Kemal Horzum olayındaki gibi. Horzum, 1983 seçimleri öncesi MGK'ce desteklenen MDP kurucusu Ern. Or. Gen. Turgut Sunalp'i destekliyor. Sunalp çalışmalarına Horzum'un Ankara'da Cinnah caddesindeki "Mavi Ev" olarak adlandırılan apartmandaki katında başlıyor. Horzum'un şirketlerinde 12 Eylül döneminin MİT Müsteşar Yardımcısı Em.Tümgen. Mustafa Arda'nın yanı sıra Em. Korgen. Orhan Süerdem ile Kor.Gen. Şeref Uğur, Demirel hükümetlerinin iki bakanı Cavit Erdemir ile Ahmet Mahir Ablum görev yapıyorlar. Hayali ihracat ve Emlak Kredi Bankası'ndan usulsüz olarak 80 milyon dolar çekmek suçundan hakkında dava açılan Horzum'u, Prof. Çetin Özek, Uğur Alacakaptan, Sahir Erman ve Ceyhan Mumcu savunuyordu. Uyuşturucu, hayali ihracat, altın, döviz, silah islerinden elde edilen fonların Türkiye'ye çekilmesi 80'lerde devlet politikasıdır. "Para trafiğini, hiç olmazsa bir bölümünü, İstanbul üzerine kaydırırlarsa, Türklerin Avrupa banka ve bankerlerindeki kara paraları önemli ölçüde Türkiye'ye dönecekti. Zürih'ten yönetilen uluslararası mafyanın para traflğide bir ölçüde İstanbul üzerine kayabilecekti." (Bilal Çetin, Soygun, "Hayali İhracatın Boyutları" Bilgi Y. 2. baskı Şubat 89, s. 90) 1985 sonrası gerçekleştirilen devalüasyonlarda bu "trafiğin"

Türkiye'ye çekilmesiyle bağlantılıdır. Bu tarihten itibaren Borsa başta, banka sistemi, gayrimenkul piyasası, silah sektörü, müteahhitlik alanı, devlet tahvilleri ve medya yatırımları bu muazzam fonlara açılmıştır. Özel savaş sayesinde gelişen militer ihtiyaçlar muazzam kârlar ortaya çıkarırken İstanbul'un, Beyrut'un eski finans, kumar fuhuş merkezi olma özelliklerine talip olması gündeme gelmiştir. Sözkonusu fonlarla yeni birikim imkanları geliştirilmiş, kumar, tefecilik boyutlanırken, küçük esnaf, ticaret erbabı, banka sistemi ve mafioz tefeci grupların elinde hızla eritilmiştir. Bu süreçte özellikle faşist çetelerden vurucu güç olarak yararlanılmış, çok sayıda küçük rütbeli silahlı bürokrata bu işlerle ek gelir sağlanırken, sisteme daha "vatansever"ce bağlanmalarının yolu açılmıştır. Bu "vatansever" gruplar Özel Savaş'ın tatlı kâr alanlarından küçük ölçülerde de olsa hisselerine düşenleri almışlardır. Ancak asıl büyük pay uluslararası silah tekelleri ile ortaklıklar kuran, uyuşturucu ve silah işinden gelen fonları banka sisteminde değerlendiren, savaşın ortaya çıkardığı ihtiyaçları pazar olanağına çeviren tekelci sermayenindir. Özellikle uyuşturucu konusu ortaya çıkan muazzam kârlar ölçüsünde "legalize" olmuştur. Basında yer alan bir haber bu legalleşmenin! boyutlarını gösteriyor. Avrupa'ya bir toplantıya giden öğretim üyesinin (Doğu Ergil) açıklamaları şöyle: "Avrupa polisinde İstanbul'un kesinlikle elden çıktığı kanaati yaygın... Geçen yılın sonlarında (1990) Cenevre'de Avrupa Güvenliği toplantısına katıldım. Orada üst düzey bir İnterpol yetkilisi bana İstanbul'da polisle suç örgütleri arasında işbirliği var. Bunu kendilerine söylüyoruz, işbirliğimizi yitiriyoruz. Onun için lisan-ı münasiple üst makamlara bunu iletirseniz seviniriz, dedi." (Aktüel. S.11 Aralık 1991).

Susurluk'ta Çatlı ile birlikte bir polis şefinin bulunmasına şaşıranlara bu bilgiler ışığında şaşırmak! gerekiyor. Zira her şey

özelleşirken uyuşturucu, silah v.s. işler devletleştiriliyor ve bu çok uzun bir geçmişe, Gizli devlet geleneğine dayanıyor. Bu geleneğin 70'li yıllardaki tezahürleri yabancı bir kaynakta büyük bir soru olarak beliriyor. Şöyle: "Uyuşturucu dolaşımının coğrafi ve ekonomik ayağı, Ortadoğu'dur. Buradaki failler, devletin yerel cemaatlerden sorumlu idari aygıtlarında görevli siyasal ve askeri seçkinlerdir. 1970'lerin başından sonuna kadar Ortadoğu'da, eroin ve morfin kaçakçılığına bulaşmış çok sayıda diplomat ile Türk subay tutuklandı." (Pino Arlacchi, Mafya Ahlakı, Kapitalizmin Ruhu, İletişim Y. 1993 s. 216) Uyuşturucu ticaretinde kavşak noktada bulunan Türkiye'nin o ünlü jeostratejik önemine! şimdide narko-stratejik önemi ekleniyor. Daha doğrusu bu geleneksel önem karmaşık bir gizli devlet ağının planlaması ile ekonomik-politik bir dinamik haline geliyor. Batı Avrupa'da tüketilen uyuşturucunun %75'i Afganistan, Pakistan ve İran'ı kapsayan "Altın Hilal" bölgesinden ve Orta Asya cumhuriyetlerinden geliyor. Bu bölgelerde Sovyetler Birliği'nin Afganistan'dan çekilmesi ve Orta Asya'da bağımsız devletler kurulmasından sonra bir patlama yaşandı. 1979 yılında Afganistan'da 200 ton afyon üretiliyordu. 1993 yılında üretimin 2500 tona ulaştığı tahmin ediliyor. Kontrol mekanizmalarının çökmesi, Kazakistan, Türkmenistan ve Özbekistan'da yasadışı afyon ve hintkeneviri üretiminin çığ gibi büyümesine neden oldu. Türkiye, zaten uyuşturucu trafiğinin üzerinde bulunuyordu. Ancak bu bölgede yaşanan patlama Türkiye'nin önemini arttırdı. Altın Hilal ve Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinde üretilen uyuşturucu Türkiye'ye üç yoldan giriyor. Birinci yol, Afganistan'ın ve Pakistan'ın güneyinden İran, Irak ya da Suriye sınırına uzanıyor; uyuşturucu Türkiye'nin doğusundan ve güneydoğusundan giriş yapıyor. İkinci yol deniz yolu. Uyuşturucu Pakistan'dan gemile-

re yüklenip Süveyş Kanalı'ndan Akdeniz'e geliyor ya da Lübnan'dan yine deniz yolluyla Türkiye'ye giriş yapılıyor. Üçüncü yol ise Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra yaşanan iç karışıklıklar nedeniyle ön plana çıkan Kafkaslar yolu. Uyuşturucu Hazar Denizi üzerinden Ermenistan, ve Gürcistan'a ulaşıyor ve buradan Türkiye'ye giriyor. (Cumhuriyet, 1.1.1994, "Uyuşturucu Yollarının Kavşağı: Türkiye").

Uyuşturucu fonları sayesinde 2,5 milyarlık dış ticaret hacmi 1980'lerin ikinci yarısından itibaren 17,5 milyar dolara çıkan Türkiye, mali oligarşinin "enternasyonal" bağlantılı etkinliğine açılmıştır. Bu etkinlik mali oligarşi ile bütünleşmiş yazılı ve görsel medyalarla güçlendirilmiştir. "Sermaye eşkiyaları"nın İstanbul'u finans merkezi yapmalarıyla yeni yatırım alanları geliştirilmiştir. Bu alanlardan biri de altın borsasıdır. Altın borsasının kurulmasında Ceyhan Bektaş, Suudi Arabistan'ın eski petrol bakanı Zeki Yamani ve Muhammed Şekerci'nin kardeşi Mervan Şekerci'nin "istekleri" ön plandadır. Türkiye'de ak-kara para ayrımının anlamsızlığı ortada. Çünkü uyuşturucu, altın, silah işlerinden gelen fonlar banka sisteminin devresine giriyor. Kolombiya Kokain kartelleri, CIA, İsviçre bankaları, silah ve uyuşturucu kaçakçılarının harmanlandığı İran-Kontra olayında kilit isimlerden Muhammed Şekerci 80'li yılların ikinci yarısından itibaren Türkiye'ye yönlendirilen para trafiğinde başı çekiyor...

"Sermaye eşkiyaları"nın vurucu gücünü Ülkücüler oluşturuyor. İsrail'in desteklediği Alpaslan Türkeş'in konumu incelenmeye değer. Türkiye-İsrail İlişkilerinde 500. Yıl Vakfı'nın kurulması önemli bir dönemeç. 30 Mayıs 1992'de 500. Yıl Vakfı'nın Atatürk Kültür Merkezi'nde yaptığı toplantıda Türkeş ve Evren yan yanaydı. 19 Kasım 1992'de Balat'taki Ahrida Sinagogu'nun açılışına katılan tek Türk siyasetçi Türkeş'ti, bu açılışa İsrail'i

temsilen Ulaştırma Bakanı Moşe Katzel katıldı. MHP'li Akkan Suver'in başını çektiği Marmara Grubu toplantısına konuşmacı olarak katılan İsrail'in o zamanki Dışişleri Bakanı Şimon Perez'in sağ yanında Türkeş oturuyordu. Türkeş'in yıldızı 27 Nisan 1992'de Demirel'in 6 Türk Cumhuriyeti'ne yaptığı geziye devlet protokolü içine dahil olmasıyla parladı. Türkeş'in geziye katılması kararı MGK'da alınıyordu. ABD, Türkiye'ye İsrail'i Orta Asya'ya taşıma görevi vermişti. 29 Temmuz 1993 'te dönemin ABD Başkanı George Bush'un özel temsilcisi Richard Armitage, Kudüs'teki Laromme otelde düzenlediği basın toplantısında ABD ve İsrail'in Türkeş'e tanıdığı önceliği açıkladı. İsrail, Türkeş aracılığıyla Azerbaycan'a düzenli ordu kurulması ve teçhiz edilmesi teklifinde bulundu. Proje yarım kaldı ancak burada Türkeş ve bazı Musevi İşadamları paylarını aldılar. İsrail'in, İran-Kontra olayında ismi geçen görevlisi eski istihbarat Subayı David Kimche ve ABD'li emekli general Richard Secord'da Azerbaycan ile ilgili işlerde ön plandaydı. Tuğrul Türkeş, Cefi Kamhi gibi isimler Azerbaycan eksenli silah ticaretinin kilit isimleri. DYP-SHP Hükümetince Petkim ve Kalkınma Bankası'nın yönetim kurullarına getirilen Tuğrul Türkeş, Elçibey döneminde Ahmet Özal ile birlikte Azerbaycan'la önemli miktarda ticaret yapıyordu. Tuğrul Türkeş, Irak sınırının ışıklandırılması işini almak isteyen bir İsrail firması adına Genelkurmay nezdinde bazı girişimlerde bulunacak kadar İsrail'e yakındır. MHP-MOSSAD-Ülkücüler eksenli bu ilişkiler ağının uzantısında Rus mafyasının en güçlü ekibi Yahudiler bulunuyor. ABD'nin Sovyetler'e yönelik parçalama girişimlerinde MOSSAD'ın yönlendirmeleriyle çalışan Rus mafyası-MOSSAD ilişkileri Yeltsin iktidarıyla üst düzeylere tırmandı. 28 Ocak 1993 tarihli Financial Times MOSSAD'ın "kirli para" işlerini yürüten Shoul Elsenberg'in Orta Asya cumhuriyetlerindeki

"olağanüstü" etkisi ile ilgili oldukça kapsamlı bir haber yayınlıyordu. CIA adına Orta Doğu'da "kirli para", silah, uyuşturucu trafiğini yöneten MOSSAD, Rus mafyasıyla kurduğu ilişkiler bağlamında bölgedeki etkinliğini Orta Asya ve Kafkasya'ya yayma olanağını buldu. Aynı dönemde PKK'ye karşı istihbarat ve askeri işbirliği konusunda Türkiye ile anlaşmaya varan İsrail, Özel timlerin eğitimine de katkı sağlamaya başladı. İsrail Polis Şefi Asaf Helffeta ile Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar 1994 Ekim'inde işbirliğini yazılı ve resmi hale getirdiler. MOSSAD ve CIA bu ilişkiler temelinde ülkücülerin örgütlenmesine önemli katkılarda bulunmuşlar ve özünde politik-askeri içerik taşıyan bu olgu, "ülkücü mafya" teriminin, sanki özerk bir örgütlenme varmışçasına kullanılmasına yol açmıştır. Oysa, bu "vatansever" kadroların kontrgerilla iktidarı ve "enternasyonal"in inisiyatif alanı dışında mafioz bir örgütlenmeye gitmesi oldukça zordur. Bu ilişkiler yumağı ile ilgili olarak Behçet Cantürk'ün bazı açıklamaları vardır. Cantürk DYP-MHP ittifakıyla "ülkücü mafya"nın güçlendirildiğini belirtmiştir. Bu arada, Kısmetim 1 gemisindeki 3 ton eroinin gemi batırılmadan önce İsrail'in Hayfa limanında boşaltıldığı bilinen bir "sır"dır! MOSSAD uyuşturucu trafiğini Kafkaslar ve Rusya'ya kaydırırken ülkücülerin konumu iyice pekişmiştir. Uyuşturucunun yanı sıra nükleer madde kaçakçılığına da yönelen "vatanseverler"! Özel Savaş'ın vurucu gücü olmuşlardır. Türkeş'in DYP-SHP koalisyonunda fiili başbakan yardımcılığı konumunda bulunması da bu dinamiklerle ilgilidir. Tekelli sermaye ile MHP bütünleşmesi bu ilişkiler ağı ekseninde tamamlandı. Ülkücü mafioz organizasyonlar ise 1992'den itibaren MiT'in koordinasyonuyla ünlü işadamlarının korumalığını yapmaya başladılar. Ülkücü mafioz grupların bu hizmetinden en çok yararlananlar ise Musevi işadamları oldular. Çoğunluğu

500. Yıl Vakfı üyesi olan bu işadamlarının koruma görevi Çakıcı'ya verilmiştir. Bu arada başta Musevi işadamları olmak üzere büyük işadamları MHP'ye önemli miktarda nakit para vermişlerdir. İsrail'in stratejik planlarıyla uyum içinde gelişen Orta Asya açılımlarının "kirli yüzünde" yer alan bu ilişkiler yumağı çözümlenmeden yapay mafya kurguları ile yaratılan yanılsamalar gerçeklerin üzerini örter. Türkeş'in İsrail ve ABD desteğinde, MGK siyasetleri doğrultusunda DYP-SHP koalisyonlarının ortağı olması olgusu aynı zamanda İsrail'in Orta Asya'ya yönelik açılım stratejileri ile uyumludur. Çeçenistan'da, Azerbaycan'da gerçekleştirilen birçok "kirli operasyon"da MOSSAD-MİT yönlendiriciliğinde ülkücüler kullanılmaktadır. MHP'nin bu faaliyetlerinin görünür yüzünde ise "Türk Dünyasında Demokrasiyi Geliştirme Vakfı" gibi kuruluşlar bulunuyor. Washington'daki "Ulusal Demokrasi Vakfı" (National Endowment For Democracy) türünden bir vakıf olan bu vakfın kurucuları arasında 12 Eylül'de Türkeş'i evinde saklayan Halil Şıvgın, eski TRT Genel Müdürü MHP'li Tunca Toskay gibi isimler bulunuyor... Gladio vatanseverlerinin, "globalizm"le uyumlu olarak "sermaye eşkiyası"na dönüşmeleri sürecinin ünlü ismi Abdullah Çatlı'nın bir işadamı konumuylada portresinin çizilmesi gerekiyor. Özal hayranı Çatlı'nın, FB Klübü eski başkanı, (öldürülen MHP milletvekili Gün Sazak'ın kardeşi) Güven Sazak'ın kendisiyle aynı adı taşıyan oğlu Güven Sazak ile ortaklığı yanında birçok firmayla ilişkisi biliniyor (Nedense, Güven Sazak'ın oğluyla olan bu ortaklık gündeme getirilmiyor tıpkı Cem Boyner'in ilk eşinin öldürülen MHP'li Gümrük ve Tekel Bakanı Gün Sazak'ın kızı olması gibi. İkitelli basını bazı imajları bozmamaya özen gösteriyor!) Çatlı'nın gerçek kimliği ile devlet tarafından bilindiğini kanıtlayan belge onun işadamı olarak konumunu da aydınlatıyor. Hadi Özcan'ın,

"Kocaeli Emniyet Müdürlüğü TEM Şube Müdürlüğün'de" sanık sıfatıyla alınan 15.7.1996 tarihli (Susurluk kazasından aylar önce) ifadesinde şu satırlar dikkat çekiyor: "12 Eylül 1980'den önce Ülkü Ocaklarında çeşitli faaliyetlerde bulundum... Abdullah Çatlının İstanbul-Bostancı'daki bürosunda bir araya geldik. Bu buluşmada ben, Abdullah Çatlı, Bilal Atak, Alper Tekdemir, Ahmet Baydar vardık. Ve petrol işine girmeye karar verdik. Ancak aradan epey zaman geçtiği halde Abdullah Çatlı bu konuda hiçbir adım atmadı. Bunun üzerine tekrar bürosunda bir araya geldik. Abdullah Çatlı bir yerden 3 milyon dolar alacaklarının olduğunu ancak bir türlü alamadıklarını ve gecikeceğini, bu yüzden petrol işinede daha sonra girebileceklerini söyleyince, ben sırf kendisine olan sempatimden İskenderun'da benim daha önce girmeyi düşündüğüm petrol işini anlatarak bu işi sizinle ortak yapalım dedim. O da bunu kabul etti. Ve Abdullah Çatlı'nın BAYSAN adlı şirketi ile tek başımıza ihaleye girerek hiçbir para ödemeden petrol depodan çekildikçe peyderpey ödenmek koşuluyla anlaşma yapıldı. Bu arada tüm masrafları ben karşılıyordum ve yaklaşık 10 milyar lira kadar bir para harcadım. Bu arada ihaleye tek girdiğimiz için şaibeye yol açar diye bu anlaşma iptal oldu ve ikinci bir ihaleye girildi. İkinci ihaleye 3 şirket girdi, ancak Abdullah Çatlı'nın adamları diğer şirketleri parayla ihaleden el çektirdiler ve ihale Abdullah Çatlı'nın BAYSAN adlı şirketine kaldı. Bu arada Turan Gedikli, Abdullah Çatlı ve arkadaşlarının beni devreden çıkarmaya çalıştıklarını söyledi." İfade bir çok isimle devam ediyor ve şu sözcükler göze çarpıyor: "Bu arada Abdullah Çatlı'nın, Sultan Nakış'a beni vurduracağına dair kulağıma haberler gelmeye başlamıştı." İfadede bu kişinin "İstanbul'da 5 milyarlık bir gasp" yaptığından söz ediliyor. Ancak, Çatlı bu ifadeye rağmen aranmıyor. Ayrıca bu organizasyonun

içinde emekli bir yüzbaşının ismi de dikkat çekiyor...

Temizlik söylemleriyle ortaya çıkan ANAP'ın Özal dönemine ilişkin konumu ile ilgili bilgilere 70'li yılların çağrışımları temelinde eklenecekler var. Ülkücü Gençlik Derneği Hukuk Masası Şefi Ali Yurtaslan Temmuz 1980'de şunları anlatıyordu: "İstanbul'daki MHP örgütünün karanlık örgütlerle çok girift ilişkileri vardır. Mesela Oflu İsmail'in İstanbul MHP'ye büyük yardımlar yaptığını duydum. Bu adam kaçak duruma düştükten sonra bunun teşkilatının başına eniştesi geçiyor. Bu adam da MHP'ye büyük yardımlarda bulunuyor. Yaşar Okuyan'ın Oflu İsmail'in yanında yetiştiği söylenir. Yaşar Okuyan, Karadenizlidir. 1977'de Ankara'da piyasaya çıktı. Daha önce İstanbul'da imiş. 1976 ve 1977'de yapılan MHP kongresine bir sürü artist getirdi. Kabadayı tipli bir adamdır... Türkeş'in arkasından ayrılmaz... Ayrıca Abdullah Çatlı İstanbul'dayken, sahte döviz ve para basanlarla ilişki kurduklarını öğrendim. Bunları alarak Türkiye çapında piyasaya sürmeye çalışmışlar/1 (Temmuz 1980 Aydınlık) Bu arada Nurullah Tevfik Ağansoy'da 1 Mart 1981 tarihli itirafında Yaşar Okuyan'la ilgili bazı bilgiler veriyor...

Özel savaşın siyasal iktisatını kavramak bakımından, uyuşturucu kaçakçılığına karışan bazı askerlerle ilgili olarak 90'ların başında basında yer alan şu haber oldukça aydınlatıcı: "Hakkari'de görev yapan Jandarma Binbaşı H.A., 1989'da görev süresinin bir yıl daha uzatılması için Alay Komutanlığı"na dilekçe verdi. Alay Komutanı Kazım Çillioğlu, Binbaşı'nın temdit dilekçesine olur yazdı. Ancak hemen arkasından evrak Ankara'ya varmadan Jandarma Genel Komutanlığı'nı telefonla arayarak, Binbaşı H.A.'nın Hakkari'de bir yıl daha kalmasını, uyuşturucu kaçakçılığı yaptığı için uygun bulmadıklarını belirtti. H.A.'nin görev süresi uzatılmadı. (Y.N ne kadar ağır bir müeyyide!)" 2000'e Doğ-

ru'nun görüştüğü bir Jandarma Binbaşı ise durumu şöyle değerlendiriyor." Doğu'ya göreve gelenler bir an önce ayrılmak için yükünü tutmaya bakar. Dünyanın her yerinde sıcak bölgelerde bu tür olaylar olur. Pentagon subaylarının ve CIA elemanlarının Vietnam'da en yoğun faaliyetlerinden birinin uyuşturucu ve silah kaçakçılığı olduğu biliniyor. Türkiye'ye esrar ve eroin sınırlardan giriyor. Jandarmanın bunun dışında olmasına imkan ve ihtimal yoktur. (Y. N. Böylece 70'li yılların ticari işleride! aydınlanıyor). Çünkü bu bölgede ağırlık poliste değil jandarmada. Bu işler büyük çaptadır. Komutanların bilgisi haricinde yapılacak işler değil. Binbaşı H.A. emir ve komuta zinciri dışına çıktığı için albay tarafından suçlanmıştır. Jandarma'da ise doğal olarak bu işi en iyi yapacaklarda JITEM' de görev yapanlardır. "JITEM timleri sadece uyuşturucu kaçakçılığına bulaşmamışlardı. Silah işine de girmişlerdir. Muhbirleri vasıtasıyla tespit ettikleri sığınaklardan ele geçirdikleri silah ve mermileri adamları vasıtasıyla PKK'ya, Kuzey Irak'taki peşmergelere satarlar. 1991 yılının Mart başları Silopi JITEM tim komutanlığından bir ekip Şenoba'ya geliyor. Buradaki ajanlarıyla ilişkiye geçiyor. Silah duyumu alıyorlar. Gündüz aldıkları bu duyumu kimseye bildirmiyorlar. Geceyi bekliyorlar. Gece 01.00 sularında beyaz renkte Renault marka arabalarına binip Uludere'ye doğru yola çıkıyorlar. Uludere yol ayrımında, arazi kesiminde, İnceler köyü yakınlarında bir sığınakta 5 bin adet kaleşnikof mermisi, bir miktar kaleşnikof tüfek ile Browning 14'lü tabanca buluyorlar. Bunları büyük bir gizlilik içinde arabalarına yüklüyorlar. Cizre ve Silopi'deki adamlarına satıyorlar... "Asıl silah vurgunu, mültecilerin Türkiye'ye gelmesi sırasında yaşandı. 500 bin kişi Işıkveren yayla bölgesine yerleştirildi. Her ailede en az 8-10 kaleşnikof, MG3 gibi tüfekler, 14'lü Smith Wesson gibi tabancalar vardı. Toplam 200

bin silah teslim alındı. Kayıtlara geçen silah adedi 1600... Diğer silahlar nereye gitti. (2000'e Doğru'dan Aktaran H. Nebiler age s. 133-134)

Özel savaş kadrolarının, savaş iradelerinin biçimlenmesinde teşvik edici bir unsur olması yanında oldukça geniş stratejik, ekonomik, politik boyutları olan uyuşturucu ve silah trafiği DYÇ denklemleri temelinde ele alınmalıdır. Türkiye'nin son dönemlere yayılan muazzam silah, personel v.s. giderlerinin nasıl fonlandığı araştırılmalıdır. Vergi kaynaklan ve İhracat potansiyelleri paraya tahvil edildiğinde ortaya çıkan rakamlarla, savaş giderleri tablosu arasında büyük bir uyumsuzluk bulunmaktadır. İç, dış borç stoklarının GSMH'ya oranı ise sanıldığı kadar tehlikeli boyutlara ulaşmamıştır. Savaşın finansmanı konusu bu olguda ve özellikle binlerce kirli operasyon boyutuyla devlet sırrı olma niteliğini koruyor. Bu arada, "üniter çeteler konfederasyonu"nun bazı merkezkaç unsurlarının son birkaç yılda hiza dışına çıktıkları biliniyor. Bunların kirli işleri bir "temizük" söylemi ile ve "restorasyon" çerçevesinde gündeme getirilirken, özel savaş dinamiklerinin uyuşturucu, silah v.s trafiğinin oluşturduğu muazzam fonlar legalize ediliyor. Kurumsal ve örgütsel işleyişin gereklerini algılayamayarak devletin "çete" kategorisine dahil edilenler ise tasfiye ediliyor. Ancak bunlarla ilgili bilgiler işleyişin kurumsal yönlerine ışık tutuyor. Bu bağlamda, "üniter çeteler konfederasyonumun Hakkari-Yüksekova bölümünün üyelerinde itirafçı Kahraman Bilgiç'in ifadesinin satır aralarında önemli açıklamalarda bulunuyor. Kahraman Bilgiç ifadesinde "Halen Dağ ve Komando Tugay Komutanlığı emrinde... itirafçı olarak görev yapar" deniliyor. Bilgiç de "1994 yılının ilk aylarında güvenlik güçlerine teslim oldum. Bu tarihten beri Dağ ve Komando Tugay Komutanlığı emrinde görev yapmaktayım" diyor. Bil-

giç ifadesinde "Bundan bir yıl önce Sınır tabur komutanı olan Yarbay Kamber bana gel bir ekip kuralım PKK adına para toplayalım dedi." diyor. MHP İlçe Başkanı'nın adını verdiği ifadesinde ayrıca Polis Harekat Şb.'sinde görevli komiser Fatih Özkan'la birlikte Baskın ailesi fertlerini kaçırıp para istemeye yönelik plan ve eylemlerini anlatıyor. İfadenin ilginç bir bölümünde: "Ben J. Ord. Ast.s. Yüce Karademir'l 1995 yılından beri tanımaktayım. Tayinen gitmeden önce kendisi ile söyle konuşmamız geçmiştir" diyor ve bu astsubayın bir mafya organizasyonu kurma planlarından sözediyor. Bu silahların, "6 adet lav, 1 bomba atar, 1 arbiki, 2 kaleş, 2 tabanca, luzi marka tabanca, olduğu ifadede belirtiliyor. İtirafçı Bilgiç tanık olduğu ise şöyle anlatıyor:

"Birinci olay: Tabur Komutanı M.E.Y. komutasında yapılan bir operasyonda onüç kilo eroin dört tabanca Konuklu Köyü'nde yakalandı. Eroini bizzat ben tavuk kümesinden çıkarmıştım. Bu eroinin yanında dört tabanca vardı. Eroin sahipleri geceden bırakıldı. Tabancaların üçünü tabur komutanı götürdü. Biri ondörtlü idi sağ ve solunda altın vardı. Biri toplu diğeri yedi altmışbeş idi. Diğer birini de Yüksekova Belediye Başkanı'nın karısına hediye etti. İkinci olay: Kurmay Başkanı H.P. birgün Kemal Ölmez, İsmet Ölmez, bizi Çığlı köyüne gönderdi. Hatta bir yazı yazdı. Yolda güvenlik güçleri tarafından yakalanma halinde bu kağıdı gösterdiğimizde yolda yardımcı olunacaktı. Biz Çığlı Köyü'ne gittik. Ben bölükte yattım. Kemal, İsmet akrabalarının evine gitti. Burada bir gün kaldıktan sonra Kemal ve İsmet bir paket aldılar. Ertesi günü tekrardan Hakkari'ye döndük. Bu pakette ne olduğunu bilmiyorum. Ama silah ve uyuşturucu olabilirdi. Bu paketi jandarmadan saklıyorlardı. Üçüncü olay: Çolak Hasan, İsmet Ölmez, Kemal Ölmez kaçak koyun olayı vardır. O da şöyle oluyordu. Bunlar beyannameleri Kurmay Başka-

nı aracılığı ile yapıp Irak'tan koyun getiriyorlardı. Çığlı'ya getiriyorlardı. Çığlıdan kamyonla Hakkari'ye götürüyorlardı. Dördüncü olay: Levazım Ast.sb. soyadını bilmiyorum İzmir'de yakalandı ismi Ali'dir. Bu ;astsb. Tabur Komutanı M.E.Y. ile samimi idi. Bu astsb. yakalandıktan sonra M.E.Y. astsubayın ailesine bir miktar para gönderdi. Tahminen yakalanan bu eroin daha önceden Konuklu Köyü'nde yakalanan eroin olabilir. Beşinci olay: Yüksekova Belediye Başkanı Ali İhsan Zeydan'ı güvenlik güçleri M.E.Y. kendisini haberdar etti. O da Yüksekova'dan kaçtı. Uzun bir müddet gelmedi. Altıncı olay: Ali İhsan Zeydan'ın gösterdiği adamlar yakalanıp daha sonra M.E.Y. tarafından para karşılığında bırakılıyordu. Hatta bir gün yemekte ben, M.E.Y., Yüzbaşı Yiğit, Er Nihat, Belediye Başkanı ve Belediye Başkanı'nın ağbisi varken M.E.Y. kendisine "seni seçimlerde kazandıracağım benim beş milyarımı hazırla" demişti. Yedinci olay: 1995 yılı Eylül ayı ortasında Y.Ova KARLI köyünde ölü olarak ele geçirilen beş teröristin üzerinden çıkan paraları M.E.Y. aldı, burada mark, dolar, tümen ve Türk parası vardı. Bunlar tutanaklara hiç geçmedi. Sekizinci olay: Yüksekova sınır tabur komutanı Yarbay K.O. "Bana bir gün bir tim kuralım. Sana gerekirse Panzer veririm. Gideceğin yere kadar gönderirim. Sözde örgüt adına para toplarsınız" demişti. Ben kabul etmedim. O zaman bu olaylara girmemiştim. Dokuzuncu olay: Yüksekova'da oturan Vahdettin Aslan isimindeki şahsı bana Kemal Ölmez söyledi. Kemal Ölmez bana bu adam örgüt yanlısıdır. Bu adamı tehdit edeceğiz. Bu benim akrabamdır. Benim yanıma gelir gerekirse seni de çağırırız demişti. Ben bu şahsa telefon ettim. Telefonda sen örgüte para yardımı yapmışsın o da bana sen yalan söylüyorsun dedi..." Bu ifade tutanağının tarihi 22.9.1996 ve imza bölümünde PBİK.J Görevlisi iki kişinin imzası var. Asıl önemlisi sorgucuların "İtirafçı ol-

duğunuz süre içerisinde güvenlik güçlerinin hangi olaylarına tanık olduğunuzu anlatınız" sorusu. Yüksekova'da, Özel tim, korucu, itirafçı ve askerlerden oluşan organizasyonu devletin tıpkı Susurluk'taki grup gibi tasfiye kararı aldığı anlaşılıyor. Özel savaşın kendilerine açtığı tatlı kar! alanlarının sınırlarını zorlayanlar, devlet kendini "arındırıyor" eksenli bir söylemle "çete" kategorisine alınmakta ve gereği yapılmaktadır. Özel savaş kurumlarının "restore" edilmesi sürecinde bu savaşın omurgasını oluşturan kurum, örgüt, ilişki ağları korunurken "kriminal" hale gelmiş unsurlar da "temizlenmektedir." Bu tür "temizlik"ler metropollerde de gerçekleştirilmekte "kirli işler" makul seviyede! tutulmaktadır. Çürümenin boyutlarını ortaya koyan bir İçişleri Bakanlığı disiplin raporunda şunlar yazıyor: Polis Baş Müfettişi Ali Kolat ile Mülkiye Baş Müfettişi Süleyman Kamçı imzasını taşıyan bu belgede şunlar yazılı: "İstanbul Eski Emniyet Müdür Yardımcısı D.G.'nin, Aksaray'da bulunan Kumkapı otelinin kapatılmaması karşılığında otel sahibinden Halim Karataş ve Halim Apaydın aracılığı ile 10.000 mark rüşvet aldığı; ayrıca Söylemez kardeşlerin Kadıköy-Kızıltıoprak'taki yazıhanelerine silahlı baskın düzenlenmesi olayında soruşturmanın Söylemez kardeşler lehine yürütülmesi karşılığında oluşturulan 5 milyarlık rüşvet olayında da kendi payına düşen rüşveti aldığı kanaati hasıl olmuş ve bu suçu ile ilgili adli soruşturmanın devam etmekte olup... Devlet memurluğundan ve meslekten çıkarma cezası verilmesi gerektiği, görüş ve kanaatine varılmıştır." Sözkonusu raporda rüşvetle ilgili otelin niteliği ise şöyle anlatılmaktadır: "Yerli ve yabancı 19 kişinin fuhuş yapmak, fuhuş yaptırmak ve fuhuşa aracılık etmekten dolayı haklarında yasal işlem yapıldığı, söz konusu fuhuş yapan şahısların otel konaklama defterine kayıt edilmedikleri" tespit edilmiştir. Ancak bölgede ve metropollerde ya-

pılan bu "temizlikler"in özellikle sınırlı tutulmasına çaba gösteriliyor. Örneğin, görünür yasalar kapsamında yargılanmadan itirafçı yapılan ve kendini "Dağ Komando Tugayı"nda görevli olarak tanımlayan Kahraman Bilgiç'in "statüsü" tartışılmıyor. Bölgede emir-komuta zinciri içinde gelişen olayların üzeri örtülüyor. Bir zamanlar Bulgarların organize ettiği Kıntex türü oluşumların özel savaş'ta Türkiye gündemine girdiği ve savaşın finansmanında "kirli para" trafiğinden yararlanıldığına dair bulgular birikiyor.Bu konuda oldukça deneyim birikimi bulunduğu biliniyor. Örneğin, dünya uyuşturucu trafiğinden elde edilen gelirlerin yatırıldığı Bank Of Credit and Commerce International Limited (BCCI) Türkiye'de birçok önemli olayın düğümü. (Alison Jamieson), Global DRUG TRAFFICKING (Londra Eylül 1990) adlı çalışmada, BCCI ve uyuşturucu trafiğinden elde edilen "kirli para"nın aklanmasında Türkiye'ye büyük payların düştüğü vurgulanıyor. Aynı çalışmada Türkiye'nin İran sınırından giren uyuşturucunun Avrupa pazarının % 74'ünü oluşturmasına dikkat çekiliyor. İlginç bir bağlantı yine BCCI'nın adının geçtiği bir şirkette ortaya çıkıyor. İn-Kom adı verilen ve ortakları arasında İran ve İngiliz uyruklu kişilerle S.H.G. adlı bir kişinin bulunduğu şirketin kuruluş sermayesi BCCI aracılığıyla yatırılıyor, In-Kom şirketinin tek Türk ortağı, Emeks-Er şirketinde Z.A.E.'le de ortaktı. Z.A.E. CASA firmasının Türkiye temsilcisi ve silah ihalelerinde tanınmış bir isimdir. (Z.A.E. şimdilerde ANAP'ta üst düzey yönetici). In-Kom'un ortaklarından Eskender Maleki 1988 sonbaharında bir Türk avukat bayan ile boğulmuş olarak bulunan Rıza Maleki'nin de kardeşiydi. Şirketin Türk ortağı S.H.G. ise MiT'le oldukça içli dışlı ilişkilere sahipti. Askeri uçak alımları, BCCI, CASA, MİT, ANAP bu ilişkiler yumağı Özel Savaş'ın siyasal iktisatına dair ipuçları sunuyor. Türkiye'nin keskin strate-

ji değişikliklerinin alt yapısını hazırlayan ekonomik oluşumlara ışık tutuyor.

Uyuşturucu trafiğinin kavşak noktasında bulunan Türkiye ile ilgili tabloyu ise MİT Kontr-terör Daire Başkanı M. Eymür TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu'na verdiği ifade şöyle çiziyor: "Uyuşturucu trafiğinin son dönemde büyük bölümünün Türkiye üzerinden gittiği biliniyor. Bu trafik sonucu yılda 25 milyar dolarlık bir miktar Türkiye içinde bu ticareti yapanlarda kalıyor." (27.12.96 Hürriyet). Türkiye'de banka sistemi, borsa, altın borsası, gayrimenkul piyasası, iletişim tekelleri ve giderek gelişen silah endüstrisinde .."legalize" olan bu fonlarda burjuvazi ve silahlı bürokrasi payına düşeni alıyor. 25 milyar dolarlık cirosu olan bu faaliyet bir "devlet" işi boyutu, ciddiyeti ve planlaması ile gerçekleştiriliyor. İnce dengeler üzerine kurulu bu trafiği zedeleyecek nitelikte kişisel çıkışlar şiddetle tasfiye gerekçesi oluyor. Bu arada uyuşturucu trafiği giderek bir iç talep patlaması da yaratıyor. Politik bir denetim aracı olarak da işlevleri bulunan uyuşturucunun her türü okulları, sokakları istila ediyor. İstanbul'da uyuşturucu kullanım oranı ilk ve orta öğretim seviyesinde %7'leri bulunuyor. (Bu satırların 1997 yılında yazıldığı dikkate alınmalıdır. Y.N.) Okullardaki uyuşturucu olayları ile ilgili açıklamalar yapan öğretmenler hakkında soruşturmalar açılıyor. Bu arada lümpen örgütlenmenin dayanağı olan mekanlar hızla gecekondu mahallerine yayılıyor, uyuşturucu ve alkol satan yerler nedense! ruhsat sorunuyla karşılaşmıyor. Yeni bir devlet terörü, kültürel terörizm bu boyutu ile çürütücü etkilerini yayıyor. Bu arada kumar olgusu da yukarıda çizilen tabloyla uyum içinde gelişiyor. İsrail, Türkiye'yi kumarhaneye çeviriyor. İsrail'li zenginler İçin İstanbul'un lüks otellerine kumar turları düzenleniyor. Alanya'da, çok sayıda kumar merkezi İsrailli turistlere

hizmet veriyor. İlginç bir bağlantı, Kemal Horzum'un Alanya'da bazı kumarhane merkezleri ile ilişkileri (tabii malum ortaklarla) bu merkezlere çok sayıda İsrail'li geliyor. Kumarhaneci Ö. Lütfi Topal'ın ortakları da İsrailli. Bu sektör "emperyal" bir açılımla Orta Asya'ya taşınmaya hazırlanıyor. Sektörün bir bölümü ise "yavruvatan" Kıbrıs'ta üsleniyor. Kıbrıs, kumar merkezleri, kontrgerilla üsleri, ülkücüleri, "enternasyonal" istihbarat ajanları ve banka sistemi ile "'yavru vatan" konumunu sürdürüyor. Kıbrıs bağlantılarına ilişkin bir örnek ise basında şöyle yer alıyor: "Engin Civan'ın Emlak Bankası'ndan ayrıldıktan sonra Türkiye'de tuttuğu parasını yöneten Moneytron borsa şirketinin perde arkasındaki patronu Doktor Hakkı Yaman Namlı... 1991 yılında kurulan Moneytron, 1993 yılında kapandı... Aynı yıl KKTC'de bir offshore banka faaliyete geçti... First Merchant Bank, ortakları arasında 1500 hisseyle Tarık Ümit'de vardı... Bankanın Yönetim Kurulu'nda ise tamdık bir isim göze çarpıryordu: Doktor Hakkı Yaman Namlı... Demek ki, Engin Civan ve Tarık Ümit'in dostları ortaktı... (Enis Berberoğlu, Hürriyet, 27 Şubat 1997). İsrail, Türkiye, KKTC ekseninde kurulan "kirli işler İmparatorluğu"nun Afganistan'dan, Orta Asya'ya bir çok karanlık işte parmağı bulunuyor tabii "enternasyonal"in onayıyla. Bu bağlamda gerçekleşen ilişkiler ağı birçok ismi bir araya getiriyor. TBMM Susurluk Komisyonu'na ifade veren İstihbaratçı Astsubay Hüseyin Oğuz, bu "örümcek ağı"nın devletin gözden çıkardığı anlaşılan bazı kadrolarına ışık tutuyor. Oğuz iddialarında, "Cinayete azmettiren iddiasıyla 13 aydır cezaevinde tutuklu bulunan ve Gülbahar Ana, olarak tanınan Gülbahar Ateş'in, MOSSAD ajanı olduğunu" ileri sürüyor ve haber şöyle devam ediyor: "Oğuz, Hollanda'da öldürülen ve uyuşturucu mafyasının önemli isimlerinden biri olan Celal Ateş'in karısı

Gülbahar Ateş'in, Malatya'da olduğu dönemde öldürülmek istendiğini ve Doğan Erşahin adlı bir tetikçi gönderildiğini söyledi. Doğan Erşahin'in Kocaeli'nden Malatya'ya gelip yüzbaşı elbisesi ile bir kişiyi öldürdüğünü ve Ateş ailesi ile hasım olduğunu bildiren Oğuz "bu kişiyi General V.K. koruyordu. Ben Gülbahar Ateş ile görüştüm. Telefon numarasını da General V.K.'den aldım. Gülbahar Hanım ile görüşmemde Erşahin'i General V.K.'nin koruduğunu bana söyledi." (Yeni Yüzyıl Astsubay'ın 18 Şubat tarihli ifadesinden). Uyuşturucu trafiği, MOSSAD, istihbaratçı generallerden oluşan bir ilişkiler yumağı yoruma gerek bırakmayacak açıklıklar sunuyor. Bu arada dikkati çeken bir başka gelişmede şu: "MKE yetkilileri seri numaraları silinen silahları bir JITEM komutanına teslim ediyor. 15 Ocak 1991 tarihinde söz konusu 100 bin silah Irak sınırında bir gruba veriliyor." (Ümit Oğuztan'ın açıklamaları). Bu silahların, Talani'ye mi, Taliban'a mı, gönderildiği büyük bir soru işareti olarak duruyor. Afganistan'dan gelen uyuşturucunun nereden geçtiği, bunun nasıl bir devlet! organizasyonu gerektirdiği, bu uyuşturucu karşılığında kimlerin hangi silahları gönderdiği, bu sistemde bankaların işlevi gibi sorular cevap bekliyor. Bulgarların Kıntex modelinde, Türkiye'nin çok etkilendiği anlaşılıyor. Türkiye'nin "gizli" tarihinin uluslararası uyuşturucu –silah-altın trafiğindeki konumuyla yazılması gerekiyor. Susurluk panayırı, bir dar üçgene sıkıştırılan ilişkiler bağlamında "kirli işler imparatorluğu"nun örtülmesini sağlıyor. Sistemin özü ve işleyişi sorgulanmadan, "hiçbir şeyin değişmemesi için her şeyin tartışılması" formülüne uygun biçimde "temizlik" yanılsamaları yaratılıyor. Üstelik, banka sistemi ile bütünleşmiş medya tekelleri bu "temizlik" kampanyasında başı çekiyor...

IV.

ÜLKÜCÜLER

ÜLKÜCÜLER

Ünlü 1944 Irkçılık-Turancılık davası beraatle sonuçlanmış, "milli bir ideolojinin" örgütlenmesinin suç oluşturmayacağı hüküm altına alınmıştır. Daha sonra 1946 yılında Türk Kültür Ocağı kurulmuş, "Türk milliyetçiliğini işlemek ve yaymak, Türk bilincine dayanan kültür birliğini oluşturmak, milliyetçiler arasındaki bağları kuvvetlendirmek, Türk kültürüne hizmet" temel amaçlar olarak belirlenmiştir. Bu kuruluşun yanında yine aynı yıllarda Milliyetçiler Derneği ile Türk Gençlik Teşkilatı ve Türk Kültür Çalışmaları adlı dernekler kurulmuştur. 1949 yılında tekrar çalışmalarına başlayan Türk Ocaklarıda, "ırk" temeline dayalı bir Türk milliyetçiliğinin propagandasını gündeme getirmiştir. 1946-1950 yılları arasında çıkan şoven –milliyetçi yayınlar ise şunlardır: Bozkurt, Türk Yurdu, Doğu, Millet, Tanrıdağı, Kopuz, Gökbörü, Orhun, Türkçülük, Kürşat, Altınışık, Milli Birlik, Özleyiş, Verim, Hareket, Güven, Serdengeçti, Kızılelma ve daha sonraları İstanbul, İzmir ve Zonguldak'ta "komünizme karşı tek cephe" oluşturmak amacıyla Komünizmle Mücadele Dernekleri kurulmuştur. 50'li yıllarda Türk Gençlik Teşkilatı, Türk Kültür Ocağı, Türk Kültür Çalışmaları Derneği, Kayseri Türk Kültür Birliği, Genç Türkler Cemiyeti ve Türk Kültür Ocağı birleşerek Milliyetçiler Federasyonu'nu oluşturmuşlardır. 10

yıl süreyle faaliyet gösteren ve amaç olarak Türkçüler arasında yardımlaşmak, paralelindeki kuruluşlara yardım sağlamak, bunun dışında ekonomik girişimlerde de bulunmak amacıyla 1950 Yılında Türkçüler Yardımlaşma Derneği, Türk Milliyetçiler 1 Derneği'nin kapatılmasından sonra 1954 yılı Nisan ayında bilim, sanat ve felsefe konularında çalışmalar yapmayı amaç olarak belirleyen Milliyetçiler Derneği kurulmuştur. Bu arada 1962 yılında kurulan Aydınlar Klubü bir süre sonra dağılmış, ancak altı yıl sonra 1969 yılında Aydınlar Ocağı olarak adını değiştirip faaliyetlerine başlamıştır. İlginç bir örgütlenmede 1965 yılında kurulan Eski Harbiyeliler Yardımlaşma Derneği'dir. Bu örgüt "Harb okullarından ilişkileri kesilen öğrencilerin haklarını korumak amacıyla teşekkül edilmiştir." Dernek kuruluşundan kısa bir süre sonra Turancıların denetimine geçmiştir. 30.11.1967 tarihinde kurulan bir başka şoven milliyetçi örgüt de Hür Düşünce Klüpleri federasyonu'dur. Bu örgüt İstanbul ve İzmir başta olmak üzere 37 ilde şube açmıştır. 29 Şubat 1968'de ise merkezi Adana'da bulunan Genç Ülkücüler Teşkilatı faaliyetine başlamıştır. Amaçları "gençliğin milliyetçi bir ruhla yetiştirilmesi yıkıcı ve bölücü akımların mücadele etmek" olarak belirlenen bu örgüt 35 ilde şube açmıştır. Bu arada, İstanbul ve Ankara'daki fakülte ve Yüksekokullarda kurulan Ülkü Ocakları Derneği, 1969 yılında Üniversite bulunan tüm illerdeki Ülkü Ocakları'nıda kapsamına alacak şekilde genişletilerek Ülkü Ocakları Birliği haline gelmiştir. Lise'ler düzeyinde de örgütlenen Genç Ülkücüler teşkilatı giderek "'sportif eğitime" hız vermeye başlamıştır. Diğer yandan kadın örgütlenmeside ihmal edilmemiş ve 1967 yılında Ankara'da Milliyetçi Türk Kadınlar Derneği kurulmuştur. Milliyetçi-Ülkücü tüm dernekler merkeziyetçilik prensibine bağlı olarak MHP'ye bağlanmıştır. Düşünce akımı olarak varlığı-

nı hissettiren ve belirli bir örgütsel zemine dayanan "hareket", CIA programlarıyla uyumlu bir biçimde ve ÖHD destekli olarak hızla partileşmiştir. "Duçe", "Führer", "Coudillo", unvanlarının Türkçe karşılığı "Başbuğ" Türkeş'i nitelemektedir. Komprador faşizmin, kontgerilla destekli "Başbuğ"u, faşist enternasyonalle sıkı bağlantılara sahiptir. MHP Genel Merkezinde yapılan aramalarda MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş adına gönderilen 15 adet San-Diego-Saving Bank'a ait American Express money order ele geçmiş, sozkonusu yardımların Walter Jacob Pfersich Jr. tarafından Kaliforniya'dan postalandığı anlaşılmıştır. Amerikan Nasyonal Faşist Parti yöneticileri ile Türkeş'in bu "enternasyonal" dayanışması dikkate değer. (MHP ve Ülkü Kuruluşlar. İddianame s. 125) Türkeş, paramiliter örgütlenmenin omurgasını oluşturan faşist komandoları 1967-1968'den itibaren gündeme getirmiştir. O dönem Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi bünyesinde örgütlenen ülkücüler, komando eğitimine tabi tutulmaya başlanmışlardır. "CKMP komandoları 100 genç, İzmir'de hergün talim yapıyor." (Cumhuriyet, 1 Ağustos 1968), "CKMP'li gençler komando kursuna tabi tutulacak." (Demokrat İzmir, 31 haziran 1968) türünden haberler bu paramiliter faşist örgütlenmenin ilk işaretlerini duyurmuşlardır. Bir gazetenin haberi bu örgütlenmeyi şöyle anlatıyor: "Akrepkaya'da bir komando birliği eğitim görmekte. Ancak eğitimin özelliği şu: Birlik Türk Silahlı Kuvvetlerine bağlı değil, bir siyasi partiye CKMP'ye bağlı. CKMP Akrepkaya'da komandolar yetiştiriyor. Başlarında halen CKMP milletvekili olan MBK'ci Rıfat Baykal var. Birliğin kısa adı E.D. teşkilatı. Kursta çoğunluğu MTTB'li olan 100 kadar gence Judo, taş ve sopa kullanımı, bunlara karşı korunma, açlığa ve eziyete dayanına öğretiliyor. Kısacası CKMP'li gençler, "saldırı" ve "saldırıdan korunma" ilmi üzerinde ince ince eğitiliyorlar.

Amerikan 6. filosunun İstanbul'a gelişinden sonra çıkan olaylar dolayısıyla partinin açılmasına lüzum gördüğü komando kampına öyle her genç elini kolunu sallaya sallaya giremiyor. Önce "Başbuğ'dan izin alınacak, giriş fişleri doldurulacak ...sonra?... 100 CKMP'li genç komandonun bu kursta neler öğrenecekleri-ni şimdiden kestirebilmek pek güç..." (Cumhuriyet, 1 Ağustos 1968). Alpaslan Türkeş, Haber Ajansına (H.A) 8 Ağustos 1968'de verdiği demeçte şunları söylemiştir: "Gençlik kolları çeşitli sportif ve kültürel faaliyette bulunuyorlar. Bu arada kendilerine judo öğretiliyor. Komünistler, memleketi sahipsiz sanıp da sokak hakimiyetini kuramazlar. Onların anlayacağı dilden konuşacak memleketçi-milliyetçi çocuklar vardır." Türkeş'in komandolarla ilgili bir başka açıklaması da şöyle: "Soru: İki grup çatışması daha genişlerse hatta halka inerse, bu tehlikeli olmaz mı? Yanıt (Türkeş): Olmaz, çünkü biz, bu gençlerimizle baraj kurduk. Komünistlerin hareketi artık gelişemez. Belki bugünlerde birkaç olay daha olacak ama yatışacaktır. Çünkü karşılarında biz varız.

Komando dedikleri gençler dokuz ışığı benimsemişlerdir. Soru: Komando gençlerin hareketlerini tamamen desteklemekte olduğunuzu yazabilir miyiz. Yanıt: Doğrudur ve ben bu gençleri tamamen ve her bakımdan destekliyorum." (Hürriyet, 10 Ocak 1969) Destekler Türkeş'le sınırlı değildir, devlet bu paramiliter güçlerden yana ağırlığını koymuştur. "12 Mart öncesi İsmet Paşa Cevdet Sunay'la bir görüşme yapar. Bu görüşmede Paşanın bir de Ülkü Ocakları var uyarısına Sunay (Cumhurbaşkanı): "Canım onlar komünizme karşı mücadele eden gençler" (Metin Toker, Solda ve Sağda Vuruşanlar s. 157) yanıtı dikkate değer! Cumhurbaşakanı Sunay, eski Genel Kurmay Başkanı'dır ve CIA ajanı General Porter'in, Gümüşpala, İnönü operasyonları ile Demirel'in

AP Genel Başkanlığına getirilmesi operasyonunda baş aktördür. Komandoların, Özel Harp Dairesi ve CIA ile bağlantılı oldukları bilinciyle bu sözleri sarfetmiştir. Türkeş'in konumu ünlü Dickson raporunun sol ile ilgili çözümlemeleriyle de bütünlüklüdür. Bu rapora göre: "muhalefetin tedrici şekilde parçalanması ve bütün arzulanmayan sonuçlarıyla birlikte sol ve sol eğilimlilerin birlik yaratmasını önlemek üzere boğulması" programlanmıştır. Türkeş'in "başbuğluk" ettiği faşist komandolar, CIA ajanı Bissel'in raporunda formüle edilen ilkelerle de uyum içinde örgütlenmişlerdir. Ne diyordu! Bissel: "... Diğer taraftan, zor ve zaman gerektiren bir çalışma olmakla beraber, bu ülkelerde resmi olmayan bir gizli operasyon servisi kurmamız, hem mümkün, hem de faydalıdır. Bunun gerçekleşmesi için özel örgütlerden yararlanılmalı ya da böyle örgütler kurulmalıdır. Bu kuruluşların personeli Amerikalı olmayacağından o toplumlara daha fazla karışabileceklerdir. Birleşik Amerika'nın adı faaliyetlere resmen karıştırılmamış olacaktır... Bu gizli hareketlerde CIA ile çalışacakları aramak nazik bir iştir, bunlar kuruluşla aynı gayeye inanan kimseler olmalıdır; ya da o amaca yönlendirilebilen insanlar olmalıdır." (Aktaran: Atilla İlhan, Batı'nın Deli Gömleği s.81)

Türkeş'in 10 Ocak 1969 tarihli açıklamasından yaklaşık bir ay sonra gerçekleşen Kanlı Pazar katliamında "kan gölünü" yaratanlar arasında bulunan MHP'nin Genel Sekreter Yardımcısı bugünün ANAP milletvekili Yaşar Okuyan şunları anlatıyor: "O zaman İstanbul'da öğrenciydim. Milli Türk Talebe Birliği ve Komünizmle Mücadele Derneği'nin yöneticileri arkadaşımız, abilerimizdi. İç içeydik. Kanlı pazar öncesi olayların gizlisi saklısı yoktu. Her şey gözler önünde, orta yerde cereyan etti. Hazırlıklar açıkta yapıldı. Mesela Milli Türk Talebe Birliğine kamyonlarla sopalar geldi. Gelenin geçenin gözü önünde kamyonlar boşal-

tıldı. Sonra dövüşeceklere dağıtıldı. Büyük kavga için her türlü hazırlık yapılmıştı. Olaylar sırasında yanlışlık olmasın, kimse birbirine zarar vermesin ve polis dost kuvvetleri tanısın, yardımcı olsun diye mavi kurdelalar dağıtıldı. Mavi kurdelayı takan dost kuvvetten sayılıyordu. Nitekim olaylar sırasında bu kurdelaların çok faydası oldu. Polis, bizimkilere ilişmedi. Ama kazara kurdelasını düşüren, polis tarafından yaka paça götürüldü. Bu gibi olaylara hemen müdahale edip, bizimkileri kurtardık." (Ahmet Kahraman, Devr-i Süleyman, Sel Y. 1993 s.148) Kontrgerilla'nın "sivil" uzantılarının "dost" birlikler kapsamında polisle gerçekleştirdikleri bu eylemin bilançosu 2 ölü, yüzlerce yaralıydı. Amerikan emperyalizminin, vurucu gücünü simgeleyen 6. filoya yönelik anti-emperyalist eylemlere karşı, "cihad" ilan eden faşistler, Bugün gazetesi yazarı Mehmet Şevket Eygi'nin (Milli Gazete yazarı) çağrısı ile vecde! gelmişlerdir. Eygi, bu kanlı-çağrıda, daha sonra Maraş, Malatya, Çorum, Sivas katliamlarında yankılanacak şu sözleri dile getiriyordu: "Müslüman kardeşim: sen bu savaşta bitaraf kalamazsın. Ben namazımı kılar, tesbihimi çekerim, etliye sütlüye karışmam deyip de, kendine zulmedenlerden olma.

Komünizm küfrüne karşı derhal silahlan. İslamda askerlik ve cihad ihtiyari değil, mecburidir.

Allaha olan kulluk borcunun içinde cihad farizasının da bulunduğunu bir an bile hatırdan çıkarma.

Ey Türkiye halkı! Ey temiz müslümanlar...

Büyük Günler yaklaşıyor. Herkes vazife başına koşsun.

Herkes komünizm küfrü ile savaşa hazır olsun. Komünistler ve onları destekleyen hain şahıs ve müesseseler kahredilsin.

Deccal yıkılsın, Tevhid yücelsin.

Ey müslümanlar, bayraklar yücelsin, hareket başlasın.

Ey kızıl kafirler, ey deccal veletleri, ayağınızı denk alın. Allahın kullan geliyor.

Cihad eden zelil olmaz. Sağ kalırsa gazi olur. Canını verirse, şehitlik mertebesini kazanır.

Cihadda üstünlük var. Zafer var, İzzet var. Cihadsızlıkta ise zillet, esaret ve mağlubiyet var. Ey müslümanlar! İmanınız tehlikede. Dininiz tehlikede. Kuranınız tehlikede. Camiler tehlikede. Din, iman elden gidecek.

Kalkın, ey ehli İslam! Davranın" Türkiye'de faşist hareketin Zeminini oluşturan anti-komünist histeriyi, dinle bütünleştirmeye çalışan "vatansever" örgütler koalisyonunun ilk büyük katliamı Kanlı Pazar'da yaşanandır. (Olaylarda Duran Erdoğan ve Turgut Aytaç, kıblesi 6. filo olan Amerikancı faşistlerce katledildi, 200 kişi yaralandı.) "Vatansever", "dost" paramiliter güçleri, MC koalisyonları ile hükümetlere taşıyan Süleyman Demirel de, Gizli devletin resmi! görüşü ile uyum içindedir. Abdi İpekçinin, Demirel'le yaptığı bir söyleşi, MHP ve komandolara verilen değerin boyutlarını göstermesi bakımından anlamlıdır: "Demirel: Bu gün sağ tedhişçi diye birşey yoktur Türkiye'de. Sol tedhişçi vardır. Yani sağ terörist diye bir grup yoktur. İpekçi: Adam öldüren yok mudur? Demirel: Efendim karşılıklı çatışmalar oluyor onlar ayrı. İpekçi: Okullarda sınıf basıp adam öldüren sağcılar... Demirel: Mekteplerde bir takım çatışmalar var. Çatışmalar, karşılıklı çatışmalar... İpekçi: Okul dışında adam öldürme olaylarında sağ... Demirel: Hiç bir tane yoktur... İpekçi: Yoktur diyorsunuz... Demirel: Evet... İpekçi: MHP ile ilişkileriniz, kongrelerine çiçek göndermeniz... Demirel: Nereden çıkıyor bu sağ tedhişçi? Türkiye'de huzuru bozan sağ tedhişçi yok orta yerde... Sadece sol tedhişçiler vardır. Mekteplerdeki kavgalara iştirak edenler... Mekteplerdeki ölüm hadiselerine iştirak edenleri sağ ted-

hişçiler diye adlandırmanın fevkalede yanlış olduğu kanaatindeyim. İpekçi: Efendim onları nasıl adlandırmak gerekiyor? Demirel Kavga ediyorlar işte, iki grup. İki grup kavga ediyor. İpekçi: O ikinci grup hangisi oluyor? Demirel: tedhişçi dediğimiz zaman Antep, Malatya, Zeytinburnu hadiselerine karışanları kastediyorum. İpekçi: Yani okulda sınıfa girip cinayet işleyenleri, yolda pusu kurup adam vuranları tedhişçi saymıyorsunuz... Demirel: Ne sayarsanız sayın onlar suç. Cinayet işleniyor. İpekçi: Yani?... Demirel: Devleti devirmek için yapıyor değil o. Ben şunu söylemek istiyorum: Türkiye'yi rahatsız eden sağcılar değildir.

Türkiye'yi rahatsız eden solcular ve komünistlerdir... İpekçi: Sokaklarda, okul dışında, gençleri öldürenler arasında sağcılar yok mu? Demirel: Her hadiseyi kendi içinde mütalaa etmek lazım. İpekçi: Onları ferdi suç mu kabul ediyorsunuz? Demirel: Evet, ferdi suç kabul ediyorum. İpekçi: Amaçları nedir? Demirel: Amaçları... Her hadisede amaç, o hadisenin içerisindedir. Bilemem yani. Genel bir amaç da söyleyemem devleti devirmek komünist rejim getirme amaçlan yoktur. İpekçi: Kendileri gibi düşünmeyenleri öldürme amaçları vardır. Demirel: Kendileri gibi düşünmeyenleri öldürerek nereye varırlar? İpekçi: O zaman niye öldürüyorlar? Demirel: Bir husumet meydana getirilmiş. Birisi memleketi komünizme götürmek istiyor. Öbürü... Efendim öbürü de korumak istiyor gibi durum meydana çıkarılmıştır. İpekçi: Siz sağ eylemcileri mazur mu görüyorsunuz? Demirel: Hayır efendim. Bu nereden çıktı? Kim başlattı bunu diyorum... İpekçi: Ama sürdürenler? Demirel: Reaksiyon... Reaksiyon... Bunları izah etmekte bir mana yok... (Milliyet, 24 temmuz 1976)

Demirel bu söyleyişiyi bütünleyen ünlü sözlerini, Maraş katliamı devam ederken dönemin Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'le yaptığı görüşme çıkışında gazetecilerin sorusu üzerine

söylüyordu: "Bana milliyetçilerin cinayet işlediklerini söyletemezsiniz." İpekçi ile söyleşisinde, bugün laiklik konusunda günün militan! gereklerine uyan Demirel şunları söylüyordu: "Cumhuriyet kurulduğundan beri organize güç komünizmdir. Cumhuriyeti yıkıp yerine komünist rejim getirmek isteyenler tetik çeker hale gelmiştir. Şimdi orta yerde tetik çekenler varken, tespih çekenler de suç işleyeceklerdir diye takibata maruz bırakıp güvenlik mahkemelerine götürmek, Adalet Partisi Genel Başkanı olarak söylüyorum bunu, hak ve insafla bağdaşan bir şey değildir. Cumhuriyet tarihinde, tespih çekenlerin, cumhuriyeti yıkmak için örgütlendikleri, ellerine silah aldıkları, devletin üstüne yürüdükleri hiç görülmemiştir. Kubilay olayı diyorlar. O münferit bir hadisedir. Komünizm esasına göre devlet kurmak isteyenler tehlikelidir. Bu bir cereyandır çünkü Dünya'da. Halbuki şeriat esasına göre devlet kuracağız diyenlerin bir tehlike olmadığı, güç olmadığı meydana çıkmıştır. Cumhuriyet aslında dinsiz bir rejim değildir. Dini inkar eden bir rejim de değildir ama, maalesef batılılaşma hareketinin yanlış anlaşılması ve Türkiye'de bazı şeylerin aşırıya götürülmüş olması, dini baskı altına almıştır zaman zaman. Din baskı altına alınmıştır ve Türk çocukları, dinlerini, başka ülkelere kaçak olarak gidip öğrenmek zorunda kalmışlardır. Camilere arpa doldurulduğu da bir gerçektir. Bundan 10 sene evvel camiye gittiğim zaman kıyamet koptu. Dünyanın lafını bana söylediler. Bu kavgayı daha yeni yaptık. Onun için ben, ceza kanunun 163. maddesine giren fiillerin güvenlik mahkemesine intikalini zaruri görmüyorum. Şart değildir, Hacet değildir. İlerisi içinde bir tehlike görmüyorum. Katiyen görmüyorum, kesinlikle görmüyorum."

Kontrgerillanın "sivil" uzantısı olan paramiliter birlikler başlangıçta zincir, sopa, kesici ve delici aletlerle başlattıkları si-

lahlanma faaliyetini 1957-1976'da yoğunlaştırmışlardır. Makinalı tabancalar, el bombaları, dinamit bu dönemden itibaren faşist saldırılarda kullanılmaya başlanınıştır. MHP ve Ülkücü kuruluşlar yanında partiyle ilişkili bazı devlet görevlilerinin evlerinde de çok sayıda silah bulunmuştur.

Ülkücüler 1973 yılından itibaren planlı bir örgütlenme çalışmasına başlamışlardır. Parti teşkilatı dışında çok sayıda dernek kurmuşlardır. Bu dernekler arasında şunlar sayılabilir: -Ülkü Ocakları Derneği (ÜOD), –Ülkücü Gençlik Derneği (ÜGD), –Ülkü Yolu Derneği (ÜYD), –Ülkücü Kamu Görevlileri Güçbirliği Derneği (Ülküm-Bir), –Ülkücü İşçiler Birliği Derneği (ÜİBD), –Ülkücü Öğretmenler Birliği Derneği (Ülkü-Bir ÖĞRET), –Büyük Ülkü Derneği (BÜD), –Ülkücü Teknik Elemanlar Derneği (Ülkü-Tek), –Ülkücü Esnaf ve Sanatkarlar Derneği (Ülkü-Es), –Ülkücü Maliyeciler ve İktisatçılar Derneği (ÜMİD-BİR), –Ülkücü Köylüler Derneği (Ülkü-Köy), –Ülkücü Hanımlar Derneği (Ülkü-Han), –Ülkücü Gazeteciler Cemiyeti (Ülkü-Cem), –Ülkücü Sinema ve Kültür Derneği (Ülkü-San), –Ak Ülkü Derneği, –Milliyetçi İşçi Sendikaları (MİSK), –Ülkücü Hukukçular Derneği, –Ülkücü Siyasalcılar Birliği (ÜS-BİR), –Ülkücü Ressamlar ve Heykeltraşlar Derneği, -Tıbbiyeliler Birliği (Tıb-bir), –İktisatçılar Dayanışma ve Araştırma Birliği (İDA-BİR), –Televizyon ve Radyo Teşkilatı Personeli Birliği Derneği (TRT-BİR), –Sanat ve Teknisyen okulları Mezunları Derneği, –Ülkücü Polisler Birliği (Pol-Bir), –Üniversite ve Yüksekokul Asistanları Derneği (ONAY), –Sınırlı Sorumlu İşçi, Memur, Esnaf, Serbest Meslek,Köylü, İşveren, Tüketim ve Yardımlaşma Kooperatifi (İMESKİ) Yöresel Ülkücü Örgütler ise;

KAYSERİ: Kılıçaslan Kültür Derneği, Fevziçakmak Kültür Derneği, Yenimahalle Kültür Derneği, Hürriyet Kültür Derneği, Maraşlı Kültür Derneği, Garip Çorak Kültür Derneği, Yıldırım

Beyazıt Kültür Derneği, 344 evler Kültür Derneği, Gazi Osman Paşa Kültür Derneği, Gültepe Kültür Derneği, 200 evler Kültür Derneği, Keykubat Kültür Derneği, Tacettin Mirza Çetin Kültür Derneği, Yanıkoğlu Bekir Çifter Kültür Derneği, Şirinevler Kültür Derneği, Zihni Demir Kültür Derneği, Plevne Kültür Derneği, Yavuzlar Kültür Derneği, Atpazarı Kültür Derneği, Esenyurt Kültür Derneği, Çifteönü Ötüken Kültür Derneği, Musiki, Folklor, Eğitim ve Araştırma Derneği (KAMFED), İlmi Araştırma Enstitüsü Derneği, Ülkücü Yüksek Öğrenim Derneği.

ELAZIĞ: İzzetpaşa Kültür Derneği, Sürsürü Kültür Derneği, Harput Kültür Derneği, Nailbey Kültür Derneği, Yenimahalle Küttür Derneği, Dallıca Kültür Derneği, Aksaray Kültür Derneği, Üniversite Mahallesi Kültür Derneği, Yurtbaşı Kültür Derneği.

MALATYA: Çarmuzu Kültür Derneği, Yeşiltepe Kültür Derneği, Fırat Kültür Derneği.

ERZURUM: Yüksek Tahsil Talebe Derneği, Kıbrıslı Öğrenciler Kültür ve Dayanışma Derneği, Ilıca Kültür Derneği, Erzurum Kültür Derneği.

TRABZON: Bahçecik Mahallesi Kalkındırma ve Güzelleştirme Derneği, Hızırbey Mahallesi Geliştirme ve Güzelleştirme Derneği.

BURSA: Kemerçeşme Mahallesi Saz ve Müzik Severler Derneği, Çınar Mahallesi Saz ve Müzik Severler Derneği, Arabayatağı Mahallesi Saz ve Müzik Severler Derneği, Davud Kadı Mahallesi Saz ve Müzik Severler Derneği, Beyazıt Mahallesi Saz ve Müzik Severler Derneği, Hisar Mahallesi Saz ve Müzik Severler Derneği, Şükran Mahallesi Saz ve Müzik Severler Derneği. Bu kuruluşlara dayanarak eğitim ve propaganda çalışmaları yapılmış, söz konusu dernekler gerektiğinde bir güç olarak da ortaya çıkmışlardır. Bu örgütler kapatılma ihtimali belirdiğinde hızla feshedil-

miş yerlerine görevlerini yürütecek yeni örgütler devreye sokulmuştur. Örneğin, Ülkücü memurlar ve Ülkücü İşçiler derneklerinin 7 Mart 1979 tarihinde kapatılmalarından sonra "Ülkücü Kamu Görevlileri Güçbirliği Derneği (Ülküm-Bir), ve Ülkücü İşçiler Birliği (ÜİBD) adı altında iki örgüt oluşturulmuştur. 1978 yılında Ülkü Ocakları Derneği'nin (ÜOD) kapatılması ihtimali dikkate alınarak alternatif örgütlerden Ülkücü Gençlik Derneği (ÜGD) devreye sokulmuş, feshedilen ÜOD şubeleri yerine ÜGD şubeleri .açılmıştır.

"Ülkücü Gençlik Derneği" faaliyet gösterdiği süre içinde 569 Şube açmış ve bu derneğe bağlı olarak 85 kitaplık kurulmuş bulunmaktaydı. Ülkücü Gençlik Derneklerinin açılış tarihleri araştırıldığında 30.5.1978 tarihinde 107, 30.6 1978 tarihinde 288, .10.7.1978 tarihinde ise 119, 30.8.1978 tarihinde 32, 30.9.1978 tarihinde 41, 30.10.1978 tarihinde ise21, ayrıca 30.11.1978 tarihinde 46 dernek ve bunlara bağlı 81 kitaplığın kurulmalarının gerçekleştirildiği görülmektedir. Bu dernekler feshedilen Ülkü Ocakları Dernekleri temelinde kurulmuş ve örgütlenmiştir. ÜGD'nin faaliyetleri Sıkıyönetim ilanından sonra durdurulunca Genel Merkezi Nevşehir'de bulunan Ülkü Yolu Derneği (ÜYD) 9 Mart 1980 tarihinden itibaren ÜGD'nin yerine geçmiştir. Bu örgütlerin yanı sıra, özel bir İstihbarat örgütüde oluşturulmuştur. "Ülkücü unsurların illegal olarak yürüttükleri çalışmalarında karşıt olarak niteledikleri ve komünist diye tanımladıkları gruplar hakkında haber derlemeye büyük ve aşırı özen gösterdikleri sabittir. Bu amaçla genel kuruluş içinde oluşan özel istihbarat teşkilatı aracılığıyla bu yoldaki çalışmalarını sürdürdükleri, özellikle hassas kuruluşlar içerisinde kadrolaşma çalışmalarının yürütülmesi görevinin bu örgüte verildiği... anlaşılmıştır." (MHP. iddianamesi s.133)

Faşistler ülke dışında da özellikle Türk işçilerinin yoğun bulunduğu Avrupa ülkelerinde örgütlenmişlerdir. 1978 yılında Avrupa Demokratik Ülkücü Türk Dernekleri Konfederasyonu adı altında bir federasyon oluşturulmuştur. Bu federasyonun 80'li yılların başında 103 üye derneği bulunuyordu. Bunlardan 86'sı Almanya'da, 7'si Belçika'da, 6'sı Hollanda'da, 3'ü ise Fransa'daydı geri kalanlar ise Avusturya ve İsviçre'de faaliyet gösteriyorlardı. MHP kuruluşundan itibaren Avrupa'da örgütlenmeye özel bir önem vermiş. Bu amaçla "başbuğ" bir çok kez Avrupa'ya gitmiştir. Bu konuda bir yazı dizisinde şu bilgiler yer alıyor: "6-13 Mart 1975 tarihleri arasında, yıllık alışılagelmiş Almanya turuna çıkan "Başbuğ" üstelik bu arada, MHP'nin Münih'te düzenlediği "Almanya Kurultayı"nı da yönetmiştir. ...Bundan sonraki "Büyük Kurultay'ın yine "Başbuğ" yönetiminde mayıs sonlarına doğru yapılması tasarlanıyor." (Yağmur Atsız, MHP'nin Almanya Dosyası, 28 Mart 1976 Cumhuriyet, yazı dizisi) MHP Genel Sekreter yardımcısı Necati Gültekin tarafından imzalanan 24.12.1975 tarihli yazıda: "Yurt dışındaki ülkücülerle temas yönetmeliği"nden söz edilmekte olup bu belge MHP davası belgeleri arasındadır. Bu arada Alpaslan Türkeş adına Almanya'da çok sayıda banka hesabı bulunmuştur. Bunlardan tespit edilenler şunlardır: BFG. Bank ür Gemcinwirtschaft, Knto. Nr. 10243246 Biz. 37010111 5Köln50

6000 Frankfurt/Main 1 posttach 3954 commerzbank konto Nr. 400/63 75828

Köln Deutsche bank aktien gesellschaft konto-nr 3673852H. Bu arada Türkeş adına Münih'te açılan bir başka hesabın "giz"i aydınlatılamamıştır! MHP'nin Avrupa örgütlenmesi ve yan kuruluşların organizasyonu doğrudan Türkeş'in emir ve direktifleri doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. MHP'nin Avrupa örgütlen-

mesinde Enver Altaylı, Musa Serdar Çelebi, Lokman Kondakçı gibi isimler görev almıştır. Partinin Genel Müfettişi Enver Altaylı nın Türkeş'e gönderdiği mektuplar Alman Gizli Servisleri ile MHP bağlantılarına ilişkin ipuçları sunmaktadır. Enver Altaylı tarafından 9.2.1976 tarihinde "Saygıdeğer Albayım" hitabıyla Türkeş'e Paris'ten gönderilen mektupta şunlar yazılı: "... Bir yalan televizyon yayını nedeniyle, kanunların bize verdiği haktan hareket ederek Avukatımız DR. Bruno İmdahl vasıtasıyla ARD'ye başvurduk ve haberi tekzip ettik. WDR (ARD) bugüne kadar tarafımızdan mahkemeye verilmiş değildir. WDR (ARD) ye yapılan müracaat MHP Genel Merkezi Bahçelievler-Ankara tarafından yapılmıştır. Yani Avukatımızın gayet kibarca düzeltilmesini istediği haberle ilgili olarak WDR'e yazılan mektupta ne Avrupa MHP teşkilatından ne de şahsımdan tek kelime sözedilmemiştir. Zaten Radyo ve Televizyondakileri tedirgin edende bunların sizin doğrudan doğruya harekete geçtiğinizi kabul etmeleridir." Enver Altaylı 28.4.1976 tarihinde Türkeş'e gönderdiği raporda da şunlara değiniyor: "... ancak şu anda yapılabilecek bazı gazetelerde ve pek zor olmakla beraber Televizyonda lehimize birşeyler yazdırmak ve söyletmektir. Bu konuda kendisi elinden geleni yapacaktır. gönderdiğiniz kitaplar bu konuda yapılacak çalışmalar içinde çok işime yarayacak. Şimdi iki bin adet bastıracağımız bir broşür hazırlayacağız, bunu Dr. Kannapin'in kendisi yazacak. Muhtevasını kısmen tespit etmiş, önümüzdeki günlerde yapacağımız görüşmelerde geri kalan kısmını tespit edeceğiz... 4 Mayıs 1976 günü Dr. Kannapin Köln'e gelecek burada beni Alman İç istihbarat teşkilatı Türkiye masası başkanı ile tanıştıracak. Dr. Kannapin'in verdiği bilgiye göre bu şahıs CDU (Hıristiyan Demokrat) ve eski bir Alman subayı imiş. Şuurlu bir antikomünistmiş... Avrupa'da Türkler arasında anti-

komünist çalışma tarafımızdan yani MHP tarafından yürütülmektedir... CDU/CSU elbet bir gün ellerini MHP'ye uzatmak zorunda kalacaktır." Altaylı'nın mektubu, faşist enternasyonal temelinde MHP'nin nasıl, neo-naziler Alman istihbaratı ile ilişkiler geliştirdiğini ortaya koyuyor. Faşistlerin özellikle Almanya bağlantılarına ilişkin olarak, Lokman Kondakçı'nın 30 Mart 1979'da Marmara Köşkü'nde dönemin içişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'e anlattıklarına bakmak gerekiyor. Kondakçı, Enver Altaylı ile ilgili olarak şu bilgiyi veriyor: "O dönemde şimdi Hergün Gazetesi Genel Yayın Müdürü olan Enver Altaylı bey Almanya'da görevli idi." Kannapin'le ilgili görüşleri ise şöyle Kondakçı'nın "Oradaki anayasayı koruma teşkilatının Türkiye masasındaki adam, Doktor Kannapin, O köpektir... Anayasayı koruma teşkilatının Almanya'daki ülkücü teşkilatlarla ilgili işlerini yapardı. Türkeş'in hesabından ona para verirdik." Enver Altaylı tarafından 24.6.1976 tarihinde Köln'de yazılıp dönemin Başbakan Yardımcısı ve MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'e gönderilen yazı ile buna ekli raporlarda şu bilgiler bulunuyor: "Mayıs 1976 sonuna doğru buradaki banka hesabında 20.000DM. civarında bir para toplanmıştı... hedefim Eylül sonuna kadar bu hesapta 40.000DM. birikmiş olmasıdır. Ekim ayından itibaren size bahsettiğim kampanyayı başlatacağım... Dr. Kannapinle ilişkilerimiz: Alman Güvenlik kuruluşları nezdinde bizleri himaye etmekte ve bu kuruluşların çalışmalarımıza engel değil destek olması için teşebbüslerde bulunmaktadır... iyi niyetinin ve gösterdiği çabaların karşılığı olarak kendisini memnun etmeniz gerektiğini düşündüm... Faruk bey de Dr. Kannapin'i I haftalık bir gezi için Kıbrıs Türk kesimine davet ettirdi. Dr. Kannapin'e Faruk bey vasıtasıyla gidiş dönüş uçak biletlerini hediye ettirdim. Bir haftalık otel, yemek v.s-masraf da arkadaşımız kanalıyla Türk

Hava Yolları tarafından karşılanacaktır. Dr. Kannapin 7 Temmuz günü Frankfurt'tan uçacak, bir hafta Kıbrıs'ta kalacak, 15 Temmuz'la 22 Temmuz arasında da Ankara'da olacaktır. ... Federal Almanya büyükelçiliği çalışma başmüşaviri Dr. Kengerli'den bizzat edindiğim bilgilere göre –Dr. Mehmet Kengerli Azerbeycanlıdır, 1940'da Almanlara esir düşmüştür, daha sonra Türkistan lejyonunda görev yapmıştır –(Azerbeycanlı olduğu halde Türkistan lejyonunda) Harbte SS subayı idi, harb sona erdiğinde Binbaşı rütbesini taşıyordu– Bize büyük sempatisi vardır. Hiçbir ricamızı kırmaz, ülkücü arkadaşlarımızın en ufak dertlerine dahi koşmaktadır. Alman Sendikalar Birliği (DGB) nezdinde lehimize müsbet teşebbüsleri olmuştur. Ancak başarılı olamamıştır. Diplomat kadrosu aleyhimizde çalışmaktadır. Kengerli'nin müsbet çalışmaları bunlar tarafından engellenmektedir. ... İlişikte kopyaları sunulan rapor tanıdığınız, yabancı bir servis hizmetindeki Türkistanlı soydaşımızdan temin edilmiştir. Dr. Kannapin izinli olduğu için o kanaldan temin mümkün olmamıştır." (MHP ve ... iddiamesi s.140-141) Alman İstihbaratçı Dr. Kannapin'in masrafları Türk Hava Yolları tarafından karşılanıyor, SS subayı Türk Naziler Dışişleri kadrolarında görev alıyor, Türkistan'lı olup gizli servislere çalışan "soydaş"lar "Başbuğ"a rapor sunuyor. Bunlar, CIA'nın, kirli operasyonlar merkezi Almanya'da gerçekleşiyor. Faşist enternasyonal'in işleyiş biçimi bir kez daha gözler önüne seriliyor...

Avrupa ülkelerinde örgütlenen faşistler, bu örgütlerden finans kaynağı olarak yararlanmışlardır. Alpaslan Türkeş'in elinden çıktığı kesinleşen bir notta, "E. Altaylı hesabında Doyçebank 225.000 DM. 77.000DM. elden getirildi. 13.000DM daha geldi." ifadesi yeralmıştır. Almanya'dan sağlanan ve doğrudan "Türkeş'e verilen markların hangi amaçla kullanıldığı ve nerele-

re sarf edildiği kesinlikle saptanamamıştır. " Bu arada Musa Serdar Çelebi'nin, Alpaslan Türkeş'e yazdığı bir mektup, Özel Harp Dairesi tarafından 80'li yıllarda yeniden organize edilen İslam Kültür Merkezi'nin niteliğine, Süleymancı lider Kemal Kaçar (Mehmet Ağar'la sıkı ilişkileri bulunuyor) ile Türkeş ve MHP ilişkilerine, faşistlerin dini örgütlerle bağlantılarına ışık tutuyor. Çelebi'nin mektubu şöyle: "Sayın Başbuğum, malumunuz olduğu gibi, Türkiye'deki Kur'an kurslarının bir devamı olarak Almanya'da İslam Kültür Merkezleri bulunmaktadır. Bu teşkilat Türkiye'de Kemal Kaçar beye bağlıdır. Buradaki başkanlarıda Rize Çayelinden Harun Reşit Tüylüoğludur. Bu teşkilatın üyelerinin yüzde sekseni de bizim arkadaşlarımızdır. (Y.N. 12 Eylül sonrası devlet desteği ile en fazla güçlendirilen tarikat). Allah yolunda hizmet ettikleri ve Kur'an-ı Kerimin öğretilmesine vesile oldukları için bu duruma müsamaha göstermekteyiz. .;. 28.6.1979 Perşembe günü Köln'de Harun Reşit beyle görüştüm. Çok mükemmel bir üslup ile 100.000 marka ihtiyacımız olduğunu söyledim. Yardıma her zaman hazır olduklarını ama şu anda paralarının olmadığını söyledi. Aynı zamanda bu konunun mutlaka Kemal Kaçar beye iletilmesini istedi. Kemal bey ihtiyaca cevap verilsin der ise, ne yapar yapar bulur hemen veririz dedi. Sayın Başbuğum eğer münasip görürde Kemal beye telefon ederek Almanya'daki arkadaşımızın bu ihtiyacı görülsün derseniz mutlaka olacaktır kanaatindeyim. ... İnşallah sizi üzecek bir durum yaratmamışımdır. Emirlerinizi bekliyorum. Affınıza sığınarak hürmetle ellerinizden öperim. Evladınız Serdar Çelebi." Süleymancıların lideri Kemal Kaçar'ın, Türkeş'in bir telefonuyla 100.000 mark verebileceğinin vurgulanması önemli bir bağlantıya İşaret ediyor. Faşist örgütlenme, ÖHD, Gizli devlet tarikatları temelinde müslümanların da nasıl kuşatıldığını ortaya koyu-

yor. Bu markların nerede kullanılacağı ise 8 Eylül 1980 tarihli Der Spiegel dergisinde yeralan haberin başlığı ile birlikte düşünülmelidir. "Bozkurtlar –her mark bir mermi.." Der Spiegel'de yayınlanan bu yazıda, "birbirlerine düşmanlıkları siyasi düşmanlıkları olan grupların kutsal bir öfke ile karşılıklı savaş verdikleri, en kötüsünün sağcı, radikal, bozkurtlar tarafından yapıldığı, tehdit ve şantaj ile misafir işçileri anarşi içine çektikleri, bu yeraltı savaşının uyuşturucu madde ve silah ticaretiyle finanse edildiği" belirtilmekte ve ülkücülerin "her mark komünistlerin kafasına sıkılacak bir kurşundur" sloganını kullandıkları okunmaktadır.

1974 yılından itibaren MHP ve ülkücü örgütlerin organize ettiği çok sayıda yayın piyasaya çıkmıştır. Bu yayınları şöyle sıralamak mümkün:

Yayın Organının Adı	Yayın Organının Çeşidi	Basıldığı Yer
Her Gün	Günlük Gazete	İstanbul
Devlet	Aylık Dergi	Ankara
Genç Arkadaş	"	"
Töre	"	"
Bozkurt	"	"
Ülkü Tek	3 Aylık Dergi	Konya
Ocak	"	Ankara
Yeşil Bursa	"	Bursa
Türkiye ve Dünya	"	Ankara
Yiğit Köylüm	Aylık Dergi	"
Milli Hareket	"	"
Divan	"	"
Meşale	15 Günlük Gazete	"
Vatana Hasret	Haftalık Gazete	Frankfurt
Olay	"	Mersin
Ülkü Ocağı	15 Günlük Gazete	Ankara
Türk Sesi	Günlük Gazete	Trabzon

Hamle	"	Konya
Bizim Güneş	Aylık Dergi	İstanbul
Ananın Sesi	"	Ankara
Yıldırım	15 günlük gazete	Kayseri
Doğuş	Gazete	Kayseri
Turan	Haftalık Gazete	Lefkoşe (Kıbrıs)
Birliğe Çağrı	"	Ankara
Sancak	15 Günlük Gazete	İstanbul
Milliyetçi Hareket	"	Sivas
Milli Devlet	"	Tokat
Fetih	Gazete	Sivas
Ahi Evran	Aylık Gazete	Ankara
Ferman	"	Erzurum
Kutsal Alınteri	"	Ankara
Battal Gazi	"	Malatya
Zafer İslamın	"	Kırşehir
Hakikat	Günlük Gazete	Sivas
Nevşehir	15 Günlük Gazete	Nevşehir
Milli İktisat	3 Aylık Dergi	Ankara

12 Eylül 1980 darbesinden sonra, "Hergün" kapatılınca onun yerine "Yeni Sözcü" isimli haftalık haber, "Aktüalite ve Fikir Dergisi" Avni Ozgürel'in yönetiminde Ankara'da yayınlanmaya başlamıştır. İki dönemde çözülmeye ve gerilemeye başlayan ülkücülere moral kazandırmak amacıyla çıkarılan, Yeni Sözcü dergisinin ikinci sayısının son sayfasında "Türk Gençliğine" başlıklı yazıda şu görüşlere yer veriliyor: "Sabrınız ve tahammülünüz kötülerin bütün oyunlarını bozacaktır. Siz şehitler ve yaşayanlar ancak hayallerimiz ve rüyalarınız gerçekleştiği zaman mutlu olacaksınız. Allahınıza, milletinize, tarihinize hesap verebildikten sonra ötesine hiç aldırmayın –davamızın gururu ve şerefi ağır bir yüktür, herkes kaldıramaz– Madem ki ülkücüsünüz,

Allahtan başka hiç kimseden hiç bir şey istemeyeceksiniz." Bu arada, Almanya'da bulunan Türk Federasyonu, Yeni Hedef adlı dergiyi Ocak 1981'den itibaren çıkarmaya başlamıştır. 1981 yılında Ülkücüler Hür Yurt isimli bir başka "siyasi fikir ve haber" gazetesinide yayın yaşamına dahil etmişlerdir. Hür Yurt Dergisi 12 Eylül faşizmini açıkça desteklemiştir. Derginin yazı işleri müdürü A. Ahmet Gökçe tarafından yazılan "Durum" başlıklı köşede "Kimler Rahat Olsun, Kimler Korksun" isimli yazıda yeralan görüşler şöyle: "Netice itibarıyla; Türklük gurur ve şuuru, İslamın ahlak ve faziletiyle manada ve maddede Türk milletine, Türk ordusuna inanmış olan sizler rahat olunuz. Çünkü idare ne ara rejim, ne de kara rejimdir. Bu idare senin özlemini çektiğin idaredir. Bu idare sensin. Bu idarenin elinde hak mutlaka tecelli edecektir. Hukuk üstünlüğünü kazanacaktır bundan emin olunuz."

Faşist hareketin yayınları, demagojik, sığ formülasyonlarla dile getirilen ve özünde Türkeş'in 9 ışık görüşüne dayanan tespitlerle doludur. Bu tür değerlendirmelere örnekler verilebilir. "Bizim hareketimiz işte bu Türkiye gerçeğini kabullenmekte ve Dünya haritasında pul gibi görünen işte bu Türkiye'yi Turan etmek iddiasını gütmektedir. Bir ülküdür bu ve ... Alpaslan Türkeş'in deyişiyle: bu ülkü bir gökdelen ise, her gelen iktidar bu gökdelenin bir tuğlasını koyarak inşa edecektir. (Necdet Sevinç, Ülkücüye Notlar s. 18). "Ülkücü mücadele sadece anti-komünizmden ibaret değildir. Komünizme karşı bir reaksiyon değil; seri olan bir aksiyondur. Adı üstünde bir harekettir." (N.K. Zeybek – Ülkü Yolu s.24).

"Alperenler dünün ülkücüleri, ülkücüler bugünün Alperenleridir. Ülkücüler Alperenlik, yolundadır. Her Ülkücü Alperen olma gayretindedir." (age s. 35)

"Türk yüksek yaradılışlıdır... Kendi milletinin saadetini, refahını temin etmek için gerekli gördüğü anda başka milletleri, başka insanları öldürmekten, yoketmekten, onların haklarına el atmaktan çekinmemektedir." (A. Türkeş, Gönül Seferberliğine s.93)

"Türk milleti, hiç bir millete benzemeyen vasıftadır. Türk milleti Allah tarafından yüksek vasıflarla yaratılmış bir millettir." (age s.97)

"Hak kuvvetindir, mantığının yerleştirilmesi –amacı için zorlu örgütlenme İsteği– zorlu olan haklı da olur." (A. Türkeş, 9 Işık s. 22-28).

"Biz parti olarak Türkiye içinde komünizmi ve diğer fesat hareketlerini er geç ezip yok edeceğiz. Fakat yalnız onları değil bu yıkıcı faaliyete karşı vazifesini yapmayan iktidarı ve fesatçılara yardakçılık eden hainleri de en ağır cezalara çarptıracağız." (age s.75)

"Milliyetçiliğe karşı olmak ihanettir, milliyetçilikten taviz verilmez. Kültür davası alfabeyi okuma ve ezberleme davası değildir. Kafayı, kalbi ve bedeni geliştirme ve yetiştirme davasıdır. Çünkü kişinin fikri ve fiziki gücüne dayanmayan hiç bir hamle başarıya ulaşamaz. Hürriyetin tek garantisi mülkiyettir. 9 ışık sisteminin hedefi, Türk milletinin her ferdini mülk sahibi yapmaktır." (age s. 81-86).

"Milliyetçi anlayışa aykırı düşen davranışlar her Türk için menfurdur, ezilmesi lazımdır, size büyük bir prensibi işaret ediyorum. Biz Türk milliyetçileri olarak, ancak Türk milletine yararlı olacak faaliyetler için Türkiye'de hürriyet tanırız. Bu aşkla (Milliyetçilik aşkıyla) kendilerinizi unutmuş hale geleceksiniz, dokunduğunuz her Türk'ü tutuşturacaksınız, bu aşkla bir alev haline geleceksiniz ve böylece önünüzde her engel yıkılıp yollar bize açılacaktır." (age s. 100-103). "Milliyetçilik dışındaki ide-

olojilere karşı milliyetçiler ve milliyetçi gençler ülkü bayrağı altında toplanarak.... daha teşkilatlı, daha planlı bir mücadele vermek zorunluluğundadır. Bozkurta düşmanlık gösterenleri Türk milletinin düşmanları olarak tanıyacağız ve düşmanlıklarını düşmanlıkla karşılayacağız... biz bozkurtlar ordusuyuz." (age s. 108-109). "Memleketlere daima başkentler hükmetmiştir. İktidarları devirmek ve ele almak için iktisadi ve sosyal hayata hakim olan kurumları tesir altına almak, Devlet yönetiminin mihraklarına oturmak kafi gelmiştir.... iyi veya kötü, başkent sokaklarına ,hakim olan, Devlet yönetimine hakim olabilir." (age s. 110-111). "Bozkurtlar ordusu"nun, "Başbuğu" faşist ideolojiye özgün bir katkı yapmamıştır. Temel görüşlerinde, bu ideolojinin bilinen tüm prensiplerini bulmak mümkündür. Temel eserinden aktarmalara devam edelim: "Üniversite komünist olmadıysa bunda Bozkurtların mücadelesinin rolü büyüktür. Bu uğurda çok şehit verilmiştir. Milli doktrin 9 ışık, reaksiyon değil, milli bir doktrin, milli bir aksiyondur." (age 112-113). "En iyi savunma taarruzdur, gelişmeyi.... hareket olarak düşünmek ve geliştirmek gerekir." (age s. 132)

"Milliyetçiliğin temel meselesi iktidar olmaktır. Bu görüş ve düşünceyle Türk milliyetçiliği ülküsüne siyasi bir teşkilat kazandırmış bulunuyoruz. Türk milliyetçiliği bir ideoloji haline getirilmiştir." (age s. 152)

"MHP ülkücülerin inanç hareketidir. Milliyetçilik sözle olmaz, milliyetçilik inanç ve aksiyonla, hareketle olur." (age s. 175). "Yakın gelecekte büyük mücadeleler olacak, Milliyetçi hareket gençliği kendini buna hazırlamalıdır. Bu mücadeleden Türk milliyetçiliği galip çıkmalıdır, çıkacaktır." (age s. 454)

"Amansız bir savaş ki bu savaş sürecektir.... Türkiye sınırları içindeki savaşımız amansız olarak sürdürülecektir." (age s. 511).

"Azınlık ırkçılığına hayat hakkı tanımayacağız." (s. 491)

"Şimdi memleketi adım adım dolaşıyorum... bunu niçin yapıyorum? Bunu milletimin içine bir kurt düşürmek ve böylece hep beraber... bütün milleti harekete geçirmek için yapıyorum. Bizim dertlerimizin çaresi hep birlikte aynı anlayış içerisinde seferber olmak ve halk enerjisini harekele geçirmektir." (Alpaslan Türkeş, Temel Görüşler, 1979, s. 15). "Biz milliyetçiler, belki tarihte ilk defa misli görülmemiş bir mücadeleye girişmiş bulunuyoruz. Mücadelemiz için önceleri pek az mücadele arkadaşı bulabileceğiz., fakat önemli olan sayı değil.... iştir, harekettir." (s. 21). "Hak kuvvetindir ilkesi... hükmünü yürüten tek ilke olmuştur.... kuvvetli, daha kuvvetli olmaya mecburuz." (s.22). "Bu savaş... bir başkaldırma hareketi olacaktır." (s.25). "Anadolu yaylasında kopan bir fırtına bütün dünyayı tesir altına alabilir. Bunun böyle bilinmesi değerlendirilmesi gerekir." (sç35). "Onlara fırsat vermeyeceğiz, gözaçtırmayacağız, milliyetçi Türkiye'nin temeli atılmıştır. Fikri, düşüncesi yüzde yüz Türk olan kafalar cepheye katılmıştır." (s. 61). "Ana siyaset.... uzun vadeli bir plandır ve açığa vurulmaz.... Ana siyasetin gizli tutulması, açığa vurulmaması ve nesillere devredilerek yürütülmesi gerekir." (s. 226), "Biz kendi genç kadromuzu geliştirmeden iktidar olmayı istemiyoruz... Türk milletinin bünyesi icabı, Türk milletinin sosyal yönden gelişmesi çabuk olmaz, hızlı olmaz. Evvela çok yavaş olur fakat zamanla kadrolar teşekkül ettikçe birden bire hızlanır. O zamanda aklın alamayacağı kadar hızlanır... o zaman zaten düşündüğümüz şeyler olacaktır:" (s. 334). Bu arada şimdilerde televizyon programlarının gediklisi! Zekeriya Beyaz-Türklük Kanımız İslam Canımız adlı kitapta şunları yazıyor: "Evet bugün Türkiye'deki kanlı kavganın taraflarından birisi solcu komünistler, diğeri milliyetçi ülkücülerdir.' (s. 110). "Her tür imkanlarımızla Allah yo-

lunda... düşmanlarımızla mücadelede cihad eylemleri kesin farz olmasına rağmen bir takım müslümanların bu emre uymadıkları cihada katılmadıkları görülmektedir. Kendileri cihada katılmadıklarından başka daha da ileri giderek Allanın bu emrini yerine getirmeyenleri , Allah ve Millet yolunda cihad edenleri kınamakta, kötülemekte ve engellemeye çalışmaktadırlar... cihada katılmazsanız cezaya uğrayacaksınız." (age s. 263-264)

"Size bir haber veriyorum... bakacaksınız, herhangi bir hareket, söz fikrimize Türklüğe uygunsa alacaksınız, zarar veriyorsa onu sileceksiniz." (Alpaslan Türkeş, Yeni Ufuklara Doğru, Şubat 1979 s. 55). "Biz sadece komünizme karşı reaksiyon değiliz.... onu ezip geçen bir aksiyonuz." (s.58). "Kendi planımıza tabi olacağız, düşmanlarımızı planımıza tabi kılacağız." (s. 125) "Milletvekilleri beceriksizliğe düştüler mi, çıkarları korumak gençliğe düşer." (Alpaslan Türkeş, Türkiye'nin Meseleleri, s.98). "Gençlik politika hedeflerinin tahakkuk ettirici ve yükseltici ve ilerleticisidir." (s. 109). faşist yazarlardan biri kitabında şu görüşlere yer veriyor: "Sol diye ortaya çıktıkları zaman 7 yıl karşılarına kimse çıkmadı. Karşılarına Türk gençleri çıktı. Bunlar ülkücümilliyetçi müslüman gençlerdir." (Cevat Ersen-Başbuğ-1979 s. 330). "Teşkilat kurup.... mücadeleyi başlatan lider Alpaslan Türkeş'tir." (s. 327). "Bereketli topraklara ekilen tohumların elbette bir gün hasat mevsimi idrak edilecekti... Türk ırkı üstün ırktı." (s. 404). "Ülkücü hareket, her tarafta üstün hakimiyet sağlamıştır. Komünistler ise perişan olmuşlardır. Ankara Üniversitesi Fen Fakültesinde komünistler nefes alamayacak duruma gelmişlerdi. Bu durum, yavaş yavaş bazen süratle memleketin dört bir yanına yayılıyor.... Gençlik ise Başbuğ'un milli doktrini ile yetişiyordu." (444-445). "Davaya sahip çıkan ülkücü gençlikti.... Başbuğ'un en büyük eseri olan gençlik." (s. 461). "Başbuğ.... se-

fere çıkarken, ancak etrafındaki gençlik 40-45 kadardı. Şimdi ise Türkiye'de Ülkü ocağı açmayan bir tek il, ilçe, bucak kalmamıştır." (593) Milli Eğitim Bakanlığı tarafından 1977 tarihinde 3946 sayılı tebliğler dergisinin 451. sayfasında yayınlanan genelge ile önerilen bir kitapta ise şu açıklamalar bulunuyor: "Yeni Savaş, Türkiye cephesinde bütün şiddetiyle devam ediyor.... aydın kesimin çoğunluğundaki bu çöküşe karşılık aydınlar, gençlik ve ilim adamları arasında bir bölüm, aksine büyük bir zindelikle yeni savaştaki yerini almıştır. Dostların ülkücüler, düşmanların komandolar adını verdikleri bu grup Türkiye'de yeni savaşa atılmış ve bütün maddi imkansızlıklara rağmen düşmanı durduran ve adım adım, cephe cephe gerileten bir güç olarak ortaya çıkmıştır.... buna rağmen düşman milliyetçi hareketle karşılaştığı her noktada gerilemiş, milliyetçi hareket ise... gelişme göstermiştir. Bugün Türkiye'de ülkücülerin, son bağımsız Türk devletini savunmadıkları bir bölge, ülkücü teşkilatların biz varız, önce bizi yenmeniz lazım diyerek ideolojik taarruza dikilmedikleri bir kesim kalmamış gibidir." (Ayhan Tuğcugil, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi-Teori, İst. 1977 s. 26-27). "... kesinlikle; 1) Herkes milliyetçi değildir 2) Milliyetçilik milliyetçilerin tekelindedir." (s. 79). "... Türk milletini tarif eden değerlere sahip her insanı Türk saymaya ve dolayısıyla Turancı olmaya mecburuz. Turancılık aslında Türk milliyetçiliğinin, ayrıca belirtilmeye lüzum göstermeyen ayrılmaz bir parçasıdır." (s. 93). "Turancılık, Türk milletinde eksiksiz bulunan tabiiyet birliğinin sağlanması üiküsüdür.... Milliyeti, ömürler, nesiller, asırlar ötesine uzanan stratejik planlar yapabilir." (s.96)

12 Eylül 1980 darbesine kadar silahlı eylem potansiyelini koruyan "Bozkurtlar ordusu" darbe ile birlikte yedeğe çekilmiştir. Faşist kadro cezaevinin yolunu tutarken onun ilkeleri iktidara

gelmiştir. 70'li yılların iç savaş sürecinde kontrgerillanın "sivil" uzantısı olan bu paramiliter güçler yaygın örgütlenmelerine dayalı olarak silahlı militan kadrolarını sürekli takviye edebilmişlerdir. İç savaş döneminin faşist örgütlenmesi son derece merkezi bir yapıdadır. Bu temelde, İstanbul'daki örgütlenmeye özel bir değer verilmiştir. İstanbul'la ilgili olarak en yetkili parti birimi il başkanlığı olarak belirlenmiştir. "İl başkanı meseleleri bilen, kararlı ve inançlı biri olmalıdır. İl başkanına tam yetki verilmeli ve İstanbul'un bütün sorumluluğu kendisine yüklenmelidir. Bu il başkanının emir alacağı ve rapor vereceği kimse sadece genel başkan olmalı genel idare kurulunun diğer kişileri bu başkana kati surette karışmamalıdır.... İl başkanı, partiye gayri resmi olarak bağlı olarak kurulmuş ve kurulacak dernek ve teşkilatlan yeniden organize imkanına sahip olmalı." dır. Kontrgerilla'nın "sivil" uzantılarının "parti" örgütlenmesi anlayışını ortaya koyması açısından bu il örgütlenmesi modeli anlamlı ipuçları ortaya koyuyor. Buna göre "İl Başkanı'nın Organizasyonları:

İl Teşkilatı: Parti başkanı istediği kişilerden bir il idare kurulu teşekkül ettirir. Seçeceği kişiler diğer kurulacak teşkilatları organize edebilecek kabiliyette olmalıdır.... İl yönetim kurulu toplantılarında her üye sorumlusu olduğu teşkilatın durumunu anlatacak ve onun hesabını verecektir....

İlçeler: İlçe başkanları bizzat il başkanı tarafından bulunur ve yetki verilir. İlçelerin görevi halk arasında sempati toplamak muhtemel bir seçime hazırlanmak için kanuni çalışmaları yapmaktır.

Halka Açık Kuruluşlar: İl yönetim kurulundan başka halka açık ve muhtelif unsurları hukuki bir şekilde organize etmek için şimdiye kadar kurulan Ülkü Ocakları. Ülkü-Sen, Ülkücü İşçiler Birliği gibi birçok dernekler kurulmalı ve bu dernekler parti başkanı tarafından organize edilmelidir."

Paramiliter faşist örgütlenme istihbarat çalışmalarına özel önem veriyor. İç savaşın kanlı yumaklarında bu İstihbarat! faaliyetinin sonuçları görülmüştür. İl örgütlenmesinin "İstihbarat Ve Yardımcılar" bölümünde şunlar yazıyor: ".... milyonluk bir şehirde yapılacak organizasyonun ağırlık noktası istihbarat olmalıdır. Bunun için de her yerde ve her sahada hareketin meşruiyetine inanmış kişiler bulmak ve onların yardımlarını sağlamak şarttır. Bu kişilerden istihbarat sahasında faydalanıldığı gibi, yapılacak muhtelif çalışmalarda yardımlarda görülebilir. Sadece il başkanının seçeceği kişilerden meydana gelecek bu teşkilat çalışmalarını teşkil etmeli ve bu yönde büyük gayretler harcanmalıdır. Gizlilik esası içinde kurulacak bu teşkilat hayatın bütün sahalarında faaliyet göstermelidir," faşist milislerin istihbarat çalışmaları, örgüt faaliyetlerinin "esasını" oluşturmaktadır. Bu istihbarat! faaliyetinin "operasyonel" yanları da düşünüldüğünde, faşist özel savaş örgütü eylemlerinin "teknik" boyutu iyice netleşiyor. Bu istihbaratların! hangi bağlamda değerlendirildiğini kavramak açısından "Savunma Kuvvetleri"nin yapısına bakmak gerekiyor. "Savunma Kuvvetleri: Bu kuvvetler hareketin hızını azaltmak isteyenlere ve harekete zarar verenlere karşı modern ve meşru şehir gerillası nizamı içinde kurulmalıdır. Başkanlarını yalnız il başkanının tanıyacağı, birbirlerini tanımayan 10-15 kişilik, yeteri kadar ve şehrin muhtelif yerlerinde kurulmuş kuvvetlerden meydana gelir. Bunların başına iyi yetişmiş. Em. Subay, Em. Polis veya itimat edilebilecek kişiler getirilir." Bu satırlar, SA, SS geleneğinin devamında oluşturulan ölüm mangaları pratiğinin, CIA yönergeleri ve Kontrgerilla prensipleri temelinde, faşist örgütlenmeye nasıl içerildiğini gösteriyor. Kontrgerilla'nın "dost", "şehir gerillası"sı birliklerinin örgütlenme modeli temel belgelerle harfiyen uyuyor. Türkiye'de, faşist-kurt hareke-

tinin CIA-kontrgerilla bağlantıları bir kez daha kanıtlanıyor. MHP aramasında bizzat Alparslan Türkeş'in genel merkezdeki çalışma odasında bulunan çok önemli rapor, "Savunma Kuvvetleri" bölümünde Üniversite katliamlarının (16 Mart 1978 İstanbul Üniversitesi katliamı başta olmak üzere) arka planına ışık tutuyor. Bu konuda raporda şu bilgiler bulunuyor: "İstanbul'da artacağı sanılan ideolojik ve kuvvete dayanan mücadeleyi üniversite öğrencisinin omuzlarından almak, onun üniversitede yaptığı kavgaya yardımcı olmak gerekmektedir." "Savunma Kuvvetleri"ne mensup ve örgüt içi rütbeler taşıyan (Örneğin 16 mart katliamı sanığı Zülküf İsot'un örgütteki rütbesi teğmen) bu dış desteklerle! İstanbul'da Üniversite ve yüksekokullar kana bulanmıştır. Sözkonusu, örgütlenmeye ilişkin raporda "Maddi Durumun Organizasyonu" şöyle anlatılıyor: "Ticaretin sanayiinin merkezi olan... milyon nüfusu bulunan bir şehirde bir partinin ve iddiası olan bir partinin parasızlık çekmesi ya beceriksizlik veya seçilen kişilerin partinin büyümesinden ve kendilerinin tasfiye olacağından korkmalarındandır... kurulması arzu edilen Ülkücü işadamları birliği ve ülkücü esnaf ve sanatkarlar birliği... para mesèlesini kökünden halleder. Çünkü herkes kendi seviyesindeki birinden birşey isterse alabilir ve geri çevrilmez." Bu raporda anlatılanları, Lokman Kondakçının 30 Mart 1979 Günü Marmara Köşkü'nde yaptığı açıklamalarla birlikte değerlendirmek gerekiyor. Kondakçı açıklamalarında "Cinayetlerde iç harbe yarar, genel başkanda bunu bilir, yapmaması gerekir diye düşünürsün. Demekki bu tip davranışlara onu itenler, etkileyenler vardır. Türkiye'de işadamları Murat Bayrak, Emin Cankurtaran, Aydın Bolak bunlar özellikle Murat Bayrak sola solun metoduyla cevap verilmezse bu iş olmaz diye düşünürler ve her geçen gün Türkeş'in bu çevreyle münasebetleri iyiye gitmiştir, bunlar partiye

yardımda bulunmuşlardır, ... Bunların Türkeş bey üzerinde yüzde yüz etkisi vardır." Faşist örgütlenme ile sermaye arasındaki bağlarda ön plana çıkan isimler arasında geçenlerde Çakıcı ile bir hesaplaşmadan dolayı bacağından vurulan, FB. Eski başkanı Holding patronu Emin Cankurtaranın yanı sıra Murat Bayrak'ında adı geçiyor. Kimdir Murat Bayrak? Yugoslavya'yı işgal eden Nazi orduları Makedonya'da "Müslüman SS"lerin lideri Saubezwelg'in (Gestapo subayı) liderliğinde "Hançar Division" adlı nazi-işbirlikçisi ölüm mangaları oluşturmuşlardı. Murat Bayrak bu örgütün üyesi olarak bir çok olaya karışmış ve savaş sonrası halk mahkemesi tarafından hakkında ölüm cezası verilmiştir. Gestapo'nun "Odessa" grubu tarafından Türkiye'ye kaçırılan Bayrak, Menderes döneminde aldığı kredilerle ve bir Alman ortakla Sancak Tül fabrikasını kurmuş, tül perde ithalatını durdurmuş ve piyasada tekel oluşturmuştur. 1973-1977 yılları arasında AP milletvekili olarak parlamentoya girmiştir. 1977-1980 arası MHP'li Bayrak'ın Ayvalık'taki "ünlü" kampını ziyaret edenler arasında A. Türkeş, N. Erbakan, Nevzat Yalçıntaş (İhlas Holding), Şaban Karataş'da vardır.

Sefaköy'de bulunan ve faşist komandolar tarafından korunan yine Türkeş, Faik Türün, Enver Akova bulunmaktadır. [Nokta, 8 Mart 1987). MHP'nin son genel merkez yönetim kurulunda üye olup 12 eylül sonrası tutuklanmayan tek kişi Murat Bayrak'tır. Eski CIA görevlileri Frank Terpil'le de ilişkili olan M. Bayrak'la ilgili olarak eski CIA görevlisi Edwin P. Wilson, bozkurtlara mali destek sağlayan bu işadamına silah sağladıklarını açıklıyordu. (Cumhuriyet, 15 Şubat 1984) Nedense? CIA'nın "irtica" raporlarının yoğunlaştığı bir dönemde Cemalettin Kaplan ile birlikte görünmeye başlayan Bayrak, İran'ı da kapsayan ünlü ticaretin kilit isimlen arasında sayılıyor. Murat Bayrak'la il-

gili olarak 15 Ocak 1987'de çıkan bir haberde ilginç bağlantılar ortaya çıkıyor. Haber şöyle: "İhsan Sabri Çağlayangil, Doğru Yol yolcusu, rötarlı Zürih trenini bekliyor. Süleyman beyin sağ kolu Çağlayangil'in yanında .... eşi ile kızı oturuyor. Uğurlayıcılar arasında ünlü Sancak Tül fabrikatörü, ev sahibi Murat Bayrak.... Bayrak, 12 Eylül'den sonra Ren nehri kenarında satın aldığı villasında sürgün. Sürgünlüğü biraz da kendinden menkul. Çünkü ne bir yurda dön çağrısı yapılmış, ne bir dava açılmış, ne de yurttaşlıktan çıkarılmış. "Sıfatı sanatçı, yazar, sendikacı falan olmadığı için unutulmuş olmalı." Yurttaşlıktan çıkartılsa zaten Murat Bayrak ne yazar? Bayrak'ta pasaport bol, ister Amerikan, ister Alman. Bayrak'ta İlişki de bol ister Amerikan, İster İran... İşte eski partidaş ve dost insan İhsan Sabri Çağlayangil'i özel firmasına ait konforlu jet uçağı ile Türkiye'den Almanya'ya getirişi." (Örsan Öymen, Milliyet 15 Ocak 1987). Kondakçı açıklamalarında şunları söylüyor: "Türkeş kontrolü hiçbir zaman elinden çıkarmamıştır...: Ülkücü gençlik derneğini cinayetlerde kullanmıştır. Bu cinayetleri organize ettirdiği adam.... genel idare kurulu üyesidir." Bir "komandonun" özelliklerini tespit eden tanımlamasında, bu kişi için şunları söylüyor: ".... çok genç, ketum, insafsız, katı.... Gençlik kolları, ocak ona bağlıdır. Ayrıca Hergün gazetesinin muhabiriymiş gibi bazı kişileri özel olarak görevlendirir. Federasyon'un şimdiki başkanı da bunlardandır. İstanbul'da görevliydi, İstanbul'daki hadiselerin içindeydi... Cinayet, bombalama hadiselerinin büyük bir bölümünü bunlar organize ediyordu... Ayrıca bunların teşkilatlarında bir de ispiyon teşkilatları vardır. Genel başkan aleyhine kim ne söylüyor onu öğrenirler Türkeş'e hata yaptı bile değil, hata yapabilir derseniz hain diye suçlarlar." Bir dönem Ülkü Ocakları Genel Başkanlığı yapmış olan Ramiz Ongun'un askerliğini torpilli! olarak Milli Sa-

vunma Bakanlığı'nda yaptığını belirten Kondakçı, "Ramiz gençlik kollarıyla, ocakla genel başkan arasındaki adamdır. Ramizin her konuda bilgisi olabilir. Özellikle Ankara'da Taşradaki bütün terör hareketlerinde bilgisi vardır... Ankara ve çevresinde yer alan genel merkezde yer alan en etkin adam. Genç olmasına rağmen... o bizden çok daha kuvvetli milletvekillerimizden, genelbaşkan yardımcılarımızdan daha kuvvetli.", "Bizde parti genel başkan demek" tespitini yapan Kondakçı söz konusu kişi için "bir takım karanlık işlerde kullanıldığı için... bizden çok daha değişik konuşur, istediği her şeyi yaptırır. Milletvekili tayinlerinde bile etkili olur." diyor. Kondakçı bu kişinin kime bağlı olarak çalıştığını açıklıyor: 'Namık Kemal Zeybek. Bu Bahçelievler'de partinin araştırma dokümantasyon merkezi var. Bu ekibin başında eski Tekel Genel Müdürü Esat Güçhan vardı. Kurulan bütün ekibin başında da Ramiz vardı, her ikisi de pozisyon olarak Namık Kemal Bey'e bağlıydı." Milliyet gazetesi patronu Aydın Doğan'ın bacanağı Namık Kemal Zeybek MHP-ANAP çizgisinden DYP'ye geçmiş bulunuyor. Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği bünyesinde de görev yapan Zeybek, önemli ve devletlü! işlerin adamı. Bu misyon! adamları arasında Taha Akyol'u da saymak gerekiyor. Bu misyonun ne olduğunu Kondakçı açıklıyor: 'Türkeş bugüne kadar 1944 olayı hariç iki satır yazı yazmamıştır. Zaman zaman Sadi bey (Y.N: Sadi Somuncuoğlu) yazmıştır onun adına, 9 Işık temel olarak Mümtaz Turhan Hoca'ya aittir. Son yıllarda da Taha Akyol yazıyor onun adına." Türkeş'in yazıcısı Akyol bugün Doğan grubunda misyonuna! engin sosyoloji birikimiyle devam ediyor. Bu arada Kondakçı, İstanbul 'daki grupla ilgili oldukça önemli bir bilgi veriyor ve aslında farklı bir emir-komuta zincirine dikkat çekiyor. "İstanbul'daki grup başkadır. Onlar Türkeş'in iradesi dışındadır" diyor. Bu açıklama,

İstanbul'daki katliamların ve olayların boyutları düşünüldüğünde değişik bir anlam kazanıyor. Kontrgerillanın, komuta-kontrol merkezlerinin "sivil" paramiliter faşist kadroları doğrudan yönlendirdiği, Gizli Devlet'in İstanbul'daki eylemlerde bizzat devrede olduğu ihtimali beliriyor. Ancak, Ankara açısından durumu Kondakçı şöyle belirliyor: "Ankara'daki bütün hadiselerden Türkeş'in haberi vardır. Ankara'ya yüzde yüz hakimdir." Kondakçı bu arada önemli suçlamalarda da bulunuyor, şöyle, "Bedrettin Cömert olayında emri Muhsin Yazıcıoğlu vermiştir. Ülkücü Gençlik Derneği Başkanıdır... Muhsin Yazıcıoğlu muhtemelen emri Ramiz'den almıştır. Şu anda Almanya'da bulunan... Bahçeli hadisesi, sadece Bahçeli değil başka bir takım olaylara karışmış olan eski Çelik-İş Sendikası başkanıdır. Bu işi meslek haline getirmiştir... Abdurrahman Dinçer, Ülkücü İşçiler derneği eski başkanı işte bu üçü, bir takım bombalama, adam öldürme hadiselerini yaptıranlardır ve talimatı da Türkeş'ten almışlardır." Kondakçı, Türkeş'in ölüm emirlerini veriş tarzını da şöyle anlatıyor: "Mesela kendi adına bağış toplayan birisini ortaya çıkartmışlar. Çağırdı gençlik kolları başkanını eliyle şöyle yaptı, bitirin işini anlamında" "kellesini alın dedi öyle mi?" sorusuna Kondakçı, "Evet, bunu ibaretle yaptı. Bu işleri çok iyi bilir" yanıtını veriyor. Hasan Fehmi Güneş, Avrupa'da uyuşturucu ile yakalanan MSP milletvekili Halit Kahraman için, "Halit Kahraman son zamanlarda MHP ile ilişki kurmuş. Türkeş buna böyle bir görev verebilir mi?" diye soruyor. Yanıt başka bir bağlantıyı ortaya koyuyor: "Bu eroin meselesini biz düşündük, MHP Bakırköy ilçe başkanı var. O bu işi yapar... Bakırköy ilçe başkanı bana şunu söyledi. Ben federasyon başkanıyken, Berlin'de bir adam var, esrar kaçırdı, bu işi parti için yaptı, kendisine yardımcı olmamız gerekir dedi. Bu intikal etti bize. Yani eroinle ilgili bazı şeyler

vardı. Bizim camiada yaklaşan iç savaş için ve silah temin etme için para bulma arzusu her dönemde vardı. Parayı en kolay bulmanın yolu eroindi." 16 Mart katliamı sanığı Nasibullah Türker için ise şunları söylüyor Kondakçı: "Nasibullah'ın Amerika'da olduğunu zannediyorum. 1967'lerde CIA ajanı, Türkeş'le o dönemde yakın ilişkisi var, şimdi Avrupa'daki yetkilililerinden Ruzi Nazar ile Türkistan'a yayın yapıyor, radyo yayını yapıyorlar. Münih'ten." Bu karmaşık cümlenin satır araları CIA ajanı Ruzi Nazar Türkistan kökenli Nasibullah Türker'in ilişkisine ışık tutuyor. CIA görevlisi olarak Jussmat'da görev yapan Nazar, Ankara'da "Co" adıyla tanınan Joseph Danako ile çalışmıştır. Ankara, Bahçelievler'de bulunan silahlı kişiler tarafından korunan Nazar Türkeş'le iyi dosttur (kızına PAN-AM'da iş bulmuştur). Henze ile içli dışlı olan Ruzi Nazar'in 16 Mart 1978 katliamı sanıklarından Nasibullah Türker'le ilişkisi, bu katliamı gerçekleştiren grubun kimlerle bağlantılı olduğunu netleştiriyor. Henze ve ekibinin İpekçi cinayeti dışında da başka bir çok olayda rolleri olduğu anlaşılıyor...

MHP Genel Merkez eğitim işleri sorumlusu Namık Kemal Zeybek'in el yazısı olduğu bilirkişilerce saptanan "eğitim kadrosu" başlıklı belgede 37 kişinin adı yazılı bulunmaktadır. Niteliği açıklanmayan eğitim çalışmaları, Türkeş'in bilgi ve onayı dahilinde gerçekleştirilmektedir. "Eğitim bölgeleri ve bağlı vilayetler-eğiticileri" başlıklı, MHP ve Ülkücü Kuruluşlar dava dosyasında bulunan belgede Ankara'ya bağlı olarak Eskişehir, Bolu, Çankırı, Çorum, Kastamonu ve Zonguldak sayılmıştır. Bu bölgenin eğitimcileri Ramis Ongun, Türkmen Onur, Muhsin Yazıcıoğlu, Lokman Abbasoğlu, Muzaffer Şahin, Seyfi Apaydın'dır. İstanbul'dan sorumlu "eğitimciler" ise Yılma Durak, Musa Serdar Çelebi, Mehmet Şandır, Abdullah Kılıç'tır. Ordu-Sinop "eğitim sorumlusu"

Sami Bal. Antalya bölgesi sorumlusu Ali Batman. Elazığ, Malatya, Adıyaman, Diyarbakır, Mardin sorumluları ise Abdullah Alay ile Muammer Cindil'dir. Doğrudan Türkeş'ten direktif alan ve maaşlı! bu profesyonel kadro ve O'nun "eğitim" çalışmalarının mahiyeti iç savaş sürecinin kanlı olaylarında gizlidir.

Faşist örgüt, üniversite öğretim üyelerini kapsayan çok sayıda liste hazırlamıştır. 15.9.1980 günü Sadi Somuncuoğlu'nun evinde yapılan aramada İstanbul Üniversitesine bağlı İktisat Fakültesi, Edebiyat Fakültesi, Hukuk Fakültesi, İstanbul Teknik Üniversitesi'ne bağlı fakülteler ile Cerrahpaşa Tıp, Çapa Tıp Fakültesi ve Diş Hekimliği Fakültesi öğretim üyelerini içeren çok sayıda liste ele geçirilmiştir. (MHP ... davası Sadi Somuncuoğlu klasörü) Listeler "müsbet olanlar-menfi olanlar" biçiminde ayrı ayrı gruplandırılmışlardır. Müsbet olanlara ait listelerde kullanılan ölçütler şunlardır: "+++ Her bakımdan güvenilir, milliyetçi. ++ Güvenilir. + İcabında taviz verebilir yahut boyun eğebilirler." Bu öğretim üyelerinin ortak özellikleri anti-komünist olmalarıdır. Hiç işaret konulmamış olanlara, renksiz ve şahsiyetsiz denildiği görülmektedir. Her fakülteye ilişkin menfi olanlar başlığını taşıyan listelerde tüm isimlerin karşılarına x, xx, xxx. işaretlerinden birisi konulmuş bu işaretlerin neye tekabül ettiği belirtilmemiştir. Yine aynı aramada ele geçen "Kim-Kimdir-Hukuk Fakültesi öğretim üyelerini"tanıyalım başlıklı yazıda bir çok Öğretim üyesi hakkında isim isim, isim açıklama yapılmaktadır. Örneğin "... sosyalizmle komünizm arasında yörüngesine oturmamış uydular olarak bu her ıkı nokta arasında mekik dokumaktadır. Marksistlerin oyuncağı olan bu zavallı solcu sosyalistlerin ve devrim donkişotlarının maskeleri ergeç günün birinde açıklanacaktır." türünden düşmanca ifadeler vardır bu yazıda. MHP Genel Başkan yardımcısı Sadi Somuncuoğlu'nun evinde bulunan

bu belgeler faşist partinin üniversitelere yönelik siyasetlerinin! teyidi niteliğindedir. Cavit Orhan Tütengil, Ümit Yaşar Doğanay, Server Tanilli, Bedrettin Cömert, Necdet Bulut gibi isimlerin bu tür listelere çok sayıda çarpı işaretiyle girdiği kuşkusuz, tıpkı Bedri Karafakioğlu gibi.

Faşist örgüt, şoven-ırkçı tutumunu her fırsatta propaganda konusu yapmaktadır. Örneğin 5 Haziran 1977 seçimlerinden önce Almanya'daki Türk işçilerine dağıtılan Bozkurtlar imzalı bildiride şunlar yazılı: "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur ve olamaz da, Ey Türk kendine dön, hem de titreyerek, sözümüz Türk oğlu Türk olanlaradır. Gayrisi yalandır, bizlere önümüzde 5 Haziran 1977'de yapılacak seçimlerde ulu önderimiz Başbuğ Alpaslan Türkeş'in dediği gibi, siz Türk'lere tarihi bir görev düşmektedir. Bu görevde senin en tarihsel görevin reyini MHP'ye vermektir. Çünkü MHP Türkleri ve Türk milliyetçiliğinin yok olmamasının mücadelesini veren tek partidir... Bu devleti yıkanlar (Y.N. Osmanlı İmp.) Rum-Ermeni-Yahudi dönmeler-Kürtler-Çerkezler-Boşnak ve Arnavutlardır.... Sen bir Türk olarak daha ne kadar tahammül edeceksin bu pis azınlıklara, at içinden Çerkezi gitsin Kafkasına, at içinden Ermeniyi, at öldür Kürdü içinden, yok et Türkün düşmanını ve 5 Haziranda, Türkün Türklüğün temsilcisi olan MHP'ye ver oyunu..." (MHP .... davası). Bölücü, faşist ideolojinin bu parlak! 'ürünü, Kürt düşmanı faşist paramiliter güçlerin 90'lı yıllardaki ölüm mangaları pratiğinin temellerine ışık tutuyor.

Faşist örgütün, paramiliter yapılanması omurgasını oluşturmuştur. Örgütlenmede temel ölçütler, askeri strateji kavramlarına göre belirlenmektedir. MHP dava dosyasında "Yaşar Okuyan Klasörü D/32"de bulunan "Yeni bir teşkilat teklifi" başlıklı yazıda bu ölçütlerle ilgili önemli bilgiler bulunuyor. Şöyle: "Bu yazı

hakkındaki şifahi yahut tahriri herhangi bir notunuzu yalnızca başkanlık mertebesindekilere teslim ediniz" uyarısından sonra şunlar vurgulanmaktadır: "Avam tabiriyle vur-kaç denen hareketler, planlama-işe uygun adam bulma-zamanlama metotlarının aşırı ihmali sonucu tamamen kap-kaça dönüşmüştür. Sorumsuzca ve nahak yere harcanan enerji-adam-malzeme-efektif potansiyeli düşürmüştür.

Gidenin yerine yenisinin konması düşünüldüğünden bütün organizasyon günü gününe yaşamak, varlığını en zor şartlarda sürdürmek mecburiyetinde kalmıştır. Lojistik faaliyetimiz minimal hudutlara gerilemiştir. Bu karamsar tabloyu değiştirecek yeni bir güce ihtiyaç vardır ki elbette bu da partinin içinden doğacaktır... Dikkat edilecek nokta insanın kültür-tahsil-düşünme kabiliyeti ve bunların neticesi olarak edineceği felsefi ve dünyevi (politik) görüşe sahip olduktan sonra "kendinde saklı" bulunana yönelebileceğidir. Eğer ciddiyetle belirli amaç etrafında toplanan insanlar birbirlerine ve gayeye tam kesinlikle (yeminle) bağlanırlarsa bu "geçiş" daha süratle imkan dahiline girecektir. Böylelikle çekirdek kuvvetler emniyet açısından belki yavaş, fakat faydalı (kullanılabilir), güç yönünden süratle gelişim gösterme imkanına kavuşacaktır... Günlük çalışmanın tek hedefi istihbarat olmalıdır: İstihbaratın, planın yalnız başlangıcını değil bitişini de tayin edeceği unutulmamalıdır. Ayrıca zamanlamaya da büyük tesiri vardır. Ancak istihbaratın, stratejik bir bilgi olduğu ve değerlendirmeye tabi tutmakla işe yarayacağı da bir hakikattir... Plan ise bilgilerin harekete nasıl tahvil edileceğini gösterir en ufak yanlış, hezimet demektir. Bu yüzden bütün itiraz ve tenkitlere, hal çaresi bulunana kadar üzerinde çalışılmalı, zamana acımamalıdır. Kendi tarafımızdan hazırlanan plan, düşman tarafın gözüyle inceden inceye tetkik edilmedikçe zayıf noktaları or-

taya çıkmaz, muhtemel kayıpların mümkün mertebe asgariye indirilmesinin esas yolu da bu noktadan geçer. Zamanlama ise artık bütün teşkilatın en önemli problemi haline gelmiştir. Herhangi bir hareket asap bozucu bir bekleyiş pahasına da olsa, karşı tarafın en zayıf ve bizim en kuvvetli olduğumuz ana rastlatılmalı, icabında namütenahi tehir edilmelidir.

Ayrıca planlardaki her etap (her müstakil hareket) imkan nispetinde prova edilip zaman miktarları hesaplanmalı ve vukuu muhtemel tersliklerin önüne peşinen geçilmelidir... Hiç bir şekilde işler aceleye getirilmemeli ve emniyet tedbiri olarak her vazife biriminde biri aktif-biri pasif iki eleman görevlendirilmelidir... Genel olarak yukarıdaki şeraiti haiz herhangi bir ülkücü ise artık hareketsizliğin getirdiği sıkıntı ve huzursuzluğa kapılır; mutlaka bir şeyler yapmak arzusuyla kıvranır. Tek başına ve eyleme yabancıdır. Korku ise yanı başında beklemektedir; uzun uzun düşünür, sonunda kişinin korkuyla beraber yaşayabileceğinin, hem de bir takım faaliyetlerde bulunabileceğini anlar, aklına gelen fikirleri, günün şeraitine göre inceleyip tatbik sahasına koyar; bir kişilik hücre kurulmuştur. Adamımız zamanla hadiselere derinlemesine nüfuz eder, çalışma sahaları artar ve genişler, bununla ters orantılı olarak çalışma temposu yavaşlar, fiziki ve maddi kifayetsizlik baş gösterir, en son anda "rantabl" standartların en altına düşer, moral bozukluğu bunlara eklenir, bir kişilik hücre tıkanmıştır. Elbette ki doktrin hedefi doğrultusunda her nevi faaliyet, teşkilata fayda getirir. Ancak kişi, bütün imkanlarını seferber etse de, nihayet bir takım sınırlar önünde durmak zorundadır; teşkilata getirmekte olduğu fayda da bu dar çerçevenin içinde kalmağa mahkumdur. "Bir şey bilen ve bir tehlikeyi sezmeye yardım etmek olanağını gözleriyle gören bir kimse bu işi sessizlik içinde yapmak zorunda değildir. Böyle bir

kimsenin görevi, kötü olanı ortadan kaldırmak için mücadelenin içine açıkça atılmaktır. Böyle hareket etmezse görevini yapmamış olur ve daha doğrusu pek acınacak şekilde zayıf olduğu anlaşılır." (A. Hitler , Kavgam s. 318 – Bölüm 1/XH. kısım NSDAP'ın ilk gelişme devri). Bütün gizli teşkilatlarda, bilhassa başlangıçta şüphe unsuru ortama hakimdir. Zira tehlike büyüktür ve her an ortaya çıkarılma riski dahilindedir. Ancak unutulmaması gereken bir umde var: Şüphe hakikatin ortaya çıkarılması için bir yoldur, şüphelerden hareketle, bunların doğrulanması veya doğrulanmaması neticesinde hakikat ortaya çıkar. Şüphenin ilmi şekli septisizmi ise bilginin ilk kaynağını teşkil eder. Bu arada; moral bozukluğu form düşüklüğü gibi sebeplerle herhangi bir operasyona veya ilgili çalışmalara katılmaktan imtina eden arkadaştan illa da ve mutlaka şüphelenmek abestir. Tam tersine açık yürekliliği takdir edilmeli geri hizmete veya daha iyisi istirahate sevk edilerek kendisinin toparlanmasına yardımcı olunmalı ve böylece geri kalan azlarla operasyon emniyete alınmalıdır." Ülkücü kadroların yeniden oturtulmasına yönelik bu önerilerin oldukça profesyonel bir bakış açısıyla hazırlandığı anlaşılıyor. Özellikle, eylemlerde iki kişilik ekip uygulaması (Oral Çelik-M. Ali Ağca ikilisi) türünden yaklaşımlar, CIA'nın ünlü "yetimler" teorisi ile uygunluk gösteriyor. Hitler'den yapılan alıntılar, kullanılan strateji kavramları sıradan bir parti teorisyeni dışında bir kaynağı düşündürüyor. İstihbarat konusuna verilen önem, faşist örgütlenmenin temel ölçütlerinden. MHP davasında, MHP İstanbul il merkezi ile bazı ilçelere ilişkin istihbarat çalışmalarına dair belgede şu sorular bulunuyor (İstanbul -Kartal D/323): "1) Mahalle halkı hangi yörelerde teşekkül etmektedir ve çoğunluğu yurdun hangi yöresinden gelmiştir? (Karadeniz, Akdeniz, Doğu v.s) 2) Mahalle halkının inanç durumu

(halkın islamın şartlarını yerine getirmede çokluk veya azlığı) 3) Bugünkü iktidara karşı tepkilerinin nispeti, çoğunluğun hangi partiye meyilli olduğu, partimiz lehine ve aleyhine yapılan propagandaların şekil-mahiyeti 4) Yöresel faaliyet gösteren sol fraksiyonların bölge halkı üzerindeki tesirleri, bizim partinin tesirleri, derecesi? Bölgede hangi grup hakimdir? 5) Yöre halkının sosyal durumu (İşçi, memur, esnaf vb) 6) Mahalledeki son seçimlere göre oy dağılımı, 7) Bölge halkının yaşayış tarzı? 8) Bölge içinde cemiyetimizin kabul etmediği hareketlere imkan veren yerlerin miktarı? 9) Mahallede vukua gelecek olayları ilçe merkezine duyurabilecek kimselerin adresleri, varsa telefon numaraları? 10) Mahallede vukua gelmiş ölüm olayları, verdiğimiz şehit sayısı, şehit ailelerinin isim ve adresleri? 11) Muhitte sözü geçen , sevilen, sayılan kimseler kimlerdir? 12) Mahalledeki fabrika ve atölyelerin tespiti. 13) İşyerlerinin siyasi görüşleri 14) Sendikasız İşyeri var mıdır? tespitleri 15) Sendikalı işyerleri durumu, hangi sendikalıdırlar a) MİSK b) Türk-İş c) DİSK 16) İşyerlerinde ülkücü işçiler var mıdır, güçleri nedir? 17) Hergün gazetesinin okunmasını sağlamak için çalışma, işçiler tarafından bu gazetenin satışını artırmada bir organizasyon yapılmalıdır." İşçi sınıfı ve sola karşıtlık temelinde örgütlenen faşist paramiliter güçler bu istihbarat bilgilerinden oldukça yararlanmışlar, bu tür bilgiler örgüte düzenli olarak ulaştırılmıştır.

MHP Genel merkezinden (eski binada) ele geçen ve ülkücü derneklerle ilgili bir toplantı ile ilgili olan bir belgede yer alan direktiflerden bazıları şöyle: "–Genel Merkezin bilgisi dışında kimse görevi bırakmamalı ve yönetici değişikliği kesinlikle olmamalıdır, –Fiili mücadelede çok uyanık olacağız, düşmana moral, akıl, destek, taktik veren kişilere dikkat edeceğiz. Başsız bir topluluk sürüye döner, istediğimiz gibi denetleriz. –Özel şifre veri-

lenler şifreleri iyi saklayacaklar. –Olay olduğunda genel merkeze bildirilecek, yaralananların tedavileri sırasında en şuurlu arkadaşlarımız yanında olacak. –İslami ekol ve tarikatlara karşı sempatik davranılacak... cephe birliği geniş cephe takdiri bu konuda da uygulanacak, –Büyük İşyeri sahiplerinin isim, adres ve eğilimi genel merkeze bildirilecek. –Teşkilatlarımız müesseseleşmeye çalışacaklar. –Bölgede yetişen ve tüketilen gıda maddeleri, sanayi mamulleri ve el sanatları toplanmalı, bölgedeki ihaleler ve şartları genel merkeze bildirilmeli. –Garaj, hastane, PTT ve başka yerlerde tanıma, hakim olma çalışmaları yapılacak. -Askerliğini yapmış ortaokul ve lise mezunu polis, askerliğini yapmış yüksekokul mezunu komiser muavini alınacak, müracaat edilecek. –19 Nisan 1980'de polis orta K ve lise K imtihanları yapılacaktır. En geç 15 Nisan tarihine kadar müracaatta bulunulacak. Listeler genel merkeze elden getirilecek. (MHP ... davası 1 nolu istihbarat klasörü 123. dizi) Sözkonusu belgenin "Basın Faaliyetleri" başlığını taşıyan bölümünde şu direktifler bulunuyor: –Bölgelerde yapılan ve duyurulması menfaatimize olan hadiselerle kamuoyuna duyurulmasıyla davamız açısından faydalı olacak (Karaborsacı AP'li Kaçakçı CHP'li Faizci MSP'li) haberler önce mahalli basında ve sonrada günlük büyük gazetelere de gönderilecektir. –Ayrıca bölgede çıkan her türlü sol yayın ve bildirinin yanı sıra sağın dağıttığı bildiriler... adresine postalanacak. -Komünistlere yardımcı olan kişi ve kuruluşların aleyhinde dedikodu çıkartılacak, onların toplumdan tecrit edilmelerini sağlamalı, şayet komünistlere yardımcı olan şahıslar korkak mizaçlı iseler üstü kapalı tehdit yoluyla bize yardımının sağlanarak komünistlere yardımın önüne geçilmeli, yok her iki tarafa da yardım ediyor ise aleyhinde dedikodu artırılmalı." İç savaşta cephe stratejileriyle hareket eden faşist örgütler, terör yöntemlerinin

yanı sıra, propaganda ve psikolojik savaşa da yönelmişlerdir. Bu tür çalışmalarda, kontrgerilla'nın klasik "bölge"sel ayırım esasları göz önünde tutulmuştur. Ülkücü örgüt ve kadrolara verilen direktifler en küçük birimleri bile baskı altında tutmaya yönelik biçimdedir. Hatta bu bağlamda İlkokullarda yapılacak çalışmaların prensipleri bile belirlenmiştir. Kontrgerilla yöntemlerinin temel esasları ile ortak paydada birleşen "sivil" faşist örgütlenme, MHP... iddianamesinde, "korkunç bölücü" olarak tanımlanıyor.

Cephe yaklaşımı ekseninde, faydacı bir tutumla, "İslami ekol ve tarikatlara" yönelen faşist örgüt, dini bölünmeleri de sonuna kadar körüklemiştir. Sünni ortodoksi ile bütünleşen bu tutumun ilginç bir örneğini, Alpaslan Türkeş'in dini bir şahsiyete yazdığı mektupta bulmak mümkün (Soruşturma Belgeleri Klasör-3 D/I 1). Türkeş'in mektubundaki bazı ifadeler şöyle: "Muhterem Beyefendi,

Varolan, varlığının başlangıcı ve sonu olmayan, zatında, sıfatlarında ve içlerinde benzeri ve ortağı bulunmayan Allah-Ü Tealaya Hamdü Senalar olsun; Bütün dualar, iyilikler ve yüce rabbimizin selamları onun peygamberi (SAV) ve en sevdiği kulu olan Muhammed Mustafa'ya ve onun ehlibeytine ve onların izlerinden gidenler üzerine olsun.

Ulu yaratıcının emrettiği yolda gidenlerden, vatanı ve milleti uğrunda ölenlerden ve çalışanlardan Allah razı olsun.

Muhterem Beyefendi,

Hakkınızda topladığım malumattan vatan, millet ve dinimiz uğrunda çalışan, halkı uyaran ve yüce dinimizi yayan, ilim ile irşat eden bir şahıs olduğunuzu öğrendim... bütün şer kuvvetlere karşı, yüce Allanın rızasını kazanmak için çetin bir mücadele vermek amacıyla yola çıkmış bulunuyoruz... İslamiyet i yıkmak için başlatılan haçlı seferlerine karşı MHP ve kıymetli ülkücü

Türk gençliği bu savaşta gereken yerini almıştır. Allanın izniyle almaya devam edecektir. Aynı yolda ferden mücadele ettiğinizi biliyoruz. Ancak sizde kabul edersiniz ki teşkilatlı mücadeleler neticeye ulaşmakta daha müessirdir. Bundan dolayı Allah yolunda verdiğimiz kutsal cihatta omuz omuza çarpışmak için sizleride ön safta, yanımızda görmek istemekteyiz..."

Faşist örgütün istihbarat çalışmalarının boyutları açısından çarpıcı örnekler vardır. Bu çerçevede örneğin, Ankara Bahçelievler yöresinde oturan birçok kişiyle ilgili bilgi toplanmıştır. Bu kişiler arasında Ertuğrul Kürkçü'nün kardeşi, Mahir Çayan'ın kayınvalidesi, bazı ODTÜ ve SBF öğrencileri de bulunmaktadır. Ayrıca, MHP Genel merkezinde (eski bina) yapılan aramada bulunan bir notta "15 sok. 57/2 zemin-bekar" yazısı dikkat çekicidir. Bu adres, Ahdullah Çatlı ve Haluk Kırcı'nın katıldığı 7 TİP'li gencin katledilmesi olayının gerçekleştiği eve aittir. (Bu katliamın, faşist merkezin planı sonucu gerçekleştirildiğine ilişkin başka ne gibi kanıt gerek!)

MHP'nin, kontrgerilla teorisi ile uyumlu olarak, "bölgesel" hakimiyet yaratma pratiğinde uyguladığı strateji ve taktiklere ilişkin veriler bulunan bir belgede şunlar yazılı (Teşkilat raporları, 2 nolu Klasör 106. sıra): "Pazar yerinde bir polis memurunun yaralanması, Allah razı olsun emniyet amirimizin çalışmalarıyla, emniyet amirimiz "bir polisimin burnu kanarsa komünistlere haram ederim Ünye'yi" demesi ve komünist itlerin 1 polis arabasını kurşunlayıp 2 polisi ağır yaralaması komünistleri Ünye'den uzaklaştırmıştır. Biz de polisin hakim olduğu tüm Ünye'de adımızı duyurmuşuz ve yayılmışızdır. Allah razı olsun emniyet amirimiz ve polislerimizden ki şu anda Ünye'de hiç bir kimsenin değil komünizm propagandası yapmak solcuyum bile diyememektedir." Bir çok teşkilat raporunda polislerle ilgili bil-

giler bulunmaktadır. Bu arada Ankara Emniyet Müdürlüğü, bağlı şubeleri ve semt karakollarına ait geniş bilgi derlenmiştir. (Teşkilat raporları 2 nolu klasör, 56-57-61 diziler). Bu bilgiler arasında Toplum polisi 7. Birliğe mensup 114 polis memurunun solcu, komünist, ülkücü biçiminde işaretlendiği bir liste de bulunmaktadır. Aynı klasörün 20. dizisinde İstanbul Emniyet Müdürlüğü üst kademeleri ile MİT elemanları hakkında gerekçeli atama önerileri bulunmaktadır. 12 Mart sonrasında bir süre çalışmalarını yavaşlatan faşistler, sonraları organizasyon çalışmalarını hızlandırmışlardır. Katı bir merkeziyetçilik bu organizasyonun temel unsurudur. Hiyerarşik bir düzenlemeye gidilirken istihbarata büyük önem verilmiş ve doğrudan doğruya Genel Merkeze bağlı "özel istihbarat teşkilatı" kurulmuştur.

Parti genel merkez binalarında bulunan belgelerde tüm Türkiye'yi kapsayacak tarzda kamu görevlileri, polisler, askerler, eğitim kadrosu, işçiler, öğrenciler v.s binlerce kişiyle ilgili ayrıntılı bilgiler bulunmaktadır. Türkiye'nin, kanlı iç savaş yumakları ile bu listeler ilintilidir. Faşist örgütün, "korkunç bölücü" ayırım ölçütlerine göre "Türkiye ahalisi" üçe ayrılmaktadır, "Ülkücü, Ot, Komünist". "Özel istihbarat Örgütü"nün çalışmalarını değerlendiren şu tespitler oldukça düşündürücüdür: "Bu haliyle düzenlenen ve ele geçen İstihbarat notları ciddi ve büyük bir emek, derin ve titiz bir araştırma ürünü denilecek kadar mükemmele yakındır." (MHP ve Ülkücü Kuruluşlar İddianamesi s. 214). Faşist örgüt, MC hükümetleri döneminde Gümrük ve Tekel ile Ticaret Bakanlıklarını "bilinçli" olarak almış ve bu temelde maddi açıdan oldukça büyük imkanlara sahip olmuşlardır. Bu arada, Milli Eğitim Bakanlığında da üst düzeyde güçlü bir kadro yaratmışlardır. Bu kadrolar halen işbaşındadır. Faşist kadrolar, Üniversitelerde de hem "özel" raporların düzenlenmesin-

de hem propaganda ve eğitim faaliyetlerinde görev almışlardır. Eğitim kurumlarında, faşist denetim sağlanması için yapılan çalışmalara ilişkin olarak ilginç bir örneği Prof. Dr. Orhan Türkdoğan'ın, Alpaslan Türkeş'e yazdığı mektuplarda bulmak mümkün (Teşkilat raporları 4-A Klasörü, 49-50-51 diziler). 23. 11. 1970 tarihli mektuptan: "Komünist Orhan Cavit Tütengil profesör olabilir. O zaman jüriye solcuları koydurabilir ümidi içinde Diyarbakır'la teması kurdum. Sadi Bey ülkücü arkadaştınız Dr. Yılmaz Bey'in mektubunu takdim edecek, diğer yerlerden haber bekliyorum. Ankara ve İstanbul için istenen 200 kişilik birliğin yarısını her an Erzurum'dan gönderebilirim. Diğer yarısını Trabzon'un sağlaması gerekir. Bunun içinde yazınızın o kısmını Somuncuoğlu'na okudum. Trabzon'da bize çok sağlam eleman lazım ki 100 kişilik bir kuvveti teşkil etsinler. Dediğim zaman bu derhal yerine getirilebilsin." 13.1.1971 tarihli mektuptan: "Yalnız bu arkadaşlar benimle temasa geçme hususunda yukarıda henüz emir almadıklarını ifade etmektedirler. Bir mektubunuzda gereken emirlerin verildiğini buyurmuştunuz. Mümkünse tekrar istirham edeyim; gençler beni "Devlet"teki yazımdan ötürü tanıyor ve itibar gösteriyorlar. Birde emirleriniz olursa organizasyon daha ciddi bir hüviyete bürünür. Trabzon şeklen bana bağlı olduğunu biliyor fakat henüz bir emir almadıkları konusunda ısrar etmektedirler. Geçenlerde telefonla Trabzon'a 3 otobüslük öğrenci kafilesi seçtiklerini buradaki genç ülkücülere bildirmişler. Benim hiç haberim olmadı, kritik dönemde olduğu için bu tür telefon konuşmalarının mahzurlu olduğunu ifade ettim ve bu öğrenci sevkini de durdurdum. Çünkü zaten orada halk bizi desteklemekte. Bu şehire emir vermenizi hassaten rica edeceğim. Çalışmalar sistemli olmalı. 16.1.1978 tarihli mektuptan: "Ülkü yolunda yanınızda ve izinizdeyiz, kılpayı kadar gözü-

müzü kırpmadan sizi takip ediyoruz." 14.4.1979 tarihli mektuptan: "Sola sistemli bir şekilde yüklenmemiz hepimizin cepheden taarruza geçmesiylemümkün olacaktır. Sanıyorum, bir çok arkadaşlar tehdit edilme ve ölüm endişesiyle sinmiş durumdalar, binanaleyh korkunun ecele faydası yoktur. Bunları yattıkları kış uykusundan uyarıdırarak cepheye sevk etmenin zamanıdır. Bu da ancak sizlerin sert bir yazısıyla hepimize görev vermenizle mümkün olabilecektir." Cavit Orhan Tütengil Hocayla başlayan ve yıllara yayılan bu mektup dizisi savaş çağrısı ile bitiyor. Savaş çağrısının "seçilmiş" hedeflerinden biri de faşist örgütün listesine "komünist" olarak giren Tütengil Hoca oluyor. Türkdoğan'ın, Erzurum Atatürk Üniversitesine bağlı İşletme Fakültesi Dekanlığı döneminde, sol görüşlü Doç. Dr. Orhan Yavuz da faşistler tarafından katlediliyor. Türkdoğan, "Başbuğ"un emirleri doğrultusunda, üniversiteyi "faşist çiftlik"e dönüştürme konusundaki çalışmalarını "rapor" ediyor. Üniversitelerdeki faşist örgütlenme, Gizli devletinde yönlendirmesiyle, Milli Eğitim Bakanlığı'nı da kapsamına almış Türk-İslam sentezi kadroları 70'lerin ikinci yarısından günümüze uzanan çizgide burada "çekirdek" kadrolarını oluşturmuşlardır. ("Çekirdek kadro" kavramı, faşist örgütün statülerini açıklayan önemli bir kavram olarak hem belgelerde hem uygulamalarda yerini almıştır.) Bu kadrolaşma ile ilgili olarak. MHP Dava dosyasına da yansıyan "gizli" soruşturma raporunda önemli tespitler bulunuyor, şöyleki: "MHP ve yan kuruluşlarınca illerdeki Milli Eğitim mensuplarının ideolojik eğilimleri, sosyal düşünceleri, felsefi inançları, mezhep ve etnik yapılarının saptanması yoluna gidildiği, kendi ideolojileri dışındaki kişilerin faaliyetlerinin belirlenerek parti teşkilatına tanıtılmasının amaçlandığı, böylece... kişileri bölücülüğe yol açıcı durumda "ülkücü", "komünist", "Alevi" v.b. gibi

sıfatlar verildiği, , kendilerince kişilerin durumları öğrenilip atamalarda ve nakil işlemlerinde bu liste veya raporların göz önünde tutulduğu, sonuç itibarıyla Milli Eğitim Kuruluşlarında bir kadrolaşmanın sağlanması yoluna gidildiği" Faşist örgütün kadroları güvenilir! konumlarıyla, Gizli devletin yönlendiriciliğinde tüm kamu kurum ve kuruluşlarında üst düzeyde örgütlenmişlerdir. 12 Eylül faşizmi bu kadrolar açısından yeni olanaklar sağlarken, ANAP döneminde güçleri pekişmiş, DYP-SHP-MHP koalisyonu ise 40'ın üzerinde genel müdürlük kontenjanı elde eden MHP'nin altın çağı olmuştur. Bugün de en güvenilir! kadrolar, MHP ve ülkücü kökenli olanlardan seçilmektedir. Bu bağlamda, Emniyet Genel Müdürlüğü ve İçişleri Bakanlığının özel konumu vardır. 70'li yıllardan itibaren bu kuruluşlarda, ülkücü kadrolaşmaya gidilmiştir. Bu görüş mensupları, İçişleri Bakanlığı personel birimlerinden, müsteşarlığa kadar geniş bir örgütlenme gerçekleştirmişlerdir. (Örneğin, eski Gürün kaymakamlarından bir zat, devletin çelik çekirdeği içindeki konumunun ve kontrgerilla bağlantısının sağladığı avantajla kısa sürede "Personel'le ilgili birimin başına gelmiş, müsteşarlığa kadar yükselmiş, milletvekili bakan olmuş, koalisyon protokollerinin hazırlanmasında görev almış ancak tüm işlevlerine karşın deşifre olmamıştır. Gürün'lü solcuların bu zatın bağlantıları ve Gürün'deki olaylarla ilgili çok şey olmalıdır.)

İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde gerçekleştirilen kadrolaşmaya ilişkin olarak "MHP ve Ülkücü kuruluşlar" iddianamesine yansıyan bir soruşturma raporunda yer alan bazı bilgiler şöyle ; "ff. Dosyada mevcut "Fazıl Akkaya Beyle Mülakat Hülasası" başlıklı el yazısıyla yazılmış notta ismi geçenlerden; Arif Yüksel'in 1942 yılında polis adayı olarak Emniyet örgütüne girdiği, çeşitli görevlerden sonra 1977 yılında

Emniyet Müdürlüğüne, 1975 yılında İçişleri Bakanlığı müşavirliğine atandığı. Nihat Kaner'in 1956 yılında Emniyet Örgütüne girdiği, 1.3.1975 tarihinde İstanbul Emniyet Müdür Muavinliğine, 16.12.1977 tarihinde de İçişleri bakanlığı müşavirliğine atandığı, Ilgız Aykutlu'nun 1966 Emniyet Örgütüne girdiği 1.11.1973 tarihli İstanbul Toplum Zabıtası Müdür muavini iken istifa ettiği, 1980 yılında serbest avukatlık yaparken teröristlerce öldürüldüğü, Şükrü Balcı'nın 1950 yılında Emniyet örgütüne polis adayı olarak girdiği, | I 1973-27.3.1978 tarihleri arasında İstanbul Emniyet Müdür muavinliği yaptığı, bu görevinden sonra Polis Müşavir Müfettişliğini müteakip 12.12.1978 tarihinde İstanbul Emniyet müdürlüğüne... tarihinde de İstanbul Emniyet Müdürlüğü kalmak üzere merkez valiliğine atandığı... gg (Ek-196 p 196/1) de bulunan el yazısı ile yazılmış belgelerden Emniyet, MİT, Sıkıyönetim Komutanlığı, İçişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı ile diğer bazı kuruluş görevlileri hakkında yapılacak işlerle ilgili notlar bulunduğu... MHP Bingöl Merkez ilçe Başkanı tarafından MHP Genel Başkanlığına gönderilen ve Erzurum'da yapılacak komiser imtihanına katılacak kişilerden 11 'inin ülkücü, 6'sınında komünist militan olarak duyurulduğu... Dosyada (Ek 203) deki "Saygıdeğer Büyüğüm" başlıklı politik içerikli ve altında "Tanrı Türkü Korusun ve Yüceltsin" ibaresi bulunan 28.10.1979 tarihli mektubun Muş merkez polis karakolu polis memuru Ahmet Özdemir tarafından imzalanıp gönderildiği... Dosyada (Ek 204)de yer alan belgenin Ankara emniyet mensuplarının politik görüşlerinin saptanması amacıyla Ülkücü polislerden Mustafa Dilci ve Kemal Ünlüer tarafından belge altına "Tanrı Türkü Korusun" ibaresi konularak 1976 yılında düzenlendiği... Dosyada (Ek 205)de yer alan belgenin Trabzon Emniyet mensuplarının politik görüşlerinin saptanması için dü-

zenlendiği... Notta "Emniyet Müdürü olmalı" denilen İstanbul Emniyet Müdür Muavini Ünal Erkan'ın -10.8.1980 günlü onayla Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne atandığı." Görüldüğü gibi, partinin görünür kadroları zamanaşımı gerekçesiyle aklanıncaya! kadar cezaevinin yolunu tutarken salt fikirleri iktidar olmakla "Emniyet müdürü olmalı" denilen Ünal Erkan'a, 12 Eylül yönetimi de rütbe vermiştir.

MHP'nin İçişleri Bakanlığındaki örgütlenmesine ilişkin soruşturma raporunda yer alan bazı bilgiler ise şöyle: "(Ek-224) deki belgede 1975 yılında Kırklareli Vali Muavini olan Mansur Özlüer'in Ülkücü olduğuna dair not bulunduğunu... (Ek-225/2) de isimleri yazılı 15 kaymakamın "Müsbet Kaymakamlar" olarak nitelendirildikleri... (Ek-225/3) ve (Ek-225/4) de isimleri geçen 33 Emniyet Müdürünün "Değerlendirilmesi gereken Emniyet mensupları" olarak nitelendirildikleri... Aynı çizelgede Vali olabilecek şahıslar başlığı altında İsimleri geçenlerden; Ünal Özgödek'in Hatay, Sabahattin Savacı'nın Çankırı, Fahri Öztürk'ün Mardin, Kadir Aydoğan'ın Giresun Valiliklerine... atandıkları." "Acilen değiştirilmesinin gerektiği" ya da "değiştirilmelerinin yaralı olacağı" belirtilen 14 valinin bir çoğu MHP'nin isteği doğrultusunda merkeze alınmıştır. Sözkonusu raporun iddianamede bulunan ve "Bazı görevlilerin tutum ve davranışları" başlığı altında yer alanlar ise şöyle: "aa. (Ek-214) de bulunan Merkez Valilerinden Reşat Akkaya'nın Ordu Valiliği görevinde iken, MHP Genel Merkezine nasıl intikal ettirildiği saptanamayan, el yazısı ile anılan kişi tarafından yazılmış pusulada; " 1- İstenilen kadro talep ve takviyelerinin yapılması 2- Araç, gereç ve silah ve mühimmat bakımından takviye, 3- Fatsa, Aybastı ve Gölköy'le ilgili özel tedbir taleplerimizin yerine getirilmesi, 4- İstihbarat grubu ile ilgili talebimiz, 5- MİT Bölge

Müdürlüğü ile ilgili talebimiz, 6- Jandarma komandosunun da bölük seviyesine çıkarılması" denilmektedir. Fatsa'da yürütülen ve 12 Eylül öncesinde başlatılan operasyonların, kontrgerillanın "sivil" kesimleri ve komuta-kontrol merkezlerinin işbirliği ile gerçekleştirildiğinin en iyi kanıtı MHP'nin adamı, Ordu valisi Reşat Akkaya'nın konumudur. Bu operasyonun her safhasından Türkeş de haberdar edilmiştir. Kontrgerillanın, askeri ve sivil tüm birimlerinin görev aldığı Fatsa, Aybastı operasyonu 12 Eylül'e uzanan süreçte önemli bir dönemeçtir. Akkaya, "Başbuğ"a biat etmekte yalnız değildir daha bir çok faşist kapıkulu vardır. Örneğin; "(Ek-126) da bulunan Merkez Valilerinden F.Ç.'nin MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'e "muhterem büyüğüm" başlığı altında gönderdiği 36.8.1979 günlü el yazısıyla kaleme alınmış mektubunda özetle; MHP'nin Yozgat'ta başarılı olabilmesi için önerilerde bulunduğu ve MHP'yi kastederek "Partimizin" deyimini kullandığı, (Ek-217) de bulunan ve Hakkari Hukuk İşleri Müdürü A. Murat Pınar tarafından "Muhterem Başbuğum" başlıklı yazıda, Hakkari'de daha önce yapılmamış bulunan personel araştırmasının sağlam kaynaklara istinaden hazırlandığını belirttikten sonra Hakkari'de görev yapan tüm kamu görevlilerini "siyasetle ilgisiz, AP eğilimli, Milliyetçi, CHP eğilimli, aşırı solcu, mücadeleci, Kürtçü ve eğilimi bilinmeyenler şeklinde gruplandırdığı." Polisteki MHP kadrolarının bakış açısını ortaya koyması açısından söz konusu raporda yeralan şu örnek dikkate değer, buna göre "İzmir Emniyet Müdürlüğünde görevli... Komiser Muavini Cemal Ersoy'un MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'e gönderdiği 7.9.1980 tarihli ve "Sayın Başkanım" başlıklı mektupda: İstihbarat şubesine atanmasını istenmesi bu partiye mensup faal bir üye gibi mütalaa edilmesini. talep ediyordu Ancak asıl önemlisi, "Reşat Akkaya'nın Ordu vali-

liği görevinde iken Fatsa, Aybastı ve Gölköy ile ilgili olarak Güvenlik kuvvetlerinin takviyesi amacına yönelik resmi isteklerin özetini içeren bir pusulayı MHP Genel Başkanına intikal" ettirmesidir. Türkeş'in, kontrgerilla içindeki konumunu netleştiren en önemli kanıtlardan biri budur...

MHP Genel Başkanlığı, Gençlik kolları, ÜOD, ÜGD, ÜYD, di ger Ülkücü dernekler ve bunların okullar, semt, mahalle ve resmi dairelerdeki oba teşkilatlan, oba birimleri, yukarıdan aşağıya askeri disiplin ve hiyerarşinin hakim olduğu, merkeziyetçi, totaliter bir piramit oluşturmaktadır. Tüm bu teşkilat faşist doktrinin temel prenslerine göre organize edilmiştir. Teşkilatta tam bir "felsefe ve inanç" birliği esas olup bu birlik, faşist ideolojinin "milli" tercümesi olan 9 ışık eksenlidir. (Son yıllarda bu faşist İdeoloji; sünni ortodoksi ile bulamaç yapılarak, Nizam-ı Alemci eklektisizme dönüştürülmüş ve Büyük Birlik Partisi bu temelde örgütlenmiştir.) Gençlik örgütleri ve diğer ülkücü kuruluşlar "eğitimciler" grubu yoluyla doğrudan MHP Genel Başkanı Türkeş'e bağlı olarak faaliyetlerini sürdürmüşlerdir. Yasal ve legal görünümlü Ülkücü kuruluşlar örtüsü altında, illegal hiyerarşik ve silahlı bir örgütlenme gerçekleştirilmiştir. Türkeş, Genel Başkan olduğundan itibaren MHP ve Ülkücü kuruluşlar üzerinde kesin ve kademeleşen bir otorite sağlamıştır. Bu otorite, "bozkurtlar ordusu"nu şiddet eylemlerine yöneltmede, eylemleri uygulamayanlara ceza verileceği kanaatinin yayılmasında ve eyleme katılanların korunmasında etkili olmuştur. Merkeziyetçi ve organize bu faşist yapılanma içinde alt kademedeki bir kişinin, üst kademedeki kişinin emir ve direktiflerine uyması temel kurallardandır. Gerek MHP'de ve gerekse Gençlik kolları ve Ülkücü derneklerde yönetici ve üye olmayanların da aralarında bulunduğu "eğitimciler" adı verilen grup, Türkeş'le, Gençlik Kolları ve Ülkü-

cü dernekler başkanları arasındaki bağlantıyı sağlamışlar, "merkez'in emir ve direktiflerini bunlar ulaştırmış, merkez adına söz konusu yapılanmalar üzerinde otorite ve denetim kurmuşlardır. Taşra eğitimcileri de aynı düzeyde ve nitelikte bir faaliyeti kendi sorumluluk bölgelerinde gerçekleştirmişlerdir. "Eğitimciler" olarak tanınan bu grupta yeralan isimler şunlardır: Namık Kemal Zeybek, Türkmen Onur, Ramiz. Ongun, Muhsin Yazıcıoğlu, Lokman Abbasoğlu, Muzaffer Şahin, Rıza Müftüoğlu.

MHP'nin iktidar ortağı olduğu dönemlerde, özellikle de Gün Sazak'ın Gümrük ve Tekel Bakanlığı döneminde,bu bakanlıkta kadrolar ülkücülerle doldurulmuş. Ayrıca gümrük kontrolörlüğü yönetmeliğinin engel hükümleri kaldırılarak veya zorlanarak çeşitli il ve İlçelerde "iyi ülkücü", "teşkilatçı" bilinen kişiler Türkeş, Zeybek ve Sazak'ın referansları ile Ankara'ya çağrılarak Gümrük Kontrolörlüğüne atanmışlardır. Bu "kontrolörler" grubu Gümrük ve Tekel Bakanlığı'nın o dönem müsteşarı olan Namık Kemal Zeybek'in koordinasyonu ile bazı çalışmalar yürütmüşlerdir.

Kontrolörler ile eğitimcilerin aynı kişiler olması da dikkate değer. MHP için "vazgeçilemeyecek değerde kabul edilen" bu grup Hergün gazetesi bölge temsilcisi unvanıyla Türkiye'nin dört bir yanında "teşkilatlanma içinde hizmetlerini yürütmüşlerdir." Teşkilat içinde, "özel görev ve yetkileri haiz güçlü bir üst komite" oluşturan "Ankara Eğitimcileri" (Namık Kemal Zeybek, Ramiz Ongun, Türkmen Onur, Muhsin Yazıcıoğlu, Lokman Abbasoğlu, Muzaffer Şahin, Seyfi Aydın, Mustafa Mit, Mehmet Sakarya, Rıza Müftüoğlu) örgütün koordinasyonu ve uygulamalarında en önemli birimdir. Türkeş ile "teşkilatın" alt kademeleri arasındaki hiyerarşik bağı "gençlik müşaviri" Ramiz Ongun ve ondan sonra bu göreve gelen Türkmen Onur kurmuştur. Eği-

timcilerin raporları (alt kadro eğitimciler) Türkmen Onur'a ulaştırılmıştır. Ancak doğrudan Türkeş'e rapor verildiği de olmuştur. Örneğin; Eğitimcilerden Mustafa Öztürk "bölgesinde" bulunan Nevşehir'de 16.7.1979 tarihinde Türkmen Onur'a "bir haftadır Nevşehir'de meydana gelen olaylar hakkında kısa bir rapor sunmak istiyorum" ifadesiyle başlayan (Teş. Rap. Yeni bina klasör4 Belge 8) ayrıca, Kayseri olayları hakkında Alparslan Türkeş'e de başka bir rapor göndermiştir. (İstihbarat Klasörü Belge no:46) "Eğitimciler" önemli sayılıkları olaylarla ilgili olarak periyodik raporlarını Türkmen Onur vasıtasıyla Türkeş'e sunmuşlardır. "Eğitimciler" bölgelerindeki ülkücüleri yönlendirip belli direktifleri vermişler, ortaya koyulan eylemlerin değerlendirmesini, ülkücülerin olaylara ne şekilde katıldıklarını, bunların bilinen ve bilinmeyen yönleriyle ne şekilde korunacaklarını, alınacak önlemleri rapor etmişlerdir. Alt kademelerin yani MHP Gençlik kolları, Ülkücü dernekler ile bunların altında okul başkanları, işyeri temsilcilikleri, semt sorumluları, mahalle teşkilatları, oba başkanlıklarının eğitim faaliyetlerini, solcularla yapılacak mücadelenin biçimlerini, eylemler için gerekli silah ve mühimmatın teminini kontrol altında tutmuşlardır. "Eğitimciler" seminerlerde teşkilatçılık, yöneticilik ve "komünistlerle mücadele biçimlerini"de işlemişlerdir. Bu seminerlerle (cezaevlerinde de yapılmıştır) aynı yönde düşünüp, sevk edilebilecek, şartlandırılmış, emir-komuta zincirine bağlı kişiler yetiştirilmeye çalışılmıştır. Yaklaşık 30 kişilik "eğitimciler" grubu verdikleri ön seminerlerle, seminer verecek ikinci kademe görevlileri de yetiştirmişlerdir. "Eğitimci" grubun bir başka işlevi de örgüt içi istihbarattır. Teşkilatta birbirini izleyen kişi ve yapılarla oluşturulan iç istihbarat ağı doğrudan Türkeş'e bağlanmıştır. Bu şekilde tüm teşkilat üyeleri kontrol altına alınırken, verilen görevlerin mutlaka

yapılacağı, teşkilat, doktrin ve lider konusunda ödün verilmeyeceği, davaya giripte dönenin cezalandırılacağı havası yayılmıştır. "Eğitimciler" grubu bölgelerindeki Ülkücü derneklere, meslek teşekküllerine, MİSK'e ve diğer yan kuruluşlara giderek her düzeydeki yöneticileri kontrol altına almışlar ve yetersiz çalışan kuruluşlarda gerekli düzenlemeleri yapmışlardır. Böylece, "merkez" ile yan kuruluşlar arasında amaçlar doğrultusunda organik bir ilişki kurulmuştur. "Eğitimciler"in eğitiminde bizzat Türkeş görev almış ve teşkilat içinde "eğitimcilerin" özel konumları herkese bildirilmemiş ancak bunların bazı yetkileri olduğu "merkez" tarafından sürekli vurgulanmıştır. "Eğitimciler"de aranan özellikleri belirtmesi bakımından Namık Kemal Zeybek'e yazılan bir mektupta "'eğitimci" olarak görev verilmesi istenen bir kişinin referanslarına bakmakta yarar var. Buna göre, "ekte mektubu olan arkadaş Amasya TÖB-DER hadiseleri sanığı olarak Ankara Devlet Güvenlik'te yargılandı. 10 yıl aldı. Ankara, Amasya, Tokat, Niğde, Ceyhan cezaevlerinde fiilen 6 yıl yattı. Ve bu 6 yılı adeta bir Medrese-i Yusufiye tahsiline tahvil etti... Eğitim çalışmalarında istihdamı halinde davamızda çok büyük yardımları olur." MHP Gençlik Kolları Genel merkezinin de bulunduğu, Bahçelievler'deki binanın üst katında Namık Kemal Zeybek dahil "Ankara eğitimcileri" oturmuş, bu binada bir bölme "istihbarat çalışmalarına" ayrılırken aynı binanın bodrum katı Ankara MHP İl Gençlik Kolları Başkanı'na tahsis edilmiş ve burası "silah dağıtım merkezi" olarak kullanılmıştır. MHP ve Ülkücü Kuruluşlar İddianamesi, "MHP Gençlik Kolları Genel Merkezi, kuruluş içinde oluşan yasadışı silahlı çetenin toplandığı ve yoğun faaliyetlerin yürütüldüğü bir şiddet odağı halinde çalışmalarını sürdürmüş"tür tespitini yapıyor. MHP Gençlik Kolları Genel Merkezi'nde yapılan aramalarda tabancalar, bombalar, mermi-

ler, erkek perukları, telsizler, tedavi araçları, ilaçlar ele geçmiştir. Ayrıca, Milli Eğitim Bakanlığı, Gümrük ve Tekel Bakanlığı, İçişleri Bakanlığına ait belgeler, resmi antetli, bakan imzalı formlar, resmi mühürler binanın kalorifer dairesinde yakılanlardan arta kalan çok sayıda resmi belge de ele geçirilenler arasındadır. İddianame, "Gençlik kolları doğrudan doğruya Genel Başkan Alpaslan Türkeş'e bağlıdır. Alpaslan Türkeş zaman zaman buraya gelerek, en ince ayrıntısına, musluklarına varıncaya dek burasını denetlemiştir. Bina içindeki kişiler üzerinde kesin hakimiyeti vardır. Böyle olunca da bu binada olup biten olaylar ve bulunan suç unsurlarından haberdar olamayacağı yolundaki bir savunma inandırıcı olmaktan uzaktır" diyor.

Kontrgerilla'nın, "sivil" faşist örgütlenmesinde ağırlık gençlere verilmiştir. Büyük bir gençlik organizasyonu kurulmuş, bu organizasyonda örgütlenenler üzerinde, yukarıdan aşağıya kademeleşen merkeziyetçi otorite ve faşist doktrin esaslarına uygun sert bir disiplin kurulmuştur. Genel emir ve direktifler, "merkez"den en uçta bunu uygulayacak kişiye kadar emrin niteliğine göre bir sıra izlemiş ancak kesinlikle ulaşmıştır. Herhangi bir kademede yapılan her türlü eylem ve işlem hiyerarşik biçimde üst kademelere bildirilmiştir. Bu bağlamda bir çok örnek bulunmaktadır. MHP davasında yeralan bir belgede (soruşturma Belgeleri Klasör 1 D/38) Ankara Hasköy'de Ülkücülerin gerçekleştirdikleri katliamla ilgili raporun doğrudan Türkeş'e verildiğini gösteriyor. MHP Gençlik Kolları sekreter üyesi İsmet Mirzaoğlu'nun el ürünü olan rapor Türkeş'in odasında bulunuyor. Buna benzer bir çok belge Türkeş'in örgütün en uç noktasındaki eylemlerden bile haberdar olduğu ve bu bilginin "merkez"ce paylaşıldığını kanıtlıyor. Faşist gençlik kuruluşları iddianamede şöyle nitelendiriliyor: "Ülkücü dernekler bu örgütün en önemli unsurudur. Tür-

kiye ahalisini birbiri aleyhine silahlandırarak yasal tanımıyla mukataleye, kıt'ale bizzat katılan kuruluşlardır. Bunlar Milliyetçi Hareket partisiyle iç içe çalışmışlardır. MHP'nin icra organı istihbarat merkezi olmuşlardır. Yasal kuruluş görünümünde illegal çalışmışlardır. İlk defa Nisan 1974'de Ülkü Ocakları Derneği (ÜOD) kurulmuş, mahkeme kararı ile kapatılmaları üzerine hemen yerine Ülkücü Gençlik Derneği ÜGD faaliyete geçmiştir, İlk legal başkanı Muharrem Şemsek'tir. Bu derneğin yasadışı faaliyetleri sonunda mahkeme kararı ile kapatılması söz konusu olunca, buna meydan bırakmamak için bütün şubeleri fesh edilmiş, göstermelik Genel merkez kararı ile kapatılmıştır. Ancak bu arada 1980 yılında Sıkıyönetim bölgesi dışında kalan Nevşehir'de Ülkü Yolu Derneği (ÜYD) kurulmuş, önceki ÜGD'nin tüm teşkilat ve kadrosunu kapsamıştır. Başkanlığa Yaşar Yıldırım getirilmiş, Sıkıyönetim Bölgesi olan Ankara'da faaliyetleri yasaklandığından illegal faaliyetlerini Ankara Bahçelievler 3. Cadde 56 numarada kiralanan dairede yürütmüştür. Buranın MHP Genel Merkezine ve Gençlik kollarına yakın olmasına özen de gösterilmiştir." Bölücü faşist örgüt, okul, mahalle, sokak, yurt, kamu kurumu düzeyinde "illegal" örgütlenmeye gitmiştir. Bu birimlerde bulunan insanlar faşist kıstaslara göre ayrımlara tabi tutulmuşlardır. Ülkücü örgütler, katliam, istihbarat, vurucu timler yetiştirmek, faşist militanları eğitmek gibi işlevlerle donatılmışlardır. Bu gençlik örgütlerinde en üst düzey görev "Başkan"lıktır. Legal ve illegal organlar başkana bağlıdır. Başkan, derneğin ve teşkilatlanmanın kendisine bağlı biriminde otoriteyi temsil eder. Bir kere başkanlık yapmış olan kişi bu görevden ayrılsa bile başkan olarak anılır. Başkana bağlı çalışan yönetim kurulu ise silah, mühimmat, finans işleriyle İlgilenir. Bu birimlerin dışında "illegal" örgütleri yönlendirip koordineyi sağlamak amacıyla illegal faali-

yetlerde uzmanlaşmış kişilerden hukuk masası, okullar masası, kızlar masası, teşkilatlandırma masası, gecekondular masası gibi birimler kurulmuştur. Bu masalar da emir komuta zinciri içinde genel merkeze bağlıdırlar.

Taşrada bulunan örgüt başkanları ve yönetim kurulu üyeleri, genel merkezdeki tarzda, ancak genel merkezin emri ile mahalle, okul, yurt teşkilatlarını faşist görüş doğrultusunda bilinçlendirip yönlendirmekte, eylemler düzenlemekte, kurtarılmış bölgeler oluşturmakta, silah ve cephane isteklerini karşılamakta görev almışlardır. Ayrıca bu örgütler istihbarat unsurudur. Yapılan eylemler, militanların davaya bağlılıkları, örgütün silah durumu raporlar halinde Genel merkeze bildirilmektedir. Taşra, teşkilatın "düşüncede hür emirde robot" ilkesine uygun biçimde merkezin emir ve direktiflerine tabidir. Hiyerarşik emir komuta silsilesi vardır. Kısa aralarla yapılan istişari bölge toplantılarında, silah durumu saptanır, ihtiyaçlar, kaçakların durumu, emir-komuta zinciri dışında eylem gerçekleştirenlerin sorgulanması gibi konular görüşülür.

Örgütün silah işleri de merkezi bir disiplinle yürütülür. Genel merkez ve taşrada, örgüt militanları planlanan eylemlerde kullanılacak silahları dernek başkanından veya onun silah işleriyle görevlendirdiği kişiden alırlar. Eylem gerçekleştirildikten sonra silah, başkana veya silah görevlisine iade edilir. Eylemlerde kullanılan silahlar hızla yer değiştirir ve "kirli" silahlar başka illere aktarılır. "Kirli" silahların namlu ve boş kovanda iz bırakan kısımlarında değişiklik yapılır. Bu faaliyetler çerçevesinde merkez, partidir. İl ve ilçe çapında toplantılar MHP il veya ilçe başkanının katılımıyla ve onun başkanlığında yapılır. Bu toplantılara İl başkanı, gençlik kolları şube başkanı, ÜGD veya ÜYD başkanı, yönetim kurulu üyeleri ile ülkücü meslek derneklerinin temsilcile-

ri katılır. Bu toplantılara zaman zaman mahalle, semt, okul, yurt birim başkanlarının katıldığı da olmuştur. Bu bakımdan ülkücü dernekler tamamen MHP içerisinde ve onun denetiminde oluşan birimlerdir. Bu birimler yurt, okul, işyeri ve mahalleleri kapsamaktadır. Sistemin işleyişi açısından özellikle Ankara ağırlıklı mahalle örgütlenmesine bakmakta yarar var. Ankara'da uygulanan çalışma biçimi tüm Türkiye açısından model oluşturmaktadır. Mahallelerde oluşturulan "illegal" faşist birimler "Ankara Ocağı" olarak tanımlanan MHP Ankara İl Gençlik kollarının denetiminde kurulmuş, ve yönetilmiştir. MHP Gençlik kolları Ankara il merkezinin yönetim kurulu üyeleri mahalleleri bölerek, Ankara düzeyinde illegal örgütlenmeyi gerçekleştirmişlerdir. Yönetim kurulunun görevlendirdiği kişiler veya yönetim kurulu üyeleri semtlerdeki militanlardan komiteler kurmuşlardır. Bu komiteler başkan, yönetim kurulu, musahiplerden oluşturulmuş, başkanlarına da mahalle obaları bağlanmıştır. Bu birimlerle "Komünistler tespit edilmiş, bunların konutlarına saldırılarda bulunulmuş, mahalle ve semtten atmak için çalışılmış, semtten para toplanarak "Ankara Ocağı"na ulaştırılmış, öldürme, yaralama küründen eylemler gerçekleştirilmiştir. Mahalle, semt, "Ankara Ocağı" bağlantıları Genel Merkeze dayanmakta ve birimlerden iletilen raporlar merkezde değerlendirilmektedir. Bu arada mahalle ve semtlerde toplanan paralar semt muhasiplerinde birikmekte semt başkanlarının bildirdikleri ihtiyaca göre bölge başkanı, ocak muhasibi ile birlikte o semtin ihtiyacı olan silah, mühimmat, bomba sağlanmakta, artan kısım ocağa verilmektedir. Eylemlerde kullanılan silahlar ise, silah bölge sorumlusu tarafından semt başkanına verilmekte, oradan da "Ankara Ocağı"na iade edilmektedir. Daha sonra bu silahlar başka il veya ilçelere gönderilmektedir. Semt örgütlenmeleri öldürme, yaralama, kurşunla-

ma bombalama, korku, kaygı, panik yaratmak gibi faşist terör eylemlerinin "icra organıdır." "Ankara Ocağı"ndan emir alır, uygular ve eylemler hakkında sözlü ve yazılı raporlar verirler. Semtlerde oluşturulan bu birimler iç savaşın en kanlı eylemlerinde görev almışlardır. MHP Genel Merkezi, Ankara Ocağı, semt ve mahalle teşkilatlarına ulaştırdığı emir ve direktiflerle bu kanlı eylemleri bizzat yönlendirmiştir. Teşkilat raporları klasör no 4/A dizi 3 deki MHP Gençlik Kolları görevlisi İsmet Mirzaoğlu tarafından düzenlenen, Hasköy'de bir kahvehanenin taranarak 5 kişinin öldürülmesine ilişkin raporla, teşkilat raporları klasör no.5 dizi 34 de bulunan kurtarılmış bölgelere ait raporun Alpaslan Türkeş'in genel başkan odasındaki masasında bulunmasının nedeni budur.

Mahalle illegal teşkilatlarında semt başkanı mahallenin tek sorumlusudur. Mahalledeki ülkücü hareketin organizasyonu, –kahvehane ve benzeri yerlerde seminerler düzenlenmesi, mahalledeki "komünistlerin", ev adreslerinin ocağa bildirilmesi, ocağın talimatı üzerine emir vererek silahlı eylem konulması, mahallede silahlı nöbet tutulması, yazı yazma, para toplama, kaçak barındırma, örgüt adına kiralık ev bulma işleri semt başkanlarının denetim ve gözetimi altında yürütülmektedir. Ülkücü itirafçı Ömer Tanlak (geçenlerde kendini yakarak öldürdü!) bu konularda şunları söylüyor: "Derneğin belli başlı silahları vardı, mesela on tane silahı varsa, o silahları derneğin seçtiği on kişi kullanır. Bunlar eskiden Ülkü Ocakları Derneği tarafından sağlanırdı. Her semte belli bir silah" (Ömer Tanlak, İtiraf, Aydınlık Yayınları, Ocak 1980, s. 63) Tanlak itiraflarında semt ve mahalle örgütlenmesinin tüm ayrıntılarını açıklıyor ve bu açıklamalar örgütlenme biçimine tıpatıp uyuyor.

Mahallelerde kurulan örgütlenmeler tüm Türkiye çapında faaliyet göstermişlerdir. Bu birimler yörelerindeki eylemlerle il-

gili olarak "Ankara Ocağı"na rapor vermişler, istihbarat bilgileri de genel merkeze bu kanaldan ulaştırılmıştır. Bu illegal mahalle birimleri merkeziyetçi organizasyon bütünlüğü temelinde çalışmışlardır. MHP dava dosyasına yansıyan belge ve bilgiler işleyişe ışık tutmaktadır. Örneğin; MHP Genel Merkezinin aranmasında ele geçen Milas ilçesine ait İstihbarat notları 2 nolu klasörün 5. dizisinde bulunan belgede "komünistlerin toplanma yeri"ne ilişkin bilgiler bulunmaktadır. Yine istihbarat notları 2 nolu klasörün 61. dizisinde yeralan Orhaneli ilçesindeki sol görüşlü kişilerle ilgili bir liste dikkat çekicidir. İstihbarat notları 2 nolu klasör 15. dizide bulunan ve "komünist" olarak nitelenip Keçiören semtinde oturduğu bildirilen 5 kişinin bu istihbarat sonrası silahlı ve bombalı saldırıya uğradıkları anlaşılmıştır. İstihbarat notları 2 nolu klasör 16 dizinin ekinde bulunan bir belgede Halkın Kurtuluşu ve Dev-Yol taraftarlarının toplanma bölgesi olarak gösterilen ,... pastanesinin araştırma sonucu, bombalanmış olduğu anlaşılmıştır. Aynı klasörün 2 nolu klasör 33. dizide bulunan ve Manisa'da meydana gelen olaylarla ilgili raporun değerlendirilmesinde Manisa'da rapora konu olayları çıkaranların ülkücü oldukları anlaşılmıştır. İstihbarat notları nolu klasör 65 dizide bulunan ve MHP Genel Merkezine gönderilen bir raporda adı geçen Öğretim üyesi Orhan Aydın bu rapor sonrası Trabzon'da öldürülmüştür. Teşkilat raporları 3 nolu klasör 170 dizide bulunan bir başka raporda Isparta'da dövülerek öldürülen Ali Arıcı anlatılmaktadır.

MHP Genel Merkezinde yapılan aramalarda, Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin, Of-Çaykara-Vakfıkebir-Afşin-Trabzon ve Sürmene İl ve ilçelerine ait özel mühürler ele geçirilmiştir. Ayrıca, Sosyalist Gençler Birliği, İlerici Gençler Derneği, Halkevleri Derneği, CHP Balıkesir İlçe Başkanlığı, TSİP Trabzon İl başkanlığı-

na ait mühürler de bu aramalarda bulunanlar arasındadır. Genel merkezde yapılan aramalarda devrimcilerin söylemini kullanan çok sayıda sahte bildiri bulunmuştur.

Tüm bu çalışmalar, MHP Genel Merkezine bağlı olarak çalışan ÖİT (Özel İstihbarat Teşkilatı) tarafından yürütülmektedir. Bu kuruluşun yanı sıra teşkilat şeması içinde önemli işlevleri olan illegal örgütlerden, ETKO (Esir Türkleri Kurtarma Ordusu) ÜGD'ye, TİT (Türkçü İntikam Tugayı) ise MHP Gençlik Kolları Başkanlığına bağlıdır.

Askerlerle ilgili çalışmalar da yürüten MHP'de (yeni binasında) ordu mensuplarından gelen çok sayıda rapor, mektup ve belge ele geçirilmiş ancak dava dosyasına "gizlilik" gerekçesiyle bunların küçük bir bölümü yansıtılmıştır. Subay ve astsubaylardan gelen mektup ve raporlardan bazıları şöyle:

"Sayın başbuğum... başbuğum... de kaldığım müddetçe arkadaşlarımız arasında koordine kurdum, ... arkadaşlarımızla müsait yer ve zamanlarda toplandık. Çok güzel çalıştık... başbuğum ... d... daki idareci kadro ... partilidir. İktidarımızda bu kadronun mutlaka dağıtılmasında fayda vardır... öğrencileriyle irtibat kurarak faydalı olmaya çalıştım. (Asker Kişiler Klasör 112)

"O halde yapılacak tek hareket şu; misillemeye girin, şöyleki, bu iş tek tek fertler tarafından hadisenin oluşundan bir ila iki ay sonra solcuları teker teker köşede-bucakta-gece dürtücü-ateşli değil silahlarla temizlemek ve hemen aniden ortadan kaybolmaktır. Bu bir gecede en az iki üç komünisti temizlemek şeklinde gayet rahat yapılır... (Asker Kişiler Klasör. Dizi 115)

Bir başka raporda ise; "Pek muhterem başkanım ... tugayı ve ... deki bazı birliklerin güvenlik bakımından bir kısmının ... ya bir kısmının ... ya kaldırıldığı ifade ediliyor.Umumi bir arama

yapmaları ihtimalide vardır deniliyor." (Asker Kişiler)

"Pek muhterem genel başkanım, 1.3.1976 – Genelkurmaya 12-13 Mart gecesi Washington Türk ateşeliğinden gelen mesajda, Çağlayangil, Amerika'ya gitiğinde Türkiye ile Amerika arasında gizli anlaşmalar yapacağı intibaları yazılı .... Genelkurmayda ... general ...in özel not defterinde ... ve en mühimi ... milletvekili alevi ... in adresi ve telefon numarası var .... (Asker Kişiler 134)

Davada, MHP-Ordu ilişkilerine dair ayrıntılar örtülmüştür. Oysa kısıtlı da olsa bazı rapor ve belgelerden anlaşıldığı kadarıyla orduda çok sayıda MHP'li subay bulunmakta olup bunlar yoğun bir istihbarat faaliyeti içindedirler. Bu yapılanmanın 12 Eylül faşizmi ile nasıl bütünleştiğini izlemek açısından dönemin Sıkıyönetim Koordinasyon Başkanı Kor. Gen. Nevzat Bolügiray'ın anılarına bakmakta yarar var: "MHP'deki bireylerin düşünce ve inançları, yapılan genellikle tutucu-miliyetçi (Y.N: faşist) bir temele dayanıyordu." (N. Bölügiray, Sokaktaki Askerin Dönüşü s. 48)

"Etkin dış ve iç çevrelerin öğütleri de etkili olabiliyordu. Bu çevreler ise çoğunlukla sağ eğilimli çevrelerdi" (age s. 48). "12 Eylül yönetiminin yönü, ... 1983'e doğru giderek sağa kaydıkça, bu politikanın TSK'ye de etki yapmaya başladığı gözlemleniyordu... kimi sağ yanlısı kişilerin yükseltilmeleri ve bazı kritik görevlere atanmaları..." (age s.53) "Bir Kuvvet Komutanlığı Kurmay Başkanı Orgeneral, bir gün bana telefonda şöyle diyordu: Bölügiray (...) de (bir kamu kuruluşu) bizim milliyetçileri işten çıkarıyorlarmış." (age s.53) bu konuşmayı aktaran Bölügiray şu tespiti yapıyor: "bir koca kuvveti yönetenlerin yönü de açıkca ortaya çıkıyordu böylece... Bu kadroları MGK kurmuştu." (age s.53). "12 Eylül yönetimi milliyetçi ve muhafazakar bir yönetimdi diyebiliriz." (age s.53). 12 Eylül faşizmi ile ilgili olarak "içeri-

den" yapılan bu tespit son derece önemlidir. Ülkücü kadroların özellikle ilerici subayların tasfiyesi sonrası orduda ağırlık ve etkisi artmıştır.

Faşist örgütün cezaevinde bulunan kadrolarıyla ilgili yoğun bir faaliyeti bulunmaktadır. Cezaevi firarileri ile ilgilenmek temel görevler arasındadır. Ayrıca firarları düzenleyen özel bir birim oluşturulmuştur. Elazığ'dan Alpaslan Türkeş'e gönderilen bir mektupta bu konularda önemli ayrıntılar bulunuyor. Ayrıca, kontrgerillanın "sivil" örgütlenmesinde en önemli üslerden olan Elazığ'da faşist örgütlenmenin ilişkiler ağına dair ipuçları içeren bu mektup (Mektupta MHP il başkanından, MHP'li belediye başkanın-Elazığ'daki iç savaş sürecinde adı ön plana çıkmamış ancak birçok eylemi yönlendirmiş işadamlarından söz ediliyor. Bu mektupta söz konusu edilen kadrolar halen görevdedir. Elazığlı "Yeşil'i bu ilişkiler çerçevesi içinde değerlendirmek gerekiyor.) "Yüce Başbuğum; 1) Bir klüpçünün kanalıyla soruşturmanın yetkilisiyle irtibat kurdum, evinde tehdit ederek benim kurtulmamı sağladım. 2) Tutukluluk döneminden önce ve sonra polislere ve amirlere para ve rüşvet verdim, 500 bin liraya yakın para harcadım. 300 bini Kenan bey karşıladı (Y.N. MHP il Başkanı) Emniyet ve MİT ile ilişkiler içerisindeyiz, aralarında içkiye ve eğlenceye çok zaaflı kişiler var. Onları da o yönde elde etmiş sayılırız. Beni zengin ve sağın lideri olarak biliyorlar, hayatlarını garanti etmemi istiyorlar, (Y.N. benzeri ilişkileri Abdullah Çatlı'da da görmek mümkün) bende firarlarımızın kurtarılmayı şart koştum, büyük para vaad ettim, bu tezgahın yürümesinde Kenan Bey'den başka yardımcı olan yok, herkes rahatını düşünmekteler. 3) Maddi yönün hallinde Belediye başkanımız (Y.N. MHP'li belediye başkanı Behçet Susmaz) büyük zorluklar göstermekte, Belediye'de AP'li emekliliği dolmuş kişilerin sözüyle

hareket edip ... teşkilatlara yardımcı olmuyor, davamıza yakışmayan basit siyasi yatırım oyunlarına girip Kenan Bey'in teşkilata hizmetini önlemeye çalışıyor. 4) Elazığ'da bazı çevreler gençlerin durumunu düşünme yerine siyasi oyunlara girme yollarını arayıp siyaset bataklığını teşkilata bulaştırmaya çalışıyorlar. (Y.N. ülkücü gençlik örgütleri savaş aygıtı olarak görülüyor ve siyaset bulaştırılmasın! isteniyor) Gençlik ve gençlik kolları bu durumu nefretle izleyip patlama noktasına gelmiş durumda, bu da yeni militanların moralen çöküşüne sebep oluyor. Benim çıkmama da sevinmeyip huzurları kaçmış durumda. Yapılan her işte Kenan Bey'den yazılı kağıt alıyorlar. Şahsını yıpratmak için. 5) Polislere yaptırılmayacak iş yoktur, yalnız Belediye ve bürokratlar tam olarak Kenan beyin yanında yeralmalı ... 6) Ben artık bir iş tutmak; piyasaya atılmak niyetindeyim, bana 18 ay içinde Ziya Uslu ve Kenan Bey'in haricinde kimse yardımcı olmadı, ... Şu anda Ziya Bey'in yanında çalışıyorum. Ziya Bey yardımcı olursa iş alıp maddi yönden de davama yardımcı olurum..." Doğrudan Türkeş'e bu mektubu yazan militanın konumu son derece önemlidir ve anlattığı olaylarda 70 'li yıllardan günümüze Elazığ'da düğümlenen "kanlı bilmece"nin ipuçları gizlidir.

Alpaslan Türkeş cezaevlerindeki militanlarla bizzat ilgilenmiştir. Bu konuda bir çok rapor doğrudan ona ulaştırılmıştır. Örneğin; 8 Nisan 1976 günü Siyasal Bilgiler Fakültesinde Hakan Yurdakuler'i öldürmekten 20 yıla hükümlü Davud Haskırış'ın 20.5.1978 tarihinde cezaevinden "Başbuğum-Muhterem Büyüğüm" hitabıyla Alpaslan Türkeş'e yazdığı, mektupta cezaevlerindeki örgütlenme ve eğitim çalışmalarından sözedilmektedir. (Eski Binada bulunan Teşkilat Raporları 2 nolu klasör). Yine aynı mektupta Diş hekimliği fakültesi genel sekreteri Mehmet Perçin'in 19.5.1978 günü öğleden sonra beraberinde 2 diş hekimiy-

le cezaevine gelerek, Ülkücülere yardımcı olduğu yazılıdır. (Perçin ANAP milletvekili olarak tanındı ayrıca Muhammed Şekerci toplantısında adı geçti). Genel merkezde yapılan aramalarda faşist katillerle ilgili 6 klasör boyutunda bilgi bulunmuştur. Bu klasörlerde, tüm Türkiye de cezaevlerinde tutuklu veya hükümlü olarak bulunan Ülkücülerle ilgili son derece düzenli tutulmuş notlar yeralmıştır. İllere göre kodlanan, matbaada karton üzerine basılmış kartlarda; her sanık için ayrı ayrı düzenlenen şu haneler bulunmaktadır. Cezaevinin bulunduğu yer –Fihrist no - Adı soyadı -Ev adresi -Tutuklama tarihi –İsnat edilen suç –C. Savcılığı hazırlığı –C. Savcılık esası –Davanın görüldüğü mahkeme... Şahitlerin adı, soyadı ve adresleri –İddianameyi hazırlayan, istenilen maddeler –Mahkemenin safhaları -Tutuklunun istekleri... ceza alıp bulunduğu cezaevi ve düşünceler. Bu kadar kapsamlı bir kayıt sistemi ve ilginin gerekçesi "MHP ve Ülkücü Kuruluşlar –İddianame"sinde şöyle vurgulanmaktadır: "tutuklu veya hükümlü ülkücü sanıklara ait bu kartların tutulması, işlenmesi ve bütün bu işlemlerin siyasi parti yetkili ve ilgililerince yapılması, kartların partide muhafaza edilmesi, şiddet eylemcileriyle parti arasındaki ilişkiyi, organik bağı belirlemekte ve yasal soruşturma altında tutulduğu dönemde bile sanığın yalnız bırakılmadığı, benimsendiği düşüncesi yaratılmak suretiyle kopmamasına gayret sarfedildiği, ayrıca diğer şiddet eylemcilerine de ileride böyle bir duruma düşülmesi halinde yalnız bırakılmayıp destek ve katılımcı olunacağı yolunda güvence verilmeye çalışıldığı gözlemlenmektedir." Cezaevinde bulunan faşist militanlar, Parti ve ı Ükücü derneklerle "cezalandırma yetkisi" de dahil son derece sıkı emir-komuta zincirine dayalı ilişkiler içindedirler. Örneğin, genel merkezde bulunan bir raporda Mustafa Pehlivanoğlu (Y.N. Balgat katliamını gerçekleştirenlerden, itiraflarda bulundu asıldı)

ve Çelik'le suç ortağı olduğu belirtilen Ayhan İkiz hakkında şunlar yazılı; "Mustafa Pehlivanoğlu ile İsa Armağan'ın ifadesine göre Balgat hadisesini önceden haber veren ve daha sonra polise bildiren kişi, onun hakkında acilen bilgi istemiştim lakin gelmedi. Mustafa ve İsa devamlı olarak ... yazdıkları mektupta Ayhan'a gerekli muameleyi yapmalarını yazıyorlar, ben de ocaktan onun hakkında genel merkezden haber bekliyorum, ona göre icabeden cezayı verirsem ben veririm." (Tutuklular, Klasör 2 Belge 40). Bir başka ilginç konu Avukatların durumudur. Bu konuda, MHP iddianamesinde yapılan tespit şöyle: "Ayrıca adeta kurum avukatlığı durumuna gelmiş, Ülkücü avukatların duruşma safahatıyla ilgili olarak verdikleri ayrıntılı çok sayıda rapor... Tutuklu ve hükümlülerle ilgili 2 numaralı klasörün 93. dizisinde yeralan Av. A.K., S.Ş. ve Y.I. tarafından müştereken imzalanan MHP genel başkanlığına hitaben yazılmış 10.8.1979 tarihli raporun konusu Ankara Sıkıyönetim mahkemesi ve hakimlerinden ... hakkında sıkıyönetimin ilanından bu yana yapılan tek yönlü araştırmalara ilişkin bulunmaktadır. Bu üç avukat bazı örnekler vererek Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı mahkeme çalışmaları hakkında genel merkeze bazı bilgileri iletmektedir." Faşist merkez tarafından tüm ihtiyaçları karşılanan bu "kader kurbanları" adam öldürmüş, kahve taramış, adam kaldırmış, gasp yapmış, ev ve dükkan bombalamış, toplu katliamlar gerçekleştirmiş unsurlardır.

Faşist örgüte sermaye çevrelerinden büyük miktarlara varan yardımlar yapılmıştır. Alpaslan Türkeş'in MHP Genel Merkezindeki odasında yapılan aramalarda bir çok tanınmış işadamı, tüccar ve sanayicinin" MHP'ye parasal kaynak sağladığına dair belgeler bulunmuştur. Bunlar arasında yeralan isimler şunlar: 27.7.1978 tarihli belgede "Sayın Albayım, Tekfen ile vaki görüş-

melerimiz neticesinde ... 50.000 lira teberruda bulundular" denilmektedir. (TÜSİAD Bakanlığı, İştişare Konseyi Başkanlığı da yapmış olan Feyyaz Berker ile Nihat Gökyiğit'in ortak oldukları Tekfen, Nato ihalelerinden, silah sanayine bir çok alanda yatırımları bulunan büyük bir holding, ayrıca Tekfen ortakları Türk-Amerikan iş konseyinde de oldukça etkili konumdalar.) Tekfen'in dışında 9.6.1978'de İsmet Celepcioğlu'ndan 50.000 lira, Hasan Papila (Liman Lokantası-Papila Holding)dan 10.000 lira, Osman Öztekin'den 50.000 lira, Şevket Sarşıoğlu'ndan 24.850 lira, Ali Perçinel'den 15.000 lira alınmıştır. Bu arada film yapımcısı Berker İnanoğlu İstanbul'da bulunan işadamlarından 535.000 lira toplayarak genel merkeze iletmiştir. MHP'ye para yardımında bulunan işadamları arasında: Ali dinçkök (Ak-Al firması, 85.000 TL), Şinasi Bilgin (25.000 lira), Yakup Kefeli (Armatör, 75.000 lira), Sabriye Nacar (100.000 lira) Sabahattin Sunguroğlu (25.000 TL) da vardır. MHP'ye parasal destek sağlan diğer ünlü işadamları ise şöyle sıralanıyor: Sadık Özgür (150.000), Niyazi Adıgüzel (İst. Tic. Odası başkanı, öldürüldü 150.000), Orhan Aker (100.000), Azmi Selvi (100.000), Necati Aslan (550.000), Üzeyir Garih (Alarko 50.000), Ercanlar Holding (Tevfik Ercan, 200.000), Erdoğan Demirören (100.000), Necmettin Özdemir (50.000), Hilmi Şahin (50.000), Ali Kocman (TÜSİAD eski başkanı 50.000), Nuh Kuşçulu (İst. Tic. Odası eski başkanı 50.000), Hüsnü Öney (30.000), Ahmet Malaz (100.000), Fikret Ağaç (100.000), Kaya Turgut (100.000), Hayrettin Karaca (Tema Vakfı'nın şimdilerde başkanı 50.000), İbrahim Bodur (Kalebodur, Tahsin Şahinkaya'nın ortağı 200.000), Şaban Çavuşoğlu, Zeki Ataç ve SABANCILAR (Sabancı grubu) Selahattin Sunguroğlu vasıtasıyla para göndermişlerdir. Ayrıca, Profilo Holding (Jak Kamhi), Borusan, Feyyaz Ber-

ker, Nihat Gökyiğit de Agah Oktay Güner vasıtasıyla partiye para ulaştırmışlar, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkan Refik Baydur da merkeze para vermiştir. Bunlar dışında MHP'ye yardımda bulunanlar arasında şu isimler bulunuyor: Oğuz Gürsel (Ankaralı müteahhit, 50.000), Muherrem Eskiyapan (100.000), süleyman Yürekli (500.000), Süleyman Sözkesen (50.000), Kemal Sözkesen (50.000), Ali Baysal (150.000), Akseller (200.000) Komili San Tic. Aş. (40.000). Ayrıca parti eğitimcilerinden Mehmet Şandır'ın el yazısı ile yazdığı bir raporda yardım alınan kişiler sıralanmaktadır. Bu listede yeralan isimlerden dikkati çekenler ise şunlar: Mete Has (50.000), Dündar Kılıç (50.000), Yahya Dağ (150.000), Çavuşoğlu (50.000). Ayrıca MİT raporlarında geçen Fikri Erdöş'ten para alınmıştır. bu arada Av. Hilmi Perek, MHP'nin İstanbul'da para toplama işleriyle görevlendirilmiştir. Süleymancıların lideri Kemal Kaçar ile de "yardım toplama meselesi" üzerine görüşüleceğine dair bazı notlara da belgeler arasında rastlanmıştır. MHP çok sayıda ticari kuruluş ve şirket de işletmektedir. Bunlar arasında en önemlisi "Hergün Gazetecilik A.Ş."dir. 12.6.1975 tarihinde 500.000 liralık sermaye ile kurulan şirketin kurucuları şunlar: Zeki Saraçoğlu, Tahir Kutsi makal, Metin Saraçoğlu, Hüseyin Derin Yarsuvat (İktisat Bankası avukatı, Engin Civan'ın avukatı Prof. Duygun Yarsuvat'ın kardeşi, Show TV ve CINE-5 avukatlarından), Çetin Saraçoğlu. bu firma İst. Asliye 1. Ticaret Mahkemesinin 25.6.1976 / 1096 esas, 1976 / 907 sayılı kararıyla Tasdik edilmiş ve 29.6.1976 tarihinde 140315 8 87788 numara ile İstanbul Ticaret Sicil memurluğuna kaydedilmiştir. MHP, büyük sermayenin tüm önemli gruplarıyla ilişki kurarken, küçük esnaf, ticaret erbabı ile de ilişkileri ihmal etmemiştir. MHP'nin üst düzey kadroları egemen sınıfların çıkarlarına hizmet bilinci içinde

faaliyetlerini sürdürürken oldukça profesyonel davranmış ve büyük maddi imkanlar karşılığından "vatansever"liklerinin gereklerini yerine getirmişlerdir. Bu arada MHP bazı Vakıf organizasyonları da meydana getirmiştir. Bu Vakıflar "Tarih ve İslam Araştırma Vakfı ile "Sosyal Güvenlik ve Eğitim Vakfı"dır. 26 Nisan 1978 gün ve 10582 numara ile tasdikli vakıf senedinde isimleri bulunan kurucular şunlardır: Kamil Turan, Avni Çarsancaklı, Salih Dilek, Abdurrahman Öncel, Muharrem Şemsek, Ali İhsan Eşmedereli, N. Kemal Zeybek, Bülenk Öztürkmen, Abdurrahman Yurtaslanı. Bu vakfın üyeleri arasında eski MİT mensubu hayali ihracat olaylarının önemli ismi Bülent Öztürkmen'in adının bulunmasıda dikkate değer. Bu Vakıflar 12 Eylül sürecinde Pathfinder Vakfı, Aydınlar Ocağı, Ohrim ve Kutyay gibi akademisyenin adlarını içeren notlar bulundu. Bunlardan OHRİM ve KUTYAY çalışmalarına katılarak "sendikal eğitim" veren bazı öğretim üyeleri şunlar: Prof. Dr. Münir Ekonomi, Prof. Dr. Turan Yazgan (Aydınlar Ocağı), Prof. Dr. Fikret Eren (Kurt Karaca adını kullanan Ülkücü "akademisyen"), Prof. Şakir Akça (MHP'li), Prof. Dr. Kamil Turan (Ülkücü), Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş (Aydınlar Ocağı), Dr. Agah Oktay Güner (MHP), Doç. Dr. Mahir Kaynak ("eski" MİT'çi), Prof. Dr. Turhan Esener (12 Eylül faşizminin Çalışma Bakanı).

Partinin "eğitimciler" grubu 1.8.1978'den 12.9.1980 tarihine kadar Hergün Bölge Muhabiri adı altında düzenli olarak maaş almışlardır. Alpaslan Türkeş'e Avrupa'dan özellikle Almanya'dan gönderilen paralar ve bu ülke bankalarındaki hesaplar dikkat çekicidir. Bu konuda Türk Federasyonu eski başkanı Lokman Kondakçı 3 Mart 1981 tarihli sorgusunda bu ülkedışı örgütlenmeye dair bazı bilgiler vermiştir: "... Bu rahatsızlıkların başlaması sırasında Federasyon Almanya'daki Türklerden para

toplama kampanyasına girişme konusu başladı, ve bu konuda Almanya'da fitre ve zekat paraları toplanmaya başladı, bu hususta özellikle Türk Cezaevlerinde bulunan Ülkücülerin kötü şartlarda olduğu, finanse edilerek Türkiye'deki cezaevlerindeki ülkücülere yardım amacıyla bu paraların miktarının artırılmasına gayret ediliyordu. Bu paraların bir bölümü derneklerden toplanıyor bir bölümü federasyona gönderiliyordu. Benim federasyon başkanlığı yaptığım dönemde Türkeş iki kez Almanya'ya geldi ve toplanan paralar elden kendisine testim edildi. Enver Altaylı'nın bana söylediği kadarıyla Türkeş bu paraları Münih'teki hesabına yatırıyormuş. Türkeş Mayıs ayında Almanya'ya geldiği zaman Ulm'de bir toplantı yapılmıştı, bu toplantıya 4 bin kadar ülkücü işçi katılmıştı, toplantıya giriş 10 markı toplanan paralar federasyonun muhasibi olan, yanlış anlaşılmasın daha sonra muhasip olan İnci Kütük tarafından Almanya'da toplantının akabinde Türkeş'e teslim edilmişti. Türkeş'in Almanya'ya Mayıs ayında gelişi sırasında bana bundan sonra toplanacak paraların, hesabına yatırılması hususunda bankaların matbu olan bir vekaletnamesini vermişti, zannedersem bu vekaletnameye göre hem bankaya para yatıyor hem çekiliyordu. Ancak o sene 28 Ekim'e kadar toplanan paraları Türkeş'in hesabına yatırmaya lüzum kalmadan kendisi Almanya'ya geldiği için yine elden bu defa ben teslim ettim, hatırımda kaldığı kadarıyla 70 bin civarında markı kendisine vermiştim. Ben ve pek çok arkadaşlar bu paraların yurda transfer olmasını istiyorduk. Ama Türkeş bunu istemiyordu. Bu bakımdan bu konuda da endişelerim başlamıştı. Enver Altaylı'dan bildiğim kadarıyla federasyonun topladığı paralar Köln'de Enver Altaylı'nın kontrolünde bulunan hesaba yatırılıyormuş, tabi Enver Altaylı'nın döneminde legal olarak federasyon resmen kurulduktan sonra federasyon adına muhtelif

isimler üzerine hesaplar açtırıldı ve bu hesapların kontrolü bana aitti. Keza federasyonun muhasibi de bunu kontrol altında tutuyordu, federasyon adına üç hesap açılmıştı, birinde aidatlar toplanıyor, birinde teberrular, 3.sü de federasyonun ticaret faaliyetlerinden toplanan .paraları federasyon kaset alıyordu ,orada dolduruttuktan sonra vatandaşlara satıyor, bundan kar ediyorduk... Hergün gazetesi özellikle Türkiye'deki döviz ihtiyacı olan işadamlarına Almanya'daki işçilerden döviz sağlıyor, bunların karşılığında işçilere Türkiye'de Türk parası olarak ödenmesi konusunda aracılık ediyordu, yalnız bu döviz ticareti konusu 1979 Mart ayından sonra başladı. Ben Mart 1979 tarihinde yurda döndükten sonra yine sık sık Almanya'ya gitmiştim ve bu gidişlerimde Hergün Gazetesi'nin bu faaliyetini tespit etmiştim bu konuda Berker İnanaoğlu köprü vazifesi yapıyordu .... Bilebildiğim kadarıyla Enver Altaylı arsa ticaretinden 1 milyon mark civarında para topladı .... Ayrıca binin üzerinde dernek üyesi Hergün Gazetesine abone olmuştur. Hergün Gazetesinin yıllık abone bedeli 375 marktır, bildiğim kadarıyla 500 bin mark civarında abone parası toplanmıştı: Bu da E. Altaylı'nın kontrolündeki hesaptaydı. Bunun ne kadarı Türkeş Bey'e aktarıldı bilemem" demektedir. Bu arada Fransa' daki Ülkücü Dernek yöneticileri Anıl Celiloğlu, Feyzi Bingöl, Süleyman Altıntaş Türkeş'e gönderdikleri raporlarda buralardaki parasal faaliyetlerinden sözetmektedirler. Türkeş'in Almanya'da bulunan banka hesabına Fransa'dan para yatırılmıştır. Ayrıca Avusturya'da, MHP Viyana Bölge Başkanlığı Sekreterliğinden bağış yapanlara dair bir liste genel merkeze gönderilmiştir. Bu arada Suudi Arabistan'dan MHP'ye bazı şahıslar tarafından para gönderilmesi söz konusu olmuştur. Hollanda Amsterdam'da kurulu "Milliyetçi Türk İşçileri Cemiyeti"nden Alpaslan Türkeş'e para gönderilmiştir. Tür-

keş'e para gönderenler arasında Walter Jacob Pfersich Jr. de vardır. Bu kişinin unvanı ise "Partito Nazionale Fasasti Partido Nacional Falange" ibaresinin yazılı olduğu bir kartvizitte bulunmaktadır. Alpaslan Türkeş faşist siyaset ile ticareti birlikte yürütmüş ve yüklü bir malvarlığına sahip olmuştur. MHP davasının açıldığı dönem itibarıyla malvarlığı şöyledir:

"MHP genel Merkez binası olarak kullanılan Ankara Bahçelievler 3. cadde no:43 adresteki 1487 ada, 10 parsel numarada kayıtlı 383 m2'lik bina. Türkeş 6.3.1979 tarihinden itibaren binanın intifa hakkını sadece! 10 yıl müddetle MHP'ye vermiştir.

Ankara-Altındağ 2.Bölge tapusunun 274 parsel numarasında kayıtlı Karacaviran köyü Mezar arkası mevkiindeki 20.000m21ik arsanın 613/20000 hissesi.

Dikmen Oran sitesi mahallesi Elmalı mevkiindeki 13. blok 1. kat 4 nolu mesken

Ankara-Çankaya tapusuna kayıtlı, Gazi Osmanpaşa Kader sok 3/3 adresinde apartman dairesi.

İstanbul-Üsküdar, Çengelköy mahallesi Hekim başı mevkiinde arsa (206000m2)

İstanbul-Kartal, Yakacık-Ayazma'da arsa.

İstanbul-Beşiktaş, Cihannüma mah. Serencebey yokuşunda 422m2lik apartmanın 8 dairesi

İzmir, Cumaova ilçesi Değirmendere bucağı Kesne köyü, Gümüldür'de 458m2 yazlık ev

Kocaeli, Gebze'de 200m2 faydalı alanı bulunan gayrimenkul

Eskişehir, merkez ilçe Arifiye mah. bina.

Balıkesir ili Bandırma ilçesi Hacı Yusuf mahallesinde 492,59 m2lik arsa.

Gelibolu ilçesi Burhanlı köyünde 2536 m21ik tarlanın 2/3 hissesi.

Bodrum, Şehit Adem Yavuz sok. no 4/3'te bulunan S.S. Ulukent Yapı Kooperatifinde Alpaslan Türkeş, Ayyüce Türkeş ve Kutalmış Türkeş adına 3 ortaklık.

S.S. Mutluköy Yapı Kooperatifine ortaklık.

S.S. İmeski Tüketim ve Yardımlaşma Kooperatifi ortaklığı

Çok sayıda banka hesabı bulunan Türkeş'in yabancı bankalarda da miktarı tespit edilemeyen hesapları bulunmuştur. Bu bankalar şunlar:

Commerzbank	KontoNr 6375828	6000 Frankfurt/Main
Deutche Bank	KontoNr 3673852	Köln
BFG	KontoNr 10243246	Köln

"Milliyetçi" başbuğ'un! yabancı bankalardaki nakit mal varlığı halen bilinmiyor.

Türkeş'in 1980 itibarıyla kendi adına kayıtlı 6 adet de otomobili vardır. Bunlar arasında son model bir Pontiac'da bulunmaktadır. Emekli aylığı ve milletvekili maaşı dışında bir geliri olmayan Türkeş, kendisine iman eden kadrolar sayesinde ve iç savaşta kontrgerillanın "sivil" hizmetleri karşılığı olarak muazzam bir servet yapmıştır. 12 Eylül döneminde de Türkeş'lere özellikle Avrupa'dan yüklü miktarda para akmış ancak bu paralara "el konulmuştur" Şöyleki: "Avrupa'daki örgütlenme, ülkücü hareketin 12 Eylülden sonra da fazlasıyla işine yaradı. Çok sayıda ülkücü önderin ve militanın Avrupa'ya kaçması, mülteci olması, yerleşmesi sağlandı. Türkiye'ye para akışı, hapistekilerin ve dağılan "teşkilatın" sıkıntılarını gidermeye yönelik kampanyalarla, daha büyük miktarla sürdü. 1983'e kadar özellikle hapishanelerdeki ülkücülere ve yakınlarına iletilmek, 1983'den

sonra ilaveten MP / MÇP'nin örgütlenmesinde kullanılmak üzere Avrupa'dan Türkiye'ye önemli düzeyde para gönderildi. Bu "12 Eylül paraları" 1980'lerin ortalarından başlayarak, Ülkücü camiayı özellikle Avrupa'da karıştıran bir meselenin kaynağı oldu. O yıllarda hapishaneden tahliye olan ülkücülerin. Avrupa'dan kendilerine para ulaşmadığı yönündeki anlatımları; "paralara el konulduğu" söylentilerini beraberinde getirdi. Gerek Avrupa'daki "özel" ve "mutemet" ilişkileri, gerekse paraların önemli bir bölümünün, İhtiyaç sahiplerine iletilmek üzere kendisine (veya oğlu Yıldırım Tuğrul Türkeş'e) gönderilmiş olması nedeniyle, Türkeş hakkında kuşkular belirdi. Bir süre sonra, Türkeş'in Avrupadan iletilen paraları kendi çıkarı için kullandığı yönündeki söylentiler, iç kamuoyunda açıkça dile getirilmeye başlandı" (Tanıl Bora-Kemal Can, Devlet-Ocak-Dergah, 12 Eylül'den 1990'lara Ülkücü.Hareket s.354)

Faşist örgütün "Başbuğ"u Türkeş'in "tipoloji"sini netleştirmek açısından bugünkü konumuna da bakmak gerekiyor. Kendisiyle yapılan bir söyleşide dile getirdikleri yoruma yer bırakmayacak açıklıklar taşıyor. Şöyle: "Elçibey ile sıkı bir dostluğumuz vardı. Ben seçilmesine yardımcı oldum. Gittik, mitinglerini düzenledik. Kendisine önerdim: "Acele, küçük, çevik, ateş gücü yüksek bir ordu kurun" dedim...'Petrol kuyularının birkaçını bu işe ayırın' dedim". "Enternasyonal"in adamı Türkeş, faşist Elçibey kadar bile "milli" değil, işte aralarındaki konuşma: "Dedim ki, Türkiye size yardım ediyor ama, her şeyi yapamaz. Türkiye size 100 bin dolar kredi açtı. Ayrıca İsviçre'deki finans çevrelerinden 250 bin dolardan 5 milyar dolara kadar kredi sağlayabiliriz." Birdenbire ayağa kalktı. Dedi ki, "Bunlar niçin gelecekler? soymak için." "Para kazanmak için gelecekler ama sizde işinizi göreceksiniz" dedim. "Azerbaycan bundan yararlanacak, kalkı-

nacaksınız, geliriniz artacak" dedim ... Gorbaçov geçenlerde geldiğinde ODTÜ'deki konferansta, "Dünya barışı için en büyük tehlike Pantürkizm" dedi. Ben onunla da, Rus Büyükelçisi ile de konuştum, her ikisiylede tanışırken, "Ben Pantürkistim" diye kendimi taktim ettim. Benim ... ülküm, idealim bu" Artık, "bölgesel" senaryolarla uyum içinde ve Türkiye'nin emperyal arayışlarıyla bütürlüklü bir söylem geliştiren Türkeş, diplomatik! ağırlığını şu sözlerle vurguluyor: "Çeçenistan'da savaşın durması için Rus ve Amerikan elçileriyle görüştüm. İki defa. Dudayevle görüştüm." Kapitalist-faşist enternasyonal'in, Ortaasya "cihadı"nda en büyük destekçi Hacı Türkeş. Global emperyalizmin stratejik açılımlarına, işadamı sezgileriyle kavrayan Türkeş'in yeni misyonu Ortaasya'yı kapitalist sömürüye, özellikle de ABD'nin sömürüsüne açmak. "Milliyetçi" Türkeş.'in bu konuda söyledikleri şöyle: "'Türk Cumhuriyetleri'nde tabii kaynaklar çok zengin. Yapılan uydu araştırmalarına göre de Hazar Denizi, Tataristan dahil, Kazakistan ve Özbekistan böyle bir yarım daire biçiminde Basra Körfezi'nden daha zengin petrol rezervlerine sahip. Ayrıca başka madenler, tarım ürünleri bakımından da zenginler. Yanı Türkiye için çok büyük imkanlar var. Onlar için Türkiye ile işbirliği imkanları var. En büyük ihtiyaçları yabancı sermayedir. Yatırımdır. Ben ABD'yi ziyaretimde çeşitli lobilerle görüştüm. Onları Türk Cumhuriyetleri'ne yatırım yapmaya davet ediyorum, teşvik ediyorum.... Mesela Özbekistan'da çok zengin altın madenleri var. Güney Afrika'dan sonra ikinci sırada geliyorlar. Kazakistan'da da pek çok şey var. Teşvik ediyorum sermaye çevrelerine, mesela ABD'ye diyorum ki, "Yatırım yapın, çok zengin kaynakları var." İstiyorum ki oraya bilhassa Amerikan sermayesi girsin... Burada da bir ekonomik teşkilatlanma lazım. ABD ile olursa ABD'nin çok büyük menfaatleri olur. Bölge-

nin menfaati olur. Çünkü ABD; süper bir devlet ve daha en az 50 yıl da devam eder." 1980 öncesi ve sonrası "imajınız çok farklı" sorusuna Türkeş: "Esasen çok büyük farklılık yok. O günlerde Türkiye'yi ele geçirmek isteyen Marksist teröre engel olmak gerekiyordu. Karşılarına Ülkücü gençleri çıkardım ... Süleyman Bey'e de anlatmaya çalıştım" diyor (Para Dergisi, 9 Temmuz 1995)

Kanlı iç savaş süreci ortaya faşist "tipoloji"ler çıkarmıştır. Bunların özellikleri, bağlantıları araştırıldığında bu sürecin içeriği daha iyi anlaşılmaktadır. Sözkonusu "tipoloji"ler içerisinde en dikkat çekici olanlardan biri Mehmet Ali Ağca'dır. Ağca'nın, ilişki ve eylemlerini incelerken İpekçi'nin katline dair açılan dava dosyasında bulunan "Gizli" damgalı ve M. Ali Ağca başlıklı rapordan yararlanacağız. (Söz konusu rapor ilk kez bu kitapta gündeme getirilmesine rağmen kaynak gösterilmeden bazı gazetelerde yayınlandı.) Bu raporda "Ocak 1979 ayı içinde Ülkücü kesimce kamuoyunda büyük sansasyon yaratacak bir eylemin gerçekleştirilmesi yönünde karar alındığı, bu eylemin o zamanki İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı'ya müteveccih olabileceği, eylemin Alpaslan Türkeş ile irtibat halinde olan, aldığı talimatı anında tatbik eden eylemsel olayları Türkiye çapında uygulayan, aslen Malatya'lı olup uzun zamandan beri Malatya dışında bulunan, muhtemelen Ankara İktisadi Ticari İlimler Akademisinde öğrenci, uzun boylu, kısa kesilmiş saçlı, önden iki dişi eksik Mehmet Ali isimli şahıs tarafından gerçekleştirilebileceği haberi alınmıştır." Gizli devlet, Mehmet Ali Ağca'dan ve MHP ile bağlantılarından, eylem hazırlıklarından Ocak 1979'dan itibaren haberlidir. Kaynağın doğru bilgi verdiğini ortaya koyan satırlar şöyle: "Gazeteci Abdi İpekçi'nin 1 Şubat 1979 tarihinde öldürülmesi ve katil zanlısı olarak 25 Haziran 1979'da İstanbul'da yakala-

nışından sonra televizyonda gösterilişi sırasında daha önce sansasyonel eylem koymak üzere adı geçen M. Ali isimli şahsın M. Ali Ağca olduğu bizzat kaynak tarafından teşhis edilmiş, Mehmet Ali Ağca'nın önden eksik 2 dişini 1979 yılı Ocak ayında yaptırdığı araştırma sonucu öğrenilmiştir" Gizli devlet Ağca'nın "dişini saymıştır", varlığından haberdardır. Ağca'nın bağlantılarına ilişkin bölümün başlığında ise "Abdi İpekçi'nin Öldürülmesi Eyleminin ÜGD ve MHP ile Bağlantısı" ifadesi yer alıyor. Okuyalım:

"1) Abdi İpekçi'nin öldürülmesi sırasında MHP Eminönü İlçe Başkanı olan bilahare Malatya İl 2. Başkanlığı yapan Zülfikar Yasan, 12 Eylül 1980'den sonra Malatya'da yapılan sorgulamasında: 15 veya 16 Ocak 1979 tarihinde MHP istanbul İlinden sorumlu eğitimci Yılma Durak'ın kendisinden Abdi İpekçi'nin öldürülmesi konusunda güvenilir bir eylemci bulmasını istediğini, bunun üzerine hemşehrisi olan Ülkücü Mehmet Şener'i talimatlandırdığını ve Mehmet Şener'in Yılma Durak ile direkt irtibata geçtiğini, Yılma Durak'ın Abdi İpekçi'nin sansasyon yaratma maksadıyla Öldürülmesi emrini Ankara'dan aldığını, ancak emri kimden aldığını söylemediğini, bunun Namık Kemal Zeybek (Y.N. Milliyet Gazetesi sahibi Aydın doğan'ın bacanağı) veya Alpaslan Türkeş olabileceğini tahmin ettiğini, eylemin gerçekleştirilmesi ve Ağca'nın yakalanmasından sonra Yılma Durak'ın Mehmet Şener'i Almanya'da Musa Serdar Çelebi'nin yanına gönderdiğini ifade etmiştir.

2) Mehmet Ali Ağca Emniyette verdiği ifadesinde, Abdi İpekçi'nin öldürülmesi talimatını kendisine Mehmet Şener'in verdiğini, silahı da adı geçenin temin ettiğini söylemiştir. Mehmet Şener; Ülkücü kesim ile iltisaklı bir şahıstır. Ayrı zamanlarda ve ayrı yerlerde yapılan sorgulamalarda, Mehmet Ali Ağca ile MHP Malatya 2. başkanı Zülfikar Yasan'ın ifadeleri birbirini teyid etmektedir.

3) M. Ali Ağca, Emniyet Müdürlüğündeki ifadesinde Abdi İpekçi'nin öldürülmesinden sonra Yavuz Çaylan'la Aksaray'da MHP-ÜGD binasına giderek silahı Mehmet Şener'e verdiklerini söylemiştir"

Mehmet Ali Ağca'nın, ilk kaçırılma teşebbüsüne ilişkin olarak söz konusu raporda şunlar yazılı: "'Sıkıyönetim mahkemesince tutuklandıktan sonra Maltepe Askeri Cezaevine sevk edilen ve burada isteği üzerine ülkücülerin kaldığı bölüme yerleştirilen M. Ali Ağca'nın ilk kaçırılma teşebbüsü 5 Kasım 1979 tarihinde yapılmıştır. İstanbul 4. Ağır Ceza Mahkemesinde muhtelif gasp suçlarından yargılanmakta olan ve Kartal Askeri cezaevinde tutuklu bulunan sanık Atilla Serpil'in, adı geçen mahkemece Adli Tıp'ta müşahade altına alınmasına karar verilerek, dosyayı 13 Eylül 1979 tarihinde Adli Tıbba gönderilmiş ancak Adli Tıp'ta boş yatak olmaması nedeniyle sanık tekrar Askeri Cezaevine gönderilmiş ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesince Adli Tıp'ta müşahade altına alınmasına karar verilen sanık M. Ali Ağca, 5.11.1979 tarihinde Atilla Serpil ile birlikte koğuşlarından çıkarılarak Astsubay Üsçvş. Muzaffer İnan tarafından üzerleri arandıktan sonra Asteğmen Bayram Sarıtaş ve Astsubay Yusuf Hududi nezaretinde Adli Tıbba gönderilmiştir.

Adli Tıp'ta dosyası gelmediğinden müşahadeye alınamayacağı bildirilen M. Ali Ağca'dan kelepçesi çözülen Atilla Serpil müşahade odasına girdikten sonra 2 silah çıkarmış ve gardiyanı rehin almıştır. Daha sonra Yusuf Hududi'ye de durum bildirilmiş, Atilla Serpil teşebbüsünün neticelenmeyeceğini anlayınca teslim olmuştur." Bu kaçırma teşebbüsü sonrası gündeme gelen Maltepe Cezaevi "firarı" ve firar olaylarına adı karışan şahıslar" "gizli" raporda şöyle anlatılıyor: "M. Ali Ağca 24 Kasım 1979 günü saat 02.00-02.30 sıralarında Maltepe Cezaevinden kaçırılmıştır. M.

Ali Ağca'nın cezaevinden firarının planlanması, gerçekleştirilmesi ve firardan sonra adı geçenin yer değiştirmesi ve maddi imkan temininde bizzat MHP ve Ülkücü kesim mensubu , bu kesimle iltisaklı şahısların rol aldığı görülmektedir... M. Ali Ağca'nın gerek Adli Tıbba şevkinde yanında bulunan gerekse firar ettiği cezaevinde firar gecesi nöbetçi olan Astsubay Yusuf Hududi'nin de, Ülkücü kesimle iltisaklı olduğu firar olayından önce tespit edilerek 19 Eylül! 1979 tarihinde hakkında İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığına bilgi verilmiştir. 16 Eylül 1979 tarihinde ÜGD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu üyelerinden Süleyman Sırrı Özdolap ile aynı cezaevinden tutuklu Ülkücü Ahmet Malkan'ın temaslarını sağladığı tespit edilmiştir. Tutuklu Ahmet Malkan, ÜGD İstanbul Şube Başkanı Recep öztürk'e tutuklu Yunus Meral'le görüşmelerini sağlayabileceğini, bu konuda cezaevinde görevli Başçavuş'un kendilerine yardımcı olduğunu, cezaevinde değil düğün evinde gibi olduklarını belirtmiştir. Bünyamin Yılmaz'ı M. Ali Ağca'yı cezaevinden kaçırmak üzere angaje edenlerden Mehmet Tanaydın; Malatya'lı olup MHP Gençlik Kolları illegal muhasipliğini yapmıştır. Hasan Hüseyin Şener, Abdi İpekçi'nin öldürülmesi olayında planlayıcılar arasında adı geçen Mehmet Şener'in ağabeyidir. MHP Eminönü Gençlik kolları illegal başkanı olarak görev almıştır. Oral Çelik Malatya'lı militan ülkücülerdendir. Çeşitli gasp, soygun ve öldürme eylemlerinin failleri arasında adı geçmekte, gözüpek bir militan olarak tanınmaktadır. Ramazan-Rasim Gürbüz kardeşler Malatya'lı olup M. Ali Ağca ve arkadaşlarının cezaevinden sonra irtibat kurdukları ve bir müddet saklandıkları kişilerdir." Ağca'nın cezaevinden kaçırılması da MHP ve Ülkücüler'in katkısıyla gerçekleşmiştir. Bu ilişkilerin kapsamına dair raporda yeralan hususlar şöyle:

"1) Ağca'nın cezaevinden firar ettiği ancak firarının cezaevi

görevlilerince henüz anlaşılmadığı, 24 Kasım 1979 günü MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'in emri ile İstanbul'daki MHP ve Ülkücü kesimi üst düzeyde idare eden Yılma Durak, Ankara'dan MHP Genel Merkezi'nden Türkmen Onur ile bir görüşme yaparak kodlu bir şekilde M. Ali Ağca'nın cezaevinden kaçırıldığını, durumun ancak gece anlaşılacağını, konuyu Türkeş'in bildiğini, bu haberi de kendisine iletmesini istemiştir.

2) Yılmaz Durak, 12 Eylül 1980 sonrasında İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ndeki mülakatında; M. Ali Ağca'nın kaçırılacağından önceden haberi olduğunu, bunu Türkeş'e bildirdiğini, kaçırılmayı ayrıca Türkmen Onur'a ilettiğini bildirmiştir.

3) 12 Eylül Öncesinde MHP Eminönü İlçe Başkanı ve daha sonra Malatya İl 2. Başkanlığı yapan Zülfikar Yasan 12 Eylül sonrası Malatya'da verdiği ifadesinde M. Ali Ağca'nın cezaevinden kaçırılmasını kendisiyle birlikte Yılmaz Durak, İstanbul ÜGD Başkanı Recep öztürk, Oral Çelik, Hasan Hüseyin Şener'in karar verip planladıklarını ifade etmiştir. 4) M. Ali Ağca'yı cezaevinden çıkaran Bünyamin Yılmaz, Ülkücü olarak tanınmakta olup adı geçen firar olayında kullanılacak silah İstanbul-Aksaray'daki ÜGD binasında Mehmet Tanaydın tarafından temin edilerek verilmiştir.

5) M. Ali Ağca'yı İran'a kaçırtan Ülkücü Timur Selçuk, Erzurum'da verdiği ifadesinde Ağca'nın Maltepe Askeri Cezaevinden kaçırılması sırasında kendisine yardımcı olan Bünyamin Yılmaz'a İstanbul Teşkilatının silah ve asker elbisesi verdiğini söylemiştir.

6) Mehmet Ali Ağca'nın firar olayında adı geçenlerin tamamı ülkücü kesimle iltisaklı bunlardan bir kısmı bizzat ÜGD veya MHP'de legal, illegal görev alan şahıslardır." Gizli devlet, daha İpekçi öldürülmeden önce tüm İlişkilerini bildiği M. Ali Ağ-

ca'nın attığı her adımdan haberdardır.

MİT tarafından gönderilen bu gizli raporda dikkati çeken bir husus, firar olayını soruşturan askeri savcının MİT'e güvensizliği!. "Firar olayındaki soruşturma yetersizlikleri" başlığı altında belirtilenler bu konudaki vurguyla başlıyor. "1) Milli İstihbarat Teşkilatı firar olayından 9 gün sonra Sıkıyönetim komutanının talebi üzerine soruşturmaya dahil edilmiş ancak Sıkıyönetim Başsavcısı Refik Kara tarafından olayla ilgili olarak görevlendirilen mensuplarımız sorgu mahallinden uzaklaştırılmışlardır." Bu güvensizliğin nedeni bilinmiyor. Ancak "soruşturma yetersizlikleri" bağlamında belirtilenler oldukça çarpıcı. Şöyle: "2) Özellikle firar olayı ile ilgili olarak gözaltına alınan, içlerinde önemli Ülkücü militanların, halen aranmakta olan şahısların ve firar eylemini bizzat organize edenlerin de (Mehmet Tanaydın gibi) bulunduğu sivil sanıkların sorgulamaları yeterince yapılmamış, çok kısa ve sathi ifadelerle yetinilmiştir. 3) Firar olayında birbirleriyle iltisaklı M. Ali Ağca-Bünyamin Yılmaz-Mehmet Tanaydın-ÜGD-Astsubay Yusuf Hududi-Yahya Yılmaz-Osman Alasu İlişkileri araştırılmamış ve üzerinde ciddi şekilde durulmamıştır. 4) Astsubay Yusuf Hududi'nin Adli tıp olayı ve kaçırma olayındaki rolü ciddi şekilde araştırılmamıştır. 5) Sanıkların yakalandığı ikametgahlarda hücre bırakılmamış bu adreslerde herhangi bir tahkikata başvurulmamış, operasyon tümüyle basına intikal ettirilmiş, sanıklar zaman zaman topluca sorgulamaya tabi tutulmuş. Dolayısıyla soruşturmadan gerekli hasıla alınamamıştır. 6) Olayda büyük rolü bulunan ve M. Ali Ağca'nın yakalanmasını sağlayabilecek Mehmet Tanaydın 4 Aralık 1979 tarihinde sorguya alınınamıştır. 7) Kaçırma olayında görev alan şahıslar ile MHP ve ÜGD ilişkilerinin mahiyeti üzerinde hiç durulmamıştır." MİT raporunda, "Mehmet Ali Ağca'nın Yurt Dışına Çıkışı" bölümündeki bilgiler

şöyle: "M. Ali Ağca cezaevinden kaçtıktan sonra 30 Kasım 1979 tarihine kadar İstanbul'da kalmış bilahare Ankara ve muhtelif yerlerde Ülkücüler tarafından kendisine temin edilen yerlerde gizlenerek Şubat 1980'de Erzurum'a geçmiştir. Adı geçen burada ÜGD eski Genel Başkanlarından ve eğitimcilerden Muhsin Yazıcıoğlu'nun Erzurum'daki ÜGD Teşkilatı ile yaptığı görüşmeler sonucu Timur Selçuk isimli ülkücü tarafından İran'a Muhammed Kasım adlı kaçakçı vasıtasıyla kaçırıldığı öğrenilmiştir." M. Ali Ağca, İran'dan dönmüş ve tekrar yurtdışına çıkmıştır. Bu süreç ise raporda şu şekilde anlatılmaktadır: "Mehmet Ali Ağca'nın Nisan-Mayıs 1980 tarihlerinde İran'dan tekrar Türkiye'ye dönüş yaptığı, bazı illerde kaldığı daha sonra adı geçenin Nevşehir Ülkü-Bir üyesi Ömer Ay tarafından Faruk Özgün (Nevşehir Büyük Ülkü Derneği kurucu üyesi ve MHP Gençlik kolu üyesi) adına Nevşehir Emniyet Müdürlüğünden pasaport temin edildiği, Ömer Ay'ın bu pasaportu Zeki Çatlı (Nevşehir ÜGD eski Genel Başkanı Abdullah Çatlı'nın kardeşi) Galip Yılmaz, Sinan Çalışkaner (Ömer Ay'ın kayınbiraderi)nin yardımlarıyla temin ettiği. Ağca'nın bu pasaportla 30 Ağustos 1980 günü Bulgaristan'a çıkış yaptığı incelemelerden anlaşılmıştır." Ağca'nın Türkiye dışına çıkarılması, MHP ve ÜGD ile bağlantılıdır. Rapora göre: "1) M. Ali Ağca ilk İran çıkışında ÜGD Eski Genel Başkanlarından ve MHP eğitimcilerinden Muhsin Yazıcıoğlu'nun direktifleri doğrultusunda Erzurum ve Ağrı'daki Ülkücü teşkilat ve şahıslar tarafından yurtdışına kaçırılmıştır."

Sözkonusu MİT raporunda, Ağca ile ilgili olarak önemli bir "İfade"ye de yer veriliyor. Şöyle: "4 Haziran 1981 tarihinde Viyana Büyükelçiliğine müracaatla önemli ifşaatlarda bulunacağını belirten ve yardım edilmesini isteyen Viyana Kültür Derneği Başkanı Cihat Türkoğlu. eşi ve çocuğunu da yanına alarak Tür-

kiye'ye gelmiş ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü yetkilileri tarafından Moral Eğitim Merkezinde misafir edilerek bilgisine başvurulmuştur. 12 Haziran 1981 tarihinde Teşkilatımız mensupları ile yanında bir Emniyet görevlisi olduğu halde bir mülakat yapılmıştır. Mülakatında, Avusturya'daki ülkücüler ve Avrupa'daki ülkücülerin faaliyetleri konusunda bilgi veren Cihat Türkoğlu, Şubat 1981 'de Viyana'da yapılan ve Mısırlı şahıslara mal edilen bir banka soygunun Abdullah Çatlı, Oral Çelik, Mehmet Şener adlı ülkücüler tarafından yapıldığının muhtemel olduğunu bu konudaki tereddütlerini açıklamasından sonra Avrupa Demokratik Ülkücü Türk Dernekleri Federasyonu Başkanı Musa Serdar Çelebi'nin gizlice Viyana'ya geleceğini kendisine bildirdiğini ve daha sonra Viyana'da görüşüldüğünü, bu görüşmede M. Serdar Çelebi'nin M. Ali Ağca'nın İsviçre'de olduğunu, huzuru bozduğunu, başlarına bela olduğunu, para yetiştiremediklerini belirterek "Genel Başkanın pozisyonu olmasa bir gün bakmayacaklarını, M. Ali Ağca'nın bunlarla irtibatlı olduğunu" ifade ettiğini söylemiştir. M. Ali Ağca ve Abdullah Çatlı'ya Türk Federasyonu tarafından ayda 15000 Şiling verildiğini ve bu grubun faaliyetlerinden bizar olduğunu anlatan Musa Serdar Çelebi'nin Mayıs 1981 ayı içerisinde kendisini aradığını ve "Nasıl şimdi bayram yapıyor mu ..." şeklinde konuştuğunu, adı geçene, bu olayı tasvip etmediğini belirteceğini söylemesi üzerine "çok soru soruyorsun, meseleyi kendin tahlil et, bizle ilgili değil" şeklinde cevap verdiğini ifade verdiğini ifade eden Cihat Türkoğlu; M. Ali Ağca'nın Viyana'ya gelip Mehmet Sever ile bir süre kaldıklarını, Abdullah Çatlı'nın 2 sarı kabzalı Belçika yapısı 14 lü silahlı 30.000 TL. aldıklarını beyan ettiğini, silahların Avusturya-İsviçre civarında bulunan Gölden Dernek Başkanı Yakup Yılmaz vasıtasıyla M. Ali Ağca'ya ulaştırıldığını söylemiştir. Forellerg tara-

fından Musa Serdar Çelebi'nin M. Ali Ağca ile görüştüğü ve silahların durumunu öğrenen Musa Serdar Çelebi yanında Papa eyleminin gerçekleşmeden önce Mehmet Şener'in bir süre ortadan kaybolduğunu, 8 Mayıs 1981'de Musa Serdar Çelebi'nin MHP davasını etkileyecek İran pasaportu taşıyan bir şahsın Avusturya'ya girişini, Almanya'dan gönderdiği pasaportla sağlandığını ifade eden Cihat Türkoğlu, kaçak bir çok ülkücünün Türk Federasyonuyla irtibatlı olduğunu belirtmiştir." Ağca'nın, ülkedışı temasları da yine ülkücülerle olmuştur. Rapora göre: "M. Ali Ağca'nın yurtdışında Ömer Mersan, Musa Serdar Çelebi, Abdullah Çatlı, Oral Çelik, Mehmet Şener, Ömer Ay, Ömer Bağcı ile sürekli teması olduğunu, Ağustos 1980 tarihinde Ömer Mersan'ın M. Ali Ağca'ya 1000 mark yardımda bulunduğu, bu paranın Abuzer Uğurlu kanalıyla temin edildiği, paranın temininde Ülkücü Doğan Yıldırım'ın da katkısının bulunduğu muhtelif kaynaklardan derlenen bilgiler arasında bulunmaktadır." Bugünlerde Ağca'nın Avukatı olarak adı basında sık sık geçen Avukat Doğan Yıldırım'ın adının da geçtiği MİT raporunun bu bölümünün başlığı "M. Ali Ağca-Abuzer Uğurlu-Doğan Yıldırım İlişkisi" başlığını taşıyor. Bu bölümde: "Abuzer Uğurlu; M. Ali Ağca ile İltisaklı olduğu belitilen Ömer Mersan'ın yanlarında tezgahtar olarak bir müddet çalıştırdıklarını, 1975 yılında televizyon mağazasının kapanmasından sonra Almanya'ya giden Ömer Mersan'ın 1980 yılına kadar kardeşi Ahmet Uğurlu ile ilişkisini devam ettirdiğini söylemiştir. 1979 yılı içinde İbrahim Telemen Olayı ile ilgili olarak Selimiye Cezaevinde bulunduğu sırada aynı koğuşta olan Ülkücü Doğan Yıldırım ile tanıştığını, adı geçenin tutukevinde ülkücülerin lideri durumunda bulunduğunu söylemiştir.

1980 yılında Temmuz veya Ağustos ayında Doğan Yıldı-

rım'ın kendisini iş yerinde ziyaret ederek Metin isimli bir arkadaşının Sofya'da parasız kaldığını, adı geçene verilmek üzere 1000 marklık para talimatını Ömer Mersan'a iletmesini istediğini, Ömer Mersan'ın Almanya'da kardeşi Ahmet Uğurlu'nun yanından ayrılıp Sofya'da Türkiye'ye müteveccih kaçakçılık faaliyetinde bulunan Vardar Export sahibi Selami Göltaş'ın yanında çalıştığını öğrendiğini, aynı akşam Sofya'dan Ömer Mersan'ın kendisini arayarak Doğan Yıldırım'ın arkadaşı Metin'e 1000 mark borç verdiğini bildirdiğini, Ömer Mersan ile Metin'in Doğan Yıldırım'ın aracılığı ile tanışmış olmasının muhtemel olduğunu, Papa'ya yapılan suikast olayından sonra Metin'in M. Ali Ağca'nın takma adı olduğunu, basında çıkan ve Ömer Mersan ile olan ilişkilerine ait yazıdan anladığını, M. Ali Ağca ile hiç bir temasının söz konusu olmadığını, Doğan Yıldırım'ın M. Ali Ağca'nın yurtdışına kaçışında ve ihtiyaçlarının temininde rolü olduğuna inandığını belirtmiştir. Abuzer Uğurlu'nun verdiği bilgiler üzerine 16 Temmuz 1982 tarihinde Doğan Yıldırım çalıştığı Halkalı Gümrük Muhafaza Bölge Amirliğine giderken gözaltına alınmıştır. 1970 yılında Deniz Harb okulunda Ülkücülük faaliyetlerine iştirak, sol tandanslı aynı okul öğrencisi Abdullah Gelgeç isimli öğrenciyi öldürmeye kasıt iddiası ile 17 Temmuz 1970'de mahkemeye verilmiş ve Deniz Harb Okulu'ndan tard edilmiştir. 1972 yılında İsparta Öğrenci Yurdunda 15-20 Ülkücü ile birlikte direniş yaptığı için yakalanan Doğan Yıldırım 5 Ekim 1972'de Hürriyet Gazetesinde yer alan açıklamasında Türk Milliyetçiliği düşüncesini benimsediklerini belirtmiştir. Doğan Yıldırım Emniyet Müdürlüğündeki ifadesinde; Abuzer Uğurlu'nun M. Ali Ağca olayı ile ilgili olarak kendisi hakkında öne sürdüğü iddiayı kabul etmemiştir. Adıgeçen, M. Ali Ağca olayı ile ilgili olarak Ağca ile aynı koğuşta kaldığını, Ağca'nın

kaçmasından bir müddet önce koğuş değiştirdiğini ifade ile cezaevi yöneticileri dahil bütün tutukluların firar eyleminden önceden haberdar olduklarını, bu olayın sürpriz olmadığını, olayın cezaevi yöneticilerinin laçkalığından meydana geldiğini söylemiştir." Ayrıca raporda yeralan değerlendirmelerde: "M. Ali Ağca, Avrupa Ülkücü Türk Dernekleri Başkanı Musa Serdar Çelebi ile 1980 Aralık ayında Milano'da buluştuklarını, Çelebi'nin kendisine 1000 mark verdiğini, 1981 Mart ayında Zürih'te yaptıkları görüşmede ise Musa Serdar Çelebi'nin Papa eylemi için vaad edilen 3 milyon Mark'ı kendisine ulaştırma işini üzerine aldığını söylediğini daha sonra 1981 Nisan ayında Mayorka'dan Çelebi'ye telefon ederek parayı aldığını ve suikastı gerçekleştirmek üzere İtalya'ya hareket edeceğini bildirdiğini, İtalya'dan da sık sık Musa Serdar Çelebi'yi telefonla arayarak bilgi verdiğini ifade ettiği, gerek telefon faturalarının tetkikinden, gerekse 3 Kasım 1982 tarihinde yakalanan Musa Serdar Çelebi'nin Alman Savcısına verdiği bilgilerden doğrulandığı, bu arada Bekir Çelenk'in de suikast olayında idareci para kaynağı rolünün bulunduğu belirtilmektedir" Rapor, "Ükücü kesimle ilgili genel tespitlerde ise şunları belirtiyor: "12 Eylül 1980 öncesinde aşırı sol ve aşırı sağ'ın Türkiye'de yarattığı terör ve anarşi ortamında ve ülkenin süratle bir iç harbe götürülüşün de taraflardan biri olan Ülkücü kesimin 1961 yılından itibaren yasal kadrolaşma çalışmalarına yöneldikleri, 1968'lerde Üniversite ve Yüksek Okullarda Ülkü Ocakları Birlikleri adı altında kurdukları örgütlerde gençlik kesimine yayıldıkları ve bilahare muhtelif meslek kesimlerinde, MHP ve MHP Gençlik kolları dışında 25 ana örgüt oluşturarak Türkiye sathında 1183 şube açtıkları, aşırı solun saldırılarına karşı korumak, devlet güçlerine yardımcı olmak bahane ve propagandası ile 1968 yılında başladıkları, 1975 -1976 yılın-

da hızlandırdıkları silahlanma faaliyetleri ile karşıt görüşlü olarak niteledikleri şahıs ve gruplara, tarafsız kişilere karşı eylem yaptıkları, toplumda sansasyon yaratacak öğretim üyesi, yazar ve tanınmış şahısların öldürülmeleri eylemlerini gerçekleştirdikleri, muhtelif bölgelerde büyük kitleleri birbirine düşürecek mezhep ayrılıklarını istismar ettikleri, Ankara'da Genel Merkez nezdinde açtıkları seminerlerde eğitimci maskesi altında terör, provakosyon, ajitasyon konularında şahısları yetiştirdikleri ve bunları muhtelif bölgelerde eylemci kesimin başına getirdikleri, kendi görüşlerini iktidara getirebilecek her türlü eyleme, ülkenin uğrayacağı zararları düşünmeden tereddütsüz gerçekleştirdikleri, bugüne kadar muhtelif kaynaklardan alınan bilgiler, sanık ifadeleri ve mahkeme kararlarından ortaya çıkmıştır."

MİT bu tespitlerden sonra, Henze-Clering damgalı CIA senaryosuna uygun biçimde faşist terörün ve ülkücü örgütlerin arkasında Bulgaristan'ın olduğunu vurgulamaktadır. Stoyanov adlı bir Bulgar görevlinin, Türkiye aleyhinde casusluk suçundan 12,5 yıl hapse mahkum edilen Mehmet Erel'e yıllarca önce yaptığı açıklamalar! kaynak gösterilmiştir bu çıkarımlarda. Ayrıca, Papa suikastı ile ilgili olarak da CIA kurguları temelinde, KGB-Bulgar Gizli servisi-Ağca-Kaçakçılar eksenli senaryolar ortaya atılmıştır. Ancak bu çıkarımlar bir yana somut olarak Ağca'nın, Türkeş-MHP-Ülkücüler bağlantısı net bir biçimde söz konusu raporda belirlenmiştir. Buna göre: "Bütün bu hususlar yanında M. Ali Ağca'nın sansasyonel bir eylem gerçekleştirmek üzere MHP ve Ülkücü kesim mensupları tarafından talimatlandırılması. adı geçenin cezaevinden firarının ve yurtdışına kaçışının yine Ülkücü kesim ve MHP ile iltisaklı şahıslar tarafından gerçekleştirilmesi MHP'nin en önemli elemanlarından biri ve Alpaslan Türkeş'in sağ kolu olarak nitelendirilen Yılma Durak'in M. Ali Ağca'nın ce-

zaevinden firar ettiğini henüz firar hadisesi ortaya çıkmadan Türkmen Onur kanalıyla Alpasan Türkeş'e iletmesi ve Türkeş'in konudan haberi olduğunu belirtmesi, Ağca'nın yurtdışında Avrupa Ülkücü Türk Dernekleri Fedrasyonu Başkanı Musa Serdar Çelebi ve Abdullah Çatlı, Oral Çelik, Mehmet Şener ve diğer ülkücü şahıslarla temas etmesi, son olarak Papa'yı öldürmesi için vaadedilen 3 milyon .markın kendisine yine Serdar Çelebi tarafından verildiğini belirtmesi. M. Ali' Ağca'nın Türkiye'de ve Avrupa'da faaliyet gösteren aşırı sağın ülkücü kesimince yönlendirildiği ihtimalini büyük ölçüde kuvvetlendirmektedir."

Ülkücülerin İpekçi olayındaki rollerine ilişkin bir çok soru yanıtlanmakla birlikte bugün hala yanıt bekleyen bir soru ortada duruyor. İpekçi'nin katlinden sonra "Ankara Hürriyet Bürosu'nu arayan ve adını açıklamayan bir kişi temsili resmi gördükten sonra tanıdığına emin olduğunu belirterek, bu kişi 1978 yılında Ülkücü Gençlik Derneği İkinci Başkanlığı yaptı. Adı Abdullah'tır, ancak soyadını bilmiyorum. Ragıp Tüzün Caddesi'nde oturur" biçiminde ihbarda bulunmuştur. Bu ihbarın sonuçları bilinmiyor ancak söz konusu kişi Abdullah Çatlı...

Kontrgerilla-Ülkücü bağlantılı bir başka firar öyküsü de önemli bağlantılara ışık tutuyor. Mamak İç Emniyet eski Amiri Yüzbaşı Hasan Mescioğlu'nun anlatımlarına dayalı olay "Yüzyıl" dergisinde şöyle anlatılmış: Hasan Mescioğlu 1946 Çankırı doğumlu. 1965 yılında Harp Okulu'ndan asteğmen olarak mezun oluyor. Ankara Zırhlı Birlikler ilk görev yeri. Son görev yeri ise Mamak Askeri Cezaevi. İç emniyet subayı. Buradaki görevine başladığı tarih, 6 Kasım 1979. Ünlü Mamak firarına kadar 10 ay bu görevi sürdürüyor. İsa Armağan 1956 Niğde ili Ortaköy ilçesi Harmanlı Köyü nüfusuna kayıtlı. Silahlı sağ eylemci 10 Ağustos 1979 tarihinde, Ankara Balgat'ta 3 kahveyi silahla tarayarak 5

kişinin ölümü ve 12 kişinin yaralanması olayında idam cezası aldı. 26 temmuz 1980 günü Mamak Cezaevi'nden firar etti. Şimdi nerede olduğu bilinmiyor (Y.N. bu haberden yıllar sonra pazarlık! sonucu Türkiye'ye döndü. Uzun yıllar İran'da bulundu) Mustafa Pehlivanoğlu 1958 Bilecik Bozöyük nüfusuna kayıtlı. İsa Armağan'ın suç ortağı idam cezası aldı, firar etti, yakalandı. Yaptıklarından pişman olup, itirafçı olduysa da asılmaktan kurtulamadı. Bu üç kişiyi bir olay birleştirdi; Mamak firarı Firar gününe dönelim. 26 Temmuz 1980. Mamak Cezaevi A Blok Tecrit-3'e akşam sayımı için gelen Üsteğmen Selim Yıldız'a hücredekiler sayım yaptırmadılar. Durum nöbetçi subay Yüzbaşı Hasan Mescioğluna bildirildi. Sayımı yaptırdı Mescioğlu. İki eksik İsa Armağan ile Mustafa Pehlivanoğlu. İki firari, hücrenin tavanını delerek askeri kıyafetlerle kaçmışlar. Mescioğlu durumu üstlerine bildirmek için telefona koştu "iki telefonda yanıt vermiyordu. Telefonları bir türlü açan olmadı. Bu bana göre geciktirmek için yapıldı..." Mescioğlu 7-8 saat gibi kısa bir süre içinde firarı öğrendiklerini ve bu sürenin Türkiye'de bu kadar kısa sürede öğrenilen ilk firarlardan biri olduğunu söylüyor. Olayı duyan telaşa kapılıyor. Alarm veriliyor. Bu arada Mamak'ta görevli erlerin de sayımının yapılması isteniyor. İki firar da erler arasından çıkıyor. Murat Coşkun adlı er sevgilisiyle buluşmak için firar etmişti. Öteki olayda parmağı olan Abdülkadir Böcü'ydü. Olaydan 2 ay önce Abdulkadir Böcü'nün Tecrit-3'deki sağcı tutuklularla çok içli dışlı olduğu gerekçesiyle kıta hizmetine verilmesi kararlaştırılmıştı. Ama er Böcü, Mamak'tan uzaklaştırılacağı yerde dış emniyet görevine verilmiş. Yüzbaşı Mescioğlu, Böcü'nün hemen yakalanması için emir verildiğini, ancak tam bu sırada kendisinin de gözaltına alındığını söylüyor, elbiseleri çıkarılarak Merkez Komutanlığı'ndaki bir odaya hapsedilmiş. Mescioğlu'nun daha sonra öğren-

diği başka ilginç bir olay daha var: "Firar olduğu gün Mamak Cezaevi'nde kimliğini bir türlü saptayamadığımız bir albay dolaşıp durmuş. Kimdi, bu albay, neden Mamak'ta bulunuyordu? Bunun yanıtını bulamadım." Merkez Komutanlığının bir odasında Mescioğlu'nun sorgulaması sürerken Mamak'ta mahkumlar isyan çıkarmış. İnanılmayacak bir olay daha! Mescioğlu'na elbiseleri iade ediliyor ve isyanı bastırması isteniyor. İsyan bastırılmış. Ama Mescioğlu'nun elbiseleri geri alınmış. Sorguya devam! "Acıların en büyüğünü ben çektim. Yönettiğim Mamak'ta tutuklu olarak 2,5 yıl yattım. Emrimdeki görevliler bana işkence yaptılar. Suçlamaları kabul etmem ve konuşmamam için." Bu arada basın firarla ilgili manşetler atıyordu: "Devletler alay ediyorlar, diye." Mescioğlu yapılanları şimdi daha iyi anladığını belirtiyor: "12 Eylül'e malzeme gerekiyordu. İki idam hükümlüsü kaçınca işler daha iyi olacaktı. Toplum daha huzursuz olacaktı. İçeri alınan katiller elini kolunu sallaya sallaya çıktı havası yaratıldı. Bunu başardılar" diyor.... Firar sonrasında dikkatini bir olay daha çekmiş, Mescioğlu'nun. İsa Armağan ile Mustafa Pehlivanoğlu Mamak'tan Ulus'a bir arabayla geliyorlar. Ulus'ta Armağan, Pehlivanoğlu'na para bulacağını ondan sonra yine beraber kaçacaklarını söyleyip ayrılıyor. İki kişiyle kaçamayacağını anlayan İsa Armağan, Pehlivanoğlu'nu atlatıyor. Pehlivanoğlu'nun ondan sonra yaptıklarına dikkat çekiyor Mescioğlu: "Pehlivanoğlu sanki takip ediliyor. Adam Abidinpaşa'ya gidiyor. Oradan ayrılıyor. Hemen sonra Abidinpaşa'daki insanlar gözaltına alınıyor. Eskişehir Ülkücü Gençlik Derneği'ne gidiyor. Dernektekiler MHP Genel Merkezi'ni arıyorlar. Genel Merkez "Aman dikkatli olun, MİT izliyor olabilir ilgilenmeyin, diyor. Pehlivanoğlu oradanda ayrılıyor. Kısa bir süre sonra Eskişehirdekiler de alınıyor. İki önemli olay var: Bir, Pehlivanoğlu ile MHP ilgilenmiyor. İki, takip ediliyor." Peki İsa

Armağan'a ne olmuş? Ondan haber yok. Ulus'tan sonra nereye gittiği, neler yaptığı hala bir giz. Ama Armağan'ın cezaevindeki durumu ilginç. Mescioğlu anlatıyor: "Mecbur kalmadıkça kimse ile konuşmazdı. Mecbur kalmadıkça havalandırmaya bile çıkmazdı. Tek yaptığı hücresinde yere bağdaş kurup oturarak bir noktaya saatlerce bakmaktı. MHP'lilerle arası hiç iyi değildi. Dışarı çıkınca yakın arkadaşı olan Balgat katliamı sanıklarından Haydar Şahin'i MHP'nin önde gelen adamlarından Abdullah Çatlı'nın öldürttüğünü ve bunun intikamını alacağını söylemiş. Ayrıca Çatlı'nın kendisinden para aldığını, bunu vermek istemediğini filan ben hep sonra öğreniyorum. İsa Armağan ile Pehlivanoğlu çok farklı insanlardı... "Olaydan bir kaç gün önce erler Tecrit-3'den gürültüler duyuyor. Çavuşlarına söylüyorlar. Çavuş 'erler komutanlarına söyler ' diye durumu üstlerine bildirmiyor. Fakat çavuş hakkında da hiç bir işlem yapılmıyor. Mescioğlu ... "Bu firar olayı değildir" konumunda. "Mustafa Pehlivanoğlu yakalanıyor, benimle yüzleştirmiyorlar. Olayın tatbikatı, keşifi yapılıyor, beni götürmüyorlar. Kaçış olayının mahkemesi sürüyor, adam ayrıca itirafçı oluyor buna rağmen asıyorlar. İsa Armağan'ın İran'da olduğunu ve TC. devletinin iadesini İran'dan istediğini TV ve radyodan kamuoyuna duyuruyorlar. Ama İran Dışişleri Bakanlığı kendilerine bir başvuru olmadığını söylüyor. Bu İsa Armağan olayını iyi düşünmek lazım."

Tekrar Ağca'ya dönersek İstanbul Sıkıyönetim Askeri Savcılığı'nın 1983/106 esas 1984/26 karar no'lu dosyasında yeralan bazı önemli bulguları şöyle sıralamak mümkün:

Ağca, "Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesinde okuduğu 1977-1978 yıllarında, bu fakülteyi beğenmediğinden .... 1978 yılında yapılan üniversite giriş sınavlarında başvuru için gerekli belgeleri kimliği tespit edilemeyen bir arkadaşı ile düzen-

lemiş" daha sonra düzenlenen sahte belgelerle İ.Ü. İktisat Fakültesine girmiştir. Ağca İpekçi'nin öldürülmesi dışında, İstanbul Laleli ve Beyazıt bölgelerinde kaçakçılık olaylarına karışmış, 22.3.1979 tarihinde İst. Kızıltoprak-Bağdat cad. Hamza Yıldırım'a ait kuyumcu dükkanı ile Koşuyolu Fruko deposundan silahlı gasp yapmış, Ramazan Güzbüz'ün öldürülmesi olayına karışmıştır. Ağca dosyasında düşündürücü bir bölüm de Uğur Mumcu'nun anlatımları, Mumcu 25.1.1983 tarihinde tanık sıfatı ile verdiği ifadede: "cinayetten 5 gün önce TÜSİAD tarafından düzenlenen bir açık oturumda kendisi ile Abdi İpekçi arasında görüş birliği sağlandığı halde karşı görüşü temsil eden Nazlı Ilıcak ile aralarında bir tartışmanın çıktığı, kendisininde bu açık oturumda silah kaçakçılığı ile terör arasındaki ilişkiyi anlattığını, bu değirmenin suyunun Türkiye'deki en yaygın ve güçlü gizli örgüt olan mafya adı verilen kaçakçılık çetelerinden geldiğini.... bu sözlerinin bazı işadamları tarafından tepki ile karşılandığını .... Abdi İpekçi'nin söz alarak "Uğur Mumcu'nun söylediklerine aynen katılıyorum ve bu düşüncelerin altına imzamı atıyorum" şeklinde konuştuğunu ve toplantı bitiminde bir kısım parlamenterlerin ve işadamlarının İpekçi'yi aralarına alarak tartıştıklarını, bir kaç gün sonra bu açık oturumla ilgili konuşma bantlarının bu kargaşalık içinde çalınmış olduğunu öğrendiğini ... Ağca ile Roma Rebibia cezaevinde konuşması sırasında kendisine Abdi İpekçi'yi Oral Çelik'in öldürttüğünü söylemiştir." Bu arada, Cumhuriyetçi Güven Partisi Genel Başkanı Turhan Feyzioğlu'nun kendisine, Abdi İpekçi'nin gazetenin satışı nedeniyle öldürüldüğünü bir işadamından duyduğunu belirtmiştir. (Bu işadamı Nurullah Gezgin'dir). "Milliyet Gazetesi sahibi Ercüment Karacan 3.2.1983 tarihli İfadesinde; Ekonomik nedenlerle ve gazetenin borçlarının artışı nedeniyle ve başka bir sebep olmaksızın satışı istediğini, ka-

çakçılık konulu bir yazı dizisi hazırladığını bilmediğini, gazetenin Kemal Derinkök'e satışını kendisinin istemediğini ve tavsiye üzerine Aydın Doğan'a sattığını .... beyan etmiş"tir. Bu arada bir ara Kemal Derinkök'le yapılan görüşmelerde Ercüment Karacan'ı temsilen Bülent Çorapçı bulunmuştur. (Çorapçı'nın Anadolu Endüstri Holding bünyesindeki bazı şirketlerde hisseleri vardır. Bu grupta Turgut Akan, Işık Biren v.s bir çok isim görev yapmıştır.). İpekçi'nin kaçakçılık konularındaki zamansız! çıkışı büyük sermayenin tepkisini çekmiştir. Ayrıca, Henze'lerin hazırladığı son derece kapsamlı ve Sosyalist ülkelere yönelik psikolojik harekat ve propaganda boyutuda olan planda bu tür erken! çıkışlara tahammül! yoktur. Abdi İpekçi'nin eşi Sibel İpekçi 25.1.1983 tarihli Savcılık ifadesinde: "Eşim Abdi İpekçi'yi kimin öldürdüğü hususunda maalesef herhangi bir isimden söz edemiyorum, ancak bazı kuşkularım var, şöyle ki; Eşimin adres ve telefon defteri olaydan 15 gün önce kaybolmuştu, yine olaydan önce arabanın anahtarı,kaybolmuş ve bilahare Milliyet Gazetesinin önünde çiçeklerin yanında bulundu, bu sebeple iki defa evimize taksi ile gelmiştik ... eşimin bana anlattığına göre birgün Gayrettepe'de bir şahıs silahla arabasının önüne çıkmış, fakat ateş etmemiş, TÜSIAD TOPLANTISINA KATILMIŞTI. Bu toplantıya Uğur Mumcu, Nazlı Ilıcak, EŞİM ABDİ İPEKÇİ ve onun dışında bir kişi daha katılmışlar, (Y.N. Feyyaz Berker!) bu toplantı hakkında bize bilgi verirken Uğur Mumcu'nun konuşmalarının her kelimesinin altına imzamı atarım demiş, bu toplantıda yapılan konuşmalara ait bantlar mevcut olmasına rağmen eşimin konuşma bandının kaybolması dikkat çekici olmuştur." Savcılık toplanan deliller ışığında şu tespitleri yapıyor: "3) Abdi İpekçi'nin telefonla tehdit edildiği anlaşılmış ise de; güvenlik kuvvetlerince ve Milliyet Gazetesi Yönetici ve görevlilerince tehdit eden kişinin kimlik ve ad-

resi ile ilişkili olduğu örgütün tesbit edilemediği anlaşılmıştır. 2) Abdi İpekçi faillerinin, olaydan önce Milliyet Gazetesinde görevli kişilerle ilişkide bulunduğu iddia edilmiş ise de bu konuda bir delil elde edilememiştir. (Y.N CIA istasyon şefi Henze Milliyet'te 15 yıllık dostluklardan sözediyordu) 3) Abdi İpekçi'nin odasında özel not defterinin hangi tarihte ve kim tarafından çalındığı hususu soruşturmada önemle araştırılmış olup, failin kimlik ve adresinin tespiti mümkün olamamıştır. 4) Abdi İpekçi'nin kaçakçılık konusunda bir çalışma yaptığı ve dosya hazırladığı ve bu suretle menfaati ihlal edilen kişiler tarafından öldürülmüş olabileceği iddia edilmiş ise de; Abdi İpekçi'nin özellikle kaçakçılık hususunda bir çalışma yaptığına dair bir belge ve delil elde edilememiştir." Sözkonusu iddianamede "tipoloji" açısından en dikkate değer bağlantı, Türkeş'in sağ kolu, "doğunun başbuğu" olarak bilinen Yılma Durak İle ilgili yazılanlar. Şöyle ki: "Bu teşekkülün bir eylemi olarak Zülfikar Yasan ile birlikte Abdi İpekçi'nin öldürülmesi fikrini ortaya atarak taammüden adam öldürmek suçuna katıldığı, Kartal Maltepe Askeri cezaevinde tutuklu bulunan Ağca'nın kaçırılması eyleminde rüşvet olarak verilecek paranın 170.000. TL. sini sağlamak suretiyle firara yardımcı olduğu anlaşılmış ve hakkında bu suçlardan kamu davası açılmıştır."

MHP VE KATLİAMLAR

Paramiliter faşist örgütlenme ciddi ölçülerde silahlanmıştır. Örgütün silah durumuna ilişkin olarak çeşitli il ve ilçelerde ülkücü dernek temsilcilerinin katılımıyla "istişari" toplantılar yapılmıştır. Bu toplantılardan biri de 12-13 Ocak 1980 tarihlerinde, 6 il, 34 ilçe temsilcisiyle Balıkesir'de gerçekleştirilmiştir. Bu toplantıda kitap isimlerine dayalı bir şifreleme sistemiyle silah işleri konuşulmuştur. Bu şifre sistemi şöyledir: Dış Politika ve Kıbrıs: Dinamit, Türkiye Tarihi: Büyük Otomatik, Gönül Seferberliği: 14'lü tabanca, Köse Kadı: 9'lu tabanca, Dündar Taşer'in Büyük Türkiyesi: 7.45 mm çaplı tabanca, Konuşmalar: Smith Wesson Tabanca, Leninizm-Komünizm: 6.35 mm çaplı tabanca, Temel Görüşler: Küçük Otomatik.

Örgütün silahlanmasının boyutları açısından dava dosyasına yansıyanlar şöyle: 20 Eylül 1980'de Türközü bölgesinde yapılan aramalarda 1 adet 9 mm tabanca, 17 adet dinamit lokumu, 1 adet el bombası ele geçirilmiştir. Yine 22 Eylül 1980'de Köstence bölgesinde yapılan aramalarda 11 adet 7.65, 1 adet 6.35, 1 adet otomatik makinalı tabanca, 120 adet muhtelif çapta mermi ile çok sayıda ülkücü yakalanmıştır. Silah dosyası klasörü 51 dizide yeralan belgeye göre, İzmir'de yapılan operasyon sonucu, Zafer Karaboğa, Ali Bülent Orkan ile birlikte 24 kişi 1 makinalı

tabanca, 18 değişik çapta tabanca, 9 adet bomba ile yakalanmıştır. Ali Bülent Orkan, Ankara-Piyangotepe katliamı sanığıdır, sözü edilen grup ayrıca 8 öldürme 25 bombalama olayınında failleridir. 'Teşkilat raporlar, 1 numaralı klasör 68. sıra"da yeralan belgeye göre de 17 Ekim 1980'de, Ankara Abidinpaşa'da yapılan operasyonlarda 1 adet portsait otomatik tabanca, 3 adet 9, 2 adet 7.65 mm tabanca, 1 adet el bombası, 3 adet bomba imalinde kullanılan kalıp, 1 adet fünye, 2 adet fitil takılı fünye, 100 adet mermi çekirdek kapsülü, 24 adet mermi ve peruk ele geçirilirken yakalanan kişilerin 5 öldürme, 1 bombalama ve Başkent lisesinin taranması olayının failleri oldukları belirlenmiştir. Özellikle semt ve mahalle örgütleri ekseninde çok sayıda silah ve mühimmat ele geçirilmiştir. Yine bu kapsamda, Mamak misket mah, Şahintepe ve Kayaş Şahap Gürler mahallesinde yapılan aramalarla 13 Kasım 1980 itibarıyla Ülkücü Ölüm timlerine ait, 1 adet sten, 2 adet 9 mm, 15 adet 7.65 mm ve 2 adet 6.35 mm çapında tabanca 245 adet mermi, 10 adet dinamit lokumu. 10 m saniyeli fitil ele geçirilmiştir. Bu silahlarla yakalanan faşistlerin Polis memuru Osman Çokbilen'in öldürülmesi, çok sayıda sol görüşlünün evinin kundaklanması, silahlı çatışma, patlayıcı madde atma eylemlerini gerçekleştirdikleri anlaşılmıştır. Teşkilat raporları 1 no'lu klasör 81. dizide yeralan belgede ise 38 Kasım 1980'de Etlik-Ayvalı yöresinde yapılan aramalarda ilgili bilgiler bulunuyor. Buna göre, yapılan aramalarda 1 adet sten otomatik tabanca, 1 adet numarasız sten otomatik tabanca, 1 adet 9 mm'lik Astra, 1 adet 14'lü, 1 adet 7.65'lik, iki adet 7.65 mm'lik tabanca, 1 adet mavzer tüfek, bir adet patlamaya hazır parça tesirli savunma el bombası, 15 adet dinamit lokumu, 551 adet 7.65, 143 adet 9, 52 adet M-S mavzer mermisi ele geçirilmiştir. Bu bölgedeki faşist timde iki kişiyi öldürmüş, bir çok yaralama,

ev kurşunlama eylemini gerçekleştirmiştir. Ankara Topraklık, Cengiz Topel, İncesu, Seyranbağları, Şahap Gürler bölgesinde faaliyet gösteren, ölüm timlerinin ele geçirilebilen silahlarının dökümü ise şöyle: 1 adet sten makinalı tabanca, 27 adet tabanca, 271 adet mermi, 3 adet dinamit lokumu, 5.5 m saniyeli fitil, 12 adet infilak kapsülü. 21 Şubat 1981 tarihinde Ankara Gölbaşı'na bağlı Hacılar köyünde yapılan operasyonda, MHP Ankara İl Gençlik Kollan Başkanı Ali Uzunırmak'a ait ve birçok öldürme, yaralama olaylarında kullanıldığı saptanan örgüt silahlarından 2 adet tabanca, 4 adet patlamaya hazır bomba, 2 adet el telsizi gömülü olduğu yerden çıkarılmıştır. Bu arada faşistler tarafından bir çok silahın gömüldüğü anlaşılmıştır. Örneğin, Ankara'da Mareşal Fevzi Çakmak caddesiyle, Akdeniz caddesinin kesiştiği köşedeki park yanındaki boş arazide 28 Ocak 1981 günü başlatılan aramalarda, çanta içinde yağlanmış 49 adet dinamit lokumu, 1 adet uzun namlulu thomson makinalı tabanca, 2 adet uzun 9'luk Browning marka tabanca, 1 adet numarasız ve uzun 9'luk Browning tabanca, 1 adet 38 kalibrelik toplu tabanca, 1 adet Unuvie, 9 mm'lik bir tabanca, bunlara ait şarjör, çok sayıda mermi ve bir adet "uzun namlulu silaha takılmaya elverişli dürbün" ele geçirilmiştir. Sadece Adana-İzmir-İstanbul'da yapılan operasyonlarda ele geçirilebilen silahlar ise faşist Ölüm mangalarının donanımına ışık tutuyor, buna göre ele geçirilen silahlar şunlar: 20 adet makinalı tabanca, 4 adet tüfek, 333 muhtelif çap ve markada tabanca, 118 adet dinamit lokumu, 19 adet patlamaya hazır bomba, 8003 adet mermi, 172,5 m. saniyeli fitil, 51 adet fünye, 272 adet şarjör, 960 gr. barut, 171 adet dinamit kapsülü. 36 adet orijinal mermi çekirdeği, 7630 gr. TNT, 880 gr. tortu, 610 gr. kırmızı fosfor, 1 kg. sodyum nitrat, 1 adet boğma zinciri....

Faşist örgütün bilinçlendirilmesi, şartlandırılması, yönlendirilmesi doğrultusunda yoğun bir "eğitim" kampanyası yürütülmüştür. Bu temelde ilginç bir belge, MHP Genel Merkez binasında Genel sekreter yardımcısı Yaşar Okuyan'ın çalışma masasında bulunan 12 sahifelik "Gizlilik, Baskı ve İhanet Üzerine" başlıklı dokümandır. Bu dokümanda yeralan bazı önemli bölümlerde şunlar yazılı: "Her ülkücü bir gün kendisini de senelerce hapishaneye düşürecek bir tutuklama tehlikesiyle karşılaşabilir. İçeri düştüğünden dolayı kavgası bitmiş sayılmamalıdır, hapishane deneyi bir katkı olmalı ve hapishanede de her an kavgayı sürdürmelidir. Poliste, savcılık ve mahkemede olanlar sokaktaki savaşımızın bir parçasıdır... Tarihin ölümsüz derslerinden biri de şudur: Tedhişten yardım gören felsefi bir fikir hiç bir zaman idari usullerle mağlup edilemez... Bu keyfiyet Devletlerin resmi hamilerinin hoşuna gitmez, fakat bu hal inkar kabul etmez bir gerçektir (Adolf Hitler-Kavga s. 484) .... İllegal şartlarda Milliyetçi Hareket olarak millete ulaşmak, onu şuurlandırmak ve teşkilatlandırmak çok daha zordur. Bu zorluğu ortadan kaldırmak, kendi milliyetçi-toplumcu düzenimizde 6 sosyal dilime ulaşmak imkanlarını yaratmak, dün olduğu gibi bugün de uğrunda mücadele ettiğimiz bir hedeftir. Ama illegalitenin bazı durumlarda bir hareketin silkinmesi, kendine gelip toparlanması için müsbet tesirleri olduğuda görülmüştür ... Evet bugün illegal çalışma, gizli çalışma bir mecburiyettir; gizli çalışmanın da kuralları vardır. Bunlar tarihteki bütün milliyetçi hareketlerin edindiği tecrübelerle meydana gelmiştir. Bunları bilmek ve takip etmekle mükellefiz ve burada konuşulan konular hakkında hiç bir şey söylememeye de özellikle dikkat edeceğim. Rudolp Hess-IV. Reich parlamento yemininden .... I) gizliliği temin eden faktörlerden biri de militan harekatın aynı disiplin içinde olmakla be-

raber birbirinden ayrı bölümlere ustaca bir teşkilatlanma ile ayrılmasıdır. Böylelikle üniformalı baskı kuvvetlerinin bir noktadan indirdikleri darbenin tesirinin sadece o noktada kalması temin edilmiş olur. Yapılacak herhangi bir iş mümkün olduğu kadar az adamla yapılmalıdır. 2 kişi ile başarabileceğin bir işe kötü teşkilatlanma yüzünden mesela 4 kişi karıştırdınmı, tehlike ve muhtemel kayıpları en azından iki misline çıkarmış olursun. 2) Bütün militanların birbirlerini tanımalarına ve herşeyden haberdar olmalarına asla imkan verilmemelidir. Temaslar kural olarak tektek yapılmalı, bir militan ancak kendi işi için mutlaka bilmesi gereken şeyi bilmeli, onun dışında hareketin mahiyetiyle ilgili, hiç bir şey bilmemelidir. Savaşımız katıdır ve yalnız gerekli bilgiler dışında edineceğin malumat sana lüzumsuz, yük teşkil eder Milliyetçi militan, lüzumsuz bilgiler edinme merakını içinde yenmelidir ... Tecessüs, Türk töresine uygun bir duygu değildir. 3) Milliyetçi militan kendisini öyle bir disiplin içine sokmalıdırki, kendi operasyonu için edinmesi mutlaka şart bilgilerin dışındakilerini öğrenmeye ne merak duysun ne de çaba harcasın .... 4) Ayrıca bugünün illegal operasyonlarında rol alan militan; dünün formlarını, arkadaş sohbetlerinin çok konuşan militanından tamamen farklı bir hava içinde olmak mecburiyetindedir .... 5) Militan, halk arasında yaşamasını bilmeli; hem şehir hem de köy hayatına aykırı düşmemeye .... dikkat etmelidir .... hakkında mevkufiyet veya mahkumiyet kararı varsa yeraltına inmeli ve bazende gizlenerek yaşamalıdır. Böyle durumlarda, militan, çalışmaları hakkında kimseye bir açıklama yapamaz. Çünkü bu husus daima ve sadece saflarında vazife aldığı teşkilatın sorumluluğundadır. 6) Gizlilik şeraitine göre her operasyon önceden bürokratik usullerle planlanmalı ve militanın bunu gerçekleştirmesi sonucu husule gelen hadise zaman ve mekana nis-

petle lehine propaganda unsuru teşkil edebilmelidir .... zararlı hallerini bırakmayan militan, durumu farkeden bir ülküdaş tarafından ikaz edilmeli ... Alınacak emniyet tedbirleri düşmanın davranışına göre değişebilir; elbetteki bu da istihbarat servislerinin tatminkar çalışması halinde söz konusudur. Gazeteleri, bilhassa polis havadislerini dikkatle incelemek faydalıdır İnsan değişen şartlar karşısında hep aynı karar üzerinde inat ederse muvaffak olamaz. Alpaslan Türkeş –fakat önemli olan kemmiyet, yani sayı değil, keyfiyet yani kalitedir, iştir, harekettir .... Ülküdaş, karşı tarafın eline düştükten sonra verdiğin savaş, dışarıda dava uğruna verdiğin savaşın bir parçasıdır. Bugünün şartlarında dava uğruna ölmeyi göze alamayan kimse bu savaşa katılamaz, katılmamalıdır.... Polisin dindeyken ne yapmalı: .... şubeden içeri adımınızı attığınızda artık bilmelisiniz ki polisin nezaretinde değil, bilfiil ve mantıki olmalıdır. Yalan gerçeğe yaklaştığı nispette inandırıcılık kazanır, gerçek ise tektir. Fakat düşünmesini bilen bir militan, sırası geldiğinde bir gerçek daha inşa edebilir, edebilmelidir. (Y.N. tıpkı Ağca gibi). Diyelimki üstünde bir silahla yakalandın, bu sana iki seneye malolabilir, fakat onları tatmin etmez. Eğer silah başka vakada kullanılmış ise, bu suçu da sana yüklemeye çalışacaklar ki bu da yetmez, bu sefer kimden aldığını soracaklardır... Eğer kuzu kuzu cevap verirsen kendinle birlikte arkadaşlarını da yakarsın. Elbetteki birşey söyleyeceksin, ancak mantıki bir laf etmeli ve onlara, bu cevapta bilmemeleri gereken malumatı vermemelisin... Bozkurt, sırasında tilki postuna bürünüp araziye uymasını bilir... Burada size, sadece fikir verebilmek gayesiyle poliste geçmesi muhtemel vakaların anahtarını ve polis zihniyetinin anatomisini vermeye çalıştık, fakat esas hocalarınızın tecrübeli bozkurtlar olduğunu unutmayın, onlardan çok şey öğreneceğinizi ve onları kesinlikle

saymanız gerektiğini aklınızdan çıkartmayın, esasen temelimizi teşkil eden çelik disiplin anlayışımız da bunu emreder, gençler yürüttükleri mücadelede daima büyüklerinden akıl danışmak ve teşkilat başkanlarının direktiflerine itaat etmekle yükümlü kılınmıştır." Sözkonusu belgenin "İhanet" başlıklı bölümünü alıntı yaptıkları kaynaklarla birlikte aktarmak gerekiyor, bu bölümde şunlar, yazılı: "İhanet: Baskının diğer şekli ise rüşvet-ihanet ikilisidir, unutmamalıyız ki düşman da, bizim ne şekilde hareket edeceğimizi önceden öğrenmek ve bu bilgiler sayesinde hesabımızı görmek için çırpınmaktadır. Bu yüzden daima ihanete uğramamız mevzubahistir. Düşman aramızda bize ihanet edebilecek ödlekler bulabilir, yada teşkilatımızın içine ajanlarını sokabilir. Bu sızmaları önlemenin en iyi yolu, giriş muamelatında takip edilecek ihtiyat-istihbarat politikasıdır. Düşman bizatihi içimizdedir. Aynı dili konuşan, aynı nüfus kağıdına sahip olan kimseler olarak içimizdedir. (Alpaslan Türkeş-İstanbul İl Kongresi-25.11.1978.) Ancak en önemlisi satın alınmaya müsait olanlardır. Rüşvet deyince akla yalnız para gelmemeli, zaafların ne şekilde tatmin ve istismar edildiğini düşünmeliyiz; himaye, unvan, kadın, şantaj v.s. Polise ispiyonluk yapanlar ele geçirilirlerse, hainlere yapıldığı şekilde ölüm cezası verilmeli ve hatta imkanlar müsaitse ibreti alem için ilanen teşhir edilmelidir. İhanetin bedeli menfaat, karşılığı ise ölümdür. Davaya katılıp geriye dönen herkesi vurun, (Alpaslan Türkeş-Necdet Sevinç-Ülkücüye Notlar sh.26,) ayrıca unutulmaması gereken bir nokta var: Mevcut iktidarı devirmeye dönük siyasi karakterli gizli örgütler güttükleri amaç bakımından daha uzun vadeli, buna karşılık mekan boyunca daha sınırlı, daha güç imkanlar içinde çalışırlar, polis daima peşlerinde, çoğu zaman tepelerindedir. Bu bakımdan sürekli bir çile çekmek zorundadırlar ve çoğu zaman isim

değiştirmek zorunda kalırlar ama bütün bu şartlardan ötürü bilenmiş bıçak gibi olur müritleri, kessen dönmezler amaçlarından, bu tür gizli örgütlerin bir özelliği de, içlerine sızan casus ve hainleri, kendilerine kötülük edinceye kadar davalarına o kötülükten kat kat fazla hizmet etmek zorunda bırakmalarıdır. (Attila Tokatlı-Gizli Örgütler sh. 196)

"Bu belgelerde yazılanların da ortaya koyduğu gibi faşist terör eylemlerini gerçekleştiren silahlı militanlar, yakalanmaları ihtimali de gözönünde tutularak şartlandırılmakta, etkisel işlemlerle beyinlerinin kendilerine ve doğrulara yabancılaşması sağlamaktadır. Yakalanan militanların diğer eylemcileri ele vermemelerini temin bakımından adeta bilimsel ölçütlerle önlemler alındığı görülmektedir. Tüm bu önlemlerin temelinde ise özellikle Pol-Der'den duyulan korku etkilidir.

MHP Genel Merkezinde elde edilen 9 sayfalık bir başka belgede yazılı olanlar ise faşist hareketin kadro, doktrin ve siyaset eksenli bir çok görüşüne ışık tutuyor: ",... Bilindiği gibi Milliyetçi hareket ilerlemekte, büyümekte ve yayılmaktadır, bu durum tarihteki bütün aktif politik gruplarda olduğu gibi bizde de yeni ve daha çok (gitgide artan) sayıda militanlar bulundurma ve yetiştirme lüzumunu hissettiriyor' Zira tırmanan ve artan hadisat karşısında hem kayıpların telafisi hem de bütün sahalara yetişme ve hakim olma mecburiyeti mevzuubahistir. Ancak net olarak görülen ve kısaca ifade edilebilecek bir hakikat var ortada; Yeniler , eskilerin kalite ve kapasitesine ulaşamıyor. Bunun sebepleri incelendiğinde başlıca 4 faktörle karşılaşıldı. 1) Genel faktör: Mefkureye dayanan her yeni hareket muvaffakiyet (neticeye) yaklaştıkça kemmiyet (kantite) cihetinden olağanüstü artış (sime) gösterir; adeta bir tahaccüm olur. Ve sonuçta bir dereceye kadar kadroların kontrolden çıkmasından ötürü parsiel

dejenerasyon (kısmi kalite düşmesi) başlar. Mazideki misaller bu görüşü kesinlikle doğrulamaktadır. Geçen 4 sene zarfında ekseriyeti, menfaatlerini daha iyi yürütebilmek düşüncesiyle bir çok kişi partiye kayıt olmuştur... Turati (parti genel sekreteri) bu durumdan doğan zararları göz önüne alarak, kayıtları durdurdu. Artık dışarıdan kimse kayıt edilmeyecek, yalnız Avanguardista teşkilatlarındaki gençler yaşları dolduğu vakit partiye alınacaklardı.

Bu kararın alınmasına sebep olarak, sayı fazlalığı değil, fakat kalite ve –kabiliyete önem verildiği ileri sürülüyordu. Benito Mussolini sh.15 –Bütün bunlardan çıkan netice şudur: bir hareket devamlılığını sağlayabilmek için, zafer kendi haline neticelenemez, sonu gelmeyen kalabalığa kapısını kapatmalıdır. Bir hareket ancak bu şekilde davranırsa kendini meydana getiren çekirdeği taze ve sağlam olarak muhafaza edebilir. Hareketi bu çekirdek sevk ve idare etmelidir. Adolf Hitler – Kavgam sh.532 (Ayrıca kitabın 2. bölüm ... kısmı: propaganda ve teşkilat faslı bu hususta gerekli teoriyi teferruatıyla verebilmektedir.) genel faktör: Kadroların dejenerasyonu, özel faktör: tatbikatı ve zamanlaması, harici tehlike faktörü: Solun cazibesi, dahili tehlike faktörü: Provakasyonlar, eğitim faktörü: şüphenin yaygınlaşması 2) Özel faktör: Milliyetçi hareketin ilk organizasyonundan bu yana şerait (varolma ve zafere ulaşma) değişmiştir. Mefkurenin taraftarı olan kişi artık yalnız doktrini değil bunun gereklerini, yani kesin iktidar mücadelesinin şekillerini ve en mühimi zamanlamayı bilmek mecburiyetini hissetmelidir. Çünkü son devlet tecrübesi tarihinde kısa ve kaba bir özetlemeyle müşahade edilebilirki; 1923-38 arası Cumhuriyetin kuruluşu, milletin bu yeni idareye alıştırılma çabalan, köylünün kendini bulması ve burjuvazinin yaratılması deneyleri, 1938-1950 arası Cihan Şü-

mul badirenin atlatılması ve bunu paralel olarak otoritenin tevekkülü yerleştirmesi, statükonun muhafazası gayretleri, 1950 İsmet Paşa'nın sosyal patlamaya nizami müsaade edişi, 1950-1960 arası bir halk hareketi olan DP'nin ani yükselişi ve kademeli çöküşü. İnsanlarımızın olaylara dışardan baktıkları, daha doğrusu oyunun şuursuz seyircisi vasfını taşıdıkları ve milletin mesuliyetsizliği alışkanlık haline getirdiği devir 1960 mecburi –zaruri hükümet değişimi ve talihsiz II. Cumhuriyetin, yanlış temellere oturtulması– manasız bir hürriyet ortamında ilk büyük farklılaşma, 1960-1971 arası gitgide zayıflayan idari mekanizmanın etkisi ve teşvikiyle insanların Devlet ve aile mefhumundan uzaklaşması, hür teşebbüsün ne olursa olsun maddi kazanç hedefine yönelmesi –diğer taraftan gençlerin olaylara teorik yönden gitgide daha fazla karışmaları, ilk amatör anarşi ve halkın oyunun kendileri üzerinde oynandığının şuuruna varması, 1971 de görünüşteki ekonomik kalkınmayı lüzumsuz yere aşan yanlış sosyal gelişmenin neticesi (Y.N. bu formülasyon kontrgerillanın tüm belgelerinde yer almaktadır) neye hizmet ettiği anlaşılmayan muhtıra, hatalı yönetilen örfi idarenin aşırı solun keskinleşmesine sebebiyet verişi... 1971-1977 arası kifayetsiz başvekil, gayrı mesul idareciler, rüşvet ve koalisyonlar devri –biri akılsızca (AP) öbürü akıllıca (CHP) memleketi yağmalayıp tarumar eden partiler– bütün devletlerin çöküş döneminde görülen yüksek enflasyon, düşük ahlak, yaygın anarşi... misliyle tırmanan yarı profesyonel acımasız anarşi, nakit paranın belirli ellerde toplanışı, orta sınıfın mahva sürüklenişi, 1978-80 tarafların kesin ayrılması, ordunun aczi, sokak muharebeleri ve MHP'nin iktidara gelişi .... Bir tatbikat, gerek plan, gerek görünüş bakımından doktrin ana prensiplerine aykırı gözükebilir fakat mühim olan neticedir. Eğer netice doktrin doğrultusunda kısa veya

uzun vadede menfaat sağlıyorsa operasyon doğrudur .... bunu temin edecek kadro ise ancak sert ve seri eğitimle elde edilebilir. Bu eğitim ise mutlaka pratik yollardan geçmelidir, bir üniforma içinde marşlar, bir makinalı tüfek karşısında iman değil saldırı, müdafaa imkanı bile sağlamaz ... Bize lazım olan ise disiplin, bilgi ve savaş malzemesidir."

Faşist terör örgütünün "eğitimciler" grubu için hazırlanmış bu notlar "disiplin, bilgi ve savaş malzemesi" vurgusunu ön plana çıkarıyor. 1923'lerden itibaren, faşist teori doğrultusunda analız edilen Türkiye'nin 1978-80 yılları arasında tam anlamıyla bir iç savaş sürecine girdiği tespiti yapılıyor. "MHP'nin iktidara gelişi" ekseninde anlamlandırılan bu iç savaşta, "tarafların kesin ayrılması, sokak muharebeleri"nden söz ediliyor. "Bölücü" faşist örgüt, milliyetçi –komünist diye ikiye ayırdığı (Kürt-Türk, Alevi-Sünni tali ayrımlarıyla beslediği) taraflar arasındaki sokak savaşlarının "milliyetçilerin zaferi" ile sonuçlanacağı, MHP'nin ülkeye egemen olacağı görüşündedir. Faşist hareketin, kontrgerillanın "sivil" uzantısı olma konumu ölçütleri çerçevesinde belirlediği bu "özerk" iktidar stratejisi kan dökme üzerine kurulmuştur (12 Eylül faşizminin yerleşme sürecinde, iktidar gerek özel savaş aygıtları, gerek kamu bürokrasisi, gerekse partiler sistemi temelinde Ülkücülerin olmuştur). Faşist hareketin teröre dayalı "Özerk" iktidar stratejisi tamamen Gizli devletin inisiyatif alanında ortaya çıkmıştır. Bu terör siyaseti ise Genel merkezin kontrolü altındadır. Merkeze, bir çok devlet görevlisinden gelen raporlar bu terör siyasetinin çapını ortaya koyuyor. Alpaslan Türkeş'in odasında bulunan ve "yazanın adı ile görevinin açıklanması sakıncalı" sayılan bir raporda şunlar yazılıdır: "... Balıkesir bölgesinin teşkilatımız hakkında dedikodular diye nitelendirerek gündeme getirmiş olduğu konular aslında 1 yıl öncesinde

bile var olan ancak zamanımızda hız kazanmış olan sözlerden ibaret olduğuda ifade edilmektedir... bir başka durum ise Ülküdaşlara genel merkezden emir verilerek komünistlerin bulundukları yerlerin adresleriyle yer krokileri çıkartılması, mahallelere sızılması, ayrıca vurucu tim kurulması emredilmiş olduğu belirtilerek özellikle bu timlere kimlerin girebilecekleri, görevlerinin ne olacağı, kimlerle temas kurulacağı titizlikle istenmekte ve bu hususta ne tespit edilirse getirilmesi emredilmektedir. Timler hakkında genel merkez yönetim kurulunun gizli bir karar alarak tek merkezden tek adama (taşradaki) emrin gideceği, onun da oluşturulacak time emir vereceği, aradaki adam sayısını azaltarak haberin sızmasının önlenmesinin ÜGD'ce düşünüldüğü belirtildi... fakat I Mayıs ve civarı günlerde komünistlerin bir hareketinden azami korku ve tedirgin oldular. O günlerde hepsi daha sıkı silahlı, nöbetçiler fazla ve daha gelişmiş silahlarla donatılmıştı...." Semt birimleri temelinde örgütlenen Ölüm mangaları "kurtarılmış bölge"ler yaratmak amacıyla büyük bir şiddet dalgası yaratmışlardır. "Bölücü" faşist Örgüt, anti-komünist demagoji eşliğinde semt ve mahallelerde etkin bir terör programını yürürlüğe koymuştur. Bu program, MHP genel merkezi tarafından yönetilmiştir. Bu konuda, Ankara il gençlik kolları yönetim kurulu üyesi Mehmet Gültekin'in 6.1.1979 tarihli raporu şöyle: "... Mamak bölgesinin diğer Üreğil, Köstence, Kayaş semtleri için bir kilit nokta olduğu, Mamak semtinin düşmesiyle diğer semtlerin de düşeceği bildirilmektedir. Buna karşı teşkilatın madden zayıf olduğu, teşkilatın ilerlemesi için büyük maddi kaynaklara ihtiyaç olduğu bildirilmektedir. Teşkilat yetkilileri bu konudan üst makamların haberleri olmalarını istemektedirler" genel merkez binalarında bulunan üç ayrı ajandada bazı milletvekili, gazeteci, sendikacı, öğrenci, kamu görevlisi,

hakim, savcı, avukat, emniyet görevlisi, silahlı kuvvetler mensubu, serbest meslek sahibi, dernek üyesi, partili ve devrimci örgüt üyelerinin isim, soyad ve adreslerinin yazılı olduğu, bir kısmına ait resimlerin hanelerine yapıştırılmış bulunduğu görülmüştür. Örneğin; "Kemal Türkler-Eski DISK Gnl. Bşk." yazılı sahifede Türkler'e ait resmin yapıştırılmış olduğu ve altına kırmızı kurşun kalemle "sıfır" yazılmış bulunduğu dava dosyasında yazılıdır.

Alpaslan Türkeş'in Gizli devletteki konumu açısından dikkate değer bir belge "teşkilat raporları 4-A klasöründe" bulunan Ordu Valisi Reşat Akkaya'nın notudur. Tekrarlarsak: "1) İstenilen kadro talep ve takviyelerinin yapılması 2) Araç-gereç ve silah mühimmat bakımından takviye 3) Fatsa, Aybastı ve Gölköy'le ilgili özel tedbir taleplerimizin yerine getirilmesi 4) İstihbarat grubuyla ilgili talebimiz 5) MIT bölge müdürü ile ilgili talebimiz 6) Jandarma komandonun 2 bölük seviyesine getirilmesi." Bu notun içeriği Askeri Savcılığı da şaşırtmış! olmalı ki şu tespiti yapmışlardır: "Açıklanan notun Alpaslan Türkeş'in MHP Genel Başkanlığı dışında herhangi bir sıfatının bulunmadığı donemde kendisine gönderilmesi ve Ordu Valisinin isteklerinin nitelik ve özelliği gözetildiğinde Alpaslan Türkeş'in bu isteklerin yerine getirilmesindeki etkinliği ve gücü ortaya çıkmaktadır." 1979 yılı Kasım ayında Demirel hükümeti işbaşına gelir gelmez Fatsa'ya "cihad" hazırlıkları başladı. Fatsa bu tarihten itibaren, "çıban başı" ilan edildi. 1977 yerel seçimlerinde Belediye başkanlığını kazanan halk önderi Terzi Fikri halk meclisleri kurdu, karaborsayı ortadan kaldırdı, kültürel etkinliklere ağırlık verdi, halk toplantılarıyla demokratik bir katılım bilinci yarattı. Kısacası, "komünizm" adına damgalanacak tarzda halkın yönetileceğini gösterdi. MHP'nin faşist ölüm mangaları Fatsa'da tutunama-

dı. Tüm bu yapılanlar, Terzi Fikri ve Fatsa halkını Gizli devlet ile Türkeş ve Demirel'in düşmanı haline getirmeye yetti. Demirel, Fatsa'yı "komünizmin deneme alanı ilan" ederken AP'nin ilçe örgütü tıpkı diğer partiler gibi Terzi Fikri'yi destekliyordu. Bu arada, cuntanın müstakbel lideri Evren 9 Temmuz 1980 günü kuvvet komutanlarını da yanına alarak geziye çıktı. Bu geziden bir kaç gün önce Kontrgerillanın askeri ve sivil örgütleri Çorum'da "komünist avı" başlatmışlardı. Evren'in gelişi, sayısı belirlenemeyen ölü ve yaralılar ile harabeye dönmüş bir kentle "kutlandı". Evren, Çorum, Amasya'da "askeri incelemeler" yaptı. Evren'in gezisinin başladığı gün yani 9 Temmuz 1980 günü gazetelerin birinci sayfalarında şu haber vardı: "50 tank ve bindirilmiş askeri birlikler, dün sabah Samsun'dan Fatsa ve Ordu istikametine doğru yola çıktı." Fatsa, tanklar ve zırhlı araçlarla kuşatılırken, Evren Çorum'da "askeri incelemeler"de bulunuyordu. 11 Temmuz 1980 tarihli gazetelerde Demirel, Fatsa belediye başkanını "eşkiya" Fatsa'yı "yasadışılıklar beldesi" ilan ediyordu. Ancak aynı günlerde AP ilçe başkanının şu demeci yayınlanıyordu Milliyet gazetesinde "Bizim ilçemizde kan yok, ateş yok, barut yok" CHP ilçe başkanı: "Fatsa'da komünist işgali yoktur. Burada halk vardır. Asker gelip arama yaparak herşeyi gözüyle görebilir" derken MSP ilçe başkanıda: "burada zorlama, tazyik yok, değişik görüşlerle hep bir aradayız" açıklamasını yapıyordu. 11 Temmuz 1980 günü uçakların da "gökte yay çizerek" verdiği hava desteğinde ve tanklar eşliğinde Fatsa'ya girdi asker. Askerlerle birlikte maskeli bazı kişilerde Fatsa'ya girerek askere ve polise rehberlik ettiler, çok kişiyi tutuklattılar. O gün yüzlerce Fatsa'lı süngü ve namlu önünde toplama merkezlerinde bir araya getirildi. Gizli devlet-Türkeş-Demirel bir operasyondan daha zaferle! çıktılar böylece. Gözaltına alınan yiğit halk

önderi Terzi Fikri aylarca işkence gördü ve Erzincan cezaevinde kuşkulu(!) biçimde öldü. Cuntabaşı Evren, ölüm nedenini "kalp krizi" diye açıkladı. Fatsa'daki kontrgerilla operasyonuna katılan Eşref Bitlis büyük yararlıklar gösterdi. Deneyimlerinden Özel savaşta da İstifade edildi. Fatsa olayı, Gizli devletle-MHP bağlantısının en net biçimde görüldüğü andır. Öte yandan Demirel'in tarihsel misyonu! açısından önemli bir örnektir...

Faşist örgütün konumuna ilişkin somut veriler içeren belgelerden biri de (idam edilen) Mustafa Pehlivanoğlu'nun savcılığa yaptığı itiraflardır. Bu itiraflarda yeralan bazı önemli açıklamalar şöyle: "1976 senesinde mahalleden komşu olduğum Mehmet Varlı ve İsmail Köksal vasıtasıyla Haydar Şahin ile tanıştım. İlk defa bu şahsın telkinleriyle ülkücü olmaya karar verdim ve bunların vasıtasıyla Bahçelievlerde ülkü ocaklarının açtığı Tekvando kurslarına devam ettim... Mahallelerde kitaplık teşkilatının başkanı ve başkan yardımcısı büyük ülkü derneği genel merkezine seçilir. Yanlış söyledim genel merkeze bağlı Ankara Ocağı vardır, bu ocakça başkan ve başkan yardımcısı seçilir. ... Ayrıca kitaplık teşkilatının ve büyük ülkü derneğinin şubesi bulunmayan mahallelerde İllegal olarak çalışan kendi aralarında örgütlenen ülkücüler vardır. Bu saydığım tüm şube ve teşkilatlar legal gibi görünürlerse de illegal çalışırlar ve hepsi büyük Ülkü Derneği'ne bağlıdırlar. Emir ve talimatlar büyük Ülkü derneğinden gelir. Örgütün gerek oba teşkilatlarında, gerek kitaplık ve büyük ülkü derneği şubelerinde iki türlü silah vardır. Şahsa ait silahlar ve Örgüte ait silahlar, bu silahlar Ankara ocağında veya genel merkezde bulunmaz, mahallelerdeki teşkilatlardadır. Bir eylem yapılacağı zaman eylemi yapacak olan örgüt şubesine, Ankara Ocağından ve büyük Ülkü Derneği Genel Merkezinden haber gönderilir. Bu haber sonucu mahallelerdeki teşkilatlardan tali-

mat verilen şube veya kitaplık silahları getirir. Eylem yapacak kişi de Ankara ocağına veya büyük Ülkü derneğine gelir silahı alır eylemi yaptıktan sonra silahı tekrar getirir, Ankara ocağına veya büyük ülkü derneği genel merkezine teslim eder.... büyük ülkü derneği ve onun bir alt kademesinde bulunan Ankara Ocağı eylemleri ayrı ayrı yaparlar, her iki kuruluşun da eylem ekipleri değişik şahıslardan teşekkül eder. Yapılan eylemlerde Ankara Ocağı her zaman genel merkeze eylem hakkında rapor verir, benzetmek gerekirse büyük Ülkü derneği emir ve direktif veren temsilci bir örgüt, Ankara ocağı ise bu büyük ülkü derneğine bağlı vurucu güç ve icra organıdır. Gerek kitaplık gerek oba gerekse ülkü derneğinin diğer şubeleri yapılan eylemler mahallenin sosyal yapısı, örgüt evleri, silahlar, komünistlerle, mücadele konularında genel merkeze rapor verirler. Her hafta Ankara ocağında ve büyük ülkü derneği genel merkezinde başkanlar düzeyinde toplantılar olur. Bu toplantılarda şifahi olarak raporlar verilir. Biz daha alt seviyede olduğumuz için MHP ile irtibatımız yoktur. Ancak gerek büyük ülkü derneği genel merkezinin, gerekse Ankara ocağının MHP ile direk teması ve koordinesi vardır. Benim örgüte girdiğim 1976 ve müteakip senelerde büyük ülkü derneğinin başkanları sırasıyla Ali Batman, Muhsin Yazıcıoğlu ve Abdullah Çatlı idi. Ankara ocağının başkanları ise sırasıyla Abdullah Çatlı ve Esat Bütün idi.... Bizim ... görevimiz .... mahallesindeki komünistlere karşı mücadele etmek, mahalleyi onlardan arındırmak ve sağ görüşlü kişilerin oturduğu bir mahalle haline getirmekti. İsa Armağan illegal olarak Akdere bölgesinde bize gelip katıldı. Bu şahsın görevi eylemler yapmak ve önderlik yapmaktı. Eylemlerde bizi örgütleyen ve silah temin eden İsa Armağan'dı. Kitaplığımızda görev yapan tüm şahıslarda tabanca ve çeşitli silahlar vardı. Mahallede ve çevrede sol görüş-

lü olarak tanıdığımız birçok kişinin evini bombaladık, dinamitler attık, kurşunladık, bu eylemlerde İsa Armağan'dan başka bize Ahmet Çil silah getiriyordu. Bu Ahmet Çil Ortadoğu'da (Y.N. ODTÜ) oba başkanı idi, kendisi Ortadoğu'da işçi olarak çalışırdı. Yaptığımız eylemler haftalık toplantılarda genel merkeze rapor ediliyordu. Mahallede 3 tane örgüt evimiz vardı. Esasında bütün mahallelerde teşkilatın bekarlar tarafından kullanılan evleri örgüt evleridir... Polisçe yakalanması nedeniyle yeni bir teşkilatlanma yapıldı. Ankara 9 bölgeye ayrıldı. Her bölgeye bir bölge başkanı getirildi. Bölge başkanları genel merkez tarafından atanıyordu. Ve bölgenin tüm sorumluluğu, yapılacak işlerin, eylemlerin planlanması bölge başkanının komutası altında yürütülüyordu.... Bölge teşkilatları 4 ay kadar görev yaptılar daha sonra bu bölge teşkilatı feshedildi. Kitaplık başkanlıkları ve diğer büyük ülkü derneği şubeleri eskiden olduğu gibi genel merkeze bağlandı. Yapılan tüm eylemler öldürmeler, bombalamalar, kurşunlamalar ve diğer fiiller tamamen örgüt adına yapılıyordu ayrıca bu eylemler için ücret ödenmiyordu. Dernek kendi üyelerine işsiz ve geliri yoksa harçlık mahiyetinde ücret veriyordu. Kitaplık başkanlığının yani benim görev yaptığım Karapınar kitaplık başkanlığının eylemleri çok sayıdadır. Hatırlayabildiklerimi sizlere anlatayım. 1975 senesinde Dikmen Halkevi Haydar Şahin ve İsa Armağan tarafından bombalandı... Dikmen Öveç'lerde sol görüşlü bir şahsa ait bir arabaya 76 senesi son aylarına doğru ben, Haydar Şahin, İsa Armağan üçümüz bomba attık araba boştu, özel taksi Murat marka idi. Bombayla tahrip oldu, içinde kimse yoktu. Akpınar mahallesinde 1976 senesinin sonlarında ben, Haydar Şahin ikimiz birlikte solcuların devam ettiği bir kahveye kahvenin sahibide solcu olduğu için bomba attık... İsa Armağan silahını çekti, arkasından da Haydar Şahin ve

Hacı da silahlarını çektiler ve ateş ettiler... Karşı ateş edemedi ve olay yerinden süratle kaçtık, daha sonra duyduğumuza göre bizi çevirmek isteyen şahıslardan iki veya üç kişi ölmüş... 1977 yılı ortalarına doğru Balgat Erzurum mahallesinde .... Solcu olarak tanıdığım bir kişinin evine ben ve Haydar Şahin ile birlikte bomba attık yaralanan veya ölen olmadı, ev hasar gördü.... Oran Sitesi'nde yolu keserek 4 veya 5 araçta soygun yaptık ve Balgat olayında kullandığımız aracı gasbettik. Yine bir taksiye müşteri olarak ben ve İsmail Köksal bindikten sonra aracı gasbederek Balgat Erzurum mahallesinde iki kahveyi kurşunladık... İsa Fehmi'nin evine girdi, ben ve İsmail arabada bekledik, biraz sonra İsa'nın elinde bir çanta olduğu halde Fehmi'yle birlikte onlar da arabaya bindiler. Balgat'ta bulunan Amerikan tesislerine geldiğimizde Fehmi direksiyona geçti, ben ön kısımda Fehmi'nin yanında oturuyordum. Arabanın arkasında ise solda İsmail sağda da İsa Armağan oturuyordu. Orada İsa çantayı açarak bana Çek yapısı bir tabanca, İsmail'e 12'lik Baretta marka tabancayı verdi, kendisinde de otomatik Mat marka tabanca bulunuyordu. Ayrıyeten çantada bir de el bombası vardı. Bu şekilde yeniden hareket ettikten sonra Balgat'ın içine girdik, kahvelerin bulunduğu yola geldiğimizde solda bulunan ilk kahveye İsa İsmail'e ateş etmesini söyledi. İsmail iki üç el ateş ettikten sonra geriye yaslanınca bu sefer İsa Armağan elindeki otomatik silahla kahveyi taradı. Bu sıradada araba yavaş olarak hareket ediyordu, aynı şekilde iki kahveyide taradıktan sonra sağ tarafta bulunan başka bir kahvenin hizasına geldiğimizde İsa kahveden çıkan olmasın diye benim de ateş etmemi söyledi.... Bu şekilde yukarı doğru çıkarken solda bulunan üç kahveyi de İsmail ve İsa Armağan ateş etmek suretiyle taradılar (Y.N. Gazi mahallesindeki kahve taramalarda da benzer noktalar bulunuyor) ve akabinde olay yerin-

den süratle uzaklaştık... Aynı gece haberlerden bizim kahveleri taramamız sonucunda 5 kişinin öldüğünü 14 kişinin de yaralandığını öğrendik. Sabahleyin Fehmi memleketi olan Çorum'a gitti, İsa da önceden çalıştığı hastaneye gitti. Buradan genel merkeze giderek başkan Abdullah Çatlı'ya olayı anlatmış. Abdullah Çatlı da Ankara'da kalmamızın sakıncalı olduğunu ve Ankara dışına çıkmamız gerektiğini söylemiş, bunun üzerine o geceyi de Fehmi'nin evinde geçirdikten sonra ertesi sabah İsmail Köksal, İsa Armağan ve ben İsa'nın getirmiş olduğu Kırşehir plakalı ve şoförü bulunan bir taksiye binerek Polatlı'ya kadar gittik. Orada taksiden inerek yine üçümüz yoldan geçen Eskişehir otobüsüne binerek Eskişehir'e gittik.... Ertesi günü Ankara büyük ülkü derneği genel merkezinden Şevkat Çetin geldi ve bizi birlikte getirdiği Renault marka arabaya bindirdi, Adapazarına gittik... Abdullah Çatlı bizi almak için Adapazarı'na gelirken yolda yakalandı, ben ve İsmail'de benim kendime ait olan parayı bankadan çekmek üzereyken polislerce yakalandık.... Benim de daha önce cezaevinden firar olayı ile ilgili olarak isminden bahsettiğim ve beni Eskişehir'de saklayan Bekir Kum (ki asıl adının Cezayir Baysal olduğunu öğrendim) bana Eskişehir'de yanlış söyledim, Kütahya'da saklandığını evde 1978 ve 1977 yıllarında Atatürk Üniversitesi'nde öldürülen bir doçentin öldürülmesi olayına kendisininde karıştığını, ayrıca Ankara ETKO'cularından da (Y.N. Esir Türkleri Kurtarma Ordusu) bazılarının evinde saklandığım itiraf etti. Bu Ankara ETKO'cuları Erzurum'da yakalanınca Cezayir Baysal'ın kimliğinin ortaya çıkması sonucu Erzurum'dan kaçarak genel merkez tarafından Kütahya'ya gönderildiğini ve buradaki teşkilatın yani Kütahya'daki teşkilatın esas sorumlusu olduğunu ve burada bir çok öldürme, yaralama, ev kurşunlama olaylarına katıldığını anlattı. Bu şahıs Kütahya'da

eski emniyet müdürünün evinde saklanıyordu... Abdullah Çatlı biz Merkez Cezaevi'ne Balgat olayından yakalanıp düştükten sonra İsa Armağan'ın arkadaşıydı ve büyük ülkü derneği 2. başkanıydı. İsmini bilmediğim İsa Armağan'ın bir arkadaşı yine nereden bulduğunu bilmediğim 3.500.000 lira parayı Abdullah Çatlı'ya götürerek bizim serbest bırakılmamız uğrunda girişimlerde bulunulmasını istemiş. Ancak Abdullah Çatlı Bahçelievler olayından sonra kaçarak İstanbul'a yerleşiyor ve o parayla da bir kuyumcu dükkanı açıyor. Bu durumu bizim arkadaşlardan herkes biliyor.... Emir Kuşdemir isimli şahıs halen Abidinpaşa büyük ülkü derneği adına illegal örgüt başkam olarak çalışmaktadır. Abdullah Çatlı ile ilişkisi vardır. Kendisi bir ara Almanya'ya gidip gelmişti, Abdullah Çatlı'nın İstanbul'da yanında kalmış, büyük bir evi olduğunu da söylemişti... İsimlerinden bahsettiğim Şevkat Çetin ve Muhsin Yazıcıoğlu ülkücü gençlik derneğinin eylemlerine (öldürme , yaralama, kurşunlama, bombalama v.s gibi) yönlendiren kişilerdir. MHP ile kesin ilişkileri vardır, esasında ülkücü gençlik dernekleri paravan görev yapan ve MHP'nin yan kuruluşları durumundadırlar. Partiyle yan kuruluşlar birlikte ve danışmalı olarak çalışıyorlar. Şevkat Çetin ile Muhsin Yazıcıoğlu tüm ülkücü dernekleri ve bunlara bağlı olan illegal örgütleri silahlı eyleme teşvik ederler.... Bütün teşkilat elemanları bu şahısların perde arkasından olayları yönlendirdiklerini bildikleri gibi bu şahısların MHP ile sıkı temas halinde olduklarını da bilmektedirler. MHP'nin yan kuruluşları olan tüm dernekler legal gibi görünürse de illegal olarak faaliyet gösterirler. Karapınar kitaplık kolunda bir süre görev yaptıktan sonra ben, İsa Armağan, Haydar Şahin, İsmail Koksal, Mehmet Varlı, Selahattin Bayrak, Remzi Ağaçbekler, Fehmi Kandemir kitaplık başkanlığından ayrılıp tamamen genel merkezde Abdullah Çat-

lı'nın emrine girdik. Hepimiz bu şahsın emrinde illegal olarak öldürme, yaralama eylemleri gerçekleştirdik. Abdullah Çatlı, İsa Armağan'la temas kuruyor ve talimat veriyordu. Verilen bu talimatları İsa Armağan bize aktarıyordu. Birlikte, verilen talimat uyarınca eylemler yapıyorduk. Gerek Şevkat Çetin, gerek Muhsin Yazıcıoğlu eylem yapan ülkücüleri saklıyorlardı... ETKO (Esir Türkleri Kurtarma Ordusu) hakkında bildiklerim bu örgütün başkanı Şevket Muti ve Necmi İşgören'dir. Bunu ben Mehmet Muti tutuklu olduğu için cezaevinde öğrendim. Cezaevinde arkadaşlarımın anlattığına göre Sıkıyönetim devresinde çok sayıda sağ örgüt militanları yakalandığından sorguları sırasında genel merkezi ele vermemek için genel merkezin paravan isim olarak kullandığı ETKO, TİT, TÜŞKO (Türkiye Ülkücü Şeriatçi Komando Ordusu) gibi örgütler ortaya çıkmıştır. Şöyle ki yakalanan ülkücü, genel merkezden bahsetmeyecek yukarıda bahsettiğim paravan örgütlerden bahsedecekti. Esasında yukarıda saydığım örgütler tamamen genel merkezin kendisini sakalamak gayesiyle ortaya koyduğu örgütlerdir... İsa'nın arkadaşları arasında en samimilerden birisi Ercüment Gedikli'dir. Bu şahıs Bahçelievler'de büyük ülkü derneğini kurup teşkilatlandıran ve Bahçelievlerin sorumlusu olan şahıstır. Babası albaydır. Bahçelievler katliamı olarak isimlendirilen 7 Türkiye İşçi Partili'nin öldürüldüğü olaya bu şahsın ismi karışmıştı... Mamak cezaevinde yattı, İsa ile samimi olduğundan bir sohbet sırasında cezaevinde Bahçelievler katliamından kendisinin ve Turan Demirkıran'ın sorumlu tutulması nedeniyle genel merkez tarafından konuşabilirler endişesiyle suçlandıklarını ve genel merkezin kendilerini öldürebileceğini tahmin ettiği, bu nedenle cezaevine girmek suretiyle ölümden kurtulduğunu anlattı... Doğan Öz'ü öldürmekten sanık Hüseyin Demirel'in Bulgaristan'da olduğunu, İstanbul

kabadayılarından Oflu İsmail'in yeğeni olup, ismini bilmediğim halen A blokta yatan şahıs anlattı. Yine bu Oflu İsmail'in yeğeninin anlattığına göre Hüseyin Demirel C.Savcı yardımcısı Doğan Öz'ü öldürdükten sonra teşkilat tarafından Oflu İsmail'in yanına gönderilmiş, Oflu İsmail de Hüseyin Demirel'i Bulgaristan'a kaçırmış, hatta cezaevinde ben firar etmeden önce Nevzat Bor bana İstanbul Kayseri yurdunun adresini verdi, Kayseri yurdunun başkanıyla temas kur, o seni Bulgaristan'a kaçırır dedi. Ben de Bulgaristan'da kimse yok dediğimde Hüseyin Demirel ile Oflu İsmail'in Bulgaristan'da olduğunu ve ticaret yaptıklarını söyledi, tabii ki ben fırsat bulup İstanbul'a gidemedim, kısa sürede yakalandım... Rıfat Yıldırım, Etham Kuku, Fehmi Kandemir ve Remzi Ağaçbekler isimli idam mahkumu ülkücüler ise öğrendiğim kadarıyla sahte pasaportla önce Avusturya'ya kaçmışlar daha sonrada Almanya'ya geçerek eski ülkü ocakları başkanı olup halen Almanya'da Türk Ocağı başkanlığı yapan Ali Batman ile Hamburg Türk Ocağı başkanı Nazım Alemdar'in himayesine girmişlerdir. Bunlara sahte pasaport işi Kayseri öğrenci yurdu başkanı tarafından (İstanbuldaki) hazırlanınış Ankara Çubuk lisesi müdürü de kendilerine sahte diploma vermiştir.... İsa Armağan 1978 senesinde Dikmen'de bir kahve taramıştı, yanında Hayri Polat, Murat Coşkun da bu eylem sırasında varmış, ayrıca Maltepe'de Ethem Kuku ile beraber Yükseliş Koleji'nde taksi arabayı taramış bu olayda şoför ölmüş, kahve taramasında ise yine ölü varmış, Üveçler'de İsa Armağan iki kahveyi bombalamış, Akdere'de 1977'de bir evi arkadaşlarıyla beraber bombalayıp taramış bu evde ölü de varmış... Nevzat Bor ise .... Urfa'da bir dişçiyi öldürdüğünü anlatmıştı. Hatta bu olaydan dolayı kendisi hakkında soruşturma yapıldığını, delil bulunmadığı için soruşturmanın kapatıldığını ilave etmişti... Cezaevinde iken bile Ab-

dullah Çatlı ile temas kurduğunu bize söylerdi... Abdullah Çatlı, Şevkat Çetin, Muhsin Yazıcıoğlu örgütün en uçtaki şahıslarıdır. Bu şahıslar MHP Genel Merkezi'nde istişare toplantılar yapıyorlardı.... bu toplantılarda teşkilatların durumları, halkın sağ görüşü benimseyip benimsemediği görüşülürdü bu istişare toplantılarına ben iki defa katıldım... Bu toplantıya Agah Oktay Güner ve Necati Gültekin katıldılar. Bu toplantıda yan örgüt başkanları Muhsin Yazıcıoğlu, Abdullah Çatlı, Şevkat Çetin ve sekreter Kemal vardı... Bizim Karapınar'daki kitaplığımıza asayiş şubesinde görevli şoför olarak çalışan polis memuru Mustafa gelirdi. Bir kaç polis daha gelirdi ama onların isimlerini bilmiyorum... biz bu polislerle mahallede komünist olarak tanıdığımız şahısların evlerini aramaya giderdik, bu polisler yaptığımız aramalarda ele geçirilen silahları bize verirlerdi... Mücadele komiteleri Ankara Ocağının ve mahalledeki ülkücü teşekküllerin seçtikleri vurucu güçlerdir... Olaylarda kullanılan silahlar teşkilatta pis silah olarak adlandırılmıştır. Bu silahlar taşraya gider, Ankara dışında bulunan diğer örgütlerimize gönderilir, oradan bize Ankara'da kullanılmayan silahlar gelir, bu şekilde silahlar örgüt içinde devamlı dolaşır. Bu şekilde silahların el değiştirmesi ve taşraya gidip gelmesi genel merkezdeki genel başkanın emir ve direktifleriyle yürütülür... bu emir ve direktifi verenler, eylemleri yönlendirenler Abdullah Çatlı, Muhsin Yazıcıoğlu, Şevkat Çetin ve Esat Bütün'dür. Örgütte daha ziyade Vizör, Baretta ve Browning ile Mat otomatik tabancalar kullanılıyor ancak son zamanlarda Smith Wesson tabanca kullanılıyordu, zira Smith Wesson tabancalar boş kovan bırakmamaktadır... Bizim çeşitli olaylarda kullandığımız patlayıcı maddeleri İsa Armağan yapıyordu. İsa'nın bunu nereden öğrendiğini bilemem."

22 Eylül 1980 günü geniş açıklamalarda bulunan ölüm ce-

zasına hükümlü Mustafa Pehlivanoğlu, 7 Ekim 1980'de yapılan müracaat üzerine Avukatı Seyfi Seyhan'ın katılımıyla yeniden bazı açıklamalar yapmıştır. Şöyle: "Ben 1977 yılını 5 veya 6. aylarında ideolojik nedenle kurşun sıkmaktan cezaevine düşmüştüm. Bu suçumdan 29 gün yattıktan sonra tahliye oldum. Mahkemem devam ederken bu sefer silahlı çatışmadan tekrar yakalandım, ... Nevşehir Kozaklı cezaevine nakledildim. Orada 6 ay 20 gün yattıktan sonra tahliye edilerek Ankara'ya döndüğümde İsa Armağan ve diğer arkadaşlar ziyaretime geldiler. İsa bana Abdullah Çatlı ile birlikte suç dosyalarından bir tanesini yok ettikleri için benim kısa sürede tahliye edildiğimi söylediler.... Maltepe'de bulunan Ülkü Ocakları derneği genel merkezine giderek Abdullah Çatlı ile görüştüm... daha sonraki günlerde bir akşam üzeri Karapınar mahallesinde ben ve arkadaşlarım duvarlara yazı yazarken İsa Armağan, Haceri Bahşi ile geldi, bu sırada polis otosunun geldiğini görerek İsa elinde bulunan bir çantadan ilk defa gördüğüm bir otomatik silahı çıkararak polis otosuna ateş etti ve oradan kaçtık o zamana kadar İsa'da böyle bir silah bulunduğunu bilmiyordum. Sonraki konuşmalarımızda İsa sürekli olarak kendisinin Ankara sorumlusu olduğunu ve bir örgüt kurduklarını söyleyerek benim de bu örgüte girmemi istiyordu bu örgütü Haydar Şahin, İsmail Köksal, Fehmi Kandemir, Sabahattin Bayrak, Remzi Ağaçbekler İle birlikte kurmuş, daha doğrusu genel merkezde 2. Başkan Abdullah Çatlı ile sonraki bir görüşmemizde Abdullah, İsa'nın kurduğu örgütü teyid ederek örgütün isminin TÜŞKO (Türkiye Ülkücü Şeriatçı Komando Ordusu) olduğunu bu örgütün Türkiye çapında kurulduğunu ve Ankara sorumlusunun İsa Armağan olduğunu belirterek benim de onlara yardım etmemi tekrar İstedi... Kendisinin (İsa Armağan) Sincan Akdere ve Dikmen bölgesinde elemanları olduğunu

söylüyordu. Benim bildiğim Sincan'daki iki tane bekar evi örgüt evi olarak kullanılıyordu, Remzi Ağaçbekler o evlerde patlayıcı madde imale ederdi. Ve çeşitli suçlardan aranan kaçaklar da o evlerde saklanırdı. İsa Armağan genellikle yapılacak eylemler hakkında birşey söylemezdi. Birlikte çıktıktan sonra ne yapılacağına karar verirdi. Bütün emirleri Abdullah Çatlı'dan alırdı. Yine bize söylediği kadarıyla benim ve arkadaşlarımın parayı mahalleden toplamak suretiyle temin etmemiz gerektiği, silahın ise genel merkez tarafından verileceği şeklindeydi.... Balgat olayı Abdullah Çatlı'nın emriyle gerçekleştirildi.... 2-3 ay sonra bizimle birlikte Balgat olayına karışan Haydar Şahin'in Abdullah Çatlı'nın emriyle ve çok şeyler bildiği gerekçesiyle öldürüldüğünü İsa'dan duydum, çünkü Haydar bizimle birlikte yakalanmamıştı. (Y.N. Gazi katliamı da kahve taramalarıyla başlamıştır. Bu taramalar sonrası halk üzerine ateş açılması sırasında Çatlı ile bağlantıları bilinen bazı özel tim mensuplarının görüntülerinin basında yeralması düşündürücüdür. Kahveleri tarayan araba içinde yaralı olması kuvvetle muhtemeldir, zira mahalle halkından bir kişi bu arabaya ateş açmış ve isabet kaydetmiştir.) .... Balgat olayından yakalanıp Ankara Merkez cezaevine gittikten 10-15 gün sonra Muhsin Yazıcıoğlu ile birlikte Abdullah Çatlı bizim görüşümüze geldiler. Ve bizi cezaevinden kaçırmak için söz verdiler. Daha sonra Haydar Şahin'in öldürülme olayını İsa Armağan duymuş ve tekrar bizim görüşümüze göre Abdullah Çatlı'ya söylediği için bizi kaçırmaktan vazgeçtiler, çünkü İsa'nın Haydar Şahin'in intikamını kendilerinden alacağından korkuyorlardı.... Eylemlerde silahı İsa temin ediyordu. Hatta balgat olayında kullanılan 12'li Baretta marka tabancayı Abdullah Çatlı'dan almıştır.... yine silahları İsa, Niğde'den getirterek Abdullah'a veriyor Abdullah da örgüte dağıtıyordu. Balgat olayından 1 ay kadar ön-

ce biz Haydar Şahin'in sevdiği kızı kaçırmak istedik ve kaçırma esnasında kullanacağımız eteri de yine Abdullah Çatlı bize verdi ... Ben ülkücü gençlik derneğiyle, MHP gençlik kollan arasında sıkı bir bağın bulunduğunu biliyorum. Daha doğrusu ÜGD, MHP gençlik kollarının üstünde bulunan bir kuruluştur ve MHP gençlik kolları ÜGD'ye bağlıdır. Ancak görünüşte MHP gençlik kolları partinin bir teşkilatı olarak gözükür fakat olayları ve eylemleri planlayan ÜGD genel merkezidir... Balgat olayı olduktan sonra benimle İsmail Köksal'i Eskişehir'den Adapazarı'na götüren 06 plakalı lacivert Renault marka arabanın bir milletvekiline ait olduğunu, arabayı kullanan Şevkat Çetin söyledi. Şunu açıklayayım, bu araba MHP milletvekillerinden bir tanesine aitmiş ... ÜGD'nin üç tane Nova marka arabası vardı, bunlardan bir tanesi MHP'de kullanılıp, diğeri ÜGD'de kalır, 3.sünü ise Abdullah Çatlı kendi malıymış gibi kullanırdı .... şimdiye kadar bu derneklerde başkanlık yapan Muhsin Yazıcıoğlu ve Abdullah Çatlı benim gördüğüm kadarıyla en faal başkanlardı. İstanbul teşkilatını genel merkeze bağlayan bu ikisi olmuştur... genel başkanlık sıfatı olmayan Muhsin Yazıcıoğlu perde arkasından örgütü yöneten kişidir. Mesela benim kurtarılma durumum söz konusu olsa, bu kişiler çalışırlar ancak demin de belirttiğim gibi İsa Armağan'dan korkmaktadırlar bu nedenle de onun kurtarılması için çalışmazlar. Tahminimce gerek İsa gerekse Muhsin ile Abdullah karşılaştıklarında birbirlerinden kurtulmak için gerekli işlemi yaparlar daha doğrusu birbirini öldürmekten kaçınmazlar .... Partiyle ilişkisi olan şahıslar Muhsin Yazıcıoğlu, Abdullah Çatlı ve Şevkat Çetin'di... Balgat olayını takiben İsa Armağan yakalandığında ÜGD başkanları ve İsa'nın arkadaşları partide toplanmışlardır. İsa'nın kendilerini ele verip vermeyeceği hususunu konuşmuşlar. Ben bunu cezaevinde Nevzat Bor'dan öğrendim.

Çünkü Nevzat, Abdullah Çatlı'nın en güvendiği adamlardan bir tanesi idi, yine Balgat olayından sonra genel merkeze giden İsa Armağan döndüğünde bize partinin bu olayla ilgili basın toplantısı yapacağını söyledi. Çünkü Dev-Genç başkanı benim ve Haydar Şahin'in de bulunduğu 9 kişinin İsmini vermişti. Hakikaten ertesi gün yapılan basın toplantısında Yaşar Okuyan bizim olayla alakamızın bulunmadığını ... basına açıklamıştı.... Ben İsa ile birlikte cezaevinden kaçmadan önce cezaevinde görevli, bizim görüşü benimseyen askerler izine çıktıklarında MHP'ye uğrayarak oradan aldıkları parayı bizlere getiriyorlardı. Çünkü ÜGD'nin faaliyetleri Sıkıyönetimce yasaklandıktan sonra Ülkü Yolu Derneği adı altında Nevşehir'de yeniden faaliyete geçti fakat başkan ve sorumlu kişiler devamlı partide bulunuyorlardı ve parayı da bunlar gönderiyordu .... Bu toplantıda semtlerdeki halkın durumu ve diğer konularda görüşüldü. Bu toplantılara Agah Oktay Güner ve Yaşar Okuyan da katılmıştı. Bu kişiler bizlere nasıl davranmamız gerektiği hususunda bilgiler verdiler. Yine genel merkezde yapılan toplantılarda çeşitli hususların yanında bize karşı silahlı saldırı olduğunda bizim de buna silahla karşılık vermemiz gerektiği hususu karar altına alınmıştı.... 1977 yılında Niğde Yurdunda yapılan bir toplantıda o zaman ocak başkanı Abdullah Çatlı da vardı. Yurt başkanı bizlere verilen görevler hakkında konuşurken kime görev verildi ise, o şahıs o görevini sonuna kadar yerine getirmek zorundadır. Emirde robot fikirde hürüz dedi... Görevi yerine getirmeyeni öldürürüz dedi ve örnek olarak da 1976 yılında Kurtuluş parkında öldürülen ismini bilmediğim Maraşlı bir şahsı gösterdi.... Karapınar Mahallesi semt başkanı Ahmet Çil başkanlık görevinden ayrıldıktan sonra, Haydar Şahin ve arkadaşları tarafından Ahmet Çil'e ait kahve bombalandı... Alpaslan Türkeş'e ait 'davadan döneni vu-

run' sözü doğrudur. Bir kişi eylemlere katılmış, örgüte girmiş, daha sonra pişmanlık duyarak ayrılmak istemişse bu kişiyi vuruyorlardı. Bu şekilde teşkilat tarafından öldürülen şahıslar mevcuttur.... Mamak garnizonunun dışına çıktık ... ben Ulustan doğruca Abidinpaşa'da bulunan Emir Kuşdemir'in yanına gittim ... Emir beni bırakarak doğruca MHP genel merkezine gitti... Genel merkezde şimdiki ÜYD genel başkanı ile konuşmuş ... Başkan Emir'e 10 bin lira vererek beni Kütahya'ya götürmesini istemiş ve orada Bekir Kum'u görmemizi söylemiş ... Emir, 06 plakalı Mercedes özel oto ile geldi."

Muazzam bir vahşet dalgası yaratmak amacıyla genç kadroları eğiten ve örgütleyen faşist örgüt emir-komuta zinciri temelinde verilen talimatları yerine getiren "ölüm makinaları" yaratmıştır. Bu "ölüm makina"sına dönüştürülenlerden, daha sonra cezaevinde kendini asarak yaşamına son veren Bekir Bağ'ın itirafları şöyle: "Ben ortaokuldan mezun olduktan sonra tahsile devam etmedim. Yükleme hamallığı yapmaya başladım. Bizim mahallede herkesin bir görüşü vardır. Ben de bir görüş tutayım dedim. Ülkücülüğü beğendim ve ülkücülüğü benimsedim... Abidinpaşa mahallesi illegal sorumlusu Emir Kuşdemir ile kahveden arkadaşlığım vardı. Bana bir görev verecekmiş... Çek yapısı 7.65 mm. çapında bir tabanca verdi, 8 veya 9 tabanca mermisi vardı ... tabancayı çektim ... yere düşmüş olana iki el ateş ettim, sonra dönerek tezgahın arkasında duran, bayana, bir de ayakta duran diğer baharatçı çocuğa ateş ettim fakat kaç el ateş ettiğimi iyi hatırlamıyorum ... kapıdan çıkarken tahminen 14-15 yaşlarında bir çocuk rastladı onu da korkutmak için ona bir el ateş ettim ... ertesi gün Emir Kuşdemir'e giderek tabancayı verdim ... bundan sonra iki kişinin öldüğünü, iki kişinin yaralandığını öğrendim... Emir Kuşdemir gelerek Abidinpaşa'dan Ümit Kapıcı

isimli ülkücü arkadaşımızı polis Bayram'ın vurduğunu, bunun intikamının alınması için benim daha önceden tanımadığım ... tuhafiyecilik yapan Mehmet Baykara'nın öldürüleceğini söyledi ve bana 7.65 çapında Browning marka ... bir tabanca ile 7 tane mermi verdi ... tabancayı alıp aynı gün saat 17.00'de tarif edilen dükkana gittim ... dükkanın sahibi kim diye sordum ... 'benim evladım' dedi ayağa kalktı, bunun üzerine tabancamı belimden gömleğimin altından çekerek ateş ettim, suratından kan aktı ve yere düştü, düşünce de ateş ettim, bir el de onun yanında oturan ve benim karşıma denk gelen şahısa ateş ettim, oda kafasından vuruldu yere düşünce onunda vücuduna bir kaç el ateş ettim... Tabancayı 2-3 gün sonra Emir Kuşdemir'e götürüp verdim." Ne diyordu "başbuğ" "komando kampları adı verilen mahallerde gençlik kollan çeşitli sportif ve kültürel faaliyetlerde bulunuyorlar. Bu arada kendilerine judo da öğretiliyor. Komünistler memleketi sahipsiz sanıp da sokak hakimiyeti kuramazlar. Onların anlayacakları dilden konuşacak, memleketçi, milliyetçi çocuklarımız vardır. Bunun için gençlerimizi mücadeleci olarak yetiştiriyoruz. Gençlerimiz memleket vazifelerine hazırlıklı bulunuyorlar, bulunacaklardır." Faşist örgüt "sokak hakimiyeti"ni kurarken, lümpen proleterlerden sonuna kadar yararlanmış onlardan "ölüm makinaları" yaratmıştır. Bu kanlı örgüt gizli devletin tüm aygıtlarınca desteklenmiş, görünür iktidarla bütünleşmiş, "bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz" anlayışının temellendirdiği sağ partilerle koalisyonlar kurmuş, hükümet olmuş, 12 Eylülde kısa bir duraklama sonrası ise devlete tümüyle damgasını vurmuştur.

Faşist Örgütün gelişme sürecinde dönüm noktası "komando kampları"nın açılmasıdır. Paramiliter faşist program dahilinde özellikle emekli komando subayları tarafından yetiştirilen "boz-

kurtlar", 1968'den itibaren kontrgerilla'nın "sivil" vurucu olarak "özel savaş"ta yerini almıştır. Tüm güvenlik güçlerinin sessiz onayı! doğrultusunda Türkiye'nin bir çok yerinde bu kamplardan açılmıştır. Türkiye'nin kanlı iç savaş tarihinde önemli bir yeri olan bu kamplardan bazıları şunlardır:

– 1968 Ağustos ayı içinde İzmir ilinin Gümüldür-Akrepkaya mevkiinde eski Mardin MHP milletvekili Rıfat Baykal'ın arazisi üzerinde yaklaşık 150-200 kişinin katıldığı bir komando kampı açılmıştır. Kamp Rıfat Baykal tarafından yönetilmiştir. –3.8.1968 tarihinde Ankara-Eskişehir yolu üzerinde kurulan komando kampını, MHP Genel yönetim kurulu üyelerinden Dündar Taşer yönetmiştir. Emekli Komando subaylarının eğitim verdiği kampa 100 kişi katılırken, kamp çadırları Kızılay'dan! sağlanmıştır. (Y. N. Osmanlı'dan Günümüze Gizli Devlet adlı çalışmada Kızılay'la ilgili bilgiler bulunuyor) –23.8.1968 günü İstanbul Silivri'de açılan komando kampını İstanbul'daki öğrenci hareketlerinde faşist hareketin liderliğini yapan ve komando Mustafa olarak tanınan Mustafa Ok yönetmiştir. Alpaslan Türkeş İstanbul'a yaptığı bir gezi sırasında bu kamptaki çalışmaları yerinde izlemiştir. –13.10.1968 günü Gaziantep Genç Ülkücüler Teşkilatınca, MHP il binasında 40 kişinin katıldığı bir komando kursu açılmıştır. –3.7.1968 tarihinde İzmir MHP İl Yönetlim; kurulu üyesi Celal Turbay'a ait Karaburun ilçesi Balıklıova köyü yanındaki arazi üzerinde 15 günlük bir komando kampı faaliyet göstermiştir. –20.7.1969 tarihinde Adana'nın Yumurtalık ilçesi Ayaş mevkiinde 350 kişinin belirli aralarla katıldığı komando kampı açılmış ve kampı emekli binbaşı Ruhi Ünal ile Hüseyin Günel yönetmiştir. –22.7.1969'da Kayseri ili Yuvallı Köyü Kızılırmak mevkiinde Yüksek İslam Enstitüsü ile İmam Hatip okulundan 11 öğrencinin katıldığı komando kampını

MHP il başkanı Sami Bolak yönetmiştir. –23.7.1969 günü Mersin Belen bucağı Soğukoluk Köyü Mehmetçik Çeşmesi civarında 100 kişinin katıldığı komando kampını MHP'li Sait Kılıçaslan idare etmiştir. –29.7.1969 günü Sakarya Karasu ilçesi Kuyumculuk köyü Turizm derneği binasında MHP il başkanı İlyas Aslantürk yönetiminde 40 kişinin eğitildiği bir komando kampı açılmıştır. –8.8.1969 günü Konya iline 15 km. mesafede bulunan Çayırbaşı mevkiinde 40 kişinin katılımıyla komando kampı kurulmuş, kamp Türk Kültür ve Hareket Derneği başkanı Haydar Tosunlu, dernek kurucularından Atilla Özkara ile Sami Güçlü tarafından yönetilmiştir. –Çankırı ili Kızılırmak bucağı Kızılırmak nehri kenarında 10.8.1969 günü Türkçüler Derneği ve Ülkü Ocakları derneği tarafından bir komando kampı açılmıştır. –Mudanya ilçesinin Yıldıztepe yöresinde 13.8.1969 günü 35 kişinin katıldığı 15 günlük bir kamp açılmıştır. Kampı Mehmet Aytekin ve Mustafa Yılmaz yönetmişlerdir. –Tokat ilinin Yaylacık mevkiinde 16.8.1969 günü Bozkurt Gençlik Kampı adı altında bir komando kampı kurulmuştur. Kampa 24 kişi iştirak etmiştir. Kamp yöneticiliğini Ankara'dan giden Mehmet Alturan ile Tokat'tan giden Murat Cellatlioğlu yapmışlardır. –1969 senesi içinde Amasya ilinde 20 kişilik bir kamp açılmış, kampı Samsun lisesi son sınıf öğrencisi İhsan Vural yönetmiştir. –Adana ili Osmaniye ilçesi Zorkun yaylasında 30 kişinin katılmasıyla açılan komando kampını Ünal Arıkan, MHP ilçe başkanı Ali Erat ve Cengiz Erat yönetmişlerdir. –Malatya ili Pınarbaşı yöresinde MHP adayı Arif Köndel yönetiminde 50 kişinin katıldığı bir komando kampı faaliyet göstermiştir. –Kars ilinin Çıldır gölü civarında genç ülkücüler teşkilatı Kars şubesi yöneticileri tarafından bir komando kampı açılmıştır. –Antalya ili Manavgat ilçesi Sorgun köyü civarında 25 kişinin katıldığı bir kamp kurulmuştur.

–Samsun iline 20 km. mesafede deniz kenarında 25 kişinin katıldığı bir komando kampı açılmıştır. –İstanbul Küçüksu Hekimbaşı çiftliğinde MHP İl yönetim kurulu üyeleri tarafından 40 kişinin katıldığı bir komando kampı açılmıştır. –29.7.1970 günü Adana Namrun yaylasında MHP'li gençleri eğitmek amacıyla Ülkü Ocakları Birliği, Genç Ülkücüler Teşkilatı tarafından Günel bölgesi komando kampı adı altında bir kamp kurulmuştur. Kampa başlangıçta 80 kişi. daha sonra 18 kişi daha katılmıştır. 10 adet Smith Wesson, 7 adet Kırıkkale yapısı tabancanın bulunduğu kampa İçel, Maraş, Gaziantep ve Adana İl ve ilçelerinden parti üyesi gençler katılmıştır.

– Erzurum ili Hasankale İlçesine 25 km. mesafede bulunan bir yerde 29.7.1970 günü bir komando kampı kurulmuş, MHP Erzurum il yöneticilerince açılan kampta 3 00 genç eğitilmiştir.

– MHP Gençlik Kolu ve Ülkü Ocakları üyeler için parti üyesi Şerif Üsküp'e ait İzmir Karaburun ilçesi Balıklıova Köyüne 2 km. mesafede bulunan arazide bir komando kampı açılmıştır. Kamp masrafları Kemal Fedai Coşkuner'in gayretiyle makbuz mukabili halktan toplanmıştır.

– 29.6.1970 günü Bursa'nın Mudanya ilçesi Kumkaya Köyü hudutları içerisindeki Yıldıztepe mevkiinde daha önce kurulması tasarlanan komando kampının yerini görmek amacıyla MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş Bursa'ya gelmiştir. Kamp yeri olarak kararlaştırılan yeri gezmiş ve ilgililere kurulması için gerekli emri vermiştir. Bu emir uyarınca MHP Bursa İl Teşkilatı ve Genç Ülkücüler Teşkilatı Bursa şubesi yetkilileri tarafından 12.7.1970 günü kamp faaliyete geçirilmiştir. 40 kişinin katıldığı kampta, "başbuğ" Ali diye tanınan kişi tarafından dersler verilmiştir. Kamp ihtiyaçları MHP genel yönetim kurulu üyesi ve otobüs firması sahibi Kamil Koç tarafından karşılanmıştır. –Ga-

ziantep ili merkez ilçeye bağlı Erikçe köyünde 20.7.1970 günü bir komando kampı açılmıştır. " Kampı Malatya Erkek Sanat Enstitüsü öğretmeni Mehmet Öçal Tekinsel yönetmiştir. Kampta MHP Gaziantep il başkanı Cengiz Gökçek ve Abdulbaki Özsimitçi'nin atış klübünden sağladıkları 3 adet tüfek ve 2 adet susturucu takılmış tabanca ile atış talimleri yapılmıştır. Kampa katılan gençlerin ihtiyaçları sağcı kuruluşlar ile bölgedeki un fabrikalarından karşılanınıştır.

– 1970 Haziran ayı başında Trabzon ilinde, Zigana dağında 20'şer gün süren iki devre komando kampı Karadeniz Teknik Üniversitesi ülkü ocaklarınca açılmıştır. Kampa katılan 80 öğrenci KTÜ öğrencisi Kürşat Karaniş eğitmiştir. Kampa katılanların masrafları MHP Trabzon il başkanı Av. İhsan Yücesan'ca karşılanmış.

– 22.7.1970 günü Ankara'da Esenboğa yolu üzerinde şehre 10 km. mesafede Ülkü Ocakları Birliği, Türk Ocakları ve Genç Ülkücüler Teşkilatı yöneticileri tarafından 14 çadırlık bir komando kampı kurulmuştur. 60-70 kişi katılmıştır. Kamp yerinde komandolar tarafından devamlı olarak nöbet tutulmuştur. Genç Ülkücüler Teşkilatı Genel Başkanı Hasan Basri Öngel ve Hanefi İlbeyli ile Hasan Atak ise kampı yönetmişlerdir. –Denizli ili Cankurtaran yöresinde –25.7.1970 günü MHP il teşkilat yöneticileri tarafından açılan komando kampına 25 kişi katılmıştır. 10.8.1970 günü kampın faaliyetleri sona ermiştir. Kampta dersler Ankara'dan gelen 2 judocu tarafından verilmiştir.

Bu kamplardaki günlük çalışma programları ise genellikle şöyledir: 03.30 kalkış ve temizlik, 03.30-03.45 İçtima, 03.45-03.50 kamp yemini. 03.50-04.15 sabah namazı. 04.15-05.30 Koşu-kültür fizik, 05.30-06.30 sabah kahvaltısı, 06.30-07.15 Dinlenme, 07.15-08.45 judo, karate ve güreş çalışmaları, 08.45-09.45 Yürüyüş, 09.45-10.30 Marş çalışmaları, 30.30-11.30

Günlük aktüalite ve tartışmalar, 11.30-12.35 Öğle namazı, 13.00-13.15 Dini konularda sohbet, 13.35-16.00 judo, karete ve güreş çalışmaları, 17.00-18.00 Dini konularda sohbet, 18.00-19.00 Miting dağıtma ve düzenleme usulleri, 19.00-20.00 Akşam namazı ve yemeği, 20.00-21.00 Akşam yürüyüşü, 21,00-21.20 Yatsı namazı, 21.20-22.15 içtima, yatış. Recep Yakan adlı komando tarafından 26.11.1975 tarihinde Alpaslan Türkeş'e yazılan mektup, bu kamplara "hoca" olarak katılmış söz konusu kişinin görüşlerini yansıtması bakımından önemli. Şöyle ki: "Sayın Milliyetçi Hareket Partisi ve Başbakan yardımcısı Alpaslan Türkeş'e, ben 1970'de Konya'da, yine aynı yıl Balıkesir'de açılan gençlik kampları öğretmeniyim. Ben şimdi Almanya'da çalışıyorum. Almanya'da 2-3 yerde benim önderliğimde Genç Ülkücüleri idealist arkadaşlarla kurduk ve faaliyete geçirdik. Muhterem Genel Başkanım mektubu yazmamın ana gayesi şu, şayet bir gün Türk milliyetçilerine bileği bükülmez bir Türk gözüpek bir milliyetçi lazım olduğu an emrinizdeyim. Albayım, kısaca maddi ve manevi herşeyimle, her an emrinizi bekliyorum. Kanımın son damlasına kadar Dünya Türklüğü lideri uğruna ve Türk milliyetçilerinin verdiği kavgada akıtmaya hazırım. Selam sana şanlı başbuğum, selam sana Dünya Türkçülüğü'nün lideri ve selam sana bu uğraşta son şehidimiz İsmail, sana selam, ... ülkücü kardeşlerimle emirlerinizi sabırsızlıkla bekliyorum Albayım." Bu kamplarda şiddete dayalı, acımasız yöntemlerle hareket eden militan bir kadronun ilk nüveleri eğitilmiştir. Komando kamplarında eğitilen faşistlerin İtalya ve Almanya'daki örneklerden temelde farkı yoktur. Ayrıca, Hitler ve Mussolini gerçeğini ortaya çıkaran modern kapitalist devlet aygıtı ve faşist harekete sermaye desteği Türkiye'de de yürürlüktedir. Bu süreci, enternasyonal faşizmin desteği, Gizli devlet'in yönlendiriciliği ile işleten faşist

örgütün "başbuğu"nun 11.8.1979 il başkanları" toplantısında kendi el yazısı ile tuttuğu notlarla başka notlarından bazı pasajlar söz konusu konumunu daha da netleştiriyor. İşte Türkeş'in kendi el yazısı ile notları:

"– Korkunun ecele faydası yok. Komünistlere hoş görünmeye çalışmanın faydası yok.

– Mecbur kalmadıkça çatışmalardan uzak kalmak.

– Sağ ile çatışmaya girilmeyecek.

– Eski harfler ile Türkçülük neşriyatı yapılmalı. Bombay, Lahor'da bastırılmış gibi göstermek.

– Sıkıyönetim hakim ve savcılarının değiştirilmesi.

– Ele geçirdiğimiz yerleri kaptırmayacağız.

– Korunma tedbirleri, nöbetçiler, nöbet hizmeti.

– Sır saklama, emre itaat.

– Alınan kararlara uyma.

– Eski timler hala yerlerinde duruyor. Süratle değişmeli.

– Komiser Uğur Gür'ün tayini (Y.N. şimdilerde emniyet müdürü)

– İllegal örgüt şefleri toplanmalı.

– Öğretmen Yd.Sb.'lar kasıtlı olarak kurtarılmış bölge olan 10 ile tayin edildiler ve can güvenliği olmadığı için gidemediler. Bu 10 ile, bir 10 il daha ilave edilerek oraya nakilleri yapılmalı.

– MİT ve diğer istihbarat teşkilatının komünistlerden tasfiyesi.

– Ankara Sıkıyönetim Komutanı ve Komünist savcılarla bu iş yürümez.

– Yeni polisler alınması ve takviye.

– Valiler ve emniyet müdürleri tayinlerinde yanlışlar.

– Belediye başkanları ve diğer yöneticilere silah ruhsatı verilmesi.

– Savcılar hakkında tedbir alınmalı.

– Sıkıyönetim hakimleri.

– L.S.K.. ve ortak kurslarına milliyetçiler alınmalı.

– Emniyet amiri Halil Erciyes-Kozan, savcı Hasan Cavit Obalı değiştirilmesi."

Türkeş'in 31.5.1980 genel idare kurulu toplantısı" başlığı altındaki el yazısı notları şöyle:

– Evlerin bir araya getirilmesi.

– Ankara Sıkıyönetim Komutanı değiştirilmelidir.

– Emniyet teşkilatının komünistlerden tasfiyesi.

– 50 kişiye silah ruhsatı verilsin bunlarla koruma yapalım.

– Sıkıyönetimin bütün Türkiye'ye teşmili.

– Anarşist üniversite mezunları Yd.Sb. olmamalı. Sıkıyönetimde görev almamalı.

– Silah dairesi Pol-Der'in elinde, Pol-der'li polislere yeni otomatik silah veriyorlar, diğerlerine Kırıkkale tabanca veriyorlar.

– İstihbarat merkezi kurulması gerekli.

– K.Maraş davası hakimleri, değişiklik, tayin dilekçesi verdikleri halde tayin yapılmadı. Kd. hakim tayin edilmeli.

– Adana'ya iyi bir emniyet müdürü tayini.

– Antalya savcısı, Gazipaşa savcısı alınmalı.

– Ekrem Ceyhun, Atom enerji komisyonuna Prof. Dr. Adnan Şaplakoğlu gelmeli.

– İslam enstitüleri selametin hakimiyeti altında, bunu önlemeli.

– Emniyet müdürü Atilla Aksoy değişmeli.

– Dr. Celal Çizmeci Uşak Devlet has. Baş. Tbb.liğine atansın.

MHP genel merkez binasında bulunan Alpaslan Türkeş'e ait çalışma odasında ele geçirilen ajanda da bulunan bazı notlar şöyle:

– Hapiste bulunan ülkücülerin iaşesi için Mehmet Ekici'ye (gençlik kolu bşk.) 200.000 lira verildi. 17.5.1978,

– Hapiste bulunan ülkücü gençlerin yemek masrafları için Mehmet Ekici'ye 50.000 lira verildi. 19.5.1978, – Ramiz Ongun'a Temmuz ayı masrafı olarak (210.000) lira verildi 28.6.1978, – Ramiz Ongun Bey'e Hergün gazetesinde çalışan arkadaşların masrafları İçin 210.000 lira verildi. Ağustos maaşı 1.8.1978,

– Türkmen Onur'a hapishanedeki gençlerin iaşesi için (12.000) lira verildi. Yine Alpaslan Türkeş'in el ürünü olduğu kesinlik kazanan raporlara göre: "–Adliye komünist değişmesi gereklidir. –Moral verme. –Mahalle köy temsilcileri tesbit ve bildirme. –Bizden olan memurlar ifşa edilmemeli. –Şamanistlere çok baskı yapıyorlar. –Nurcuları kazanmak. –Hakim listelerinin değiştirilmesi." Alpaslan Türkeş'in el ürünü olduğu kesinlik kazanan bir başka belgede bulunan notlar ise şöyle: "1) Görev unutulmamalı. 2) Suçları kabul edilemez 3) Yılgınlığı önlemeli 4) Propagandaya önem 5) Cezaevlerinde disiplin 6) Silahları yeraltına gömmek olmaz.

Bilirkişice Alpaslan Türkeş'in elinden çıkma olduğu saptanan bazı notlarda da şunlar yazılı: "3) Türkmen Onur'a İstanbul'da gençler için yetmişbeşbin lira verildi. 31.5.1979 2) Mehmet Irmak Bey'e, Maraş olayları avukatları için altıyüzbin lira verildi 31.5.1979." Türkeş, "silahlan yeraltına gömmek olmaz" diyor, ancak bu silahlar teslim de edilmiyor ve bir kısmı gömülü olduğu yerde bulunuyor. Örgütün, kirli silahlarının sorumluluğu doğrudan "başbuğ"un oluyor. Türkeş, faşist terörün en üst düzey sorumlusu konumuyla, Maraş katliamı sanık avukatlarına büyük paralar aktarılmasını emretmiştir! MHP'nin eski parlamenterlerinden Mehmet Irmak'a, Maraş davası için 600.000 lira verilmesi Türkeş'in Maraş katliamındaki konumunu ortaya koyuyor. Maraş kırımının faşist teröristleri ile "başbuğ" ve genel merkez

"birlik, beraberlik ve dayanışma" içinde bulunuyor. Öte yandan dikkati çeken bir başka konu da, MHP gençlik müşaviri unvanı taşıyan Türkmen Onur'a sarf yeri gösterilmeden ve nedeni açıklanmadan büyük miktarlarda para verilmesidir! Bunun dışında, MHP genel merkezinde Türkeş'e ait odada yapılan aramada, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün tüm Türkiye'de aranan kişilere ait fotoğraflı ve gizlilik dereceli bilgi fişleri bulunmuştur. Genel Merkez eski binada bulunan "Görüşmeler-Düşünceler" başlıklı belgede (Teşkilat raporları 3 nolu klasör 192. dizi) dikkate değer şu notlar var: Konya ile ilgili; "Tarikatlarla yapılan çalışmalarda onların kitlesine biz yaklaşacağız, bizim kitlemiz bilmemeli" İstanbul ile ilgili; "Misillemelerde devlet bile bunu meşru duruma getirdi. Biz de bir vilayette şehit edilene karşılık, diğer vilayette misillemesi yapılmalı." Ankara ile ilgili olarak; "Ayrıca legal teşkilat olmamıza rağmen illegal olmak zorunda kaldık." "Yönetici arkadaşlar bizzat fiili mücadelenin içinde olmalı", "Bölgeler arasında irtibat kurulmalı, komünistlerin tayinleri tespit edilip bize bildirilmeli. Garaj-PTT-Terminaller kontrolümüz altında olmalı, istihbarat almalıyız", Mümkün olduğu kadar bunları karşımıza almamalıyız, eğer mecbur kalırsak sonuç ölümle bitmemeli, en fazla dövmeliyiz", "Yan teşkilatlarımız 13 veya 14 tane. Bunların yanında gençliğin yeri MHP'sini iktidar etme gücünde motor vazifesi görmektir. Gaye MHP'sini iktidar etmektir."

Faşist terör örgütü 1971-1980 yılları arasında çok sayıda insanı öldürmüştür. Bunlardan failleri tespit edilenlerin illere göre dağılımı şöyle: Adana'da 65, Afyon'da 5, Ağrı'da 8, Amasya'da 10, Ankara'da 109, Antalya'da 6, Artvin'de 7, Aydın'da 7, Balıkesir'de 4, Bursa'da37, Çorum'da 11, Bilecik'te 1, Bingöl'de 6, Bolu'da 1, Denizli'de 9, Edirne'de 2, Elazığ'da 23, Erzurum'da 3, Eskişehir'de 6, G.Antep'te 23, Giresun'da 6, Hatay'da 32, İspar-

ta'da 3, İçel'de 10, İstanbul'da 355, İzmir'de 30, Kars'ta 7, Kayseri'de 4, Kırklareli'de 2, Kırşehir'de 5, Kocaeli'de 2, Konya'da 6, Kütahya'da 1, Malatya'da 18, Manisa'da 17, Maraş'ta 7, Mardin'de 1, Muğla'da 2, Muş'ta 1, Nevşehir'de 2, Niğde'de 4, Ordu'da 10, Rize'de 1, Sakarya'da 1, Samsun'da 22, Sinop'ta 2, Sivas'ta 2, Tekirdağ'da 3, Tokat'ta 6, Trabzon'da 8, Urfa'da 5, Tunceli'de 3, Uşak'ta 4, Van'da 1, Yozgat'ta 5, Zonguldak'ta 3. Toplam 694 kişi faşistlerce öldürülmüştür, bu sayı mahkemelere intikal etmiş faili bilinen olaylar olup, toplu kıyımlar bu sayıya dahil değildir. Bu öldürme olaylarının % 90'ı 1978-1980 yılları arasında meydana gelmiştir. Bu eylemlere örnek olarak: –24 Mart 1978'de Ankara'da Savcı yardımcısı Doğan Öz'ün öldürülmesi, –10 Ağustos 1978'de Ankara Balgat'ta 2 kahvehanenin kurşunlanarak 5 kişinin öldürülmesi, –11 Temmuz 1978'de Ankara'da Doç Dr. Bedrettin Cömert'in öldürülmesi, –8 Eylül 1978'de 7 TİP'li gencin öldürülmesi, –4 Ekim 1978'de İstanbul'da Belediye otobüsünden indirilerek kaçırılan 3 Kıbrıslı öğrencinin, kurşuna dizilmeleri, –18 Aralık 1978'de Adana'da Adako Birlik genel müdürü Akın Özdemir'in öldürülmesi, –1 Şubat 1979'da İstanbul'da Abdi İpekçi'nin öldürülmesi, –10 Mayıs 1979'da Gaziantep'te bir kilim atölyesine yapılan silahlı saldın sonucu 3 kişinin öldürülmesi, –16 Mayıs 1979'da Ankara Piyangotepe'de 1 kahvehaneye düzenlenen silahlı saldırı sonucu 7 kişinin öldürülmesi, –8 Eylül 1979'da Manisa Turgutlu'da bir ekmek fabrikasına yapılan silahlı baskında üç kişinin öldürülmesi, –28 Eylül 1979'da Adana'da Emniyet müdürü Cevat Yurdakul'un Öldürülmesi, –3 Temmuz 1980 tarihinde Trabzon'da K.T.Ü öğrenci otobüsünün taranması, –22.7.1980 tarihinde İstanbul'da Kemal Türkler'in öldürülmesi. Ayrıca faşist örgüt 16 Mart 1978 İstanbul Üniversitesi katliamı, K.Maraş, Çorum, Si-

vas, Malatya ve Elazığ kırımları ile Prof. Ümit Doğanay, Cavit Orhan Tütengil Hoca, Doç. Dr. Orhan Yavuz, Doç. Dr. Necdet Bulut, Prof. Dr. Bedri Karafakioğlu'nun öldürülmesi ve Server Tanilli'nin vurulmasından da sorumludur. Faşist terörün boyutlarını sergilemesi bakımından "teşkilat raporları"na bakmakta yarar var, Çankaya-Yıldız ile ilgili rapor şöyle (Teşkilat raporları, 2 numaralı klasör 123. dizi): "Malzeme ihtiyacını karşılamaya çalıştık" Ateş deresi-Zafertepe-Tokat mahallesi raporu: "iki ülküdaşımız malzemenin tutukluk yapması sebebiyle yaralandılar, arkadaşlarımızın toparlanmasından sonra bu bölgede çatışmalar meydana gelmeye başladı, şu anda bu mahalleler Topraklık, Madenoğlu'na oba olarak bağlandı." Türközü'yle ilgili rapor: "Bölgenin durumu iyi, burada da yer yer çatışmalar oluyor, öyle olmuştur ki, evi bombalanan vatandaşın polisten önce arkadaşlarımızın yanına geldikleri, sanki bölgedeki Devlet, teşkilatımız gibi güven sağlamıştır." Akdere'ye ait rapor: "Bölgenin potansiyeli çok fazladır; geniş bir bölgedir ve dereboyu ve Tuzluçayır taraftarında devamlı çatışmalar olmuştur. Bölgede bir çok ülküdaşımız, şehit edilmiştir, bunların misillemesi de bazen tespitli bazen tespitsiz yapılmıştır." ifadesi bulunuyor. Bir başka raporda ise (Dosya 133): "Görev aldığımızdan bu yana Üreğil –vatandaşlarımız ve ülküdaşlarımızın kararlı tutumu neticesinde komünistlerden yaralananlar oldu, burada daha genişleyebilmemiz için malzemeye ihtiyaç vardır." Fevzi Keskin imzalı Kırşehir raporunda şunlar yazılı (Soruşturma belgeleri 13. dizi): "2. başkanımız İsmail Erdoğan ve eski başkanımız İhsan Ordu polislere son ihtarı yaptılar. Polisler olay yerine giremeyince 5 bin kişilik bir ülkücü topluluğu tekbir sesleriyle olay yerini sağdan soldan sarmaya başladı. Polisin ateş etmesi üzerine galeyana gelen, ülküdaşlarımız üzerimize ateş edilen apartmanlara saldırmaya baş-

ladı, burada olaylar devam ederken CHP il başkanlığı, TÖB-DER, TÜS-DER, TİP, Y.D.G.F, İGD ve HAL-DER tahrip edildi. Komünistlerin çoğunlukta olduğu Hürriyet işhanı isimleri bilinmeyen kimseler tarafından basılmıştır ve orada bulunan Avukat ile maliye memuruna ateş edilmiştir. Avukat ağır yaralanmıştır diğeri ise ölmüştür." Şevket İnan tarafından imzalanan rapor şöyle (soruşturma belgeleri 1 nolu klasör 17. dizi): "Orada Süleyman Kaya bize şahsı gösterdi ve bahsettiğim arkadaşlarla beraber sopayla saldırdık daha sonra kaçtık, ertesi gün öldüğünü, isminin de Ali Arıcan olduğunu öğrendik."

Ekrem Müftüoğlu imzalı raporda ise şu ifade bulunuyor: "CHP iktidarı döneminde şehit olan Ülkücü hocalarımızın intikamı alınamadı." (teşkilat raporları 3 nolu klasör, 82. sıra 18.6.1980 tarihli rapor) Mustafa Görüryılmaz tarafından düzenleneni9 Mayısl980 tarihli Kırşehir raporu şöyle (187.dizi) "Bu hadisede komünistlerden ateş açılmış olsaydı, hepside orada öldürülecek şekilde –çevreleri sarılmış durumda– tedbir alınmış. Gerekli tedbirin alındığını ocak başkanı Semih söyledi, ayrıca miting dönüşü konvoya saldıracak arkadaşlar bşk. görüp, durdurmuş. Bunların niyeti; polis adı altında otobüsdekileri yere indirip aradıktan sonra yere yatırıp hepsini öldürmeyi planlamışlar. Kırşehir'in genel durumu şöyledir: Bütün okullarda sol silinmiştir. Bütün mahallelerden sol silinmiştir. Şehrin her yerinde bizim hakimiyetimiz vardır. Bütün işyerlerinde bizim hakimiyetimiz vardır –arkadaşlarımız vatandaşa hor bakmaktadır. Esnaftan zorla para toplamaktadırlar. Zafer sarhoşluğundan kurtulamamış arkadaşlar, gereksiz yere adam dövmekte, havaya ateş etmektedirler."10.6.1980 tarihli Niğde-Bor raporunda şu ifade yeralıyor (Teşkilat raporları, 1 nolu klasör 92. dizi): "Bor'un nahiyesi Kemerhisar'da durumumuz güçleniyor, sıcak savaş hızla ar-

tıyor." Alpaslan Türkeş'in faşist terörün yönetilmesindeki sorumluluğunu netleştirmesi açısından kendisine ulaştırılan raporların niteliğine bakmak gerekiyor. 16 Eylül 1980 günü MHP genel merkez binasında yapılan arama sırasında genel başkan Türkeş'in çalışma masasında ele geçen ve teşkilat raporları 4/A klasörü 3. dizideki belge şöyle: "Hasköy-Yusuf Baş'ın şehadetinden sonra Ülkücü İşçiler Derneği Ankara Şubesi 2. Başkanı Mehmet Çoban, İsmail Gökmen ile temas kurarak şehidimizin intikamının alınması gerektiğini belirtiyor. Eleman ihtiyacını gidermek için İsmail Gökmen, Recep Genç'i, Mehmet Çoban'da kaynı olan Zülfikar Taş'ı buluyor. Bu ekip Gülveren ve Topraklık semtlerinde eyleme girişiyorlar. Bu semtlerde birçok öldürme ve yaralama olaylarına karışıyorlar. Hadiseler daha sonra Recep Genc'in semti olan Hasköy'e kaydırılıyor. Mehmet Çoban kahve tarama olayında kullanılması için arabaya ihtiyaçları bulunduğunu belirtiyor. Daha sonra Yenimahalle semtinde Caner Erdinç'le temasa geçiyor ve durumu izah ediyor. Caner, arabayı haberim yokmuş gibi gasp edebilirsiniz diyor. Bunun üzerine Recep Genç arabayı gasp ediyor. Zülfikar Taş ile İsmail Gökmen'i de yanına alarak Hasköy'e geliyorlar, belirtilen Basın ve TRT'de yeralan kahve hadisesi yapılıyor. Bu olaydan sonra kullanılan silahlardan 4 tanesi Topraklık semtinde oturan Alaattin Tanmaz'ın evine Mehmet Çoban tarafından Erdem Soğukpınar tarafından; 2 tanesi de Recep Genç ve İsmail Gökmen tarafından Kırıkkale'ye götürülüyor, İlçe gençlik kolları eski başkanı Harun Yüksel'in evine bırakılıyor. Hadiselerden sonra bir müddet bu tür eylemlerden ellerini çeken adları geçen şahıslar ülkücü işçiler derneğinde oturmaya başlıyorlar. Bu zamanda hadiselerde adı geçen şahısların hareket ve davranışlarında tuhaflıklar seziliyor. Şöyle ki; a) Mehmet Çoban son hadiseden sonra tamamen

kenara çekilmiş, hadisenin tesirini üzerinden atamamıştır, b) Ülkücü İşçiler Derneği'nde yapılan eğitim seminer çalışmalarında Zülfükar Taş ve İsmail Gökmen'in eğitimciye ve arkadaşlarına –kahve tarama nasıl olur, nasıl bir şey acaba? gibi dikkat çeker sorular sormaya başlamışlar, c) Hasköy hadisesinden bir müddet sonra derneğe (ÜİD) kendisinin ülkücü olduğunu belirten Mehmet Yılmaz adında bir komiser muavini girip çıkmaya başlıyor. Komiser muavininin dernek eski başkanı Ahmet Demirel'in yanına geldiği, bu gelişlerin birinde Ahmet Demirel'in komiser muavini ile İsmail Gökmen'i tanıştırdığı, Ahmet'inde durumdan (kahve baskını) haberdar olduğu, c) Hadiseye karışanların hiç birisi gizliliğe dikkat etmemiş, yakınlarının meseleden haberdar olduğu anlaşılmıştır. Bu tür tedbirsiz konuşma ve hareketlerden sonra Hasköy semtinde meydana gelen ufak tefek hadiselerden Bilal ve Mustafa adlı iki kişi alınıyor. Bu şahıslar; İfadesinde Hasköy'deki bu tür hadiselerden Mehmet Çoban, Zülfükar Taş ve Recep Genç, İsmail Gökmen'i belirtiyorlar, Recep'ten Selim Ateş diye bahsediyorlar. Hasköy semtinde bu isimle tanınıyormuş, ifade üzerine polis ekibi ÜGD'de arama yapıyorlar ve dernekte bulunan Recep Genç'i alıyorlar. Polisin elindeki listeden Zülfükar, İsmail ve Mehmet Çoban'ın arandığını gören dernektekiler durumu şu an Ankara ÜİD şube başkanına intikal ettiriyorlar. Şube başkanı M. İlbars'la görüşüyor ve durumu iletiyor. Adı geçen şahısları bularak durumu öğrenmek gerektiğinden hareket ediliyor. Halen aranmakta olan İsmail ve Alaattin bulunup durum öğrenildiğinde silahların nerede olduğu soruluyor. İsmail –Ankara dışında kimse bulamaz diyor– daha sonra bu şahıslar Zülfükar'da bulunarak Ankara dışına çıkarılıyor. Recep'i sorguya çeken ekiptekiler, boş kovanları göstererek Hasköy ve Gülveren semtinde kullanılan silahların yerini

söylemesini istiyor. Sorgulama sırasında Mehmet Çoban'da Topraklık semtinde Zülfikar'ın evinin kapısında yakalanıyor. Recep, silahlardan 2 tanesinin Kırıkkale'de gençlik kollan eski başkanı Harun Yüksel'in evinde olduğunu belirtiyor. Mehmet Çoban'da silahları saklaması için Erdem Soğukpınar'a verdiğini, yerini onun bileceğini bildiriyor. Erdem'i de yakalayan polisler silahların yerini öğreniyorlar ve Alaattin Tanmaz'ın evinde silahlan ele geçiriyorlar. Sonuç; 1) Hadisenin ortaya çıkarılışı büyük bir ihtimalle hadiseye karışanların tedbirsiz konuşma ve davranışlarından olmuştur. 2) Ayrıca bir muhbir tarafından haber edilebilir düşüncesinden hareket edilerek ÜİD eski başkanı Ahmet Demirel ve Selim Ateş takma adıyla tanınan Recep Genç hakkında soruşturma sürdürülecek. (A. Demirel'in kom. muavini ile olan münasebetleri, Recep Genç'in Hasköy'de Zeki Karaman'a muhbirlik yapan Sarı Selim olup olmadığı hakkında) Şu an; Recep Genç (Çelik-iş çaycısı) Mehmet Çoban (ÜİD Ankara şb. 2. Başkanı) Harun Yüksel (Kırıkkale genç. kolları eski bşk.) Erdem Soğukpınar (Altındağ C.Savcılığında katip) Caner Erdinç (boşta gezer) yakalanmış olup, ayrıca; İsmail Gökmen-Zülfükar Ateş-Alaattin Tanmaz aranmaktadır."

Tamamı yukarıda aktarılan raporda anlatılan olay 2 Mart 1980 günü yaklaşık saat 16.30 sıralarında Gürpınar Kıraathanesi'nin silahla taranarak 5 kişinin ölümü ve 6 kişinin yaralanmasına ilişkindir. Adı geçen kişilerin hepsinin ülkücü derneklerle ilişkileri olup, Harun Yüksel ise Kırıkkale MHP eski gençlik kollan başkanıdır. Sözkonusu raporda örgütün "özel" bir soruşturma yaptırdığı anlaşılmaktadır. Olaydaki vahşet önemsenmeden, militanların tedbirsiz davranış ve konuşmalarının kınanması! faşist örgütün niteliğini iyice netleştiriyor. Asıl ilginci, bu rapor MHP Gençlik Kolları Genel Başkam İsmet Mirzaoğlu'nun elin-

den çıkmıştır. Ayrıca bu raporun Türkeş'in masasında bulunması tesadüf değildir. Başbuğ'un faşist terördeki yönlendiriciliği ve emir –komuta zincirindeki yeri bu tür raporlarla iyice somutlanmaktadır. Alpaslan Türkeş'in faşist cinayet şebekesi üzrerindeki güç ve otoritesini ortaya koyan bir başka örnek de şöyle: Adana Asliye hukuk hakimi Hasan Köksal'ın oğlu Sabri Köksal 18.8.1979 günü akraba ziyareti amacıyla gittiği Kayseri'de tabancayla vurularak öldürülmüştür. Arkadan 4 el ateş etmek suretiyle işlenen cinayet sonrası katilin "Bir komünist öldürdüm Allahını seven tutmasın" diye bağırarak kaçması nedeniyle baba Hasan Köksal'ın ülkücülerden şüphelendiği, yaptığı araştırma sonucu, bir gün önce aynı yerde öldürülen bir ülkücüye misilleme olarak solcu bir öğretmene benzetilerek oğlunun öldürüldüğünü öğrenmiştir. Ali Fuat Eyüpoğlu'na durumu anlattığında, durumu Türkeş'e açacağını ve kendisine randevu alacağını söylemiştir. Daha sonra Eyüpoğlu, Hasan Köksal'a bir mektup yazarak Türkeş'in duruma üzüldüğünü ve katilin teslim olması için emir vereceğini belirtmiştir. Köksal, Ankara'ya gelerek Türkeş'le görüşmüş ve Türkeş kendisine katilin teslim olacağı konusunda söz vermiştir. Bu durum Hasan Köksal'ın savcılık ve sorgu hakimliği anlatımları ile Ali Fuat Eyüpoğlu'nun Köksal'a yazdığı mektuptan açıkça anlaşılmaktadır. Eyüpoğlu bu mektupta: "Genel Başkan ile görüştüm, olaydan*haberdar olmadığını gördüm, anlattım, çok üzüldü, emir verildi ve teslim edilmesi istendi. Bu mektubum size ulaştığında teslim olmuş olacaktır." demektedir. Türkeş'in talimatı doğrultusunda gerçekleştirilen, Adana Emniyet Müdürü Pol-der'li, anti-faşist Cevat Yurdakul'un öldürülmesi olayı MHP ve ülkücü kuruluşlar iddianamesinde şöyle anlatılıyor: "Yasadışı faaliyetlerini daha rahat sürdürebilmek için Emniyet Müdürü'nden kurtulmanın gerektiğine inan-

mışlar; 1979 yılı Eylül ayı içerisinde partide bulunan sanıklardan Adem Eroğlu, Hasan Sabri Erdem'e aynı günlerde Ankara'dan dönen ve Adana bölgesinde "Eğitimci" olarak faaliyet gösteren Mehmet Sakarya'ya Alpaslan Türkeş'in Emniyet Müdürü'nün öldürülmesi için emir verdiğini söylemiş, 27 Eylül 1979 günü Hergün gazetesi temsilcisi ve eğitimci Hasan Basri Erdem gazetede bulunurken yanına gelen Ülkücü İşçiler Sendikası Başkanı ve MİSK temsilcisi Mehmet Sakarya'nın MHP il merkezinde olduğunu söylemişler bunun üzerine parti teşkilatına giden Sabri Erdem, Adem Eroğlu, Osman Balcı ve Mehmet Sakarya ile oturmuş bir ara Mehmet Sakarya'nın yanına gelen sanık Halil İbrahim Altınışık, Mehmet Sakarya ile konuştuktan sonra Mehmet Sakarya'nın Cevat Yurdakul için "bu adam bizi bitirecek" şeklinde söylediği görülmüş olup; 28.9.1979 günü sabah MHP il Yönetim Kurulu üyesi Sezai Durmaz, Kadir Akgöllü'yü alarak evine götürmüş evde bulunan Halil İbrahim Altınışık, Yücel İrik, Mustafa Gülnar ve Mehmet Ateş'le birlikte yapılan plan uyarınca aynı gün erken saatlerde Halil İbrahim Altınışık, Yücel İrik ve Mustafa Gülnar tarafından şoförü Hanifi Bilen Öldürülmek suretiyle gasp edilen 01 EN 511 plaka numaralı Murat marka oto ile Cumhuriyet Caddesi ile Adalet Caddesinin kesiştiği kavşağa giden Kadir Akgöllü, Halil İbrahim Altınışık, Yücel İrik ve Mustafa Gülnar Emniyet Müdürü'nün otosunun geldiğini görüp Yücel İrik'in kullandığı arabayla önünü keserek, Kadir Akgöllü daha önce evde Mehmet Ateş tarafından verilen MAT otomatik silah ile Mustafa Gülnar ve Halil İbrahim Altınşık 14'lü tabancalarla, Yücel İrik'de 7.65 çapında bir tabancayla Emniyet Müdürünün otosuna ateş ederek olay yerinden uzaklaşmışlar, kullandıkları otoyu Gülbahçe semti civarında terk edip silahları Halil İbrahim Altınışık'a vererek birbirlerinden ayrılmışlar, Halil İbra-

him Altınışık ise silahları bir çanta içerisinde sanık Kenan Develi'ye saklaması için bırakmış ve yapılan operasyonlarda olayda kullanılan silahlardan MAT otomatik tabanca Kenan Develi'de ele geçirilmiş olup olay yerinde elde edilen boş kovanlardan bir kısmının bu silahtan atıldığı ekspertiz raporuyla tespit edilmiştir. Bu olayda Cevat Yurdakul ve Ali İğneci ölmüş, iki kişide yaralanmıştır." Yurdakul'u katleden ölüm mangası Adana çevresinde birçok insanı katletmiştir.

İstanbul, faşist örgütün en çok önem verdiği illerdendir. Başlangıçta "özerk" denilecek bir yapılanma içinde gizli devletin bazı birimleriyle bütünleşen İstanbul'daki örgütlenme 1977 sonrasında hızla genel merkezin kontrolüne girmiştir. 1977 yılında "eğitimciler" grubundan Yılma Durak, Mehmet Şandır, Serdar Çelebi, Abdullah Kılıç Türkeş tarafından İstanbul bölgesine Hergün gazetesi bölge temsilcisi adı altında gönderilmişlerdir. Bu kişiler, İstanbul ve yöresinde MHP'nin Ülkücü derneklerle koordinasyonunu sağlamışlar, verdikleri seminerlerde militan yetiştirmiş ve topladıkları İstihbarat bilgilerini merkeze iletmişlerdir. Daha sonra 1979 yılında genel merkezde açılan "eğitimci" yetiştirme kursuna İstanbul'dan aralarında Celal Adan (Tansu Çiller'in şimdiki sağ kolu), Recep Öztürk, Orhan Çakıroğlu'nunda bulunduğu 12 kişilik bir grup Yılma Durak tarafından Ankara'ya gönderilmiştir.

Ankara'daki eğitim seminerini tamamlayan bu kişiler İstanbul'da çeşitli görevlere atanmışlardır. Bunlardan Orhan Çakıroğlu MHP Kartal, Celal Adan Zeytinburnu, Mehmet Gül Eminönü, Ali Doğan, Fatih müteşebbis heyet başkanlıklarına Yılma Durak'ında onayıyla getirilmişlerdir.İstanbul'daki örgütün mali kaynak problemleri ile Türkeş tarafından Berker İnanoğlu, İsmail Aydın Esin ve Mehmet Şandır görevlendirilmişlerdir. Büyük

sermayenin MHP'ye verdiği paralar Alpaslan Türkeş'in Ankara Kavaklıdere Akbank Şubesindeki hesabına aktarılmış bu paraların küçük bir kısmıyla da İstanbul'da Mahtaş Elektrikli Cihazlar AŞ. adlı paravan bir şirket kurulmuş, toplanan paralar bu paravan şirketin kazancı gibi gösterilmiştir. Ayrıca Yılma Durak, Mehmet Şandır, Abdullah Kılıç, Serdar Çelebi tarafından da TÜMPAŞ A.Ş adlı bir firma kurulmuştur. (Abdullah Çatlı'ya uzanan çizgide faşist kadrolar işlerini yasal şirketleri paravan olarak kullanarak gerçekleştirme geleneğini oluşturmuşlardır.) İstanbul'daki ülkücü militanların eğitilmesi, eylemlerinin yönlendirilmesi, eylemden sonra korunmaları Yılma Durak başkanlığında Orhan Çakıroğlu, Celal Adan, Mustafa Verkaya ve Recep Öztürk'ten oluşan bir komitece yürütülmüştür. DİSK eski Genel Başkanı Kemal Türkler'in öldürülmesi olayı bu komitenin İstanbul'daki en önemli "operasyon"larından biridir. Bu olayın MHP dosyasındaki anlatımı şöyle: "Sanık Alpaslan Türkeş'in DİSK yöneticilerinin yok edilmesi yolunda emrini vermesinden birkaç gün sonra Berker İnanoğlu'nun Mecidiyeköy'deki Dağlılar Ticarethanesi'nin üstündeki yazıhanesine gelmiş, Berker İnanoğlu da Türkeş'in emri ile Yılma Durak ve Celal Adan'ı buraya çağırmıştır. Daha önce yazıhaneye gelmiş bulunan Aydın Esi komünist hareketin kaynağı olduğu söylenen DİSK yöneticilerinin adreslerini tespit etmiştir. Yazıhaneye gelen Yılma Durak, Celal Adan, Ali Doğan ile Alpaslan Türkeş ve Aydın Esi arasında geçen konuşma sonunda Aydın Esi, saptadığı adresleri Celal Adan'a yazdırmıştır. DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, Celal Adan tarafından hedef seçilmiştir. Buradan ayrıldıktan sonra Kemal Türkler'in öldürülmesi için ülkücü militan arayan Celal Adan parti binasında, daha önceleri eylem yapmak istediğini söyleyen ve Ankara Bahçelievler'de 7 kişinin öldürülmesi olayından aranan

Ünal Osmanoğlu ile karşılaşmış, Kemal Türkler'in adresinin tespit edildiğini, Yılma'nın da bundan haberi olduğunu, bu işi yapmalarını söylemiş ve adresi Ünal'a vermiştir. Daha sonra Celal Adan Bahçelievler'de oturan Ünal'ın evine gitmiş, evde İsmet Koçak, Abdülsamet Karakuş, Yusuf Arpacık ve Malatya'lı bir genci yere serdikleri örtü üzerinde silah temizlerken görmüş, hatta kendi ruhsatlı silahını da verip temizletmiştir. Ünal'ı sorduktan sonra buradan ayrılmış, iki gün sonra Ünal'la karşılaştığında Ünal kendisine "işi" yapmaya hazır olduklarını bildirmiştir. Yusuf kod adlı Ünal Osmanağaoğlu, Cengiz kod adlı İsmet Koçak, Aydın Eryılmaz, Abdülsamet Karakuş aralarında konuşup, Ünal'ın önerisini kabul etmişler, sonra Merter Sitesini gezerek eylemin Türkler'in evinin önünde yapmayı kararlaştırmışlardır. Ünal, İsmet Koçak bir 14'lü tabanca, bir Barabellum tabanca, bir Smith Wesson, I de 7.65 çapında tabancayı eve getirmiştir. Abdülsamet Karakuş, Aydın Eryılmaz ve Celal isimli sanıklar 21 Temmuz'u 22 Temmuza bağlayan gece Londra asfaltı üzerinde Hüsamettin Bektaş'a ait.34 N 5819 plaka numaralı portakal renkli otoyu silah zoruyla gasp etmişlerdir.

22 Temmuz 1980 günü saat 08.00 sıralarında Abdülsamet Karakuş, Ünal Osmanağaoğlu, İsmet Koçak, Aydın Eryılmaz'ın kullandığı gasp edilen otoyla Merter Sitesine gelmişler, Ünal ve İsmet ana yoldan indikten sonra arabayı yakın bir yere park etmişlerdir. Saat 09.30 sıralarında İsmet Koçak, Kemal Türkler'in evinden çıktığını işaretle bildirmiş plan ve işbölümü uyarınca, arabasına binen Kemal Türkler ile koruma polisine Abdülsamet Karakuş, İsmet Koçak ve Ünal Osmanağaoğlu birlikte ateş etmişlerdir. Sol meme göğüs koltuk altından çok sayıda isabet alan Kemal Türkler buna bağlı iç kanama sonucu ölmüş, koruma polisi Ali Bilsevin ise boynundan ve sol omuzundan isabet

eden kurşunlarla ağır yaralanmıştır. Kemal Türkler'in vurularak düştüğünü gören sanıklar Aydın Eryılmaz'ın direksiyonunda beklediği arabaya binerek uzaklaşmışlar ve gasp edilen arabayı da şoförüne önceden söyledikleri üzerine Haznedar'a bırakmışlardır. Diğer taraftan ... Yılma Durak arabasıyla Erzurum'a gitmek üzere İstanbul'dan hareket etmiş. Ağrı'ya gitmek isteyen Celal Adan'ı da yanına almıştır, önce Bursa'ya uğrayıp, şehirde bir otelde kalarak, ertesi gün Uludağ'a birlikte çıkmışlardır. Yolda radyodan Kemal Türkler'in öldürüldüğü haberini dinleyen Celal Adan "Bravo bizim çocuklara, bu iş ancak böyle olurdu" demiş,Yılma Durak Uludağ'da büyük otele gelen Türkeş ile konuşup görüşme yaptıktan sonra, Bursa MHP İl Başkanı Necdet'i de alarak Erzurum'a hareket etmişlerdir." Faşist örgütün İstanbul'daki birimleri arasında Şişli'deki ölüm mangalarının "özel" bir konumu bulunuyor. Alaattin Çakıcı, Nurullah Tevfik Ağansoy'un da üye olduğu bu birimin eylemlerini Ağansoy itiraflarında şöyle anlatıyor: "İstanbul'un çeşitli semtlerinde özellikle ŞİT (Şeriatçı İntikam Tugayı), diğer adıyla, Şişli İntikam Tugayı ve TİBKO (Türk İslam Birliği Komandoları) imzalı bildirilerle televizyon ambalaj kutuları içinde, çuvallarda, ya da battaniye ve bezlere sarılı ip, kablo yada tellerle boğulmuş vaziyette bulunan cesetler, bu kanlı çalışmaların birer sonuçlarıdır." Ağansoy bu cinayetlere şu örnekleri veriyor: 9 Nisan 1979 tarihinde ortaklar caddesinde cesedi bulunan Onur Orcan, 25 Eylül 1979 tarihinde battaniyeye sarılı olarak cesedi bulunan İsmail Cengiz, 24 Şubat 1980 günü Gültepe'de boğularak öldürüldükten sonra cesedi televizyon kutusuna yerleştirilen Veli Erdem, 21 Mayıs 1980 tarihinde Mecidiyeköy Ülkücü Gençlik Derneği'nde işkenceyle öldürüldükten sonra cesedi bir çuvala sarılarak bir okul arkasına bırakılan Cemal Kır, 11 Haziran 1980'de cesetleri bulunan

Necdet Demir ve Haluk Kaşıkçı, 2 Ağustos 1980 tarihinde komando düğümüyle öldürülen Selahattin Gelgöz. Ağansoy itiraflarında, Pehlivanoğlu'nun değerlendirmeleri ile benzer değerlendirmeler yapıyor, şöyle: "ŞİT , TİT, ETKO, TİBKO vesaire isimlerle yapılan yazılamalar ve öldürme eylemlerinde bırakılan bildiri ve imzalar, kesinlikle bir takım kişiler tarafından çıkartılmış, komünistleri psikolojik etki altına almak ve ÜGD, MHP'yi bu tür eylemlerden uzak tutarak şüpheleri ilgili isimler üzerine çekmek için ortaya atılmış naylon örgütlerdir. Türkçü İntikam Tugayı (TİT) İstanbul'da Taksim-Sarıyer Belediye otobüsünü kaçırarak öğrencileri öldüren Cengiz Ayhan isimli kişinin şahsında kendisini duyurmuştur. Örgütün merkez komitesi ve organik yapısı oluşmamıştır. Kesinlikle paravan isimdir." Faşist örgüt vahşetini paravan örgütlerin arkasına gizliyor. Bu örgütlerle güçlülük havası yayıyor, yasal! sorunlardan kurtulmaya çalışıyor, lümpen kadrolarını ağırlıklı olarak merkezi birimlerin sorumluluğu altında bu tür yapay örgütlerde topluyor. Muhtemelen eli kanlı bu birimlerin tasfiyesi söz konusu olduğunda paravan örgüt gerçekliğini kullanmayı planlıyor. MHP'ye hem çok yakın, hem çok uzak görünen bu tür cinayet şebekelerinin üyeleri tasfiye edilirken, merkeze yakın ve legal! kadrolar bakan, milletvekili, işadamı, parti genel başkanı konumlarıyla sisteme başka düzlemlerde hizmetlerini sunuyorlar. (Çatlı bu iki grubun özelliklerini kişiliğinde bütünleştirdiği için hep "büyük reis" olarak anılıyor. İki tarafın da saygısını kazanıyor. Yaşasaydı muhtemelen ikibinli yıllarda bakan ya da parti başkanı olurdu!)

MHP ile yan kuruluşları olan ülkücü dernekler, silahlı faşist ve ırkçı bir çekirdek tarafından yönetilmiştir. Kontrgerillanın "sivil" uzantısı olan bu güçler açısından parti bir simgeden öte anlam taşımaz. Faşist örgüt, parti görünümü ile yasal olanaklar-

dan, temsili sistemin avantajlarından sonuna kadar yararlanmıştır. Güçlü devlet-güçlü iktidar MHP'nin temel sloganı olup, lider-doktrin-teşkilat prensipleri ile bütünleşmiştir. Seçimle görünür iktidara gelemeyeceklerini bilen faşist kadrolar, akıl sınırlarını zorlayan bir vahşetle, kendilerine uygun ortamı yaratmak, gizli devletle işbirliği yaparak, silahlı mücadeleye dayalı bir "özerk" strateji eşliğinde devlete el koyma plan ve programını uygulamışlardır. "Enternasyonal" destekli, Amerikancı, kontrgerilla uzantısı bu faşist örgüt, tüm yurttaş haklarının düşmanı ve "kutsal devlet" yanlısıdır. Falanjist yöntemlerle aynı temelde ve "demokrasi maskesi" altında sunulan milliyetçi-toplumcu doktrin, özünde soy faşizmin radikal öğelerini bile taşımayan, faşist demagojide yeri olan anti-kapitalist söylemin uzağında ve büyük sermayenin kiralık gücü olmayı benimsemiş, özel mülkiyet vurgusu yoğun bir yapıdadır. Özgürlük kavramını düşman sayan, "başbuğa" itaat temelinde bir hiyerarşi geliştiren örgüt, tüm karşıt görüş ve inançlara, bu arada Türk tanımı dışında tuttuğu milliyetlere ve Sünni ortodoksi dışındaki dini yapılara savaş ilan etmiştir. Bu bağlamda oluşan örgütü bir siyasi parti kalıbı içinde kabul etmek "tarihi yanılgı"dır. Devletin tek fert, tek zümre tarafından yönetilmesini isteyen faşist hareket, devletin tüm gücünün egemen ve etkin ülkücü kadrolarda olmasını istemektedir. Disiplinli, organize ve hiyerarşik düzen içinde oluşturulan faşist örgüt, çoğunluğu silahlı ölüm mangalarına dayanmıştır. Örgütün kullandığı yöntemleri ise hukuki tabiriyle "Mukatele" başlığı altında değerlendirmek mümkündür (mukatele: vuruşma, öldürme, toplu kıyım, savaş). Faşist örgüt, Türkiye'yi iç savaşa sürükleyen, bölen ve emperyalist hegemonyanın pekişmesini sağlayan bir silahlı stratejinin uygulayıcısı olmuştur. Öte yandan, MHP toplumcu-milliyetçi formülasyonu ile şovenist ve ırkçı

programın özünü oluşturduğu faşist bir düzeni "milli" kabul etmektedir. MHP, kontrgerillanın bölücülüğü ile uyum içinde halkı kanlı İç savaşın tarafı haline getirecek ve kendi toplumsal dayanaklarını kemikleştirecek tarzda Alevi-Sünni, sağcı-solcu, komünist-ülkücü biçiminde ayrımlara tabi tutarak vahşi katliamların zeminini hazırlamıştır. Tüm bu gelişmelerde genel merkez ile diğer teşkilatlar arasında tam bir uyum vardır. Büyük sermayenin finans desteği, altın, döviz, uyuşturucu, silah işleri yanında zaman zaman gasp eylemleri de gerçekleştiren faşist militanlar ayrıca fiziki güce dayalı kaba bir sömürü düzeni kurmuşlar, haraç almışlardır. Apaçık talan ve soygunlar düzenleyen faşist militanların bu deneyimleri 80'li ve 90'lı yıllarda "tahsilat" vb. işlerde oldukça işe yaramıştır. Türkiye'nin geldiği nokta ise artık MHP'nin temsil ettiği tüm prensiplerin sistemin özü haline geldiği ve kurtuluş reçetesi olarak kabul edildiği bir dönemeçtir.

Örneğin 1977 yılı seçim beyannamesinde MHP şunları söylüyor (s.71): "MHP iktidarında, Türk devletinin bütün bu görevleri yerine getirebilmesi için lazım olan yetkilerle teçhiz edilmesi amacıyla Anayasa ve kanunlarımızda gerekli değişiklikler yapılacaktır." Beyannamenin 77. sayfasında ise: "Yasama, yürütme ve yargı organları arasındaki bu dengesizliği gidermek için icra (yürütme) organı güçlendirilecektir. Devlet başkanı, doğrudan doğruya halk tarafından seçilecek ve istikrarlı, etkili ve icra için gerekli olan yetkilerle teçhiz edilecektir... tarihimizde Devletimizin cihan hakimiyeti güçlü devlet idaresiyle gerçekleşmiştir... Milliyetçi Hareketin, Milli Devlet, Güçlü İktidar Ülküsü, hukuki dayanağını bu esaslardan almaktadır" deniliyor. Aynı beyannamenin 78. sayfasında şu görüşlere yer veriliyor: "Milli devlet tek ve aynı milletin kurduğu, milli karakterini, milli ülkü ve milli özelliklerini hakim kıldığı devlettir... bizim dışımızdaki parti-

lerin güçlü İktidarı kuramayacakları, bugüne kadar asla ve asla kuramadıkları ile hatta güçlü iktidarın kim ve ne olduğunu bilip anlamadıkları bile sabittir." MHP, kaba devlet gücüne dayalı faşist diktatörlük özlemini "milli" olmanın zorunlu sonucu saymaktadır. Bu bağlamda faşist örgüt son derece faydacı bir yaklaşımla ortaya bir fikir bulamacı çıkarmıştır. "Başbuğ" dinsel olanakları da kullanmış, hatta hacı olmuştur. Faşizmin genel stratejisine uygun biçimde kurtarıcı adam imajı yaratılmıştır. Propaganda silahı oldukça etkili biçimde kullanılmış ve insani değerlere yabancılaştırılmış, beyni yıkanmış militanlar yaratılmıştır. Bozkurt, 3 hilal vb. semboller yoğun biçimde kullanılmış, büyük kalabalıklarla görkemli gösteriler düzenlenmiş, toplumun militer değerleri ön plana çıkarılarak askerliğe bağlılık vurgusu ve askeri şekilcilik doğrultusunda davranış kalıpları geliştirilmiştir. Bu arada, devlette ülkücü-komünist ayrımına dayalı geniş ölçekli bir kadrolaşmaya gidilmiştir. Gizli devletin açtığı alanda güvenilir kadro konumuyla devlete yerleşen faşistler kritik noktaları, kurum ve kuruluşları kontrollerine almışlardır. Ayrıca faşist "kurtarılmış bölgeler" yaratma politikası doğrultusunda kentlerde, mahallelerde, hatta sokaklarda yer yer etkili biçimde hakimiyet kurmuşlardır. Bu yaygın faaliyetlerde ülkücü derneklerin eğitim, bilinçlendirme, şartlandırma ve yönlendirme çalışmaları ile sindirme, yıldırma ve yok etme kampanyalarından yararlanılmıştır. Faşist örgüt, ideolojisini tüm Türkiye'ye yaymak için bayrak, marş, tarih gibi öğelerden yararlanmış, bu tür ortak öğeleri tekeline almaya çalışmıştır. Irkçı bir güç oluşturan faşist hareket toplumun duyarlı olduğu etnik, dini vb. çelişkileri taban yaratma adına sonuna kadar kullanmıştır. Merkeziyetçi bir yapılanma içinde bulunan örgütte hemen hemen hiçbir eylem tesadüfi değildir. MHP ile yan kuruluşları olan ülkücü

dernekler bilinçli, sistemli, etkin stratejilere sahip illegal bir çekirdek kadro tarafından yönlendirilmişlerdir. Gizlilik konusunda son derece dikkatli davranılmış, yasal yönden suç oluşturabilecek belgeler bulundurulmamaya, çeşitli şiddet eylemleriyle ilişkilerine kanıt teşkil edebileceklerde ise isim ve görev belirtmemeye çalışmış bir özel kurye sistemi kurulmuştur. Merkeziyetçi sistem temelinde parti ve yan kuruluşlar piramidin başı olarak doğrudan Alpaslan Türkeş'e bağlıdır. Parti içinde etkin ve egemen tek güç olan Türkeş ise büyük sermaye ile gizli devletin etki alanındadır. Alt kadrolarda çeşitli sınıf ve katmanlara mensup kişiler bulunmakla birlikte belirleyici olan, Örgütün gizli devlet ile büyük sermaye ilişkileridir. Bu ilişkiler temelinde bürokraside kadrolaşan, diğer sistem partilerinde çok sayıda "eski" üyesi bulunan MHP, nicel gücünü çok aşan olanaklara ve etkinliğe sahip olmuştur. Siyasi parti maskesi ardına gizlenen faşist Örgüt, tutucu, bölücü ve acımasız yöntemler kullanmıştır. Bu temelde birçok tabu(!) oluşturmuştur. Bunlar lider, doktrin, teşkilattır. Ülkücülük, faşist örgütü bir arada tutan bir çimento olmanın yanında bazılarına etik bir meşruiyet sağlamış, bazıları bu işi meslek haline getirmişlerdir. Bu arada partinin tüm malvarlığını kendi tasarruf yetkisine alan Türkeş başka hiç kimsenin onay ve kararına gerek olmaksızın bu yetkiyi kullanabilecek durumdadır. "Düşüncede hür, eylemde robot" prensibi uyarınca örgüt içinde muhalefeti düşünmek bile olanaksız kılınmıştır. Teşkilatı tam bir diktatör konumuyla yöneten Türkeş'e başbuğ unvanı yakıştırılmıştır. Öte yandan Türkeş kapsamlı bir istihbarat ağı kurmuştur. MHP genel merkezinde ele geçen telsizler, Alpaslan Türkeş'in 12 Eylül günü saat 19:30 sıralarında Yaşar Okuyan'a ait özel araçla evine gelerek, elinde bir çanta olduğu halde koruma görevlilerini bile yanına almadan o günlerde sap-

tanamayan (sonradan ANAP'tan bakan olan Halil Şıvgın'ın evine) bir yere gitmesi, yaklaşık üç gün gizlenmesi, 12 Eylül darbesinden de haberli olduğunun göstergesidir. Ayrıca parti genel merkezinde kurulan özel istihbarat teşkilatı da Türkeş'e bağlıdır. MHP genel merkez binalarında ele geçen telsizlerle polis maniple, İçişleri Bakanlığı maniple telsiz çevrimlerini, MİT, Emniyet Genel Müdürlüğü, Merkez Komutanlığı, Genelkurmay Komuta telsiz telefon, Belediye, Türk Hava Yolları telsiz telefon çevrimlerini dinlemenin mümkün olduğu bilirkişi raporlarıyla kanıtlanmıştır. Bu arada Ali Uzunırmak'ın evinde yapılan aramada ele geçirilen 2 adet alıcı-verici nitelikte el telsizinin şehir içinde haberleşme olanağı sağladığı anlaşılmıştır. Faşist Örgüt toplumsal yapıda, siyasal kültürde, devlet yönetimi ve ekonomide derin kökler salarak güçlenmiştir. Türkiye'yi "komünist saldırı"dan kurtarma(!) maskesiyle organize olan faşist terör Örgütü bu gerekçeyle oluşturulan kadroları büyük bir örgütsel yapıya dönüştürmüştür. Gizlilik ve haber almaya önem veren Örgüt hızla silahlanırken "güçlü devlet-güçlü iktidar" propagandası ekseninde devlet içinde etkin konuma gelmiş "kontrgerilla"nın da desteğiyle devletin en güvenilir(!) kadroları faşistler tarafından oluşturulmuştur. Şifre, kod, tanıtma belgeleri ve referanslarıyla illegal çalışmanın gizlilik prensibine uyan kadrolar deşifre olmamaya özen göstermişlerdir. Bu arada, ülkücü-komünist ayrımına dayanarak, faşist "kurtarılmış bölgeler" yaratılmış, kendilerinden olmayanlara yaşam hakkı tanınmamıştır. Bu ayrım kamu kuruluşları, eğitim ve güvenlik kurumlarının her düzeyini, hatta ilkokulları bile kapsamına almıştır. Bu bağlamda özellikle MHP ve ülkücü kuruluşlar iddianamesinde Alpaslan Türkeş ile ilgili olarak yazılanları aktarmakta yarar var. İddianamedeki tespitler şöyle: "İktidarı ele geçirmek için siyasi parti içinde yer alarak ge-

nel başkanlığa kadar yükselmiş, bir yandan Anayasa ve yasalar çerçevesinde tanıtma, propaganda, seçmen toplamak, işlemlerini yürütürken, bir yandan da yönetimi ele geçirip, yukarıda belirtilen düşünceleri yönünde bir devlet düzeni getirmeyi amaçlamış, bu amaç uğruna kurduğu örgütlenmeyle, Türkiye ahalisini birbiri aleyhine toplu kıyıma götürmüştür. Bunun için MHP, gençlik kolları, ülkücü dernekler, ülkücü meslek teşekkülleri ve bazı mahalle, okul, yurtlarda, vatandaşlar arasında merkeziyetçi, yukarıdan aşağıya kademelenmiş, otoriter, organize bir teşkilatlanmaya gitmiştir. Teşkilata dahil olan kişiler, güzel ve kutsal kavramlarla bir araya getirilmiş, bundan sonra emir ve komuta zincirinden ayrılmayacak, ayrılması kendi deyimiyle 'davaya ihaneti' halinde hayati tehlikenin doğacağı baskı ve endişesini taşıyan, verilen her görevi yapan kişiler olarak eğitilip, yetiştirilmiştir. Bu teşkilatlanma için gerekli mali kaynak, yurt içi ve yurt dışında kişi ve kurumlardan, gerek isteyerek, gerekse manevi baskılarla toplanan, özel nedenlerle kurulmuş şirket ve işletmelerden gelen paralarla sağlanınıştır. Paranın yeterli kısmı teşkilatın çeşitli kademelerine genel merkezin onayıyla bırakılmış, kalanın tamamı Alpaslan Türkeş'te toplanmıştır. Alpaslan Türkeş de teşkilat içindeki gizli harcamayı bizzat yapmış, yasal kayıtlar olmaksızın özel notlar ve ödemelerle yönlendirmiştir. Dışarıya karşı 9 Işık diye isimlendirilen fikirlerle, içerde ise tek yönlü eğitimle koşullandırılan insan unsuru, geniş mali olanaklarla silah, mühimmat, araç ve gereçlerle donatılmıştır. Kendi görüşü dışında farklı düşünen herkese karşı koşullandırılan, bazı kişileri komünist, Alevi gibi ayrı gruplarda gören ülkücüleri, belirlenen amaç doğrultusunda toplu kıyıma varan şiddet olaylarına itmiştir. Bu amaçla; 1980 Temmuz ayı içerisinde Alpaslan Türkeş'in İstanbul Yakacık'taki köşkünde bulunduğu bu tarihte, Yılma

Durak ve Celal Adan kendisini ziyarete gitmişlerdir., Konuşma sırasında Alpaslan Türkeş, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) komünist hareketin kaynağı olduğunu söylemiş, konuşma bitip kalkarken elini yatay bir şekilde ot biçer gibi yaparak DİSK yöneticilerinin yok edilmesi yolunda emrini vermiş (DİSK konusunda CIA istasyon şeflerinden Paul Henze de aynı şekilde düşünmektedir), DİSK genel Başkanı Kemal Türkler 22 Temmuz 1980 tarihinde Merter Sitesi'ndeki evinin önünde öldürülmüştür. Yine Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul'un Adana'da ülkücülere ve ailelerine baskı yaptığı söylentileri MHP il teşkilatında yayılınca bu durum abartılarak, Ankara eğitimcilerinden Mehmet Sakarya tarafından Alpaslan Türkeş'e ulaştırılmış. Alpaslan Türkeş'in Cevat Yurdakul'un öldürülmesi hususundaki emrini Adana'ya dönüşünde Hasan Basri Erdem'e iletmiştir. Bu emir gereği Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul 28 Eylül 1979 tarihinde evinin çok yakınında pusuya düşürülerek öldürülmüştür. Alpaslan Türkeş geniş olarak anlatıldığı üzere en küçük birimine kadar bu teşkilatlanmayı kurduğu, kişileri ayrıma tabi tutarak ülkücü denen kesimi tek yönlü düşünecek şekilde eğittiği, mali destek ile gerekli silah ve mühimmat, araç, gereç sağladığı, yurt düzeyindeki Kıtal'e emirler vermek suretiyle neden olduğu, bu suretle mevcut düzenin yetersiz kaldığı iddiasını da delillendirip şiddet yoluyla, cumhuriyetçilik ve demokrasi prensibine aykırı olarak devletin tek kişi tarafından yönetilmesi amacıyla anayasal düzeni değiştirme teşebbüsünde bulunduğu saptanmıştır."

Faşist örgüt yüzlerce katliamdan sorumludur. Bugün Türkiye'de tüm sistem partilerine dağılmış MHP kökenli yüzlerce siyasetçi, kamu bürokrasinin kilit noktalarında çok sayıda görevli, sermayenin birçok kuruluşunda etkin konumda birçok ülkü-

cü bulunuyor. Sistemin işleyiş koşullarının netleşmesi ve faşizmi doğası gereği içeren tekelci kapitalist düzenin kavranması açısından bu kadroların suç ortağı olduğu cinayet ve katliamların sürekli gündemde tutulması gerekiyor. Ancak, basın tekellerinin de usta manevralarıyla bugün faşist kadro denilince akla sadece Çatlı gibiler geliyor, ötesine geçilmiyor. Çünkü ötesinde sermaye ve devlet var. Ancak bu faşist çekirdek çözümlenmeden, devlet aygıtındaki güvenilir(!) konumu belirlenmeden bir "aydınlık" beklentisi taşımak, gerçeğin üstünü örtmekle eşdeğer. Üzerinde çok durulmuş olsa da, Türkiye'nin kanlı içsavaş tarihine faşist ölüm mangalarının eklediği bazı sayfaları tekrar çevirmekte yarar var.

Savcı Doğan Öz, MHP milletvekili İhsan Kabadayı tarafından Meclisin 97. birleşiminde şu sözlerle suçlanıyordu: "Sayın savcının, kahinler mi çağırdı, falcılar mı çağırdı, eren evliyalardan mı istim'at ettiği bu tabancayı, bıçağı nasıl bulduğu endişesini taşıdığımızı yüce meclise ve mesul hükümete bildiriyorum (MHP sıralarından bravo sesleri ve alkışlar). Savcı yardımcısı Doğan Öz'ün maksatlı, kasıtlı bir tertibin içine girmiş olduğu... şüphesini yaşıyoruz." Meclis'te dile getirilen olay, Ankara Ticaret ve Turizm Yüksek Öğretmen Okulu öğrencilerinden Levent Özyürek'in öldürülmesi üzerine, polisin Site Öğrenci Yurdu'nda yaptığı aramada taraflı davrandığını tespit eden Savcı Öz'ün kendi katılımıyla ikinci bir arama yaptırması ve bu aramada yurtta bir tabanca ve bir bıçak bulunmasıydı. 1968'de Konya'da görevdeyken "Mücadele Birliği" adlı örgütün üzerine giden savcıyı protesto için Komünizmle Mücadele ve Milli Mücadele Derneği, "Doğan Öz'ü İstemeyiz" yürüyüşü yapmışlardı. Öz, Denizli'de savcı yardımcısıyken Necmettin Erbakan'ın kardeşi Akgün Erbakan'la ilgili bir yolsuzluk dosyası hazırlamış, ayrıca Ankara

Cumhuriyet savcı yardımcısıyken Süleyman Demirel'in kardeşi Hacı Ali Demirel'e Denizcilik Bankası tarafından verilen usulsüz kredi olayını araştırmıştı. 1973 yılında kurulan Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne ilk itiraz edenlerden biri de Öz'dü. Onun bu konumu, gizli devletin kodları açısından ölüm listesine alınmasına yeterliydi. Savcı Öz, 24 Mart 1978 sabahı evinden çıktı, aracına bindi ve çalıştırdı, motorun ısınmasını beklerken silahlı saldırıya uğradı ve kendine altı el ateş edildi. Olayın on sekiz görgü tanığı vardı. Daha sonra Öz'ün katil zanlısı olarak yakalanan İbrahim Çiftçi (bugün müteahhit, uzun süre TBMM'nin kömür ihtiyacını karşıladı) Doğan Öz'ü nasıl öldürdüğünü şöyle anlattı: "Savcı Yardımcısı Doğan Öz'ün öldürülmesi talimatını eski Ankara Ülkü Ocakları 2. Başkanı Hüseyin Demirel'le halen Muzaffer Üstünel adlı şahsı öldürmek suçundan hakkında gıyabi tutuklama müzekkeresi bulunan Hüseyin Kocabaş'tan aldım... Olaydan bir gün önce akşam üstü Mali Bilimler Yüksek Okulu yanında Hüseyin Demirel ile Hüseyin Kocabaş, beni bularak Doğan Öz'ü öldürmem gerektiğini söylediler. Nedenini sorunca, Site Öğrenci Yurdu'nu arattığını ve ayrıca Ülkü Ocakları'nı kapattırmak için çalıştığını ve Ülkü Ocakları için tahkikat açtırdığını söylediler... Ertesi gün sabah 07.00 sıralarında Mali Bilimler Yüksek Okulu önünde üçümüz buluştuk. Hüseyin Demirel bana 14'lü büyük şarjörlü bir tabanca verdi. Adresi bilmediğim için Hüseyin Demirel benimle geldi. Ve bana savcının otomobilini gösterdi. Kendisi de yanımda kaldı, yarım saat kadar oralarda dolaştık. Tahminen yarım saat kadar sonra gelip arabasına bindi. Hüseyin Demirel bana 'tamam hadi ateş et' dedi. Arabaya yaklaştım, 6 el ateş ettim... Akşam Ülkü Ocakları Ankara Şubesinin altındaki kahvehanenin tuvaletinde olayda kullandığım tabancayı ... Hüseyin Demirel'e verdim."

İbrahim Çiftçi aynı zamanda 7 TİP'li gencin öldürüldüğü Bahçelievler katliamının da sanığıydı. Oldukça yoğun bir yargılama trafiği sonrası 12 Mart döneminde MİT mensubu olarak mahkeme kayıtlarına geçmiş Av. Can Özbay'ın çabalarıyla! Çiftçi aklandı! Askeri Yargıtay Daireler Kurulu'nca 7'ye karşı 8 oy çokluğu ile alınan karara, esas mahkeme zorunlu olarak uydu ve gerekçesini şöyle açıkladı: "Sanık İbrahim Çiftçi'nin maktul Doğan Öz'ü taammüden öldürdüğü mahkememizce sabit görülmüştür. 23 Temmuz 1983 tarihli 35 sahifelik gerekçeli kararda deliller tek tek tartışılmış, red ve kabul sebepleri uzun uzadıya izah edilmiştir. Askeri Yargıtay 1. Dairesi mahkememizin mahkumiyet hükmünü isabetli görmüş, dörde bir oy çokluğu ile onamıştır. Daireler kurulunun başkan ve 6 üyesi de sanık İbrahim Çiftçi'nin Doğan öz'ü öldürdüğünün sübuta ermesi nedeniyle 8 üyenin bozma kararına muhalif kalmıştır. Ancak Askeri Yargıtay Daireler Kurulu kararına direnilemeyeceğinden bir oy farka da dayansa 7/8'lik oy çokluğuna dayanan Daireler Kurulu bozma ilamına sırf bu hukuki zorunluluk nedeniyle uyulmuş ve sanık Çiftçi'nin beraatine karar verilmiştir." Çiftçi tahliye sonrası Tercüman gazetesinin konuğu olarak İstanbul'a geldi. "Daragacının Gölgesinde 5 Yıl" başlığıyla yayınlanan bir röportaj yapıldı kendisiyle. Bu röportajı da bir "ülküdaşı" Ahmet Kabaklı'nın yeğeni, Elazığ'da ülkücü camianın önde gelen isimlerinden "komando" Servet, Servet Kabaklı yaptı. Çiftçi'nin, Tercüman gazetesinde boy boy fotoğrafları yayınlandı. Bunlardan birinde Çiftçi avukatı Can Özbay'la namaz kılıyordu. Çiftçi şimdilerde işadamı ve MHP yöneticisi.

Türkiye'nin 12 Eylül darbesine hızla ilerlediği günlerde 11 Nisan 1980 tarihinde TRT prodüktörü ve yazar Ümit Kaftancıoğlu evinin önünde vuruldu, hastaneye yetiştirilemeden öldü. Ümit

Kaftancıoğlu daha önce Prof. Dr, Cavit Orhan Tütengil'in cenazesine katılmış ve orada dipçiklerle dövülmüş, bu olay basına da yansımıştı. Asıl ilginci, Türkeş'in basın toplantısının sabahında öldürülmesiydi. Türkeş televizyondan da verilen bu basın toplantısında şunları söylüyordu: "Alçakça cinayetlerle, suikastlerle, saldırılarla öldürülenler MHP'lilerlerdir." Türkeş bu basın toplantısında Türkiye'de bini aşkın ülkücünün öldürüldüğünden söz ederek, "Bugünlerde yalan ve iftira kampanyasını... ile bir komünist yazarın birlikte bir senaryo halinde sahneye koydukları ve yalan ve iftira kampanyasına bazı gazeteleri de alet ettikleri anlaşılmaktadır," diyordu. Sözü edilen yazar Ümit Kaftancıoğlu, ertesi sabah katledildi. Anti-faşist yazılarında tutturduğu dürüst üslupla tanınan Kaftancıoğlu'nun katlinden sorumlu faşist şunları anlatıyor: "İstanbul ÜGD Başkanı Hasan Küçük, Ümit Kaftancıoğlu hakkında istihbarat yaparak, bu şahsın Mecidiyeköy Ortaklar Caddesi Sakızağacı Sokakta oturduğunu ve kendisine ait ... plakalı otosunu aynı sokağa parkettiğini tespit etmiş. Bu şahsın gazeteden fotoğraflarını keserek, topladığı bilgilerle birlikte bu fotoğrafları İrfan Çakıcı ve Yusuf Teke'ye vermiş. Ümit Kaftancıoğlu'nun solcu olduğunu, öldürülmesi gerektiğini söylemiş ve öldürün diye emretmiş. İrfan Çakıcı beni buldu, Hasan Küçük'ün Ümit Kaftancıoğlu'nun öldürülmesini emrettiğini, gelip gelmeyeceğimi sordu. Kabul ettim. 11 Nisan sabahı saat 07.00 sularında Karadeniz Kıraathanesinde buluştuk. İrfan belinden çıkardığı Lama marka 9mm. çapındaki tabancayı bana verdi. İrfan ve Yusuf un daha önce Bayram Aydoğdu adlı bir şahıstan gaspettikleri 34 H 5618 plakalı arabayla yola çıktık. Arabayı Yusuf Teke kullanıyordu. Sakızağacı sokağına geldiğimizde İrfan ve ben arabadan indik. Yusuf ileriye gidip arabanın içinde bizi beklemeye başladı. İrfan'la birlikte sokakta gezinmeye başladık. Sata 07.50 sıraların-

da öldüreceğimiz kişi evinden çıktı, arabasının yanına geldi. İrfan'la yanına gittiğimizde arabasının camlarını siliyordu. İrfan 4-5 el ateş etti. Ben de bir el ateş ettim. Ümit Kaftancıoğlu'nu biz öldürdük." 11 Kasım 1980 günü gözaltına alman Ahmet Mustafa Kıvılcım'ın ifadesi böyle. Bu olayın yargılama sürecinde de tüm faşistlere sağlanan kolaylık(!) ortaya konuldu ve suçun siyasi bir mahiyeti bulunmadığı kanaatiyle adam öldürmeden ceza verildi. Gelenek hükmünü icra etti ve "milli ideoloji"nin suç teşkil etmeyeceği bir kez daha teyid edilmiş oldu.

Doç.Dr. Orhan Yavuz'un, dönemin Erzurum Ülkü Ocakları Derneği Başkanı Emin Yılmaz'ın emriyle Cezayir Baysal tarafından 15 Haziran 1977 günü öldürülmesine dair yapılan ihbar üzerine, iki polis memuru görevlendirilmiş ve Muş, Elazığ, Bingöl havalisinde bazı araştırmalar yaparak 17 Nisan 1979 tarihli bir rapor hazırlamışlardır. Buna göre; "Cezayir Baysal'in ilimiz dışındaki bazı illerde bulunabileceği ihtimaline binaen verilen talimat gereği aşağıda sıraladığımız illerde yapılan araştırmada; 1) Elazığ ilinde kardeşinin bulunduğu belirtilmiş ise de bu ilde yapmış olduğumuz tahkikat ve soruşturmada bu ilde bulunmadığı, kardeşi Çerkez Baysal'ın cezaevinde tutuklu bulunduğu belirlenmiştir. MİT Elazığ Bölge Müdürlüğü yetkililerinden alınan bilgiye göre, 13 Mart 1979 günü Cezayir Baysal Erzurum'dan Elazığ'daki bir arkadaşına yaptığı telefon konuşmasında (Y.N. telefonlar her zamanki gibi gizli devletin kontrolünde, ülkücü militanların "dişleri sayılıyor", ancak gizli devletin kurgusu bariz olduğu için rahatça dolaşıyorlar) kardeşine avukat tutmak için Elazığ'a geleceğini söylemiştir. 2) 8 Mart 1979 günü Bingöl şube ekibinin bir görev ifası nedeniyle Elazığ'da bulundukları bir sırada Emek Taksi Durağı yanında Cezayir Baysal'ı gördükleri ve bir müddet kovaladıktan sonra izini kaybettikleri anlaşılmıştır.

3) Cezayir Baysal'ın özgeçmişi ile ilgili olarak Bingöl'de yaptığımız tahkikat sonucu... ailesinin Bingöl çevresinde 'Yedo' aşireti olarak tanındığı... Cezayir Baysal'ın Bingöl Belediye Başkanı MHP'li şahıs (Y.N. Hikmet Tekin, 79'un sonlarına doğru öldürüldü) tarafından himaye edildiği, Elazığ'da ise MISK sendikasında barınabileceği emin kaynaklardan öğrenilmiştir. Elazığ-Bingöl yolu üzerinde Şimami köyünde Cezayir ve arkadaşlarının, bu dağ köyünde gerilla eğitimi yaptıkları ve köy muhtarınca himaye edildiği." Polis memurları raporlarına, "Bütün bu illerdeki emniyet görevlilerinin bize yardımcı olmak istemedikleri bariz bir biçimde anlaşılarak" şerhini de düşmüşlerdir. (Aktaran: Ümit Sezgin, Aydınlanmamış Cinayetler, İletişim Y., 1987, İst., s.54-55).

Faşist örgütün katliamlar dizisinde bir başka cinayet de Köy-Koop Adako Birlik Genel Müdürü ve TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası Adana Bölge Şube Başkanı Akın Özdemir'in öldürülmesi. Yunus Uzun isimli militanla birlikte cezaevinden firar eden Mehmet Ateş olayla ilgili itirafında şunları söylüyordu: "MHP Merkez İlçe Başkanı Adem Eroğlu bir gün yazıhanesine çağırdı ve Adako Birlik Başkanı Akın Özdemir'in öldürülmesi gerektiğini söyledi. Bu iş nasıl olacak dediğimde, o tarihlerde cezaevinde bulunan Yunus Uzun'u, Ülkücü gardiyan Mehmet Vural'ın yardımı ile çıkarabileceğini söyledi. Ben de gardiyan elbisesi ver dedim. Bu konuşmadan iki gün sonra Yunus Uzun yanıma geldi ve aynı gün Akın Özdemir'i öldürdük."

Adana, faşist terörün en yoğun yaşandığı illerden biriydi. Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul'un öldürülmesinden önceki iki ay içinde 26 sol görüşlü kişi öldürülmüştü. Bu kişiler arasında Çukurova Tıp Fakültesi Dekan Yardımcısı Prof. Dr. Fikret Ünsal'da vardı. Cevat Yurdakul'la ilgili işaret ise 20 Eylül

1979'da MHP Genel Başkan Yardımcısı Sadi Somuncuoğlu'ndan gelmişti. Somuncuoğlu televizyonda yaptığı konuşmada, "Adana Yapı Meslek Lisesi'nin basılıp 7 ülkücü-milliyetçi öğretmenin komünist bölücü satılmışlar tarafından şehit edilmesinin... sorumlusu... bu iktidarın Adana'ya tayin ettiği Vali ve Emniyet Müdürü'dür." Bu konuşmayı Adana Valisi ile birlikte şehir lokalinde dinleyen Yurdakul, Vali Aydemir Ceylan'a dönüyor ve gülerek, "Galiba sıra bizde," diyordu. Bu espri 8 gün sonra gerçekleşecek, Cevat Yurdakul pusuya düşürülerek öldürülecekti (age, s.69). İlginçtir, 9 Mayıs 1979'da Adana'yı ziyaret eden AP Genel Başkanı Süleyman Demirel, polisin koruma çemberinden rahatsız oluyor, Cevat Yurdakul'la tartışıyor ve daha sonra gazetecilere, "Bizimle ilgili tedbir almalarının bizi korumakla bir ilgisi yok. Bu tip olaylarla birkaç kez karşılaştım, ama yapanların yanına bırakmadım. Kim yaptıysa yanına bırakmayacağım," (age, s.68) diyordu. Cevat Yurdakul tüm sağın boy hedefi haline gelmişti. Bir keresinde de Adana Askeri Cezaevi'ni gidişinde kendisini gören ülkücü mahkumlar slogan atmışlar ve "seni öldüreceğiz" diye bağırmışlardı. Yine Adana Cezaevi'nde bulunan ülkücü militan Yunus Uzun, Cezaevi Müdür Yardımcısı'nın odasından telefon ederek Yurdakul'u tehdit ediyor, öldüreceğini söylüyordu. MHP milletvekilleri Cengiz Gökçek ve Ali Gürbüz ise Adana'da düzenledikleri basın toplantısında, "Cevat Yurdakul görevi bıraksa da, yurtdışına kaçsa da yakasını elimizden kurtaramayacak," diyorlardı. Yurdakul'un suçu(!) büyüktü; Akın Özdemir'in de aralarında bulunduğu 7 kişinin katili Yunus Uzun'u, 6 kişinin katili Ferhat Tüysüz'ü yakalıyor ve bunların itirafları sonucu MHP Adana Merkez İlçe Başkanı Adem Eroğlu tutuklanıyordu. Yurdakul'un "Bu şehirde faşist bırakmayacağım," dediği kulaktan kulağa yayılıyor, bunun üzerine Hergün Gazetesi Temmuz 1979'da Cevat

Yurdakul ve Adana Emniyeti'ni hedef alan bir yazı dizisi başlatıyordu. Öte yandan Yurdakul sermayeyi de karşısına alıyor, ünlü bir oligarkın fabrikasının da bulunduğu üç fabrikaya baskın yapıyor, yağ sıkıntısına rağmen stoklanmış 500 ton margarin ve 10 bin ton hamyağ ile ilginç maddeler üreten ve ülkücülerin denetiminde bulunan bir imalathaneyi(i) ortaya çıkarıyordu. Böylece, "Ben sağ ve sol bilmem. Eline kim silahı alırsa alsın karşısında bizi bulacak. Bu kentte silahlı eylemcilere yer yok. Canım pahasına da terörü önleyeceğim," diyen Yurdakul katlediliyordu.

Faşist katiller İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Sosyoloji Bölüm Başkanı Prof. Cavit Orhan Tütengil hocayı da katlettiler. 7 Aralık 1979 sabahı saat saat 07.45'te evinden çıkıp otobüs durağına yürüyen hocayı, Levent Sülün sokaktaki İETT durağında çeviren dört faşist kurşun yağmuruna tuttular. İşaret yine malum(!) yerden geldi. Tütengil'in vurulmasından bir gün önce, yazıhanesinde öldürülen MHP Genel İdare Kurulu üyesi Cahit Aküzüm için yapılan törende konuşan Türkeş, "Bizler şehit edilen bütün arkadaşlarımızın elindeki bayrakları yere düşürmeyecek ve bu bayrakları elden ele daha yükseklere çıkaracağız.

Arkadaşlarımızın, şehitlerimizin kanı yerde kalmayacak... ve şehitlerimizin intikamı alınacaktır. Hiçbir kuvvet ve güç bizi durduramayacak." Bu arada, İstanbul sıkıyönetim birlikleri ile Emniyet Müdürlüğü ortaklaşa bir operasyon düzenleyerek Ülkücü Gençlik Derneği'nin Aksaray'daki merkezine ve Mecidiyeköy'deki lokaline baskın yapıyordu. Beşiktaş'ta beş kişinin öldürülmesinden sonra düzenlenen bu operasyonda, güvenlik güçleri çok sayıda patlayıcı madde ile 7 adet tabanca, 500 adet mermi, 140 fünye ve bir kaynak makinesi ele geçiriyordu. Ele geçirilenler arasında bir de ölüm listesi vardı. Listede İstanbul Barosu Başkanı Orhan Apaydın'ın yanı sıra katledilen Tütengil Ho-

ca'nın da adı bulunuyor ve hocayla ilgili bilgilerin yanı sıra eve gidiş ve geliş saatleri de bu listede yer alıyordu (age, s.87). Tütengil Hoca'nın katliyle ilgili olarak ifade veren "Doğunun başbuğu" Yılma Durak şunları söylüyordu: "Olaydan bir gün önce ÜGD İl Başkanı Recep Öztürk yanıma geldi. İstanbul Üniversitesi'nden bir hocanın öldürülmesini planladığını söyledi. Benden muvafakat istedi. Ben de muvafakat verdim. Ertesi gün Cavit Orhan Tütengil'in öldürüldüğünü duydum. Recep öztürk'le konuştum, onlar öldürmüştü." İstanbul Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nin yetkisizlik kararıyla Ankara'ya gönderdiği dosyada İstanbul 1. Şube Müdürü Tayyar Sever imzalı ve 24 Kasım 1982 tarihli bir yazı bulunuyordu. Yazıda: "Sağ kesimli ilgili operasyonlarda yakalanan Yılma Durak'ın sorgusu yapılırken, 30 Ekim 1980 tarihli ifadesinde ÜGD ocak başkanı Recep Öztürk'ün, olaydan önce kendisine, üniversitede bir hocanın öldürülmesini planladığını söylediğini, kendisinin de muvafakat ettiğini, ertesi gün Cavit Orhan Tütengil'in öldürülmesi üzerine Recep Öztürk ile yaptığı konuşmada onlar tarafından öldürüldüğünü öğrendiğini beyan etmiştir. Yılma Durak'ın beyanından sonradır ki Tütengel'in katili olduğu anlaşılan Recep Öztürk daha önce birçok öldürme ve yaralama suçlarından ötürü Sıkıyönetim Komutanlığına sevk edilmiş, ancak her nedense tahliye edilmiştir. Tahliyesini müteakip yurtdışına çıktığı için gerek bu olaydan, gerek diğer yeri belirlenmiş olaylardan ötürü sorgusu yapılamamıştır," deniliyor. "Her nedense tahliye edilen" Recep Öztürk aynı zamanda Prof. Ümit Yaşar Doğanay cinayetinin planlayıcısı olarak aranıyordu. (Tütengil hocanın dosyası bir ara kayboldu, belki halen kayıptır!)

20 Kasım 1979 günü İ.Ü. Hukuk Fakültesi'nin değerli hocalarından Prof. Dr. Ümit Doğanay, İstanbul Etiler Profesörler Si-

tesi'nde evinin yakınlarında katledildi. 34 DT 824 plakalı lacivert Renault marka otomobille kaçan biri kız dört faşist kaçarken, "Durun yapmayın, katiller" diye bağıranlara da ateş açtılar ve iki kişiyi ağır yaraladılar. İşin ilginç yanı, Doğanay Hoca İ.Ü. Kimya Fakültesi Dekanı Fikret Aykut'un makam otosundaydı ve onun gelmesini bekliyorlardı. Doğanay Hoca da gizli devletin listesine girenlerdendi. 1971 yılında Toprak Reformu Komisyonu'nda görev alan Ümit Doğanay'a bir keresinde pasaport verilmemişti. Emniyet Genel Müdürlüğü'ne müracaatta bulunan Doğanay'a gerekçe olarak "Takip ettiğimiz bazı kişilerin sizinle temasta olduğunu saptadık," denilmişti. 1983 Mart'ında İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından açılan ÜGD davasının iddianame bölümünde bu olayla ilgili olarak şunlar yazılıydı: "20 Kasım 1979 günü Profesör Ümit Doğanay'ın Etiler'deki evinin önünde, olay yerine çalıntı ve Ahmet Sefa Kırlı'nın sevk ve idaresindeki otomobille gelen Cihat Sever ve Ahmet Sefa Kırlı'nın çeşitli tabancalarla ateş ederek öldürdükleri, bu eylem direktifini de Recep Öztürk'ün verdiği." Bu iddianamede, olay sırasında katillerin yanında bulunan kızın kimliği? Ahmet Sefa Kırlı ve Cihat Sever'in yanı sıra Doğanay'a ateş eden üçüncü kişinin kim olduğuna dair bilgiler bulunmuyordu. 23 Haziran 1986'da savcı "mahkumiyetlerini gerektirecek yeterli delil bulunmamasını" gerekçe göstererek sanıkların beraatını istedi. Doğanay Hoca'yı katledenler "içimizden biri" olarak yaşamlarına devam ediyorlar!

Ordinaryüs Prof. Bedri Karafakioğlu da 20 Ekim 1978 günü Bakırköy'de Gençlik caddesinde 34 YY 091 plakalı Anadol marka bir otomobilin camlarından uzanan silahlarla vuruluyordu. İTÜ Elektrik Fakültesi Dekanı, hastaneye kaldırılırken yolda ölüyordu. Olaydan sonra Haznedar Ülkü Ocakları eski başkanı, İstanbul Üniversitesi öğrencisi Hamdi Karakaya'nın evine baskın

yapan polis 2 tabanca, 15 adet mermi ele geçiriyor, bu arada Adana Öğrenci Yurdu'nu basan polis ülkücü militan Mustafa Verkaya'nın da aralarında bulunduğu üç kişiyi gözaltına alıyordu. Olayla ilgili görülenlerden biri de Enver Tortaş'tı. Bir kişi öldürmekten hükümlü, 5 kişiyi öldürmekten sanık olarak aranan Tortaş, bazı görgü tanıkları tarafından teşhis edilmişti. Tortaş, 1971 yılında Balıkesir Yurdu'nun taranması nedeniyle gözaltına alınmış, ancak delil yetersizliğinden serbest bırakılmış, aynı yıl İshak İnceyi öldürmekten 22,5 yıl hüküm giymiş, genel aftan yararlanarak serbest kalmış, 1976'da Zeytinburnu İhsan Mermerci Lisesi'ni kurşunlamaktan tutuklanmıştı. Tortaş tedavi gördüğü Bakırköy Cezaevi'nden birileri(!) tarafından tıpkı 16 Mart katliamı faili Nasibullah Türker gibi kaçırılmış, tekrar yakalanmış, ancak bu kez de Tekirdağ Cezaevi'nden aynı yıl kaçırılmıştı. 1976-78 arası 5 kişiyi öldürmekten aranıyordu Tortaş. Karafakioğlu'nun katledilmesinin failleri halen meçhul!

Faşist terör örgütünün katlettiği bir diğer bilim adamı da Doç. Dr. Bedrettin Cömert. Hacettepe Üniversitesi'nde ülkücülerin şiddet ve saldırı eylemlerini inceleyen bir komisyonda görev yapan ve sol görüşlü olarak tanınan dil ustası Cömert Hoca'nın öldürülmesi ile ilgili olarak Selim Gözütok adlı şahsın ifadesi şöyle: "Temmuz 78'in başlarında bir sabah saat 8-9 sıralarında Abidinpaşa ÜGD binası önünde duruyordum. Üzeyir Bayraklı ve Rıfat Yıldırım, adının Ahmet olduğunu sonradan öğrendiğim bir kişinin sürdüğü kırmızı bir araba ile geldiler ve derneğin önüne park ettiler... Ahmet denen şahıs direksiyonda, Rıfat Yıldırım ön koltukta, Üzeyir Bayraklı arka koltukta oturur şekilde, bana allahaısmarladık deyip gittiler. Ertesi gün gazetelerde Hacettepe Üniversitesi'nden bir doçentin evinden çıktıktan sonra öldürüldüğünü okudum ve yine gazetede çıkan temsili resim

ve eşkalleriyle, yine arabanın tip ve rengini okuyunca, kendi kendime bu olayı Rıfat Yıldırım, Üzeyir Bayraklı ve Ahmet denen şahıs yapmıştır diye hükmettim."

Selim Gözütok'un anlattıkları bu kadarla kalmıyordu: Otonun arka camında kırmızı renkte yapıştırılmış bir kağıt olduğunu söyledi, arabada yapılan incelemede bu kağıdın var olduğu görüldü; bir oto tamir atölyesinin reklamıydı. Gözütok gazetelerden okuduğu eşkallerin de ismini verdiği kişilere aynen uyduğunu söyledi. Olay sırasında kullanılan kırmızı otomobil bu kişiye gösterildiğinde, "Evet, o gün geldikleri otomobil buydu," dedi. Cömert hocanın öldürülme gerekçesini anlatan Selim Gözütok şunları vurguluyor: "... Sosyalist olduğu için öldürüldüğünü söyleyebilirim. Doçentin 'Genç Öncü' adlı TİP'in yayın organı olan dergide bir yazısını okumuştum, bu yazıda getirecekleri düzenin iyiliğini, eşitlik ilkesini anlatıyordu ve açıkça sosyalizmi övüyordu. Kısacası kendisinin sosyalist olduğunu bu fikri ile belli ediyordu. Ben bu dergiyi Üzeyir'le birlikte okumuştum. Benim şahsi kanaatime göre bu nedenle öldürülmüş olabilir." Bu kadar açık, "iyilik ve eşitlik" istemek faşist örgüt açısından cezası ölüm olan bir suç. Cömert'i katleden faşistlerle ilgili ilginç bir açıklama 2 Şubat 1985 tarihinde Frankfurt Başsavcısı Dr. Haraid Komer'den geldi. Savcı 6 aşırı sağcı Türkün yakalandığını, bunların "örgütlerine gelir sağlamak amacıyla uyuşturucu kaçakçılığı yaptıklarının anlaşıldığını" bildirdi. 1,5 kilo eroinle yakalanan iki Türkün adını da "örnek" olarak verdi: Rıfat Yıldırım ve Mehmet Erdem. Yıldırım artık Almanya'da muteber bir işadamı. Türkiye'den, Cumhurbaşkanı çocukları dahil etkili konukları ağırlayan bir işyerinin sahibi...

Faşist terör Örgütünün eylemlerini "Kim öldürüyor? Niçin öldürüyor?" kapsamında ele alan İstanbul Baro Başkanı Av. Or-

han Apaydın'ın birçok olayda faşistlerin konumunu 70'li yıllarda saptadığı bir gerçek. Bu bağlamda birçok olguyu değerlendiren Apaydın'ın çalışmasında çarpıcı örnekler bulunuyor. Bunlar içinde en önemli olanlardan biri de kuşkusuz iki Kıbrıslı öğrencinin vurulması. Av. Orhan Apaydın bu olayı şöyle anlatıyor: "Son yılların en tüyler ürpertici cinayetlerinden biri de Kıbrıslı öğrenci Muharrem Adnan Özdemir'in öldürülmesi ve Ülmen Salih Aygün'ün de yaralanması olayıdır. Kıbrıslı öğrenciler önce kaçırılmışlar ve işkence edilmişlerdir. Daha sonra iki öğrenci de ağızlarına kurşun sıkılarak katledilmek istenmiş, ancak bu katliamdan Ülmen Salih Aygün ağır yaralı olarak kurtulabilmiştir. Bu cinayetle ilgili olarak yürütülen operasyonlar sırasında 10 Şubat 1978 tarihinde... İstanbul Ülkü Ocakları Başkanı Mehmet Acar ve Ülkü Ocaklı İsmail Hakkı Uysal'ın yakalandıkları sırada Ülkü Ocakları İstanbul Şubesi ikinci başkanı Mustafa Polat, Mehmet Başar, Nihat Uluslu, Zihni Acba ve Kamil Günay yakalanarak gözaltına alınırlar. Bu yakalanma sırasında bir gerçek daha ortaya çıkar. İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı, basına yaptığı açıklamada 'yapılacak operasyonları karşı tarafa haber veren bir polis görevden alındı' der. Ve arkasından son MC hükümeti tarafından İstanbul Siyasi Polis şefliğine atanan Tevfik Başaran telsiz emriyle görevinden alınır. Polis tarafından yakalanan bu kişiler daha sonra sıkı önlemler arasında, cinayeti işledikleri yöre olan Çatalca'da yargıç karşısına çıkarılırlar ve haklarında tutuklama kararı verilir... Çatalca'da tutuklanan beş komandonun ilk duruşmaları İstanbul Ağır Ceza Mahkemesinde yapılır ve haklarında Ülmen Salih Aygün ve Muharrem Adnan Özdemir adlı Kıbrıslı öğrencileri kaçırarak işkence yaptıkları, daha sonra, Büyükçekmece'de kurşuna dizdikleri ve Muharrem Adnan Özdemir'i öldürdükleri, Aygün'ü ise ağır yaraladıkları gerekçesiyle idam cezası

istenir. İddianameyi hazırlayan savcı tarafından idamı istenenlerden Ülkü Ocakları İstanbul Şubesi 2. Başkanı Mustafa Polat ise, duruşma savcısının da katıldığı bir istemle, olayın mağduru tarafından tam teşhis edilemediği gerekçesiyle tahliye edilir." (Orhan Apaydın, Kim Öldürüyor? Niçin Öldürüyor?, Çağdaş Y., 1978, İst, s.123)

Bir başka kanlı olay dizisi aynı kaynakta şöyle anlatılıyor: "11 Mart 1977 tarihinde İTÜ'de olaylar çıkar. Faşistler öğrencilerin derste bulundukları bir sırada saldırırlar ve zincir, sopa ve sandalye bacaklarının kullanıldığı saldırı ve çatışmadan sonra koridorlar kan içinde kalır. 11 kişi yaralanır devrimci öğrencilerden... Bu arada ağır yaralı olarak hastanede yatan Tamer Saatçioğlu kurtulamaz ve ölür. Katil Nuh Semiz ise aradan ancak 6 ay geçtikten sonra Temmuz ayında yakalanır ve tutuklanarak cezaevine gönderilir. Bu azılı komando birçok olaya karışmıştır daha önceleri de... Bu arada Tamer Saatçioğlu'nun ailesi tarafından gazetelere verilen ilanlarla, davaya ilişkin tanık aranmaktadır. İlanları gazeteye veren Avukat Devrim Çelenk'tir. Devrim Çelenk aynı zamanda Kredi Yurtlar Kurumu mensubudur ve Ecevit hükümetinin başa geçmesinden sonra Topkapı'da komandoların çoğunlukta bulunduğu Atatürk Öğrenci Sitesi'ne müdür olarak atanacaktır. Atanacaktır atanmasına ya, komandolar tarafından istenmeyen adam 'ilan edilen bu devrimci müdür ve avukat, ilanları vermesinden bir süre sonra Beyazıt'ta makam otosuyla giderken kırmızı ışıkların yandığı bir sırada kimliği hala saptanamayan bir kişi tarafından delik deşik edilerek katledilecektir." (age, s.i 13)

Apaydın kitabında "Atom Enerjisi Merkezleri"nin ülkücülerin denetimini geçtiğini tespit ediyor ve şunları yazıyor: "MHP Genel Başkanı Türkeş'in 3 Mayıs tarihini 'Türkçülük Bayramı' ilan et-

mesinden sonra Başbakanlığa bağlı Atom Enerjisi Merkezinde bu bayram kutlanıyor ve Atom Enerjisi Merkezi Genel Sekreteri Sadık Kokaç tarafından tüm işçilere bir gün izin veriliyordu. Birçok Nükleer Enerji Merkezi MHP'liler, Ülkü Ocaklılarla doldurulduu... Örneğin, biri Ankara'da eski Ülkü Ocakları Genel Başkanlarından Muharrem Şemsek ve Sami Bal... İstanbul'dan da birkaç isim sayalım şimdi: MHP İstanbul eski Gençlik Kolu başkanlarından Zafer Zeylan. MHP İstanbul İl Yönetim Kurulu üyesi Ali Doğan, Metin Sazak, Talat Zurnacı (bu kişi Ekrem Söğüt adlı faşistin öldürülmesi olayına karışmış ve katili olduğu bildirilen Emin Turgut Yalan ile birlikte olaydan sonra firar ederek bir süre polis tarafından aranmıştır. Eskişehir eski Ülkü Ocakları Başkanı Recai Delibaşoğlu. Erdal İnönü'nün arabasına bomba koymaktan yakalanan Numan Esmerligil." (age, s. 129)

17 Nisan 1978'de Malatya Belediye Başkanı Hamit Fendoğlu ile gelini Hanife Fendoğlu ile iki torunu postayla gönderilen bir paketin içindeki bombanın patlamasıyla öldüler. MHP ile çelişkileri bulunan Hamit Fendoğlu'na gönderilen bombalı paketin izleri Atom Enerjisi Merkezi'ne kadar uzanıyordu. Aynı şekilde bir başka bombalı paket de 14 Nisan 1978'de K.Maraş'ta Pazarcık postanesinde patlamış ve Bekir Erdoğan adlı hat bakıcısı ölmüştü. Hamit Fendoğlu'nun öldürülmesi sonucu, Malatya'da faşistlerin kışkırttığı olaylarda çok sayıda işyeri tahrip edildi. 18 Nisan 1978 tarihinde Beylerderesi köprüsü civarında Yeşilyurt lisesi öğrencileri sol görüşlü Naci Erguvanlı, Sait Hazar, Özcan Yurtsever'in cesetleri bulundu. Tabanca ile başlarından vurulan öğrenciler demiryoluna bırakılmışlar ve cesetleri paramparça olmuştu...

Bunca katliamın sorumlusu MHP ve yan kuruluşlarının, "fikirleri iktidarda kendileri hapiste" olan kadroları gizli devlet tarafından korunmuşlardır. (MHP davası savcısı Nurettin Soyer'in

12 Eylül Adaleti adlı kitapta yayınlanan Uğur Mumcu ile yaptığı söyleşi bu konuyu kanıtlayan örneklerle dolu.) Bu arada emekli yargıç Binbaşı Üstün Günsan'ın önemli açıklamaları da kayda değer. "Emekli yargıç binbaşı Üstün Günsan, görevde olduğu süre içinde yargının çeşitli kanallardan etkilenmesi örneklerini sıralarken, özellikle MHP ve MSP davalarında, bu etkinin çok kanallı olmasına dikkat çekiyordu." Günsan bu konuda şunları söylüyordu; "Benim kişisel görüşüme göre, askeri savcı MHP dosyasını bu zorluklar ve söylentiler nedeniyle erken açmak zorunda kaldı. O dosyanın soruşturması daha uzun sürebilseydi, çok daha başka deliller bulunabilirdi... MHP'nin alt eylem grubu ile yönetici grup arasında ilişkiyi sağlayan bir aracı grup vardır. Bu grup tam anlamıyla ele geçirilemediği için, aşağı ile yukarının bağlantısının kurulmasında zorluklar çekiliyor. Savcılık rahat bırakılsaydı, soruşturma daha ayrıntılı, daha kapsamlı yapılabilseydi, bu aradaki kişiler de ortaya çıkabilecekti belki." (Yeni Gündem, 1-7 Eylül 1986, s. 14) Günsan'a göre MHP davasının ivedilikle açılması için "Askeri yönetim kadrosu" baskı yaptı, telkinde bulundu. Günsan bu konuda, "Dev-Yol davasının soruşturması 2 yılı geçti. O davada yargılandığı zaman mahkum olsa bile tahliye edilmesi gereken bir sürü sanık vardı. Kimse bu dava için niçin uzun sürdü demedi. Ama MHP ve MSP için dendi," tespitini yapıyor Günsan. MHP davasında avukatlık yapan Kaya Alpkartal'ın 12 Mart döneminde sıkıyönetim hakimi olduğunu ve "solcuların anasını bilmem ne yapmadan sağcılara dokunmam demişti," sözlerini de aktarıyor. MHP davasında görev almış bir hukukçu olarak sahip olduğu somut bilgilerle Üstün Günsan 12 Eylülü şöyle değerlendiriyor: "Aslında 12 Eylül hazırlanmış bir olaydı... 12 Eylülü isteyen hangi güç bilmiyorum, ama bu ortamı adım adım hazırladı."

Faşist katliamların önemli bir halkasını oluşturan 7 TİP'linin öldürülmesi olayı, Ankara Sıkıyönetim Savcılığının 1979/1061 iddia, 1979/597 Esas nolu ve 30 Temmuz 1979 tarihli iddianamesinde yer alan satırlarda şöyle anlatılıyor: "Olay tarihi olan 9.10.1078 tarihinde yaklaşık 15 gün kadar önce sanıklardan Mahmut Korkmaz, Ahmet Ercümend Gedikli, Ömer Özcan, Haluk Kırcı ve Duran Demirkıran'ın Dadaş kahvesinde buluştuklarında, Mahmut Korkmaz'ın Özcan ve Demlrkıran'a görev vereceklerini söyleyip evine çağırdığı; Bünyamin Anadanalı, Kırcı, Özcan ve Demirkıran'la buluşup konuştukları, Özcan, Kırcı ve Demirkıran'ı bekledikleri, bu arada Kırcı'nın dışarıya çıkarak Özcan'a birisini gösterip, girdiği apartmanı öğrenmesini istediği, Özcan'ın gösterilen kişiyi takip edip konutunu öğrendiği, daha sonra Özcan'la Demirkıran'ın Dadaş kahvesine giderek Kırcı ile oturmakta olan Gedikli'ye adresi bildirdikleri, Gedikli'nin iyi tespit edin demesi üzerine Özcan ve Demirkıran'ın Bahçelievler'de konutunun saptanması istenilen kişiyi bekleyip görmeleri üzerine İzleyerek aynı eve girdiğini saptayıp 7.10.1978 günü yine Dadaş kahvesinde Gedikli'ye rapor ettikleri, o günlerde İbrahim Çiftçi'nin sanıklardan Kadir Temir'den sağladığı eteri Bahçelievler'de Gedikli'ye verdiği, Gedikli'nin yukarıda adları geçen sanıklara yarın öğleden sonra gelin demesi nedeniyle ertesi günü buluştuklarında Gedikli ve Özcan'ın birlikte evi görerek yarini saat sonra döndükleri, özcan ve Demirkıran'ın bu arada kahvede kaldıkları, saat 17.00 sıralarında Çiftçi'nin Şahiner'in evine gittiği, saat 19.00 sıralarında kahveye gelen Gedikli'nin takriben saat 21.00'de Korkmaz'ın kahveye girerek hadi gidiyoruz demesi üzerine Gedikli ve Korkmaz'ın dışarıda bekleyen büyük bir aracın şoför mahalline binerek saat 22 sıralarında Şahiner'in evine geldikleri, evde bulunanlardan Ömer Yavuz Hacıömeroğlu ve Çift-

çi'nin aracın arkasına bindikleri, Şahiner'le Kundakçı'nın yürüyerek gittikleri, aracı... esmer, kalın bıyıklı birisinin kullandığı, aracın önceden belirlenen maktullere ait konutun önünde durduğu, Gedikli'nin Özcan ve Demirkıran'ın evin yanlarına yerleştirdiği, bu sırada Renault marka koyu renk bir başka aracın daha gelerek yolun kenarında durduğu, içinden birisi Ünal Osman Ağaoğlu olan üç kişinin indikleri, saat 23.00'e doğru büyük arabadan inen Gedikli'nin 14'lük büyük, Çiftçi'nin ise yerli yapım silahlarla diğer araçtan inen ve kimlikleri saptanamayan (YN. sonradan bu kişinin Haluk Kırcı olduğu netleşmiştir), biri büyük kafalı, esmer, uzunca boylu, diğeri ise uzun boylu, esmer, bıyıklı kişilerin birlikte eve girdikleri, içeride bulunanların silah tehdidi ve sonradan etkisiz hale getirip ellerini arkadan telle bağladıkları, saat 24.00 sıralarında dışarıya çıkan Gedikli'nin dışarıyı kolladıktan sonra eve döndüğü, saat 01.00 sıralarında Korkmaz'la Gedikli'nin Serdar Alten'i kollarından tutarak büyük arabaya geçen ve büyük reis olarak tanımlanan, Alten'in tanımına uygun Abdullah Çatlı'nın yanına getirip gösterdikleri ve sonradan eve geri götürdükleri, Osman Nuri Uzunlar'ın mutfakta, Efraim Uzun ve Latif Can'ın odada somya üzerinde, Hürcan Gürses'in yerde yüzükoyun vaziyette tabancayla vurularak öldürüldükleri, Alten'in öldürülmek amacıyla aynı odada sırt üstü yatar ve bağsız durumda vurulduğu, sonradan tüm sanıkların olay yerini terketleri, diğer iki maktulün ise Eskişehir yolunda ölü olarak bulundukları... anlaşılmış bulunmaktadır."

Türkiye'de faşizm MHP'nin tekelinde değildir. Bunu, Türkiye "demokrasi"ye geçerken, kendileri de ANAP'a geçen ülkücüler ispatlamışlardır. 12 Eylül'ün "anayasal militarizm" bağlamında yerleştiği dönemde, "fikirleri iktidara gelmiş" hareketin kadroları da iktidar olmuş, bu konuda uyumsuzluk giderilmiştir.

Askerin düşmandan arındırdığı mevzilere faşist kadrolar "sivil partiler" ile yerleşmişlerdir. Gizli devletle bütünleşmiş faşist kadrolar silahlı bürokrasinin çerçevesi içinde "resmiyet" kazanmışlar, faşist hücreler resmi "tim"lere dönüştürülmüştür. "İş bitiricilik" konusunda uzman olan faşist güruh, "sivilci" örgütlenmelere yaslanarak emekçilerin, aydınların, öğrencilerin işini başka yöntemlerle de bitirmeye başlamışlardır. Artık gelinen noktada iç savaş sürecinin faşist para militer güçlerine pek ihtiyaç kalmamıştır. Bozkurt işaretleri, "devlet üniforması" içinde yapılır, infazlar "resmiyet" taşır, olağanüstü yargı süreci toplama kampları uygulaması ile bütünleşirken "özerk", stratejileri olan faşist bir örgütlenmeye "şimdilik" ihtiyaç yoktur. Faşizm, Almanya, İtalya veya İspanya örneklerindeki gibi iktidara yürüyüp devletle bütünleşmemiş, gizli devlet desteğinde, "enternasyonal" yönlendiricilikle, askeri darbelerin açtığı yoldan ilerleyerek iktidarını kurmuştur. Türkiye, faşistlerin "üremesine" uygun bir hukuku, ekonomik, politik düzleme zorlandığı ölçüde gizli devletin "sivil" uzantısı olan faşistler sistemin tüm kurumlarında etkinliklerini duyurmuşlardır. Bu ise devlette "çete"leşmeyi gündeme getirmiş, "çete" mensupları birçok ayrıcalık ve imtiyaz sahibi olmuşlar, bu durumu "bayrak-ezan-Kuran" söylemi ile meşrulaştırmışlardır. Artık Türkiye'de "vatandaşlık" geçerli bir statü olmaktan çıkmıştır. "Birey" olmanın koşullan da "faşist" olmanın koşullarına, yani "işbitirici" olmaya indirgeniniştir. Sözkonusu sürecin olgusal düzlemde anlaşılması bakımından bazı gelişmelere bakmakta yarar var.

Türkiye'nin 1983 sonrası "sivil" döneme geçişiyle birlikte ortaya çıkan tüm partilerde faşist kadrolar ağırlıklarını duyurdular. Bu partiler arasında başı ANAP çekiyordu. "Başbuğ"un ANAP içindeki adamları onunla "yakın temas ve istişare" içindeydi.

Türkeş'in tahliyesi ile hızlanan çalışmaları "Milliyetçiler Birliği İstişare Komitesi" adlı gizli bir organ yürütüyordu. Bu "komite" MHP'nin eski Gençlik ve Kadın Kolları ile Ülkü Ocakları temsilcileri ve üst düzey MHP kurmaylarından oluşuyordu. "Milliyetçiler Birliği İstişare Komitesi" bin kişilik bir hedef kitle tespit etmiş, bu kitleyi İlmiye, Seyfiye ve Mülkiye olarak üçe ayırmış ve gizli bir anket yaptırmıştır. Anket formları özel kuryeler aracılığıyla elden ve ne ilginçtir ki "BAYRAK" parolasıyla verilmiş ve aynı parolayla geri alınmıştır. (CIA'nın MiT'teki kodu ile 12 Eylül'ün harekat parolası: Bayrak.) Bu anket formları, merkeze sadece yeminli kuryeler aracılığıyla ulaştırılmıştır. Anket ile amaçlanan "davanın bundan sonra alacağı şekil"in tespit edilmesiydi. Sorular arasında "MHP fikri Türkiye genelinde nasıl hakim kılınır, MHP fikrini onaylayacak müttefik güçler nasıl edinilebilir? –İnançsız ve hasbelkader bir araya gelmiş bir sağ mı, yoksa aktif, inançlı, dinamik, ancak kısmen küçültülmüş bir sağ mı tercih edersiniz?" gibi sorular bulunuyordu. Bu çalışmalar bağlamında karargah Türkeş'in eviydi. Türkeş'in Oran Sitesi'ndeki evini ziyaret edenler kafileler halinde geliyorlardı. Örneğin ANAP'tan gelen 14 kişilik böyle "hareketçi" bir kafilede şu isimler bulunuyordu: Mustafa Taşar, Alpaslan Pehlivanlı, Halil Şıvgın, Metin Gürdere, Mustafa Uğur Ener, Kemal Or, Atilla Sın, Erol Bülent Yalçınkaya, Mahmut Karabulut, Nihat Türker, Ercüment Konukman, Mehmet Budak, Burhan Kara, Mümtaz Güler. "Başbuğ'un gözdesi ANAPlılar" ise şunlardı: Ercüment Konukman, Mehmet Budak, Burhan Kara, Mümtaz Güler, Arif Ağağoğlu, Nihat Türker, İsmet özaslan, Alpaslan Pehlivanlı, Halil Şıvgın, İsmail Dayı, Kazım Oksay, Saffet Sakarya, Mehmet Özdemir, Naci Taşel, Zeki Yavuztürk, Mustafa Taşar, Mahmut Oltan Sungurlu, Yaşar Albayrak, Erol Bülent Yalçınkaya, Mustafa Ş-

hin, Kemal Or, Mustafa Uğur Ener, Talat Zengin, Atilla Sın, Turan Öztürk, Şükrü Yürür, Mustafa Kılıçarslan, Mümtaz Özkök, İlyas Aktaş, Mehmet Aydın, Berati Erdoğan, Süleyman Yağcıoğlu, Mehmet Karabulut, Metin Gürdere, Ahmet Karaevli, Eyüp Aşık, Osman Doğan, Lütfullah Kayalar, Veysel Atasoy, Mehmet Deliceoğlu. (Nokta, 18 Mayıs 1986) Agah Oktay Güner, Yaşar Okuyan gibi isimlerle birlikte düşünüldüğünde, Türkeş'in "hareketçilere", "bakın göreceksiniz, zaman bizim lehimize işleyecektir," demesinin anlamı netleşiyor,. Türkeş'i ziyaret sırasında "hareketçiler" özal'ı ve yakın çevresini kastederek, bir "huruç hareketinin" zorunluluğundan söz ediyorlardı...

Ülkücüler, piyasanın "işbitirici" kurallarına da hızla uyum sağlamışlardır. Piyasa "hareketçileri" ile ilgili bir haberde şunlar yazılı: "Ülküdaşlıktan şirketdaşlığa... Birçok eski ülkücü şimdilerde işadamıydı. Bu da bir ekip, çevre ve bir 'baskı grubu' meselesiydi. Özellikle konut yatırımının bir numaralı iş alanı olması, Ankara'da da belediye destekli kooperatifler ve tatlı kar kokusu nedeniyle şirketleşmenin bu alanda yoğunlaşması kaçınılmazdı... Sonunda ANAP'ta garip bir ittifak, aslında eski bir ittifak yeniden doğuyordu işte: Babalar, eski ülkücüler ve müteahhitler." (Nokta, 21 Şubat 1988) Kamu bürokrasisi de ülkücü kadrolarla doldurulmuştur, örneğin, ANAP döneminde Sanayi ve Ticaret Bakanlığı'nın kontrolü altındaki şirketlerin yönetim kurullarına "hareketçi" bakan Şükrü Yürür'ün onayıyla ve "Her şirkette bir MHP'li" operasyonu adı verilen bir program dahilinde atamalar yapılmıştır. 12 Eylül öncesinin Ordu Valisi Reşat Akkaya GİMA yönetim kurulu başkanlığına "seçilmiş", MHP Genel İdare Kurulu üyelerinden Av. Galip Erdem Merzifon Yağ Sanayii'nin yönetim kurulu üyeliğine, MHP Genel İdare Kurulu üyesi Emin Üçok Şeker Sigorta A.Ş. denetçiliğine, Sanayi ve Ti-

caret Bakanlığı basın müşavirliğine de MHP eğilimli Muammer Taylak atanmışlardır. Bakan Yürür için, "MHP Genel İdare Kurulu üyelerinden gazeteci Ahmet Emin Yalman'a suikast girişiminden yıllarca hapis yatmış olan Av. Hüseyin Üzmez, "Yürür'ü en azından MHP sempatizanı olarak kabul edebilirsiniz. Birçok olayda bizim çocuklarla işbirliği yapmıştır," diyordu. (Nokta, 19 Haziran 1988). Faşist örgütün lümpen unsurları ise bu süreçte sermayenin çek senet tahsilatı gibi ayak işlerine bakmaya başlamışlar, sıkıntı içindeki birçok eski militan basına açıklamalarda bulunmuştur.

Bunlardan biri de MHP davasının 366 numaralı sanığı Fevzi Tuz'dur. 1980 yılı sonunda Uğur Mumcu'ya başvurarak kendisini Öldürmek için görevlendirildiğini söylemiştir. Mumcu, olayı İstanbul Sıkıyönetim savcılığına aktarmış ancak Tuz bir türlü bulunamamıştır, Tuz'un iddiasına göre Mumcuyu öldür diyen kişi Tercüman yazarlarından Ergun Göze idi. Tuz itiraflarında Ergün Göze'nin akrabası olduğunu ve Mumcu'nun Kemal Ilıcak ve şirketleri konusundaki yazılarından rahatsızlık duyduklarını söylemiştir. Göze'nin kendisine "biliyoruz sen bu İşlerin kompetanısın istersen yaparsın bu İşi" dediğini iddia etmiştir. Bunun üzerine işi Mumcu'ya bildiren ve el yazısıyla olayı belgeleyen Tuz'un açıklamalarıyla Göze hakkında soruşturma açılmış ve takipsizlik kararı verilmiştir. Bu arada Alpaslan Türkeş'in Menzil şeyhi Raşit Erol ile de bağlantılarına vurgu yapan Fevzi Tuz, şeyh için "Bir ülkücü 100 kişiye kadar komünist öldürebilir ve cennete gider" biçiminde fetva verirdi diyor. Fevzi Tuz, MHP'nin 70'li yıllarda kurduğu kendi deyimiyle "devlet dairelerinde, okullarda, bölgelerde, sivri kişileri tespit edilip öldürülmesi, imha edilmesi, yok edilmesi" amacıyla kurulan "İstihbarat" Örgütünün bir elemanıydı. Tuz, "parti paravan bir gruptur" de-

gerlendirmesini de yapmaktadır.

Ülkücü "Huruç" gladyonun programı ile çakışınca her zamanki kompio yumaklarından biri daha ortaya çıktı; Özal suikasti. Suikast olayının soruşturulması bazı ANAP'lıları son derece rahatsız etmiştir. Kartal Demirağ'ın Dalaman cezaevine nakline yardımcı olan kişi bir ANAP'lıydı. İçel milletvekili Rüştü Kazım Yücelen, suikast günü "izdihamın önlenmesi için" polis aramasının Atatürk Spor Salonu girişinde durdurulmasını istiyor ancak sonra "böyle bir istekte bulunmadığını" söylüyordu. Mehmet Keçeciler ise nedendir bilinmez! özellikle giren çıkan herkes aranacak demiş ancak emniyet müdürü Mehmet Ağar diğer talimatı uygulamış ve aramaya son vermiştir. 18 Haziran 1988'de polis telsizlerinden Ağar'ın şu anonsu duyulmuştur: "ANAP Genel Merkezi önünde şüpheli üç şahıs sağ koldan Orduevine doğru yürümektedir. Bu kişilerin üzerinde derhel uygulama yapılsın" Ancak bu şahıslar bulunamayacaktı! Bu arada Hayati İpek takma adını kullanan suikastçı Kartal Demirağ'ın odası resmi görevli zannını veren kişilerce aranmış! daha sonra gelen polis ekibi ise tabii ki hiç birşey bulamamıştı. Olayla ilgili olarak sis perdesi oluşturulurken gözlerden uzak tutulan bir başka nokta da Kartal Demirağ'ın eski polis memuru olan ağabeyi Ali Demirağ'ın suikastın yapıldığı gün gözaltına alınarak 7 Temmuza kadar Ankara DAL'da tutulmasıdır.

Sağın tüm partilerinde etkili olan "Hareketçiler" sistemin bakan, parlamenter, parti başkanı sıfatlarıyla muteber kişileridir. Bunlardan ikisinin, Namık Kemal Zeybek ile Muhsin Yazıcıoğlu'nun konumları MHP ve ülkücü kuruluşlar iddianamesinden okumakta yarar var. Aktarıyorum: "Namık Kemal Zeybek, Ankara Hukuk Fakültesinde okuduğu sırada Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi'nin gençlik kollarına girerek siyasete atılmış, fakül-

teyi bitirdikten sonra maiyet memuru olarak devlet kademesine girebilmek için partiden istifa etmiştir. Çeşitli illerde kaymakamlık yaptıktan sonra 1977'de Toprak ve Tarım Reformu Grup Başkanlığı'na atanmıştır. 1977 seçimlerine MHP'den Bursa milletvekili adayı olarak katılmış, kazanamayınca 1. derece kadroyla Toprak Ve Tarım Reformu Teftiş Kurulu Başkanlığı'na getirilmiştir. Gün Sazak'ın Gümrük ve Tekel Bakanlığı sırasında Bakanlık müsteşarı olmuş, bu bakanlığın ülkücü ve MHP yanlısı kişilerle doldurulması yanında gümrük kontrolörlüğü yönetmeliğinin engel hükümlerini değiştirerek MHP Genel Merkezi'nden, Genel Başkan'dan alınan tavsiyeler ve kendisince bilinen ülkücü kişilerden kontrolörler grubu oluşturmuştur. Bunlardan bir kısmı önce toprak ve tarım reformu müsteşarlığına alınmış bir kısmı Milli Eğitim Bakanlığı'na, bir kısmı da Gümrük ve Tekel Bakanlığı'na memur olarak girdikten sonra bu kadroya atanmışlardır. Uzman kişiler olmamalarına rağmen sadece ülkücü olmaları esas alınarak sanık tarafından bir araya getirilmişlerdir. Kontrolörler hükümet değişikliği üzerine istifa edince bu sefer açıkça MHP için faaliyet göstermek üzere eğitimci olarak Namık Kemal Zeybek'in programladığı ve seminerci olarak katıldığı kurslara tabi tutulmuşlardır. Namık Kemal Zeybek 30 kişilik bu eğitimci gruba verdiği seminerlerde ve bundan sonra zaman zaman MHP Genel Merkezi'nde seminerci yetiştirilecek eğitimciler için verdiği seminerlerde; haber toplama, istihbarat şekilleri, durum değerlendirilmesi, propaganda konularını işlemiş, solun gerilla eğitimiyle ilgili 3-4 eser okumalarını da salık vermiştir. Kitle psikolojisi konusunda da çağın kitle çağı olduğunu marksistlerin kitle hareketlerini çok iyi değerlendirdiklerini, çalışmalarda kitle psikolojisine önem verilmesi gerektiğini belirtmiş... Namık Kemal Zeybek gerek ÜGD'ye gerekse ÜYD'ye bilir-

kişi raporlarında ayrıntılı olarak açıklandığı üzere büyük miktarda yardım sağlamıştır."

"Muhsin Yazıcıoğlu: 1975 yılında Ülkü Ocakları Derneği 2. Başkanı, 1977 yılında ÜGD'nin Genel Başkanı ve Nisan 197S yılında da ÜGD'nin Genel Başkanı olarak görev yapmıştır. Türkmen Onur'un başkanlık yaptığı ve gençlik örgütlerini yönlendiren Ankara komitesinde yer almıştır. Örgütün parasal kaynağını sağlamış, bunlarla silah edinmiş, 12 Eylül 1980 harekatından sonra sanık Atilla Engür, Hasan Çağlayan ve Sahir Solmaz'la birlikte silahların bir kısmının balistik izlerini aletle yok ederek, toprağa gömmek suretiyle saklamıştır. Örgüt adına silahlı eylemlere girişen ve kaçak durumunda bulunan militanlara parasal yardımda bulunmuş, bunların saklanmasında, zorunlu hallerde teslîminde söz sahibi olmuştur. ÜGD'nin kapatılmasından sonra Ülkü Yolu Derneği'nin Gene! Merkezi'nin Nevşehir'de bulunmasına rağmen illegal faaliyetlerine Ankara Bahçelievler 3. cadde 56 numarada devam ettirilmesini kararlaştıranlar arasındadır. MHP'nin genel muhasibi Mehmet Doğan'dan illegal çalışmalarda kullanmak üzere 40 bin TL aldığı saptanınıştır. Eğitimci gruba dahil olan sanık, atandığı bölgenin ülkücü kuruluşlar ve MHP arasındaki koordineyi sağlamış, burada seminerler vermiş ve bölgesi hakkındaki istihbarat bilgilerini merkeze göndermiştir."

V.

KATLİAMLAR

1 MAYIS 1977

1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanı kana bulandı. Kontrgerilla timlerinin, "enternasyonal" destekle emekçilere kurşun yağdırdığı o katliamda 34 insan öldü ve çok sayıda insan yaralandı. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı Toplum Suçları Bürosu Hz. 1977/14562, iddia no: 1977/158 sayılı iddianamesinde olay anı şöyle anlatılıyor: "Olay çıkarma anı çok iyi hesaplanmıştır, gerek Beşiktaş'ta gerekse Saraçhane başında toplanan topluluk saat 10'dan beri ayaktadır. Üstelik muhtemel bir saldırıya karşı tetikte ve tedirgindir. Ayrıca mitingin bitti bitecek anına gelinmiştir. Bu suretle topluluğun fiziksel gücü oldukça tükenmiş, dikkati dağılmış, dönüş hazırlığına da girişmiştir. Alanda 100 binin üzerinde bir kalabalık mevcut olup bunun bir bölümünü taşradan gelen, İstanbul'u ve alanı tanımayan öğretmenler, işçiler ve dernek mensupları oluşturmaktadır. Tanık ifadelerine göre önce Abdülhak Hamit Caddesi üzerinden bir el, arkasından iki el peşpeşe silah atılmıştır. Bu kesimi kısmen "Kurtuluş" grubu işgal etmektedir. Tesadüfi olmayan bu atışları Intercontinental otelinin muhtelif kat ve bölümlerinden, bu otelin yanındaki inşaat ve çiçekçi dükkanı içinden, sular idaresine ait duvardan, Otağ restoranın bulunduğu ve duvarında ozalit yazılı bulunan binanın çatısından, Abdülhak Hamit Caddesi içinden, PTT binası üstün-

den, Pamuk Eczanesi üstünden veya civarından aynı anda başlayan seri atışlar izlemiştir... Bir kısmı uzun menzilli silahlardan atıldıkları iddia olunan kurşunlar alandaki büyük topluluğun ve kürsüdeki konuşmasının son sözlerini söylemekte olan Kemal Türkler ile protokole dahil olanların ve kürsünün etrafını çeviren diğer kalabalığın başlarının üzerinden geçmeye başlamıştır. Bu durum karşısında yukarıda temas edildiği şekilde içinde bulunduğu yorgun, dalgın ve tedirgin atmosferin de etkisiyle büyük kalabalık içine düştüğü bu cehennemi kaos içinde ve can korkusu altında paniğe kapılarak silahların atıldığı, kurşunların geldiği ters istikametlere doğru kaçışmaya başlamıştır.... Taksim alanında yaratılan ve kısa zamanda kıyıma dönüşen bu kararlı saldırı ve terör hareketi tanık ifadelerine göre ortalama 8-10 dakika sürmüş ama alanda bir kan denizi halini almıştır. 8-10 dakika içinde meydana gelen saldırının bilançosu 34 Ölü ve 126'dan fazla yaralıdır." İddianamede olayların tartışıldığı bölümde ise şunlar yazıyordu: a) Olaylar sırasında alanda 100 binin üzerinde bir topluluk vardır, b) Alanın en hakim noktalarından ve alanı boşaltacak yolları kontrol edebilecek mevkilerden, aynı anda seri atışlar başlamıştır. (Örneğin Gümüşsüyü Caddesi'ne kaçma istikametini kontrol eden Intercontinental Oteli yanındaki çiçekçi dükkanı üstü ve arkasındaki tahta perdeyle çevrili yeni inşaat.) Polis memuru Nazmi Arı, İntercontinentalin yanındaki yolun ağzında, buradan açılan ateş sonucu ölmüştür. Harbiye'ye açılan Cumhuriyet caddesinden kaçışı kontrol eden PTT binasının üstü ile Otağ Restoranın bulunduğu ve duvarında ozalit yazılı binanın çatısı, Tarlabaşı'na giden Abdülhak Hamit caddesinin içi, İstiklal caddesiyle Sıraselviler Caddesine hakim olan Sular İdaresine ait olan duvar, alanın orta kesimini ve kürsüyü kontrol edebilir yerde olan İntercontinental Oteli c) Ba-

zı yerlerden halkın arasına, aynı anda patlayıcı maddeler atıldığı da ifade edilmektedir. (Gerçekten zabıtaca alanın çeşitli yerlerinde üstünde torpil yazılarını havi patlayıcı maddeler ele geçirilmiştir.) (Polis dosyası) Her tarafta birden başlayan atış ve patlama sesleri arasında halkın büyük bir kısmı ve özellikle DİSK"e bağlı işçiler kısmen yere yatıp, kısmen de en emin gördükleri geriye doğru kaçarlarken önlerinde DİSK işçilerinin bulunması nedeniyle o tarafa kaçamayan bir kısım halk da kurtuluşu Intercontinental Otelinin yanındaki Kazancı yokuşundan aşağı kaçmakta bulmuştur. Bu yokuştan kaçmaya çalışan topluluk aşağı yukarı anıtın çevresinde ve önünde toplanan DEV-GENÇ, TÖB-DER, MEM-DER gibi dernek ve kuruluşların oluşturduğu insanlardır. Nitekim ölenlerden birisi TÖB-DER'li öğretmen, 9'u öğrenci, 9'u da halka mensuptur. Yine tanık beyanlarına göre ancak Kazancı yokuşu ağzına gelindiğinde bu defa bu yokuşun biraz altında kaçışan halka doğru atışlar başlamış, şu durum karşısında geri dönüp kurtulmak isteyen topluluktan, arkadan gelen habersiz büyük kalabalığın altında kalarak asfeksi ve boğulmalar sonucu hayatını kaybedenler olmuştur. Sonuç olarak Kazancı yokuşu ağzında bu şekilde 25'e yakın insan ölmüştür. Alanın en hakim ve stratejik noktalarından 10 dakika kadar devam eden seri atışlarda 2 bine yakın mermi yakıldığı ifade edilmektedir.

Bu durum karşısında eğer hedef gözetilerek ateş edilmiş olsaydı, kurşunla 5 ölü, 32 yaralı değil bu rakamların çok üstünde ölüm ve yaralanmalar meydana gelirdi. O halde tertip olunan bu hareket 100 bin kişinin üstünde mitingi izlemekte olan halk üzerinde yılgınlık, panik ve korku yaratmayı amaçlamakta idi. Şunu da eklemek gerekir ki yukarıda açıklanan mihrak ve stratejik noktalardan açılan bu seri atışları takiben alanın içinde ve

dışında görevlendirilen panzerlerin siren çalmaya başlamaları, halkın arasında alanın o tarafına bu taraftan ilerlemeleri, ses bombaları atmaları ve bir yerlere sığınan halkın üzerine su sıkmaları, ateş açmaları normal muhakeme ve soğuk kanlılığını büyük ölçüde yitirmiş, can korkusu içinde bu 100 binlik kitlenin panik içine düşmesini süratlendiren diğer bir etken olmuştur. O kanlı Mayıs gününde halkın üzerine ateş açılan yerlerden biri sular idaresiydi. Sular idaresinin üzerinde kalabalıkça bir grubun başında elinde makinalı tabanca olan birinin ötekilere amir gibi davranıp emirler verdiği İstiklal caddesinin girişindeki fırının üst katından görülüyordu," (Nail Güreli, iki 1 Mayıs, Gür Yayınları, Mart 1979, sayfa 137) Sular İdaresinin üzerinde bulunan 60 kişilik grupla ilgili olarak dönemin İstanbul belediye başkanı Ahmet Isvan şunları söylüyordu: "Çok sayıda insan oradan bir çok kişinin elleri enselerinde kılıkları komando askeri filan gibi kılıkta... paçaları potinlerinin içerisine konmuş haki renkli elbiseli çok sayıda insanın elleri enselerinde indirildiğini söylüyorlar. Polis'e soruyoruz, polis böyle bir şey yok diyor. Oysa bizim sular idaresi işçisinin ifadesi var: "Polis geldi, bunları aldı, götürdü" diyor... Birçok kişiler. Arandı, silahlar yukarıda bıraktırıldı, Adamlar aşağıya indirildi, götürüldü... Toplum polisi amirine, duvarın üzerindeki adamları gösterdim bunların kimliği tespit edildi mi? Elinde silah var, buradan ateş edildi dedim... Bu konuyu ben soruşturmayı yürüten savcılarla da görüştüm. O zaman sular idaresi duvarı üzerinde eli silahlı kişilerin fotoğrafı yayınlanmıştı. Bunun tespit edildiğini polis şefi Uğur Gür gelip fotoğraftakinin kendisi olduğunu söylemiş." (ages. 179) MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'in özel notları arasında adı geçen, "özel" eğitimli, MHP'ye yakınlığı ile bilinen siyasi polis şefi Uğur Gür'ün sular idaresi üzerinde ne aradığı bugüne kadar

araştırılmamıştır. Üstelik sular idaresi duvarı üstünden indirilen grubun mevcudiyeti! polis tarafından reddedilmiştir. Çok sayıda aksi tanıklığa rağmen. Yine İsvan, konuyla ilgili sorulara verdiği yanıtta: "Evet, evet orasını çok iyi gören fırın olması lazım... Asıl önemlisi başlarında bir amir bulunduğu, elinde tabanca bulunduğu, onları mevzilere yerleştirdiği ifadesi verildi... 50-60 kişinin başlarında bir amirleri olduğunu, elinde makinalı tabanca bulunduğunu, amir gibi bunlara emir verdiğini, diğerlerinin de bu emirleri yerine getirdiklerini söyleyen fırın işçilerinden tanıklar olacak." diyor. İsvan CHP araştırma kurulunun istediği tanıkları getirdiklerini, bunların ifadesinin yazılı olarak alınmadığını! belirtiyor ve rapor hazırlanıp, hazırlanmadığını bilmediğini amacın Genel Başkan'a bilgi sunmak olduğunu belirtiyor. Dolayısıyla bu fırın işçileri ne mahkeme sürecinde ne de yakında hükümet olacak partinin belgelerinde tanıklıkları ile yer almıyor. Oysa söz konusu olan siyasi polis şeflerinden birinin resimlerden de tespit edildiği üzere, sular idaresinin üzerinde görülmesi ve bazı kişilerin burada mevzilenmesidir. Olayların tanığı bir gazeteci ise şunları yazıyordu: "Olaylar başlamadan 15-20 dakika önceydi. Kürsü ve çevresinden çektiğimiz fotoğrafların filmlerini Intercontinental Oteli'nden fotoğraf çeken arkadaşlarımıza ulaştırmak gerekiyordu. O, filmleri gazeteye götürecekti. Bu nedenle kürsüden inip kalabalığı yararak İntercontinentale gittim. Otelin resepsiyon memuruna gazetecilerin hangi katta olduğunu sordum. Aldığım cevap 5. kattalar olduğu için bu kata çıktım. Yanılmıyorsam, ya da aklımda doğru kaldıysa 208 numaralı odanın kapısı açıktı. Odanın camlarından alanı seyreden kişiler ve masa üzerinde tele-objektifli makinalar olduğunu gördüğüm için gazetecilerin bu odada olduğunu sanarak içeri girdim. Ancak odanın kapısından adımımı atar atmaz oldukça

"mütecaviz" bir biçimde ve itilerek durduruldum. Gazetecilerin bu odada olmadıklarını sert bir ses tonuyla söyleyen ve kapıyı hızla yüzüme kapatan kişi gözlüklüydü. Kapı dışarı edilir edilmez odalara servis yapan garsona salt merakımı gidermek için bu odadakilerin kim olduğunu sordum. Garsonun cevabı "polisler" oldu... Silah sesleri başladığı zaman kürsüye yeniden dönüştüm. İlk ateş sular idaresi tarafından başladı. Silah sesleriyle birlikte alanda biriken halk şiddetli bir rüzgarda buğday tarlası gibi dalgalandı. Opera binası ve kürsüye doğru kaçmaya başladı. Sular idaresi tarafından başlayan silah seslerinden çok az bir zaman sonra belki de bir iki saniye sonra, Intercontinental Oteli'nin önünden Pamuk Eczanesi tarafından silah sıkıldığını gördüm. Ayrı ayrı noktalardan aynı anda büyük bir uyum içinde silahlar patlıyordu, alan 5 dakikada boşalmıştı." (Necati Doğru, 8 Mayıs 1977 Politika)

Kanlı 1 Mayıs katliamının en önemli tanıklarından biri de o zamanki Oleyis Sendikası İstanbul Şubesi'nin Başkanı olan ve olayı Taksim'de ilk kurşunun atıldığı yerin köşesindeki Sendika binasından izleyen Ali Kocaman idi. Bunun dışında, Ali Kocaman, 1 Mayıs katliamının düğüm noktası olan Intercontinental Oteli konusunda çok önemli bilgiler elde etmiştir. Ali Kocaman bilgilerin kaynağını verdiği söz uyarınca gizli tutmuştur. Bu bağlamda pek çok şey dava dosyasına da yansımamıştır. Ali Kocaman CHP soruşturma kuruluna da bilgi vermiş ancak genel başkanlarına "özel" bilgi toplayan kurul söylenenleri bir tutanakla saptamamıştır. Ali Kocaman'ın açıklamaları şöyle: "Intercontinental'de çalışan çok uyanık bir üyemiz vardı. Onu buldum, çağırdım sendikaya. Dedim, dünkü olaylar hakkında bildiğin nedir? Dedi ki, "baba, olaylar bizim oradan idare edildi" dedi. Nasıl oldu? Şunları söyledi: Beşinci ve altıncı katlarda Taksim tara-

fına bakan kısımlara saat 10'da yetkililer geldiler, bu saatten sonra buraya kimsenin girmeyeceğini söylediler. Yani çalışanlar buraya girmeyecek.

Dördüncü kata askerler geldiler, kameramanlar... Dördüncü kata onlar geldi. Ama onların yanına biz girip çıktık hizmet için, Şimdi gideceğiz başkan seninle; dedi. Beşinci ve altıncı katta o adamların işgal ettiği odaların camlarının delik deşik olduğunu göreceksin... Şimdi senden ricam dedim bana 1 Mayıs pazar günü, dün, o otelde kimler kaldı? Hangi odalar doluydu? İçerdekiler dışarda nereyle konuştular? Dışarıdan kimlerin aradığını tespit edeceksin. Bu odaların da krokisini çizip bana vereceksin.., dedim. 'Baba, dedi, beni yok ederler, dedi bana. Bunu sen ben Tanrı bileceğiz dedim... Bilgileri getirdi bana. Camları silen merdivenle yukarı terastan aşağı iniyor, dıştan. Elinde kağıdı notlar koyuyor, şu odadan diye... Şimdi o gün sordu bana. İçerden dışarı atılan kurşun deliği nasıl olur? Dışardan atılan nasıl olur? Dedim ki dışardan atılan kurşun dışardan genişlik yapar içi patlatır. Oranın camlan sabit camlardır, çıkmaz, açılmaz. Ve kristalize camdır. Türkiye'de yok. Çok kalın cam. Çocuk içerden bunları tespit ediyor. Bakıyor 17. kattaki bazı odaların camında da içten atılma kurşun deliği var. Yani o gün ilgililer hangi odalarda kalmışlarsa orada kurşun izleri, var... Bu dediğim yerlere, beş ve altıncı katlara gündüz 10'dan itibaren kimse sokulmadı. Ta ki, mesele bitinceye kadar. Ayrıca bu çocuğu birinci şubeye götürdüler. Amirin yanına gitmiş, O arada birisi girmiş içeri. "Sayın amirim, demiş bizim plakasız Renault'nun içinden ateş edilmiş. Bu Renault'yu kullanan filan isimli adammış, öyle duyduk. Adam yok arıyoruz" Amir içeri girene şöyle bir göz işareti yapmış. Ama bizimki uyanık görmüş bunu. Öteki adam hemen bırakmış lafı bir daha sözünü etmemiş... Gördüğüm kadarıyla me-

sela yan bir oda var, Taksim'deki anıtı gören yer var. Orda da oturmuşlar orada da kurşun yarası var, içten. Şimdi şöyle diyelim. Karşıdan kurşun atıldı. O kurşunun odada bir. yere çarpması lazım. Ya da kovanın aşağı düşmesi lazım. Bunların hiç biri yok. Duvarların hiç birinde en ufak bir iz yok. Bir de opera tarafı var. Aynı Taksim heykelini görür gibi. Orada da kurşun yarası var. Kurşun delikleri en çok altıncı katta var. Altıncı kattaki Taksim'e bakan, hatırlıyorum bir iki tane odada, camlarda kurşun delikleri var, fakat duvarda en ufak bir çizik bile yok... Bir buğday tarlası, şöyle ekin... burdan bir rüzgar geliyor, ekini yatırıyor böyle. Ekin ne tarafa doğru yatıyor biliyor musunuz? Taksim'de merdivenlerin üstündeki kürsüye doğru... Baktım, rüzgar vurunca, kurşunları rüzgar kabul ediyorum, dakikada topluluk o tarafa yattı. Sular idaresinin orada tomsonlar gözle görülüyor. Sendikada bizim vurulmamızda muhtemeldi. Biz hemen tam siper yattık. Ve meydanda o ekin böyle yattı. Bizim sendika binanın altıncı katındadır. Intercontinental'in beş ve altıncı katları, tam o rüzgarı önüne alabilecek bir yer. Sonradan gördüğümde o yan odalardan biri heykele bakıyor, bir tanesi de Kültür Sarayı'na bakıyor. Orada da kurşun delikleri var." (ages. 164-165-166-167)

İstanbul Barosu Başkanı Av. Orhan Apaydın'ın söyledikleri ise şunlardı: "Dehşet verici bomba sesleri vardı. Sonradan bunların ses bombası olduğunu öğrendik. Olaylar önceden hazırlanmış bir planın belli bir anda uygulanmasıdır. Benim görüşüme göre, önceden belirlenmiş bir yerde saklanan bir ajan olayı başlatmak için işaret vermiştir, işaretten sonra da senkronize bir şekilde yüksek yerlerden ateş edilmeye başlandı." Bu arada beyaz renkli bir Renault'nun Tarlabaşı yönünden kalabalığa ateş açarak geldiği görülmüştür. Arabada dört kişi vardır ve bunlar oto-

matik silahlarla 'çevreyi taradıktan sonra Gümüşsuyu'na yönelmiş ve gözden kaybolmuştur. Bu aracın ardından bu kez plakasız mavi renkli bir Anadol'un da aynı biçimde çevreye kurşun yağdırarak Gümüşsuyu'ndan kaçtığı görülmüştür. Olaylarla ilgili sorular yumağı ilginç şekillerle boyutlanıyor. Halkın üzerine ateş açılan İntercontinental oteli, Allende'nin devrilmesinde CIA ile işbirliği yapan ITT şirketinin oteller zinciri İçindedir. Otelin güvenlik amiri Mehmet Akzambak İstanbul'un eski polis müdürlerinden biridir. Bu arada, kanlı pazar günü ve ertesini İstanbul'da geçirip salı günü akşamı, son uçakla İstanbul'dan Ankara'ya giden 15 Amerikalı ile onlara refakat eden, silahlı ve birbirine "amirim, müdürüm" diyen, uçağa aranmadan binen grup kimlerden oluşuyordu? halen bilinmiyor! Amerikalı olan spor giyimli, ellerinde siyah ve kahverengi deriden dört köşe ve oval çantaları bulunan bu ekibin işi neydi? Türkiye'nin değerli gazetecilerinden İlhami Soysal sorulan çoğaltıyordu: "Bu çantalardan birinde inanılmayacak kadar güçlü bir tele-objektif bulunan, yol boyu "üç gündür çok yorulduklarını en azından üçer gün izin istemeleri gerektiğini" birbirlerine anlatan Türk grubunun başındaki en yetkili kişiyle de pek dostça konuşup, ona da çok yorulduklarından söz eden bu Amerikalılar neyin nesi, kimin fesiydi ve nerede ne diye yorulmuşlardı acaba? İstanbul'dan Salı akşamı son uçakla Ankara'ya dönen, o belleri kabarık üstleri aranmayan birbirleriyle amirim, müdürüm diye konuşan, Yeşilköy'de uçağa giderken otobüste ve sonra da uçakta "Yahu sen neredeydin birden seni kaybettim –otelin kapısının hemen yanından içeri kaydım, doğrusu korktum bir an, ben de Pamuk Eczanesi'nin yanındaydım vb." türden konuşmalar yapan kişiler kimlerdi? Amerikalılarla ilişkileri neydi? Doğrusu bu da araştırılmalı... Araştırılması ve bulunması o kadar zor olmasa gerek. Olaydan

sonra Taksim alanından toplanan özellikle 22 kalibrelik mermi kovanlarının atıldığı, o yakından çok etkili ve az sesli silahların sahipleri de saptanmalı değilmi?" (İlhami Soysal, Vatan, 17 Mayıs 1977) Bu sorulara eklenecekler var. Alana çıkan Mete Caddesi üzerinde bulunan "AME-SET" adlı ve ITT'ye bağlı şirketin son derece iyi Türkçe konuşan müdürü. Ankaradaki ABD Askeri Misyonu Tuslog'da görev yapmış "emekli'" bir albaydı! I Mayıs katliamından bir süre sonra Taksim gezisinin alana bakan merdivenlerinin üstünden miting alanını izleyen 7-8 kişilik yabancılardan oluşan grup neyi temsil ediyordu? Cevabı ve şahısların kimliği bilinmiyor. Sorulara şunları da eklemek gerekiyor. Toplum zabıtası amiri Necati Karahasanoğlu'nun Vali ve Emniyet Müdürü'yle yaptığı telsiz görüşmelerinin bantları neden yok edilmiştir? 1 Mayıs için otelde yer ayırtan bir yabancı grup, o gün otele kabul edilmeyip gece yarısına kadar Yeşilköy'deki Çınar otelinde tutulmuş muydu? Olaylar bittikten sonra intercontinentalden ayrılıp uçakla Ankara'ya giden grupta kimler vardı? 1 Mayıs günü otelin 19. katında bulunan Mehmet Akzambak olayları görmediğini! söylemiştir. Akzambak'ın emniyet müdürlüğü döneminde her büyük olaydan bir gün önce izinli olması ve bunun 1 Mayıs soruşturmasında bir "rastlantı" olup olmadığı biçiminde kendisinden sorulma gereği duyulması ne anlama geliyor? Akzambak hangi güçlerle ilişkilidir? Emniyet telsizinin ana kumanda merkezinde bulunan kişi kimdi? Mahkemede tanıklık yaptımı? Pamuk Eczanesi'nin üzerindeki bir oto yazıhanesinde bulunan silahlar kimlere aitti? Fransız konsolosluğunun yanındaki binanın üstünden uzun namlulu silahlarla ateş edenler kimlerdi? Burada, kovanları toplayıp cebine koyup giden kişiyi teşhis eden tanıkların verdiği eşgaller neden araştırılmadı? Ateş yağmurunda yere yatanların başlarını çevirip otelin üst kat-

larına bakmasının anlamı bunu tespit eden yüzlerce resimde de belgelendiği gibi açık değil mi? Akzambak buna neden cevap vermemiştir? 510-511 no'lu odalarda MİT mensuplarının bulunduğu doğru mudur? Askeri İstihbaratçılar ÖHD'ye mi mensuptur ve bunların otelde bulunma gerekçesi olayları izlemekle mi sınırlıdır? 29 haziran 1977'de Hürriyet Gazetesinde yayınlanan MİT raporunda (MİT raporlarını sızdırma geleneğinin bir halkası daha) DİSK'in ağır biçimde suçlanması ve binlerce tanığa rağmen "İntercontinental Oteli"nden ateş edilmemiştir" iddiasının ileri sürülmesi ne anlama geliyor? Bunların dışında 1 Mayıs'tan bir gece önce Kartal tarafında bir eve minibüslerle gelen 15-20 kişi kimlerdi? Eve indirilen sandıklarda ne vardı, evin sahibesi kimdi? DİSK yöneticileri bu evle ilgili olarak aldıkları duyumları neden şimdiye kadar açıklamadılar? 1 Mayıs günü Taksim alanının çeşitli yerlerinde ateş ettiği görülen kişilerin laciverte yakın takını elbise giymeleri ve bu konuda çok sayıda tanığın bulunmasına rağmen bu kişilere ilişkin araştırma yapılmamasının gerekçesi nedir? Olay sırasında İntercontinentalin önünde çevreyi tarayan beyaz Renault'ta bulunan kişilerden birinin adının Alaattin olduğu ve Diyarbakır'da görevli bulunduğu konusu araştırılmış mıdır? 1 Mayıs katliamı öncesi Tercüman ve Hergün başta olmak üzere tüm sağ yayınların ortak bir kampanya çerçevesinde DİSK'e, sola ve 1 Mayıs'a yüklenmeleri de merkezi bir planlamanın varlığına işaret ediyor. Sorular aslında. Newyork'ta yayınlanan "The Christian Science Monitör" adlı günlük gazetede yayımlanan bir haberde düğümleniyor. Bu haberde Türkiye'de 5 Haziran 1977 seçimlerinden önce girişilen bir ihtilal teşebbüsünün son anda Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk ve Genelkurmay Başkanı Orgeneral Semih Sancar tarafından güçlükle önlendiğinin açıklandığı belirtiliyordu. Haberde, gazetenin mu-

habirinin Yunanistan'a gelen yüksek kademedeki bir ilgiliye atfen Atina'dan verdiği bilgide, MHP lideri Albay Alpaslan Türkeş'in idaresinde aşırı sağcı 200 kadar subayın ihtilal teşebbüsüne giriştiği, üç generalin de bu teşebbüste yer aldıkları kaydediliyordu. Bu generaller arasında Kara Kuvvetleri Komutanı Or. Gen. Namık Kemal Ersun, Gen. O.K. ile 12 Mart'ın TRT Genel Müdürü Korgen. M.Ö.'nün adları geçiyordu. Lockheed rüşvet soruşturmasının ordu içinde sarsıntılar yarattığı bir dönemde patlayan 1 Mayıs katliamı, darbe söylentileri, Ortadoğu'da yaşanan karışıklıklar tam bir çelişkiler zembereği oluşturuyordu. 3 Mayıs katliamını bu çelişkiler zembereğini eksen alarak değerlendirmek gerekiyor. Ancak görünen o ki doğrudan CIA'nin devreye girdiği, Özel harpçilerin "sivil" uzantılarla birlikte hareket ettiği, kontrgerillanın tüm birimlerinin devreye sokulduğu bir katliamdır sözkonusu olan. Sonuç ve etkileri ise uzun vadeli planlar açısından değerlendirilmiş, Türkiye'yi 12 Eylül'e taşıyan sürecin en önemli köşe taşlarından biri olmuştur. Ancak tüm bilinenlere! rağmen, olayın ayrıntılarının vakit kaybetmeden gün yüzüne çıkarılması gerekiyor. 1 Mayıs katliamı "onlar" açısından "modeldir" ve yine denemek isteyeceklerdir...

16 MART 1978 KATLİAMI

CIA destekli Türk gladyosunun tüm birimleriyle gerçekleştirdiği 1 Mayıs katliamı sonrasında şiddet tüm insani ölçüleri zorlamaya başlamış, vahşi katliamlar birbirini izlemiştir. Bu kanlı olaylar dizisinde 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi'nden çıkan sol görüşlü öğrencilerin üzerine bomba atılarak taranmaları, kontrgerillanın paramiliter güçleri açısından da, sol güçler açısından da dönüm noktasıdır. Bu konuda bir "itirafçı" şunları söylüyor. "Bu olay, sempatizan öğrenci kitlesini iki ayrı şekilde etkilemişti. Bir bölümü bu katliamdan ötürü sağ sol çatışmasından nefret ederek soğumuş, diğer bir bölümü de kin ve intikam duygularının körüklenmesiyle kurdukları bağın sıkılaşmasına neden olmuştur." (Şaban Taşçı, İtiraflarım. 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'na, 12.8.1985 tarihli dilekçeden)

16 Mart katliamının kavranması açısından, dönemin dış ve iç dinamiklerini simgeleyen bazı olaylara bakmak gerekiyor. 16 Mart 1978 tarihli gazetelerde "İsrail Filistin halkını imha ediyor" haberi geniş yer kaplarken "Ecevit Sovyetler Birliği'ne gidiyor" haberi yer alıyor. 17 Mart 1978 tarihi ise çok ilginç bir başka tarihsel olaya değiniyor "İtalya'nın siyasal liderlerinden Aldo Moro kaçırıldı, olayda 5 polis öldürüldü" (Cumhuriyet, 17 Mart 1978) Moro'nun kaçırılışında MOSSAD-CIA rolü bugün artık

biliniyor. Mart 1978, İsrail'in ortadoğuda ve tüm bölgede saldırganlığını ve operasyonel faaliyetlerini artırdığı yıldır. Dolayısıyla ABD bölgeyle yakından ilgilidir. Ortadoğu'da İran'daki halk hareketi, Filistin direnişi ile sıkışan ABD ve stratejik işbirliği yaptığı İsrail açısından Türkiye'de sürpriz gelişmelere tahammül yoktur. 1978 yılı, faşist örgütün sıkıyönetim ve idarenin askere devri talebini açıkça gündeme getirdiği yıldır. Yine bu yılda darbe fikri üst düzey ordu kadroları arasında da konuşulmaya başlanmıştır. Bu bağlamda sabotaj eğitim emirleri üzerinde de durulması gerekiyor. Kısaca 16 Mart 1978 şiddet zembereğinin boşalması için tüm koşulların bir araya geldiği bir dönemdir. Ayrıca Pol-Der'e yönelik tepkiler ve üniversitelerin olası bir sıkıyönetim ve askeri darbeyi ister hale getirilmesi de faşistlerin sürekli gündeminde olan konulardır. İşte bu ortamda İstanbul Üniversitesi öğrencileri bombalanır. Ve bu katliam da tıpkı 1 Mayıs 1977 katliamındaki sorulanlara benzer pek çok soruyu gündeme getirir. Hatta bugüne kadar pek araştırılmayan ortak noktaları da gündeme sokar. 1 Mayıs 1977'de, Taksim alanına sular idaresinden ateş açılmıştır. Burada da bulunan kişilerin resimleri çekilmiş ve aralarında MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'e yakınlığı ile bilinen siyasi polis şefi Uğur Gür'ünde bulunduğu tespit edilmiştir. İlginç bir rastlantı! 17 Mart 1978 tarihli Cumhuriyet gazetesine şöyle yansımıştır: "İstanbul'da dün ayrıca 1. Şube Ekipler Amiri Uğur Gür, pusu kuran saldırganların yaylım ateşi ile yaralanmıştır." Bir başka ilginç rastlantı da şöyle: 1955 yılının 6-7 Eylül olaylarına yol açan olay Selanik'te Atatürk'ün doğduğu eve bomba atılmasıydı. Yassıada duruşmalarında, bu bombanın Oktay Engin adlı görevli tarafından kışkırtma amacıyla konulduğu anlaşılmıştı. ÖHD'nin eski başkanlarından Korgen. Sabri Yirmibeşoğlu'na göre 6-7 Eylül olayları

ÖHD'nin işiydi, "muhteşem" bir operasyondu. İşte aynı Oktay Engin 1 Mayıs 1977'de Emniyet Genel Müdürlüğü Güvenlik dairesi Başkanı'ydı ve 1 Mayıs toplantısı ile ilgili önlemlerin alınmasında ve uygulanmasında en önemli görevlerden birini üstlenmişti. Oktay Engin 16 Mart 1978'dede görevinin! başındadır. Katliam sanığı Nasibullah Türker'in kaçırılması sonrası Almanya'ya giden Oktay Engin şahsın bulunması için "teşkilatın harekete geçirilmesini" istemiştir. Oysa Nasibullah Türker bir başka eski emniyetçiye, Türkeş'in adamı N.Ü.'ye ulaşmış, oradan da CIA ajanı Ruzi Nazar vasıtasıyla emin bir yere götürülmüştür bile. Engin ise hizmetlerinin karşılığında basına da "Hangi Vali hangi partiden?" listelerinde MHP kontenjanı başlığı altında yerini almıştır. DYP-CHP-MHP ortaklığınca hareketçi kontenjandan vali yapılmıştır.

16 Mart katliamı öncesi azgınlaşan faşist teröristler 13 Ocak 1978'de İstanbul Üniversitesi Yabancı Diller Yüksekokulu öğrencileri Gökhan Yüksel ile Kudret Uybaş'ı Laleli'de öldürmüşlerdir. Olaylardan önce Yabancı Diller Yüksekokulu Öğrenci temsilciliği tarafından savcılığa verilen dilekçede, "2 Kasım 1977 günü okulumuza taş ve sopalarla faşistler saldırıda bulunmuşlardır. Bu durum 3 kasım 1977 tarihli gazetelerde belirlenmiştir, Polisin ise bu saldırganlara karşı hiç bir müdahelede bulunmadığı görülmüş, öğrenciler de bu taş ve sopalı saldırılardan kurtulabilmek için okula girerek kapıları kapatmışlardır. Her gün okulumuzun önünden geçen bu grubun başında bulunan Ülkü Ocakları eski başkanı Mehmet Gül'ün, yanında bulunan (tombalacı) lakabı ile bilinen Nezih adlı kişiye –bu okuldan bir kişiyi temizleyelim mi ne dersin?– şeklindeki sözlerine tüm okul öğrencileri tanıktır" denilmektedir. Ve bu tarihten bir kaç ay sonra sözkonusu okulun öğrencileri Gökhan Yüksel ve Kudret Uy-

baş katledilmişlerdir. İşte bu konuşmada adı geçen (tombalacı) Nezih, Nezih Çelik Doğan'ın da tıpkı Mehmet Gül gibi 16 Mart katliamında adı geçmiştir. 16 Mart 1978 katliamı da tıpkı 1 Mayıs 1977'de olduğu gibi "gizli orduların" işbölümü ile gerçekleştiriliyordu. Bu bağlamda özellikle bazı polislerin konumunu irdelemekte yarar var. Olay günü üniversitede görevli olan polis memuru Yahya Gergin'in mahkemede tanıklık sırasında anlattıkları büyük açıklıklar taşıyor. Gergin'in ifadesi şöyle: "Olayın olduğu tarihlerde Üniversitenin girişinde Üniversite Birliği, Üniversite içerisinde de karakol görev yapmaktaydı. Yaklaşık 40 kişilik bir birlik görev yapıyordu. En az 15 kişi giriş çıkışlarda koruma görevini üstlenmişti, ayrıca Kumkapı polis karakolundan da takviye kuvvet geliyordu. Olay günü ise Komiser Zeki yönetiminde 7 kişi görev yapmıştık. Daha önce görev yapan diğer ekipler orda yoktu. Olay tarihinde okuldaki toplum karakolunun yönetimi emniyet amiri Vural Beşcanlı'nın sorumluluğundaydı. Üniversitedeki karakolun yönetiminden sorumlu Başkomiser Behzat Peker idi. Ayrıca olay sırasında bombanın atıldığı yer ile sağ grup öğrencilerin bulunduğu yer arasında yaklaşık olarak 40 metre mesafe vardı, oradaki iki merdiven arasında idi. Ayrıca daha önceleri benzer pozisyonlarda sağ görüşlü öğrencilerin olay günü gibi slogan attıklarını ben görmemiştim. Onlar slogan atınca zaten az miktarda olan görevli polisler onları dağıtmak için gönderilince, geride diğer öğrencilerin emniyetini sağlayacak pek kimse kalmamıştı. Ayrıca ben olaydan sonra diğer arkadaşlarla konuşurken komiser Reşat'ın peşlerinden gitmeyin diye bağırdığını söylemişlerdi. Savcılık ifademde de bu hususu belirtmiştim. Ancak biz üç kişi bu şahısları kovalarken... Olay sırasında koşmayın diye bir ses duymuştum kimin söylediğini bilmiyordum daha sonra sorduğumda komiser Reşat'ın ba-

gırdığını söylemişlerdi. Ancak silah seslerinin bitiminde biz üç arkadaş bu şahısların peşinden koştuk diğer arkadaşlar da gelecekler diye tahmin ediyorduk ancak koşmayın diye bir bağırma üzerine onların peşimizden gelmediğini zannediyorum, zira biz yalnız kaldık... biz bu şahısları kovalarken Denizli Yurdu'nun önüne kadar gelmiştik, Denizli Yurdu'na geldiğimizde ben yurdu da arayalım diye söyledim... Denizli Yurdu'na gelene kadar başka görevli polislerde bize katılmıştı. Benimle olan iki arkadaş bu teklifi kabul ettiyse de diğer gelenler teklifimi kabul etmediler. Bizde iki kişiyle yurdu arayamayacağımız için yurdu aramaktan vazgeçtik... Ayrıca olay günü bomba atılacağına dair ihbardan bizim haberimiz olmamıştır. Ancak amir durumunda olan kişilere bu yazı gönderilmiş. Yani amirlerin haberi vardı, bize bildirmediler. Daha sonra bu gelen yazıyı yine kimliğini bilmediğimiz bazı görevli polisler alarak bir hafta kadar sonra Cumhuriyet gazetesine bildirmişler ve gazetede yayınlanmış. Bizim bu ihbardan haberimiz olsaydı bu olaylar belki olmayabilirdi, bütün birimde bu ihbarı ilk emniyet amiri Vural Beşcanlı'nın alması gerekir. Bu ihbara rağmen diğer memurlar çekilmiş sadece 7 kişi görevli olarak kalmıştık.Bu hadiseden sonrada Vural Beşcanlı, bu yazıyı gazeteye verenleri kastederek içinizde şerefsiz ve hainler var diye itham ederek söylemişti. Hatta bu hadiseden sonra diğer görevli polis memuru arkadaşlar savcılığa ifade vermekten kaçmışlardır... Ayrıca bu hadiseden sonra görev yaptığım diğer 7 memur arkadaşın onlardan niye ayrılıp ifade verdim diye bana baskı yaptılar. Hatta sıkıyönetim askeri mahkemesinde ifade verdikten sonra sicil alamadım. Sürgün olarak tayin edildim. Hatta Osman Çapalı (Y.N. Rize emniyet Müdürü oldu) ile daha önceden de sürtüşme halinde idim. Bu hadiseden sonra, sen bana yaramazsın buradan git diye söylemişti, ayrıca

Osman Çapalı ile ihtilaflarımız, sürtüşmelerimiz olaylarda devamlı olarak sağ görüşlü öğrencileri tarafını tutmasından kaynaklanıyordu. Ayrıca Beyazıt Karakolu'na "tombalacıyı" söylediğimde Komiser pek ılımlı yaklaşmamıştı. Daha sonraları bu komiserinde siyasi yönden Osman Çapalı ile aynı görüşte olduklarını duydum. Ayrıca Üniversite'nin Süleymaniye tarafında olan kapısı daha emniyetli kapıdır. İhbar üzerine öğrenciler o kapıdan çıkarılmış olsaydı bu olayların olmayacağını zannediyorum." (İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi 1995/128 sayılı dosya) Pol-Bir'li polislerin yanısıra olayda isimleri geçen o dönemi ülkücü ekibi Mehmet Gül, Kazım Ayaydın, Orhan Çakıroğlu, Ahmet Hamdi Paksoy bu olayda yargılama neticesinde '"aklanmış"lardır. Olayın faillerinden Zülküf İsot ise Elazığ'ın Baskil ilçesinde Latif Aktı tarafından vurularak öldürülmüştür. Akrabaları bu ölüm olayını şöyle anlatıyorlar: "Saat 8-9'a kadar ders çalışıyor ondan sonra çıkıyor kendi arkadaşının kahvesine, kahve de üç bölümlü bir kahve, büyük bir salon, çay ocağı ve çay ocağının yanında küçük bir oda daha... bu öldüren Nazif'in abisi, içerde kardeşim münakaşa ediyor sen git seni dinler kavga yapmaz, ben gitsem hiç bir şey yapamam, mani olamam diyor. Zülküf çay ocağından daha o bölmeye girmeden tek bir kurşunla vuruluyor. Kahvenin sahibi de Hilmi denilen adam o anda dışarıda cama küçük bir taş atıyor sinyal verir gibi, ondan sonra bir astsubay var içlerinde... Bu esnada Latif mi başka biri mi 9 mm'-lik bir tabancayla postane caddesine doğru kaçıyor. Astsubay'ın arkasından ateş ederek sen arkadaşımı vurdun diyor. Assubay kaçıyor. Zülküf'ü vuran tabanca 7.65, Assubay'a ateş edilen tabanca 9 mm. 13 kişi de o gece tutuklanıyor, sabahleyin hepsini salıveriyorlar. Burada suçlu hepsi suçlu. Olayın faili belli olmadan! astsubay aynı gece uçakla İstanbul'a gidiyor, dosya kapanı-

yor faili meçhul kalıyor." Yakınlarının Zülküf İsot cinayetinin soruşturulması İle ilgili olarak verdikleri bir isim son derece dikkat çekici, şöyle ki: "İstanbul'da özellikle Uğur Gür ilgilendi olayla. Hatta Latif'in fotoğrafını istedi" fotoğraflar 80 öncesi, Zülküf İsot'un babası tarafından Uğur Gür'e veriliyor. Ayrıca ailenin anlatımları arasında şu çok önemli bilgiler bulunuyor: "Bir albay. Parayı getiren bir albay, Zülküf'e çantayla parayı getiren bir albay. Bu adam küllüğe girmiyor, belli bir yerleri var sokakta. Aynen şu filmlerde gördüğümüz gibi çanta değiştirmeyle oluyor. İhtiyaçlarımız neyse biz bildiriyorduk tabancaya kadar diyor, mermiye kadar getirirdi bu albay diyor. O albayda Türkeş'in neredeyse sağ kolu (Y.N. Bu kişi kontrgerilla yöntemlerine ilişkin belgeleri Türkeş'e veren Özel Harpçi olmasın!) Yok isim vermiyordu. Zülküf ya biliyordu ya bilmiyordu, bunlar kodlu... gerçek adları değil."

Lokman Kondakçı 30 Mart 1979 günlü itiraflarında, "İstanbul'daki grup başkadır. Onlar Türkeş'in iradesi dışındadır."diyor. Ne kastettiği konusunda Zülküf İsot'un ablasının şu sözleri önemli bir açıklık sunuyor; "Bunları yönlendiren Türkeş'in haricinde polis ve albay!... Bunlar dışardan, resmi görevi olduğu için üye olamazlar. Ülkücü olup da yardım eden subaylar da biliriz biz. Bunlar teşvik ediyor ve çok rahat eylem yapıyorlardı, polis arkanızda! İGS'nin soygununda bile polisler varmış. Ben dedim, iyi yakalanmadınız, abla dedi nasıl yakalanırız. Zaten soygunu polislerle yapıyoruz biz dedi."

Öte yandan 16 Mart 1978'deki katliamda kullanılan TNT'ler "esrarengiz yüzbaşı" M. Ali Çevikel ve Abdullah Çatlı'nın da isminin geçtiği katliamın tetikçilerine ulaşıyor. Bu arada 16 Mart katliamı sonrası Pol-Der'e karşı kampanya da. yoğunlaşıyor. 18 Mart 1978 tarihinde İstanbul'a gelen İçişleri Bakanı emekli Or-

gen. İrfan Özaydınlı'nın açıklaması ise basına şöyle yansıyor: "Olaylar üzerine önceki gün İstanbul'a gelen İçişleri bakanı incelemelerini sürdürmüş, olaylarda ihmali görülenler hakkında idari soruşturma açıldığını bildirmiş" bir soru üzerine de "sıkıyönetime gerek yok" demiştir. Sıkıyönetim konusundaki zorlamaları bakan da sezmiştir. 20 Mart 1978 günü DİSK'in "Faşizme İhtar" eylemi uygulanıyor. Başbakan Ecevit buna oldukça sert bir tepki gösteriyor. İki gün süreyle işçilerin iş bıraktıkları, öğretmenler, avukatlar ve öğrencilerin de katıldığı eylem için Ecevit "DİSK'in direnişi yasadışıdır" diyor. Çok sayıda işçi ve öğrenci tutuklanıyor. İçişleri Bakanı ise olan biteni izlemekle yetiniyor. CHP hükümeti, sıkıyönetimi meşru ve kabul edilebilir kılacak olan tüm bu katliamlar dizisi karşısında tam bir atalet içinde bulunuyor. Adeta bu katliamları –ki buna Maraş katliamı da dahil "önlememek" Ecevit hükümetinin veya Özaydınlı'nın "özerk" politikası oluyor. 16 Mart katliamı sonrası kontrgerillanın yönlendirdiği faşist paramiliter güçlerin cinayetleri birbirini izliyor. 18 Mart 1978'de İstanbul İçerenköy'de 5 işçinin cesetleri bulunuyor. Bahri Bilge, Cevat Koca, Sinan Koca, Ömer Bayraktar, Salih Uluğ adlı işçilerin işkenceyle öldürüldükleri anlaşılıyor. Faşistler önce bu işçilerin kendilerinden olduğunu ileri sürüyorlar. Aileler ise yaptıkları açıklamada öldürülen işçilerin ülkücülerle ilişkilerinin bulunmadığını belirtiyorlardı. Yine Mart ayı içinde ayın 24'ünde Ankara Cumhuriyet Savcı Yardımcısı Doğan Öz, 17 Nisan 1978'de Malatya Belediye başkanı, gelini ve iki torunu, 18 Nisan'da Malatya'da üç sol görüşlü lise öğrencisi katlediliyor. 1978 Ağustos'unda Balgat katliamını gerçekleştiren faşistler, 3 Eylül 1978'de Sivas'ta alevi halkın yaşadığı mahallelere saldırıyorlar. Olaylarda 9 insan öldürülüyor çok sayıda insan yaralanıyor, iş yerleri tahrip ediliyor. 9 Ekim 1978'de 7

TİP'li genç katlediliyor, 8 Aralık'ta eşi ve oğlu ile pusuya düşürülen KTÜ bilgisayar merkez yönetmeni devrimci doktor Necdet Bulut hastanede ölüyor. 1978 yılı içinde 689 kişi öldürülüyor. Faşist darbe planları bu kanlı ilmeklerle biçimleniyor. Bu dönemde MİT-Emniyet-Asker üçlüsünden kurulan timler de devredeydi. Örneğin; Bafra Ağır Ceza Mahkemesindeki bir davada Hicabi Koçyiğit adlı bir kişi, 1973 Mart'ında Bafra Töb-Der binasının bombalanmasını MİT-Emniyet-Asker üçlüsünün oluşturduğu özel tim tarafından planlandığını, kurşunlama ve bombalama olayını da bizzat kendisinin gerçekleştirdiğini söylemişti. Hicabi Koçyiğit'in ifadesine göre olayın planlanmasında MİT mensubu Saffet Polat, Ankara Emniyet Müdürlüğünde görevli komiser Zeki Kaman hazır bulunmuştu. Saffet Polat ile Samsun'a gitmiş, orada kendilerine MİT mensupları "Osman ve Yaşar Beyler" yardım etmişti. Kendisine Samsun MİT'İ tarafından 8888 no'lu tabanca verilmişti. Ajan olduğunu söyleyen Koçyiğit'i kimse ciddiye almadı. Ancak 15 Ekim 1985 günü, Ankara Komando Alay Komutanı Albay Naci Altınkaya, Ankara 2. Ağır ceza mahkemesinde Hicabi Koçyiğit ile ilgili ifade verirken satır aralarında çok şey söylüyordu. Albay bu açıklamasında: "Ben olay tarihinde Ankara Komando Alay Komutanı idim. Esas görev mahallim Ankara olmakla beraber mahiyetimde teşekkül eden timlerden, görevle taşraya gönderdiğimiz olurdu. Bu Hicabi Koçyiğit'in de ajan olduğunu kayıtlardan biliyordum" Bafra Ağır Ceza mahkemesi, Ankara Yenimahalle Ağır Ceza mahkemesinde Özgün Baykal, Saffet Polat ve Fevzi Özbaba adlı MİT mensuplarının tanık olarak dinlenmesini istedi. Ancak MİT müsteşarlığı 2837 sayılı yasanın 29'uncu maddesine göre tanıklığın sakıncalı bulunduğunu bildiren yazıyla bu talebe karşılık verdi. Koçyiğit'in itiraflarında, "1979 ve 1980 yıllarında Ankara Güver-

cinlik Jandarma Alayında MİT, emniyet ve asker üçlüsünden kurulan özel bir timde yer aldığını, timin görevinin çeşitli provakasyonlar düzenlemek olduğunu ileri sürüyordu.

16 Mart 1978 katliamı da planlanması, ortaya çıkan ilişkiler ağı, soruşturmanın örtülmesi anlamında yukarıda belirtilen organizasyonla benzer özellikler gösteren bir örgütün varlığına işaret ediyor. En önemlisi, "sabotaj" emirnamesi sonucunda "özel" görevli "tim"lerin kurulduğunun Koçyiğit ve Albay Altınkaya'nın açıklamaları ile kanıtlanmış ve belgelenmiş olması. 16 Mart 1978 katliamı, kontrgerillanın sivil, askeri güçlerinin ilişkiler yumağını ve Ruzi Nazar özelinde CIA'nin desteğini yansıtan kanlı bir prizmadır. 12 Eylül darbesine açılan dönemeçte en önemli eylemlerden biri darbe planın işaret fişeğidir...

MARAŞ KATLİAMI

Kahramanmaraş katliamını önceleyen olaylar dizisi, "Rusya'dan Türkiye'ye kaçan iki Türk'ün öyküsünü" anlatan "Güneş ne zaman doğacak" filminin oynatıldığı Çiçek sinemasına 19.12.1978 tarihinde konulan bombanın patlamasıyla başlamıştır. (Cuma Avcı adlı tanık Emniyetteki yüzleştirme sırasında birkaç kez tekrarlanmasına rağmen hep bir polis memurunu göstermiş ancak bu husus dikkate alınınamıştır.) Sinemada bulunan seyircilerin paniğe kapılarak çıkış kapısına hücum etmesi üzerine çıkan kargaşada 9 kişi hafif biçimde yaralanmıştır. Patlama sonrasında sinemadan dışarıya çıkan 150-200 kişilik bir grup sinemanın önünde toplanarak "Milliyetçi Türkiye, Müslüman Türkiye, Komünistler Moskova'ya" diye slogan atmaya başlamışlardır. Daha sonra 21.12.1978 günü akşam üzeri Kahramanmaraş Endüstri Meslek Lisesi öğretmenlerinden sol görüşlü Hacı Çolak ile Mustafa Yüzbaşıoğlu, "faili meçhul" biçimde öldürülmüşlerdir. Sonrasını Adana 1. No'lu sıkıyönetim mahkemesinin 1980/92 esas 1980/520 karar sayılı dosyasından izleyelim: "Ulucami ve çevresinde oluşan 8-10 bin kişilik bu topluluk, içlerinden birinin Türk bayrağı çıkarması üzerine hep birlikte İstiklal Marşı söylemiş, tekbir getirerek "Müslüman Türkiye, Komünistlerin cenaze namazı kılınmaz, Ölürüz de

dönmeyiz, Komünist Pol-Der, Kanımız aksa da Zafer İslamın, Ordu millet elele gibi sloganlar atmıştır... 1000-1500'er kişilik topluluklar Trabzon Caddesi, kuyumcular çarşısı ve Uzunoluk Caddelerine dağılarak sol görüşlülere, CHP'lilere ve alevilere ait dükkan, mağaza ve işyerlerinde yangın çıkararak tahribat ve yağmaya başlamışladır. Yanyana bulunan iki dükkandan biri sağ görüşlüye ait ise bitişikteki sol görüşlüye ait dükkandaki malları dışarı çıkarıp tahrip etmişler ve sağ görüşlü kişinin dükkanına ve malına zarar vermemeye çalışmışlardır. Bu topluluklar camlarına MHP yazılmış veya üç hilal çizilmiş işyerlerine dokunmamıştır... Saat 16.20 sıralarında Ulu Cami karşısındaki bir dişçinin bürosuna gelmiş olan belediye relsi Ahmet Uncu ile J. Kd. Yzb. Teoman Saraç, Ulu cami önündeki sağ gruptan 10 kişilik bir heyet ile görüşmüşlerdir. Sağ topluluğun temsilcileri "okullardaki tahriklerin kalkması... devlet-dairelerindeki sol görüşlü memur ve İşçilerin tahriklerinin önlenmesini, okulların polis yerine asker tarafından korunmasını, cenaze defin töreninin yapılmamasını solcu polislerin ve solcu öğretmenlerin derhal tayin edilmesini, Pol-Der ve Töb-Der'in kapatılmasını istemişler bu istekler il valisine iletilmiştir." Görüldüğü gibi katliam politik hedefleri gayet net biçimde belirlenmiş bir planın ürünüdür. İleri sürülen talepler 12 Eylül faşizminin öncelikli hedefleri arasındadır. Ayrıca devlet açısından bu faşist katiller topluluğu muhatap alınacak bir meşruiyet düzeyinde değerlendirilmektedir. Bu faşist katiller topluluğunun gerçekleştirdiği katliamlarla ilgili bazı örnekler ise dava dosyasına şöyle yansıyor: "23.12.1978 cumartesi günü saat 15.00 sıralarında ellerinde taş, sopa, balta, av tüfeği, kazma, tahra, et keseri, tabanca olan kalabalık bir grup sünni kökenli olmakla beraber çevresinde solcu olarak tanınan öğretmen Ali Rıza İşbilir'in evinin bu-

lunduğu Dumlupınar Mahallesi Neyzen Sokağa gelmişlerdir. Bu saldırgan gruptakiler öğretmen A. Rıza İşbilir'in evinin hangisi olduğunu ve evde olup olmadıklarını sormuşlar ve evinin gösterilmesi üzerine evin önüne gelmişlerdir. Evde öğretmen Ali Rıza İşbilir, karısı Ayşe, oğlu Mehmet, kızı Melahat ile daha evleneli bir hafta olmuş İzmir'de görevli polis memuru kardeşi Hacı Veli İşbilir ve yeni gelin karısı Yeter İşbilir bulunmaktadır. Evlerine saldırgan bir grubun geldiğini gören İşbilir Ailesi kapıları kitleyerek misafir odasına toplanmışlardır. Saldırganlar evin damına çıkarak "alevi, komünist dışarı çık" diye bağırmışlar ve bacaları yıkmışlardır. Gözünü kan bürümüş halde olan saldırganlar bu defa damdan aşağıya inerek eve saldırmışlar, kapı ve pencereleri kırarak silahla içeri girmişlerdir. O sırada aile fertleri banyo aralığında toplanmış, gelin Yeter İşbilir odadaki elbise dolabının içine girerek saklanmıştır. Öğretmen Ali Rıza İşbilir ellerini havaya kaldırarak ortaya çıkmış ve "Teslimim çocuklarıma, aileme dokunmayın, ne yapacaksanız bana yapın" demiştir. Grubun başında bulunan bir şahsın bunları teslim alın demesi üzerine saldırganlar oğlu Mehmet İşbilir'i evden dışarı çekmeye başlamışlardır. Öğretmen Ali Rıza İşbilir ve eşi Ayşe İşbilir çocukları Mehmet'i bırakmamak için arkasından sarılmışlar, bunun üzerine Mehmet İşbilir'i bırakan saldırganlar Ali Rıza İşbilir'i dışarı çıkararak kapısının önünde öldürmüşlerdir. Saldırganlar o sırada kaçmaya çalışan Ayşe İşbilir'i yakalayarak kafasına vurup bayıltmışlar ve üzerine silahla ateş etmişler, sol elinden yaralamışlar ve öldü diye bırakmışlardır. Saldırganlar bu defa evin içinde bulunan Melahat İşbilir ve polis Hacı Veli İşbilir'i de dışarı çıkararak öldürmüşlerdir. Saldırganlardan biri odaya girerek elbise dolabına elindeki tahra ile vurunca gelin Yeter İşbilir dışarı çıkmış ve tahra ile kendisini yaralayan saldır-

gandan kurtularak bahçe duvarından atlayarak kaçmıştır. Arkasından açılan ateş sonucu sol omuzundan yaralanmış, civardaki bir eve sığınarak yardım istemiş ise de kendisini içeriye almamışlardır. Saldırganlar Yeter İşbilir'i tekrar yakalamışlar "Türk müsün gavur musun" diye sormuşlar, "Türküm buraya yeni gelin geldim" cevabını alınca da "bırakın bu Türkmüş" diyerek kendisini tekrar eve getirmişlerdir. Orada saldırganlardan bazıları öldürelim, bazıları öldürmeyelim diye konuşmuşlar, o arada Yeter İşbilir'in üstündeki altınları almışlar, ölülerin kim olduğunu sormuşlar ve daha sonra kendisini alarak aşağıya doğru götürmeye başlamışlardır. O sırada daha önce evden kaçmış olan Ali Rıza İşbilir'in oğlu Mehmet İşbilir'i çok kalabalık bir grup dövmektedir. Saldırganlar Mehmet İşbilir'e gelin Yeter İşbilir'i göstererek bu neyin olur diye sormuşlar "amcamın karısıdır, yeni gelin geldi, onu öldürmeyin" cevabını alınca da gelinin babasının adını ve adresini sormuşlar, önce bir düğün evine oradan da babasının evine götürmüşlerdir. Saldırganlar Yeşilyurt caminin orada Mehmet İşbilir'i de öldürmüşlerdir. Daha sonra saldırganlar "buranın işi tamam, bunların işini bitirdik" diyerek dağılmışlardır. Yine aynı gün akşama doğru 17.00 sıralarında ellerinde sopa, gaz bidonları, av tüfekleri olan 500-600 kişilik bir grup alevilerin komünistlerin evi burası vurun öldürün" diye bağırarak evleri yakıp yıkarak şehir tarafından Dumlupınar Mahallesi Orman Dairesi altındaki bölgede oturan Balta ailesinin evine doğru gitmişlerdir. Saldırganların geldiğini gören Şerif Balta, babası Mehmet Ali Balta, dayısı Ali Sağlam ve dayısının oğlu Mehmet Sağlam evlerinden tarlalara kaçmışlardır. Saldırganların Balta ailesinin evine saldırmasına engel olmak isteyen bir vatandaş "Senin kanında bozukluk var burada aleviler oturuyormuş onları göster" denilerek dövülmüştür. Bal-

ta ailesinin evini yakan saldırganlar yakaladıkları Elif Balta'yı önlerine, katarak döve döve götürmüşlerdir. Bir ara saldırganların elinden kaçan Elif Balta komşusu Bekir Harman'ın evine sığınmış ve "beni kurtar Bekir amca" diye yalvarmıştır. Bunun üzerine Bekir Harman Elif Balta'yı kendi evinden bir başka eve geçirmiştir. Saldırganlar civardaki evlere girerek bir ara ellerinden kaçırdıkları Elif Balta'yı aramışlar daha sonra bularak öldürmüşlerdir. 23.12.1978 cumartesi gecesini tarlada geçiren Mehmet Ali Balta, Şerif Balta, Mehmet Sağlam ve Ali Sağlam'a 24.12.1978 pazar günü arazide rastladıkları Önsen köylüleri "4 alevi de bizim köye nasip olsun" diyerek köye götürmüşler fakat köyde Yaşar Kirik isimli şahıs, anılan şahısları kendi evine götürerek misafir etmiş ve köylüler tarafından öldürülmelerini önlemiştir. 24.12.1978 pazar gecesini Yaşar Kirik'in evinde geçiren bu 4 kişi 25.12.1978 Pazartesi sabahı Kahramanmaraş'a dönmek üzere köyden ayrılmışlar. Aksuyu geçtikten sonra kendilerini kovalayan silahlı şahıslar Mehmet Ali Balta, Mehmet Sağlam ve Ali Sağlam'ı öldürmüşlerdir. Şerif Balta bir hendeğe saklanmak suretiyle saldırganların elinden kurtulmuştur. Makdullerin cesetleri 31.12.1978 günü Kürt Mahmut'un çiftliği civarında Aksu nehrinin 400-500 metre yakınındaki su arkında bulunmuştur" 23.12.1978 cumartesi günü sabah 08.00-08.30 sıralarında ellerinde kırma av tüfeği, taş, sopa, satır bazılarında Kur'an olan büyük bir topluluk "Müslüman Türkiye, Kahrolsun Komünistler, Komünistler Moskova'ya, Alevilere ölüm, Maraş alevilere mezar olacak" diye bağırarak Yeni mahallenin yukarı tarafından gelerek su kanalının yanındaki Uzunada Caddesini takiben aşağıya doğru gitmişlerdir... Yine saat 10.00 sıralarında Sakarya Mahallesi Üçüncüselim sokak ile Cevher sokağın kesiştikleri yerde bulanan Çınarlı Cami önünde toplanan gruplar el-

lerinde kılıç, demir, sopalar, baltalar, taşlar, av tüfekleri, bellerinde kütükler olduğu halde, "Komünistler Moskova'ya, Müslüman Türkiye, Aleviler Moskova'ya, Alevilerin yeri burası değil, Alevileri sürgün edeceğiz Kahramanmaraş'tan temizleyeceğiz, Alevilere ölüm, Maraş burası müslüman yuvası" diye bağırarak saat 11.00 sıralarında... Üçüncü selim sokağa girmişlerdir. Bu saldırgan grubun önünde yüzleri maskeli bazı şahıslar bulunmaktadır." "Sakarya mahallesi İle Yenimahalle'de 23-24 Aralık 1978 günü meydana gelen olaylarda 14 vatandaş öldürülmüş, Sakarya mahallesinde 39 ev, Yenimahalle'de 5 ev 1 işyeri ve bir oto olmak üzere toplam 45 bina ve bir oto tahrip edilerek, yakılarak hasara uğratılmıştır. Çıkan yangınlara gitmek isteyen itfaiye üzerine ateş açılmış, yangınlara müdahale ettirilmemiştir. (Y.N. Faşistlerin yöntemleri geleneğe dönüşerek Sivas'ta da uygulanmıştır.)

Olay sırasında yaptırılan tespitlerde Yenimahalle Refetefendi caddesi Zeytin Sokak, Sakarya mahallesi Dereköy sokaktaki bazı evlerde belediyenin normal olarak yaptığı numarataj işlemi dışında, özel işaretler konulmuş olduğu ve tahrip edilen evlerin bu şekilde işaret konulmuş evler olduğu anlaşılmıştır... Sakarya ve Yenimahallelerde 23.12.1978 günü saat 18.00'e kadar hiçbir askeri tertibat alınmamış, mahalledeki aleviler kendi kaderleriyle başbaşa kalmışlardır. (Gerekçeli hüküm s.318) "24.12.1978 pazar günü sabah saatlerinde Bağlarbaşı semti cami civarında oluşan ve başlarında elinde bayrakla muhtar Mehmet Yemşen'in bulunduğu saldırgan grup önce Yavuzselim Caddesinde Hasan Yılmaz'a ait kahveyi ve bu kahvenin arkasındaki evi tahrip ederek yakmışlardır. Bu kahvenin yanındaki Bezirgan sokağa girerek yollarına devam eden saldırgan gruplar, genellikle alevilerin oturduğu Alemdar sokağa girmişlerdir. Bu

sırada Bağlarbaşı semtinin kuzeyinden ellerinde bayrak, silah, sopa, kesici aletler bulunduğu halde vurun komünistlere diye bağırarak gelen diğer bir saldırgan grupta aynı sokağa öbür başından girmiş, birleşen her iki grup "Alevilere vurun. Onları yaşatmayın, Evleri yakın, Allah Allah" diye bağırarak bu sokaktaki ve civarındaki Ali Yılmaz, Mustafa Torun, Ahmet Torun, Ali Uzunpınar, yengesi Elif Uzunpınar, Mehmet Acınıklı, Ali Koçömer, Ali Çalgı isimli alevi şahısların ve ailelerinin oturduğu evlere saldırmışlardır. Ali Uzunpınar'ın evini önce taşlayan saldırganlar, "kardeşim ne istiyorsunuz" diyen bu şahsa "selavat getir sana birşey yapmayacağız" demişler arkasından bahçe duvarından ve bahçe kapısından içeriye girmişlerdir. Saldırganlar bu sırada kaçmaya çalışan Ali Uzunpınar'ı evinin yakınında öldürmüşlerdir. Diğer bir kısım saldırgan da evin içinde Hasan Uzunpınarı öldürmüşler, Abidin Uzunpınar, İbrahim Uzunpınar ve Hatice Uzunpınar'ı yaralamışlar, Abidin Uzunpınar bilahare hastanede ölmüştür. Saldırganlar diğer Alevi evlerini de yakarak tahrip etmişlerdir... Başlarında Cuma Yalçın'ın bulunduğu bir grup saldırgan da bu defa seksen yaşında bir gözü sağlam diğer gözü çok hafif gören Cennet Çimen'in evine yönelmişlerdir... Saldırganlar yaşlı kadın Cennet Çimen'i evinin içinden "gel nene, gel nene" diye dışarı çıkarmışlar, bu yaşlı kadının 'beni kurtarın' diye feryatlarına aldırmayarak ayaklarından sürükleyerek yakındaki hela çukurunun oraya getirmişlerdir. Orada Cuma Yalçın bu yaşlı kadının az gören gözünü tornavida ile oymuş diğer saldırganlar da silah sıkarak Cennet Çimen'i öldürmüşlerdir. Saldırganlar bununla da yetinmeyerek öldürdükleri Cennet Çimen'i baş aşağı hela çukuruna atmışlar ve üzerine bir at arabasını devirmişlerdir. Saldırganlar o çevrede bulunan tüm alevi evlerini yakıp yıkmışlardır. Aynı bölgede evi

bulunan Döne Tıraş, saldırganların geldiğini görünce kaçmaya başlamış, bir süre sonra oğlu Ali Tıraş'ta saklandığı yerden çıkarak annesinin arkasından gitmiştir. Afet evleri semtinde bir grup saldırgan Ali Tıraş'ı yakalayıp götürmüşlerdir. Ali Tıraş'ın cesedi olaylardan 4 gün sonra Döne Tıraş'ın evinin ön tarafındaki Dilber Yılmaz'ın evinin bodrum katında bir kazan içinde yakılmış vaziyette bulunmuştur... Diğer bir grup saldırgan başlarında Bekir Topal olduğu halde kiracısı İbrahim Usta'nın evinin önüne gelmişlerdir. Ev sahibi Bekir Topal'la karşıdaki bakkal Mustafa Gökyokuş zile basarak aç kapıyı biziz korkma diye seslenerek İbrahim Usta'yı aşağıya çağırmışlar, kapıyı açan İbrahim Usta'yı aralarına almışlardır. Ev sahibi Bekir Topal "durun evimi yakmayın, Kızılbaş'ın kanını evime akıtmayın dışarıda akıtalım" diyerek kiracısı İbrahim Usta'yı ileride beklemekte olan topluluğa götürmüşlerdir... Saldırganlara beni nereye götürüyorsunuz Adana'dan yeni geldim kimseyi tanımıyorum, kimseyi bilmiyorum" diye bağıran İbrahim Usta'yı öldürmüşlerdir." "Olaylar sırasında Kahramanmaraş'ta oturan bir sünni şahıs üzerinde yapılan aramada "parola işareti yıldız" yazısı bulunan bir kağıt parçası çıkmıştır. Bu durum Kahramanmaraş semtine yapılacak olan saldırı sırasında orada oturan sünnilerin belirlenmesi için önceden planladığını bir parola sisteminin planlandığını göstermektedir."

Faşist eylem katoloğunda yangınların "Özel'" bir yeri vardır. Katliam günlerinden Sivas'a uzanan çizgide bu yangınlarla ilgili bir örnek şöyle: "Saldırgan sünni gruplar Ali Doğan isimli şahsa ait çırçır fabrikasının etrafını sararak ateşe vermişlerdir, fabrikanın ev olarak kullanılan 2. katına sığınmış olan alevilerin diri diri yanması için durmadan av tüfekleriyle ateş ederek taşlamışlar, olay yerine giden itfaiyeyi yangın yerine sokmaya-

rak ateş etmişlerdir. Evde mahsur kalan 38 kişi olay yerine gelen askeri birliklerin ateş açarak saldırganları uzaklaştırmasından sonra geri geri yanaştırılan askeri araçların üzerine 2. katın balkonundan atlatılmak suretiyle yanmaktan kurtarılmışlardır. Bu yangınlar 26.12.1978 gününe kadar aralıklı olarak devam etmiştir. Olaylar sonucunda Trabzon Caddesinde 18, Uzunoluk Caddesinde 25, Şeyh Adil caddesinde 41, Adliye arkasındaki Ban apartmanında 16, Şeyh Adil Caddesindeki Döngel Sitesinde 45, Adliye civarında 32, Hükümet Caddesi üzerindeki Enurya apartmanında 2, Boğazkesen caddesinde 7, şehrin diğer yerlerinde 99 olmak üzere toplam 294 ev ve işyeri İle ayrıca 3 oto yakılmak suretiyle tahrip edilmiştir." "23.12.1978 günü Yörükselim mahallesindeki yakma, yıkma ve öldürme olayları bütün şiddeti ile devam ederken mahallenin alt tarafında bulunan devlet hastanesi önünde toplanmış bulunan saldırgan gruplar, hastaneye yaralı getiren araçları devamlı olarak kontrol etmişler ve bu yol üzerindeki bir evden de yaralılara ateş edilmiştir. Yine hastaneye yaralı getiren bir araç saldırgan topluluklar tarafından yakılmış ve içindeki yaralılar dövülmüş ve bunlar zorlukla devlet hastanesine sığınabilmişlerdir."

Gerekçeli hükümde olayların değerlendirildiği bölümde ise şu tespitler bulunmaktadır: "Sağ görüşlü vatandaşlar erken saatlerde yapılan hoparlör yayınları, taşınan Türk bayrakları, üç hilalli bayraklar, grupların başında bulunan maskeli şahıslar tarafından yayılan çeşitli aldatmacalar ile tahrik ve teşvik edilip saldırgan yığınlar haline getirilmişlerdir... Sloganları, saldırgan sağ grupların hedefinin alevi vatandaşlar olduğunu göstermektedir. Saldırganlara göre Aleviler kızıl komünisttir, bunlara yaşamak haramdır, bunları öldüren hacca gitmiş sayılır, cennetlik olur... Kahramanmaraş olaylarında sünni alevi zıtlığından ziya-

de sağ, sol siyasal görüş ayrılığının daha ön planda geldiğini söylemek yanlış olmasa gerektir. Saldırgan grupların eylemleri kolektif ve planlıdır. Yörükselim, Mağaralı, Sakarya, Yenimahalle ve Namık Kemal mahallelerinde alevilere ait evler önceden işaretlenmiştir. Namık kemal mahallesinin bazı yerlerinde ise bunun tersi yapılarak herhangi bir saldırıya uğramaması için sünnilere ait evler işaretlenmiştir. Çekilen fotoğraflarda da görüldüğü üzere, üzerinde "MHP, ÜGD yazıları yazılmış olan veya üç hilal çizilmiş olan" işyerlerine dokunulmamıştır. Mahallelerde ise işaretlenen alevi evleri yakılmış ve tahrip edilmiştir. Saldırganlar, işyerinin asıl sahibi Alevi, kiracısı sünni ise içerdeki mal ve eşyaları salimen dışarıya çıkardıktan sonra evi ve işyerini yakmışlardır. Saldırılar rastgele değil belli plan dahilinde yapılmıştır. Saldırı öncesinde belirli yerlerde toplanılmış, ondan sonra saldırıya geçilmiştir. Saldırganlar bazı yerlerde önce alevileri kaçırtmışlar, daha sonra gelerek evleri yakmışlardır. Patlayıcı madde atılırken topluluk geriye çekilmektedir. Lider "saldırın" deyince saldırmakta, slogan atınca topluluk slogan atmakta, lider susun deyince topluluk susmaktadır. Saldırıya katılmak istemeyen veya gruptan ayrılmak isteyenler diğer saldırganlar tarafından tehdit edilmektedir. İnsanlar rehin alınarak belli evlere götürülmektedir. Saldırganlar tarafından geceleri nöbet tutulmaktadır. Saldırganlar arasında tıpkı askerlikte olduğu gibi parola sistemi kullanılmıştır. Köylerden insanlar getirilmiştir. Bir kısım elebaşılarda maske bulunmaktadır. Yine fotoğraflarda görüldüğü üzere insanlar en acımasız şekilde ve hunharca öldürülmüşlerdir. Büyük-küçük, kadın-erkek, genç-ihtiyar denilmeden insanlara saldırılmıştır. İnsanlar öldürüldükten sonra bir de yakılmıştır. Tahribatlar ve yangınlar acımasızdır. Bütün bunlar milliyetçilik adına yapılmıştır. Saldırılar

devamlı ve genişleyen bir tarzdadır. 23.12.1978 cumartesi günü Yörükselim, Mağaralı, Serintepe, Yusuflar, Dumlupınar, Yenimahalle ve Sakarya Mahalleleri ve şehrin ticaret merkezinde; 24.32.1978 pazar günü İsadivanlı, Sakarya ve Namıkkemal Mahallelerinde, 24-25 Aralık 1978 günlerinde ayrıca köylerde saldırılar olmuştur. Saldırganlarda dinamit lokumları, av tüfekleri, uzun namlulu silahlar, tabancalar, tahralar, bıçaklar, kılıç haline getirilmiş tırpanlar, şişler, tornavidalar, baltalar, balyozlar, zincirler, demir sopalar, tahta sopalar, kürekler, et satırları, benzin ve gaz bidonları ve şişeler bulunmaktadır."

Maraş katliamı devam ederken Gen. Kenan Güven ve Gen. Mahmut Boğuşlu komutasında bulunan birlikler saldırgan faşistlere gerekli karşılığı vermek yerine, saldırıya uğrayan insanları güvenceye! almak üzere belirli mekanlara taşımışlardır. Gen. Kenan Güven 12 Eylül döneminde Tunceli valiliğine getirilmiş ve alevi köylerine zorla cami yaptırmakla ünlenmiştir. Bu iki Özel harpçi "paşa" eski TİB kadrolarından Ertuğrul Zekai Ökte ve ÖHD ekolünden emekli Gen. İhsan Beriç ile dergi çıkarmaktadırlar. Faşist darbenin liderlerinden, dönemin Jandarma Genel Komutanı Or. gen. Sedat Celasun'un olaylarla ilgili tespitleri şöyledir: "Olaylara dar bir çerçevede nedenlerine inilmeden bakışta; Kahramanmaraş'ta irticanın hortladığı devlete yönelik bir hareketin yapıldığı kanısı uyanmaktadır. Ancak, olayların oluşu detaylı bir şekilde incelenirse, bunun uzun süre devam eden yanlı yönetimlerin taraflarda oluşturduğu isyan hissinin patlama noktasına gelmesinden kaynaklandığı anlaşılacaktır. Taarruz edilen devletin polisi değil kendi yasal amirini tanımayan Pol-Der'in polisidir. Yansız ve etkin bir şekilde görev yapan devletin polisi saygınlık görmektedir. (Y.N. Yani Pol-Bir'li polisler!) halkın karayolları, devlet su işleri, silahlı kuvvet-

ler, belediye ile husumeti yoktur. Gavur icadı devlet malı deyip taarruz etmiyor. Yanlı bir yönetim sürdüren YSE'nin, ormanın ve polisin araçlarına saldırıyor. Halkın saldırısından, devlet dairelerinin ve okulların çoğunluğu masumdur. Yanlı yönetime sahne olmuş, YSE ve Orman idaresi binalarına karşıt görüşlülerin eline geçtiğini bildiği okullara saldırmıştır. Sokak kavgasını tahrik edenler ve yönetenler... aşırı solun militanları olmuştur. Gece komşu ev ve mahalleye sızarak öldürmeleri başlatan bidayet de alevilerin temsilcileri militanlardır. Irticanın temsilcisi gösterilmek istenen kısım, katliamın haber alınması üzerine karşı harekete geçmiştir." (Kenan Evren'in anıları, cilt I, Milliyet Yay. 1990, S.203) Bu tespitler yoruma yer bırakmayacak açıklıklar sunuyor. Sabotajlar konusunda "emirname" yayınlayan Sedat Celasun'un bu tespitleri, darbe planlarının zamanlamasının yeniden tartışılmasını ve gizli devletin bu olaylardaki konumunun netleştirilmesini gündeme getiriyor. Öte yandan, K.Maraş olayına yabancı bir havayolunun da adı karışmıştır. "Bu konuda edinilen bilgiye göre, K.Maraş olaylarının başlangıcında faaliyetlerini Ortadoğuda yoğunlaştırmış olan bir yabancı uçak şirketinin Ankara ile Maraş arasında yapılan bir telefon görüşmesinde "plan kararlaştırıldığı gibi uygulanıyor" denildiği ifade edildi. Maraş ve Ankara arasında yapılan bu telefon görüşmesinden aynı gün toplantı halinde bulunan Bakanlar Kurulu'nun da haberdar edildiği bildiriliyor. K.Maraş'tan aranarak mesaj iletilen uçak şirketinin Ortadoğuda çeşitli tarihlerde meydana gelen hükümet karışıklıklarına ve darbelere adının karıştığı belirtiliyor. Halen son derece gizli şekilde derinleştirilerek sürdürülen K.Maraş olaylarıyla ilgili soruşturmanın önemli bazı sonuç ve delillere ulaşacağı ifade edildi." (Hürriyet 25 Ocak 1979) Bu yabancı Havayolları şirketinin CIA'nin paravan firma-

larından biri olduğu kuşkusuz. Ancak "angajmanları" olanlar bu konunun üzerine gitmemişler, darbe programı işlemiş ve askeri yönetimin önkoşulu kabul edilen sıkıyönetim rejimine geçilmiştir. Ancak bu sıkıyönetim kararına direniş de gösterilmiştir.Kenan Evren anılarında bu konuyada değiniyor: "CHP meclis grubundan 70'e yakın milletvekilinin muhalefetine rağmen Ecevit zorlukla bu kararı grup kararı olarak geçirmiş" (age .235) Sıkıyönetim ilanı konusunda ortak irade belirmiş, Evren, Ecevit, Türkeş, Demirel "devletin bekaası" adına gereğini yapmışlardır. Bu durumda ÜGD çaycısı Ökkeş Kenger'i (Sonradan BBP milletvekili, yeni soyadıyla Şendiller) Çiçek sinemasına konan bombayla ilgili suçlamanın veya "alevi-komünistler ile Pol-Der" karşısında "tahrik olan" milliyetçi vatandaşların! daha fazla mağdur edilmesinin anlamı kalmamıştır! (Mümkün olsa K.Maraş davasında aklanan tüm "milliyetçiler" parlamentoya taşınabilse) gerekçeli hükümde yer alan tespitler katliamın sonuçlarını ortaya koyuyor: "K.Maraş'ta belirtilen tarihlerde cereyan eden olaylarda 111 vatandaş öldürülmüş. 552 ev, 289 işyeri ve 8 oto tahrip edilmiş, milyonlarca liralık hasar meydana gelmiştir. Olaylarla ilgili fotoğraflar ve filmlerden de açıkça görüldüğü üzere şehir sanki harpte bombalanmış, yıkılmış bir hale dönmüştür." Olayların sona ermesi ise ne ilginçtirki "sıkıyönetim ilan edilmesiyle" mümkün olmuştur. Darbe planlayan gizli devlet güçleri ise kentteki büyük askeri gücü katliamı önlemekte kullanmamışlardır. (Kentte bulunan askeri güçler şunlardır: İl J. Alay komutanlığı, 39. P. Tugayı, 3. P. Taburu ve 607. Lv. ikmal Bakım Bl. Gaziantep'ten 5. Zh. Tugayının 2. Meknz. Tb.'u, I. Tank Taburu, Uçaksavar bataryası, İslahiye'den 39. Tugay 1. Taburu ve tank Bölüğü, Gölbaşı Jandarma Komando Bölüğü, Doğankent Jandarma Bölüğü, 23, Seyyar

Jandarma Tugay Asayiş Bölüğü, Malatya Jandarma Komando BL, Nevşehir J. Kom. Tab., Mardin J. Kom. Bl., Kayseri Hava İndirme Tugayının iki hava indirme taburu. Ancak, "mağdur" milliyetçi vatandaşlara herhangi bir yanlışlık yapılmamış, tıpkı Sivas'ta olduğu gibi "Ordu millet elele" prensibi hükmünü icra etmiştir. Komuta ise istenmeyen gelişmeler olmaması açısından "Özel harpçi"lere verilmiştir.)

BÖLGEDE KATLİAMLAR

1992 Ağustos'unda Diyarbakır'da toplanan Milli Güvenlik Kurulu'nda alınan "topyekun savaş" kararı hızla uygulamaya konulmuş, faili meçhul cinayetler, köy boşaltmalar, infazlar bölgeyi cehenneme çevirmiştir. Bölgedeki bu uygulamalarla ilgili 1992 tarihli İHD olağanüstü hal bölge raporuna yansıyanlar önceki bölümlerde anlatılan özel savaş olgusunun kanlı örneklerini oluşturuyor. Aşağıda anlatılanlar sözkonusu raporda özetlenmiştir. 1992 Nevroz kutlamalarında Cizre, Nusaybin, Şırnak gibi kentlerde bazı olaylar meydana geleceğine dair yoğun bir propaganda geliştirildi. Halk muhalefetinin güçlü olduğu bu kentlere yönelik olarak devletin planlı hazırlıklar yaptığı daha sonra kanlı olaylarla iyice netleşti. Cizre'deki Newroz kutlamalarını Diyarbakır İHD Yönetim Kurulu üyesi Abdullah Koç anlatıyor ; "21 Mart günü güvenlik güçleri kentin stratejik yerlerine panzerler, konturler ve diğer askeri ve polis araçları eşliğinde yerleşmişlerdi.Cizre'nin etrafını çevreleyen tepelerin üstüne de ağır tanklar yerleştirmişlerdi. Cudi mahallesine vardığımızda saat 7.30-8.00 civarındaydı. Mahallenin meydanında davul zurna çalıyordu, halk meydana akın akın geliyordu. Kadın, çocuk ve ihtiyar demeden halaya katılıyorlardı. Bir süre sonra üçbine yakın bir kitle toplanmıştı. Orada bir müddet halay çektikten sonra düzenli bir

şekilde mezarlığa doğru yürümeye başladılar. Ana caddeye kadar birlikte yürüdük, onlar yollarına devam ederken, bizler o esnada kaldığımız otelin önünde Kurtuluş mahallesinden gelen grubun önüne panzerle barikat kurup yollarına devam etmelerinin engellendiğini duyduk. Bunun üzerine oraya geri döndük. Gerçekten de polis panzeri yolu tıkamış ve güvenlik güçleri tetikte bekliyorlardı. Ellerinde telsiz olan iki kişinin halkla aralarındaki konuşmalara tanık olduk. Polis kitlenin dağılmasını emrediyordu, buna karşılık halk bizler buraya kadar sessiz sedasız hiç bir pankart taşımadan slogan atmadan geldik, bırakın yolumuza devam edelim diyordu. Kitle olduğu yerde oturma eylemine geçti. Bu durum yarım saat kadar sürdü. O esnada mezarlık tarafından gelen bir makinalının tarama sesiyle sessizlik son buldu ve panzer kitlenin üzerine kurşun yağdırmaya başladı... Panzerden hem ateş ediliyor hemde halkın üzerine sürülüyordu. Bizler o anda kaçışarak otele sığınmak zorunda kaldık. Bu arada panzer hiç durmuyordu. Gözyaşartıcı bombalar atıyor, halkı hiç durmadan yaylım ateşine tutuyordu. Bizim gözlerimiz otelin içinde olduğumuz halde yaşardı. Ortalık bir anda savaş alanına döndü... Halktan herhangi' bir karşılık gelmiyordu... Bu arada kentin her tarafından yoğun silah sesleri ve patlamalar geliyordu." Cizre İHD temsilciliğinin Nevroz raporunda şu tespitler bulunuyordu: "... güvenlik güçlerinin açtığı ateş susmak bilmeden Cizre'nin her köşe başında devam ediyordu. Özellikle saat 15.00 sıralarında Cizre'nin mahallelerine doğru giren tanklar sokaklarda görülen insanlara, evlere ve işyerlerine yoğun atışlar yaptı. Saat 15.00'ten sonra zırhlı araçlardan yapılan anonsla Cizre'de sokağa çıkma yasağı ilan edildi... Sokağa çıkma yasağının uzaması üzerine halkta açlık tehlikesi başgösterdi. Ancak ekmek temini için açılan belediye fırınına ekmek almak için giden çocukların üzerlerine ateş açı-

lıyordu. Bu olaylar esnasında Cizre belediye başkanının küçük oğluyla beraber ekmek almaya giden Suphi Cilasun'un oğlu 12 yaşındaki Nihat Cilasun fırına varmadan güvenlik güçlerince açılan ateş sonucu hayatını kaybetmiştir. Yaptığımız incelemelerde Cizre'de istisnasız her ev, güvenlik kuvvetlerinin ağır ve hafif silahlarla yaptıkları atışlardan nasibini almış ve bazı evler oturulamayacak duruma gelmiştir." Fırına ekmek almaya giderken güvenlik güçleri tarafından öldürülen Nihat Cilasun'un babası Suphi Cilasun şunları anlatıyordu: "Oğlum akşam üzeri ekmek almaya giderken özel timler tarafından vurularak öldürüldü... Vurulma olayını adını vermek istemeyen iki işçi bizzat görmüş; çocuğun sokakta yürüdüğünü gören iki özel timden biri diğerinin omuzuna silahını bırakıp, onu silaha destek yaptıktan sonra nişan alarak çocuğuma ateş açıyor... Ambulans istedik, fakat özel timler gelmesine izin vermediler. Bırak ölsün ondan sonra gidersin diyerek şoförü tehdit etmişler. İki gün boyunca cenazesini defnetmemize izin vermediler." Aynı olayla ilgili olarak Haşim Haşimi şunları söylüyordu: "Nihat Cilasun adlı çocuk oğlumla birlikte fırından ekmek almaya giderken tarandı. Çocuk ölmek üzereydi, Hastanemden ambulans istedim. Hastane baştabibi... ambulansı göndermiş ama devlet güçleri engel oldular ve çocuk öldü." Cizre'deki katliamla ilgili olarak 24.3.1992 tarihli Cumhuriyet'te Mehmet Tezkan'ın yazısındaki gözlemler şöyleydi: "Göstericilerden güvenlik güçlerine bir tek kurşun bile atılmadı... TRT aynı akşam haber bülteninde göstericilerin polise ateş açtığını söyledi. 50'ye yakın gazeteci aynı oteldeydik. Bir kişi bile ateş açıldığını görmemiştik." Bu arada ilginç bir ayrıntıyı İsveçli muhabir Haus Hubber vurguluyordu: "Karakol'da Kürt elbiseli polisler vardı, dışardan gerilla gibi görünüyorlardı." 23 Mart 1992'de Dicle mahallesine göreve giden Sabah Gazetesi muhabiri

İzzet Kezer panzerden açılan ateş sonucu başından aldığı kurşunla yaşamını yitiriyordu. Newroz, Şirnak'ta da devlet tarafından kanlı bir gösteriye dönüştürülmüştü. Diyarbakır İHD yönetim kurulu üyelerinden biri anlatıyor: "Aslında kentin girişinde gördüklerimiz bize yetmiş, artmıştı bile... Beraber Şirnak'a geldiğimiz Şırnak milletvekili direkt vali konağına yöneldi, biz de arkasından. Vali konağına varana kadar yolda gördüklerimiz bizi dehşete düşürmüştü. Tüm dükkanlar ve evler delik deşik olmuş, kum eleğini andırıyordu. Selim Bey, Vali beyle görüşmek istediğini bildirdi. Vali Beyin Tugayda olduğunu söylediler. Valiyle görüşemeyince hastaneye gitmeye karar verdik. Karşılaştığımız manzara bir vahşetin eseriydi. Kan kokusu insanın iliklerine kadar işliyordu. Hastane'nin tüm odaları yaralı ve ölülerle, koridorları oraya sığınan veya yaralı ve ölülerini getiren insanlarla doluydu. Odanın birinde ilk gördüğümüz dört ölüden biri beşinde bir çocuk çene ve boğaz kesiminde elma büyüklüğünde bir delikle yatıyordu. Ölülerin hepsi kafa ve göğüs kısımlarından aldıkları yaralarla ölmüşlerdi. Diğer odalarda kadın, çocuk ve yaşlı yaralılarla doluydu." 22 Mart günü de gece boyunca top atışları devam ediyordu. 23 Mart günü akşama doğru devlet güçleri şu anonsu yapıyordu: "Dikkat!... dikkat herkes 30 dakika içerisinde kapılarını açık bırakarak top sahasına toplanacaktır. Emre uyulmadığı taktirde şehir bombalanacaktır, gelmeyenler ise PKK'li sayılıp imha edilecektir." Nusaybin'de de benzeri olaylar yaşanıyor. 15 kişi güvenlik güçlerinin açtığı ateş sonucu ölüyor ve 52 kişide yaralanıyordu. Van'da da güvenlik güçlerinin açtığı ateşle 2 kişi ölüyor 23 kişi yaralanıyordu. Şırnak'ta da aynı yöntemlerle yapılan katliamın sonucu 10 ölü ve çok sayıda yaralıydı.

3.10.1992 tarihinde saat 10.30'da Diyarbakır ili Kulp ilçesi dışında PKK'lilerin bir askeri araca ateş açması sonucu bir assu-

bay ve bir er ölmüştür. Olaydan sonra Kulp İlçe Merkezi, devlet tarafından tamamen kuşatılmıştır. İlçe ile olan tüm telefon bağlantıları tamamen kesilmiştir. İlçeye giriş ve çıkışlar yasaklanmıştır. Kulp ilçesi, top, panzer, lav ve diğer ağır silahlarla taranmış, 5 kişi ölmüş, 4 kişi yaralanmıştır. 28 Ağustos-7 Eylül 1992 tarihleri arasında Göle'de meydana gelen olaylara ilişkin olarak, İHD Kars şubesinin hazırladığı raporda şu tespitler bulunmaktadır: "28-29 1992 Eylül gecesi, Ardahan iline bağlı Göle ilçesi bir grup gerilla tarafından basılır. Gerillanın ilçede kalışı bir veya iki saat olarak belirtiliyor. Buna rağmen Ardahan'dan getirilen özel timler ve ilçe Jandarma Bölük komutanlığına bağlı birlikler ve güvenlik güçleri iki gece üst üste ilçede rastgele evleri ve işyerlerini hedef gözetmeksizin ateş altına alıyor. Birçok ev ve işyeri kısmen veya tamamen tahrip olmuş durumda daha sonra 2 Eylül günü gerilladan kaçarak gelen bir kişinin ihbarı sonucu 4 gerilla sağ olarak ele geçiriliyor... Operasyonu yöneten Ardahan İl Jandarma Alay Komutanlığında görevli bir Albay'ın emriyle 4 gerilla kurşuna dizilip, ilçe merkezinde teşhir edilmek üzere askeri araçların arkasına bağlanıp sürüklenmek suretiyle ilçeye getirilmiş ve parçalanmış cesetler ilçede karakolun bahçesinde halka teşhir edilmiş ... mezarlığın kuytu bir köşesine açılan bir çukura üstüste gömülmüşler. Ayrıca 7 Eylül 1992 günü, yine Göle ilçesinin Tekirderesi mevkiinde, yine yapılan bir ihbar sonucu çembere alınan 22 gerilla bu mevkide sağ ele geçirilmişken ... verilen emir sonucu taranarak öldürülüyor. Dört cesedin üzerinden palet geçiriliyor ve tümüyle parçalandığı için bu cesetler orada bırakılarak, geri kalan 18 ceset Göle ilçesinin hemen çıkışında bulunan, Şerefli köyü yakınlarında ilçe tarım müdürlüğüne ait boş tesislerin ön tarafında bulunan boşluğa, belediye tarafından temin edilen bir kazıcı ile iki ayrı,çukur açılıyor. Beledi-

ye başkanının emri lle bu kez tek bir çukura gömülüp, üstleri ince bir toprak tabakasıyla örtülmüş. O kadar ki cesetlere el yordamıyla toprak altında ulaşılabiliyor."

Bölgede görev yapan gazeteciler de "kontgerillanın" en önemli hedefleri arasındaydı. Özgür Gündem gazetesi çalışanları gizli devletin ölüm listelerinde yeralmışlardı. Gündem'de çalışan bir gazetecinin anlatımıyla: "Ateş en çok Diyarbakır büromuzu ısıtıyordu. Hafız katledilmiş, Burhan felce neden olacak şekilde yaralanmış, Kürt bilgesi, aksaçlı barış meleği Musa Anter, hiç bir savaş hukukunun kabul edemeyeceği bir çağında 70 yaşını aşkın bir dönemde, yine Diyarbakır sokaklarında katledilmişti. 2000'e doğru muhabiri Halit Güngen ve Gerçek muhabiri Namık Tarancıda aynı kentte can vermişti. Katliam, dağıtımcılar ve okurlara karşı da sürüyordu. Özellikle gazetenin dağıtılmasının resmi ve gayriresmi militer örgütlerce yasaklanmasından sonra kurulan dağıtım örgütünün 13-16 yaşlan arasındaki çocuk üyelerine karşı vahşi bir saldırı kampanyası başlatılmıştı. Ortalama haftada iki dağıtımcı satırlı saldırganlar tarafından doğranıyordu. Gazeteyi satmakta direnen bayiler ise zaten öldürülüyordu." (Faysal Dağlı, Ateşten Portreler, Belge Yay., 3996, s.29) Katledilen gazetecilere hergün yenileri eklenmiş, bu kanlı süreçte 19 yaşında umudu çiçeklendiren Ferhat Tepe'nin kaçırılıp öldürülmesi büyük tepkilere neden olmuş, ancak gizli devlet "icraat"larına devam etmiştir.

Bazı CHP'li parlamenterlerin Van ve Hakkari illerine yaptıkları gezi sonucunda hazırladıkları 7.3.1996-9.3.1996 tarihleri arasındaki gözlemlerini içeren raporda bulunan bazı önemli bilgileri aktarmakta yarar var. Rapor Abdullah Canan'ın kaçırılmasına dair bulgularla başlıyor ve devam ediyor: "Abdullah Canan'ın ölüsü arabasının bulunmasından bir ay sonra yani

21.2.1996 tarihinde Yüksekova Esendere yolu üzerinde Yüksekova'ya takriben 20 km. mesafede Altınbaşak köyü yakınında asfaltın bitimindeki bir menfezde bulunuyor. Bir karakolun yakınında bulunan ceset Esendere sınır kapısındaki Jandarma karakolunca Yüksekova savcılığına teslim ediliyor. Verilen bilgilere göre, ölünün sol yanağının bir kesici ile bıyık dahil kesildiği, sol elde iki parmakta kablo veya pranga izleri, sol elde kopmuş et parçaları, ayaklarda morluklar, kafatasında delik görülmüştür. Önce ellerinin bağlı olduğu halde işkence yapıldığı anlaşılmaktadır. İşkence sonucu öldürüldükten sonra bir el kafasına olmak üzere bir tabanca ile altı kurşun sıkıldığını ve merhumun kaybolduktan bir hafta sonra öldürüldüğünün de otopsi raporunda belirtildiği yakınlarınca ifade edildi." "Cumhuriyet savcısı Mehmet Turgay davaya başlangıçta, diğer savcı arkadaşının baktığını ama sonuçta dosyayı bildiğini ... birkaç kişi ile iki korucunun kaybolan kişilerin Binbaşı Mehmet Emin Yurdakul tarafından Tabura alındığına dair ifade verdiklerini" "Hakkari Komando Tugay Komutanı Tuğgen. Tuncay Koyuncu: Binbaşı M.E.Y.'nin en faal, en müdahaleci, taburu ile sürekli başarı sağlamış bir asker olduğunu. Komando Tabur Komutanı ile herhangi bir ilgisinin olmadığını" söylemiştir." "Genelkurmay'dan müfettiş istediniz mi? sorumuza, hayır ben kendim burada incelettirdim yanıtını vererek ... M.E.Y.'nin olaydan sonra iddia edildiği gibi zorunlu olarak izine ayrılmadığını, bu olaydan önce başarıdan dolayı zaman zaman yurtdışına gönderilen subaylar gibi yurtdışına gönderildiğini" belirtmiştir. "27.10.1995 tarihinde tabur komutanı binbaşı M.E.Y., bir kısım askerle birlikte Yüksekova Ağaçlı köyüne geliyor, tüm köylüleri köy meydanına topluyor. Topladığı köylülerin içinden 73 yaşındaki Şemsettin Yurtsever ile o anda köyde ağaç toplamaya gelen 18 yaşındaki Moğ-

dat Özeken ve 13 yaşındaki Münir Sarıtaş'ı alarak Yüksekova'ya dönüyor. ...18 yaşındaki Moğdat Özeken'in Türkçe bilmeyen annesi Gülistan Özeken'in insanın dayanamayacağı feryat ve ağlamalarla oğlunun askere gitmek için aldığı askere sevk için hazırlandığı anlaşılan kimlik görünümündeki belgeyi göstererek bana çocuğumu bulun, ölüsünü bulun. Bu benim hakkım değilmi? Bana bunu neden yapıyorlar? Benim bir oğlumda Erzurum Aşkale'de asker. Kaybolan da işte bu belgeyle askere hazırlanıyordu ama kaybettiler. "Binbaşı kaybetti" dediği tercüme edildi... Yine babası Abdullah Özeken çok büyük bir acı içinde feryat ve ağlamaklı bir şekilde, ben tabura binbaşıya gittim, oğlumu göster dedim. Binbaşı beni 24 saat içeri attı, bana işkence yaptırdı. Çocuğu gece gözümle gördüm. Çocuk taburun altındaki bodrumdaydı. Çocuğumu istiyorum. Oda olmazsa cesedini versinler diyor." "26 Aralık 1995 akşama doğru saat 16.00 sıralarında 18 yaşındaki Eyüp Karabeğ, Mahir Karabeğ kardeşler, Mikail Tek ve Mehmet Ertunç isimli şahıslarla birlikte ilçenin tek kahvesi olan yerden çıkarlar. O esnada 47 plakalı Toros steyşın bir arabadan üç kişi iner, kimlikleri ister, Mikail Tek ile Mehmet Ertunç'u bırakırlar, Eyüp ve Mahir Karabeğ'e binin arabaya sizinle işimiz var derler... görüştüğümüz bazı yurttaşların beyanları ve cumhuriyet savcılığına verilen ifadelerde bu beyaz Toros steyşın marka arabanın dört günden beri Çukurca ilçesinde 06, 56, 72 ve en son günde 47 plaka ile görüldüğü anlaşılıyor... İki kardeşin alındığı yerin ilçe emniyet müdürlüğüne uzaklığı 200-300 m. İlçe Jandarma Komutanlığı'na da 50-60 m mesafede olduğu belirtildi. Sonuçta bu iki kardeşin cesetleri 24-25 Aralık 1995 tarihlerinde adı geçen Toros steyşın marka arabanın kimlik kontrollerini yaptığı alayın yakınında Narlı Köyünün anayol güzergahı üzerinde, dere kenarında, alayın askerlerince taş top-

lanırken canice katledilmiş bir vaziyette bulunuyor... Otopsi raporunda cesedin birinde ağızda bez olduğu, boynun kırık olduğu, sağ gözünün olmadığı, kafada travma olduğu ve ezikler bulunduğu belirtilerek sonuçta her iki kardeşin işkence ile öldürüldükleri tespit ediliyor." "PKK'nın içinde yıllarca kalmış, "Havar" kod adlı Kahraman Bilgiç adında bir şahsın, devlete teslim olduğu, şu anda devletin bu şahsı hem ihbar hem de infaz için kullandığını, gençleri devlete gösterdiğini, gençleri toplayarak onlara esrar verdiği, kendisinin Hakkari Tugay Komutanlığında kaldığını .... yöredeki ilerici yurtsever insanlarla varlıklı insanları tespit ederek ihbar ettiğini, yöre halkını çok iyi tanıdığını, uzun yıllar PKK'nin içinde olduğunu ... bu şahsın büyük miktarlarda para verildiğinde istenen kişiyi öldürebileceği, tüm infazlarda bu şahsın görev aldığı yada kendisinin bilgisi dahilinde olduğu çok ciddi bir şekilde iddia ediliyor" "Koruculuk sisteminin gittikçe mafyalaştığı, artık vilayete işi düşen vatandaşın önce korucu başını aradığı belirtiliyor. Köyleri boşaltılan Uzundere köylülerinin bir hafta on gün süreyle Hakkariye 7 km mesafedeki Değin mevkiinde yük yüklü kamyonlardan indirilmeyerek bekletildikleri ve korucu başları kendi güvenlikleri için bu köylüleri paylaşmak istedikleri öne sürülüyor. Bundan önceki Vali bölgeye geliyor, halk arasında "Milli Güvenlik Konseyi" lakabı ile anılan korucu başlarını da yanına alarak kamyonlarda bir haftadır bekleyen köylülerin yanına gidiyor. Halka hitap ederken korucu başlarına dönerek "bunları ne yapalım, ben bir çözüm bulamıyorum" diyor. Korucu başları da siz bize bırakın diyorlar ve köylüleri bölüşerek, her korucu bir kaç köylü alarak güya sorun çözülüyor."

Bu kadar açıklığa rağmen Susurluğun ortaya çıkardığı ilişkilere şaşırmak, yıllardır tepkisiz kalınan sessiz suç ortaklığı ile

desteklenen, özel savaşın ve gizli devletin restorasyonuna bilinçli, bilinçsiz katkı anlamına geliyor. Susurluk devlet kazasıyla ortaya çıkan ilişkiler! çok büyük bir zincirin halkasıdır.Türkiye kontrgerilla tartışma ve mücadelesini Susurlukta kilitlememelidir. Bu doğrultuda geliştirilen, psikolojik harekata karşı durulmalıdır. Kapitalist egemenlik sistemi ve onun temellendirdiği kontrgerilla iktidarının, Türkiye ve Ortadoğu'yu kıskacına alan tüm insani dinamikleri bastıran ve yok eden cenderesine son verilmelidir. Bunun aynı zamanda yeni düzenin kapısını aralayacağı ve Emperyalizmin, gizli devlet-güçlü devlet denkleminde beliren en zayıf halkalarından birini koparacağı bilinmelidir. Gerçekten de katliam, baskı ve özel savaş aygıtları ile mutlak militarizme dayalı bu muazzam güç özünde çürüme ve çözülmenin çelişkilerini barındırıyor. Bu çelişkiler bir zembereğe dönüşmüş durumda ve zemberek kırılmayı bekliyor.

Kontrgerilla Kıskacında Türkiye; kanlı ilmiklerle dokunan son 35 yılımızın öyküsü.
Osmanlı'dan Günümüze Gizli Devlet'le açılan yolda yeni noktalara geliyoruz.
Görünenin ardındaki gerçeklere ulaşma çabası bu kitabın en büyük özelliği.

- Gladio'nun Ağları Türkiye'yi Sarıyor
- MHP ve Katliamlar
- Düşük Yoğunluklu Çatışma Stratejisi
- MİT-CIA İlişkileri
- Gizli Devlet'in Ekonomi Politiği
- Mafyatik Sermayenin Evrim Süreci
- Teşkilat-ı Mahsusa'dan Kontrgerillaya
- Mossad-CIA Cephesinin Türkiye Kuşatması
- Kontrgerilla Doktrininin Devletleşme Süreci

ISBN 975-886820-9
9 799758 868208

kitaplar çoğaldıkça karanlıklar azalacak!